

Otkrivenje 18: Glasni vapaj — 2018-2030

„Pao je, pao je Vavilon Veliki!“

„Izađite iz njega, narode moj...“

Samjuel predstavlja

Objasni mi

Danila i Otkrivenje

Proročki dokazi da Bog postoji -

Njegova poslednja otkrovenja za svoje izabranike

U ovom delu: Njegov projekat - Njegov sud

Verzija: 11-10-2025

(19. jesen 5996.)

Objašnjenje naslovne strane

Od vrha do dna: Poruke tri anđela iz Otkrivenja 14.

Ovo su tri istine iz knjige Danila otkrivene svetima nakon suđenja u proleće 1843. i nakon onog od 22. oktobra 1844. godine. Ne znajući ulogu Subote, rani adventisti nisu mogli da razumeju pravo značenje ovih poruka. Adventisti koji su čekali Hristov povratak povezali su svoje iskustvo sa „ ponoćnim krikom “ ili „ ponoći “ pomenutom u priči o „ deset devica “ iz Mateja 25:1-13 gde se pominje objava o „ povratku mladoženje “.

1- Tema suda razvijena je u Dan. 8:13-14 i tema prve anđeoske poruke u Otkr. 14:7: „ Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer je došao čas suda njegova, i poklonite se onome koji je stvorio zemlju i nebesa i izvore voda! “: povratak na subotu, jedini pravi sedmi dan božanskog poretka, jevrejsku subotu i nedeljni dan odmora, zahteva Bog u četvrtoj od svojih deset zapovesti.

2- Osuda papskog Rima , „ malog roga “ i „ drugačijeg cara “ iz Danila 7:8-24 i 8:10-23 do 25, koji dobija ime „ Vavilon Veliki “ u poruci drugog anđela iz Otkrivenja 14:8: „ Pao je, pao je, Vavilon Veliki! “: uglavnom zbog nedelje, tj. „dana sunca“, nasleđene od cara Konstantina I koji ju je ustanovio 7. marta 321. godine. Ali ovaj izraz „ pala je “ je opravdan otkrićem njene proklete prirode od strane Boga, kako je on to daje do znanja svojim adventističkim slugama posle 1843. godine, 1844. godine, obnavljanjem prakse napuštene Subote. „ Pala je “ znači: „uzeta je i poražena“. Bog istine tako objavljuje svoju pobedu protiv tabora verskih laži.

3- Tema Strašnog suda gde „ oganj druge smrti “ pogađa hrišćanske pobunjenike. Ovo je slika predstavljena u Dan. 7:9-10, tema je razvijena u Otkr. 20:10-15 i predmet je poruke trećeg anđela u

Otkr. 14:9-10: „ A drugi, treći anđeo, išao je za njima govoreći jakim glasom: Ako se ko pokloni zveri i liku njenom i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, piće vino gneva Božijeg, koje je nepomešano sipano u čašu gneva njegovog, i biće mučen ognjem i sumporom pred svetim anđelima i pred Jagnjetom .“ Ovde se nedelja poistovećuje sa „ žigom zveri “.

Obratite pažnju na identičnu podudarnost brojeva ciljanih stihova u Danilu 7: 9-10 i Otkrivenju 14: 9-10 .

Četvrti anđeo : on se pojavljuje samo u Otkrivenju 18 gde prikazuje konačno proglašenje tri prethodne adventističke poruke koje imaju koristi od sve božanske svetlosti koja ih je prosvetlila od 1994. godine pa sve do kraja sveta, odnosno do proleća 2030. godine. To je uloga koju ovo delo mora da igra. Svetlost koja je došla da ga prosvetli otkriva uzastopne krivice: katoličke religije, od 538. godine; protestantske religije, od 1843. godine; i zvanične adventističke institucije , od 1994. godine. Svi ovi duhovni padovi imali su za uzrok, u svoje vreme: odbijanje svetlosti koju je predložio Sveti Duh Božji u Isusu Hristu. „ U vreme kraja “ pomenuto u Dan. 11:40, Katolička crkva ujedinjuje u svom prokletstvu sve verske grupe, hrišćanske ili ne, koje priznaju njenu službu i njen autoritet; ovo pod okriljem svog takozvanog „ekumenskog“ saveza kojem se, nakon protestantizma, zvanični adventizam pridružio 1995. godine.

2. Korinćanima 4:3-4

„ ...Ako je naše jevanđelje sakriveno, sakriveno je onima koji propadaju, kojima je bog ovoga sveta zaslepio pamet nevernika, da im ne zasija svetlost slavnog jevanđelja Hrista, koji je slika Božija . “

„A ako proročka reč ostane pogrešno shvaćena, ostaće takva samo za one koji moraju biti izgubljeni.“

Takođe, u rezimeu otkrovenja predstavljenih u ovom dokumentu, znajte da, da bi se „ opravdala svetost “,

od proleća 1843. godine, ustanovljenog dekretom Tvorca i Zakonodavca Boga iz Danila 8:14, prema njegovom „ Večnom Jevanđelju “,

širom zemlje, svaki muškarac i žena,

mora biti kršten u ime Isusa Hrista potpunim potapanjem da bi se dobila božanska blagodat,

mora poštovati subotu , sedmi dan odmora, koji je Bog posvetio u Postanju 2, i četvrtu od svojih 10 zapovesti navedenih u Izlasku 20; ovo, da bi sačuvao svoju milost,

moraju poštovati božanske moralne zakone i zakone o ishrani propisane u Svetom pismu, u Postanju 1:29 i Levitskom zakoniku 11, (svetost tela)

i ne smeju „ prezirati njegovu proročku reč “, da ne bi „ ugasili Duha Božijeg “ (1. Sol. 5:20).

Svako ko ne ispunjava ove kriterijume osuđen je od Boga da pretrpi „ drugu smrt “ opisanu u Otkrivenju 20.

Samuel

PRIČAJ MI O DANIELU I APOKALIPSI

Paginacija obrađenih tema

Prvi deo: Pripremne beleške

Koristi automatsku pretragu brojeva stranica korišćenog softvera

Naslovna strana

07	Prezentacija
12	Bog i njegova stvorenja
13	Biblijska osnova istine
16.	Uvodni govor : 7. mart 321. godine, prokleti dan greha
26	Svedočanstvo Boga dato na zemlji
28	Napomena : Ne mešajte mučeništvo sa kaznom
29	Postanje: Važan proročki sažetak
30	Vera i neverovanje
33	Hrana za odgovarajuću sezonu
37	Otkrivena priča o pravoj veri
39	Pripremne beleške za Knjigu proroka Danila
41	Sve počinje u Danilu – Knjiga o Danilu
42	Danilo 1 - Danilov dolazak u Vavilon
45	Danilo 2 - Slika iz vizije cara Navuhodonosora
56	Danilo 3 - Tri druga u peći

62	Danilo 4 - car se ponizio i obratio
69	Danilo 5 - Sud caru Valtasaru
74	Danilo 6 - Danilo u lavljoj jami
79	Danilo 7 - The četiri životinje i mali papski rog
90	Danilo 8 - Potvrđen papski identitet – Božanski dekret iz Dan. 8:14.
103	Danilo 9 - Objava vremena Isusove Hristove zemaljske službe.
121	Danilo 10 - Najava velike nesreće - Vizije nesreće
127	Danilo 11 - Sedam ratova u Siriji.
146	Danilo 12 - Adventistička univerzalna misija ilustrovana i datirana.
155	Inicijacija u proročki simbolizam
158	Adventizam
163	Prvi pogled na Apokalipsu
167	Simboli Rima u proročanstvu
173	Svetlost na subotu
176	Božja odluka iz Danila 8:14
179	Priprema za Apokalipsu
183	Apokalipsa ukratko
188	Drugi deo: Detaljno proučavanje Otkrivenja
188	Otkrivenje 1 : Prolog - Povratak Hrista - Adventistička tema
199	Otkrivenje 2 : Hristova skupština od njenog osnivanja do 1843. godine
199	1. period : Efes - 2. period: Smirna - 3. period : Pergam -
	4. doba : Tijatira
216	Otkrivenje 3 : Hristova skupština od 1843. - Apostolska hrišćanska vera obnovljena
216	5. era : Sard - 6. era : Filadelfija -
223	Sudbina adventizma otkrivena u prvoj viziji Elen G. Vajt
225	7. era : Laodikeja
229	Otkrivenje 4 : Nebeski sud

- 232 Napomena : BOŽANSKI ZAKON prorokuje
- 239 Otkrivenje 5 : Sin Čovečiji
- 244 Otkrivenje 6 : Akteri, Božanske kazne i znaci vremena hrišćanske ere - Prvih 6 pečata
- 251 Otkrivenje 7 : Adventizam sedmog dana zapečaćen „ pečatom Božjim “: Subotom i tajnim „ sedmim pečatom “.
- 259 Otkrivenje 8 : Prve četiri „ trube “
- 268 Otkrivenje 9 : Peta i šesta „ truba “
- 268 5. „ truba “
- 276 6. „ truba “
- 286 Otkrivenje 10 : „ Mala otvorena knjiga “
- 291 Kraj prvog dela Otkrivenja

Drugi deo: Razvijene teme

- 292 Otkrivenje 11 : Papska vladavina - Nacionalni ateizam - 7. „ truba “
- 305 Otkrivenje 12 : veliki centralni plan
- 313 Otkrivenje 13 : Lažna braća hrišćanske religije
- 322 Otkrivenje 14 : Vreme adventizma sedmog dana
- 333 Otkrivenje 15 : Kraj vremena probacije
- 336 Otkrivenje 16 : Sedam poslednjih pošasti Božjeg gneva
- 345 Otkrivenje 17 : Prostitutka je razotkrivena i identifikovana
- 356 Otkrivenje 18 : Bludnica prima svoju kaznu
- 368 Otkrivenje 19 : Armagedonska bitka Isusa Hrista
- 375 Otkrivenje 20 : Hiljadu godina sedmog milenijuma i Strašni sud
- 381 Otkrivenje 21 : Proslavljeni Novi Jerusalim simbolizovan
- 392 Otkrivenje 22 : Beskonačni dan večnosti
- 405 Slovo ubija, ali Duh oživljava
- 408 Zemljano vreme Isusa Hrista
- 410 Svetost i osvećenje
- 424 Razdvajanje Knjige Postanja – od Postanja 1 do 22 –

525 Ispunjenje obećanja datih Avramu: Postanje 23 do ...

528 Izlazak i verni Mojsije – O Bibliji uopšte – Čas poslednjeg izbora – Adventizam sedmog dana: Odvajanje, ime, istorija – Glavni Božji sudovi – Božansko od A do Š – Iskrivljavanja biblijskih tekstova – Duh obnavlja istinu.

547 Poslednja posveta

548 Poslednji poziv

Reci mi o Danilu i Otkrivenju

Prezentacija

Rođen sam i živim u ovoj veoma gnusnoj zemlji, pošto Bog simbolično naziva njen glavni grad „Sodom i Egipat“ u Otkrivenju 11:8. Njen model društva, republikanski, zavidan, imitirali su, širili i usvajali mnogi narodi širom sveta; ova zemlja je Francuska, dominantna monarhijska i revolucionarna zemlja, eksperimentator pet republika sa javnim režimima koje je Bog osudio. Ponosno proglašava i prikazuje svoje tablice ljudskih prava, skandalozno suprotstavljene tablicama ljudskih dužnosti napisanim u obliku „deset zapovesti“ od samog Boga stvoritelja. Od svog nastanka i svoje prve monarhije, branila je svog neprijatelja, rimokatoličku religiju čije učenje nikada nije prestajalo da naziva „zlom“ ono što Bog naziva „dobrim“ i da naziva „dobrim“ ono što naziva „zlom“. Nastavljajući svoj neumoljivi pad, njena revolucija ju je dovela do usvajanja ateizma. Tako se, kao stvorenje, glineni lonac, Francuska upustila u nadvlačenje konopca koje je suprotstavlja svemogućem Bogu, autentičnom gvozdenom loncu; ishod je bio predvidljiv i pretekao je on; trpeće sudbinu „Sodome“ krivog za iste grehe pre njega. Istorija sveta u poslednjih otprilike 1700 godina oblikovana je njegovim zlim uticajem, posebno podrškom koju je pružao autoritetu rimokatoličkog papskog režima, od svog prvog monarha, Klovisa I, prvog kralja Franaka. Kršten je u Remsu, 25. decembra 498. godine. Ovaj datum nosi znak božićnog festivala koji je Rim, nepravedno i skandalozno, vezao za lažni datum rođenja Isusa Hrista, ovaploćenog Boga, stvoritelja sveta i svega što živi ili postoji; koji s pravom polaže pravo na titulu „Boga istine“ jer se gnuša „laži čiji je otac đavo“, kako je Isus izjavio.

Da li želite neosporni dokaz da nijedan rimski papa nije legitiman u tvrdnji da je sluga Isusa Hrista? Evo ga, precizan i biblijski: Isus je izjavio u Mateju 23:9: „I nikoga ne zovite svojim ocem na zemlji; jer jedan je vaš Otac, koji je na nebesima.“

Kako Papa sebe naziva na zemlji? Svi to mogu videti: „Sveti Oče“, ili čak „Najsvetiji Oče“. Katolički sveštenici takođe sebe nazivaju „očevima“. Ovaj buntovnički stav dovodi do toga da se mnoštvo sveštenika pozicionira kao navodno neophodni posrednici između Boga i grešnika, dok Biblija uči da on ima slobodan pristup Bogu, legitimisan Isusom Hristom. Na ovaj način, katolička vera infantilizuje ljudska bića da izgledaju neophodna i neizbežna. Ovo skretanje sa direktnog posredovanja Isusa Hrista biće osuđeno od strane Boga u proročanstvu, u Dan. 8:11-12. Pitanje-odgovor: Ko može verovati da bi moćni Bog Tvorac mogao da uzme za sluge ljudska bića koja mu se ne pokoravaju sa takvom skandaloznom „arogancijom“ osuđenom u Dan. 7:8 i 8:25? Biblijski odgovor na ovu infantilizaciju ljudskog uma je u ovom stihu iz Jer. 17:5: „Ovako kaže Jahve: Proklet čovek koji se uzda u čoveka, koji telo čini svojom mišicom, a srce mu se odvraća od Jahvea!“

Pošto je upravo Francuska u velikoj meri oblikovala religioznu istoriju velikog dela hrišćanske ere, Bog je jednom Francuzu dao zadatak da otkrije njenu prokletu ulogu; to jest, osvetljavanjem skrivenog značenja njenih proročkih otkrovenja šifrovanih u strogo biblijskom kodu.

Godine 1975, primio sam objavu o svojoj proročkoj misiji kroz viziju čije sam pravo značenje razumeo tek 1980. godine, nakon svog krštenja. Kršten u hrišćanskoj veri adventista sedmog dana, od 18. godine znam da sam postavljen u službu za vreme jubileja (7 puta 7 godina) koji će se završiti u proleće 2030. godine povratkom u slavi Gospoda Boga Svemogućeg, Isusa Hrista.

Priznavanje postojanja Boga ili Isusa Hrista nije dovoljno za postizanje večnog spasenja .

Podsećam vas ovde da je, pre nego što se vazneo na nebo, Isus uputio svojim učenicima reči ovih stihova iz Mateja 28:18 do 20: „ I pristupivši Isus reče im govoreći: Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Idite, dakle, i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha , učeći ih da drže sve što sam vam zapovedio . I evo, ja sam s vama u sve dane dane do svršetka veka .“ Njegov božanski Duh inspirisao je apostola Petra ovom drugom formalnom i svečanom izjavom iz Dela apostolskih 4:12: „ I nema spasenja ni u kome drugom; jer nema drugog imena pod nebom danog ljudima kojim bismo se mogli spasti .“

Stoga, shvatite da religija koja nas miri sa Bogom nije zasnovana na verskom nasleđu ljudskih tradicija. Vera u dobrovoljnu žrtvu iskupljenja koju je Bog prineo, kroz svoju ljudsku smrt u Isusu Hristu, jedini je način da postignemo pomirenje sa savršenom pravdom njegove božanske svetosti. Takođe, ko god da ste, kakvog god da je vaše poreklo, vaša nasleđena religija, vaš narod, vaša rasa, vaša boja ili vaš jezik, ili čak vaš status među ljudima, vaše pomirenje sa Bogom dolazi samo kroz Isusa Hrista i pridržavanje njegovog učenja koje on upućuje svojim učenicima do kraja sveta; kao što ovaj dokument svedoči.

Izraz „ Otac, Sin i Sveti Duh “ označava tri uzastopne uloge koje jedan Bog ima u svom planu spasenja ponuđenom krivom grešnom čoveku, osuđenom na „ drugu smrt “. Ovo „trojstvo“ nije skup tri Boga, kako muslimani veruju, što opravdava njihovo odbacivanje ove hrišćanske dogme i njene religije. Kao „ Otac “, Bog je naš stvoritelj za sve; kao „ Sin “ dao je sebi telo od krvi i mesa da bi iskupio grehe svojih izabranih umesto njih; kao „ Sveti Duh “, Bog, Duh vaskrslog Hrista, dolazi da pomogne svojim izabranima da uspeju u svom obraćenju tako što će dobiti „ osvećenje bez kojeg niko neće videti Gospoda “, prema onome što apostol Pavle uči u Jevr. 12:14; „ osvećenje “ treba da bude odvojeno za Boga i od Boga. Ono potvrđuje njegovo prihvatanje izabranih i pojavljuje se u delima njegove vere, to jest u njegovoj ljubavi prema Bogu i njegovoj inspirisanoj i otkrivenoj biblijskoj istini.

Čitanje ovog dokumenta je neophodno da bi se razumeo veoma visok nivo prokletstva koji opterećuje narode zemlje, njihove verske institucije i one zapadnog hrišćanskog sveta, posebno zbog njihovog hrišćanskog porekla ; zato što put koji je trasirao Isus Hristos predstavlja jedinstven i ekskluzivan put spasenja Božjeg plana; shodno tome, hrišćanska vera ostaje privilegovana meta napada đavola i demona.

U svojoj suštini, plan spasenja koji je osmislio Bog Tvorac je jednostavan i logičan. Ali religija poprima složen karakter jer oni koji je propovedaju misle samo na opravdanje svoje religiozne koncepcije i, praktikujući greh, često iz neznanja, ta koncepcija više uopšte nije u skladu sa Božjim zahtevima. Kao rezultat toga, on ih udara svojim prokletstvom, koje oni tumače u svoju korist i ne čuju božanski ukor.

Ovo delo nema poziv da dobije književnu nagradu; za Boga Tvorca, njegova jedina uloga je da svoje izabranike stavi na iskušenje vere koja će im omogućiti da steknu večni život koji je osvojio Isus Hristos. Naći ćete tamo ponavljanja, ali to je stil koji Bog koristi da bi nametnuo ista učenja koja otkriva kroz različite slike i simbole. Ova brojna ponavljanja predstavljaju najbolje dokaze njihove autentičnosti i svedoče o važnosti koju on pridaje ilustrovanim istinama o kojima je reč. Parabole koje je Isus poučavao potvrđuju ovo insistiranje i ova ponavljanja.

U ovom delu ćete pronaći otkrovenja koja je dao veliki Bog stvoritelj koji nas je posetio pod ljudskim imenom Isus iz Nazareta, koji je došao pod titulom „pomazanik“ ili „mesija“, prema hebrejskom „mašija“ citiranom u Dan. 9:25, ili „Hristos“, od grčkog „Hristos“ iz spisa novog zaveta. U njemu je Bog došao da ponudi svoj savršeno čisti život u dobrovoljnoj žrtvi, da potvrdi obrede životinjskih žrtava koji su prethodili njegovom dolasku od prvobitnog greha koji su počinili Eva i Adam. Termin „pomazanik“ označava onoga koji prima pomazanje Svetog Duha simbolizovano uljem maslinovog drveća. Proročko otkrovenje koje je Bog dao u jedino ime Isusa Hrista i njegovog dela pomirenja dolazi da vodi njegove izabranike na putu koji vodi do večnog života. Jer spasenje samo blagodaću ne sprečava izabranike da padnu u zamke kojih on ne bi bio svestan. Stoga, da bi upotpunio svoju ponudu blagodati, u ime Isusa Hrista, Bog dolazi da otkrije postojanje glavnih zamki koje omogućavaju njegovim poslednjim slugama kraja vremena da analiziraju, procene i jasno razumeju zbunjujuću situaciju univerzalne hrišćanske religije koja preovladava u ovoj poslednjoj eri zemaljskog spasenja.

Ali pre setve, potrebno je iskoreniti; jer je priroda Boga Tvorca iskrivljena učenjem velikih monoteističkih religija raširenih po zemlji. Svima njima je zajedničko nametanje jednog Boga prisilom i tako svedoče o njihovoj odvojenosti i o bilo kakvom odnosu sa njim. Prividna sloboda vezana za hrišćansku veru posledica je samo trenutnih okolnosti vremena, ali čim Bog dozvoli demonima da deluju slobodno, ova netrpeljivost prema onima koji ih ne slede će se ponovo pojaviti. Da je Bog želeo da deluje prisilom, bilo bi mu dovoljno, jednostavno, da se učini vidljivim njihovim očima, da od svojih stvorenja dobije da se pokoravaju svim njegovim voljama. Ako nije postupio na ovaj način, to je zato što njegov izbor izabranih počiva isključivo na slobodnom izboru da ga vole ili odbace; slobodnom izboru koji daje svim svojim stvorenjima. A ako postoji ograničenje, to je samo ograničenje prirodnog karaktera izabranih koje Bog ljubavi gura i privlači, svojom individualnom slobodnom prirodom. I ovo ime ljubav mu dobro pristaje, jer je sublimira, nudeći svojim stvorenjima demonstraciju sprovedenu u delo koja je čini neospornom; to tako što nudi svoj život da bi, u ličnosti Isusa Hrista, iskupio grehe koje su nasleđivali i počinili samo njegovi izabranici u vreme njihovog neznanja i njihove slabosti. Pazite! Na zemlji, ova reč ljubav poprima samo oblik osećanja i njegove slabosti. Božja reč je jaka i savršeno pravedna; što čini svu razliku jer poprima oblik principa gde je osećanje potpuno savladano. Prava religija koju je Bog odobrio stoga se zasniva na slobodnom pridržavanju njegove ličnosti, njegove misli i njegovih principa ugrađenih u zakone. Čitav zemaljski život je izgrađen na njegovim fizičkim, hemijskim, moralnim, psihičkim i duhovnim zakonima. Baš kao što čoveku nikada ne bi pala na pamet ideja da se izbegne zakon zemaljske gravitacije i učini da ona nestane, njegov duh može harmonično da cveta samo u poštovanju i poslušnosti zakonima i principima koje je ustanovio Bog Tvorac. I ove reči apostola Pavla u 1. Korinćanima... 10:31 su stoga savršeno opravdani: „Jedete li, pijete li, šta god činite, sve činite na slavu Božiju.“ Primena ovog slobodnog poziva je omogućena činjenicom da je u Bibliji, i samo u njoj, Bog izneo i objavio svoja božanska mišljenja. I važno je uzeti u obzir njegovo mišljenje kako bi se izvršilo delo „osvećenja bez kojeg“, prema Jevr. 12:14, „niko neće videti Gospoda“. Ponekad njegovo mišljenje ima oblik

recepta, ali nije ništa sumnjivije od onog koje daje lekar specijalista kome ljudi žure da poslušaju, misleći da deluju u svom najboljem interesu za svoje fizičko ili mentalno zdravlje (čak i ako greše). Bog Tvorac je, daleko pre svega, jedini pravi lekar duša kojeg poznaje do najsitnijih detalja. On ranjava, ali leči kad god je situacija povoljna. Ali na kraju će uništiti i poništiti sav nebeski i zemaljski život koji se pokazao nesposobnim da ga voli i stoga da mu se pokorava.

Religijska netrpeljivost je stoga otkrivajući plod lažne monoteističke religije. Ona predstavlja grešku i veoma ozbiljan greh jer iskrivljuje karakter Boga, i napadajući ga, rizikuje da ne dobije njegov blagoslov, njegovu milost i njegovo spasenje. Međutim, Bog je koristi kao bič da kazni i udari neverno ili neverno čovečanstvo. Ovde se oslanjam na biblijska i istorijska svedočanstva. Zaista, spisi Starog zaveta nas uče da je, da bi kaznio nevernost svog naroda, naroda zvanog Izrael, Bog koristio „filistejski“ narod, svog najbližeg suseda. U našem vremenu ovaj narod nastavlja ovu akciju pod imenom „palestinski“. Kasnije, kada je želeo da otkrije svoj sud i svoju konačnu osudu ovog zemaljskog telesnog Izraela, pozvao je u službu haldejskog kralja Navuhodonosora; to u tri navrata. U trećem, 586. godine pre nove ere, narod je uništen, a preživeli iz naroda su deportovani u Vavilon na period od „70 godina“ prorečen u Jer. 25:11. Kasnije, zbog odbijanja da prizna Isusa Hrista kao svog mesiju, naciju su ponovo uništile rimske trupe predvođene Titom, naslednikom cara Vespazijana. Tokom hrišćanske ere, zvanično se vrativši grehu 321. godine, hrišćanska vera je od 538. godine bila predmeta netrpeljivosti papa. I ova dominantna katolička vera tražila je svađe sa bliskoistočnim narodima koji su postali religiozno muslimani u istom 6. veku. Neverničko hrišćanstvo je tamo našlo stalnog strašnog protivnika. Jer je verska suprotstavljenost dva tabora poput polova, potpuno suprotstavljenih do kraja sveta. Nevernik je takođe gord i traži slavu ekskluzivnosti; ne dobijajući je od Boga, on je pripisuje sebi i ne prihvata da bude izazvan. Ovaj opis pojedinca takođe kolektivno karakteriše članove koji pripadaju različitim skupštinama i okupljaju se u raznim lažnim religijama. Osuđivanje netrpeljivosti ne znači da je Bog tolerantan. Netolerancija je ljudska praksa inspirisana demonskim taborom. Reč tolerantan podrazumeva misao o netoleranciji, a reč istinske vere je odobravanje ili neodobravanje prema biblijskom principu „da ili ne“. Sa svoje strane, Bog podržava postojanje zla, a da ga ne toleriše; on ga podržava tokom vremena slobode predviđenog u njegovom planu da izabere svoje izabranike. Reč tolerancija se stoga odnosi samo na čovečanstvo, a taj termin se pojavio u Nantskom ediktu Henrija IV od 13. aprila 1598. godine. Ali nakon završetka vremena blagodati, zlo i oni koji ga čine biće uništeni. Tolerancija je zamenila versku slobodu koju je Bog dao čoveku, od početka.

Najavljen je sadržaj ovog rada; dokazi će biti predstavljeni i demonstrirani na svim stranicama.

Bog i njegova stvorenja

Duhovni leksikon koji koriste ljudi u latinskoj Evropi krije suštinske poruke koje je Bog doneo. To je slučaj, pre svega, sa rečju Apokalipsa koja, u ovom aspektu, evocira veliku katastrofu koje se ljudi plaše. Pa ipak, iza ovog zastrašujućeg termina krije se prevod „Otkrovenje“ koje otkriva njegovim slugama u Hristu neophodne stvari neophodne za njihovo spasenje. Prema principu da sreća jednih čini nesreću drugih, onih iz suprotstavljenog tabora, poruke u apsolutnim suprotnostima su veoma bogate poukama i veoma često sugerisane u najsvetijem „Otkrovenju“ datom apostolu Jovanu.

Još jedan termin, reč „anđeo“, krije važne lekcije. Ova francuska reč potiče od latinskog „angelus“, koji je sam po sebi izveden od grčkog „aggelos“, što znači glasnik. Ovaj prevod nam otkriva vrednost

koju Bog daje svojim stvorenjima, svojim kolegama koje je stvorio slobodnim i relativno nezavisnim. Pošto je život dat od Boga, ova nezavisnost zadržava logička ograničenja. Ali ovaj termin „glasnik“ nam otkriva da Bog svoje slobodne kolege vidi kao žive poruke. Dakle, svako stvorenje predstavlja poruku sastavljenu od životnog iskustva obeleženog ličnim izborima i pozicijama koje čine ono što Biblija naziva „dušom“. Svako stvorenje je jedinstveno kao živa duša. Jer ono što prvi nebeski kolege koje je Bog stvorio, oni koje tradicionalno nazivamo „anđelima“, nisu znali jeste da onaj koji im je dao život i pravo na život može da ih oduzme. Stvoreni su da žive večno i nisu bili svesni čak ni značenja reči smrt. Da bi im otkrio šta reč smrt znači, Bog je stvorio našu zemaljsku dimenziju u kojoj će ljudska vrsta, ili Adam, igrati ulogu smrtnika nakon greha u Edemskom vrtu. Poruka koju predstavljamo je ugodna Bogu samo ako je u skladu sa njegovim standardima dobra i ispravnosti. Ako se ova poruka uklapa u njegov standard zla i nepravde, onaj ko je nosi je buntovni tip koga on osuđuje na večnu smrt, to jest na konačno uništenje i iskorenjenje cele njegove duše.

Biblijska osnova istine

Bog je smatrao prikladnim i pravednim da prvo otkrije Mojsiju poreklo našeg zemaljskog sistema, kako bi svako ljudsko biće bilo svesno njih. On ovde ukazuje na prioritet duhovnog učenja. U ovom činu, on nam predstavlja temelje svoje istine koji počinju regulisanjem poretka vremena. Jer Bog je Bog reda i plemenite koherentnosti. Otkrićemo, upoređujući ga sa njegovim normama, glupi i

nekoherentni aspekt našeg trenutnog poretka koji je uspostavio čovek greha. Jer je zaista greh, i to već prvobitni greh, taj koji menja sve.

Ali je neophodno razumeti pre svega drugog da se „ početak “ koji Bog navodi u Bibliji, a prva reč knjige pod nazivom „Postanje“ je „poreklo“, ne odnosi na „ početak “ života, već samo na njegovo stvaranje cele naše zemaljske dimenzije koja uključuje zvezde nebeskog kosmosa, sve stvorene četvrtog dana nakon same Zemlje. Uzimajući u obzir ovu misao, možemo razumeti da je ovaj specifični zemaljski sistem, u kome će noći i dani slediti jedan za drugim, stvoren da postane okruženje u kojem će se Bog i njegovi verni izabranici i neprijateljski tabor đavola suočiti. Ova borba božanskog dobra protiv zla đavola, prvog grešnika u istoriji života, jeste razlog njegovog postojanja i osnova celokupnog otkrovenja njegovog univerzalnog i multiverzumalnog spasonosnog projekta. Tokom ovog rada otkrićete značenje određenih enigmatičnih reči koje je Isus Hristos izgovorio tokom svoje zemaljske službe. Tako ćete videti koliko značenja one imaju u velikom projektu koji je pokrenuo jedan veliki Bog, stvoritelj svih oblika života i materije. Ovde zatvaram ovu važnu zagradu i vraćam se na temu poretka vremena koji je uspostavio ovaj vrhovni Suveren postojanja.

Pre greha, Adam i Eva su živeli svoje živote isprekidane nizom sedmodnevnih nedelja. U skladu sa modelom četvrte od Deset zapovesti (ili Dekaloga) koja podseća na ovo , sedmi dan je dan posvećen za odmor od strane Boga i čoveka, i znajući danas šta ova radnja proriče, možemo razumeti zašto Bog insistira na poštovanju ove prakse. U svom sveukupnom planu koji objašnjava razloge za ovo specifično zemaljsko stvaranje, nedelja, predložena jedinica vremena, proriče sedam hiljada godina tokom kojih će se ostvariti veliki plan univerzalne (i multiverzalne) demonstracije njegove ljubavi i pravde. U ovom programu, po analogiji sa prvih šest dana u nedelji, prvih šest milenijuma biće podvrgnuto demonstraciji njegove ljubavi i strpljenja. I kao i sedmi dan, sedmi milenijum će biti posvećen uspostavljanju njegove savršene pravde. Ovaj program mogu sumirati na sledeći način: šest dana (od hiljadu godina = šest hiljada godina) da spase, i sedmi (= hiljadu godina), da sudi i uništi zemaljske i nebeske pobunjenike. Ovaj projekat spasenja će u potpunosti počivati na dobrovoljnoj žrtvi iskupljenja na koju je pristao Bog Tvorac, u božanskom zemaljskom aspektu osobe imenovane, po svojoj božanskoj volji, Isus Hrist u grčkoj verziji ili prema hebrejskom, Isus Mesija.

Pre greha, u prvobitnom savršenom božanskom poretku, ceo dan se sastojao od dva uzastopna jednaka dela; 12 sati lunarne noći prati 12 sati sunčeve svetlosti i ciklus se ponavlja neprestano. U našem sadašnjem stanju, ova situacija se javlja samo dva dana u godini, u vreme prolećne i jesenje ravnodnevice. Znamo da su trenutna godišnja doba posledica nagiba Zemljine ose i stoga možemo razumeti da se ovaj nagib pojavio kao posledica prvobitnog greha koji su počinili prvi par, Adam i Eva. Pre greha, bez ovog nagiba, pravilnost božanskog poretka bila je savršena.

Potpuna revolucija Zemlje oko Sunca ukazuje na jedinstvo godine. U svom svedočanstvu, Mojsije priča priču o Izlasku Jevreja koje je Bog izbavio iz egipatskog ropstva. I na sam dan ovog odlaska, Bog je rekao Mojsiju, u Izl. 12:2: „ Ovaj mesec neka vam bude početak meseci u godini; neka vam bude prvi mesec .“ Takvo insistiranje svedoči o važnosti koju Bog pridaje ovoj stvari. Dvanaestomesečni lunarni kalendar Jevreja menjao se tokom vremena, i iza solarnog reda bilo je potrebno dodati još trinaesti mesec da bi se povratio sklad nakon nekoliko godina akumuliranja ovog kašnjenja. Jevreji su

napustili Egipat „ na Četrnaestog dana prvog meseca u godini “, što je logično počelo na prolećnu ravnodnevicu; ime koje tačno znači „prvi put“.

Ova Božja naredba, „ ovaj mesec neka vam bude prvi mesec u godini “, nije beznačajna, jer je upućena svim ljudima koji će zahtevati njegovo spasenje do kraja sveta; jevrejski Izrael, primalac božanskog Otkrovenja, samo je avangarda velikog univerzalnog spasonosnog projekta njegovog božanskog programa. Njegovo lunarno vreme biće zamenjeno solarnim vremenom Hrista kojim se Božji spasonosni projekat otkriva u svoj svojoj svetlosti.

Savršeno obnavljanje ovih božanskih standarda nikada se neće postići na zemlji naseljenoj buntovnim i zlim ljudskim bićima. Međutim, to ostaje moguće, u individualnom odnosu koji imamo sa Bogom, ovim moćnim nevidljivim stvaralačkim Duhom koji veliča ljubav koliko i pravdu. I svaki odnos sa njim mora početi ovom potragom za njegovim vrednostima i, pre svega, onima njegovog poretka vremena. Ovo je čin vere, sasvim jednostavan i bez posebnih zasluga; minimum koji treba ponuditi sa naše ljudske strane. I kada je naš pristup njemu ugodan, ljubavni odnos između stvorenja i njegovog Tvorca postaje moguć. Nebo se ne osvaja podvizima ili čudima, već znacima uzajamne pažnje, koji izražavaju istinsku ljubav. To je ono što svako može otkriti u delu Isusa Hrista, koji je dao svoj život, dobrovoljno, kao znak poziva, da spase svoje jedine voljene izabranike.

Nakon ove divne slike božanskog poretka, pogledajmo na trošni aspekt našeg ljudskog poretka. Ovo poređenje je još neophodnije jer će nam omogućiti da razumemo prekore koje je Bog prorekao preko svog proroka Danila, a koje je Isus u svom času potvrdio kao takve. Među tim prekorima čitamo u Dan. 7:25: „ On će smisliti da promeni vremena i zakone .“ Bog poznaje samo jedan standard za ove stvari; one koje je sam ustanovio od stvaranja sveta, a zatim otkrio Mojsiju. Ko se usudio da počinji takav zločin? Dominantni režim kome on pripisuje „ aroganciju “ i „ uspeh svojih lukavstava “. Takođe opisan kao „ drugačiji kralj “, sinteza ovih kriterijuma sugerše versku moć. Štaviše, optuženi za „ progon svetaca “, mogućnosti tumačenja su sužene i obuhvataju rimski papski režim uspostavljen tek od 538. godine dekretom cara Justinijana I. Ali Otkrovenje nazvano Apokalipsa otkriće činjenicu da je ovaj datum 538. samo posledica i produžetak zla koje je rimski car Konstantin I počinio protiv „ vremena i božanskog zakona“ od 7. marta 321. godine. Njegov zločin će se često podsećati u ovoj studiji, jer ovaj zli datum unosi prokletstvo u čistu i savršenu hrišćansku veru uspostavljenju u vreme apostola. Ovo deljenje krivice, u releju, paganskog carskog Rima i rimokatoličkog papskog Rima je glavni ključ proročkog otkrovenja konstruisanog u svedočanstvima koje je napisao Danilo. Jer je paganski car utvrdio ostatak prvog dana, ali je hrišćanski papski režim... koji su ga religiozno nametnuli u njegovom „ izmenjenom “, posebnom i ljudskom obliku, deset Božjih zapovesti.

Glavni govor: 7. mart 321. godine, prokleti dan greha

I snažno proklet, jer je 7. marta 321. godine ostatak svetog sedmog dana Subote, po nalogu datiranog carskog dekreta, zvanično zamenjen prvim danom. U to vreme, ovaj prvi dan su pagani posvetili obožavanju Boga sunca, SOL INVICTVS, ili skandaloznog NEUZNAČENOG SUNCA, koje je već bilo predmet obožavanja Egipćana u vreme Egzodusa Jevreja, ali i, u Americi, Inka i Asteka, pa sve do danas Japanaca (zemlje „izlazećeg sunca“). Đavo uvek koristi iste recepte da ljude navede na svoj pad i osudu od strane Boga. On iskorišćava njihovu površnost i njihov telesni duh koji ih navodi da preziru duhovni život i lekcije iz istorijske prošlosti. Danas, 8. marta 2021. godine, kada pišem ovu belešku, aktuelni događaji svedoče o važnosti ovog sramote, istinske božanske uvrede veličanstva, i još jednom, božansko vreme dobija svoje puno značenje. Za Boga, godišnje doba počinje u proleće i završava se krajem zime, odnosno, u našem sadašnjem rimskom kalendaru, od 20. marta do sledećeg 20. marta. Dakle, izgleda da je 7. mart 321. godine za Boga bio 7. mart 320. godine, odnosno 13 dana pre proleća 321. godine. Shodno tome, za Boga je to bila godina 320. koja je na svom kraju obeležena gnusnim činom izvršenim protiv njegovog pravednog i svetog božanskog zakona. Prema Božjem vremenu, godina 2020. predstavlja 17. godišnjicu (17: broj suda) po broju vekova od 320. godine. Stoga ne čudi što je od početka 2020. godine božansko prokletstvo ušlo u agresivnu fazu u obliku zaraznog virusa koji je izazvao paniku na Zapadu, u društvu ljudi čije je poverenje i vera bila u potpunosti položena u nauku i njen napredak. Panika je posledica nemogućnosti da se predstavi efikasan lek ili vakcina uprkos visokoj tehničkoj poduhvatnosti trenutnih naučnika. Dajući ovim 17 vekovima proročku vrednost, ne izmišljam ništa, jer za Boga brojevi imaju duhovno značenje koje on otkriva i koristi u izgradnji svojih proročanstava, i upravo u Otkrivenju, 17. poglavlje je posvećeno temi „suda bludnici koja sedi na mnogim vodama“ . „Veliki Vavilon“ je njeno ime, a „velike vode“ o kojima je reč sugerišu „reku Eufkrat“ koju Bog cilja u poruci „šeste trube“ iz Otkrivenja 9:13, simbol predstojećeg Trećeg svetskog rata. Iza ovih simbola stoje papski katolicizam i neverna hrišćanska Evropa, izvori i mete njegovog gneva. Borba između Boga i ljudi je tek počela; gvozdeni lonac protiv zemljanog lonca; ishod bitke je predvidljiv; bolje rečeno, prorečen je i programiran. Kako je Bog nameravao da obeleži 17. stogodišnjicu 7. marta 320. godine (320. za njega i njegove izabranike; 321. za lažno religiozni ili profani svet)? Dugo sam verovao da će to biti kroz ulazak u svetski rat, ali svetski rat koji će se završiti u atomskom obliku, jer je Bog to prorekao, tri puta, u Dan. 11:40 do 45, Jezekilju 38 i 39, i konačno, u Otk. 9:13 do 21. Borba koju Bog vodi protiv pobunjenog čovečanstva od proleća 2020. godine je iste vrste kao ona koju je vodio protiv faraona iz Egipta u vreme Mojsija; i konačni rezultat će biti isti; neprijatelj Božji će izgubiti život, poput faraona koji je, u svoje vreme, video svog prvorođenog sina kako umire i izgubio svog. Ovog 8. marta 2021. godine, primećujem da se ovo tumačenje nije ispunilo, ali sam se za to spremao oko mesec dana, shvativši božanskim nadahnućem da je 321 bio 320 za Boga i da je shodno tome planirao da proklinje ne samo 7. mart 2020. godine, već celu godinu za koju je ovaj prokleti dan vezan, primenjujući tako za ovu kaznu princip naveden u Brojevima 14:34: „Kako ste istraživali zemlju četrdeset dana, snosićete kaznu za svoje bezakonja četrdeset godina, godinu dana za svaki dan.“ "

Ali ovom zapažanju se dodaje jedna stvar. Naš lažni kalendar nije samo lažan na nivou početka godine, već je lažan i u pogledu datuma rođenja Isusa Hrista. Pogrešno, u 5. veku, monah Dionisije Mali ga je postavio na dan smrti kralja Iroda, što se zapravo dogodilo u -4 njegovom kalendaru. Ovim 4 godine moramo dodati „dve godine“ koje je Irod procenio kao starost Mesije koga je hteo da ubije prema Mateju 2:16: „Tada Irod, videvši da su ga mudraci ismevali, razgnevi se veoma, i posla te pobi svu decu koja behu u Vitlejemu i u svim njegovim krajevima od dve godine i niže, prema vremenu koje je pažljivo ispitao od mudraca.“ Dakle, kada broji godine, Bog dodaje 6 godina našem

uobičajenom lažnom i obmanjujućem datumu i rođenje Isusa se ispunilo u proleće ove godine – 6. Kao rezultat toga, godina 320 je za njega bila: 326, a 17. sekularna godišnjica naše godine 2020. bila je za njega godina 2026. od pravog trenutka rođenja Isusa Hrista. Ovaj broj 26 je broj tetragramatona „JHVH“, na hebrejskom „Jod, He, Vav, He“, kojim je Bog sebe nazvao, nakon Mojsijevog pitanja: „Kako ti je ime?“; to je, prema Izlasku 3:14. Veliki stvoritelj Bog je stoga imao još jedan razlog da svojim ličnim kraljevskim pečatom obeleži ovaj dan obeležen njegovim svemoćnim božanskim prokletstvom; i to do kraja sveta. Pošast zarazne bolesti koja se pojavila ove 2026. godine božanskog vremena samo je potvrdila kontinuitet ovog prokletstva, koje će poprimiti različite oblike tokom poslednjih godina života na planeti Zemlji. Treći nuklearni svetski rat označiće „kraj“ „vremena nezabožaca“ koje je najavio Isus Hrist u Mateju 24:14: „Ova dobra vest o carstvu biće propovedana po celom svetu za svedočanstvo svim narodima. Tada će doći kraj.“ Ovaj „kraj“ će početi sa krajem vremena blagodat; ponuda spasenja će se završiti. Test vere zasnovan na poštovanju svete Subote definitivno će odvojiti tabor „ovaca“ od tabora „jaraca“ iz Mateja 25:32-33: „Svi će se narodi sabrati pred njim, i odvojiće ih jedne od drugih, kao što pastir odvaja ovce od jaraca; i postaviće ovce sebi s desne strane, a jarce s leve.“ Zakon kojim se Rimski nedelja čini obaveznom na kraju će osuditi na smrt prave izabrane svece Isusa Hrista. Ova situacija će ispuniti ove reči iz Dana. 12:7: „I čuh čoveka obučenog u laneno gde stajao na vodi reke, i podiže desnu ruku svoju i levu ruku svoju k nebu, i zakle se Onim koji živi dovek da će to biti do vremena, i vremena, i do pola vremena; i sve će se to svršiti, kada se sila svetog naroda sasvim slomi.“ Sa ljudske tačke gledišta, njihova situacija će biti beznadežna, a njihova smrt neizbežna. Tada su ove reči Isusa Hrista citirane u Mateju. 24:22 postaje jasno: „I kad se ti dani ne bi skratili, nijedno telo se ne bi spasilo; nego će se ti dani radi skratiti.“ Godina 6000. završiće se pre 3. aprila 2036. po božanskom vremenu, to jest, 3. aprila 2030. po našem lažnom kalendaru, koji dolazi 2000 godina nakon dana raspeća Isusa Hrista, 14. dana nakon početka proleća 30. godine. I ovi „dani“ moraju biti „skraćeni“, to jest, umanjeni. To znači da će datum primene dekreta o smrti prethoditi ovom datumu. Jer je to vanredna situacija koja obavezuje Hrista da direktno interveniše kako bi spasio svoje izabrane. Moramo tada uzeti u obzir Božji prioritet koji se sastoji u proslavljanju standarda „vremena“ koje je dao svom zemaljskom stvaranju. On je taj koji će inspirisati pobunjenike poslednjih dana da izaberu datum koji će za nekoliko dana premašiti prvi dan proleća 2030. godine iza kojeg se završava 6000 godina zemaljske istorije. Tada se pojavljuju dve mogućnosti: datum koji će ostati nepoznat do kraja, ili 3. april 2030. godine, koji označava maksimalnu moguću i duhovno značajnu granicu. Uzmite u obzir da, uprkos svom izuzetnom značaju, 14. dan u godini raspeća Isusa Hrista nije pogodan za obeležavanje kraja 6.000 godina svetske istorije, a još manje početka 7. milenijuma. Zato svoju prednost i veru dajem prolećnom datumu 21. marta 2030. godine, datumu „skraćenog“ proročkog vremena 3. aprila ili međudatumu. Obeleženo prirodom koju je stvorio Bog, proleće je odlučujuće kada želimo da izbrojimo 6.000 godina ljudske istorije; što postaje moguće od trenutka kada su Adam i Eva zgrešili. U biblijskoj priči o Postanju, dani koji su prethodili ovom prvom proleću bili su večni dani. Vreme koje Bog računa je vreme zemlje greha i 6000 godina koje nedelja proriče počinje početkom prvog proleća i završiće se krajem poslednje zime. Upravo na proleće je počelo odbrojanje 6000 godina. Zbog greha, Zemlja je nagnula svoju osu za 23° 26' i smena godišnjih doba mogla je da počne. U jevrejskim praznicima Starog zaveta, dominantna su dva praznika: nedeljna Subota i Pasha. Ova dva praznika su smeštena pod simboliku brojeva „7, 14 i 21“ „7., 14. i 21.“ dana koji predstavljaju tri faze plana božanskog spasenja: tema nedeljne Subote iz Otkrivenja 7 koja proriče nagradu izabranih svetaca, za „7“; iskupiteljsko delo Isusa Hrista koje predstavlja sredstvo za prinošenje ove nagrade, za „14“. Treba napomenuti da su u prazniku Pashe koji traje 7 dana, 15. i 21. dan dve Subote profane

neaktivnosti. A trostruki broj „7“ ili „21“ označava kraj prvih 7000 godina i ulazak u večnost novog božanskog stvaranja na obnovljenoj zemlji prema Otkrivenju 21; ovaj broj 21 simbolizuje savršenstvo (3) punoće (7) projekta života koji je bio cilj koji je Bog želeo. U Otkrivenju 3, stihovi 7 i 14 označavaju, respektivno, početak i kraj institucije Adventističke crkve sedmog dana ; ponovo dve faze iste osvećene teme. Na isti način, Otkrivenje 7 se bavi temom zapečaćenja adventističkih izabranika, a Otkrivenje 14 predstavlja poruke tri anđela koje sumiraju njihovu univerzalnu misiju. Dakle, 30. godine, kraj 4000 godina je završen u proleće, i iz čisto simboličkih razloga, Isus je razapet 14 dana posle 21. marta ovog proleća 30. godine, to jest, 36. za Boga. Kroz ove primere, Bog potvrđuje da su „7“ Subote i „14“ iskupljenja grehova izabranih od strane Isusa Hrista nerazdvojivi. Stoga, kada se na kraju napadne „7“ Subote, otkupljujući Hristos od „14“ mu priskače u pomoć da mu da slavu, maksimalnih 14 „dana“ koji će razdvajati dva datuma biće „ skraćeno “, odnosno, potisnuto da bi se spasili njegovi poslednji verni izabranici.

Ponovo čitajući Mateja 24, učinilo mi se da je Hristova poruka upućena, posebno, njegovim učenicima na kraju sveta, to jest nama koji živimo u ovim poslednjim godinama. Stihovi od 1 do 14 pokrivaju vreme do vremena „ kraja “. Isus proriče niz ratova, pojavu lažnih proroka i konačno duhovno hlađenje. Zatim, stihovi od 15 do 20, u dvostrukoj primeni, tiču se i uništenja Jerusalima koje su Rimljani izvršili 70. godine i konačne agresije naroda protiv jevrejstva izabranih koji poštuju Božju svetu subotu. Nakon toga, stih 21 proriče njihovu konačnu „ veliku nevolju “: „ Jer tada će biti velika nevolja kakve nije bilo od početka sveta do sada, niti će je ikada biti .“ Treba napomenuti da ova preciznost „ i da je nikada neće biti “ zabranjuje primenu na vreme apostola, jer bi to bilo u suprotnosti sa učenjem iz Dan. 12:1. To znači da se dva citata odnose na isto ispunjenje u poslednjem zemaljskom ispitu vere. U Dan. 12:1, izraz je identičan: „ U to vreme ustaće Mihailo, veliki knez koji stoji za sinove tvog naroda; i biće vreme nevolje kakve nije bilo otkako postoji narod do tog vremena . U to vreme će se tvoj narod izbaviti, svaki koji se nađe zapisan u knjizi .“ „ Nevolja “ će biti toliko velika da će „ dani “ morati biti „ skraćeni “ prema stihu 22. Stih 23 ukazuje na standard prave vere koja ne veruje u spontane pojave Hrista na zemlji: „ Zato, ako vam kažu: Evo ga u pustinji; ne izlazite; evo ga u sobama, ne verujte .“ U istoj poslednjoj eri, spiritizam će umnožiti svoja „ čuda “ i svoja obmanjujuća i zavodljiva ukazanja lažnog Hrista, koja će pokoriti loše učene duše: „ Jer će se pojaviti lažni hristi i lažni proroci, i pokazaće velike znake i čudesa, da bi prevarili , ako je moguće, i izabrane “; što je potvrđeno u Otkrivenju 13:14: „ I prevari one koji žive na zemlji pomoću onih znakova koje mu je data moć da učini pred zveri, govoreći onima koji žive na zemlji da naprave lik zveri koja je imala ranu od mača i ostala je živa .“ Stih 27 evocira moćnu i pobedonosnu pojavu božanskog Hrista, a stih 28 prorokuje „ gozbu “ koja će biti ponuđena grabljivicama nakon njegove intervencije. Jer će pobunjenici koji su preživeli do njegovog dolaska biti istrebljeni i dati kao hrana „ pticama nebeskim “, kao što uči Otkrivenje 19:17-18 i 21.

Ovde sumiram ovo potpuno novo razumevanje božanskog stvaranja. Uspostavljanjem prve nedelje, Bog utvrđuje jedinstvo dana koji se sastoji od noći tame i dana svetlosti, sunce će ga osvetljivati tek od četvrtog dana . Noć proriče uspostavljanje greha na zemlji zbog buduće neposlušnosti Eve i Adama. Do ovog čina greha, zemaljsko stvaranje pokazuje večne karakteristike . Greh počinjen, stvari se menjaju i odbrojavane 6000 godina može početi, jer se Zemlja naginje oko svoje ose i pokreće se princip godišnjih doba. Zemlja koju je Bog prokleo tada poprima svoju večnu karakteristiku koju poznamo. 6000 godina započetih u prvom proleću obeleženom grehom završiće se u proleće 6001. godine povratkom u božanskoj slavi Isusa Hrista. Njegov konačni dolazak biće završen „ prvog dana prvog meseca “ prve godine sedmog milenijuma .

Uz to rečeno, 7. mart 2021. godine, u našem lažnom ljudskom kalendaru, upravo je bio verski obeležen posetom pape Franje istočnim hrišćanima koje u Iraku progone muslimanski ekstremisti. Na ovom susretu, podsetio je muslimane da imaju istog Boga, Avramovog, i da ih smatra svojom „braćom“. Ove reči, koje oduševljavaju zapadne nevernike, nisu ništa manje ogromno sramota za Isusa Hrista, koji je dao svoj život kao žrtvu za oproštaj grehova svojih izabranika. A ovaj upad vođe „bivših krstaša“, katoličkih „hrišćana“, na njihovu teritoriju može samo pojačati gnev islamista. Ova mirna akcija pape će stoga dovesti do dramatičnih posledica prorečenih u Danilu 11:40, intenziviranja „sukoba“ muslimanskog „kralja juga“ protiv papske Italije i njenih evropskih saveznika. I iz ove perspektive, ekonomski kolaps Francuske i svih zapadnih zemalja hrišćanskog porekla, izazvan od strane njihovih lidera, zbog virusa Kovid-19, promeniće ravnotežu snaga i na kraju omogućiti završetak „Trećeg svetskog rata“ pomenog na kraj poslednjih 9 godina koje su još uvek pred nama. Zaključno, podsetimo se da je izazivanjem epidemije usled Kovid-19 i njegove evolucije, Bog otvorio put kletvi koja je trebalo da karakteriše poslednjih deset godina ljudske istorije na zemlji.

Međutim, 7. mart 2021. godine obeležili su akti nasilja mladih ljudi između rivalskih bandi i protiv policijskih vlasti u nekoliko francuskih gradova. Ovo je potvrdilo napredak ka opštoj konfrontaciji; stavovi obe strane bili su nepomirljivi jer su bili nespojivi. To je posledica sukoba dve dijametralno suprotstavljene kulture: zapadne sekularne slobode protiv društva nasilnika i kapoa južnih zemalja, koje su takođe tradicionalno i nacionalno muslimanske. Tragedija se sprema, poput Kovida-19, bez leka.

Da bismo upotpunili posmatranje gnusnog poretka koji je čovečanstvo legitimisalo, moramo napomenuti: promenu godine posle 12. meseca koji se naziva 10. mesec (decembar), na početku zime; promenu dana usred noći (ponoć); samo precizno i redovno brojanje sati ostaje pozitivno. Dakle, lepi božanski poredak je nestao zbog greha, zamenjen grešnim poretkom koji će nestati zauzvrat, kada se slavni stvoritelj Bog predstavi, radi obračuna, bilo na kraju prvih šest hiljada godina, u proleće 2030. godine, za prevarene ljude, ili u proleće 2036. godine istinskog rođenja našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista, za svoje izabranike.

Utvrđeni i uočeni poremećaj svedoči o božanskom prokletstvu koje teši čovečanstvo. Jer od nagiba Zemlje, računanje vremena je izgubilo svoju stabilnost i pravilnost, sati noći i dana su u stalnom nizu rastućih i opadajućih sati.

Redosled kojim Bog Tvorac organizuje svoj plan spasenja dodatno nam otkriva duhovne prioritete koje predlaže čoveku. On je odlučio da otkrije svoju uzvišenu ljubav dajući svoj život kao otkupninu u Isusu Hristu nakon 4.000 godina ljudskih zemaljskih iskustava. Time nam Bog govori: „Prvo, pokažite mi svoju poslušnost, a ja ću vam pokazati svoju ljubav.“

Na Zemlji, ljudi nasleđuju jedni druge, reprodukujući iste karakteristične plodove, međutim, generacija poslednjeg vremena u koje smo ušli 2020. godine predstavlja posebnost; nakon 75 godina mira u Evropi i neverovatne nedavne evolucije genetičke nauke, vrlo logično, Evropljani i njihovi izdanci, iz SAD, Australije i Izraela, verovali su da mogu da odgovore na sve zdravstvene probleme, a njihova društva su sve više i više dezinfikovana. Nije napad zaraznog virusa novost, već je novo ponašanje lidera razvijenih društava. Uzrok ovog ponašanja straha je njihova izloženost naroda Zemlje medijskim bombardovanjem, a među tim medijima, novi mediji ili društvene mreže koje se

pojavljaju na paukovoj mreži koja predstavlja slobodnu internet komunikaciju, na kojoj nalazimo manje-više jasne emitere. Čovečanstvo je tako zarobljeno svojim ekscerpima slobode koji mu se vraćaju kao kletva. U SAD i Evropi, nasilje suprotstavlja etničke zajednice jedne drugima; tamo se obnavlja kletva iskustva „ Vavilona “; još jedna neosporna božanska lekcija koja nije naučena, jer potičući od jednog para koji nužno govori istim jezikom, sve do ovog krivičnog iskustva, koje i danas vidimo, čovečanstvo je razdvojeno višestrukim jezicima i dijalektima koje je Bog stvorio i rasuo po celoj zemlji. I da, Bog nije prestao da stvara nakon prvih sedam dana stvaranja; i dalje je stvarao mnogo toga da proklinje, a ponekad i da blagoslovi svoje izabranike, mana koja je ponuđena u pustinji, sinovima Izrailjevima, je primer.

Međutim, sloboda je u svojoj suštini čudesan dar našeg Tvorca. Na njoj počiva naša slobodna posvećenost njegovoj stvari. I ovde, mora se priznati, ova potpuna sloboda podrazumeva postojanje slučaja jer Bog se ni na koji način ne meša u nju; reč u koju mnogi vernici uopšte ne veruju. I greše, jer Bog veliki deo svog stvaranja prepušta slučaju, a pre svega ulogu buđenja kod izabranih, uvažavanja njegovih otkrivenih nebeskih normi. Nakon što je identifikovao svoje izabrane, Tvorac preuzima brigu o njima da ih vodi i uči ih svojim istinama koje ih pripremaju za večni nebeski život. Malformacije i nakazanosti primećene pri rođenju ljudskih bića dokazuju delovanje slučaja koji u procesu reprodukcije vrste proizvodi genetske greške sa manje ili više ozbiljnim posledicama. Širenje vrsta zasniva se na zamahu reproduktivnih lanaca koji s vremena na vreme generišu greške konformizma; ovo uključuje princip nasleđa ili nezavisno zbog slučajnosti života. Ukratko, ako svoju veru dugujem šansi za slobodan život, onda nagradu i hranu ove vere dugujem, naprotiv, ljubavi Božjoj i inicijativama koje je već preduzeo i koje on nastavlja da preduzima da me spase.

U priči o njegovom zemaljskom stvaranju , dan koji će Bog prokleti dolazi prvi u nedelji; njegova sudbina je napisana: njegova svrha će biti da „ odvoji svetlost od tame “. Izabran od strane lažnih hrišćana da bi se suprotstavio Božjem izboru da osveti sedmi dan, ovaj prvi dan će u potpunosti ispuniti svoju ulogu „obeležja “ neposlušnog pobunjeničkog tabora u Otkrivenju 13:15. Koliko god je nedelja prvog dana prokleta od Boga, toliko je i subota sedmog dana blagoslovena i osveštana od njega. I da bismo razumeli ovu suprotnost, moramo prihvatiti misao o Bogu, koja je znak osvećenja od strane i za njega. Subota se tiče sedmog dana i ovaj broj sedam, „7“, simbolizuje punoću. Pod ovim terminom punoća, Bog stavlja misao o svrsi zbog koje je stvorio našu zemaljsku dimenziju, naime, pomirenje greha, njegovu osudu, njegovu smrt i njegov nestanak. I u ovom planu, ove stvari će se u potpunosti ostvariti tokom sedmog milenijuma koji proriče nedeljna subota. Stoga je ovaj cilj važniji Bogu od sredstava iskupljenja kojima će iskupiti živote zemaljskih izabranika i koje će lično ostvariti, u Isusu Hristu, po cenu strašne patnje.

Evo još jednog razloga zašto Bog kaže u Prop. 7:8: „ Kraj stvari je bolji od njenog početka .“ U Postanju, sukcesija u redosledu „noć-dan“ ili „ večer-jutro “ potvrđuje ovu božansku misao. U Is. 14:12, pod okriljem cara Vavilona, Bog kaže đavolu: „ Kako si pao s neba, zvezdo jutarnja , sine zore! Posećen si na zemlju, ti koji si porazio narode !“ Izraz kojim ga Bog označava, „ zvezdo jutarnja “, sugerise da ga poredi sa „suncem“ našeg zemaljskog sistema. On je bio njegovo prvo stvorenje i pod okriljem cara Tira, Jez. 28:12 opisuje njegovu prvobitnu slavu: „ Sine čovečiji, zapoj tužbalicu za cara Tira! Reci mu: Ovako govori Gospod Jahve: Ti si bio zapečatan savršenstvom, bio si pun mudrosti i savršen u lepoti . “ Ovo savršenstvo je moralo nestati, zamenjeno buntovnim ponašanjem koje ga je učinilo neprijateljem, đavolom i protivnikom, Satanom koga je Bog osudio, jer stih 15 kaže: „ Bio si savršen u svojim putevima od dana svog stvaranja dok se u tebi nije našla bezakonja .“ Tako je onaj

koji je smatran „jutarnjom zvezdom“ gurnuo neverne ljude da poštuju kao božanstvo „jutarnju zvezdu“ božanskog stvaranja: oboženo „Nepobedivo Sunce“ rimskog kulta kome skoro celo zapadno hrišćanstvo odaje pagansko obožavanje. Bog je znao, čak i pre svog stvaranja, da će se ovaj prvi anđeo pobuniti protiv njega i uprkos tome ga je stvorio. Slično tome, uoči svoje smrti, Isus je najavio da će ga jedan od 12 apostola izdati, pa je čak i direktno rekao Judi: „Šta god treba da učiniš, učini to brzo!“ „Ovo nam omogućava da shvatimo da Bog ne želi da spreči svoja stvorenja da izraze svoje izbore, čak i kada su oni suprotni njegovim. Isus je takođe pozvao svoje apostole da ga napuste ako je to njihova želja. Upravo dozvoljavajući svojim stvorenjima potpunu slobodu da se izraze i otkriju svoju prirodu, on može da izabere svoje izabranike zbog njihove pokazane vernosti i na kraju uništi sve svoje nebeske i zemaljske neprijatelje, nedostojne i ravnodušne.“

Prvorodni greh

Ostatak prvog dana dobija ogroman značaj u našoj hrišćanskoj eri jer predstavlja „greh“ ponovo uspostavljen od 7. marta 321. godine i postaje obeležje tabora koji se pobunio protiv osvećenog Božjeg tabora. Ali ovaj „greh“ ne sme nas naterati da zaboravimo prvobitni „greh“ koji osuđuje čovečanstvo na smrt nasleđivanjem još od Adama i Eve. Prosvetljen Duhom, ova tema me je dovela do otkrivanja važnih lekcija skrivenih u knjizi Postanja. Na nivou posmatranja, knjiga nam otkriva poreklo stvaranja u poglavljima 1, 2 i 3. Simboličko značenje ovih brojeva je i dalje savršeno opravdano: 1 = jedinstvo; 2 = nesavršenstvo; 3 = savršenstvo. Ovo zasluži objašnjenje. Postanje 1 se odnosi na stvaranje prvih 6 dana. Njihova definicija „veče jutro“ imaće smisla tek nakon greha i prokletstva zemlje koja postaje domen kojim dominira đavo, što će biti tema Postanja 3, bez koje izraz „veče jutro“ nema značenja na zemaljskom nivou. Dajući objašnjenje, treće poglavlje stavlja pečat savršenstva na ovo božansko otkrovenje. Slično tome, u Postanju 2, tema sedmog dana Subote ili, preciznije, odmora Boga i čoveka sedmog dana, takođe ima smisla tek nakon prvobitnog „greha“ koji su počinili Eva i Adam u Postanju 3, što joj daje razlog za postojanje. Dakle, paradoksalno, bez svog opravdanja datog u Postanju 3, osvećena Subota zasluži svoj simbol „2“ nesavršenstva. Iz svega ovoga je jasno da je zemlja stvorena od Boga da bi bila ponuđena đavolu i njegovim demonima kako bi se zli plodovi njihovih duša mogli materijalizovati i pojaviti pred očima svih, Boga, anđela i ljudi, i da bi anđeli i ljudi mogli da izaberu svoju stranu.

Ova analiza me navodi da istaknem da uspostavljanje sedmog dana osvećenog odmorom prorokuje prokletstvo zemaljskog „greha“ utvrđeno u Postanju 3, jer je sama zemlja prokleta od Boga, i stoga tek od trenutka kada je smrt i njen proces pogode, njeno vreme od šest hiljada godina i hiljadu godina sedmog milenijuma dobijaju značenje, objašnjenje, opravdanje. Prikładno je napomenuti ovo: pre zemaljskog stvaranja, na nebu, sukob već suprotstavlja tabor đavola taboru Božjem, ali tek će smrt Isusa Hrista učiniti pojedinačne izbore definitivnim; što će biti vidljivo proterivanjem sa neba pobunjenika osuđenih od tada na smrt u zemaljskom stvaranju. Međutim, na nebu, Bog nije organizovao život anđela naizmenično „veče-jutro“, to zato što nebo predstavlja njegovu večnu normu; onu koja će prevladati i trajati za njegove izabranike večno. Suočeni sa ovim podacima: šta je sa zemljom pre greha? Osim smenjivanja „veče-jutro“, njena norma je takođe i nebeska, to jest,

očigledno se život odvija u večnoj normi; veganske životinje, veganski ljudi i bez smrti koja će biti plata za greh, dani slede dane i to bi moglo trajati zauvek.

Ali u Postanju 2, Bog nam otkriva svoj redosled nedelje, koji se završava sedmog dana odmorom za Boga i za čoveka. Ova reč odmor potiče od glagola „prestati“ i odnosi se na delo koje je Bog učinio, kao i na dela koja su učinili ljudi. Možete razumeti da pre greha, ni Bog ni ljudska bića nisu mogli da osećaju umor. Adamovo telo nije trpelo bol, umor ili bol bilo koje vrste. Sada su se sedmodnevne nedelje smenjivale jedna za drugom i reprodukovale se poput večnog ciklusa, osim što su „večernje i jutarnje“ sukcesije označavale razliku u odnosu na nebesku normu Božjeg carstva. Ova razlika je stoga bila namenjena da proročki otkrije program koji je osmislio veliki Bog stvoritelj. Baš kao što se praznik „Jom Kipur“ ili „Dan pomirenja“ obnavljao svake godine među Jevrejima i proricao kraj greha kroz njegovo pomirenje postignuto smrću Isusa Hrista, tako i nedeljna subota proriče dolazak sedmog milenijuma, trenutak kada će Bog i njegovi izabranici ući u pravi odmor jer će pobunjenici biti mrtvi, a zlo će biti poraženo. Međutim, izabrani su i dalje zabrinuti zbog „greha“, jer sa Hristom moraju suditi „grehovima“ i grešnicima, koji će u to vreme spavati u smrtnom snu. Stoga, kao i šest prethodnih dana, sedmi je stavljen pod znak „greha“ koji pokriva i tiče se sedam dana cele nedelje. I tek na početku osmog milenijuma, nakon što grešnici budu progutani u „ognju druge smrti“, večnost bez „greha“ će početi na obnovljenoj zemlji. Ako je sedam dana obeleženo grehom i prorokuje 7000 godina, brojanje ovih 7000 godina može početi tek sa uspostavljanjem greha otkrivenim u Postanju 3. Dakle, zemaljski dani bez greha nisu u normi i logici sukcesije „veče jutro“ ili „tamna svetlost“ i pošto je ovo vreme bez „greha“, ne može ući u 7000 godina programiranih i prореčenih za „greh“ sedmodnevnom nedeljom.

Ovo učenje ističe važnost ove akcije koju Bog pripisuje rimskom papstvu u Danilu 7:25: „On će namisliti da promeni vremena i zakon.“ „Promena vremena“ koja je Bog utvrdio rezultira nemogućnošću otkrivanja proročkog karaktera nedeljne Subote „zakona“ Božjeg. I to je ono što Rim radi od Konstantina I, od 7. marta 321. godine, naređujući nedeljni odmor prvog dana umesto sedmog. Prateći rimski poredak, grešnik se ne oslobađa od prvobitnog „greha“ nasleđenog od Adama i Eve, već pored toga preuzima dodatni „greh“, ovog puta dobrovoljno, što povećava njegovu krivicu prema Bogu.

Redosled vremena „veče jutro“ ili „tama svetlost“ je koncept koji je izabrao Bog i poslušanje ovom izboru favorizuje i ovlašćuje pristup proročkoj misteriji Biblije. Ništa ne primorava čoveka da usvoji ovaj izbor, a dokaz je da je čovečanstvo izabralo da obeleži svoju promenu dana u ponoć, ili 6 sati nakon prolećnog zalaska sunca; što proriče one koji se prekasno probude za slavni povratak Hrista, Mladoženje iz priče o deset devica. Suptilne poruke koje je Bog dao su stoga van njegovog intelektualnog dometa. Ali za njegove izabranike, redosled božanskog vremena osvetljava sva njegova proročanstva, a posebno ono iz Otkrivenja na čijem početku se Isus predstavlja kao „alfa i omega“, „početak ili početak i kraj“. Svaki dan koji prođe u našim životima proriče Božji plan, koji on sumira u Post. 1, 2 i 3, pošto „noć“ ili „tama“ predstavlja šest profanih dana predstavljenih u Post. 1, dok božanski odmor uspostavljen u Post. 2 najavljuje vreme „svetlosti“. Upravo na ovom principu, prema Dan. 8:14, vreme hrišćanske ere je podeljeno na dva dela: vreme duhovne „tame“ između 321. godine, kada je uspostavljen „greh“ protiv Subote, i 1843. godine kada počinje vreme „svetlosti“ za izabrane od tog datuma do povratka Isusa Hrista u proleće 2030. godine, kada, kao u Post. 3, kao Svemogući Bog Tvorac, dolazi da sudi između izabranih i pobunjenika, „ovaca i jaraca“, kao što je sudio između „zmije, žene i Adama“. Slično tome, u Otkrivenju, teme „Pisama sedam

crkava“, „Sedam pečata“ i „Sedam truba“ proriču „tamu“ za prvih šest i božansko „svetlo“ za sedmi i poslednji stepen svake od ovih tema. Ovo je toliko tačno da je 1991. godine, zvanično odbacivanje ovog poslednjeg „svetla“ od strane institucionalnog adventizma, svetlosti koju mi je Isus dao od 1982. godine, navelo ga da mu kaže, u Poslanici upućenoj „Laodikiji“ u Otkrivenju 3:17: „Jer govoriš: 'Bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba', a ne znaš da si jadan, jadan, siromašan, slep i go, ...“. Zvanični adventisti su zaboravili ovaj citat dat u 1. Petrovoj 4:17: „Jer je vreme da počne sud od doma Božijeg.“ Ako li počinje od nas, kakav će biti kraj onih koji ne poslušaju jevanđelje Božije? „Institucija postoji od 1863. godine, a Isus je blagoslovio njeno osnivanje u vreme „Filadelfije“, 1873. godine. Prema božanskom principu „veče jutro“ ili „tamna svetlost“, poslednja i sedma epoha simbolizovana imenom „Laodikeja“ trebalo je da bude vreme velike božanske „svetlosti“ i ovo delo predstavlja dokaz za to, velika „svetlost“ je zaista došla da osvetli prorečene misterije, u ovoj poslednjoj epohi, na račun zvanične svetske adventističke institucije. Ime „Laodikeja“ je dobro opravdano jer znači „suđeni ljudi ili ljudi suda“. Oni koji ne pripadaju ili više ne pripadaju Gospodu osuđeni su da se pridruže pristalicama „dana prokletog od Boga“. Pokazujući se nesposobnim da dele sa Bogom njegovu pravednu osudu rimske „nedelje“, subota im više neće izgledati tako važna kao u blagosloveno vreme njihovog krštenja. Poruka koju je Isus Hristos dao svojoj sluškinji Elen G. Vajt, u svojoj knjizi „Rani spisi“ i u svojoj prvoj viziji, izrazila je ovu situaciju ovako: „izgubili su iz vida i cilj i Isuse... Potonuli su u zli svet i više ih nisu videli.“

Postanje 2 prorokuje vreme „svetlosti“ i ovo poglavlje Postanja počinje osvećenjem „sedmog dana“. Završava se stihom 25: „Čovek i žena njegova behu goli, i ne stideše se“. Veza između ove dve teme pokazuje da će otkriće njihove fizičke golotinje biti posledica uračunavanja „greha“ koji će počiniti i koji, kako je opisano u Postanju 3, stoga izgleda kao uzrok smrtne duhovne golotinje. Upoređujući ovo učenje sa učenjem „Laodikeje“, nalazimo da je Subota povezana sa „grehom“ koji čoveka čini „golim“. U ovom poslednjem kontekstu, praktikovanje Subote stoga više nije dovoljno da bi se sačuvala Hristova blagodat, jer je nuđenjem svoje pune proročke svetlosti zvaničnim adventističkim vlastima između 1982. i 1991. godine, zahtev Isusa Hrista porastao i on želi za ovo vreme da praktikovanjem svoje svete Subote izabranik dostojan njegove blagodati da svoj interes, svoje vreme, svoj život i svu svoju dušu za svoja otkrovenja prorečena u Danilu i Otkrivenju; ali i u celoj otkrivenoj Bibliji koja predstavlja njegova „dva svedoka“ prema Otkrivenju 11:3.

Božje svedočanstvo dato na zemlji

Koliko god bila važna, Božja poseta čovečanstvu u liku Isusa Hrista ne sme nas naterati da zaboravimo njegovu raniju posetu u vreme Mojsija. Jer upravo u tom dalekom kontekstu Bog mu je otkrio poreklo zemaljske dimenzije. I kao otkrovenje dato od Boga, izveštaj iz Knjige Postanja je podjednako važan kao i Otkrovenje otkriveno apostolu Jovanu. Oblik koji je Bog izabrao da organizuje zemaljski život prorokuje njegov plan ljubavi za stvorenja kojima daje potpunu slobodu, tako da mogu

odgovoriti na njegovu ljubav i živeti sa njim večno ili ga odbaciti i nestati u ništavilu smrti, u skladu sa uslovima njegove spasonosne ponude.

Ako je Adam stvoren sam, to je prvo zato što je predstavljen kao „slika Božija (Post. 1:26-27)“ u potrazi za ljubavlju od slobodnog pandana po svojoj slici, jer je sve vreme njegove prošle večnosti bilo vreme apsolutne samoće. To mu je postalo nepodnošljivo do te mere da je bio spreman da snosi posledice slobode koju je nameravao dati svojim živim stvorenjima. Stvaranje Eve od jednog od Adamovih rebara, dok je on uronjen u san smrti, prorokuje stvaranje njegove Crkve, Izabranice sastavljene od njegovih vernih izabranika, ploda ubranog njegovom iskupljujućom smrću u Isusu Hristu; ovo opravdava ulogu „pomoćnice“ koju Bog pripisuje ženi koja je od njega došla i čije ime Eva znači „život“. Izabranica će „živeti“ večno, a na zemlji ima poziv da Bogu pruži svoju „pomoć“, da ljudski sarađuje u ostvarenju njegovog projekta koji ima za cilj uspostavljanje savršene ljubavi, zajedničke i bez problema u njegovim večnim univerzumima.

Greh neposlušnosti ulazi u čovečanstvo kroz Evu, odnosno kroz „ženu“ simbol njegovih izabranica koje će naslediti ovaj prvobitni greh. Takođe, poput Adama, iz ljubavi prema Evi, u Isusu Hristu, Bog postaje čovek da bi podelio i podneo umesto svoje Izabranice smrtnu kaznu koju njeni gresi zaslužuju. Priča o Postanju je stoga i istorijsko svedočanstvo koje otkriva naše poreklo i njihove okolnosti, i proročko svedočanstvo koje otkriva spasonosni princip velikog ljubavnog plana svemoćnog Boga stvoritelja.

Nakon prvih šest dana stvaranja pomenutih u Postanju 1, šest dana koji proriču šest hiljada godina koje je Bog rezervisao za svoj izbor zemaljskih izabranika, u Postanju 2, pod slikom večne Subote, otvoriće se neograničeni sedmi dan da dočeka ispitane i izabrane izabranike.

Bog je od početka znao ishod svog plana, imena svojih izabranika koji će se pojaviti tokom šest hiljada godina. Imao je svu moć i autoritet da sudi i uništi pobunjene anđele, a da pritom ne mora da stvori našu zemaljsku dimenziju. Ali upravo zato što poštuje svoja stvorenja, koja ga vole i koja on voli, organizuje univerzalnu demonstraciju na zemlji stvorenoj u tu svrhu.

Bog uzdiže princip istine iznad svega ostalog. Kao što je najavljeno u Psalmu 51:6, Isus definiše svoje izabranike kao „ponovo rođene“, to jest, „rođene od istine“, kako bi se mogli uskladiti sa standardom božanske istine. Prema Jovanu 18:37, on sam je došao da „svedoči o istini“ i predstavlja se u Otkrivenju 3:14 kao „Istiniti“. Ovo uzdizanje i proslavljanje principa istine je u apsolutnoj suprotnosti sa principom laži, i oba principa poprimaju višestruke oblike. Princip laži je stalno zavodio stanovnike Zemlje kroz njenu istoriju. U moderno doba, laži su postale norma postojanja. Usvajaju se pod terminom „blef“ u komercijalnom duhu, ali su ipak plod đavola, „oca laži“ prema Jovanu 8:44. Na religioznom nivou, laži se pojavljuju u obliku višestrukih religioznih falsifikata koji se razlikuju u zavisnosti od ljudi i mesta na zemlji o kojima je reč. I sama hrišćanska vera je postala savršena slika „zbunjenosti“ (= Vavilonskog sveta), toliko su brojne njene mračne imitacije.

Laž se uči na naučni način. Jer, suprotno svom autoritarnom pristupu, naučna misao nije u stanju da pruži stvarne dokaze za svoje evolucione teorije o vrstama i o milionima i milijardama godina koje njeni naučnici pripisuju postojanju Zemlje. Nasuprot ovoj naučnoj misli, svedočanstvo Boga Stvoritelja nudi mnogo dokaza o njegovoj stvarnosti, jer istorija Zemlje svedoči o njegovim delima, od kojih je potop prvi primer, potvrđen prisustvom morskih fosila u ravninama, pa čak i na vrhovima najviših planina na Zemlji. Ovom prirodnim svedočanstvu dodaje se svedočanstvo ljudske istorije,

života Noja, života Avrama, oslobođenja Jevreja iz egipatskog ropstva i rođenja jevrejskog naroda, živih očevidaca njegove istorije do vremena kraja sveta; tu su i svedočanstva očevidaca apostola Isusa Hrista koji su bili svedoci njegovih čuda, njegovog raspeća i njegovog vaskrsenja; do te mere da ih je strah od smrti napustio, i oni su krenuli putem mučeništva, svog Učitelja i svoj uzor Isusa iz Nazareta.

Pominjući reč „mučeništvo“, moram ovde dati jedno objašnjenje.

Napomena: ne mešajte mučeništvo sa kaznom

Te dve stvari imaju isti spoljašnji izgled i stoga se lako mogu pomešati. Međutim, ova zabuna ima ozbiljne posledice, jer kaznena mera rizikuje da bude pripisana istinskom Božjem izabraniku, a obrnuto, detetu đavola može se pripisati veoma obmanjujuće mučeništvo za Boga. Dakle, da bismo jasno videli, moramo uzeti u obzir sledeću analizu koja polazi od ovog principa; prvo, postavimo pitanje: šta je mučeništvo? Ova reč potiče od grčkog „martus“ što znači: svedok. Šta je svedok? To je onaj koji verno izveštava ili ne izveštava o onome što je video, čuo ili razumeo o nekoj temi. Tema koja nas ovde zanima je religiozna, ali među onima koji svedoče za Boga postoje istinski i lažni svedoci. Ono što je sigurno jeste da sam Bog pravi razliku između njih dvoje. Istina mu je poznata i on je blagosilja jer se, sa svoje strane, ovaj istinski svedok trudi da bude veran praktikujući u „delima“ svu svoju otkrivenu istinu i istrajava na taj način do prihvatanja smrti. I ova smrt je autentično mučeništvo, jer je život prinesen smrti bio u skladu sa standardom svetosti koji je Bog zahtevao za

svoje vreme. Ako prineseni život nije u ovom skladu, onda to nije mučeništvo, to je kazna koja pogađa živo biće predato đavolu na njegovo uništenje, jer nema koristi od Božje zaštite i blagoslova. U zavisnosti od usklađenosti sa standardom istine koji Bog zahteva za svako vreme, identifikacija „mučeništva“ će počivati na našem znanju o božanskom sudu otkrivenom u njegovim proročanstvima koja su usmerena na vreme kraja; što je svrha i tema ovog dela.

Važno je razumeti da istina nema moć da preobrati buntovni um; iskustvo prvostvorenog anđela, koga je Bog postavio, Satane, nakon njegove pobune, to dokazuje. Istina je princip prema kome će se izabrani, oni koji je vole i spremni su da se bore zajedno sa Bogom u Isusu Hristu, protiv laži koja joj šteti, prirodno osećati privučenim.

Zaključno, Božansko Otkrovenje je progresivno izgrađeno tokom šest hiljada godina iskustava i svedočanstava proživljenih u najboljim i najgorim uslovima. Vreme od šest hiljada godina može izgledati kratko, ali za čoveka koji se zaista interesuje samo za godine svog života, to je u stvarnosti vreme dovoljno dugo da Bogu omogući da protegne kroz vekove, a tačnije preko šest hiljada godina, različite faze ostvarenja svog globalnog projekta. Isključivo u Isusu Hristu, Bog daje svojim izabranicima poslednjeg vremena, u vezi sa svojim misterijama i svojim delima, jasno razumevanje rezervisano za ovo poslednje vreme.

Postanje: Važan proročki sažetak

U ovom razumevanju, izveštaj iz Knjige Postanja pruža fundamentalne ključeve biblijskih proročanstava iz Danila i Otkrivenja; i bez ovih ključeva, ovo razumevanje je nemoguće. Ove stvari će se podsetiti kada bude potrebno, tokom proročke studije, ali od sada je neophodno znati da će reči „ponor, more, zemlja, žena“ biti nosioci specifične ideje božanske misli u njegovom otkrivenju „Otkrivenje“. One su vezane za tri uzastopne faze zemaljskog stvaranja. „Ponor“ označava planetu Zemlju potpuno prekrivenu vodom bez ikakvog života. Zatim, drugog dana, dana razdvajanja elemenata, „more“, sinonim i simbol smrti, biće naseljeno samo morskim životinjama petog dana; njegova sredina je neprijateljska za ljudsko biće stvoreno da udiše vazduh. „Zemlja“ izlazi iz „mora“ i takođe će biti naseljena petog dana životinjama i konačno, šestog dana, „čovekom stvorenim po liku Božjem“ i „ženom“ koja će biti oblikovana na jednom od muškarčevih rebara. Zajedno, muškarac i žena će začeti dvoje dece. Prvi „Avelj“, tip duhovnog izabranika (Avelj = Otac je Bog),

biće ubijen ljubomorom od strane svog starešine „Kaina“, tipa telesnog, materijalističkog čoveka (= stečeno), proričući tako sudbinu tipa izabranika, Isusa Hrista i njegovih izabranika, koji će patiti i umreti kao mučenici zbog „Kaina“, Jevreja, katolika i protestanata, svih „trgovaca hrama“, čije se uzastopne i agresivne ljubomore pokazuju i ostvaruju tokom zemaljske istorije. Pouka koju daje Duh Božiji je stoga sledeća: iz „bezdana“ izlaze, redom, „more i zemlja“, simboli lažnih hrišćanskih religija koje vode u propast duša. Da bi označio svoj izabrani skup, on mu daje reč „žena“, koja je, ako je verna svom Bogu, „Nevesta“, slikovni simbol „jagnjeta“, Hrista koji je sebe prorekao rečju „čovek“ (Adam). Ako je neverna, ona ostaje „žena“, ali uzima lik „prostitutke“. Sve ove stvari će biti potvrđene u detaljnoj studiji predstavljenoj u ovom delu i njihov vitalni značaj će se pojaviti. Lako možete razumeti da su se 2020. godine događaji prorečeni u proročanstvima Danila i Otkrivenja, uglavnom, već ispunili u istoriji i da su poznati ljudima. Ali nisu identifikovani po duhovnoj ulozi koju im je Bog dao. Istoričari beleže istorijske činjenice, ali samo Božji proroci mogu da ih tumače.

Vera i neverica

Po prirodi, ljudska bića, od svog porekla, veruju. Ali verovanje nije vera. Čovek je oduvek verovao u postojanje Boga ili božanstava, viših duhova kojima je morao da služi i ugađa kako ne bi trpeo štetu uzrokovanu njihovim besom. Ovo prirodno verovanje se nastavilo iz veka u vek i iz milenijuma u milenijum sve do modernog doba, kada su naučna otkrića zavladała mozgom zapadnog čoveka, koji je od tada postao nevernik i malovernik. Napominjemo da ova promena uglavnom karakteriše narode hrišćanskog porekla. Jer u isto vreme, na Istoku, Dalekom istoku i u Africi, ostala su verovanja u nevidljive duhove. To se može objasniti natprirodnim manifestacijama kojima su svedočili narodi koji praktikuju ove verske obrede. U Africi, jasni dokazi o postojanju nevidljivih duhova zabranjuju neverovanje. Ali ono što ovi narodi ne znaju jeste da su duhovi koji se snažno manifestuju među njima u stvarnosti demonski duhovi koje je Bog, koji je stvorio sav život, odbacio i osudio na smrt uz pomilovanje. Ovi narodi nisu nevernici, niti bezvernici, poput Zapadnjaka, ali rezultat je isti, jer služe

demonima koji ih zavode i drže pod svojom tiranskom vlašću. Njihova religioznost je idolopokloničkog paganskog tipa koji karakteriše čovečanstvo od njegovih početaka; Eva je bila njihova prva žrtva.

Na Zapadu je neverovanje zaista plod izbora, jer malo je ljudi koji nisu svesni svog hrišćanskog porekla; a među braniocima republikanske slobode ima ljudi koji citiraju reči iz Svetog pisma, svedočeci tako da nisu nesvesni njegovog postojanja. Nisu nesvesni slavnih činjenica koje ono svedoči o Bogu, a ipak, biraju da ih ne uzmu u obzir. Upravo ovu vrstu neverovanja Duh naziva neverovanjem i koje je apsolutno buntovno protivljenje pravoj veri. Jer ako uzme u obzir dokaze koje mu život pruža svuda po zemlji, a posebno u natprirodnim manifestacijama afričkih naroda, čovek nema mogućnost da opravda svoje neverovanje. Natprirodna dela koja izvode demoni stoga osuđuju zapadno neverovanje. Bog Tvorac takođe daje dokaze o svom postojanju, delujući sa moći kroz fenomene koje proizvodi priroda koja mu je podložna; zemljotresi, vulkanske erupcije, razorni plimni talasi, smrtonosne epidemije, ali sve te stvari sada dobijaju naučna objašnjenja koja maskiraju i uništavaju božansko poreklo. Oku, ovom velikom neprijatelju vere, dodaje se naučno objašnjenje koje ubeđuje ljudski mozak i istovremeno ga ohrabruje u njegovim izborima koji ga vode u propast.

Šta Bog očekuje od svojih stvorenja? On će među njima izabrati one koji odobravaju njegove životne koncepcije, to jest, one koji zastupaju njegovu misao. Vera će biti sredstvo, ali ne i cilj. Zato se za „veru bez dela“, koju ona mora da nosi, kaže da je „mrtva“ u Jakovljevoj 2:17. Jer ako postoji istinska vera, postoji i lažna vera. Istinito i lažno čine svu razliku, i Bog nema poteškoća da identifikuje poslušnost kako bi je razlikovao od neposlušnosti. U svakom slučaju, on ostaje jedini sudija čije će mišljenje odlučiti o večnoj budućnosti svakog od njegovih stvorenja, pošto je cilj njegovog izbora jedinstven, a njegova ponuda večnog života se dobija isključivo kroz Isusa Hrista. Prelazak na zemlju je opravdan samo da bi ponudio mogućnost ovog izbora večnih izabranika. Vera nije plod ogromnih napora i žrtava, već prirodnog stanja koje stvorenje dobija ili ne dobija od rođenja. Ali kada postoji, mora biti negovana od Boga, inače umire i nestaje.

Prava vera je retka stvar. Jer, suprotno obmanjujućem aspektu zvanične hrišćanske religije, nije dovoljno postaviti krst iznad groba nekog stvorenja da bi mu se otvorila vrata raja. I ističem ovo zato što se čini da se ta stvar ignoriše, Isus je rekao u Mateju 7:13-14: „Uđite na uska vrata; jer su široka vrata i širok put koji vode u propast, i mnogo ih je koji njime idu.“ Ali uska su vrata i tesan je put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze. » Ovo učenje je dalje potvrđeno u Bibliji na primeru deportacije Jevreja u Vavilon, budući da Bog smatra dostojnim svog izbora samo Danila i njegova tri pratioca i pet moćnih kraljeva; i Jezekilja koji živi u tom vremenu. Zatim čitamo u Jez. 14:13 do 20: „Sine čovečji, ako mi zemlja zgreši učinivši nevernost, i ja pružim ruku svoju na nju, i slomim joj hlebnu snagu, i pošaljem na nju glad, i istrebim iz nje ljude i stoku, a ova tri čoveka, Noje, Danilo i Jov, budu usred nje, oni će spasiti duše svoje pravednošću svojom, govori Gospod Jahve. Kad bih poslao zveri divlje na zemlju i iscrpio je, i postala bi pustinja, i niko ne bi mogao proći kroz nju zbog njih, a ova tri čoveka budu u njoj, tako živ ja, govori Gospod Jahve, ne bi spasli ni sinove ni kćeri, nego bi se samo oni spasli, i zemlja bi postala pustinja. Ili kad bih doveo mač na tu zemlju i rekao: 'Mač da prođe kroz zemlju', i istrebim iz nje i ljude i stoku, a ova tri čoveka budu u njoj, tako živ ja, govori Gospod Jahve, ne bi spasli ni sinove ni kćeri, ali bi se samo oni spasli. Ili kad bih poslao pomor na tu zemlju i izlio svoj gnev na nju pomorom, da istrebim iz nje i ljude i stoku, i Noje, Danilo i Jov budu u njoj, tako živ ja, govori Gospod Jahve, ne bi spasli ni sinove ni kćeri, nego bi se samo oni spasli. govori Gospod Jahve, ne bi spasli ni sinove ni kćeri, nego bi spasli duše svoje pravednošću svojom. „Tako saznajemo da je u vreme potopa, samo Noje bio dostojan spasenja među osam ljudi koje je štitila kovčeg.“

Isus je takođe rekao u Mateju 22:14: „ Jer je mnogo zvanih, ali malo izabranih. “ Razlog se jednostavno objašnjava visokim standardom svetosti koji zahteva Bog, koji želi da zauzme prvo mesto u našim srcima ili ništa. Posledica ovog zahteva je suprotna humanističkom razmišljanju sveta, koje čoveka stavlja iznad svega ostalog. Apostol Jakov nas je upozorio na ovo protivljenje, rekavši: „ Preljubnici! Zar ne znate da je prijateljstvo sa svetom neprijateljstvo prema Bogu ? Koji, dakle, hoće da bude prijatelj svetu, čini sebe neprijateljem Bogu . “ Isus nam takođe kaže u Mateju 10:37: „ Ko ljubi... “ njegov otac ili majka više nego ja nije dostojan mene , a onaj koji voli njegov sin ili ćerka više nego ja „ nije dostojan mene . “ Dakle, ako, kao ja, pozovete prijatelja da ispuni ovaj verski kriterijum koji zahteva Isus Hristos, nemojte se iznenaditi ako vas nazove fanatikom; to se meni dogodilo, i tada sam shvatio da imam samo Isusa za pravog prijatelja ; on, „ Istiniti “ iz Otkrivenja 3:7. Takođe ćete biti nazvani fundamentalistom, jer se pokazujete kao ispravni prema Bogu, legalistom, jer volite i poštujete svojom poslušnošću njegov najsvetiji zakon. Ovo će, delimično, biti ljudska cena koju treba platiti da bismo udovoljili Gospodu Isusu, toliko dostojnom našeg samoodricanja i naše potpune predanosti koju on zahteva.

Vera omogućava čoveku da od Boga primi njegove tajne misli dok ne otkrije obim njegovog ogromnog plana. A da bi razumeo njegov sveukupni plan, izabranik mora uzeti u obzir nebeski život anđela koji je prethodio zemaljskom iskustvu. Jer u ovom nebeskom društvu, podela stvorenja i izbor dobrih anđela vernih Bogu nisu sprovedeni na veri u raspetog Hrista ili na njegovom odbacivanju kao što će biti slučaj na zemlji. Ovo potvrđuje da je na univerzalnom nivou raspeće Hrista, koji je ostao bez greha, za Boga sredstvo za osudu đavola i njegovih sledbenika i da na zemlji vera u Isusa Hrista predstavlja sredstvo koje je Bog izabrao da bi objavio ljubav koju oseća prema svojim izabranicima koji ga vole i cene. Svrha ove demonstracije njegovog potpunog samoodricanja bila je da bude u stanju da legalno osudi na smrt pobunjena nebeska i zemaljska stvorenja koja ne dele njegov osećaj postojanja. A među svojim zemaljskim stvorenjima on bira one koji prihvataju njegove misli, odobravaju njegova dela i sudove, jer su pogodni da dele njegovu večnost. Na kraju, on će rešiti problem koji je stvorila sloboda data svim njegovim nebeskim i zemaljskim stvorenjima, jer bez ove slobode, ljubav njegovih izabranih stvorenja bila bi bezvredna, pa čak i nemoguća. Zaista, bez slobode, stvorenje nije ništa više od robota, sa automatizovanim ponašanjem. Ali cena slobode biće, na kraju, istrebljenje pobunjenih nebeskih i zemaljskih stvorenja.

Ovo dokazuje da vera nije zasnovana na jednostavnom: „ Veruj u Gospoda Isusa i bićeš spasen . “ Ove biblijske reči su zasnovane na onome što glagol „verovati“ implicira: poslušnost božanskim zakonima, što karakteriše istinsku veru. Za Boga, cilj je da pronađe stvorenja koja mu se pokoravaju iz ljubavi. On ih je pronašao među nebeskim anđelima i među svojim zemaljskim ljudskim stvorenjima; izabrao ih je i nastaviće da ih bira do kraja vremena blagodati.

Hrana za pravo vreme

Baš kao što ljudsko telo treba da se hrani da bi produžilo svoj život, tako je i vera proizvedena u njegovom duhu potrebna njegova duhovna hrana. Svako ljudsko biće osetljivo na iskaz ljubavi koju je Bog dao u Isusu Hristu oseća želju da zauzvrat učini nešto za njega. Ali kako možemo učiniti nešto što mu je ugodno ako ne znamo šta on očekuje od nas? Upravo odgovor na ovo pitanje predstavljaće hranu naše vere. Jer „ bez vere je nemoguće ugoditi Bogu “ prema Jevr. 11:6. Ali ova vera i dalje mora biti oživljena i ugodna njemu kroz svoju saglasnost sa njegovim očekivanjima. Jer je Gospod Bog Svedržitelj njen savršilac i njen Sudija. Mnoštvo hrišćanskih vernika žudi da održi dobar odnos sa Bogom nebeskim, ali taj odnos ostaje nemoguć jer njihova vera nije pravilno negovana. Odgovor na problem nam je dat u Mateju 24 i 25. Isus usmerava svoje učenje na naše poslednje dane, koji ubrzo prethode vremenu njegovog drugog pojavljivanja, ovog puta u slavi njegovog božanstva. On to opisuje umnožavajući slike u parabolama: parabola o smokvi, u Mateju 24:32 do 34; parabola o noćnom lopovu, u Mateju 24:43 do 51; parabola o deset devojaka, u Mateju 25:1 do 12; parabola o talantima, u Mateju 25:13 do 30; parabole o ovcima i jarcima, u Mateju 25:31 do 46. Među ovim parabolama, pominjanje „hrane “ se pojavljuje dva puta: u paraboli o noćnom lopovu i u paraboli o ovcima i jarcima, jer, uprkos izgledu, kada Isus kaže: „ Bio sam gladan, i dali ste mi da jedem “, on nam govori o duhovnoj hrani, bez koje čovekova vera umire. „ Jer čovek neće živeti samo o hlebu, nego o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih .“ Matej 4:4. Hrana vere je namenjena da ga zaštiti od „ druge smrti “ iz Otkrivenja 20, one koja uzrokuje gubitak prava na večni život.

Kao deo ovog razmišljanja, usmerite svoj pogled i pažnju na ovu priču o noćnom lopovu:

V.42: „ Bдите, dakle, jer ne znate u koji dan dolazi vaš Gospod .“

Tema povratka Isusa Hrista je definisana i njegovo „očekivanje“ će izazvati duhovno buđenje u Sjedinjenim Državama Severne Amerike, između 1831. i 1844. godine. To se naziva „adventizam“, a članove ovog pokreta su njihovi savremenici sami nazivali terminom „adventisti“; reč preuzeta iz latinskog „adventus“ što znači: dolazak.

V.43: „ A ovo znajte: kad bi gospodar kuće znao u koju će noćnu stražu lopov doći, bdeo bi i ne bi dao da mu se kuća provali .“

U ovom stihu, „gospodar kuće“ je učenik koji čeka Isusov povratak, a „lopov“ se odnosi na samog Isusa. Ovim poređenjem, Isus nam pokazuje prednost poznavanja datuma svog povratka. On nas stoga podstiče da to saznamo, a naše slušanje njegovih saveta usloviće naš odnos sa njim.

V.44: „Zato i vi budite spremni, jer Sin Čovečiji dolazi u čas kada se ne nadate.“

Ispravio sam buduće vreme glagola u ovom stihu jer su u originalnom grčkom jeziku ovi glagoli u sadašnjem vremenu. Zaista, ove reči je Isus izgovorio svojim savremenim učenicima koji ga ispituju o ovoj temi. Gospod će, u vreme kraja, iskoristiti ovu „adventističku“ temu da proseja hrišćane stavljajući ih na test proročke vere; u tu svrhu, on će sukcesivno organizovati u vremenu četiri „adventistička“ očekivanja; svaki put opravdana novom svetlošću datom od Duha, prva tri se tiču proročkih tekstova Danila i Otkrivenja.

V.45: „Ko je, dakle, verni i mudri sluga, koga je gospodar postavio nad svojim domom da im daje hranu na vreme?“

Pazite da ne pogrešite u svom sudu, jer je „hrana“ na koju se poziva ovaj stih trenutno pred vašim očima. Da, upravo je ovaj dokument kojem sam dao ime „Recite mi o Danilu i Otkrivenju“ taj koji predstavlja ovu duhovnu „hranu“ neophodnu za negovanje vaše vere, jer donosi od Isusa Hrista sve odgovore na pitanja koja možete legitimno postaviti, a pored tih odgovora, neočekivana otkrića, kao što je pravi datum povratka Isusa Hrista koji nas obavezuje do proleća 2030. godine u četvrtom i poslednjem „adventističkom“ „očekivanju“.

Pošto me ovaj stih lično brine, predstavljam ovaj dokument kao plod moje vernosti Bogu istine i moje razboritosti, jer ne želim da me iznenadi povratak Isusa Hrista. Isus ovde otkriva svoj plan u vezi sa vremenom kraja. On je za ovo vreme planirao „hranu“ koja je pogodna da hrani veru njegovih izabranika koji u vernosti čekaju njegov slavni povratak. I ova „hrana“ je proročka.

V.46: „Blažen je onom sluga koga gospodar njegov, kada dođe, nađe da tako čini!“

Kontekst njegovog slavnog povratka je ovde potvrđen, to je kontekst četvrtog „adventističkog“ očekivanja. Dotični sluga je zaista već veoma srećan što poznaje otkrivenu Božju misao, to jest, njegov sud o veri ljudi. Ali ovo blaženstvo će se proširiti i tiče se svih onih koji, primivši ovu poslednju božansku svetlost, zauzvrat će je širiti i deliti sa izabranima rasejanim po zemlji, sve do stvarnog povratka Isusa Hrista.

V.47: „Zaista vam kažem, postaviće ga nad svim imanjem svojim.“

Gospodnja imovina će se, sve do njegovog povratka, odnositi na duhovne vrednosti. A sluga postaje za Isusa čuvar njegovog duhovnog blaga; isključivi rizničar njegovih proročanstva i njegove otkrivene svetlosti. Nakon čitanja celog ovog dokumenta, moći ćete da vidite da ne preterujem kada njegovo biblijsko proročko otkrovenje nazivam „blagom“. Koje drugo ime bih mogao dati otkrovenju koje štiti od „druge smrti“ i otvara put koji vodi u večni život? Jer ono raspršuje i eliminiše mogućnost sumnje, kobne za veru i spasenje.

V.48: „Ali ako taj zli sluga kaže u sebi: 'Gospodar moj kasni sa dolaskom',“

Život koji je Bog stvorio je binarnog tipa. Sve ima svoju apsolutnu suprotnost. I Bog je ljudima predstavio dva puta, dva načina da sprovedu svoje izbore: život i dobro, smrt i zlo; dobro zrno i

kukolj; ovce i jarce , svetlost i tama . U ovom stihu, Duh cilja zlog slugu, ali ipak slugu, što označava lažnu veru koju ne hrani Bog i pre svega, lažnu hrišćansku veru koja na kraju doseže i tiče se same adventističke vere, u našem poslednjem vremenu. Više ne primajući svetlost od Isusa Hrista jer je odbio ono što mu je predstavljeno između 1982. i 1991. godine i što je najavilo njegov dolazak za 1994. godinu, ovaj adventizam tamo proizvodi plod zlobe koji je rezultirao zračenjem Božjeg glasnika u novembru 1991. godine. Obratite pažnju da Isus otkriva skrivene misli srca: „ koji u sebi govori “. Jer spoljašnji izgled religioznog ponašanja je izuzetno varljiv; religiozni formalizam zamenjuje istinsku živu veru punu revnosti za istinu.

V.49: „... ako počne da tuče svoje drugove, ako jede i pije sa pijancima, “

Slika je u ovom trenutku pomalo anticipirana, ali zračenje jasno izražava, u vremenima mira, protivljenje i borbu koji izražavaju i prethode pravom progonu koji će doći; to je samo pitanje vremena. Od 1995. godine, institucionalni adventizam „jede i pije sa pijancima “ do te mere da je sklopio savez sa protestantima i katolicima stupajući u ekumenski savez. Jer u Otkrivenju 17:2, ciljajući katoličku veru nazvanu „ Validon Veliki “ i protestantsku veru nazvanu „ zemlja “, Duh kaže: „ S njom su carevi zemaljski bludili, i stanovnici zemlje su pili vino njenog bluda.“ napio se .”

V.50: „ ...gospodar tog sluge doći će u dan kad ga ne očekuje i u čas kad ne zna. “

Posledica odbacivanja svetlosti koja se tiče trećeg adventističkog očekivanja i datuma 1994. godine, konačno se pojavljuje u obliku neznanja o vremenu istinskog povratka Isusa Hrista, ili četvrtog adventističkog očekivanja božanskog plana. Ovo neznanje je posledica prekida odnosa sa Isusom Hristom, tako da možemo zaključiti sledeće: Adventisti stavljeni u ovu tragičnu situaciju više nisu u očima Boga, ili, po njegovom sudu, „adventisti“.

V.51: „ ...raskidaće ga i odrediće mu deo sa licemerima ; onde će biti plač i škrgut zuba. “

Slika izražava gnev koji će Bog naneti lažnim slugama koje su ga izdale. U ovom stihu primećujem izraz „ licemeri “ kojim Duh označava lažne hrišćane u Dan. 11:34, ali je neophodno šire tumačenje da bi se razumeo kontekst vremena na koje se proročanstvo odnosi, što uključuje stihove 33 i 35: „ I mudri među njima poučiće mnoge. Neki će pasti do vremena od mača i plamena, od ropstva i od plena. U vreme kada padnu, biće im malo pomoći, a mnogi...” pridružiće im se u licemerju . Neki od mudraca će pasti, da bi se prečistili, očistili i ubelili do vremena kraja , jer to neće doći do određenog vremena. „ Zli sluga “ je, dakle, onaj koji izdaje očekivanje Boga, svog Gospodara, i on se pridružuje, „ do vremena kraja “, taboru „ licemera “. On od tada deli sa njima gnev Božji koji ih pogađa do poslednjeg suda, gde će biti uništeni, progutani u „ jezeru ognjenom “ koje daje „ drugu smrt “ konačnu, prema Otk. 20:15: „ A ko se ne nađe zapisan u knjizi života, bačen je u jezero ognjeno “.

Otkrivena priča o pravoj veri

Prava vera

Mnogo toga se može reći na temu istinske vere, ali već ću predložiti ovaj aspekt koji mi se čini prioritarnim. Svako ko želi da uspostavi odnos sa Bogom mora znati da je njegovo shvatanje života na zemlji i na nebu, na krajnjoj suprotnosti sa našim sistemom uspostavljenim na zemlji, koji je izgrađen na gordim i zlim mislima inspirisanim đavolom; njegovim neprijateljem i njegovim istinskim izabranicima. Isus nam je dao sredstva da prepoznamo istinsku veru: „ Po plodovima ćete ih poznati . Zar se bere grožđe sa trnja ili smokve sa korova? (Matej 7:16)“. Na osnovu ove izjave, budite uvereni da svi oni koji polažu pravo na njegovo ime, a ne pokazuju njegovu blagost, njegovu spremnost na pomoć, njegovo samoodricanje, njegov duh žrtve, njegovu ljubav prema istini i njegovu revnost za poslušnost zapovestima Božjim, nikada nisu bili i nikada neće biti njegove sluge; tome nas uči 1. Korinćanima 13 definišući harizmu istinske svetosti; ono što zahteva pravedni sud Božiji: stih 6: „ ona se ne raduje nepravdi, već se raduje istini“ "

Kako neko može verovati da Bog sudi progonjenima i progoniteljima na isti način? Koja je sličnost između Isusa Hrista, dobrovoljno razapetog, i rimske papske inkvizicije ili Žana Kalvina, koji je podvrgavao muškarce i žene mučenju, sve do njihove smrti? Da bi se ignorisala razlika, moraju se ignorisati inspirisane reči biblijskih spisa. To je bio slučaj pre nego što se Biblija proširila po celom svetu, ali pošto je bila dostupna svuda na zemlji, koji izgovori mogu opravdati ljudske greške u prosuđivanju? Nema ih. Stoga će dolazeći božanski gnev biti veoma veliki i nekontrolisan.

Tri i po godine tokom kojih je Isus radio u svojoj zemaljskoj službi otkrivene su nam u Jevanđeljima, kako bismo mogli da upoznemo standard istinske vere po Božjem mišljenju; jedini koji je važan. Njegov život nam se nudi kao model; model koji moramo oponašati da bismo bili prepoznati od njega kao njegovi učenici. Ovo usvajanje podrazumeva da delimo njegovu koncepciju večnog života koju on predlaže. Sebičnost je proterana, kao i razarajući i destruktivni ponos. Nema mesta za brutalnost i zlobu u večnom životu koji se nudi samo izabranima koje je prepoznao sam Isus Hristos. Njegovo ponašanje je bilo mirno revolucionarno, jer se on, Učitelj i Gospod, učinio slugom svih, snizivši se do tačke pranja nogu svojim učenicima, kako bi dao konkretno značenje svojoj osudi gordih vrednosti koje su pokazivali jevrejski verski vođe njegovog vremena; stvari koje i danas karakterišu jevrejske i hrišćanske verske vođe. U apsolutnoj suprotnosti, standard otkriven u Isusu Hristu je standard večnog života.

Pokazujući svojim slugama način da prepoznaju svoje neprijatelje, lažne slugе Božije, Isus Hristos je delovao da bi spasao njihove duše. I njegovo obećanje da će, do kraja sveta, biti „ usred “ svojih izabраниh, ispunjeno je i sastoji se u tome da ih prosveti i zaštiti tokom celog njihovog zemaljskog

života. Apsolutni kriterijum istinske vere je da Bog ostaje sa svojim izabranima. Oni nikada nisu lišeni njegove svetlosti i svog Svetog Duha. A ako se Bog povuče, to je zato što izabrani više nisu jedno; njihov duhovni status se promenio u pravednom sudu Božijem. Jer se njegov sud prilagođava ljudskom ponašanju. Na individualnom nivou, promene ostaju moguće u oba smera: od dobra ka zlu ili od zla ka dobru. Ali to nije slučaj na kolektivnom nivou verskih grupa i institucija, koje se menjaju od dobra ka zlu samo kada se ne prilagode promenama koje je Bog uspostavio. U svom učenju, Isus nam kaže : „ Dobro drvo ne može rađati loše plodove, kao što ni loše drvo ne može rađati dobre plodove (Matej 7:18).“ Tako nam je dao da shvatimo da je, zbog svojih gnusnih plodova, katolička religija „ loše drvo “ i da će, kroz svoju lažnu doktrinu, ostati takva, čak i kada, lišena monarhijske podrške, prestane da progoni ljude. Isto je i sa anglikanskom religijom koju je stvorio Henri VIII da bi opravdao svoje preljube i zločine; kakvu vrednost Bog može dati njegovim potomcima, naslednim monarsima? To je slučaj i sa kalvinističkom protestantskom religijom, pošto se ovog osnivača, Džona Kalvina, bojalo zbog reputacije njegovog tvrdokornog karaktera i brojnih pogubljenja do smrti koje je ozakonio u svom gradu Ženevi, na način veoma sličan katoličkim praksama njegovog vremena, čak ih i prevazilazeći. Ovaj protestantizam verovatno nije mogao da se dopadne blagom Gospodu Isusu Hristu i nikako se ne može uzeti kao uzor prave vere. To je toliko tačno da u svom otkrivenju datom Danilu, Bog ignoriše protestantsku reformaciju, ciljajući samo papski režim od 1260 godina i vreme uspostavljanja poruka adventizma sedmog dana, nosilaca božanskih otkrivenih istina, od 1844. godine, pa sve do kraja sveta, koji dolazi 2030. godine.

Istorijski demonski religiozni falsifikati svi imaju aspekte koji podsećaju na model koji je odobrio Bog, ali mu nikada ne mogu biti ravne. Prava vera se stalno hrani Duhom Hristovim; lažna vera nije. Prava vera može objasniti misterije božanskih biblijskih proročanstava; lažna vera ne može. Mnoštvo tumačenja proročanstava kruži svetom, svako fantastičnije od prethodnog. Za razliku od njih, moja tumačenja su dobijena isključivo iz citata iz Biblije; poruka je stoga precizna, stabilna, koherentna i u skladu sa Božjom mišlju, od koje nikada ne odstupa; i Svemoguću se brine o tome.

Ime Danilo znači Bog je moj Sudija. Poznavanje Božjeg suda je primarna osnova vere, jer vodi stvorenje ka poslušnosti njegovoj otkrivenoj i shvaćenoj volji, jedini uslov da bude blagosloven od njega u svakom trenutku. Bog traži ljubav od svojih stvorenja koja je konkretizuju i pokazuju kroz svoju poslušnu veru. Božji sud se stoga otkriva kroz njegova proročanstva koja koriste simbole kao u parabolama Isusa Hrista. Božji sud je prvi put otkriven knjigom Danila, ali ona samo postavlja primarni temelj za njegov sud o hrišćanskoj religioznoj istoriji, što će biti detaljno otkriveno u knjizi Otkrivenja.

U Danilu, Bog otkriva malo, ali ovo kvantitativno malo je od velikog kvalitativnog značaja, jer čini temelj celokupnog proročkog Otkrovenja. Arhitekta zgrada znaju koliko je odlučujuća i odlučujuća priprema tla za gradnju. U proročanstvu, to je uloga koja se daje otkrovenjima koja je primio prorok Danilo. Zaista, kada se njihova značenja jasno razumeju, Bog postiže dvostruku svrhu dokazivanja svog postojanja i davanja svojim izabranicima ključeva za razumevanje poruke koju je doneo Duh. U ovom „malom“ se ipak nalaze: najava sukcesije četiri univerzalna dominirajuća carstva od vremena Danila (Dan. 2, 7 i 8); zvanično datiranje zemaljske službe Isusa Hrista (Dan. 9); najava hrišćanskog otpadništva 321. godine (Dan. 8), papska vladavina od 1260 godina između 538. i 1798. godine (Dan. 7 i 8); i „adventistički“ savez (Dan. 8 i 12) od 1843. godine (do 2030. godine). Ovome dodajem i Dan. 11 koji, kao što ćemo videti, otkriva oblik i evoluciju konačnog zemaljskog nuklearnog svetskog rata koji tek treba da se završi pre slavnog povratka Boga Spasitelja.

Gospod Isus Hristos je suptilno pomenuo ime Danila da bi nas podsetio na njegov značaj za novi zavet. „Zato, kada vidite gnusobu opustošenja, o kojoj je govorio prorok Danilo, gde stoji na svetom mestu, ko čita, neka razume!“ (Matej 24:15)

Ako je Isus svedočio u korist Danila, to je zato što je Danilo od njega primio učenja o svom prvom dolasku i svom slavljenom povratku, više nego bilo ko drugi pre njega. Da bi se moje reči jasno razumele, potrebno je znati da se Hristos, koji je došao sa neba, ranije predstavio Danilu pod imenom „Mihail“, u Dan. 10:13-21, 12:3, i to ime je preuzeo Isus Hristos u Otkr. 12:7. Ovo ime „Mihail“ je poznatije u svom latinskom katoličkom obliku Mišel, imenu datom čuvenom Mon Sen Mišelu u bretonskoj Francuskoj. Knjiga o Danilu dodaje numeričke detalje koji nam omogućavaju da saznamo godinu njegovog prvog dolaska. Takođe preciziram da ime „Mihail“ znači: Ko je kao Bog; a ime „Isus“ se prevodi kao: Jahve spasava. Oba imena se odnose na velikog Boga stvoritelja, prvo u nebeskoj tituli, drugo u zemaljskoj tituli.

Otkrivenje budućnosti nam se predstavlja kao igra višeslojne konstrukcije. U ranim danima kinematografije, da bi stvorili efekte reljefa u crtanim filmovima, filmski stvaraoci su koristili staklene ploče čiji su različiti oslikani šare, jednom kada se preklope, stvarali sliku na više nivoa. Tako je i sa proročanstvom koje je zamislio Bog.

Sve počinje sa Danijelom

KNJIGA PRO DANILA

Vi koji čitate ovu knjigu, znate da je neograničeni Svemogući Bog živ, iako se krije. Ovo svedočanstvo „proroka Danila “ je napisano da vas uveri u to. Ono nosi pečat svedočanstva starog i novog zaveta jer ga je Isus pomenuo u rečima upućenim svojim učenicima. Njegovo iskustvo otkriva delovanje ovog dobrog i pravednog Boga. I ova knjiga nam omogućava da otkrijemo sud koji Bog donosi o religioznoj istoriji svog monoteizma, jevrejskog u prvom zavetu, zatim hrišćanskog, u svom novom zavetu, izgrađenom na krvi koju je prolio Isus Hristos, 3. aprila 30. godine njegove ere. Ko može bolje otkriti Božji sud od „ Danila “? Njegovo ime znači „Bog je moj sudija“. Ova životna iskustva nisu basne, već svedočanstvo božanskog blagoslova njegovog modela vernosti. Bog ga predstavlja među tri osobe koje će spasiti u nesreći u Jezeckiju 14:14-20. Ova tri tipa izabranih su „ Noje, Danilo i Jov “. Božja poruka nam jasno govori da čak i u Isusu Hristu, ako ne ličimo na ove modele, vrata spasenja će nam ostati zatvorena. Ova poruka potvrđuje uski put, usku stazu ili uska vrata kroz koja izabrani moraju proći da bi ušli u raj, prema učenju Isusa Hrista. Priča o „ Danilu “ i njegova tri pratioca predstavljena nam je kao model vernosti koju Bog spasava u vremenima nevolje.

Ali u ovoj priči o Danijelovom životu postoji i obraćenje tri moćna kralja koje je Bog uspeo da otme od đavola, koga su obožavali u potpunom neznanju. Bog je ove careve učinio najmoćnijim zagovornicima svoje stvari u ljudskoj istoriji, prvim, ali i poslednjim, jer bi ovi uzorni ljudi nestajali, a religija, vrednosti, moral, stalno bi opadali. Za Boga, otmica duše je duga borba, a slučaj kralja „ Navuhodonosora “ je izuzetno otkrivajući primer ove vrste. On potvrđuje priču o Isusu Hristu, ovom „ Dobrom Pastiru “ koji ostavlja svoje stado da traži izgubljene ovce.

Danilo 1

Dan 1:1 Treće godine vladavine Joakima, cara Jude, dođe Navuhodonosor, car Vavilona, na Jerusalim i opsede ga.

1a - U trećoj godini vladavine Joakima, cara Jude

Joakimova vladavina 11 godina od –608 do –597. 3. godina –605.

1b - Navuhodonosor

Ovo je vavilonski prevod imena kralja Navuhodonosora: „Nabu štiti mog najstarijeg sina“. Nabu je mesopotamski bog znanja i pisanja. Već je jasno da Bog namerava da mu se vrati ova moć nad znanjem i pismom.

Dan 1:2 Gospod mu predaše u ruke Joakima, cara Judinog, i neke od sudova doma Božjeg. A Navuhodonosor odnese sudove u zemlju Senaar, u dom svog boga, i stavi ih u riznicu svog boga.

2a - Gospod mu je predao u ruke Joakima, cara Jude

Božje napuštanje jevrejskog kralja je opravdano. 2. Let. 36:5: Joakim je imao dvadeset pet godina kada je počeo da vlada, i vladao je jedanaest godina u Jerusalmu. Činio je ono što je zlo u očima Jahve, Boga njegovog .

2b - Navuhodonosor je odneo posuđe u zemlju Senaar, u dom svog boga, i stavio ga u riznicu svog boga.

Ovaj kralj je pagan; on ne poznaje istinskog Boga kome služi Izrael, ali se brine da poštuje svog boga: Bela. Nakon svog budućeg obraćenja, služice istinskom Bogu Danila sa istom vernošću.

Dan 1:3 Car zapovedi Asfenaz, starešini svojih evnuha, da dovede neke od sinova Izrailjevih, iz carske porodice i od plemića,

Dan 1:4 mladići bez mane, prijatni licu, mudri, razumni i učenici, sposobni da služe u carevom dvoru i da uče haldejsku književnost i jezik.

4a - Kralj Navuhodonosor deluje prijateljski i inteligentno, on samo želi da pomogne jevrejskoj deci da se uspešno integrišu u njegovo društvo i njegove vrednosti.

Dan 1:5 Car im je odredio deo hrane koja je bila na njegovom stolu i vina koje je pio za svaki dan, da bi ih odgajao tri godine, a na kraju toga mogli služiti caru.

5a - Kraljeve dobre namere su očigledne. On deli sa mladićima ono što im sam nudi, od svojih bogova do hrane.

Dan 1:6 A među njima behu od sinova Judinih: Danilo, Ananija, Misailo i Azarija.

6a - Od svih mladih Jevreja odvedenih u Vavilon, samo će četvoro među njima pokazati uzornu vernost. Događaje koji slede organizuje Bog kako bi otkrio razliku u plodovima koje donose oni koji mu služe i koje on blagosilja i oni koji mu ne služe i koje on ignoriše.

Dan 1:7 I knez evnuha im dade imena: Danilu Valtasar; Ananiji Sedrah; Misailu Misah; a Azariji Avdenago.

7a - Ovi mladi Jevreji dele inteligenciju koji pristaju da nose paganska imena koja im je nametnuo pobednik. Davanje imena je znak superiornosti i princip koji uči istinski Bog. Post. 2:19: I Jahve Bog, koji je stvorio od zemlje sve zveri poljske i sve ptice nebeske, dovede ih čoveku da vidi kako će ih nazvati; i kako god čovek nazove svako živo biće, to mu bi ime.

7b - Danilo „Bog je moj sudija“ je preimenovan u Valtasara: „Vel će zaštititi“. Bel označava đavola kojem su ovi paganski narodi, žrtve demonskih duhova, služili i poštovali ga u potpunom neznanju.

Hananija „Blagodat ili data od Jahvea“ postaje „Sedrah“ inspirisan Akuom. Aku je bio bog meseca u Vavilonu.

Misail „Ko je pravednost Božja“ postaje Misah „koji pripada Akuu“.

Azarija „Pomoć ili Asistent je Jahve“ postaje „Avdenago“, „Sluga Negov“, i tu je već solarni bog Haldejaca.

Dan 1:8 Danilo je odlučio da se ne oskvrni carevom hranom ni vinom koje car pije, i zamolio je glavnog evnuha da se ne oskvrni.

8a - Nošenje paganskog imena nije problem kada je neko poražen, ali oskrnaviti se do te mere da se Bogu nanese sramota je previše tražiti. Vernost mladića ih navodi da se uzdržavaju od kraljevih vina i mesa jer se te stvari tradicionalno predstavljaju paganskim božanstvima koja su poštovana u Vavilonu. Njihova mladost je nezrela i još uvek ne razmišljaju kao Pavle, verni svedok Hristov koji smatra da lažna božanstva nisu ništa (Rim. 14; 1. Kor. 8). Ali iz straha da ne šokira one slabe u veri, on postupa kao oni. Ako postupa na suprotan način, ne čini greh, jer je njegovo razmišljanje ispravno. Bog osuđuje oskrnavljenje učinjeno namerno sa punim znanjem i savešću; u ovom primeru, namerni izbor da se poštuju paganski bogovi.

Dan 1:9 I Bog dade Danilu milost i blagodat u očima kneza evnuha.

9a - Vera mladih ljudi se pokazuje njihovim strahom da ne udovolje Bogu; On ih može blagosloviti.

Dan 1:10 Knez evnuha reče Danilu: „Bojim se gospodara svoga, cara, koji je odredio tvoju hranu i piće. Zašto bi video tvoje lice potištenije nego lica drugih mladića tvojih godina? Hoćeš da pokažeš moju glavu caru.“

Dan 1:11 Tada Danilo reče oficiru kome je glavni evnuh postavio Danila, Ananiju, Misaila i Azariju:

Dan 1:12 Iskušaj sluge svoje deset dana, i neka nam daju povrće za jelo i vodu za piće;

Dan 1:13 Tada ćeš pogledati naša lica i lica mladića koji jedu carevu hranu, i postupi sa svojim slugama prema onome što vidiš.

Dan 1:14 I dao im je ono što su tražili, i iskušavao ih je deset dana.

Dan 1:15 A posle deset dana izgledali su bolje i gojniji od svih mladića koji su jeli carevo meso.

15a - Može se napraviti duhovno poređenje između „deset dana“ iskustva Danila i njegova tri saputnika, sa „deset dana“ proročkih godina progonstva u poruci „smirnske“ ere iz Otkrivenja 2:10. Zaista, u oba iskustva, Bog otkriva skriveni plod onih koji tvrde da su njegovi sledbenici.

Dan 1:16 Upravnik im je oduzeo hranu i vino, a dao im povrće.

16a - Ovo iskustvo pokazuje kako Bog može delovati na umove ljudi tako da favorizuju njegove sluge prema njegovoj svetoj volji. Jer rizik koji je preuzeo carev upravnik bio je veliki i Bog je morao da interveniše kako bi prihvatio predloge koje je izneo Danilo. Iskustvo vere je uspeh.

Dan 1:17 I dade Bog ovoj četvorici mladića znanje i razumevanje u svim pismima i mudrost; i Danilo protumači sve vizije i snove.

17a - Bog je ovoj četvorici mladića dao znanje, razumevanje svih pisama i mudrost

Sve je dar od Gospoda. Oni koji ga ne poznaju ne znaju koliko od njega zavisi da li su inteligentni i mudri ili neznalice i glupi.

17 b- i Danilo je objasnio sve vizije i sve snove.

Danilo, prvi koji je pokazao svoju vernost, biva počastvovan od Boga koji mu daje dar proroštva. To je svedočanstvo koje je dao u svoje vreme, vernom Josifu, zarobljeniku Egipćana. Među Božjim ponudama, Solomon je izabrao i mudrost; i za taj izbor, Bog mu je dao sve ostalo, slavu i bogatstvo. Danilo će, zauzvrat, doživeti ovo uzvišenje koje je izgradio njegov verni Bog.

Dan 1:18 U vreme koje je car odredio da se dovedu, knez evnuha ih predstavi Navuhodonosoru.

Dan 1:19 I car razgovaraše s njima, i među svim mladićima ne nađe se niko kao Danilo, Ananija, Misailo i Azarija; i oni biše stavljeni u carevu službu.

Dan 1:20 I u svim pitanjima mudrosti i razuma, o kojima ih je car pitao, našao ih je deset puta boljima od svih vračara i astrologa koji su bili u celom njegovom carstvu.

20a - Bog tako pokazuje „razliku između onih koji mu služe i onih koji mu ne služe“, što je zapisano u Mal. 3:18. Imena Danila i njegovih saputnika ući će u svedočanstvo Svetog pisma, jer će njihovi dokazi vernosti služiti kao modeli za ohrabrenje izabranih do kraja sveta.

Dan 1:21 Tako je bio Danilo do prve godine cara Kira.

Danilo 2

Dan 2:1 Druge godine Navuhodonosorove vladavine, Navuhodonosor je sanjao snove, i duh mu je bio nemiran, i nije mogao da spava.

1a- Dakle, u – 604. Bog se manifestuje u umu kralja.

Dan 2:2 Tada car posla po vračare, astrologe, vračare i Haldejce da mu kažu njegove snove. I oni dođoše i stadoše pred cara.

2a - Paganski kralj se zatim okreće ljudima kojima je do tada verovao, a svaki od njih je stručnjak u svojoj oblasti.

Dan 2:3 Car im reče: „Sanjao sam san, i duh mi je uznemiren, i hteo bih da znam šta je san.

3a - Kralj reče: Želim da znam ovaj san ; on ne govori o njegovom značenju.

Dan 2:4 Haldejci odgovoriše caru na aramejskom: „Care, živi doveka! Reci svojim slugama, pa ćemo otkriti značenje.“

Dan 2:5 A car reče Haldecima: „Stvar je otišla od mene; ako mi ne kažete san i njegovo značenje, bićete isečeni, a vaše kuće će se pretvoriti u đubrište.“

5a - Kraljeva nepopustljivost i ekstremne mere koje preduzima su izuzetne i inspirisane Bogom koji stvara sredstva da osujeti paganski šarlatanizam i da otkrije svoju slavu kroz svoje verne slugе.

Dan 2:6 Ali ako mi kažeš san i njegovo tumačenje, primićeš od mene darove i nagrade i veliku čast. Zato mi reci san i njegovo tumačenje.

6a - Ove darove, poklone i velike počasti Bog priprema za svoje verne izabranike.

Dan 2:7 Odgovoriše drugi put: Neka car ispriča svojim slugama san, pa ćemo otkriti njegovo značenje.

Dan 2:8 A car progovori i reče: Vidim da dobijate na vremenu, jer vidite da mi je stvar promašena.

8a - Kralj traži od svojih mudraca nešto što nikada nije traženo i on to ne izvršava.

Dan 2:9 Ako mi ne otkrijete san, ista će vas sud stići sve; jer se spremate da mi kažete laži i obmane dok se vremena ne promene. Zato mi recite san, pa ću znati da li ste u stanju da mi ga objasnite.

9a - želiš da se pripremiš da mi govoriš laži i neistine, dok čekaš da se vremena promene

Upravo na tom principu, do kraja sveta, svi lažni vidovnjaci i vračari se bogate.

9b - Zato mi reci san, pa ću znati da li mi možeš dati tumačenje.

Po prvi put, ovo logično rezonovanje se manifestuje u umu čoveka. Šarlatani nemaju problema da kažu svojim naivnim i previše lakovernim klijentima šta god žele. Kraljev zahtev otkriva njihova ograničenja.

Dan 2:10 Haldejci odgovoriše caru: „Nema nikoga na zemlji koji može reći šta car traži. Nijedan car, ma koliko veliki ili moćni bio, nikada nije tražio tako nešto od bilo kog vračara, astrologa ili Haldejca.“

10a - Njihove reči su istinite, jer do tada Bog nije intervenisao da ih razotkrije, kako bi shvatili da je on jedini Bog i da su njihova paganska božanstva ništa drugo do ništa i idoli izgrađeni rukama i umovima ljudi predatih demonskim duhovima.

Dan 2:11 Kraljev zahtev je težak; niko ne može reći caru osim bogova, koji ne prebivaju među ljudima.

11a - Mudraci ovde izražavaju neospornu istinu. Ali govoreći ovo, oni priznaju da nemaju nikakvu vezu sa bogovima, dok ih sve vreme konsultuju prevareni ljudi koji misle da preko njih mogu dobiti odgovore od skrivenih božanstava. Izazov koji je pokrenuo kralj ih razotkriva. A da bi se to postiglo, bila je potrebna nepredvidiva i beskonačna mudrost istinitog Boga, već uzvišeno otkrivena u Solomonu, ovom majstoru božanske mudrosti.

Dan 2:12 Tada se car razgnevi i veoma razjari, i zapovedi da se istrebe svi vavilonski mudraci.

Dan 2:13 I presuda bi objavljena, i mudraci biše pogubljeni; i tražili su Danila i njegove drugove da ih pogube.

13a - Postavljajući svoje sluge pred smrt, Bog će ih vaskrsnuti u slavi sa carem Navuhodonosorom. Ova strategija proriče poslednje iskustvo adventističke vere gde će izabrani čekati smrt koju su pobunjenici odredili za određeni datum. Ali ovde će situacija ponovo biti obrnuta, jer će mrtvi biti ovi pobunjenici koji će se međusobno ubijati kada se moćni i pobedonosni Hristos pojavi na nebu da ih sudi i osudi.

Dan 2:14 Tada Danilo mudro i razborito govori Ariohu, zapovedniku careve straže, koji je izašao da pobije vavilonske mudrace.

Dan 2:15 Tada odgovori i reče Ariohu, carevom vojvodu: „Zašto je careva presuda tako stroga?“ Arioh objasni stvar Danilu.

Dan 2:16 I Danilo ode k caru i zamoli ga da mu da vremena da caru otkrije značenje.

16a - Danilo postupa u skladu sa svojom prirodom i svojim verskim iskustvom. On zna da mu je proročki dar dat od Boga, u koga je navikao da polaže svo svoje poverenje. Saznavši šta kralj pita, on zna da Bog ima odgovore, ali da li je u njegovoj volji da mu ih obznani?

Dan 2:17 Tada Danilo ode kući i reče Ananiji, Misailu i Azariji, svojim drugovima,

17a - Četiri mladića žive u Danijellovoj kući. „Oni kao ptice se okupljaju“ i predstavljaju Božju skupštinu. Čak i pre Isusa Hrista, „gde se dvoje ili troje okupe u ime moje, onde sam ja među njima“, kaže Gospod. Bratska ljubav ujedinjuje ove mlade ljude koji pokazuju divan duh solidarnosti.

Dan 2:18 da zamoli milost od Boga nebeskoga, da Danilo i njegovi drugovi ne budu uništeni sa ostalim mudracima Vavilona.

18a - Suočeni sa tako jakom pretnjom po svoje živote, usrdna molitva i iskren post su jedino oružje izabranih. Oni to znaju i čekaće odgovor svog Boga koji im je već dao toliko dokaza da ih voli. Na kraju sveta, poslednji izabrani na koje se usmeri dekret smrti postupiće na isti način.

Dan 2:19 Tada je tajna otkrivena Danilu u viđenju noćnom. I Danilo je blagoslovio Boga nebeskoga.

19a - Na pitanje svojih izabranika, verni Bog je tu, jer je organizovao ispit da posvedoči o svojoj vernosti za Danila i njegova tri pratioca; kako bi ih uzdigao na najviše položaje u kraljevoj vladi. On će, iskustvo za iskustvom, učiniti ih neophodnim za ovog kralja koga će voditi i konačno obratiti. Ovo

obraćenje biće plod vernog i besprekornog ponašanja četvorice mladih Jevreja koje je Bog posvetio za izuzetnu misiju.

Dan 2:20 Tada Danilo odgovori i reče: Blagosloveno ime Božije doveka i doveka; mudrost i sila su njegove.

20a - Opravdana pohvala jer je dokaz njegove mudrosti , u ovom iskustvu, nesumnjivo pokazan. Njegova snaga je predala Joakima Navuhodonosoru i nametnula njegove ideje ljudima koji su trebali da podrže njegov projekat.

Dan 2:21 On menja vremena i godišnja doba, uklanja kraljeve i postavlja ih, daje mudrost mudrima i znanje onima koji razumeju.

21a - Ovaj stih jasno izražava sve razloge za verovanje u Boga i za Boga. Navuhodonosor će se na kraju obratiti kada u potpunosti shvati ove stvari.

Dan 2:22 On otkriva dubine i skrivene stvari, i zna šta je u tami, i svetlost ostaje s njim.

22a - Đavo takođe može otkriti ono što je duboko i skriveno, ali svetlost nije u njemu. On to čini da bi zaveo i odvratio ljude od istinitog Boga koji, kada to čini, deluje da bi spasao svoje izabranike otkrivajući im smrtonosne zamke koje su postavili demoni osuđeni na zemaljsku tamu, od pobede Isusa Hrista nad grehom i smrću.

Dan 2:23 Bože otaca mojih, slavim te i hvalim te, jer si mi dao mudrost i silu, i obznanio si mi stvari koje smo tražili od tebe, i otkrio si nam carevu tajnu.

23a - Mudrost i snaga bile su u Bogu, u Danijellovoj molitvi, i Bog mu ih je dao. U ovom iskustvu vidimo kako se ispunjava princip koji je Isus učio: „ traži i biće ti dato “. Ali se podrazumeva da, da bi se postigao ovaj rezultat, vernost molioca mora izdržati sve testove. Snaga koju je Danilo primio poprimiće aktivan oblik u razmišljanju kralja koji će biti podvrgnut neospornom očiglednom dokazu koji će ga primorati da prizna postojanje Danijelovog Boga, nepoznatog njemu i njegovom narodu do tada.

Dan 2:24 Posle toga, Danilo ode k Ariohu, kome car beše zapovedio da pogubi vavilonske mudrace. On ode i reče mu: „Ne ubijaj vavilonske mudrace. Dovedi me pred cara, i ja ću caru kazati značenje.“

24a - Božanska ljubav se vidi u Danilu, koji razmišlja o dobijanju života paganskih mudraca. Ovo je ponovo ponašanje koje svedoči o Božjoj dobroti i saosećanju, u stanju savršene poniznosti. Bog može biti zadovoljan; njegov sluga ga slavi delima svoje vere.

Dan 2:25 Arioh brzo dovede Danila pred cara i reče mu ovako: „Našao sam čoveka među zarobljenicima Judinim koji će caru otkriti tumačenje.

25a - Bog drži kralja u velikoj muci, i sama pomisao da će dobiti odgovor koji je toliko želeo učiniće da se njegov gnev odmah smiri.

Dan 2:26 Car reče Danilu, koji se zvao Valtasar: Možeš li mi otkriti san koji sam video i njegovo značenje?

26a - Pagansko ime koje mu je dato ne menja ništa. Danilo, a ne Valtasar, daće mu očekivani odgovor.

Dan 2:27 Danilo odgovori pred carem i reče: Tajnu koju car traži ne mogu caru otkriti mudraci, astrolozi, vračari i vračari.

27a - Danilo se zalaže za mudrace. Ono što je kralj tražio od njih bilo je van njihovog domašaja.

Dan 2:28 Ali postoji Bog na nebu koji otkriva tajne, i objavio je caru Navuhodonosoru šta će biti u poslednje dane. To je tvoj san i viđenja koja si video na svom krevetu.

28a- Ovo početno objašnjenje će učiniti Navuhodonosora pažljivim, jer je tema budućnosti uvek mučila i uznemiravala ljude, a izgled dobijanja odgovora na ovu temu je uzbudljiv i utešan. Danilo usmerava kraljevu pažnju na nevidljivog živog Boga, što je iznenađujuće za kralja koji se klanja materijalizovanim božanstvima.

Dan 2:29 Dok si ležao, care, dođoše ti misli šta će se desiti posle ovog vremena; i onaj koji otkriva tajne objavio ti je šta će se desiti.

Dan 2:30 Ova tajna mi nije otkrivena zato što sam mudriji od svih živih, nego da se caru objavi tumačenje i da ti saznaš misli svog srca.

30a - Nije da u meni postoji mudrost iznad svih živih bića; nego je to da bi se tumačenje moglo dati kralju.

Savršena poniznost na delu. Danilo se povlači u stranu i govori kralju da je ovaj nevidljivi Bog zainteresovan za njega; ovaj Bog moćniji i delotvorniji od onih kojima je do tada služio. Zamislite kakav je efekat ovih reči imale na njegov um i srce.

30b- i da bi znao misli svog srca

U paganskoj religiji, istiniti Božji standardi dobra i zla se ignorišu. Kraljevi se nikada ne dovode u pitanje, jer ih se ljudi plaše i strahuju zbog svoje velike moći. Otkriće istinitog Boga omogućiće Navuhodonosoru da postepeno otkrije mane svog karaktera; nešto što se niko među njegovim narodom ne bi usudio da učini. Pouka je upućena i nama: misli svog srca možemo znati samo ako Bog deluje u našoj savesti.

Dan 2:31 Caru, pogledao si, i gle, veliki lik; lik je bio ogroman i veoma veličanstven; stajao je pred tobom, i izgled mu je bio strašan.

31a - video si veliku statuu; ova statua je bila ogromna i izuzetnog sjaja

Statua će ilustrovati niz velikih zemaljskih carstava koja će slediti jedno drugo sve do povratka Isusa Hrista u slavi, otuda i njen ogroman izgled. Njen sjaj je sjaj uzastopnih vladara prekrivenih bogatstvom, slavom i počastima koje su im ukazali ljudi.

31b - stajala je pred tobom, i njen izgled je bio užasan.

Budućnost koju je prorekla statua zaista je ispred kralja, a ne iza njega. Njen strašni izgled proriče mnoštvo ljudskih smrti koje će biti uzrokovane ratovima i progonima koji će karakterisati

ljudsku istoriju do kraja sveta; vladari hodaju preko leševa.

Dan 2:32 Glava ovoga lika beše od čistog zlata; grudi i ruke njegove behu od srebra; trbuh i butine njegove behu od bronzе;

32a - Glava ove statue bila je od čistog zlata

Danilo će to potvrditi u stihu 38, glava od zlata je sam kralj Navuhodonosor. Ovaj simbol ga karakteriše jer će prvo obratiti i služiti sa verom istinskom Bogu stvoritelju. Zlato je simbol prečišćene vere u 1. Petrovoj 1:7. Njegova duga vladavina obeležiće versku istoriju i opravdati njeno pominjanje u Bibliji. Pored toga, on predstavlja glavu u izgradnji nasleđa zemaljskih gospodara. Proročanstvo počinje u prvoj godini njegove vladavine 605. godine.

32b - njegove grudi i ruke su bile od srebra

Srebro vredi manje od zlata. Ono propada, ali zlato ostaje nepromenljivo. Svedoci smo degradacije ljudskih vrednosti koja prati opis statue od vrha do dna. Od 539. godine pre nove ere, carstvo Međana i Persijanaca naslediće Haldejsko carstvo.

32c - njegov stomak i butine su bili od bronzе

Bronza je takođe manje vredna od srebra. To je metalna legura na bazi bakra. Strašno se propada i vremenom menja izgled. Takođe je tvrđa od srebra, sama po sebi tvrđa od zlata, koje jedino ostaje veoma savitljivo. Seksualnost je u središtu slike koju je Bog izabrao, ali je i slika ljudske reprodukcije. Grčko carstvo, jer to zaista jeste, zaista će se pokazati veoma plodnim, dajući čovečanstvu njegovu pagansku kulturu koja će trajati do kraja sveta. Grčke statue napravljene od livene i oblikovane bronzе diviće se narodi do kraja. Golotinja tela je otkrivena, a njen izopačeni moral je bezgraničan; ove stvari čine grčko carstvo tipičnim simbolom greha koji će trajati kroz vekove i milenijume do Hristovog povratka. U Dan. 11:21 do 31, grčki kralj Antioh IV, poznat kao Epifan, progonitelj jevrejskog naroda „7 godina“ između 175. i 168. godine, biće predstavljen kao vrsta papskog progonitelja kojem prethodi u proročkom narativu ovog poglavlja. Ovaj 32. stih je grupisao i sukcesivno evocirao carstva koja su dovela do Rimskog carstva.

Dan 2:33 Noge su mu od gvožđa, stopala su mu delom od gvožđa, a delom od gline.

33a - njegove noge, od gvožđa

U četvrtom prorečenom carstvu, Rimsko carstvo karakteriše maksimalno očvršćavanje predstavljeno gvoždem. To je takođe najvulgarniji metal koji oksidira, rđa i uništava se. Ovde se ponovo potvrđuje i naglašava degradacija. Rimljani su politeisti; oni usvajaju bogove poraženih neprijatelja. Tako će se grčki greh, kroz njihovo širenje, proširiti na sve narode njegovog carstva.

33b - njegova stopala, delom od gvožđa, a delom od gline

U ovoj fazi, glineni deo slabi ovu čvrstu dominaciju. Objašnjenje je jednostavno i istorijsko. Godine 395, Rimsko carstvo se raspalo i nakon toga deset prstiju na stopalima statue će završiti uspostavljanje deset nezavisnih hrišćanskih kraljevstava, ali sva stavljena pod versko tutorstvo rimskog biskupa koji će postati papa od 538. godine. Ovih deset kraljeva navedeno je u Dan. 7:7 i 24.

Dan 2:34 Gledao si dok se kamen nije odlomio bez ruku i udario kip u njegove noge od gvožđa i gline, i razbio ih u komade.

34a - Slika udarnog kamena inspirisana je praksom kamenovanja do smrti. Ovo je standard za pogubljenje krivih grešnika u drevnom Izraelu. Ovaj kamen stoga dolazi da kamenuje zemaljske grešnike. Konačna pošast Božjeg gneva biće grad prema Otkrivenju 16:21. Ova slika proriče Hristovu akciju protiv grešnika u vreme njegovog slavnog božanskog povratka. U Zaharija 3:9, Duh daje Hristu sliku kamena, glavnog ugaonog kamena, onog kojim Bog počinje izgradnju svoje duhovne građevine: Jer gle, što se tiče kamena koji sam postavio pred Isusa Navina, sedam je očiju u jednom kamenu; gle, ja ću urezati rezbarije na njemu, govori Gospod nad vojskama; i ukloniću bezakonje te zemlje u jedan dan. Zatim čitamo u Zaharija 4:7: Ko si ti, velika goro, pred Zorovabelom? Izravnaćeš se. On će postaviti nadgrobni kamen usred povike: Blagodat, blagodat njoj! Na istom ovom mestu, u stihovima 42 i 47, čitamo: Reče mi: Šta vidiš? A ja rekoh: Videh, i gle, svećnjak sav od zlata, sa posudom na vrhu njegovom, i sedam svetiljki na njemu, i sedam cevi za svetiljke koje su na vrhu svećnjaka : ... Jer će se oni koji su prezreli dan početka radovati kada vide visak u ruci Zerubavelja. Ovih sedam su oči Gospodnje, koje gledaju po celoj zemlji . Da bismo potvrdili ovu poruku, u Otkrivenju 5:6 naći ćemo ovu sliku, na kojoj se sedam očiju kamena i svećnjak pripisuju Jagnjetu Božjem, to jest Isusu Hristu: I videh, posred prestola i četiri živa bića i posred starešina, Jagnje gde stoji kao zaklano. Imaše sedam rogova i sedam očiju, koje su sedam duhova Božjih poslatih po celoj zemlji. Sud grešnim narodima sprovodi sam Bog, nijedna ljudska ruka se ne meša.

Dan 2:35 Tada se gvožđe, glina, mesing, srebro i zlato razbiše u komade, i postadoše kao pleva sa letnjeg gumna; i vetar ih odnese, i ne nađe im se mesta. Ali kamen koji udari u kip postade velika planina i ispuni svu zemlju.

35a - Tada se gvožđe, glina, bronza, srebro i zlato razbiše zajedno i postadoše kao pleva sa letnjeg gumna; vetar ih odnese, i nije im se našao trag.

Po Hristovom povratku, potomci naroda simbolizovanih zlatom, srebrom, bronzom, gvožđem i glinom ostali su u svojim gresima i dostojni da ih on uništi, a slika prorokuje ovo uništenje.

35b - Ali kamen koji je udario u kip postao je velika planina i ispunio je celu zemlju

Apokalipsa će otkriti da se ova objava neće u potpunosti ispuniti sve do hiljadu godina nebeskog suda, sa postavljanjem izabranih na obnovljenu zemlju, u Otkrivenju 4:20, 21 i 22.

Dan 2:36 Ovo je san; otkrićemo njegovo značenje pred carem.

36a - Kralj konačno čuje šta je sanjao. Takav odgovor se ne može izmisliti, jer ga je bilo nemoguće prevariti. Onaj koji mu opisuje ove stvari je stoga i sam dobio istu viziju. I on takođe odgovara na kraljev zahtev pokazujući da je sposoban da protumači slike i da njihovo značenje.

Dan 2:37 Care, ti si car nad carevima, jer ti je Bog nebeski dao carstvo i silu i moć i slavu.

37a - Zaista cenim ovaj stih gde vidimo kako se Danilo neformalno obraća moćnom kralju, nešto što se nijedan čovek ne bi usudio da uradi u našim izopačenim i korumpiranim vremenima. Neformalna upotreba familijarnog izraza nije uvredljiva; Danilo oseća poštovanje prema haldejskom kralju. Neformalna upotreba familijarnog izraza je samo gramatički oblik koji koristi izolovani subjekt

koji govori jednoj trećoj osobi. I „koliko god kralj bio veliki, on nije ništa manje čovek“, kako je glumac Molijer rekao u svoje vreme. A trend neopravdane formalne upotrebe rođen je u njegovo vreme sa Lujem XIV , ponosnim „kraljem suncem“.

37b - Caru, ti si car nad carevima, jer ti je Bog nebeski dao carstvo

Više od poštovanja, Danilo odaje kralju nebesko priznanje kog nije bio svestan. U stvari, nebeski Car nad carevima potvrđuje da je izgradio cara nad zemaljskim carevima. Vladavina nad carevima predstavlja carsku titulu. Simbol carstva su „ orlova krila “ koja će ga okarakterisati kao prvo carstvo u Danilu 7.

37c - snaga,

Označava pravo dominacije nad mnoštvom i meri se količinom, odnosno masom.

To može moćnog kralja učiniti vrtoglavi i ispuniti ga ponosom. Kralj će na kraju popustiti ponosu, a Bog će ga od njega izlečiti kroz težak test poniženja otkriven u Danilu 4. On mora prihvatiti ideju da svoju moć nije stekao sopstvenom snagom, već zato što mu ju je dao istinski Bog. U Danilu 7, ova moć će poprimiti simboličnu sliku medveda Međana i Persijanaca.

Moć, ponekad stečena osećajem praznine u sebi i u svom životu, dovodi do samoubistva. Moć tera čoveka da mašta o postizanju velike sreće koja nikada ne dolazi. „Sasvim novo, sasvim novo“, kaže izreka, ali taj osećaj ne traje dugo. U savremenom životu, poznati, divljeni i obogaćeni umetnici na kraju izvrše samoubistvo uprkos očiglednom, briljantnom i slavnom uspehu.

37d - jačina

Odnosi se na akciju, pritisak pod prinudom koji tera protivnika da se savije u borbi. Ali ova borba se može voditi i protiv samog sebe. Tada govorimo o snazi karaktera. Snaga se meri kvalitetom i efikasnošću.

Takođe ima svoj simbol: lava prema Sudijama 14:18: „ Šta je jače od lava, ili slađe od meda ?“ Snaga lava je u njegovim mišićima; u mišićima njegovih šapa i kandži, ali posebno u ustima, koja obuhvataju i guše svoje žrtve pre nego što ih prožderu. Indirektno otkrivanje ovog odgovora na zagonetku koju je Samson postavio Filistejima postać posledica neviđenog čina sile sa njegove strane protiv njih.

37. i slava .

Ova reč menja značenje u njegovim zemaljskim i nebeskim shvatanjima. Navuhodonosor je do ovog iskustva stekao ljudsku slavu. Zadovoljstvo dominiranja i odlučivanja o sudbini svih stvorenja na zemlji. Ostaje mu da otkrije nebesku slavu koju će Isus Hristos steći čineći sebe, Gospodara i Gospodara, slugom svojih slugu. Radi svog spasenja, on će na kraju prihvatiti ovu slavu i njene nebeske uslove.

Dan 2:38 Predao je u tvoje ruke, gde god da žive, sinove ljudske, zveri poljske i ptice nebeske; i postavio te je gospodarem nad svima njima; ti si glava od zlata.

38a - Ova slika će biti korišćena za označavanje Navuhodonosora u Dan. 4:9.

38b - Ti si zlatna glava.

Ove reči pokazuju da Bog unapred zna izbore koje će Navuhodonosor napraviti. Ovaj simbol, zlatna glava, proriče njegovo buduće osvećenje i izbor za večno spasenje. Zlato je simbol očišćene vere prema 1. Petrovoj 1:7: da iskušavanje vaše vere, budući dragocenije od zlata koje propada (iako se kuša vatrom), može rezultirati hvalom, slavom i častom prilikom otkrovenja Isusa Hrista. Zlato, ovaj kovki metal, zaista je slika ovog velikog kralja koji dozvoljava da bude preobražen delom Boga stvoritelja.

Dan 2:39 Posle tebe će nastati drugo carstvo niže od tebe, i treće carstvo od mesinga, koje će vladati nad celom zemljom.

39a - Vremenom će se ljudski kvalitet pogoršati; srebro na grudima i dvema rukama statue je manje od zlata na glavi. Kao i Navuhodonosor, Darije Miđanin će se obratiti, Kir II Persijanac takođe prema Jezdri 1:1 do 4, svi takođe vole Danila; a posle njih Darije Persijanac i Artakserks I prema Jezdri 6 i 7. U iskušenjima će se radovati videvši da Bog Jevreja dolazi u pomoć svojim.

39b - zatim treće carstvo, koje će biti od bronzе i koje će vladati celom zemljom.

Ovde se situacija ozbiljno pogoršava za Grčko carstvo. Bronza, simbol koji je predstavlja, označava nečistoću, odnosno greh. Proučavanje Danila 10 i 11 omogućuje nam da razumemo zašto. Ali već se govori o kulturi naroda kao pronalazaču republikanske slobode i svih njenih perverzних i pokvarenih devijacija koje po principu nemaju granica, zato Bog kaže u Posl. 29:18: Gde nema otkrovenja, narod je bez granica; srećni su oni koji drže zakon!

Dan 2:40 I biće četvrto carstvo, jako kao gvožđe; kao što gvožđe lomi i kida sve, tako će lomiti i kidati sve, kao što gvožđe lomi sve.

40a - Situacija se pogoršava sa ovim četvrtim carstvom, Rimskim, koje će dominirati prethodnim carstvima i usvojiti sva njihova božanstva, tako da će akumulirati sve njihove negativne karakteristike, donoseći novinu, gvozdenu disciplinu neumoljive čvrstine. To ga čini toliko efikasnim da mu nijedna zemlja ne može odoljeti; toliko da će se njegovo carstvo protezati od Engleske na zapadu do Vavilona na istoku. Gvožđe je zaista njegov simbol, od njegovih dvoseklih mačeva, oklopa i štitova, tako da u napadu vojska poprima izgled oklopa prekrivenog vrhovima koplja, zastrašujuće efikasnog protiv neuređenih i rasutih napada svojih neprijatelja.

Dan 2:41 I kao što si video stopala i prste delom od gline grnčareve, a delom od gvožđa, tako će se carstvo podeliti; ali će u njemu biti nešto od čvrstine gvožđa, jer si video gvožđe pomešano sa glinom.

41a - Danilo to ne precizira, ali lik govori. Stopala i prsti predstavljaju dominantnu fazu koja će naslediti pagansko Rimsko carstvo, simbolizovano gvožđem. Podeljeno, ovo Rimsko carstvo će postati bojno polje malih kraljevstava nastalih nakon njegovog raspada. Savez gvožđa i gline ne stvara snagu, već podelu i slabost. Čitamo grnčareva glina. Grnčar je Bog prema Jer. 18:6: Zar ne mogu da postupim s vama kao što je ovaj grnčar, dome Izrailjev? Govori Gospod. Evo, kao što je glina u ruci grnčarevoj, tako ste i vi u mojoj ruci, dome Izrailjev! Ova glina je mirni deo čovečanstva iz kojeg Bog bira svoje izabranike, čineći ih posudama časti.

Dan 2:42 I kao što su prsti na nogama bili delom od gvožđa, a delom od gline, tako će i carstvo biti delom jako, a delom krhko.

42a - Treba napomenuti da je Rimsko carstvo trajalo do kraja sveta, iako je izgubilo svoje jedinstvo i dominaciju 395. godine. Objašnjenje leži u ponovnom sticanju dominacije kroz versko zavođenje rimokatoličke vere. To je bilo zbog oružane podrške koju su Klovis i vizantijski carevi pružili rimskom episkopu oko 500. godine. Oni su izgradili njegov ugled i njegovu novu papsku moć, što ga je učinilo, ali samo u očima ljudi, zemaljskim poglavarom hrišćanske crkve od 538. godine.

Dan 2:43 Video si gvožđe pomešano sa glinom; jer će se pomešati sa drugovima ljudskim, ali se neće prilepiti jedan drugom, kao što se gvožđe ne meša sa glinom.

43a - Deset prstiju na nogama postaće deset rogova u Dan.7 : 7 i 24. Posle tela i stopala, oni predstavljaju zapadne hrišćanske narode Evrope u poslednjim danima, odnosno našem vremenu. Osuđujući licemerne saveze evropskih naroda, Bog je pre 2600 godina otkrio krhkost sporazuma koji ujedinjuju narode današnje Evrope, upravo ujedinjene na osnovu „Rimskih ugovora“.

Dan 2:44 I u dane tih careva Bog će nebeski podići carstvo koje se nikada neće razoriti, niti će ga iko napustiti; i ono će razbiti i uništiti sva ta carstva, a samo će stajati doveka.

44a - U vreme ovih kraljeva

Stvar je potvrđena, deset prstiju su savremeni sa slavnim povratkom Hrista.

44b - Bog nebeski će podići carstvo koje nikada neće biti uništeno

Izbor izabranih je vršen pod imenom Isusa Hrista od njegove službe, pri njegovom prvom dolasku na zemlju, da iskupi grehe onih koje spasava. Ali tokom dve hiljade godina koje su usledile nakon ove službe, ovaj izbor je obavljen u poniznosti i progonu od strane đavolskog tabora. A od 1843. godine, onih koje Isus spasava je malo, kao što će potvrditi proučavanje Danila 8 i 12.

Sa završetkom 6.000 godina vremena provedenog u odabiru izabranih, sedmi milenijum otvara Subotu večnosti samo izabranima otkupljenim krvlju Isusa Hrista od Adama i Eve. Svi će biti izabrani zbog same svoje vernosti, jer Bog uzima verne i poslušne ljude sa sobom, predajući đavola, njegove buntovne anđele i neposlušne ljude potpunom uništenju njihovih duša.

44c- i koji neće pasti pod vlast drugog naroda

Zato što okončava ljudsku dominaciju i sukcesiju na zemlji.

44d - On će slomiti i uništiti sva ova kraljevstva, a on sam će stajati zauvek

Duh objašnjava značenje koje daje reči „kraj“; apsolutno značenje. Doći će do eliminacije celog čovečanstva. A Otkrivenje 20 će nam otkriti šta se dešava tokom 7. milenijuma . Tako ćemo otkriti program koji je Bog isplanirao. Na pustoj zemlji, đavo će biti zarobljen, bez ikakvog nebeskog ili zemaljskog društva. A na nebu, hiljadu godina, izabrani će suditi zlima mrtvima. Na kraju ovih hiljadu godina, zli će vaskrsnuti za konačni sud. Vatra koja će ih uništiti očistiće zemlju koju će Bog stvoriti novu proslavljajući je da dočeka svoj presto i svoje otkupljene izabrane. Slika vizije stoga sumira složenije radnje koje će otkriti Apokalipsa Isusa Hrista.

Dan 2:45 Ovo je značenje kamena koji si video odvajenog od gore bez ruku, i koji je razbio gvožđe, bronzu, glinu, srebro i zlato. Veliki Bog je objavio caru šta će se desiti posle ovoga. San je istinit, i njegovo tumačenje je sigurno.

45a - Konačno, nakon njegovog dolaska, Hrista simbolizovanog kamenom , nebeskim sudom hiljadu godina i njegovim izvršenjem poslednjeg suda, na novoj zemlji koju je Bog obnovio, velika planina najavljena u viziji dobiće oblik i mesto za večnost.

Dan 2:46 Tada car Navuhodonosor pade ničice i pokloni se Danilu, i zapovedi da mu se prinesu žrtve i tamjan.

46a - Još uvek pagan, kralj reaguje u skladu sa svojom prirodom. Dobivši od Danila sve što je tražio, on se klanja pred njim i poštuje njegove obaveze. Danilo se ne protivi idolopokloničkim postupcima koje on čini prema njemu. Još je rano da mu se protivreči i da ga se ispituje. Vreme, koje pripada Bogu, učiniće svoje.

Dan 2:47 A car reče Danilu govoreći: Zaista, vaš Bog jeste Bog nad bogovima i Gospodar nad carevima, i otkriva tajne, pošto si mogao da otkriješ ovu tajnu.

47a - Ovo je bio prvi korak kralja Navuhodonosora ka njegovom obraćenju. Nikada neće zaboraviti ovo iskustvo koje ga primorava da prizna da je Danilo u kontaktu sa istinskim Bogom, zapravo, Bogom bogova i Gospodarom careva . Ali paganska pratnja koja mu pomaže odložiće njegovo obraćenje. Njegove reči svedoče o delotvornosti proročanskog rada. Božja moć da unapred kaže šta će se dogoditi postavlja običnog čoveka uz zid ubedljivih dokaza kojima izabrani popuštaju, a pali se opiru.

Dan 2:48 Tada car uzdiže Danila i dade mu mnoge velike darove, i postavi ga vladarem nad celom pokrajinom Vavilonskom, i postavi ga za vrhovnog zapovednika nad svim mudracima Vavilona.

48a- Navuhodonosor se prema Danilu ophodio na isti način na koji se faraon pre njega ophodio prema Josifu. Kada su inteligentni i nisu tvrdoglavo zatvoreni i povučeni, veliki vođe znaju kako da cene usluge slugu koji poseduje dragocene osobine. Oni i njihov narod su korisnici božanskih blagoslova koji poživaju na njegovim izabranicima. Mudrost istinitog Boga tako koristi svima.

Dan 2:49 Danilo je zamolio kralja da upravu nad pokrajinom Vavilon dodeli Sedrahu, Mesahu i Avdenagu. Danilo je sada bio na kraljevom dvoru.

49a - Ova četvorica mladića su se izdvojila, svojim posebno vernim stavom prema Bogu, od ostalih mladih Jevreja koji su došli sa njima u Vavilon. Nakon ovog iskušenja, koje je moglo postati dramatično za sve, pojavljuje se odobravanje živog Boga. Tako vidimo razliku koju Bog pravi između onih koji mu služe i onih koji mu ne služe. On uzdiže svoje izabranike koji su se javno pokazali dostojnima u očima svih naroda.

Danilo 3

Dan 3:1 Car Navuhodonosor načini zlatni lik, visine šezdeset lakata, a širine šest lakata. Postavi ga u dolini Dura, u pokrajini Vavilonskoj.

3a - Kralj je ubeđen, ali još uvek nije preobraćen živim Bogom Danila. I megalomanija ga i dalje karakteriše. Velikaši koji ga okružuju ohrabruju ga na ovaj način kao što lisica u basni čini sa vranom, oni mu se udvaraju i poštuju ga kao boga. Takođe, kralj na kraju sebe upoređuje sa bogom. Mora se reći da je u paganizmu lako skrenuti s puta jer su druga lažna božanstva nepokretna i zamrznuta u obliku statua dok je on, kralj, budući da je živ, već superiorniji od njih. Ali koliko je loše ovo zlato korišćeno u podizanju statue! Očigledno, prethodna vizija još nije urodila plodom. Možda su čak i počasti koje mu je Bog bogova ukazao doprinele održavanju, pa čak i povećanju njegovog ponosa. Zlatni simbol vere, očišćen testom prema 1. Petrovoj 1:7, otkriće prisustvo ove vrste uzvišene vere kod Danijelova tri pratioca, u novom iskustvu koje je opisano u ovom poglavlju. Ovo je lekcija koju Bog upućuje posebno svojim izabranicima poslednjeg adventističkog iskušenja kada će im smrtna kazna prorečena u Otkrivenju 13:15 oduzeti život.

Dan 3:2 Tada car Navuhodonosor posla i pozva satrape, upravnike, upravnike, sudije, blagajnike, magistrate, sudije i sve upravnike pokrajina da dođu na posvećenje kipa koji je postavio car Navuhodonosor.

2a - Za razliku od Danilovog iskušenja u Danilu 6, iskustvo nije posledica zavera ljudi koji su okruživali kralja. Ovde se otkriva plod njegove ličnosti.

Dan 3:3 Tada se satrapi, upravnici, upravnici, sudije, blagajnici, magistrati, sudije i svi upravnici pokrajina okupiše na osvećenje kipa koji je postavio car Navuhodonosor. Stajali su pred kipom koji je postavio Navuhodonosor.

Dan 3:4 I glasnik povika glasno govoreći: Ovo je zapovest koja vam je data, narodi, plemena i jezici:

Dan 3:5 U ono vreme kada čujete zvuk trube, frule, harfe, sambuke, psaltira, gajdi i svih vrsta muzičkih instrumenata, padnite ničice i poklonite se zlatnom liku koji je postavio car Navuhodonosor.

5a - Kada čujete zvuk trube

Signal za ispit daće zvuk trube , baš kao što je povratak Isusa Hrista simbolizovan u Otkrivenju 11:15 zvukom sedme trube , a šest prethodnih kazni takođe su simbolizovane trubama.

5b - poklonićeš se

Poklonjenje je fizički oblik časti. U Otkrivenju 13:16, Bog ga simbolizuje rukom ljudi koji će primiti žig zveri, što se sastoji u praktikovanju i poštovanju paganskog dana sunca koji je zamenio božansku svetu subotu .

5 centi - i svideće vam se

Obožavanje je mentalni oblik poštovanja. U Otkrivenju 13:16, Bog ga prikazuje na čelu čoveka koji prima žig zveri .

Ovaj stih nam omogućava da otkrijemo ključeve ovih simbola navedenih u Apokalipsi Isusa Hrista. Čelo i ruka čoveka sumiraju njegove misli i njegova dela, a među izabranima, ovi simboli dobijaju Božji pečat za razliku od žiga zveri , poistovećenog sa „nedeljom“ rimokatolicizma, koji su protestanti prihvatili i podržavali od svog ulaska u ekumenski savez.

Čitava organizacija ove mere koju je nametnuo car Navuhodonosor biće obnovljena na kraju sveta u testu vernosti Suboti Boga Stvoritelja. Svake Subote, odbijanje izabranih da rade svedočiće o njihovom otporu zakonu ljudi. A u nedelju, njihovo odbijanje da učestvuju u nametnutom zajedničkom bogoslužju identifikovaće ih kao buntovnike kojih se mora rešiti. Tada će biti izrečena smrtna kazna. Proces će stoga biti savršeno u skladu sa onim što će Danijelova tri saputnika doživeti, budući da su i sami potpuno blagosloveni od Boga zbog svoje već pokazane vernosti.

Međutim, pre kraja sveta, ova lekcija je prvi put ponuđena Jevrejima starog zaveta koji su bili izloženi sličnom iskušenju između 175. i 168. godine, progonjeni do smrti od strane grčkog kralja Antioha IV, poznatog kao Epifan. A Dan. 11 će svedočiti da su neki verni Jevreji radije bili ubijeni nego da počine gnusobu pred svojim istinskim Bogom. Jer, u tim danima, Bog nije intervenisao da ih čudesno spase, ništa više nego što je to učinio kasnije za hrišćane koje je ubio Rim.

Dan 3:6 Ko ne padne i ne pokloni se, odmah će biti bačen usred užarene peći.

6a - Za Danijelove pratiocce, pretnja je ognjena peć . Ova pretnja smrću je slika konačne odluke o smrti. Ali postoji razlika između dva iskustva početka i iskustva kraja, jer će na kraju ognjena peć biti kazna poslednjeg suda agresora koji progone Božje izabrane svece.

Dan 3:7 Zato, kad svi narodi čuše zvuk trube, frule, harfe, sambuke i psaltira i svih vrsta muzičkih instrumenata, svi narodi, plemena i jezici padoše ničice i pokloniše se zlatnom liku koji je postavio car Navuhodonosor.

7a - Ovo gotovo opšte i jednoglasno ponašanje pokoravanja masa ljudskim zakonima i uredbama i dalje proriče njihovo ponašanje u vreme poslednjeg zemaljskog ispita vere. Poslednja univerzalna vlada zemlje biće poslušana sa istim strahom.

Dan 3:8 U to vreme, neki Haldejci su pristupili i optužili Jevreje.

8a - Božji izabranici su mete đavolskog gneva, koji vlada nad svim dušama koje Bog ne prepoznaje kao svoje izabranike. Na zemlji, ova đavolska mržnja poprima oblik ljubomore i, istovremeno, velike mržnje. Oni se zatim smatraju odgovornima za sva zla od kojih čovečanstvo pati, iako je upravo suprotno ono što objašnjava ta zla, koja su jednostavno posledice odsustva njihove Božje zaštite. Oni koji mrze izabranike planiraju da ih učine narodnim prokletstvom koje se mora otarasiti ubijanjem.

Dan 3:9 I rekoše caru Navuhodonosoru: Care, živi doveka!

-9a - Đavolji agenti stupaju na scenu, zaplet postaje jasniji.

Dan 3:10 Ti si zapovedio da svako ko čuje zvuk trube, frule, harfe, sambuke, psaltira, gajdi i svih vrsta instrumenata padne ničice i pokloni se zlatnom liku,

10a - Podsećaju kralja na njegove sopstvene reči i naredbu njegove kraljevske vlasti kojoj se zahteva poslušnost.

Dan 3:11 i da će ko ne padne i ne pokloni se biti bačen usred užarene peći.

11a - Podseća se i na pretnju smrću; zamka se zatvara nad izabranim svecima.

Dan 3:12 A ima nekih Jevreja koje si postavio za upravnike pokrajine Vavilon, Sedraha, Mesaha i Avdenaga; oni te ne poštuju, care, niti služe tvojim bogovima, niti se klanjaju zlatnom liku koji si postavio.

12a - Ovo je bilo predvidljivo, pošto su visoki položaji povereni stranim Jevrejima, perfidna ljubomora koja je rasplamsana morala je da pokaže svoj plod ubilačke mržnje. I tako, Božji izabranici su izdvojeni i osuđeni narodnom osvetom.

Dan 3:13 Tada Navuhodonosor, razgnevljen i jarostan, naredi da dovedu Sedraha, Mesaha i Avdenaga. I ovi ljudi biše dovedeni pred cara.

13a - Zapamtite da su ova trojica ljudi dobila od Navuhodonosora najviše položaje u njegovom kraljevstvu, jer su mu se činili mudrijima, inteligentnijima od njegovog naroda. Zato će njegovo dovođenje u stanje „razdraženosti i besa“ objasniti njegov trenutni zaborav njihovih izuzetnih kvaliteta.

Dan 3:14 Navuhodonosor odgovori i reče im: Sedrahe, Mesahe i Avdenago, zar vi ne služite mojim bogovima i ne klanjate se zlatnom liku koji sam postavio?

14a - On čak ni ne čeka da mu odgovore na pitanje: Da li namerno kršite moja naređenja?

Dan 3:15 Zato budite spremni, i u ono vreme kada čujete zvuk trube i frule i harfe i harfe i psaltira i gajdi i svih vrsta instrumenata, padnite i poklonite se liku koji sam načinio; a ako mu se ne poklonite, bićete bačeni istog časa usred užarene peći. I koji je bog koji će vas izbaviti iz moje ruke?

15a - Odjednom shativši koliko su mu ovi ljudi korisni, kralj je spreman da im ponudi novu šansu poštujući svoju univerzalnu carsku naredbu.

Postavljeno pitanje dobiće neočekivani odgovor od istinskog Boga, koga je Navuhodonosor izgleda zaboravio, zaokupljen aktivnostima svog carskog života. Štaviše, nema ničega što bi ukazivalo na datum događaja.

Dan 3:16 Tada Sedrah, Misah i Avdenago odgovoriše caru Navuhodonosoru i rekoše: Nemamo potrebe da ti odgovaramo na ovu stvar.

16a - Ove reči izgovorene najmoćnijem kralju svog vremena deluju skandalozno i drsko, ali ovi ljudi koji ih govore nisu buntovni ljudi. Naprotiv, oni su modeli poslušnosti živom Bogu kome su čvrsto odlučili da ostanu verni.

Dan 3:17 Evo, Bog naš, kome služimo, moćan je da nas izbavi iz užarene peći, i izbaviće nas iz tvoje ruke, care.

17a - Za razliku od kralja, verni izabranici su zadržali dokaze koje im je Bog dao da pokažu da je bio sa njima u iskušenju vizije. Povezujući ovo lično iskustvo sa slavnim sećanjima na svoj narod oslobođen iz Egipćana i njihovog ropstva, od strane istog vernog Boga, oni su dovoljno smeli da prkose kralju. Njihova odlučnost je potpuna, čak i po cenu smrti. Ali, Duh ih navodi da prorokuju njegovu intervenciju: on će nas izbaviti iz tvoje ruke, kralju .

Dan 3:18 Ali ako ne, neka ti je znano, care, da nećemo služiti tvojim bogovima, niti ćemo se klanjati zlatnom liku koji si postavio.

18a- A u slučaju da Božja pomoć ne dođe, bolje je da umru kao verni izabranici nego da prežive kao izdajnici i kukavice. Ova vernost će se naći u testu koji je nametnuo grčki progonitelj u - 168. A posle toga, kroz celu hrišćansku epohu među istinskim hrišćanima koji do kraja sveta neće mešati zakon Božji sa zakonom đavolskih ljudi.

Dan 3:19 Tada se Navuhodonosor ispuni besom, i lice mu se promeni prema Sedrahu, Mesahu i Avdenagu. On odgovori i zapovedi da se peć zagreje sedam puta jače nego što bi trebalo da se zagreje.

19a - Mora se razumeti da ovaj kralj nikada nije video niti čuo da se neko protivi njegovim odlukama tokom svog života; što opravdava njegov bes i promenu izgleda njegovog lica . Đavo ulazi u njega da bi ga naveo da ubije Božje izabranike.

Dan 3:20 Tada je naredio nekim od najjaćih ljudi u svojoj vojsci da vežu Sedraha, Mesaha i Avdenaga i bace ih u užarenu peć.

Dan 3:21 Ovi ljudi behu svezani, u svojim pantalonama, tunikama, ogrtačima i ostaloj odeći, i bačeni usred užarene peći.

21a - Svi ovi pomenuti materijali su zapaljivi, kao i njihovo tkivo i telo.

Dan 3:22 A pošto je careva zapovest bila stroga, a peć veoma užarena, plamen je ubio ljude koji su u nju bacili Sedraha, Mesaha i Avdenaga.

-22a - Smrt ovih ljudi svedoči o smrtonosnoj efikasnosti vatre u ovoj peći.

Dan 3:23 A ova trojica ljudi, Sedrah, Misah i Avdenago, padoše svezani usred užarene peći.

23a - Kraljevo naređenje je izvršeno, čak su ubijene i njegove sluge.

Dan 3:24 Tada se car Navuhodonosor uplaši, i brzo ustade, i progovori i reče svojim savetnicima: Nismo li bacili tri čoveka vezana usred vatre? A oni rekoše caru: Zaista, care!

24a - Kralj kraljeva svog vremena ne može da veruje svojim očima. Ono što vidi prevazilazi svu ljudsku maštu. Oseća potrebu da se uveri pitajući one oko sebe da li je čin bacanja trojice ljudi u vatru peći stvarnost. I oni mu to potvrđuju: Sigurno je, kralju!

Dan 3:25 A on odgovori i reče: Evo, vidim četiri čoveka slobodna gde hodaju posred vatre, i nemaju nikakve povrede; a četvrti je izgledom kao sin bogova.

25a - Izgleda da je samo kralj imao viziju četvrte figure koja ga užasava. Primerna vera trojice ljudi je poštovana i darovana od Boga. U ovoj vatri, kralj može da razlikuje ljude i vidi figuru od svetlosti i vatre kako stoji sa njima. Ovo novo iskustvo prevazilazi prvo. Stvarnost živog Boga mu je još jednom dokazana.

25b- i figura četvrtog podseća na sina bogova

Izgled ovog četvrtog lika je toliko drugačiji od ljudskog da ga kralj poistovećuje sa sinom bogova. Izraz je prikladan jer je to zaista direktna intervencija onoga koji će postati za ljude, Sin Božji i Sin čovečji, naime, Isusa Hrista.

Dan 3:26 Tada Navuhodonosor pristupi ustima užarene peći i reče: „Sedrahe, Mesahe i Avdenago, sluge Boga Višnjega, iziđite i dođite ovamo.“ I Sedrah, Misah i Avdenago iziđoše iz sredine ognja.

26a - Još jednom, Navuhodonosor se pretvara u jagnje suočavajući se sa kraljem lavova neizmerno jačim od sebe. Ovaj podsetnik budi svedočanstvo iskustva iz prethodne vizije. Bog nebeski mu upućuje drugi poziv.

Dan 3:27 I sakupiše se satrapi, upravnici, namesnici i carevi savetnici, i videše da oganj nema vlasti nad telima ljudi, niti im se kosa na glavama spali, niti im se haljine oštetiše, niti se miris vatre oseti na njima.

27a - U ovom iskustvu, Bog nam daje dokaz, kao što je to učinio Navuhodonosoru, o Svojoj istinskoj svemoći. On je stvorio zemaljske zakone koji uslovljavaju život svih ljudskih bića i svake životinje koja živi na Njegovom tlu i u Njegovoj dimenziji. Ali On je upravo dokazao da ni On ni anđeli nisu podložni ovim zemaljskim pravilima. Tvorac univerzalnih zakona, Bog je iznad njih i može, po Svojoj volji, da naređuje čudesne događaje koji će, u Njegovo vreme, doneti slavu i ugled Isusu Hristu.

Dan 3:28 Tada Navuhodonosor progovori i reče: Blagosloven Bog Sedrahov, Mesahov i Avdenagov, koji je poslao svog anđela i izbavio svoje sluge koji su se u njega uzdali i prestupili carevu zapovest i predali svoja tela da ne bi služili niti se klanjali ikome drugom bogu osim svom Bogu.

28a - Kraljev gnev je nestao. Ponovo na svojim ljudskim nogama, on uči iz iskustva i izdaje naređenje koje će sprečiti da se to ponovi. Jer iskustvo je gorko. Bog je pokazao Vaviloncima da je živ, aktivan i pun snage i moći.

28b - koji je poslao svog anđela i izbavio svoje sluge koji su se u njega uzdali, i koji su prekršili carevu zapovest i predali svoja tela radije nego da služe i obožavaju bilo kog drugog boga osim svog Boga!

U visokom stepenu jasnoće, kralj shvata koliko je divna lojalnost ljudi koje je njegov glupi ponos želeo da ubije. Nema sumnje da shvata da bi, zahvaljujući samoj svojoj moći, mogao da izbegne ovu glupu muku izazvanu njegovim ponosom koji ga tera da čini greške samo na rizik od nevinih ljudi.

Dan 3:29 A ovo je zapovest koju dajem: Ko god, iz bilo kog naroda, plemena ili jezika, huli na Boga Sedraha, Mesaha i Avdenaga, biće isečen na komade, a kuća mu će se pretvoriti u đubrište, jer nema drugog boga koji može izbaviti kao on.

29a- Ovom izjavom, kralj Navuhodonosor daje svoju zaštitu Božjem izabranom narodu.

Istovremeno, on preti svakome ko loše govori o Bogu Sedraha, Mesaha i Avdenaga, i precizira da će biti isečen na komade, a njegova kuća će biti pretvorena u gomilu đubreta, jer nema drugog boga koji može izbaviti kao on. Suočeni sa ovom pretnjom, sigurno je da sve dok car Navuhodonosor vlada, Božji verni izabranici neće imati problema zbog zavera.

Dan 3:30 Posle toga car je unapredio Sedraha, Mesaha i Avdenaga u pokrajini Vavilon.

30a - „Sve je dobro što se dobro svrši“ za verne izabranike živog Boga, stvoritelja svega što živi i postoji. Jer će njegovi izabranici ustati poslednji i hodaće po prahu mrtvih, svojih bivših neprijatelja, na obnovljenoj zemlji, zauvek.

U poslednjem iskušenju, ovaj srećan kraj će takođe biti postignut. Dakle, prvo i poslednje iskušenje imaju koristi od direktne intervencije živog Boga u korist svojih izabranika koje dolazi da spase u Isusu Hristu, Spasitelju, budući da njegovo ime Isus znači „Jahve spasava“.

Dan 4:1 Car Navuhodonosor svim ljudima, plemenima i jezicima koji žive po celoj zemlji: Mir vam dat u izobilju.

1a - Ton i forma to dokazuju: kralj koji govori je onaj koji se obratio Bogu Danila. Njegovi izrazi podsećaju na spise poslanica novog zaveta. On nudi mir, jer je i sam sada u miru, u svom ljudskom srcu, sa Bogom ljubavi i pravde, istinitim, jedinim i jednorodnim.

Dan 4:2 Učini mi se dobrim da objavim znake i čudesa koja je Svevišnji Bog učinio na meni.

2a - Kralj sada postupa kao što je Isus rekao slepima i nemoćnima koje je iscelio: „ Idite, pokažite se u hramu i recite šta vam je Bog učinio .“ Kralja pokreće ista želja koju je Bog inspirisao. Jer su obraćenja moguća svakog dana, ali Bog ne daje svima njima uticaj onoga što doživljava kralj kraljeva, moćan i jak car.

Dan 4:3 Kako su veliki znaci njegovi! Kako su moćna čuda njegova! Njegovo carstvo je večno carstvo, i njegova vlast traje od generacije do generacije.

3a - Razumevanje i sigurnost ovih stvari daju mu mir i istinsku sreću koja je već dostupna ovde dole. Kralj je sve naučio i razumeo.

Dan 4:4 Ja, Navuhodonosor, bio sam miran u svojoj kući i srećan u svojoj palati.

4a - Miran i srećan? Da, ali i dalje pagan neobraćen pravom Bogu.

Dan 4:5 Sanjao sam san koji me je uplašio; misli koje su me proganjale u mojoj postelji i vizije mog uma ispunile su me užasom.

5a - Ovaj car Navuhodonosor nam je zaista predstavljen kao izgubljena ovca koju Bog u Hristu dolazi da traži da bi je spasao i sačuvao od nesreće. Jer nakon ovog mirnog i srećnog zemaljskog vremena, budućnost cara bila bi propast i večna smrt. Radi njegovog večnog spasenja, Bog dolazi da ga uznemiri i muči.

Dan 4:6 Tada zapovedih, i dovedoše mi sve vavilonske mudrace da mi kažu tumačenje sna.

6a - Očigledno je da Navuhodonosor ima ozbiljne probleme sa pamćenjem. Zašto odmah ne pozove Danila?

Dan 4:7 Tada dođoše vračari, astrolozi, Haldejci i vračari; i ispričah im san, ali mi ga nisu objasnili.

7a - Stvari se dešavaju kao u prvoj viziji, paganski vračari radije priznaju svoju nesposobnost nego da pričaju basne kralju koji im je već pretio životima.

Dan 4:8 Najzad, Danilo, čije je ime Valtasar, po imenu mog boga , stade preda me, i duh svetih bogova beše u njemu. Ispričah mu san:

8a - Razlog za zaborav je dat. Bel je i dalje bio bog kralja. Podsećam ovde da će Darije Miđanin, Kir Persijanac, Darije Persijanac, Artakserks I , prema Jezdri 1:6 i 7, svi u svoje vreme ceniti jevrejske izabranike i obožavati njihovog jednog Boga. Uključujući i Kira o kome Bog prorokuje u Isaiji 44:28, govoreći: Kažem za Kira: On je pastir moj i ispuniće svu volju moju; reći će za Jerusalim: Neka se ponovo izgradi! I za hram: Neka se utemelji! - Prorečeni pastir će ispuniti proročku volju Boga koga

prepoznaje kao poslušnog. Ovaj drugi tekst potvrđuje njegovo prorečeno obraćenje: Isaija 45:2: Ovako govori Gospod svom pomazaniku Kiru, i u stihu 13: Podigao sam Kira u pravednosti svojoj i sve ću mu puteve ispraviti; on će ponovo izgraditi grad moj i oslobodiće zarobljenike moje bez otkupa i darova, govori Gospod nad vojskama. I ostvarenje ovog projekta pojavljuje se u Jezdri 6:3 do 5: Prve godine cara Kira, car Kir izda ovu naredbu za dom Božiji u Jerusalimu: Neka se dom ponovo sagrađi, da bude mesto gde se prinose žrtve, i neka ima čvrste temelje. Biće visok šezdeset lakata, širok šezdeset lakata, tri reda tesanog kamenja i jedan red novog drveta. Troškove će snositi kraljev dom. Pored toga, zlatne i srebrne posude doma Božjeg, koje je Navuhodonosor uklonio iz hrama u Jerusalimu i odneo u Vavilon, biće vraćene, odnete u hram u Jerusalimu na mesto gde su bile, i postavljene u domu Božjem. Troškove će snositi kraljev dom. Bog mu daje počasti koje je ukazivao kralju Solomonu. Ali budite oprezni! Ovaj dekret neće dozvoliti da se proračun predložen u Danilu 9:25 koristi za dobijanje datuma prvog dolaska Mesije; to će biti datum kralja Artakserksa Persijanca. Kir je obnovio hram, ali će Artakserks odobriti obnovu jerusalimskih zidina i povratak celog jevrejskog naroda u njihovu nacionalnu zemlju.

Dan 4:9 Valtasare, poglaviru vračara, u kome je, kao što znam, duh svetih bogova u tebi, i kome nijedna tajna nije teška, reci mi tumačenje viđenja koja sam video u snovima svojim.

9a - Moramo da razumemo gde je kralj. U svom umu, on je ostao pagan i prepoznavao je Boga Danila samo kao još jednog boga, osim što je bio u stanju da objasni snove. Nije mu palo na pamet da mora da menja bogove. Bog Danila je bio samo jedan bog pored ostalih.

Dan 4:10 Ovo su vizije mog uma dok sam ležao na postelji svojoj: Pogledah, i gle, usred zemlje drvo veoma visoko.

10a - U slikama koje će Isus koristiti da bi držao svoje lekcije duhovnim ljudima koje želi da podučava, drvo će biti slika čoveka, od trske koja se savija i krivi do moćnog i veličanstvenog kedra. I baš kao što čovek može da ceni ukusan plod drveta, Bog ceni ili ne ceni plodove koje donose njegova stvorenja, od najprijetnijih do najmanje prijetnih, čak i odvratnih i odvratnih.

Dan 4:11 I drvo postade veliko i jako, i visina mu dosežase do neba, i vidljivost njegova do krajeva cele zemlje.

11a - U viziji statue, haldejski kralj je već bio upoređen sa drvetom prema liku moći, snage i carstva koje mu je dao istinski Bog.

Dan 4:12 Lišće mu beše lepo, a plod obilan; davaše hranu za sve; zveri poljske nalaziše sklonište u njegovom hladu, i sva živa bića jedoše s njega.

12a - Ovaj moćni kralj je delio sa svima u svom carstvu bogatstvo i hranu proizvedenu pod njegovom upravom.

12b - ptice nebeske su se nastanile među njegovim granama,

Izraz je prerada teksta iz Dan. 2:38. U doslovnom smislu, ove ptice nebeske predstavljaju mir i spokoj koji vladaju pod njegovom vlašću. U duhovnom smislu, one označavaju Božje nebeske anđele, ali u ovoj jednoj referenci u Prop. 10:20, govori se o samom Bogu, jer on jedini ispituje misli svakoga: Ne proklinji cara ni u mislima svojim, i ne proklinji bogataša u spavaćoj sobi svojoj; jer bi ptica

nebeska odnela glas tvoj, i krilata zver bi objavila reči tvoje . U većini citata, ptice nebeske evociraju orlove i grabljivice, dominirajući među krilatim vrstama. Ptice se naseljavaju tamo gde im je hrana u izobilju; slika stoga potvrđuje prosperitet i sitost hrane.

Dan 4:13 U vizijama svog uma, dok sam ležao na svom krevetu, video sam, i gle, jedan od stražara i svetaca silazi s neba.

13a - Zaista, nebeski anđeli nemaju potrebu da spavaju, tako da su u stalnoj aktivnosti. Oni koji su sveti i u službi Bogu silaze sa neba da prenesu njegove poruke njegovim zemaljskim slugama.

Dan 4:14 I povika glasno i reče: Posecite drvo i odsecite grane njegove, otoresite lišće njegovo i rasejte plod njegov; neka zveri beže ispod njega i ptice s grana njegovih.

14a - Vizija najavljuje da će kralj izgubiti svoje kraljevstvo i vlast nad njim.

Dan 4:15 Ali ostavite panj sa korenom u zemlji i svežite ga gvozdanim i mesinganim okovima među biljem poljskim; neka ga kvasi rosa nebeska i neka jede travu zemaljsku kao što jedu životinje.

15a - Ali ostavite deblo tamo gde su koreni u zemlji

Kralj će ostati u svom kraljevstvu; neće biti proteran.

15b- i svežite ga lancima od gvožđa i bronz, među travom polja

Nema potrebe za lancima od gvožđa ili bronz, jer će Bog jednostavno učiniti da njegovo poslušno stvorenje izgubi razum i zdrav razum u svim njegovim aspektima, fizičkim, mentalnim i moralnim. Moćni kralj će sebe smatrati zverinjom polja. Velikaši njegovog kraljevstva će stoga biti primorani da mu oduzmu vlast nad kraljevstvom.

15c - Neka ga rosa nebeska okrpi, i neka mu, kao zverima, trava zemaljska bude deo.

Može se zamisliti zaprepašćenje njegovih starešina koji će ga videti kako jede travu sa zemlje, poput krave ili ovce. Odbijaće pokrivene naselje, radije će živeti i spavati na poljima.

Dan 4:16 Srce će mu biti oduzeto, i daće mu se srce zverinje; i sedam vremena će proći nad njim.

U ovom eksperimentu , Bog daje još jedan dokaz svoje istinske svemoći. Jer, kao Tvorac života svih svojih stvorenja, on može u svakom trenutku, za svoju slavu, učiniti nekoga inteligentnim ili, naprotiv, zaglupiti. Pošto ostaje nevidljiv njihovim očima, ljudi ignorišu ovu pretnju koja ih stalno opterećuje. Ali istina je da on interveniše samo retko, a kada to učini, to je iz određenog razloga i svrhe.

Kazna je odmerena. Primenjivaće se na kralja Navuhodonosora sedam puta , to jest, samo sedam godina. Nema legitimnosti u korišćenju ovog trajanja za bilo šta drugo osim za samog kralja. Ovde ponovo, izborom broja „7“, Bog tvorac inicijalira svojim „kraljevskim pečatom“ radnju koja će se uskoro izvršiti.

Dan 4:17 Ovo je reč po nalogu stražara i zapovest po zapovesti svetih, da bi živi znali da Svevišnji vlada carstvom ljudskim i daje ga kome hoće, i postavlja nad njim najniže od ljudi.

17a - Ova rečenica je dekret onih koji bde

Duh naglašava izuzetnu prirodu ove božanske intervencije, kojoj daje ulogu „dekreta“ zbog onih koji bde . Čovek mora da nauči da ga, uprkos varljivom izgledu, stalno bde posmatraju nebeska bića. Bog želi da ovaj primer učini lekcijom upućenom ljudskim bićima do kraja sveta. Pozivajući se na one koji bde , on otkriva savršeno kolektivno jedinstvo anđela Božjeg tabora koji ih povezuje u svojim planovima i delima.

17b - da bi živi znali da Svevišnji vlada carstvom ljudskim i daje ga kome god želi

Bog upravlja i kontroliše sve. Često, zaboravljajući ovu skrivenu stvarnost, čovek veruje da je gospodar svoje sudbine i svojih odluka. Misli da bira svoje vođe, ali Bog je taj koji ih postavlja na dužnost, prema svojoj dobroj volji i svom sudu o stvarima i bićima.

17c - i da tamo uzdiže najgnusnije ljude

Tačna je izreka: „Ljudi dobijaju vođe kakve zaslužuju.“ Kada narod zasluži podlog vođu, Bog im ga nameće.

Dan 4:18 Ovo je san koji sam ja, car Navuhodonosor, sanjao. Ti, Valtasare, reci mi njegovo značenje; jer mi ga ne mogu reći svi mudraci mog carstva; ali ti možeš, jer je u tebi duh svetih bogova.

18a - Navuhodonosor napreduje, ali se još uvek nije obratio. Ipak je zadržao u tvrdnji da Danilo služi svetim bogovima . Monoteizam još uvek ne razume.

Dan 4:19 Tada se Danilo, koji se zvao Valtasar, začudi neko vreme, i njegove misli ga uznemiriše. Car odgovori i reče: Valtasare, neka te san i njegovo tumačenje ne uznemiravaju. A Valtasar odgovori: Gospodaru moj, neka san bude za tvoje neprijatelje, a njegovo tumačenje za tvoje protivnike.

19a - Danilo razume san i ono što će se dogoditi je toliko strašno za kralja da bi Danilo više voleo da vidi da se to ostvari na njegovim neprijateljima.

Dan 4:20 Drvo koje si video, koje je postalo veliko i snažno, čija je visina dosegala do neba, i koje se videlo sa svih strana zemlje;

Dan 4:21 Ovo drvo, koje je imalo lepo lišće i obilje ploda, u kome je bilo hrane za sve, pod kojim su se skloništa nalazile zveri poljske, i u čijim su granama ptice nebeske boravile,

21a - lišće je bilo prelepo

Fizički izgled i odeća.

21b- i obilno voće

Obilje prosperiteta.

21c - koji je nosio hranu za sve

Koji je osigurao prehrambene potrebe celog svog naroda.

21d - pod kojim su se sklonile zveri polja

Kralj, zaštitnik svojih slugu.

21. - i među čijim granama ptice nebeske svitahu svoje boravište

Pod njegovom vladavinom, njegov narod je živio u velikoj bezbednosti. Ptice bi odletele i napustile drvo na najmanji znak opasnosti.

Dan 4:22 Ti, care, postao si velik i moćan, i veličina tvoja se uvećala i uzdigla do nebesa, i vlast tvoja se proteže do krajeva zemlje.

Dan 4:23 Car vide jednog od stražara i svetaca gde silazi s neba i govori: „Poseci drvo i uništi ga, a panj ostavi sa korenom u zemlji i sveži ga gvozdanim i mesinganim okovima usred trave poljske, i neka ga kvaše rosa nebeska, i neka mu deo bude sa zverima poljskim, dok ne prođe sedam vremena nad njim.“

Dan 4:24 Ovo je tumačenje, care; ovo je odluka Svevišnjega koja će biti doneta mom gospodaru caru:

Dan 4:25 Isteraće te iz ljudi, i boravište će ti biti sa zverima poljskim; i ješćeš travu kao volove; bićeš kvašen rosom nebeskom, i sedam vremena će proći nad tobom, dok ne poznaš da Svevišnji vlada carstvom ljudskim i daje ga kome god želi.

25a - dok ne saznate da Svevišnji vlada carstvom ljudskim i daje ga kome god želi.

Danilo pominje Boga nazivajući ga „Svevišnjim“. Time usmerava kraljeve misli ka postojanju jednog Boga; ideju koju kralj ima velikih poteškoća da razume, zbog svog politeističkog porekla nasleđenog sa oca na sina.

Dan 4:26 Zapovest da se panj ostavi tamo gde je koren drveta znači da će tvoje carstvo ostati s tobom kada prepoznaš da je onaj koji vlada na nebesima.

26a - Kada prepozna da je onaj koji vlada na nebu, iskustvo poniženja će prestati jer će kralj biti ubeđen i preobraćen.

Dan 4:27 Zato, care, neka ti moj savet bude dobar: okončaj svoje grehe čineći pravdu, i svoja bezakonja pokazujući saosećanje prema ugnješćenima, i tvoje blagostanje će se trajati.

27a - Kada kralj sprovede u delo stvari koje Danilo navodi u ovom stihu, on će se zaista obratiti. Ali ovaj karakter je predan gordosti; njegova neosporna moć ga je učinila hirovitim i često nepravednim, kao što su nas naučila prethodna otkrivena iskustva.

Dan 4:28 Sve se ovo ispunilo nad carem Navuhodonosorom .

28a - Ova Danilova izjava zabranjuje svako drugo tumačenje ovog proročanstva, koje osuđuje na ništavnost proročanske osnove koje uče Jehovini svedoci i bilo koja druga verska grupa, a koje bi kršile pravilo koje je definisao Danilo. Štaviše, sadržaj celog poglavlja pruža dokaz za to. Jer će nas priča naučiti zašto je kralj pogođen kletvom u proročanstvu o drvetu.

Dan 4:29 A kad se provede dvanaest meseci, on uđe u carev dvor u Vavilonu,

29a - Između vizije i njenog ostvarenja prođe 12 meseci, ili godina, ili „ vreme “.

Dan 4:30 Car progovori i reče: Nije li ovo veliki Vavilon, koji sam sagradio za carstvo snagom svoje moći i za slavu svoje veličine?

30a - Ovo je sudbonosni trenutak kada bi kralju bilo bolje da je ćutao. Ali to možemo razumeti jer je njegov Vavilon zaista bio čisto čudo, još uvek naveden kao jedno od „sedam svetskih čuda“. Bujne viseće bašte zelenila, jezera, prostrani trgovi i bedemi na kvadratu od 40 km sa svake strane. Bedemi na čijem vrhu su dva kočija mogla da pređu duž cele dužine bedema; autoput tog vremena. Jedna od njegovih kapija, rekonstruisana u Berlinu, nalazi se u središtu dva zida sastavljena od plavog emajliranog kamenja na kojima je ugraviran kraljev amblem: lav sa orlovskim krilima koga Dan.7:4 pominje. Imao je razloga da bude ponosan. Ali Bog ne vidi ponos u njegovim rečima, on vidi ponos, ali pre svega zaborav i prezir prema njegovim prethodnim iskustvima. Svakako, ovaj kralj nije jedino ponosno biće na zemlji, ali Bog ga je usmerio na njega, želi ga na svom nebu i imaće ga. Ovo zaslužuje objašnjenje: Bog sudi svojim stvorenjima izvan izgleda. On ispituje njihova srca i njihove misli i prepoznaje, bez ikakve greške, ovce dostojne spasenja. To ga navodi da insistira i ponekad čini čuda, ali metod je opravdan kvalitetom dobijenog konačnog rezultata.

Dan 4:31 Dok je reč još bila u carevim ustima, začu se glas s neba: „Care Navuhodonosore, uzeto ti je carstvo.“

31a - Navuhodonosor je žrtva Božje ljubavi, koja mu je postavila zamku i upozorila ga na nju u njegovom proročkom snu. Nebeska presuda se možda čuje, ali radujmo se jer će šteta koju će mu Bog naneti spasiti mu život i učiniti ga večnim.

Dan 4:32 Isteraće te iz ljudi, i tvoje stanovanje biće sa zverima poljskim; ješćeš travu kao volove; i sedam vremena će proći nad tobom, dok ne poznaš da Svevišnji vlada carstvom ljudskim i daje ga kome god želi.

32a - Sedam godina, odnosno sedam puta, kralj gubi bistrinu i njegov um ga ubeđuje da je samo životinja.

Dan 4:33 I reč se ispuni na Navuhodonosoru; i bi izagnan iz ljudi, i jede travu kao volovi, i telo mu bješe vlažno od nebeske rose, dok mu dlake ne naraste kao orlovo perje, a kandže kao ptičji nokti.

33a - Kralj svedoči da je sve što je bilo objavljeno u viziji se zaista ispunilo na njemu. Pišući svoje svedočanstvo, obraćeni kralj evocira ovo ponižavajuće iskustvo, govoreći o sebi u trećem licu. Sram ga i dalje tera da napravi korak unazad. Još jedno objašnjenje ostaje moguće: ovo svedočanstvo su zajedno napisali kralj i Danilo, njegov novi brat u istinitom Bogu.

Dan 4:34 A posle određenog vremena, ja, Navuhodonosor, podigoh oči svoje k nebu, i moja se čula vratiše k meni, i blagoslovih Svevišnjega, i hvalih i slavih Onoga koji živi dovek, čija je vlast večna, i čije je carstvo od kolena do kolena.

34a - Mudri i svemoćni Bog dobija ljubav izgubljene ovce. Ona se ponovo pridružila njegovom stada i umnožava svoje hvale za njegovu slavu.

34b - onaj čija je vlast večna vlast, i čije kraljevstvo traje iz generacije u generaciju

Formula se odnosi na 5. carstvo, ovog puta večno, iz vizije Sina Čovečijeg u Danilu 7:14: I data mu je vlast i slava i carstvo, i svi narodi, plemena i jezici služiće mu. Njegova vlast je večna vlast, koja neće proći, i njegovo carstvo koje se nikada neće razoriti. A takođe i u viziji lika u Danilu 2:44: U

dane tih careva Bog nebeski podići će carstvo koje se nikada neće razoriti i koje se neće ostaviti drugom narodu; i ono će razbiti i uništiti sva ta carstva, a samo će stajati doveka .

Dan 4:35 Svi stanovnici zemlje su kao ništa pred njim; on čini po svojoj volji u vojsci nebeskoj i među stanovnicima zemlje; i nema nikoga da mu zaustavi ruku ili da mu kaže: Šta radiš?

35a - Slava živom Bogu! Jer ovog puta kralj je sve razumeo i obratio se.

Dan 4:36 U to vreme vratiše mi se razum, i slava mog carstva, moje veličanstvo i moj sjaj vratiše mi se; moji savetnici i moji velikaši ponovo me zamoliše; i ja se vratih svom carstvu, i moja moć se uveća.

36a - Poput pravednog i čestitog Jova, kome je Bog vratio sinove, kćeri i potomstvo na kraju njegovog iskušenja, kralj ponovo stiče poverenje svojih plemića i nastavlja svoju vladavinu, sada mudar među istinski mudrima, prosvetljen živim Bogom. Ovo iskustvo dokazuje da Bog daje kraljevstvo kome god želi. Upravo je on inspirisao velike Haldejce da ponovo traže svog kralja.

Dan 4:37 Sada ja, Navuhodonosor, hvalim, uzvisujem i poštujem Cara nebeskog, čija su sva dela istina, a putevi pravedni, a one koji hode u gordosti on može poniziti.

37a - On to može reći jer je platio da bi to mogao reći.

Da bi se izbeglo najgore, vađenje zuba može biti veoma bolno; ali ulog može opravdati patnju. Da bi se stekla večnost, može biti potrebno proći kroz teška ili veoma teška iskušenja; otkidanje ponosa će ih opravdati kada je to moguće. Znajući svoj potencijal, Isus Hristos je oslepeo Pavla na putu za Damask, kako bi duhovno slepi „progonitelj svoje braće“ postao njegov verni i revnosni svedok nakon što povрати vid svojih očiju, ali pre svega, vid svog duha.

Danilo 5

Dan 5:1 Car Valtasar priredi veliku gozbu za svoje gospodare, hiljadu njih, i pio je vino pred njima.

1a - Kralj Navuhodonosor je zaspao u miru Božjem kada je bio prilično star, a nasledio ga je sin Nabonid, koji nije bio sklon vladavini, pa je dozvolio svom sinu Valtasaru da vlada umesto njega. Ovo ime, koje znači „Vel štiti kralja“, izazov koji Bog namerava da prihvati, ne treba mešati sa onim koje je Navuhodonosor dao Danilu: Valtasar, što znači „Vel će zaštititi“. U poreklu ovih imena je obožavanje Bela ili Velijala, iza koga stoji jedini organizator politeizma: Satana, đavo. Kao što ćemo videti, naslednici preobraćenog kralja nisu ga sledili u ovom pravcu.

Dan 5:2 Kad je Valtasar okusio vino, doneo je zlatne i srebrne posude koje je njegov otac Navuhodonosor izneo iz hrama u Jerusalimu, da bi iz njih pili car i njegovi velikaši, njegove žene i njegove konkubine.

2a - Za ovog paganskog kralja, ove zlatne i srebrne posude su samo plen uzet od Jevreja. Odabравši da ignoriše istinskog Boga kome se Navuhodonosor obratio, on ne uzima u obzir činjenicu da ovaj živi Bog sudi svim njegovim postupcima. Koristeći ove stvari posvećene i osvećene u službi Boga Stvoritelja u podlu i profanu svrhu, on čini poslednju grešku svog kratkog života. U svoje vreme,

Navuhodonosor je znao kako da uzme u obzir aktivnu moć Boga Jevreja jer je razumeo da njegovi nacionalni bogovi u stvari ne postoje. Svi narodi podložni vavilonskom kralju čuli su njegovo snažno svedočanstvo u korist nebeskog kralja, a kamoli njegove bliske porodice. Bog stoga ima sve razloge da se sada pokaže pravedan i nemilosrdan.

Dan 5:3 Tada donesoše zlatne sudove koji behu uzeti iz hrama, iz doma Božjeg koji beše u Jerusalimu; i car i njegovi velikaši, njegove žene i njegove konkubine piše iz njih.

3a - Danilo insistira na poreklu ovih vaza koje su uklonjene hrama, doma Božjeg u Jerusalimu. Već, videvši da je jevrejski Bog dozvolio da se ove stvari uklone iz njegovog hrama, mladi kralj je trebalo da shvati da istinski Bog kažnjava i strogo kažnjava one koji mu loše služe. Paganski bogovi ne čine takve stvari i njihovi službenici samo nastoje da ugone ljudima čiju lakovernost iskorišćavaju.

Dan 5:4 I pili su vino i hvalili bogove zlatne, srebrne, mesingane, gvozdene, drvene i kamene.

4a - Profani običaj je zastareo, to je idolopoklonički običaj, vrhunac gnusobe pred Bogom. Važan detalj, u velikoj demonstraciji nepažnje, kralj se gozbi sa svojim prijateljima, dok njegovom gradu prete Međani i Persijanci koji ga opsedaju.

Dan 5:5 I u tom trenutku pojaviše se prsti ljudske ruke i pisahu prema svećnjaku po malteru zida carevog dvora. I car vide deo ruke gde piše.

5a - Čuda iz Navuhodonosorovog vremena su prezrena, ovo novo čudo nije namenjeno preobraćenju, već uništavanju života krivih, kao što ćemo videti. Pred zlim tužiteljima koji su želeli smrt grešnika, Isus Hrist takođe prstom piše u pesku grehe koje čine u tajnosti.

Dan 5:6 Tada se carevo lice promeni, i misli ga uznemiriše; zglobovi njegovih kukova se opustiše, i kolena mu se udarahu jedno o drugo.

6a - Čudo deluje odmah. Uprkos njegovom pijanstvu, njegov um reaguje; on je prestravljen.

Dan 5:7 I car glasno povika da dovedu astrologe, Haldejce i vračare. I car reče i reče mudracima Vavilona: Ko pročitao ovo pismo i otkrije mi njegovo tumačenje, biće obućen u purpuru i imaće zlatni lanac oko vrata, i biće treći vladar u carstvu.

7a - Još jednom, Danilo je ignorisan; njegova svedočanstva su prezrena od strane kraljevskog nasleđa. I ponovo, u krajnjoj muci, mladi kralj obećava najviše počasti onome ko dokaže da je sposoban da dešifruje poruku napisanu na zidu na natprirodan način. Ko god to učini, zauzeće treće mesto u kraljevstvu, jer Nabonid i Valtasar zauzimaju prvo i drugo mesto.

Dan 5:8 Tada dođoše svi carevi mudraci, ali ne mogoše pročitati pismo niti caru reći šta znači.

8a - Kao i pod Navuhodonosorom, stvar ostaje nemoguća za paganske mudrace.

Dan 5:9 Tada se car Valtasar veoma uplaši, lice mu se promeni, a velikaši njegovi se uplašiše.

Dan 5:10 Carica, zbog reči cara i njegovih velikaša, uđe u dvoranu za gozbe i reče ovako: Caru, živi dovek! Neka te misli tvoje ne uznemiravaju, i neka se ne menja izraz lica tvoje.

Dan 5:11 Ima čovek u tvom carstvu u kome je duh svetih bogova; i u danima tvog oca nađena je u njemu svetlost, razum i mudrost kao mudrost bogova. Zato ga je car Navuhodonosor, tvoj otac, postavio za poglavara vračara i astrologa, i Haldejaca i vračara,

Dan 5:12 Jer se u njemu nađe veliki um, znanje i razumevanje, tumačenje snova, objašnjavanje zagonetki i rešavanje teških pitanja, čak i Danilo, koga je postavio car Valtasar. Neka se pozove Danilo, i on će otkriti tumačenje.

12a - Ovo svedočanstvo kraljice je zapanjujuće i osuđuje celu kraljevsku porodicu: znali smo to... ali smo odlučili da to ne uzmemo u obzir.

Dan 5:13 Tada je Danilo doveden pred cara. Car odgovori i reče Danilu: „Jesi li ti taj Danilo, koji je bio jedan od Judinih zarobljenika, koje je moj otac car izveo iz Judeje?“

Dan 5:14 Čuo sam za tebe da je duh bogova u tebi i da se u tebi nalaze svetlost, razum i mudrost.

Dan 5:15 Tada su dovedeni pred mene mudraci i astrolozi da pročitaju ovo pismo i da mi kažu šta znači; ali nisu mogli da mi kažu šta znači reč.

Dan 5:16 Čuo sam da možeš da objašnjavaš i rešavaš teška pitanja; sada, ako možeš da pročitaš ovo pismo i da mi kažeš tumačenje, bićeš obučen u purpuru, i imaćeš zlatni lanac oko vrata, i imaćeš treće mesto u vladavini kraljevstva.

16a - Treće mesto posle Nabonida, njegovog oca i njega samog.

Dan 5:17 Tada Danilo odgovori pred carem: „Zadrži svoje darove, a svoje nagrade daj drugome; ali ću pročitati caru pismo i kazati mu njegovo značenje.“

17a - Danilo je star i ne pridaje značaj počastima ili dobrima i vrednostima srebra i zlata, ali prilika da podseti ovog mladog kralja na njegove mane, njegove grehe koje će morati da plati svojim životom, ne može biti odbijena i on je sluga Božji za ovu vrstu dela.

Dan 5:18 Caru, Svevišnji Bog dade Navuhodonosoru, tvojem ocu, carstvo, veličinu, slavu i velikost;

18a - Vladavina Navuhodonosora bila je delo i dar istinitog Boga, kao i njegova veličanstvenost koju je on pogrešno pripisao sopstvenoj snazi, kroz ponos, pre nego što ga je Bog zaprepastio na sedam godina.

Dan 5:19 I zbog veličine koju mu je dao, svi narodi, plemena i jezici bojali su se i drhtali pred njim. Koga je hteo, pogubio je, a koga je hteo, očuvao je u životu; koga je hteo, uzvisio je, a koga je hteo, ponizio je.

19a - Kralj je ubijao one koje je hteo

Posebno ga je ova Bogom data moć navela da kazni pobunjeni jevrejski narod i pogubi mnoge njihove predstavnike.

19b - i poštdeo je život onima koje je želeo

Danilo i zarobljeni Jevreji su imali koristi od toga.

19c - odgajao je one koje je želeo

Danila i njegova tri verna saputnika je kralj Navuhodonosor uzdigao iznad Haldejaca.

19d - i spustio je one koje je želeo

Plemić njegovog kraljevstva morao je da pristane da njima vladaju mladi stranci iz jevrejskog ropstva. Njegovom moćnom rukom, jevrejski nacionalni ponos je bio ponižen i uništen.

Dan 5:20 Ali kada mu se srce uznemirilo i duh mu očvrsnuo do oholosti, bi zbačen sa svog carskog prestola i slava mu je oduzeta;

20a - Iskustvo kralja Navuhodonosora nam omogućava da razumemo aroganciju koja se pripisuje papskom kralju iz Danova. 7:8. Danilo pokazuje kralju da Bog daje apsolutnu vlast kome god želi, prema njegovom programu. Ali, podsećajući na poniženje kralja Navuhodonosora, on ga podseća da koliko god moćan bio, zemaljski kralj zavisi od neograničene moći nebeskog kralja.

Dan 5:21 I bi izgnan iz sinova ljudskih, i srce mu postade kao srce zverinje, i stanovao je sa divljim magarcima; i davali su mu travu da jede kao volovima, i telo mu je bilo vlažno od nebeske rose, dok nije poznao da Svevišnji Bog vlada carstvom ljudskim i daje ga kome hoće.

21a - Samo u ovom stihu primećujem pominjanje „divljih magaraca“. Magarac je tipičan simbol tvrdoglavosti: „tvrdoглаv kao magarac“, posebno ako je uz to i „divlji“ i nije pripitomljen. To je simbol koji predstavlja duh čoveka koji odbija da čuje lekcije koje mu Bog daje kroz iskustva svog života i kroz svoja biblijska otkrovenja.

Dan 5:22 A ti, Valtasare, sine njegov, nisi smirio svoje srce, iako si sve to znao.

22a - U stvari, Valtasar se ponašao kao „divlji magarac“ ne uzimajući u obzir iskustvo koje je proživeo njegov „otac“ (njegov deda).

Dan 5:23 Podigli ste se protiv Gospoda nebeskog; doneli su vam sudove doma njegovog, i pili ste vino s njima, vi i vaši velikaši, vaše žene i vaše konkubine. Hvalili ste bogove srebrne, zlatne, mesingane, gvozdene, drvene i kamene, koji ne vide, niti čuju, niti znaju. I niste slavili Boga u čijoj je ruci tvoj dah i svi tvoji putevi.

23a - Valtasar je oskrnavio zlatne posude koje su bile posvećene Bogu Stvoritelju za versku službu u njegovom hramu. Ali koristeći ih za slavljenje lažnih paganskih bogova, postigao je vrhunac gnusobe. Ova slika priprema put za onu iz Otkrivenja 17:4: Ova žena beše obučena u purpuru i skerlet, i ukrašena zlatom, dragim kamenjem i biserima. U ruci je imala zlatnu čašu punu gnusoba i prljavštine svoga bluda. Tamo ona dobija ime „Vavilon Veliki“ u stihu 5.

Dan 5:24 Zato je poslao ovaj deo ruke kojom je napisao ovo pismo.

24a - Zauzvrat, Valtasar prekasno otkriva postojanje istinskog živog Boga koji deluje i reaguje na čudesan način na ponašanje ljudi.

Dan 5:25 Ovo je pismo koje je napisano: Mene, Mene, Tekel, Uparsin.

25a - Prevod: prebrojano, izbrojano, izmereno i podeljeno

Dan 5:26 A ovo je značenje reči: Izbrojano: Bog je izbrojao tvoje carstvo i okončao ga.

26a - Prvo „ brojano “ se odnosi na početak vladavine, a drugo „ brojano “ na kraj ove vladavine.

Dan 5:27 Izmereni: Izmereni ste na vagi i nađeni ste laki.

27a - Vaga ovde je simbol božanskog suda. Ljudi su je usvojili da označe službe pravde; veoma nesavršenu pravdu. Ali Božja je savršena i zasnovana na slici dvostrane vage , on meri dela dobra i zla koja je onaj ko je suđen počinio. Ako je vaga dobra lakša od vage zla, božanska osuda je opravdana. A to je slučaj sa kraljem Valtasarom.

Dan 5:28 Podeljeno: Tvoje carstvo biće podeljeno i dato Međanima i Persijancima.

28a - Dok se on prepuštao gnusnim pijankama u svojoj kraljevskoj palati, predvođen kraljem Darijem, Međani su ušli u Vavilon rečnim koritom, koje je privremeno bilo preusmereno i isušeno.

Dan 5:29 Tada Valtasar naredi, i obukoše Danila u purpurnu odeću, staviše mu zlatni lanac oko vrata i proglasiše da će on biti treći u carstvu.

Dan 5:30 Iste noći ubijen je Valtasar, car Haldejaca.

Dan 5:31 A Darije Miđanin preuze carstvo, imavši šezdeset i dve godine.

31a - Ovaj precizan izveštaj očevica Danila ne priznaju istoričari koji ovu akciju pripisuju persijskom kralju Kiru II Velikom 539. godine.

Danilo 6

Učenje ovog 6. poglavlja identično je učenju iz 3. poglavlja knjige proroka Danija. Ovog puta, ono predstavlja Danila u testu uzorne vernosti , koju treba imitirati i reprodukovati za sve izabrane koje je Bog pozvao u Isusu Hristu. Komentari su korisni, ali je dovoljno pročitati i zapamtiti lekciju. Kralj Darije postupa kao Navuhodonosor u svoje vreme i, sa 62 godine , ispovedaće slavu živog Boga Danila; obraćenje stečeno svedočanstvom Danilove vernosti kada ga je Bog zaštitio od lavova . Od početka njihovog odnosa, on ima naklonost i interesovanje za Danila koji mu služi verno i iskreno i u kome prepoznaje ... viši um .

Dan 6:1 I Darije blagovoli da postavi nad carstvom sto dvadeset satrapa, koji će biti po celom carstvu.

1a - Kralj Darije otkriva svoju mudrost poveravajući upravljanje kraljevstvom 120 guvernera postavljenih u 120 provincija.

Dan 6:2 I postavi nad njima tri vojvode, a među njima beše i Danilo, da bi im satrapi polagali račun i da car ne bi trpeo nikakvu štetu.

2a - Danilo je i dalje među glavnim vođama koji nadgledaju satrape.

Dan 6:3 Danilo je bio veći od knezova i satrapa, jer je u njemu bio uzvišeniji duh; i car je mislio da ga postavi nad celim carstvom.

3a- Darije, zauzvrat, primećuje Danijelovu superiornost u njegovom inteligentnom i mudrom umu. A njegov plan da ga postavi iznad svih izazvaće ljubomoru i mržnju prema Danijelu.

Dan 6:4 Tada knezovi i satrapi traže povod da optuže Danila za carstvo, ali ne mogu naći povoda ni ukora, jer on beše veran i nijedna mana ni zlo se nije našla na njemu.

4a - Danilo služi Bogu gde god ga postavi, pa tako služi i kralju sa istom odanošću i vernošću. Stoga se čini besprekornim ; kriterijum koji se nalazi među „adventističkim“ svecima poslednjih dana prema Otkrivenju 14:5.

Dan 6:5 A ljudi rekoše: Nećemo naći nikakvog razloga protiv ovog Danila, osim ako ga ne nađemo u zakonu njegovog Boga.

5a - Ovi argumenti otkrivaju razmišljanje đavolskog tabora o poslednjem zemaljskom ispitu vere u kojem će subotnji odmor sedmog dana Božjeg zakona dozvoliti ubijanje njegovih vernih slugu, pošto neće pristati da poštuju ostatak prvog dana koji je učinjen obaveznim, nedelje rimskog verskog zakona.

Dan 6:6 Tada ti knezovi i satrapi dođoše caru sa bukom i rekoše mu govoreći: Caru Darije, živeo doveka!

6a - Ovaj burni unos ima za cilj da podseti kralja na snagu broja, njegovu sposobnost da stvori nemire i stoga na potrebu da ojača svoju dominaciju.

Dan 6:7 Svi knezovi carstva, upravnici, satrapi, savetnici i upravnici složili su se da se izda carska naredba, sa strogom naredbom, da će svako ko se u roku od trideset dana pomoli bilo kom bogu ili čoveku, osim tebi, care, biti bačen u jamu lavlju.

7a- Do tada, kralj Darije nije nastojao da primora ljude svog kraljevstva da služe jednom bogu umesto drugom. U politeizmu, verska sloboda je potpuna. I da bi ga ubedili, zaverenici mu laskaju, poštujući ga, kralja Darija, kao boga. Ovde ponovo, kao i kod svih velikih vladara, ponos se budi i nateraće ga da odobri ovu uredbu koja, međutim, nije došla iz njegovog uma.

Dan 6:8 Sada, dakle, care, potvrdi ovu naredbu i napiši je da se ne menja, po zakonu Međana i Persijanaca, koji se ne menja.

8a - Ovaj dekret divno prorokuje onoga koji će učiniti rimsku nedelju obaveznom na kraju dana. Ali, napominjimo da je ovaj nepromenljivi karakter zakona Međana i Persijanaca, koji su ustanovili pogrešivi i grešni ljudi, potpuno neopravdan. Nepromenljivost pripada istinitom živom Bogu, Tvorcu.

Dan 6:9 Tada car Darije napisao dekret i dekret.

9a - Ovaj korak je neophodan, jer pošto je sam napisao dekret i odbranu , moraće se poštovati nepromenljivi zakon Međana i Persijanaca .

Dan 6:10 Kada je Danilo saznao da je zakon napisan, otišao je u svoju kuću, gde su prozori gornje sobe bili otvoreni prema Jerusalimu; i tri puta dnevno klečao je i molio se i hvalio svog Boga, kao što je to činio i u početku.

10a - Danilo ne menja svoje ponašanje i ne dozvoljava sebi da bude pod uticajem ove ljudske mere. Otvaranjem prozora, on pokazuje da želi da njegova odanost Svemogućem Bogu bude poznata svima. U tom trenutku, Danilo se okreće ka Jerusalimu gde se, čak i razrušen, nalazi hram Božji. Jer se Duh Božji već dugo manifestuje u ovom svetom hramu koji je učinio svojim prebivalištem, svojim zemaljskim prebivalištem.

Dan 6:11 Tada su ti ljudi ušli sa bukom i našli Danila gde se moli i priziva svog Boga.

11a - Zaverenici su ga posmatrali i posmatrali kako bi ga uhvatili u činu nepoštovanja kraljevskog dekreta ; trenutno se smatra „flagrantnim prekršajem“.

Dan 6:12 Tada dođoše pred cara i rekoše mu u vezi sa carskom naredbom: „Nisi li ti napisao naredbu da se svako ko se u roku od trideset dana pomoli bilo kom bogu ili čoveku, osim tebi, care, baci u jamu lavlju?“ Car odgovori: „To je istina, prema zakonu Međana i Persijanaca, koji se ne može promeniti.“

12a - Kralj može potvrditi samo dekret koji je sam napisao i potpisao.

Dan 6:13 I opet rekoše caru govoreći: Danilo, koji je iz ropstva Judinog, nije se osvrnuo na tebe, care, niti na naredbu koju si napisao, nego se moli tri puta dnevno.

13a - Uhvaćen u molitvi, Danilo je osuđen. Kralj ceni Danila zbog njegovog vernog i iskrenog ponašanja. On će odmah uspostaviti vezu između njega i ovog Boga kome služi sa takvim žarom i vernošću, budući da mu se redovno moli tri puta dnevno . To je ono što objašnjava bol i patnju koju će Danijelova osuda prouzrokovati njemu i početak njegovog obraćenja koje dolazi.

Dan 6:14 Kad car to ču, veoma se razžalosti; i odluči da izbavi Danila; i trudio se da ga spase do zalaska sunca.

14a - Kralj tada shvata da je manipulisan i kreće u spasavanje Danila, koga veoma ceni. Ali njegovi napori će biti uzaludni i kralj sa žaljenjem otkriva pre svih ostalih da: slovo ubija, ali duh daje život . Dajući ljudima ovaj izraz kasnije, Bog pokazuje granicu poštovanja zakona. Život se ne može regulisati slovima pravnih tekstova. U svom božanskom sudu, Bog uzima u obzir detalje koje mrtvo slovo njegovog pisanog zakona ignoriše i ljudi bez Boga nemaju mudrosti da učine isto.

Dan 6:15 Ali ovi ljudi navaljivahu na cara i rekoše mu: „Znaj, care, da zakon Miđana i Persijanaca nalaže da svaka careva naredba ili dekret koji potvrdi bude konačan.“

15a - Zaverenici se podsećaju na neopozivu (neopravdanu) prirodu odluka koje je doneo kralj Međana i Persijanaca. On sam je zarobljen svojom nasleđenom kulturom. Ali on razume da je bio žrtva zavere usmerene protiv Danila.

Dan 6:16 Tada car zapovedi, te dovedoše Danila i baciše ga u jamu lavlju. A car reče Danilu i reče: Bog tvoj, kome neprestano služiš, izbavi te.

16a - Kralj je primoran da baci Danila u lavovsku jamu, ali svim srcem želi da Bog kome tako verno služi interveniše i spase ga.

Dan 6:17 I donesoše kamen i položiše ga na otvor jame; i car ga zapečati svojim pečatom i pečatom svojih gospodara, da se ništa ne promeni u vezi sa Danilom.

17a - Ovde, Danijelovo iskustvo ima sličnosti sa sahranom Hrista, čija su kružna kamena vrata takođe bila zapečaćena kako bi se sprečila ljudska intervencija.

Dan 6:18 Tada car ode u svoj dvor i provede noć posteći; nije mu doveo konkubinu, i nije mogao da spava.

18a - Ovakvo kraljevo ponašanje svedoči o njegovoj iskrenosti. Čineći ove stvari, on pokazuje da želi da ugodí Bogu Danila i da od njega dobije svoje spasenje. Ovo je početak njegovog obraćenja ka jedinom Bogu.

Dan 6:19 Car usta rano ujutru i brzo ode u lavlju jamu.

19a - Priprema za čistotu praćena nesanicom zbog uma mučenog mišlju o Danijelovoj smrti i ova juriš ka lavljioj jami u zoru nisu postupci koje je praktikovao paganski kralj, već postupci brata koji voli svog brata u Bogu.

Dan 6:20 I priđe k jami i pozva Danila tužnim glasom. A car reče Danilu govoreći: Danijele, slugo živoga Boga, je li te Bog tvoj, kome neprestano služiš, mogao izbaviti od lavova?

20a - Dok se približavao jami, tužnim glasom je pozvao Danila

Kralj se nada, ali se plaši i strahuje od najgoreg za Danila. Međutim, njegova nada se ogleda u činjenici da ga poziva i postavlja mu pitanje.

20b - Danilo, slugo živoga Boga, je li te tvoj Bog, kome strpljivo služiš, mogao izbaviti od lavova?

Nazivajući ga „živim Bogom“, Darije svedoči o početku svog obraćenja. Međutim, njegovo pitanje „Da li je mogao da te izbavi od lavova? pokazuje nam da ga još ne poznaje. U suprotnom bi rekao: „Da li je hteo da te izbavi od lavova ? “

Dan 6:21 A Danilo reče caru: Caru, živi doveka!

21a - U ustima zaverenika, u stihu 6, izraz je imao malo značenja, ali u Danijelovim ustima, on proriče pristup večnom životu rezervisan za Božje izabranike.

Dan 6:22 Bog moj posla anđela svog i zatvori usta lavovima, te mi ne učiniše ništa zlo; jer sam se našao nevin pred njim; i pred tobom, care, nisam učinio ništa zlo.

22a - U ovom iskustvu, kralj Darije shvata koliko je glupa, neopravdana i neodobravana za istinskog Živog Boga kome Danilo služi bez skrivanja nepromenljiva koncepcija ljudskih kraljevskih dekreta.

Dan 6:23 Tada se car veoma obradova i zapovedi da izvedu Danila iz jame. I Danilo bi izvučen iz jame, i nikakva povreda mu nije nađena, jer je verovao u svog Boga.

23a - Tada je kralj bio veoma srećan

Ova reakcija prirodne i spontane radosti otkriva budućeg Božjeg izabranika jer kralj sada ima sigurnost svog postojanja i svoje moći.

23b - Danilo je izvučen iz jame i na njemu nije pronađena nikakva rana

Baš kao što odeća trojice Danijelinih pratilaca bačena u pregrejanu peć nije izgorela.

23c - zato što se uzdao u svog Boga

To poverenje se otkrilo u njegovoj odluci da ne posluša kraljevski dekret koji bi lišio Boga njegovih molitava; nemoguć i nezamisliv izbor za ovog uzornog čoveka čisto ljudske vere.

Dan 6:24 Car zapovedi, i dovedoše one ljude koji su optužili Danila, i baciše ih u jamu lavovsku, njih, njihovu decu i njihove žene; i pre nego što su stigli do dna jame, lavovi ih zgrabiše i polomiše im sve kosti.

24a - Bog je preokrenuo situaciju protiv zlih koji su planirali zlo. U vreme persijskih kraljeva koji će doći, iskustvo će se ponoviti za Jevrejina Mardoheja, koga će vođa Aman želeći da ubije sa njegovim narodom u vreme kraljice Jestire. I tamo će Aman završiti viseći na vešalima postavljenim za Mardoheja.

Dan 6:25 Posle ovoga, car Darije napisa svim ljudima, plemenima i jezicima koji žive po celoj zemlji, govoreći: Mir vam se dao u izobilju.

25a - Ovo novo kraljevo pismo je pismo čoveka koga je osvojio živi Bog. Sada, budući u savršenom miru u svom srcu, on koristi svoj dominantni položaj da svim ljudima svog kraljevstva uputi svedočanstvo svog mira koje je primio od istinitog Boga.

Dan 6:26 Zapovedam da se ljudi u celom mom carstvu boje i strahuju od Boga Danilovog; jer on je živi Bog i on ostaje dovek; njegovo carstvo neće biti razoreno i njegova vlast će trajati do kraja.

26a - Naređujem da, širom celog mog kraljevstva

Kralj naređuje, ali nikoga ne prisiljava.

26b - imamo strah i trepet za Boga Danila

Ali obogaćen ovim iskustvom, on nameće strah i užas od Danijelovog Boga kako bi odvratio autore nove zavere skovane protiv Danila.

26c - Jer on je živi Bog i on ostaje zauvek

On se nada da će ovo svedočanstvo biti primljeno u srcima naroda kraljevstva i zbog toga ga hvali i uzvisuje.

26d - Njegovo kraljevstvo nikada neće biti uništeno i njegova vlast će trajati do kraja.

Večni karakter petog carstva statue je ponovo proglašen.

Dan 6:27 On je izbavitelj i spasitelj, koji čini znake i čuda na nebu i na zemlji. On je izbavio Danila iz vlasti lavova.

27a - On je taj koji izbavlja i spasava

Kralj svedoči o onome što je video, ali ovo izbavljenje i spasenje tiču se samo fizičkog tela, života Danila. Biće potrebno sačekati dolazak Isusa Hrista da bismo razumeli Božju želju da izbavi i spase od greha. Ali, primetimo da je kralj prirodno osetio potrebu da se očisti kako bi udovoljio živom Bogu.

27b - koji čini znake i čuda na nebesima i na zemlji

Knjiga proroka Danila svedoči o ovim znacima i čudima, natprirodnim delima koja je Bog učinio, ali pazite, đavo i njegovi demoni takođe mogu falsifikovati određena božanska čuda. Da bismo identifikovali dva moguća porekla, dovoljno je razumeti ko ima koristi od prenete poruke. Da li ona vodi do poslušnosti Bogu Tvorcu ili do neposlušnosti?

Dan 6:28 Danilo je napredovao za vreme vladavine Darija i za vreme vladavine Kira Persijanca.

28a - Razumemo da se Danilo neće vratiti u svoju rodnu zemlju, ali lekcije koje mu je Bog naučio u Danilu 9 učiniće da prihvati sudbinu koju mu je odredio njegov Bog, a da pritom ne trpi.

Danilo 7

Dan 7:1 Prve godine Valtasara, cara vavilonskog, Danilo je sanjao san i vizije su mu došle u glavu dok je ležao na postelji. I zapisao je san i ispričao glavne događaje.

1a - Prva godina Valtasara, kralja Vavilona

To jest, u – 605. godini. Od viđenja iz Dan. 2, prošlo je 50 godina. Mrtav, veliki kralj Navuhodonosor je zamenjen njegovim unukom Valtasarom.

Dan 7:2 : Danilo je počeo i rekao: Video sam u svojoj viziji noću, i gle, četiri vetra nebeska udaraju o veliko more.

2a- četiri nebeska vetra su naletela

Upravo univerzalni ratovi navode dominatore da prošire svoju moć u pravcu četiri kardinalne tačke , prema severu, jugu, istoku i zapadu.

2b- na velikom moru

Slika nije laskava za čovečanstvo, jer je more, čak i veliko, simbol smrti. To nije, u Božjem planu, okruženje pripremljeno za čoveka stvorenog po njegovoj slici, prema Postanju 1. Njegovo okruženje je zemlja. Ali čovečanstvo je, od prvobitnog greha, kroz svoju neposlušnost, izgubilo svoj božanski lik i više nije u njegovim čistim i svetim očima ništa drugo do nečiste i proždrljive morske životinje koje proždiru jedna drugu pod inspiracijom đavola i demona. U ovoj viziji, more simbolizuje anonimnu masu ljudskih bića.

Štaviše, područje obuhvaćeno proročanstvom tiče se naroda povezanih svojim priobalnim aspektima koji se graniče sa Sredozemnim morem. More stoga igra veliku ulogu u ratnim akcijama osvajanja dominatora.

Dan 7:3 I četiri velike zveri iziđoše iz mora, različite vrste . jedno od drugog.

3a - I četiri velike životinje iziđoše iz mora

U novoj viziji nalazimo učenje dato u Danilu 2, ali ovde životinje zamenjuju delove tela statue .

3b - različite vrste jedno drugo

Kao materijali od kojih je napravljena statua iz Dan.2.

Dan 7:4 Prvi beše kao lav , i imaše krila orlova; gledao sam dok mu se krila ne iščupaše, i bi podignut sa zemlje, i postavljen na noge kao čovek, i dato mu je srce čovečije.

4a - The Prvi je bio kao lav i imao je orlova krila

Ovde zlatna glava haldejskog cara iz Dana 2 postaje lav sa orlovim krilima ; simbol ugraviran na plavom kamenju Vavilona, ponos cara Navuhodonosora u Danu 4.

4b - Gledao sam, dok mu krila nisu otkinuta

Proročanstvo govori o sedam godina ili sedam vremena tokom kojih je kralj Navuhodonosor bio glup od Boga. Tokom ovih 7 godina (sedam vremena) poniženja prореčenih u Danilu 4:16, njegovo ljudsko srce je uklonjeno, zamenjeno zverinjskim srcem.

4c- Uznesen je sa zemlje i postavljen na noge kao čovek, i dato mu je ljudsko srce.

Njegovo obraćenje ka Bogu Tvorcu je ovde potvrđeno. Njegovo iskustvo nam omogućava da shvatimo da je za Boga čovek samo kada njegovo srce nosi sliku Božjeg srca. On će to otkriti u svom otelotvorenju u Isusu Hristu, savršenom božanskom modelu ljubavi i poslušnosti.

Dan 7:5 I gle, druga zver beše kao medved , i seđaše na jednu stranu; i imaše tri rebra u ustima svojim među zubima svojim; i rekoše joj: Ustani, pojedi mnogo mesa.

5a - I gle, druga zver beše kao medved , i stajaše sa strane

Nakon haldejskog kralja, srebrne grudi i ruke Međana i Persijanaca postale su medved . Preciznost „ koja je stajala na jednoj strani “ ilustruje persijsku dominaciju koja se pojavila druga posle medijske dominacije, ali su joj osvajanja koja je ostvario kralj Kir II Persijanac dala moć mnogo veću od medijske.

5b - imao je tri rebra u ustima među zubima, i rekli su mu: Ustani, jedi mnogo mesa

Persijanci će dominirati Medijcima i osvojiti tri zemlje: Lidiju bogatog kralja Kreza 546. godine pre nove ere, Vaviloniju 539. godine pre nove ere i Egipat 525. godine pre nove ere.

Dan 7:6 Posle toga pogledah, i gle, druga zver kao leopard , i imala je na leđima četiri krila kao ptica; i zver je imala četiri glave; i data joj je vlast.

6a - Posle ovoga pogledah, i gle, još jedan beše kao leopard

Isto tako, mesingani stomak i butine grčkih vladara postaju leopard sa četiri ptičja krila ; pege grčkog leoparda čine ga simbolom greha .

6b- i imao je na leđima četiri krila kao ptica

Četiri ptičja krila povezana sa leopardom ilustruju i potvrđuju ekstremnu brzinu osvajanja njegovog mladog kralja Aleksandra Velikog (između -336 i -323).

6c - ova životinja je imala četiri glave i data joj je vlast

Ovde „ četiri glave “, ali u Dan. 8 biće „ četiri velika roga “ koji označavaju grčke vladare, naslednike Aleksandra Velikog: Seleuka, Ptolomeja, Lizimaha i Kasandra.

Dan 7:7 Posle toga videh u noćnim viđenjima, i gle, četvrta zver, strašna i strašna, i veoma jaka; i imala je velike gvozdene zube; proždirla je, lomila i gazila ostatak pod nogama; i bila je drugačija od svih zveri koje su bile pre nje, i imala je deset rogova.

7a - Posle ovoga video sam u noćnim vizijama, i gle, četvrta zver, strašna , jeziva i izuzetno jaka

I ovde, gvozdene noge Rimskog carstva postaju čudovište sa gvozdenim zubima i deset rogova . Jer, prema Otkrivenju 13:2, ono jedino nosi kriterijume 3 prethodna carstva: Snaga lava , potvrđena u ovom stihu gde je precizirano: izuzetno jak ; snaga medveda i brzina leoparda . sa nasleđem njegovog greha simbolizovanim njegovim mrljama.

7b - imao je velike gvozdene zube, jeo je, lomio u komade i gazio nogama ono što je ostalo;

Ovi detalji mu pripisuju pokolje i masakre izvršene simbolom rimskog gvožđa , koji će se nastaviti do kraja sveta, njegovom papskom dominacijom.

7c - Razlikovala se od svih prethodnih životinja i imala je deset rogova.

Deset rogova predstavljaju Franke, Langobarde, Alemane, Anglosaksonce, Vizigote, Burgundane, Svebe, Herule, Vandale i Ostrogote. To su deset hrišćanskih kraljevstava koja će se formirati nakon pada Rimskog carstva 395. godine, prema objašnjenjima koja je anđeo dao Danilu u stihu 24.

Dan 7:8 I pogledah rogove, i gle, jedan drugi mali rog iznik između njih; a pre tog roga behu tri od prvih rogova iščupana; i gle, u njemu behu oči kao oči ljudske i usta koja govore gorde stvari.

8a - Posmatrao sam rogove, i gle, još jedan mali rog izađe iz njihove sredine

Mali rog izlazi iz jednog od deset rogova, što označava ostrogotsku Italiju gde se nalaze grad Rim i takozvano papsko „sveto prestolo“, u Lateranskoj palati na planini Celijan; latinski naziv znači: nebo.

8b- i tri od prvih rogova su iščupana pre ovog roga

Otkinuti rogovi su hronološki: tri kralja sniženo od stiha 24, naime, Heruli između 493. i 510. godine, zatim sukcesivno, Vandali 533. godine i Ostrogoti 538. godine koje je iz Rima proterao general Velizarije po naređenju Justinijana I, i definitivno poraženi kod Ravene 540. godine. Jer moramo primetiti posledicu izraza pre ovog roga. To znači da rog nema ličnu vojnu moć i da ima koristi od oružane sile monarha koji ga se plaše i strahuju od njegove verske moći i stoga više vole da ga podržavaju i pokoravaju mu se. Ovo rezonovanje biće potvrđeno u Dan. 8:24 gde ćemo čitati: njegova moć će se povećati, ali ne sopstvenom snagom, a stih 25 će precizirati: zbog svog prosperiteta i uspeha svojih lukavstava, imaće oholost u svom srcu. Tako se pokazuje da se istina potvrđuje samo grupisanjem sličnih poruka rasutih po različitim poglavljima knjige proroka Danila i, šire, kroz celu Bibliju. Razdvojena, poglavlja knjige „zapečaćuju“ proročanstvo i njegove poruke, najsuptilnije i najvažnije ostaju nepristupačne.

8c - i gle, imala je oči kao oči čoveka

U Otkrivenju 9, Duh započinje svoje opise terminom „kao“. Na ovaj način, on sugeriše sličnost u izgledu koja nije stvarnost. I ovde moramo primetiti sličnost sa ovaploćenim čovekom u njegovom savršenstvu u Isusu Hristu, ali on ima samo pretvaranje. Ali ima više od toga, jer su „oči“ simbol vidovnjaštva proroka čiji je Isus takođe savršeni model. I Duh aludira na proročku pretenziju papstva koje će na kraju uspostaviti svoje zvanično sedište u Vatikanu, reč koja znači: prorokovati, od latinskog „vaticinare“. Ovo će biti potvrđeno u Otkrivenju 2:20, kada Duh upoređuje ovu rimokatoličku crkvu sa Jezaveljom koja je ubila proroke Jahvea, strankinjom koja je obožavala Baale, udatom za kralja Ahava. Poređenje je opravdano jer papizam ubija na lomači inkvizicije prave proroke Božije u Hristu.

8d- i usta, koja su govorila sa arogancijom.

U ovom 7. poglavlju, božanski filmski stvaralac i reditelj predstavlja u „zumu“ hrišćansku eru koja ga posebno zanima, period između kraja Rimskog carstva i slavnog povratka Hrista u Mihailu, njegovom nebeskom imenu među anđelima. On najavljuje dolazak arogantnog kralja, progonitelja svetaca. Svevišnjeg, koji napada božanske verske norme, pokušavajući da promeni vremena i zakon, deset zapovesti, ali i druge božanske uredbe. Duh najavljuje njegovu konačnu kaznu; biće „spaljen vatrom“ zbog njegovih oholih reči. „Stoga je scena nebeskog suda sedmog milenijuma predstavljena odmah nakon pominjanja njegovih oholih reči. Pre nje, kralj Navuhodonosor je takođe pokazao oholost, ali je ponizno prihvatio lekciju poniženja koju mu je Bog dao.

Nebeski sud

Dan 7:9 Gledao sam dok se prestoli ne postaviše, i Stari dana sede. Odeća njegova beše bela kao sneg, a kosa na glavi njegovoj kao čista vuna; a presto njegov kao plamen ognjeni, a točkovi njegovi kao oganj koji gori.

9a - Gledao sam dok su postavljani prestoli

Ova scena predstavlja vreme suda koji će izvršiti otkupljeni sveci Isusa Hrista u njegovom prisustvu, sedeći na prestolima, na nebu prema Otkrivenju 4, tokom hiljadu godina pomenutih u Otkrivenju 20. Ovaj sud priprema uslove za poslednji sud čije je izvršenje ilustrovano u stihu 11.

9b - I Stari od dana sede.

Ovo je oboženi Hristos, jedini Bog stvoritelj. Radnja glagola assit ukazuje na prestanak stalne aktivnosti; to je slika odmora. Nebo je u apsolutnom miru. Na zemlji, zli su uništeni po povratku Hristovom.

9c - Odeća mu je bila bela kao sneg, a kosa na glavi mu kao čista vuna

Bela je simbol savršene čistote Boga koja se tiče celokupne njegove prirode na nivou njegove odeće, simbola njegovih dela i kose njegove glave koja je kruna čiste i savršene mudrosti oslobođene svakog greha.

Ovaj stih sugeriše Is. 1:18: Hajde da raspravljamo, govori Jahve. Ako su vaši gresi kao skerlet, postaće beli kao sneg; ako su crveni kao crvena boja, postaće kao vuna.

9d - njegov presto je bio kao plamen vatre,

Presto označava mesto velikog Sudije, to jest, sud Božjih misli. Postavljen je ispod slike vatrenog plamena koji će biti oči Hrista osvetnika u Otkrivenju 1:14 gde nalazimo opise ovog stiha. Vatra uništava, što daje ovom sudu svrhu uništenja Božjih neprijatelja i njegovih izabranika. Pošto su oni već mrtvi, ovaj sud se odnosi na drugu smrt koja će definitivno pogoditi osuđene.

9. - i točkovi kao oganj koji gori.

Presto ima točkove upoređene sa ognjem koji će se razgoreti na zemlji: Otkr. 20:14-15: druga smrt je jezero ognjeno. Točkovi stoga sugerišu kretanje sudija sa neba na zemlju radi izvršenja izrečenih presuda. Živi Bog, veliki Sudija, kreće se i kada se zemlja obnovi i očisti, on će se ponovo pokrenuti da tamo postavi svoj kraljevski presto prema Otkrivenju 21:2-3.

Dan 7:10 Reka ognjena tečeše i izlaziše od njega. Hiljade hiljada mu služahu, i deset hiljada puta deset stajahu pred njim. Sudije sedahu, i knjige se otvoriše.

10a - Reka vatre teče i izlazi ispred njega

Očišćavajući oganj koji će sići s neba da proguta duše palih mrtvih, a zatim vaskrslih, prema Otkr. 20:9: I iziđoše na lice zemlje i okružiše logor svetih i ljubljani grad . Ali oganj siđe s neba i proguta ih .

10b - Hiljadu hiljada mu je služilo

To jest, milion duša, izabranih otkupljenih sa zemlje.

10c- i deset hiljada miliona stajaše u njegovom prisustvu

Deset milijardi zemaljskih duša koje je Bog pozvao vaskrsavaju i pozivaju se pred njega i njegove sudije da podnesu pravednu božansku kaznu druge smrti , nešto što je potvrđeno u Luki 19:27: Konačno, dovode ovamo moje neprijatelje , koji nisu hteli da vladam nad njima, i pobijaju ih preda mnom . Na ovaj način Duh potvrđuje reči koje je rekao preko Isusa u Mateju 22:14: Jer mnogo je zvanih, ali malo izabranih . To će biti posebno slučaj u poslednje dane prema Luki 18:8: ... Ali kada Sin Čovečiji dođe, hoće li naći veru na zemlji?

10d - Sudije su sele i knjige su otvorene

Vrhovni sud će suditi na osnovu svedočanstava koja su omogućila presudu i optužnica pojedinačno prilagođenih svakoj osuđenoj duši. Njegove knjige sadrže život stvorenja, koji je Bog sačuvao u sećanju, sa vernim anđelima kao svedocima, trenutno nevidljivim za Zemljane.

Dan 7:11 Tada pogledah zbog velikih reči koje je rog govorio; i dok sam gledao, zver bi ubijena.

11a - Pogledah tada, zbog oholih reči koje je rog izgovorio

Kao što termini „ zbog „ Arogantne reči “ ukazuju na to da ovaj stih želi da nam pokaže uzročno-posledičnu vezu koja definiše Božji sud. On ne sudi bez razloga.

11b - i dok sam gledao, životinja je ubijena

Ako četvrta životinja koja predstavlja sukcesiju, carski Rim - deset evropskih kraljevstava - papski Rim, bude uništena vatrom, to je zbog arogantne usmene aktivnosti papskog Rima; aktivnosti koja će se nastaviti do Hristovog povratka.

11c - i njegovo telo je uništeno , predato vatri da bude spaljeno

Sud istovremeno pogađa mali rog i deset građanskih rogova koji su ga podržavali i učestvovali u njegovim gresima prema Otkrivenju 18:4. Jezero ognjeno druge smrti progutaće ih i uništiće .

Dan 7:12 Ostale životinje su lišene moći, ali im je život produžen za određeno vreme.

12a - Ostale životinje su lišene svoje moći

Ovde, kao i u Otkrivenju 19:20 i 21, Duh otkriva da obične grešnike paganizma čeka drugačija sudbina, budući da su naslednici prvobitnog greha prenetog od Adama na ljudske mase tokom cele zemaljske istorije.

12b - ali im je dat produžetak života do određenog vremena

Ova preciznost ima za cilj da označi prednost prethodnih carstava u tome što nisu doživela kraj svoje dominacije na kraju sveta kao što je slučaj sa 4. rimskom životinjom pod njenim poslednjim oblikom univerzalne hrišćanske vladavine u vreme povratka Isusa Hrista. Kraj 4. carstva obeležen je njenim potpunim uništenjem. Nakon toga, zemlja će ostati bezoblična i prazna po uzoru na ponor iz Postanja 1:2.

Isus Hristos, sin čovečiji

Dan 7:13 Video sam u noćnim viđenjima, i gle, neko kao Sin Čovečiji dolazio je sa nebeskim oblacima, i došao je do Starog dana, i doveli su ga blizu k njemu.

13a - Video sam u noćnim vizijama, i gle, sa nebeskim oblacima dođe neko kao sin čovečiji

Ova pojava Sina Čovečijeg baca svetlo na značenje koje je dato upravo pomenutom sudu. Sud pripada Hristu. Ali u vreme Danila, Isus još nije bio došao, pa Bog prikazuje šta će on postići kroz svoju zemaljsku službu tokom svog prvog dolaska na zemlju ljudi.

13b - približio se Starome od dana, i oni su ga doveli blizu njega.

Nakon svoje smrti, on će vaskrsnuti, da predstavi svoju savršenu pravednost, koja je žrtvovana kao žrtva uvređenom Bogu, da bi dobio oprostaj za svoje verne izabranike, koje je sam izabrao. Predstavljena slika uči principu spasenja dobijenog verom u Božju dobrovoljnu žrtvu u Hristu. I potvrđuje njenu validnost pred Bogom.

Dan 7:14 I data mu je vlast, slava i carstvo da mu služe svi ljudi, plemena i jezici. Njegova vlast je večna vlast koja neće proći, i njegovo carstvo koje se neće razoriti.

14a - Data mu je vlast, slava i kraljevstvo

Podaci iz ovog stiha sumirani su u ovim stihovima od Mateja 28:18 do 20 koji potvrđuju da sud pripada Isusu Hristu: Isus pristupivši reče im ovo: Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji . Idite, dakle, i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da drže sve što sam vam zapovedio. I evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka veka .

14b - i svi ljudi, plemena i jezici služili su mu

U apsolutnom smislu, to će biti na novoj zemlji, staroj obnovljenoj i proslavljenoj nakon sedmog milenijuma. Ali iskupljeni će biti izabrani iz svih naroda, plemena i ljudi svih jezika jedinstvenim spasenjem koje je dobio Isus Hristos, jer su mu služili tokom svog života. U Otkrivenju 10:11 i 17:15 ovaj izraz označava Evropu i hrišćanizovani zapadni svet. U ovoj grupi nalazimo milion spasenih izabranih koji služe Bogu u stihu 10.

14c - i njegovo kraljevstvo nikada neće biti uništeno

Detalji navedeni u Dan. 2:44 o njemu su ovde potvrđeni: njegova vladavina nikada neće biti uništena.

Dan 7:15 Ja, Danilo, bio sam uznemiren u sebi, i vizije moje glave su me uznemirile.

15a - Ja, Danilo, bio sam uznemiren u sebi

Danijelova nevolja je opravdana, vizija najavljuje opasnost za svece Božje.

15b- i vizije moje glave su me uplašile.

Uskoro će njegova vizija Mihaila proizvesti isti efekat na njega, prema Danilu 10:8: Ostadoh sam i videh ovu veliku viziju; snaga me napusti, lice mi promeni boju i bi uznemireno, i izgubih svu snagu. Objašnjenje: sin čovečiji i Mihailo su jedna te ista božanska osoba . Strah će karakterisati vladavinu Rima, jer u ove dve uzastopne dominacije, neće dati narodu svete vladare poput Navuhodonosora, Darija Miđanina i Kira 2 Persijanca.

Dan 7:16 I dođoh k jednom od onih koji su stajali onde, i zapitah ga za istinu o svim tim stvarima; i on mi reče i dade mi njihovo tumačenje.

16a - Ovde počinju dodatna objašnjenja koja je dao anđeo

Dan 7:17 Ove velike zveri, kojih ima četiri, jesu četiri cara, koji će izrasti iz zemlje:

17a - Treba napomenuti da se ova definicija podjednako odnosi na sukcesije otkrivene u Danilu 2 kroz sliku statue kao i ovde u Danilu 7, kroz sliku životinja .

Dan 7:18 Ali sveci Svevišnjega preuzeće carstvo i posedovaće carstvo zauvek, zauvek i u vekove vekova.

18a - Isti komentar kao i za četiri sukcesije. I ovde se peta tiče večnog carstva izabраниh koje Hristos gradi na svojoj pobedi nad grehom i smrću.

Dan 7:19 Tada sam želeo da saznam istinu o četvrtoj zveri, koja se razlikovala od svih ostalih, bila je veoma strašna, imala je gvozdene zube i kandže od mesinga, proždrala je, lomila i gazila ostatak nogama;

19a - koji je imao gvozdene zube

Ovde nalazimo, u zubima , gvožđe već simbol tvrdoće Rimskog carstva označenog nogama statue iz Danilova 2.

19b- i bronzani ekseri .

U ovoj dodatnoj informaciji, anđeo precizira: i ekseri od bronzе . Nasleđe grčkog greha je tako potvrđeno ovim nečistim materijalom, legurom koja je simbolizovala grčko carstvo u stomaku i butinama statue iz Dana.2.

19c - koji su jeli, lomili i gazili nogama ono što je ostalo

Jesti , ili profitirati od osvojenih stvari, što ih čini da rastu – lomiti , ili ograničavati i uništavati – gaziti nogama , ili prezirati i progoniti – to su dela koja će dva uzastopna „Rima“ i njihovi građanski i verski pristalice praktikovati do Hristovog povratka. U Otkrivenju 12:17: Duh označava poslednje „adventiste“ rečju „ ostatak “.

Dan 7:20 i deset rogova koji behu na glavi njegovoj, i drugi koji izraste, i pred kojim padoše tri, i rog koji imaše oči i usta koja govore gorde stvari, i bolji izgled od drugih .

20a - Ovaj stih donosi kontradiktoran detalj u odnosu na stih 8. Kako se „ mali rog “ ovde primećuje veći izgled od ostalih? To je sva njegova razlika sa ostalim kraljevima deset rogova . Veoma je slab i krhak, a ipak, lakovernošću i strahom od Boga koji tvrdi da predstavlja na zemlji, dominira njima i manipuliše njima po svojoj volji, osim u retkim izuzecima.

Dan 7:21 I videh isti rog kako ratuje sa svetima i pobeđuje ih,

21a - Paradoks se nastavlja. Ona tvrdi da otelotvoruje najvišu svetost, a Bog je optužuje da progoni njegove svece. Dakle, postoji samo jedno objašnjenje: ona laže dok diše. Njen uspeh je uspeh ogromne, obmanjujuće i razarajuće laži , veoma destruktivne za put koji je trasirao Isus Hristos.

Dan 7:22 Dok ne dođe Stari dani i ne sudi svecima Višnjega, i dođe vreme da sveci posednuše carstvo.

22a - Srećom, dobre vesti su potvrđene. Nakon mračnih postupaka papskog Rima i njegovih građanskih i verskih pristalica, konačna pobeda će se vratiti Hristu i njegovim izabranicima.

Stihovi 23 i 24 određuju redosled sukcesije

Dan 7:23 Reče mi ovako: Četvrta zver je četvrto carstvo koje će biti na zemlji, različito od svih carstava, i koje će progutati svu zemlju, zgaziće je i satrti je na komade.

23a - Pagansko Rimsko carstvo u svom carskom obliku između 27. i 395. godine.

Dan 7:24 Deset rogova jesu deset kraljeva koji će nastati iz ovog kraljevstva. Posle njih će nastati drugi, različit od prvog, i pokoriće tri kralja.

24a - Zahvaljujući ovoj preciznosti možemo poistovetiti ovih deset rogova sa deset hrišćanskih kraljevstava formiranih na zapadnoj teritoriji urušenog i razbijenog Rimskog carstva. Ova teritorija je teritorija naše današnje Evrope: EU (ili EU).

Dan 7:25 I govoriće reči protiv Svevišnjega, i iscrpljivaće svece Svevišnjega, i misliće da promeni vremena i zakone; i sveci će biti predati u njegove ruke na vreme, i vremena, i pola vremena.

25a - Govoriće reči protiv Svevišnjeg

U ovom stihu, Bog koncentriše svoju osudu grehova koje pripisuje rimskom papskom režimu i njegovim prethodnicima, episkopima Rima, kroz koje je počinjeno zlo popularizovano, opravdano i poučavano neukim masama. Duh navodi optužbe, počevši od najozbiljnijih: reči protiv samog Svevišnjeg . Paradoksalno, pape tvrde da služe Bogu i da ga predstavljaju na zemlji. Ali upravo ta pretenzija predstavlja krivicu, jer Bog ni na koji način ne odobrava ovu papsku pretenziju . I posledično, sve što Rim lažno uči o Bogu utiče na njega lično.

25b - ugnjetavaće svece Svevišnjega

Zlobno progonjenje svetaca iz stiha 21 je ovde podsećano i potvrđeno. Presude izriču verski sudovi koji nose naziv „Sveta inkvizicija“. Mučenje se koristi da bi se nevini primorali da priznaju svoju krivicu.

25 centi - i nadaće se da će promeniti vremena i zakon

Ova optužba daje čitaocu priliku da ponovo uspostavi fundamentalne istine o obožavanju istinitog i jedinog živog Boga.

Prelepi poredak koji je Bog uspostavio promenili su rimski vernici. Prema Izlasku 12:2, Bog je rekao Jevrejima u vreme egzodusa iz Egipta: Ovaj mesec neka vam bude početak meseci; neka vam bude prvi od meseci u godini . Ovo je poredak, a ne jednostavan predlog. A pošto spasenje dolazi od Jevreja prema Isusu Hristu, od Izlaska, svako ko uđe u spasenje takođe ulazi u Božju porodicu gde njegov poredak mora vladati i biti poštovan. Prava doktrina spasenja je ova, i to je od vremena apostola. U Hristu, Božji Izrael je poprimio duhovni aspekt, ipak je njegov Izrael za koji je uspostavio svoj poredak i svoje doktrine. Prema Rim. 11:24, obraćeni pagan je nakalemljen na hebrejski koren i deblo Avramovo, a ne obrnuto. Pavle ga upozorava na neverovanje koje je postalo kobno za pobunjene Jevreje starog zaveta i biće podjednako kobno i za pobunjene hrišćane novog; ovo se direktno odnosi na rimokatoličku veru i proučavanje Dana. 8 će ovo potvrditi, od 1843. godine, za protestantske hrišćane.

Tek smo na početku dugog proročanskog otkrovenja gde je božanska optužba izneta u ovom stihu sveprisutna, toliko su strašne i dramatične posledice. Vremena koja je Rim promenio tiču se:

1 – subotnji odmor Božje četvrte zapovesti . Sedmi dan je od 7. marta 321. godine zamenjen prvim danom, koji je Bog smatrao profanim danom i početkom nedelje. Štaviše, ovaj prvi dan je nametnuo rimski car Konstantin I kada je bio posvećen obožavanju „nepobedivog poštovanog sunca“, sunca koje su pagani obožavali, već u Egiptu, biblijskog simbola greha. Danilo 5 nam je pokazao kako Bog kažnjava zločine počinjene protiv njega; čovek je tako upozoren i zna šta ga čeka kada mu Bog sudi kao što je sudio i pogubio kralja Valtasara. Subota koju je Bog posvetio od postanka sveta ima dvostruku karakteristiku koja se tiče vremena i božanskog zakona, kao što naš stih pominje.

2 – Početak godine, koji je prvobitno bio u proleće, reč koja znači prvi put, promenjen je da se dogodi na početku zime.

3 – Prema Bogu, smena dana se dešava u zalazak sunca, redom noći i dana, a ne u ponoć, jer je isprekidana i obeležena zvezdama koje je on stvorio u tu svrhu.

Promena zakona ide mnogo dalje od Subote. Rim nije oskrnavio zlatne posude hrama; dozvolio je sebi da promeni originalni tekst reči koje je Bog napisao svojim prstom na kamenim pločama datim Mojsiju. Stvari toliko svete da je dodirivanje kovčega u kome su se čuvale kažnjavao Bog trenutnom smrću.

25c - i sveti će biti predati u njegove ruke na vreme, vremena i pola vremena

Šta znači vreme ? Iskustvo cara Navuhodonosora nam daje odgovor u Danilu 4:23: Isteraćete iz ljudi, i tvoj dom biće sa zverima poljskim; nateraćete te da jedeš travu kao volove. Sedam vremena će proći nad tobom , dok ne poznaš da Svevišnji vlada carstvom ljudskim i daje ga kome god želi. Nakon

ovog teškog iskustva, car kaže u stihu 34: Posle određenog vremena , ja Navuhodonosor podigoh oči svoje k nebu, i moj um se vrati k meni . Blagoslovih Svevišnjega, i hvalih i slavih onoga koji živi zauvek, čija je vlast večna, i čije je carstvo od generacije do generacije . Možemo zaključiti da ovih sedam vremena predstavljaju sedam godina , jer trajanje počinje i završava se u toku nečijeg života. Ono što Bog naziva vremenom je dakle vreme koje je Zemlji potrebno da završi jedan obrt Sunca. Iz ovoga proizilaze mnoge poruke. Boga simbolizuje sunce i kada stvorenje izađe u ponosu, da bi ga postavilo na svoje mesto, Bog mu kaže: „Idi oko mog božanstva i saznaj ko sam ja.“ Za Navuhodonosora, sedam obrtaja je neophodno, ali efikasno. Još jedna lekcija će se ticati trajanja papske vladavine, takođe prorečene terminom „ vreme “ u ovom stihu. U poređenju sa iskustvom Navuhodonosora, Bog kažnjava hrišćanski ponos tako što ga predaje zatupljenosti na vreme, vremena i pola vremena proročkih godina. Od 7. marta 321. godine, ponos i neznanje u gluposti teraju ljude da pristanu da poštuju poredak koji menja Božju zapovest; koju ponizni Hristov sluga ne može da poštuje, inače bi se odvojio od svog spasitelja Boga.

Ovaj stih nas vodi da potražimo pravu vrednost i datume početka i kraja ovog prorečenog trajanja. Otkrićemo da to predstavlja 3 godine i šest meseci. U stvari, ova formula će se ponovo pojaviti u Otkrivenju 12:14 gde je paralelna sa formulom 1260 dana iz stiha 6. Primena koda iz Jezekija 4:5-6, jedan dan za jednu godinu, omogućiće nam da shvatimo da je to zapravo 1260 dugih i strašnih godina patnje i smrti.

Dan 7:26 Tada će doći sud, i oni će mu oduzeti vlast, i ona će biti uništena i istrebljena zauvek.

2a - Obratite pažnju na interesantnost ovog pojašnjenja: sud i kraj dominacije papa dešavaju se istovremeno. Ovo dokazuje da pomenuti sud neće početi pre Hristovog povratka. 2021. godine pape su još uvek aktivne, tako da sud naveden u Danilu nije počeo 1844. godine, adventistička braćo.

Dan 7:27 I carstvo i vlast i veličina carstava pod celim nebom biće dati narodu, svetima Svevišnjega; i carstvo njegovo je carstvo večno, i svi će vladari služiti i pokoravati mu se.

27a - Sud je stoga dobro sproveden nakon povratka Hristovog u slavi i uznesenja njegovih izabranika na nebo.

27b - i svi vladari će mu služiti i pokoravati mu se

Kao primere, Bog nam pokazuje tri vladara predstavljena u ovoj knjizi: haldejskog kralja Navuhodonosora, medskog kralja Darija i persijskog kralja Kira 2.

Dan 7:28 I ovde se reči završiše; a ja, Danilo, bejah veoma uznemiren u mislima svojim, i lice mi se promeni, i sačuvah reči u srcu svome.

28a - Danijelova zbunjenost je i dalje opravdana, jer na ovom nivou dokazima o identitetu papskog Rima još uvek nedostaje snage; njegov identitet ostaje „hipoteza“ koja je već veoma ubedljiva, ali ipak „hipoteza“. Ali Danilo 7 je samo druga od sedam proročkih ploča predstavljenih u ovoj knjizi o Daniju. I već smo mogli da vidimo da su poruke izrečene u Dan.2 i Dan.7 identične i komplementarne. Svaka nova ploča će nam doneti dodatne elemente koji će, nadovezani na već obavljene studije , pojačati i ojačati Božju poruku koja će tako postajati sve jasnija.

Hipoteza da je „mali rog“ iz ovog 7. poglavlja papski Rim tek treba da se potvrdi. To će biti urađeno. Ali, podsetimo se već ovog istorijskog niza koji se tiče Rima, „četvrte monstruozne životinje sa gvozdenim zubima“. On označava Rimsko carstvo, nakon čega slede „deset rogova“ slobodnih i nezavisnih evropskih kraljevstava, kojima 538. godine sledi pretpostavljeni papski „mali rog“, ovaj „drugačiji kralj“, pred kojim su „tri roga ili tri kralja“, Heruli, Vandali i Ostrogoti poniženi između 493. i 538. godine u stihovima 8 i 24.

Dan 8:1 Treće godine vladavine cara Valtasara javi se meni, Danilu, viđenje, pored viđenja koje sam video i pre.

1a - Prošlo je vreme: 3 godine. Danilo dobija novu viziju. U ovoj, postoje samo dve životinje koje su jasno identifikovane u stihovima 20 i 21 sa Međanima i Persijancima i Grcima koji su u prethodnim vizijama bili Drugo i Treće carstvo proročenih sukcesija. Vremenom, u vizijama, životinje su sve jasnije u skladu sa obredima Jevreja. Dan.8 predstavlja ovna i jarca ; životinje prinošene u žrtvi Dana pomirenja jevrejskog obreda. Tako možemo primetiti simbol greha u superpoziciji grčkog carstva: stomak i butine od bronzе iz Dan.2, leopard iz Dan.7 i Danova koza.8 .

Dan 8:2 Kad sam video ovu viziju, učini mi se da sam u Suzanu, palati, u pokrajini Elam; i u viziji sam bio pored reke Ulaj.

2a - Danilo je u Persiji blizu reke Karun, koja je u njegovo vreme bila Ulaj. Persijska prestonica i reka, simbol naroda, ukazuju na geografsku referentnu tačku za viziju koju će mu Bog dati. Proročke poruke stoga u ovom poglavlju pružaju vredne geografske podatke koji su nedostajali u poglavljima 2 i 7.

Dan 8:3 I podigoh oči svoje i videh, i gle, ovan stajaše pred rekom, imajući dva roga; a rogovi behu visoki; ali jedan beše viši od drugoga, i izađe poslednji.

3a - Ovaj stih sumira istoriju Persije koju predstavlja ovaj ovan čiji je rog Najviši ga predstavlja jer, pošto je u početku bio pod dominacijom svog saveznika Međana, konačno se uzdigao iznad njega dolaskom na vlast kralja Kira II Persijanca, 539. godine, poslednjeg savremenika Danila prema Dan. 10:1. Ali ovde ukazujem na problem stvarnog datuma, jer istoričari potpuno ignorišu svedočanstvo očevidaca Danila koji, u Dan. 5:31, pripisuje osvajanje Vavilona medijskom kralju Dariju, koji je organizovao Vavilon u 120 satrapija prema Dan. 6:1. Kir je došao na vlast nakon Darijeve smrti, tako da ne 539. godine već malo kasnije, ili naprotiv, Darijevo osvajanje se moglo dogoditi malo pre datuma – 539. godine.

3b - Božanska suptilnost se pojavljuje u ovom stihu, u obliku koji se koristi za označavanje malog i velikog roga. Ovo potvrđuje da je izraz „ mali rog “, pažljivo izbegavan, posebno i isključivo vezan za identitet Rima.

Dan 8:4 Video sam ovna kako udara na zapad, na sever i na jug; i nijedna zver nije mogla da odoli pred njim, i nije bilo nikoga da izbavi njegove žrtve; i on je činio šta mu je bilo volja, i postao je jak.

4a - Slika ovog stiha ilustruje uzastopne faze persijanskih osvajanja koje ih vode ka carstvu, dominaciji cara nad carevima.

Na zapadu : Kir II je sklopio savez sa Haldejcima i Egipćanima između 549. i 539. godine.

Na severu : Lidija kralja Kreza je osvojena – 546. godine

Na jugu : Kir osvaja Vaviloniju, nasledivši medijskog kralja Darija posle 539. godine pre nove ere, a kasnije će persijski kralj Kambiz II osvojiti Egipat 525. godine pre nove ere.

4b - i postao je moćan

Dostigao je carsku moć koja je učinila Persiju prvim carstvom prorečenom u ovom 8. poglavlju. To je bilo drugo carstvo u vizijama iz Dan. 2 i Dan. 7. U ovoj moći Persijsko carstvo se proširilo do Sredozemnog mora i napalo Grčku, što ga je zaustavilo kod Maratona 490. godine. Ratovi su se nastavili.

Dan 8:5 I kad pažljivo pogledah, gle, jarac dolazi sa zapada i hoda po celoj zemlji, ali je se ne dotače; a jarac imaše veliki rog među očima svojim.

5a - Stih 21 jasno identifikuje jarca: Jarac je car Javana, veliki rog između njegovih očiju je prvi car. Javan je drevno ime Grčke. Ignorišući slabe grčke kraljeve, Duh gradi svoje otkrovenje na velikom grčkom osvajaču Aleksandru Velikom.

5b - gle, jarac je došao sa zapada

Geografske oznake se i dalje daju. Koza potiče sa Zapada, a Persijsko carstvo se uzima kao geografska referentna tačka.

5c - i hodao je po celoj zemlji po njenoj površini, ne dodirujući je

Poruka je analogna četiri ptičja krila leoparda iz Danova. 7:6. Ona podvlači izuzetnu brzinu osvajanja ovog mladog makedonskog kralja koji će za deset godina proširiti svoju vlast do reke Ind.

5d - ova koza je imala veliki rog između očiju

Identitet je dat u stihu 21: Veliki rog između njegovih očiju je prvi kralj. Ovaj kralj je Aleksandar Veliki (543-523). Duh mu daje izgled jednoroga, mitske bajkovite životinje. On tako osuđuje neiscrpnu plodnu maštu grčkog društva koje je izmišljalo basne primenjene na religiju i čiji je duh prešao vekove do našeg vremena na varljivo hrišćanskom Zapadu. To je aspekt greha koji je potvrđen slikom jarca, životinje koja je igrala ulogu greha u svetom godišnjem obredu „Dana pomirenja“. Raspeće Mesije Isusa je ostvarilo u svom božanskom savršenstvu ovaj obred trebalo je da prestane posle njega... silom, uništenjem hrama i jevrejske nacije od strane Rimljana 70. godine.

Dan 8:6 I dođe do ovna koji imaše dva roga, koga videh gde stoji pred rekom, i navali na njega u svom besu.

6a - Aleksandar Veliki pokreće napad na Persijance čiji je kralj Darije III. Potonji je poražen kod Isa, beži ostavljajući za sobom svoj luk, štit i ogrtač, kao i ženu i naslednika, -333. godine. Kasnije će ga ubiti dvojica njegovih plemića.

6b - i on je naleteo na njega u svom besu svom

Ovaj bes je istorijski opravdan. Prethodila mu je ova razmena između Darija i Aleksandra: „Pre nego što je Aleksandar upoznao Darija, persijski kralj mu je poslao poklone sa namerom da istakne njihove položaje kao kralja i deteta – Aleksandar je u to vreme još uvek mladi princ početnik u ratnoj veštini (Ogranak I, stih 89). Darije mu je poslao loptu, bič, konjske uzde i srebrni kovčeg pun zlata. Pismo koje je pratilo blago pojašnjava njegove elemente: lopta je da bi nastavio da se igra kao dete kakvo jeste, uzda da ga nauči samokontroli, bič da ga ispravlja, a zlato predstavlja danak koji Makedonci moraju da plate persijskom caru.“

Aleksandar ne pokazuje znake besa, uprkos strahu glasnika. Umesto toga, traži od njih da čestitaju Dariju na njegovoj lukavosti. Darije, kaže on, zna budućnost, pošto je Aleksandru dao metak koji predstavlja njegovo buduće osvajanje sveta, uzda označava da će mu se svi pokoriti, bič će biti za kažnjavanje onih koji se usude da mu se suprotstave, a zlato sugerise danak koji će primati od svih svojih podanika. Proročki detalj: Aleksandar je imao konja kome je dao ime „Bukefal“, što znači, sa augmentativnim prefiksom, „glava“. U svim svojim bitkama, biće na „čelu“ svoje vojske, sa oružjem u ruci. I „deset godina“ će postati vladajući „glava“ sveta obuhvaćenog proročanstvom. Njegova ozloglašenost će promovisati grčku kulturu i greh koji je stigmatizuje.

Dan 8:7 I videh ga kako se približava ovnu, i razgnevih se na njega; i udari ovna i slomi mu oba roga; ali ovan nije bio dovoljno jak da mu se odupre; nego ga baci na zemlju i zgazi; i nije bilo nikoga da izbavi ovna.

7a - Rat koji je pokrenuo Aleksandar Veliki: 333. godine, kod Isa, persijski logor je poražen.

Dan 8:8 Jarac postade veoma moćan; ali kad se osili, slomi mu se veliki rog, i na njegovom mestu izrastoše četiri velika roga prema četiri vetra nebeska.

8a - njegov veliki rog se slomio

Godine 323, mladi kralj (– 356 – 323) umro je bez naslednika u 32. godini života, u Vavilonu.

8b - Četiri velika roga izdigoše se na njegovom mestu, na četiri nebeska vetra.

Naslednici mrtvog kralja bili su njegovi generali: dijadosi. Bilo ih je deset u vreme Aleksandrove smrti i 20 godina su se međusobno borili do te mere da su na kraju tih 20 godina ostala samo četiri preživela. Svaki od njih je osnovao kraljevsku dinastiju u zemlji kojom je vladao. Najveći je bio Seleuk, poznat kao Nikator, koji je osnovao „Seleukidsku“ dinastiju koja je vladala kraljevstvom Sirije. Drugi je bio Ptolemej Lagos, koji je osnovao „Lagidsku“ dinastiju koja je vladala Egiptom. Treći je bio Kasandros koji je vladao Grčkom, a četvrti Lizimah (latinsko ime) koji je vladao Trakijom.

Geografski zasnovana proročka poruka se nastavlja. Četiri kardinalne tačke četiri nebeska vetra potvrđuju identitet zemalja dotičnih ratnika.

Povratak Rima, mali rog

Dan 8:9 I iz jednog od njih iziđe mali rog, i postade sve veći i veći prema jugu i prema istoku i prema slavnoj zemlji.

9a - Aspekt ovog stiha opisuje širenje kraljevstva koje će zauzvrat postati dominantno carstvo. Sada, u prethodnim lekcijama i u svetskoj istoriji, nasledno kraljevstvo Grčke je Rim. Ova identifikacija je dodatno opravdana izrazom „mali rog“ koji je ovog puta, suprotno onome što je urađeno za kraći medijski rog, jasno naveden. To nam omogućava da kažemo da ovaj „mali rog“ simbolizuje, u ovom kontekstu, rastući republikanski Rim. Jer, on interveniše prema Istoku, kao svetski policajac, često zato što je pozvan da reši lokalni sukob između protivnika. I to je upravo razlog koji opravdava sledeću sliku.

9b - Iz jednog od njih je izašao mali rog

Prethodni dominant je bila Grčka, i iz Grčke Rim dolazi da dominira u ovoj istočnoj zoni gde se nalazi Izrael; Grčka, jedan od četiri roga.

9c- koji se znatno širi prema jugu, prema istoku i prema najlepšim zemljama.

Rimski rast je počeo sa svog geografskog položaja prvo prema jugu . Istorija to potvrđuje, ulaskom Rima u Punske ratove protiv Kartagine, današnjeg Tunisa, oko 250. godine pre nove ere.

Sledeća faza širenja odvijala se ka istoku , intervenišući u jednom od četiri roga : Grčkoj, oko 200. godine pre nove ere. Tamo ju je pozvala Grčka Etolska liga da je podrži protiv Ahajske lige (Etolija protiv Ahaje). Jednom kada se našla na grčkom tlu, rimska vojska je više nikada ne bi napustila, a cela Grčka bi postala rimska kolonija od 160. godine pre nove ere pa nadalje.

Iz Grčke, Rim je nastavio svoje širenje stupivši na teritoriju Palestine i Judeje, koja je 63. godine pre nove ere postala rimska provincija koju su osvojile vojske generala Pompeja. Upravo tu Judeju Duh označava ovim prelepim izrazom: Najlepša od zemalja , izraz naveden u Dan. 11:16 i 42, i Jez. 20:6 i 15.

Hipoteza je potvrđena, „ mali rog “ je Rim

Ovog puta više nema sumnje, papski režim iz Dan. 7 je razotkriven, i tako, preskačući beskorisne vekove, Duh nas vodi do tragičnog časa kada, napušten od strane careva, Rim ponovo uspostavlja svoju dominaciju pod religioznim oblikom hrišćanskog izgleda, kome pripisuje postupke otkrivene simbolima sledećeg stiha 10. To su postupci „ drugačijeg “ cara iz Dan. 7.

Carski Rim, a zatim i papski Rim progone svece

Dva uzastopna čitanja za ovaj jedan stih

Dan 8:10 I pope se čak do vojske nebeske, i obori deo vojske i zvezda na zemlju, i zgazi ih.

10a - Uzdigla se do nebeske vojske

Rekavši „ ona “, Duh drži Rim kao svoju metu, u hronološkom nizu svojih širenja, nakon različitih oblika vladavine na koje aludira u Otkrivenju 17:10, Rim je dostigao carstvo pod vladavinom rimskog cara Oktavijana, poznatog kao Avgust. I upravo u njegovo vreme Isus Hristos je rođen od Duha, u još uvek devstvenom telu Marije, mlade Josifove žene; oboje izabrani isključivo zbog svoje pripadnosti lozi kralja Davida. Nakon svoje smrti, nakon što ga je sam vaskrsao kako je i objavio, Isus je poverio svojim apostolima i učenicima misiju da objavljuju radosnu vest o spasenju (Jevanđelje) kako bi izabrani narod postao širom zemlje. U to vreme, Rim se suočio sa hrišćanskom blagošću i pacifizmom; ona u ulozi kasapina, učenici Hristovi u ulozi zaklanih jaganjaca. Po cenu mnogog mučeničkog krvoprolića, hrišćanska vera se proširila po celom svetu, posebno u prestonici carstva, Rimu. Progoniteljski carski Rim ustaje protiv hrišćana. U stihu 10, dva postupka Rima se preklapaju. Prvo se tiče carskog, a drugo papskog.

U carskom režimu već mu možemo pripisati navedene postupke:

Ona se uzdigla do nebeske vojske : suočila se sa hrišćanima. Iza ovog simboličnog izraza, nebeska vojska , stoji hrišćanski Izabranik prema kome je Isus već imenovao svoje verne: građanima nebeskog carstva . Štaviše, Dan. 12:3 upoređuje istinske svece sa zvezdama koje su takođe potomci Avrama iz Post. 15:5. U prvom čitanju, smelost da se muče sinovi i kćeri Božiji već predstavlja za paganski Rim arogantan čin i nedostojno i neopravdano uzdizanje . U drugom čitanju, tvrdnja rimskog episkopa da kao papa predvodi Izabranika Isusa Hrista od 538. godine je takođe arogantan čin i još nedostojnije i neopravdano uzdizanje .

Ona je učinila da deo ove vojske i zvezde padnu na zemlju, i ona ih je zgazila : Ona ih progoni i ubija da bi odvrtila pažnju svog stanovništva u svojim arenama. Progonitelji su uglavnom Neron, Domicijan i Dioklecijan, poslednji zvanični progonitelj između 303. i 313. godine. U prvom čitanju, ovaj dramatični period je obrađen u Otkrivenju 2 pod simboličnim imenima „ Efes “, vreme kada Jovan prima svoje božansko Otkrivenje nazvano „Apokalipsa“ i „ Smirna “. U drugom čitanju, pripisujući se papskom Rimu, ova dela su smeštena u Otkrivenju 2 pod periode nazvane „ Pergam “ ili prekršen savez ili preljuba i „Tijatira“ ili gnusobe i smrti. Rekavši, i ona ih je zgazila, Duh pripisuje oba Rima istu vrstu krvavih dela. Glagol zgazio i njegov izraz zgazio nalaze se pripisani paganskom Rimu u Dan. 7:19. Ali, čin gaženja će se nastaviti do kraja 2300 večeri-jutra stiha 14 ovog 8. poglavlja, prema izjavi iz stiha 13: Dokle će se gaziti svetost i vojska ? Ovaj čin se izvršava u vreme hrišćanske ere i stoga ga moramo pripisati papskom Rimu i njegovim monarhističkim pristalicama; što istorija potvrđuje. Ipak, primetimo jednu važnu razliku. Paganski Rim samo bukvalno obara svece Isusa Hrista, dok papski Rim, kroz svoje lažne verske pouke, obara ih duhovno , pre nego što ih zauzvrat bukvalno progoni.

Sporadični progoni su se nastavljali sa smenjivanjem mira sve do dolaska cara Konstantina I , koji je okončao progone hrišćana Milanskim ediktom, svojom rimskom prestonicom, 313. godine, što predstavlja kraj perioda „ deset godina “ progona koji karakterišu „ smirnsku “ eru iz Otkrivenja 2:8. Ovim mirom, hrišćanska vera neće ništa dobiti, a sam Bog će mnogo izgubiti. Jer bez barijere progona, posvećenost neobraćenih ovoj novoj veri obiluje i množi se širom carstva, a posebno u Rimu gde je krv mučenika najviše tekla.

Stoga, upravo ovom periodu možemo pripisati početak drugog čitanja ovog stiha. Onog u kojem Rim postaje hrišćanski poslušavši naređenja cara Konstantina, koji je 321. godine upravo doneo edikt kojim se naređuje promena nedeljnog dana odmora: sedmi dan, subota, zamenjen je prvim danom u nedelji; u to vreme, pagani su ga posvetili obožavanju boga „ poštovanog nepobedivog sunca “. Ovaj čin je jednako ozbiljan kao i pijenje iz... zlatne posude hrama , ali ovog puta Bog neće reagovati, dovoljan će biti čas poslednjeg suda. Sa svojim novim danom odmora, Rim će proširiti svoju hrišćansku doktrinu širom carstva, a svoj lokalni autoritet, rimski episkop će steći ugled i podršku, sve do vrhovnog uzdizanja papske titule koju mu je dekretom, 533. godine, dao vizantijski car Justinijan I. Biće potrebno sačekati proterivanje neprijateljskih Ostrogota da bi se prvi vladajući papa, Vigilije, nastanio na svom papskom sedištu u Rimu, u Lateranskoj palati izgrađenoj na planini Celijan. Datum 538. i dolazak prvog pape označavaju ostvarenje radnji opisanih u stihu 11 koji sledi. Ali to je takođe početak 1260 dana-godina vladavine papa i svega što se njih tiče i što je otkriveno u Danilu 7. Kontinuirana vladavina u kojoj su sveci, još jednom, gazeni nogama , ali ovog

puta, od strane rimske papske verske dominacije i njenih građanskih pristalica, monarha, i to na vrhuncu... u ime Hristovo.

Konkretna akcija ustaljenog papstva 538. godine

Dan 8:11 I uzvisi se čak do vođe vojske, i oduze mu stalnu žrtvu , i sruši mesto i podnožje njegove svetinje.

11a - Popela se na čelo vojske

Ovaj vođa vojske je logički i biblijski Isus Hristos, prema Ef. 5:23: jer muž je glava ženi, kao što je Hristos glava Crkve , koja je njegovo telo, a on je Spasitelj. Glagol „ vaskrsela je “ je dobro izabran, upravo zato što je 538. godine Isus na nebu dok je papstvo na zemlji. Nebo je van njegovog domašaja, ali „ vaskrsela je “ tako što je navela ljude da veruju da ga zamenjuje na zemlji. Sa neba, Isus ima malo šanse da izbegne zamku koju je đavo postavio ljudima. Štaviše, zašto bi to učinio, kada ih sam predaje u ovu zamku i sva njena prokletstva? Jer smo čitali, u Danilu 7:25, „ sveti će biti predati u njegove ruke na vreme, vremena (2 puta) i po vremena “; oni su namerno predati od strane Boga Hrista, zbog promenjenih vremena i promenjenog zakona . Zakon koji je Konstantin izmenio 321. godine u vezi sa Subotom, naravno, ali pre svega, zakon koji je promenio rimski papizam, posle 538. godine, gde nije samo Subota pogođena i napadnuta, već je ceo zakon prerađen u rimskoj verziji.

11b - oduzeo mu je stalnu žrtvu

Ukazujem na odsustvo reči žrtva u originalnom hebrejskom tekstu. Uz to rečeno, njeno prisustvo sugerise kontekst starog zaveta, ali to nije slučaj, kao što sam upravo pokazao. Pod novim zavetom, žrtva i prinos su prestali, Hristovom smrću, sredinom nedelje pomenute u Dan. 9:27, čineći ove obrede beskorisnim. Međutim, nešto je ostalo od starog zaveta: služba prvosveštenika i zastupnika za grehe naroda koji je takođe prorokovao nebesku službu koju je Isus izvršio u korist svojih jedinih izabranika otkupljenih njegovom krvlju od svog vaskrsenja. Hristos se vazneo na nebo, šta je onda preostalo da mu se oduzme? Njegova sveštinička funkcija, to jest, njegova isključiva uloga zastupnika da oproste grehe svojih izabranika. Zaista, od 538. godine, uspostavljanje na zemlji, u Rimu, poglavara Hristove Crkve učinilo je nebesku službu Isusovu uzaludnom i beskorisnom. Molitve više ne prolaze kroz njega, a grešnici ostaju nosioci svojih grehova i svoje krivice pred Bogom. Jevr. 7:23 potvrđuje ovu analizu, govoreći: „ A ovaj čovek, pošto ostaje zauvek, ima nepromenljivo sveštenstvo .“ Promena vođe na zemlji opravdava gnusne plodove koje donosi ovo bezhristovo hrišćanstvo; plodove koje je Bog prorekao Danilu. Zašto su hrišćani bili pogođeni ovom strašnom kletvom? Sledeći stih 12 daće odgovor: zbog greha .

Identifikacija večnog sveštenstva koja je upravo izvršena poslužiće kao osnova za proračune koristeći trajanja od 1290 i 1335 dana-godina koja će biti predložena u Dan. 12:11 i 12; utvrđena osnova je datum 538, trenutak kada je večno sveštenstvo ukradeno od strane zemaljskog papskog poglavara.

11c- i prevrnuo mesto podnožja njegovog svetilišta

Zbog konteksta novog zaveta, između dva moguća značenja hebrejske reči „mekon“ prevedene kao „mesto“, zadržao sam njen prevod „baza“ koji je podjednako legitiman i bolje prilagođen kontekstu hrišćanske ere na koju se proročanstvo odnosi.

se često pominje svetinja , što može biti zbunjujuće. Međutim, moguće je da nas ne zavara glagol koji označava radnju koja se obavlja u svetinji .

Ovde u Dan. 7:11: njegovu osnovu je srušilo papstvo.

U Dan.11:30: oskrnavio ga je grčki kralj Antioh 4 Epifan, progonitelj Jevreja – 168. godine.

U Dan. 8:14 i Dan. 9:26 nije pitanje svetinje već svetosti . Hebrejska reč „kodeš“ je sistematski pogrešno prevedena u svim prevodima najčešćih verzija. Ali originalni hebrejski tekst ostaje nepromenjen da bi svedočio o izvornoj istini.

Treba napomenuti da se termin „ svetilište “ odnosi isključivo na mesto gde Bog stoji lično. Od kada je Isus vaskrsao iz mrtvih i vazneo se na nebo, više nema svetilišta na zemlji . Rušenje temelja njegovog svetilišta stoga znači potkopavanje doktrinarnih temelja koji se tiču njegove nebeske službe, što ilustruje sve uslove spasenja. Zaista, jednom krštena, pozvana osoba mora biti u mogućnosti da ima koristi od odobrenja Isusa Hrista, koji sudi njenoj veri na osnovu njenih dela i pristaje ili ne da joj oprost grehe u ime njene žrtve. Krštenje označava početak iskustva koje se živi pod pravednim Božjim sudom, a ne njegov kraj. To znači da kada se prekine direktan odnos između zemaljskog izabranika i njegovog nebeskog zastupnika, spasenje više nije moguće i sveti zavet je prekršen. Ovo je strašna duhovna drama koju ignorišu ljudske mase prevarene i zavedene od 7. marta 321. i 538. godine kada je papa oduzeo Isusu Hristu večno sveštenstvo radi sopstvene koristi. Srušiti temelj njegovog svetilišta takođe znači pripisati dvanaestorici apostola koji predstavljaju osnovu ili temelj Izabranog, duhovnog doma, lažno hrišćansku doktrinu koja opravdava i legalizuje greh protiv božanskog zakona; nešto što nijedan apostol ne bi učinio.

Dan 8:12 Vojska je predata sa svakodnevnom žrtvom za greh; rog je bacio istinu na zemlju i uspeo je u onome što je činio.

12a - Vojska je oslobođena večnom žrtvom

Simboličnijim jezikom, ovaj izraz ima isto značenje kao i onaj iz Dan. 7:25: vojska je bila izbavljena ... Ali ovde Duh dodaje sa stalnim

12b - zbog greha

To jest, prema 1. Jovanovoj 3:4, zbog prestupa zakona promenjenog u Dan. 7:25. Jer Jovan je rekao i napisao: Svako ko greši prestupa zakon, i greh je prestup zakona . Ovaj prestup datira iz 7. marta 321. godine i odnosi se, pre svega, na napuštanje Božje svete Subote; Subote koju je on posvetio , od stvaranja sveta, jedinstvenog i trajnog „ sedmog dana “.

12c - rog je bacio istinu na zemlju

Istina je ponovo duhovna reč koja označava zakon prema Psalmu 119:142-151: Zakon Tvoj je istina... sve zapovesti Tvoje su istina .

12d - i uspeva u svojim poduhvatima

Ako je Duh Boga Tvorca to unapred najavio, onda se nemojte iznenaditi što ste ignorisali ovu obmanu, najveću duhovnu prevaru u celokupnoj istoriji čovečanstva; ali i najozbiljniju po svojim posledicama gubitka ljudskih duša za Boga. Stih 24 će to potvrditi govoreći: Njegova moć će se povećati, ali ne njegovom sopstvenom snagom; učiniće neverovatna pustošenja, uspeće u svojim poduhvatima, uništiće moćne i narod svetaca.

Priprema za osvećenje

U lekcijama koje daju verski obredi starog zaveta, ova tema pripreme za osvećenje se stalno pojavljuje. Prvo, između vremena ropstva i ulaska u Hanan, proslava Pashe bila je neophodna da bi se osvetio narod koji je Bog trebalo da povede na njihovo nacionalno tlo, Izrael, obećanu zemlju. U stvari, bilo je potrebno 40 godina iskušenja očišćenja i osvećenja da bi se ostvario ulazak u Hanan.

Isto tako, što se tiče Subote koja se obeležava sedmog dana od zalaska sunca do zalaska sunca, bilo je neophodno prethodno vreme pripreme. Šest dana profanih aktivnosti zahtevalo je pranje tela i promenu odeće, ove stvari su takođe bile nametnute svešteniku kako bi mogao, bez opasnosti po svoj život, da uđe u svetinju hrama da bi obavio svoju ritualnu službu.

Sedmodnevna, 24-časovna nedelja stvaranja je oblikovana po uzoru na sedam hiljada godina Božjeg plana spasenja. Dakle, prvih šest dana predstavlja prvih šest milenijuma tokom kojih Bog bira svoje izabranike. A sedmi i poslednji milenijum predstavlja veliku subotu tokom koje Bog i njegovi izabranici, okupljeni na nebu, uživaju u istinskom i potpunom odmoru. Grešnici su svi privremeno mrtvi; osim Satane, koji ostaje izolovan na nenaseljenoj zemlji tokom ovog perioda „hiljadu godina“ otkrivenog u Otkrivenju 20. Pre nego što uđu u „nebo“, izabranici moraju biti očišćeni i osvećeni. Očišćenje se zasniva na veri u dobrovoljnu žrtvu Hristovu, ali osvećenje se dobija njegovom pomoći nakon krštenja, jer se očišćenje pripisuje, odnosno dobija unapred u ime principa vere, ali osvećenje je plod koji izabranik zapravo dobija u celoj svojoj duši kroz svoju stvarnu saradnju sa živim Bogom Isusom Hristom. Ono se dobija borbom koju vodi protiv sebe, protiv svoje loše prirode, kako bi se odupreo grehu.

Danilo 9:25 će nas naučiti da je Isus Hristos došao da umre na krstu kako bi od svojih izabranika dobio da više ne greše, jer je došao da okonča greh. Upravo smo videli u stihu 12 da je hrišćanski Izabranik predat papskoj despotiji zbog greha. Stoga je očišćenje neophodno da bi se postiglo osvećenje bez kojeg niko neće videti Boga, prema onome što je napisano u Jevr. 12:14: Težite za mirom sa svima i za svetošću, bez koje niko neće videti Gospoda.

Primenjeno na 2000 godina hrišćanske ere od smrti Isusa Hrista do njegovog povratka 2030. godine, ovo vreme pripreme i osvećenja biće otkriveno u sledećim stihovima 13 i 14. Suprotno prvobitnom verovanju adventista, ovo vreme nije vreme suda kako je opisano u Danilu 7, već vreme osvećenja koje je postalo neophodnim zbog vekovnog nasleđa grehova koje je ozakonilo gnusno učenje papskog Rima. Želeo bih da istaknem da delo Reformacije, koje je započelo u 13. veku, nije postiglo očišćenje i osvećenje koje je u svoj pravdi zahtevao trostruko sveti i savršeno čisti Bog Spasitelj.

Dan 8:13 Čuo sam jednog svetitelja gde govori; i drugi svetitelj reče onome koji je govorio: Dokle će se vizija odnositi na svakodnevnu žrtvu i na greh koji pustoši? Dokle će se gaziti svetinja i vojska?

13a - Čuo sam jednog sveca kako govori; a drugi svetac reče onome koji je govorio

Samo istinski sveci postaju svesni grehova nasleđenih od Rima. Naći ćemo ih ponovo u sceni vizije predstavljenoj u Danilu 12.

13b - Koliko dugo će se vizija ispuniti?

Sveci traže datum koji će označiti kraj rimskih gnusoba.

13c - o večnoj žrtvi

Hristovo obnavljanje trajnog sveštenstva.

13d- i o razornom grehu ?

Sveti traže datum koji će označiti povratak sedmog dana, Subote, čije kršenje se kažnjava rimskim razaranjima i ratovima; a za njene prestupnike, ova kazna će trajati do kraja sveta.

13. - Dokle će se gaziti svetinja i vojska?

Sveti traže datum koji će označiti kraj papskih progona primenjenih protiv njih, Božjih izabranih svetaca.

Dan 8:14 I reče mi: Dve hiljade i trista dana, i posle toga će se svetinja očistiti.

14a - Od 1991. godine, Bog je usmeravao moje proučavanje na ovaj pogrešno prevedeni stih. Evo njegovog pravog prevoda hebrejskog teksta.

I reče mi: Do večeri i jutra dve hiljade i trista opravdanih biće svetost.

Kao što vidite, termin od 2300 večeri i jutra ima za cilj osvećenje izabranih koje je Bog izabrao od datuma koji će biti određen za ovaj termin. Večna pravda dobijena krštenjem do tada se dovodi u pitanje. Zahtev triput svetog Boga, u Ocu, Sinu i Svetom Duhu, promenio se i pojačan je potrebom da izabrani više ne greše protiv Subote, niti protiv bilo koje druge uredbe koja dolazi iz Božjih usta. Uski put spasenja koji je Isus učio je tako obnovljen. I model izabranih predstavljen u Noju, Danilu i Jovu opravdava milion izabranih za deset milijardi palih poslednjeg suda (Dan. 7:10).

Dan 8:15 Dok sam ja, Danilo, video ovu viziju i pokušavao da je razumem, gle, neko koji je imao izgled čoveka stajao je preda mnom.

15a - Logično, Danilo bi želeo da razume značenje vizije i to će mu, prema Dan. 10:12, doneti opravdano odobrenje od Boga, ali mu se želja nikada neće u potpunosti ispuniti, kao što pokazuje Božji odgovor u Dan. 12:9: I reče: Idi, Danilo, jer su ove reči zatvorene i zapečaćene do vremena kraja .

Dan 8:16 I čuh glas čovečiji usred Ulaja, koji povika i reče: Gavrile, objavi mu viziju.

16a - Slika Isusa Hrista u sredini Ulaja anticipira lekciju datu u viziji iz Dan. 12. Anđeo Gavriilo, Hristov bliski sluga, zadužen je da objasni značenje cele vizije od njenog početka. Zato pažljivo pratimo dodatne informacije koje će biti otkrivene u narednim stihovima.

Dan 8:17 I približi se mestu gde sam ja bio; i kad se približi, uplaših se i padoh ničice. I reče mi: Pazi, sine čovečiji, jer se vizija odnosi na vreme koje će biti kraj.

17a - Vizija nebeskih bića će uvek imati ovaj efekat na čoveka od tela. Ali budimo pažljivi dok nas poziva. Vreme dotičnog kraja počće na kraju cele vizije.

Dan 8:18 I dok mi je govorio, ja sam ležao dubok san na licu svom; i on me je dotakao i podigao me je na mesto gde sam bio.

18a - U ovom iskustvu, Bog naglašava prokletstvo tela koje nije jednako čistoti nebeskih tela vernih anđela.

Dan 8:19 I reče mi: Pokazaću ti šta će biti na kraju gneva, jer je vreme određeno za kraj .

19a - Kraj Božjeg gneva će doći, ali ovaj gnev je opravdan hrišćanskom neposlušnošću, nasleđem rimske papske doktrine. Prestanak ovog prorečenog božanskog gneva biće stoga delimičan, jer će zaista prestati tek nakon potpunog uništenja čovečanstva prilikom slavnog Hristovog povratka.

Dan 8:20 Ovan koga si video, koji je imao rogove, to su carevi Miđana i Persijanaca.

20a - Božja namera je da svom izabranom narodu da smernice kako bi mogli da razumeju princip sukcesije predstavljenih simbola. Međani i Persijanci označavaju istorijski kontekst početka otkrovenja. U Dan. 2 i 7 oni su bili na drugom mestu.

Dan 8:21 Jarac je car Javana, a veliki rog između njegovih očiju je prvi car.

21a - Grčka je, zauzvrat, drugi presto; treći u Dan. 2 i 7.

21b - Veliki rog između njegovih očiju je prvi kralj

Kao što smo videli, ovo je veliki grčki osvajač, Aleksandar Veliki. Veliki rog predstavlja njegov ofanzivni i ratoborni karakter, koji je kralj Darije III pogrešno ponižavao, jer ga je to koštalo kraljevstva i života. Postavljanjem ovog roga ne na čelo već između očiju, Duh pokazuje svoju nezasitu želju za osvajanjem, koju će samo njegova smrt zaustaviti. Ali oči takođe predstavljaju proročku vidovnjaštvo, i od njegovog rođenja, vidovnjak mu je najavio izuzetnu sudbinu, i on veruje u svoju prorečenu sudbinu tokom celog svog života.

Dan 8:22 A četiri roga koja su se pojavila na mestu slomljenog roga, to su četiri carstva koja će nastati iz tog naroda, ali neće biti tako jaka.

22a - Četiri grčke dinastije koje su osnovala četiri generala koji su nasledili Aleksandra nalazimo još uvek žive nakon 20 godina ratova između desetorice koliko su bili na početku.

Dan 8:23 A na kraju njihove vladavine, kada grešnici budu iščezli, ustaće car drzak i lukav.

23a - Preskaćući međuvremena, anđeo evocira hrišćansko doba dominacije papskog Rima. Time ukazuje na glavnu svrhu datog otkrovenja. Ali ovo objašnjenje donosi još jedno učenje koje se

pojavljuje u prvoj rečenici ovog stiha: Na kraju njihove dominacije, kada će grešnici biti progutani. Ko su onda ti progutani grešnici koji prethode vremenu papskog režima? Oni su pobunjeni nacionalni Jevreji koji su odbacili Isusa Hrista kao Mesiju i spasitelja, oslobodioca, da, ali samo od počinjenih grehova i samo u korist onih koje on prepoznaje po kvalitetu njihove vere. Njih su zapravo progutale rimske trupe 70. godine, njih i njihov grad Jerusalem, i to po drugi put nakon razaranja izvršenog pod Navuhodonosorom 586. godine. Ovim delom, Bog je dao dokaz da je stari savez završen od smrti Isusa Hrista gde je u Jerusalimu zavesa razdvajanja hrama bila razderana na dva dela, od vrha do dna, pokazujući tako da je delovanje došlo od samog Boga.

23b - pojaviće se drzak i lukav kralj

Ovo je opis koji Bog daje papstvu, koje je, prema Danilu 7:8, okarakterisano svojom arogancijom, a ovde i drskošću. On dodaje i lukavo. Veština se sastoji u prikrivanju istine i preuzimanju izgleda onoga što neko nije. Veština služi da obmane bližnjeg, to rade uzastopni papi.

Dan 8:24 I biće velik, ali ne svojom snagom; nego će uništiti veoma, i biće srećan, i uništiće silne i sveti narod.

24a - Njegova moć će se povećati

Zaista, opisan u Dan. 7:8 kao „mali rog“, stih 20 mu pripisuje „veći izgled od ostalih“.

24b - ali ne sopstvenom snagom

I ovde istorija potvrđuje da bez oružane podrške monarha, papski režim ne bi mogao opstati. Prva podrška je bio Hlodoviš, franački kralj Merovinške dinastije, a nakon njega Karolinška dinastija i na kraju Kapetska dinastija, podrška francuske monarhije retko je izneveravala. I videćemo da ova podrška ima svoju cenu. To će se, na primer, dogoditi odsecanjem glave francuskom kralju Luju XVI, kraljici Mariji Antoaneti, monarhističkim dvorjanim i rimokatoličkom sveštenstvu koje je glavno za to odgovorno, giljotinom postavljenom u Francuskoj u prestonici i provincijskim gradovima, od strane francuskih revolucionara između 1793. i 1794. godine; dve ere „terora“ ispisane krvavim slovima u sećanje čovečanstva. U Otkrivenju 2:22 ova božanska kazna biće prorečena ovim rečima: Evo, baciću je u postelju i poslaću veliku nevolju. ima one koji čine preljubu s njom, osim ako se ne pokaju za svoja dela. Pogubiću decu njenu; i sve će crkve znati da sam ja onaj koji ispituje duše i srca, i nagradiću svakoga od vas prema delima vašim.

24c - on će napraviti neverovatan haos

Na zemlji ih niko ne može izbrojati, ali na nebu Bog zna njihov tačan broj i u vreme kazne poslednjeg suda svi će biti iskupljeni, od najmanjih do najstrašnijih, od strane svojih tvoraca.

24d - uspeće u svojim poduhvatima

Kako je mogao da ne uspe, kada mu je Bog dao ovu ulogu da kazni greh koji je počinio njegov narod koji tvrdi da je spasenje zadobio Isus Hristos?

24. - uništiće moćne i narod svetaca

Predstavljajući se kao predstavnik Boga na zemlji i preteći im ekskomunikacijom koja bi im zatvorila ulaz u raj, papstvo dobija pokornost velikih i monarha zapadnih zemalja, a još više malih,

bogatih ili siromašnih, ali svih neznalica, zbog njihovog neverovanja i ravnodušnosti prema božanskim istinama.

Od početka perioda Reformacije, koji je pokrenuo Petar Valdo 1170. godine, papski režim je reagovao besno podstičući protiv vernih slugu Božjih, jedinih pravih svetaca koji su uvek mirni i poslušni, ubilačke katoličke lige koje su podržavali tribunali Inkvizicije njegove lažne svetosti. Sudije sa kapuljačama koje su tako naredile užasna mučenja svetaca i drugih, svi optuženi za jeres protiv Boga i Rima, moraće da odgovore za svoje iznude pred istinskim Bogom u času pravednog poslednjeg suda prorečenog u Danilu 7:9 i Otkrivenju 20:9-15.

Dan 8:25 Zbog svog bogatstva i lukavstva, ohol će se u srcu svome i uništiti mnoge koji su bili u miru, i ustaće protiv kneza nad knezovima; ali će biti slomljen bez ruku.

25a - Zbog njegovog prosperiteta i uspeha njegovih trikova

Ovo bogatstvo ukazuje na njegovo bogaćenje koje stih povezuje sa njegovom lukavošću . Neophodno je, u stvari, koristiti lukavstvo kada je neko mali i slab da bi od bogatih dobio novac i bogatstvo svih vrsta koje navodi Otkrivenje 18:12 i 13.

25b - imaće aroganciju u srcu

Ovo, uprkos lekciji koju je naučilo iskustvo cara Navuhodonosora u Danilu 4 i tragičnije iskustvo njegovog unuka Valtasara u Danilu 5.

25c - uništiti mnoge ljude koji su živeli mirno

Mir je plod istinskog hrišćanstva, ali samo do 1843. godine. Jer pre tog datuma, a posebno do kraja Francuske revolucije, na kraju 1260 godina papske vladavine prorečene u Danilu 7:25, lažnu veru karakteriše brutalnost koja napada ili odgovara na brutalnost. Samo u tim vremenima blagost i mir čine razliku. Pravila koja je postavio Isus nisu se promenila od apostolskih vremena; izabranik je ovca koja pristaje da bude žrtvovana, nikada kasapin.

25d - i ustaće protiv prvog nad prvog poglavara

Sa ovim pojašnjenjem, više nema sumnje. Glava , navedena u stihovima 11 i 12, zaista je Isus Hristos, Car careva i Gospodar gospodara koji se pojavljuje u slavi svog povratka u Otkrivenju 19:16. I upravo je od njega rimski papizam oduzeo legitimno večno sveštenstvo.

Dan 8:26 Viđenje o večerima i jutrima, o kome se govori, istinito je; ali sakrij od sebe viđenje, jer je iz davnih vremena.

26a - I vizija večeri i jutra, o kojoj je reč, istinita je.

Anđeo potvrđuje božansko poreklo proročanstva o „2300 večeri-jutru“ iz stiha 14. On stoga, konačno, skreće pažnju na ovu enigmu koju će izabrani sveci Isusa Hrista morati da razjasne i shvate kada za to dođe vreme.

26b - Čuvaj ovu viziju u tajnosti od sebe, jer se odnosi na davno prošla vremena.

Zaista, između vremena Danila i našeg, prošlo je oko 26 vekova. I tako se nalazimo u vremenu kraja gde se ova misterija mora razjasniti; to će biti učinjeno, ali ne pre proučavanja 9. poglavlja Danila, koje će pružiti suštinski ključ za izvođenje predloženih proračuna.

Dan 8:27 Ja, Danilo, bio sam mnogo dana slabo i bolestan; onda sam ustao i obavio carev posao. Bio sam zaprepasćen vizijom, ali niko je nije znao.

27a - Ovaj detalj u vezi sa Danijelovim zdravljem nije lične prirode. On za nas odražava izuzetnu važnost primanja od Boga informacija o 2300 prorečenih večeri i jutara; jer kao što bolest može dovesti do smrti, nepoznavanje enigme osudiće na večnu duhovnu smrt poslednje hrišćane koji će živeti u vreme kraja .

Danilo 9

Dan 9:1 Prve godine Darija, sina Ahašverovog, od potomstva midskog, koji je počeo da vlada nad carstvom Haldejaca,

1a - Prema svedočenju očevidaca Danila, dakle nepobitnom, saznajemo da je kralj Darije iz Dan.5:30 sin Ahašveroša, iz roda Međana; persijski kralj Kir 2 ga stoga još nije zamenio. Prva godina njegove vladavine je ona u kojoj je upravo osvojio Vavilon, preuzevši ga tako od Haldejaca.

Dan 9:2 Prve godine njegovog vladanja, ja, Danilo, videh iz knjiga da će sedamdeset godina provesti u ruševinama Jerusalima, prema broju godina koje je Gospod rekao proroku Jeremiji.

2a - Danilo se poziva na proročanska pisanja proroka Jeremije. On nam daje divan primer vere i poverenja koji ujedinjuje sluge Božije pod njegovim pogledom. Time potvrđuje ove reči iz 1. Kor. 14:32: Duhovi proroka pokoravaju se prorocima . Danilo je živio u Vavilonu veći deo od 70 godina prorečenih za deportaciju jevrejskog naroda. Takođe ga zanima tema njegovog povratka u Izrael, što bi, prema njegovom mišljenju, trebalo da bude prilično blizu. Da bi dobio odgovore od Boga, on Mu upućuje veličanstvenu molitvu koju ćemo proučavati.

Model molitve vere svetitelja

Prva lekcija ovog 9. poglavlja Danila jeste da razumemo zašto je Bog želeo da se ono pojavi u ovom delu knjige o Danilu.

U Dan. 8:23, kroz proročku objavu o propasti grešnika, dobili smo potvrdu da su Jevreji naroda Izraela ponovo osuđeni i uništeni vatrom od strane Rimljana 70. godine, zbog svih stvari koje će Danilo ispovediti u svojoj molitvi. Ko je bio ovaj Izrael predstavljen u prvom zavetu sa živim Bogom od Avrama do 12 apostola i učenika Isusa Hrista, koji je i sam bio Jevrejin? Samo uzorak celog čovečanstva, jer su ljudi od Adama isti osim boje kože koja ide od veoma svetle do veoma tamne. Ali bez obzira na njihovu rasu, njihovu etničku pripadnost, stvari koje se genetski prenose sa oca i majke na sinove i kćeri, njihovo mentalno ponašanje je identično. Prema principu latica bele rade: „Volim te, malo, mnogo, strastveno, ludo, nimalo“, ljudi reprodukuju ovaj raspon osećanja prema živom Bogu, tvorcu svih stvari, kada otkrije njegovo postojanje. Takođe, veliki Sudija vidi među onima koji tvrde da su njegovi sledbenici, verne ljude koji ga vole i pokoravaju mu se, druge koji tvrde da ga vole, ali mu se ne pokoravaju, druge koji žive svoju religiju u ravnodušnosti, a treće koji je žive sa tvrdim i gorkim srcem koje ih čini fanaticima i u krajnjoj liniji, ne mogu da podnesu protivrečnosti, a još manje prekore i podržavaju ubijanje nepodnošljivog protivnika. Ovakva ponašanja su se našla među Jevrejima, kao što se i danas nalaze među ljudima širom planete Zemlje i u svim religijama koje, međutim, nisu jednake.

Danijelova molitva dolazi da vas pita, u kom od ovih ponašanja prepoznajete sebe? Ako to nije ponašanje onoga ko voli Boga i sluša ga svedočeći o njegovoj vernosti, preispitajte svoje shvatanje vere; pokajte se i dajte Bogu plod iskrenog i stvarnog pokajanja kao što će Danilo učiniti.

Drugi razlog za prisustvo ove molitve u ovom 9. poglavlju je taj što se tamo obrađuje i razvija uzrok poslednjeg uništenja Izraela, 70. godine od strane Rimljana: prvi dolazak Mesije na zemlju ljudi. I odbacivši ovog Mesiju čije su jedine mane bile savršenstvo njegovih dela koja ih je osudila, verski vođe su podigle narod protiv njega, klevetničkim optužbama koje su sve razotkrivene i opovrgnute činjenicama. Takođe, svoju konačnu optužbu su zasnovali na božanskoj istini, optužujući ga, čoveka, da tvrdi da je Sin Božji. Duša ovih verskih vođa bila je crna kao ugalj zapaljenog ognjišta koje će ih progutati u vreme pravednog gneva. Ali najveća greška Jevreja je što ga nisu ubili, što ga nisu prepoznali nakon njegovog božanskog vaskrsenja. Suočeni sa čudima i dobrim delima koje je učinilo njegovih dvanaest apostola, oni su se otvrdnuli poput faraona u njegovo vreme i posvedočili tome ubivši vernog đakona Stefana, koga su sami kamenovali, a da ovog puta nisu pribegli Rimljanima.

Treći razlog za ovu molitvu je taj što ona preuzima ulogu konačne, pustošne izjave na kraju dugog iskustva proživljenog u odnosu sa Bogom; svedočanstva, svojevrsnog testamenta koji je jevrejski savez ostavio ostatku čovečanstva. Jer upravo u ovoj deportaciji u Vavilon prestaje demonstracija koju je Bog pripremio. Istina je da će se Jevreji vratiti na svoje nacionalno tlo i da će Bog neko vreme biti poštovan i poslušan, ali vernost će brzo nestati, do te mere da njihov opstanak može biti opravdan samo za njihov poslednji test vere zasnovan na prvom dolasku Mesije, jer on mora biti, sin Izrailjev, Jevrejin među Jevrejima.

Četvrti razlog za ovu molitvu je taj što su hrišćani u svom dobu počinili i ponavljali grese koji su navedeni i priznati, od napuštanja Subote 7. marta 321. godine, pa sve do našeg vremena. Poslednja zvanična institucija blagoslovena od 1873. godine i pojedinačno od 1844. godine nije izbegla

prokletstvo vremena, otkako ju je Isus izbljuvao 1994. godine. Proučavanje poslednjih poglavlja Danila i knjige Otkrivenja objasniće ove datume i poslednje misterije.

A sada pažljivo slušajmo Danila kako govori Svemogućem Bogu.

Dan 9:3 Okrećem lice svoje ka Gospodu Bogu, da ga tražim molitvom i moljenjem, postom, u kostretu i pepelu.

3a - Danilo je sada star, ali njegova vera ne slabi, a njegova veza sa Bogom je očuvana, negovana i održavana. U njegovom slučaju, njegovo srce je duboko iskreno, post, kostret i pepeo nose pravo značenje. Ove prakse ukazuju na snagu njegove želje da ga Bog čuje i da mu odgovori. Post pokazuje superiornost koja se daje Božjem odgovoru u poređenju sa zadovoljstvima jela. U ovom pristupu postoji ideja da se Bogu kaže: „Više ne želim da živim bez tvog odgovora, a da ne odem toliko daleko da izvršim samoubistvo.“

Dan 9:4 Tada se pomolih Gospodu, Bogu svome, i ispovedih se govoreći: Gospode, veliki i strašni Bože, koji držiš zavet i pokazuješ milost onima koji te ljube i drže tvoje zapovesti.

4a - Gospode, veliki i strašni Bože

Izrael je u deportaciji u Vavilon i tako je platio da sazna da je Bog veliki i strašan.

4b - Ti koji držiš svoj zavet i pokazuješ milost onima koji te ljube i drže tvoje zapovesti!

Danilo pokazuje da poznaje Boga jer svoje argumente crpi iz teksta druge od deset Božjih zapovesti, koju nesrećni katolici ne poznaju kroz vekove tame, jer je papstvo suvereno preuzelo inicijativu da je ukloni iz svoje verzije deset zapovesti, jer je dodata zapovest usmerena na telo da bi broj ostao deset; lep primer drskosti i obmane osuđen u prethodnom poglavlju.

Dan 9:5 Sagrešismo, počinismo bezakonje, postupasmo zlobno i pobunjeno, odstupismo od zapovesti tvojih i sudova tvojih.

5a - Ne može biti istinitije i jasnije jer su upravo te greške dovele Izrael u deportaciju, osim što Danilo i trojica njegovih saputnika nisu bili krivi za ovu vrstu grešaka; to ga ne sprečava da se zalaže za stvar svog naroda noseći sa sobom teret svoje krivice.

Upravo tada moramo shvatiti 2021. godine da i mi, hrišćani, služimo istom Bogu koji se ne menja prema svojoj izjavi u Mal. 3:6: Jer ja sam Gospod, ja se ne menjam; i vi, sinovi Jakovljevi, niste još istrošeni . Bilo bi prikladno reći „još niste istrošeni“. Jer otkako je Malahija napisao ove reči, Hristos se predstavio, sinovi Jakovljevi su ga odbacili i ubili, i u skladu sa rečju proročenom u Dan. 8:23, na kraju su ih Rimljani istrošili 70. godine. A ako se Bog ne promeni, to znači da će neverni hrišćani koji prekrše njegove zapovesti, uključujući, pre svega, osvećenu subotu, biti pogođeni još jače nego Jevreji i nacionalni Jevreji u svoje vreme.

Dan 9:6 Nismo slušali sluge tvoje, proroke, koji su govorili u tvoje ime našim carevima, našim knezovima, našim očevima i celom narodu zemlje.

6a - Istina je da su Jevreji krivi za ove stvari, ali šta je sa hrišćanima koji su, čak i u poslednjoj instituciji koju je on uspostavio, krivi za ista dela?

Dan 9:7 Tvoja je, Gospode, pravednost, a naša je danas stid lica, ljudima Judejinim, stanovnicima Jerusalima i celom Izrailju, bliskim i dalekim, u svim zemljama u koje si ih oterao zbog njihovih prestupa prema tebi.

7a - Kazna Izraela bila je strašna, bilo je mnogo smrti i samo preživeli su imali sreće da budu deportovani u Vavilon, a odatle rasejani po svim zemljama Haldejskog carstva i Persijskog carstva koje ga je nasledilo. Jevrejska nacija je rastvorena u stranim zemljama, a ipak, prema svom obećanju, Bog će uskoro ponovo ujediniti Jevreje na njihovom nacionalnom tlu, zemlji njihovih otaca. Kakvu moć i kakvu moć nema ovaj živi Bog! U svojoj molitvi, Danilo izražava svo pokajanje koje ovaj narod mora pokazati pre nego što se vrati u svoju svetu zemlju, ali samo kada Bog bude uz njih.

Danilo priznaje jevrejsku nevernost koju je Bog kaznio, ali kakva je onda kazna za hrišćane koji čine isto? Deportacija ili smrt?

Dan 9:8 Gospode, stid nam je lica, našim carevima, našim knezovima i našim očevima, jer smo sagrešili protiv tebe.

8a - Navodi se strašna reč, reč „greh“. Ko može da okonča greh koji uzrokuje tako veliku patnju? Ovo poglavlje će pružiti odgovor. Jedna lekcija вреди da se izvuče i zapamti: Izrael je trpeo posledice izbora i ponašanja kraljeva, vođa i očeva koji su njime vladali. Evo, dakle, primera gde se neposlušnost korumpiranim vođama može ohrabriti da ostane u Božjem blagoslovu. To je izbor koji su napravili Danilo i njegova tri saputnika, i oni su blagosloveni zbog toga.

Dan 9:9 Kod Gospoda, Boga našeg, postoji milost i oprostaj, jer smo se pobunili protiv njega.

10a - U situaciji greha, ostaje samo jedna nada: osloniti se na dobrog, milosrdnog Boga kako bi nam on mogao dati svoj oprostaj. Proces je večan; Jevrejin starog zaveta i hrišćanin novog zaveta imaju istu potrebu za oprostajem. Ovde ponovo Bog priprema odgovor za koji će morati skupo da plati.

Dan 9:10 Nismo poslušali glas Gospoda Boga našeg, hodeći po zakonima njegovim, koje nam je dao preko slugu svojih, proroka.

10a - To je slučaj i sa hrišćanima u 2021. godini.

Dan 9:11 Sav Izrael je prestupio zakon tvoj i odstupio od poslušnosti glasu tvome. Zato se na nas izlivaju kletve i prokletstva napisana u zakonu Mojsija, sluge Božjeg, jer smo zgrešili Bogu.

11a - U Mojsijevom zakonu, Bog je zaista upozorio Izrael na neposlušnost. Ali posle njega, prorok Jezekilj, savremenik Danila, deportovao je 13 godina nakon Danila, to jest, 5 godina nakon što se kralj Joakin, brat Joakima, koga je nasledio, našao zarobljen na reci Hevar koja se nalazi između Tigra i Eufrata. Tamo ga je Bog inspirisao i naterao ga da napiše poruke koje danas nalazimo u našoj Bibliji. I upravo u Jezekilju 26 nalazimo niz kazni čiji se model nalazi primenjen duhovno, ali ne samo, u sedam truba Apokalipse u Otkrivenju 8 i 9. Ova iznenađujuća sličnost potvrđuje da se Bog zaista ne menja. Gresi se kažnjavaju u novom zavetu kao što su bili i u starom.

Dan 9:12 I ispuni reči svoje koje je govorio protiv nas i protiv naših knezova koji su nas sudili, i donese na nas veliku nesreću kakva se nije dogodila Jerusalimu pod svim nebom.

12a - Bog nije oslabio, on ispunjava svoje objave da blagoslovi ili proklinje sa istom pažnjom, a „ nesreća “ koja je pogodila Danilov narod ima za cilj da upozori narode koji uče ove stvari. Ali šta vidimo? Uprkos svedočanstvu zapisanom u Bibliji, ovu lekciju ignorišu čak i oni koji je čitaju. Zapamtite ovu poruku: Bog priprema za Jevreje, a posle njih i za hrišćane, dve druge velike nesreće koje će biti otkrivene u ostatku knjige proroka Danila.

Dan 9:13 Kao što je napisano u zakonu Mojsijevom, sve ovo zlo došlo je na nas; ali se nismo molili Gospodu Bogu našem, niti smo se odvratili od bezakonja svojih, niti smo razumeli istinu tvoju.

13a - Prezir prema stvarima koje je Bog napisao u Bibliji je takođe večan, i 2021. godine hrišćani su takođe krivi za ovu grešku i veruju da im Bog neće protivrečiti. Takođe se ne okreću od svojih bezakonja i nisu pažljiviji prema ovoj biblijskoj istini, ali tako važnoj za naše poslednje vreme, njenoj proročkoj istini otkrivenoj intenzivno i sveobuhvatno, budući da se ključevi razumevanja nalaze u samoj Bibliji.

Dan 9:14 Gospod je bdeo protiv ovog zla i doveo ga je na nas; jer je pravedan Gospod, Bog naš, u svemu što je učinio; ali mi nismo poslušali glas njegov.

14a - Šta se više može reći? Zaista! Ali dobro znajte da je Bog pripremio mnogo veću nesreću za današnje čovečanstvo, i iz istog razloga. Ona će doći, između 2021. i 2030. godine, u obliku nuklearnog rata koji ima božansku misiju da ubije trećinu čovečanstva prema Otkrivenju 9:15.

Dan 9:15 A sada, Gospode Bože naš, koji si izveo narod svoj iz zemlje egipatske rukom snažnom i stekao sebi ime kao što je danas, sagrešismo, počinismo bezakonje.

15a - Danilo nas podseća zašto Bog osuđuje neverovanje. Na zemlji, postojanje jevrejskog naroda svedoči o ovoj izvanrednoj činjenici zbog natprirodne sile, egzodusu jevrejskog naroda iz Egipta. Čitava njihova istorija počiva na ovoj čudesnoj činjenici. Nemamo priliku da budemo svedoci ovog egzodusa, ali niko ne može poreći da su potomci ovog iskustva i danas među nama. I da bi bolje iskoristio ovo postojanje, Bog je predao ovaj narod nacističkoj mržnji tokom Drugog svetskog rata. Pažnja čovečanstva je stoga bila usmerena na preživeli koji su 1948. godine dobili svoje preseljenje na tlo svoje drevne domovine izgubljene od 70. godine. Bog je samo dozvolio da na njihove glave padnu reči njihovih otaca koji su rekli rimskom upravniku Pontiju Pilatu o Isusu, kako bi dobio njegovu smrt, citiram „njegova krv na nama i na našoj deci“. Bog ih je čuo doslovno. Ali hrišćani svih denominacija su sramotno ignorisali ovu božansku lekciju, i čovek može razumeti zašto, pošto svi dele njihovo prokletstvo. Jevreji su odbacili Mesiju, ali hrišćani su prezirali njegove zakone. Božja osuda oboje je stoga sasvim opravdana.

Dan 9:16 Gospode, po velikoj milosti svojoj, neka se gnev tvoj i jarost tvoja odvrte od grada tvoga Jerusalima, od svete gore tvoje; jer zbog grehova naših i bezakonja otaca naših, Jerusalem i narod tvoj postadoše ruglo svima koji su oko nas.

16a - Danilo ovde osvrće se na argument koji je Mojsije izneo Bogu: šta će reći ljudi koji budu svedoci kažnjavanja njegovog naroda? Bog je svestan problema jer sam izjavljuje o Jevrejima, kroz Pavlova usta u Rim. 2:24: Jer se ime Božije huli među neznabošcima zbog tebe, kao što je napisano .

On aludira na tekst Jez. 16:27: I evo, pružih ruku svoju na tebe, umanjih deo koji sam ti dodelio, predadoh te na volju tvojih neprijatelja, kćeri Filistejaca, koje se stide tvog zločinačkog ponašanja . U svom saosećanju, Danilo još uvek ima mnogo toga da nauči o sudu koji Bog donosi njegovom gradu Jerusalimu. Ali kada kaže: „Jerusalim i tvoj narod su ruglo svima koji nas okružuju“, on ne greši, jer da je kazna Izraela izazvala kod neznabošca spasonosan strah i želju da služe ovom istinitom Bogu, kazna bi imala pravi interes. Ali ovo tužno iskustvo je donelo malo ploda, što uprkos svemu tome nije beznačajno, budući da mu dugujemo obraćenje kralja Navuhodonosora i kralja Darija Miđanina.

Dan 9:17 I sada, Bože naš, usliši molitvu i moljenja sluge svoga, i obasjaj licem svojim svetinju svoju koja je opustela Gospoda radi.

17a - Ono što Danilo traži biće ispunjeno, ali ne zato što ga Bog voli, već jednostavno zato što su ovaj povratak u Izrael i obnova hrama deo njegovog plana. Međutim, Danilo nije svestan da će hram, koji će zaista biti obnovljen, ponovo biti uništen 70. godine od strane Rimljana. Zato će ga informacije koje će dobiti u ovom 9. poglavlju izlečiti od upravo jevrejskog značaja koji još uvek pridaje kamenom hramu izgrađenom u Jerusalimu; hram Hristovog tela uskoro će ga učiniti uzaludnim i zbog toga će ga 70. godine ponovo uništiti rimske vojske.

Dan 9:18 Prikloni uho svoje, Bože moj, i čuj! Otvori oči svoje i vidi naše ruševine i grad koji se zove ime tvoje! Jer ne prinosimo svoje molbe k tebi zbog naše pravednosti, nego zbog tvoje velike milosti.

18a - Istina je da je Bog izabrao Jerusalim da ga učini mestom osvećenim svojim slavnim prisustvom. Ali mesto je sveto samo kada je Bog tamo, a od 586. godine to više nije bio slučaj. I, naprotiv, ruševine Jerusalima i njegovog hrama svedočile su o nepristrasnosti njegove pravde. Ova lekcija je bila neophodna da bi ljudi smatrali istinitog Boga živim bićem koje vidi, sudi i reaguje, za razliku od idolopokloničkih paganskih božanstava koja imaju odnose samo sa zlim anđelima iz đavolskog tabora. Verni čovek služi Bogu, ali neverni čovek koristi Boga da bi sebi dao verski legitimitet prema onima oko sebe. Božje saosećanje na koje se Danilo poziva je stvarno i on će uskoro dati najlepší dokaz za to, u Isusu Hristu.

Dan 9:19 Čuj, Gospode; oprosti, Gospode; obrati pažnju, Gospode; učini to i ne oklevaj, radi sebe, Bože moj; jer se tvoj grad i tvoj narod zovu tvojim imenom.

19a - Danijelova poodmakla starost opravdava njegovo insistiranje jer, kao i Mojsijeva, njegova najdraža lična želja je da bude u mogućnosti da doživi ovaj povratak u svoju „svetu“ zemlju. On želi da bude svedok vaskrsenja svetog hrama koji će ponovo doneti slavu Bogu i Izraelu.

Dan 9:20 Dok sam još govorio i molio se i ispovedao greh svoj i greh naroda svog Izrailja, i prinosio svoje molitve Gospodu Bogu svome za svetu goru Boga svoga,

20a - Nije iznenađujuće što Bog voli Danila; on je uzor poniznosti koja ga raduje i ispunjava kriterijum svetosti koji On zahteva. Svaki čovek je pogrešiv sve dok živi u telu od krvi i mesa, a Danilo nije izuzetak. On priznaje svoje grehe, svestan svoje krajnje slabosti kao što svi moramo. Ali njegov lični duhovni kvalitet ne može pokriti greh naroda, jer je on samo čovek, sam nesavršen. Rešenje će doći od Boga u Isusu Hristu.

Dan 9:21 Dok sam još govorio u molitvi, čovek Gavriilo, koga sam ranije video u viziji, brzo je doleteo k meni u vreme večernje žrtve.

21a - Vreme koje je Bog izabrao za Gavrilovu posetu je vreme večernjeg prinosa, to jest, vreme stalnog žrtvovanja jagnjeta koje proriče veče i jutro budući dobrovoljni prinos savršeno svetog i nevinog tela Isusa Hrista. On će umreti razapet da bi iskupio grehe svojih jedinih izabranika koji čine njegov jedini istinski narod. Veza sa otkrivenjem koje će biti dato u nastavku, Danilu, je stoga uspostavljena.

Kraj molitve: Božji odgovor

Dan 9:22 I pouči me, i razgovaraše sa mnom, i reče mi: Danijele, sada sam došao da te urazumim.

22a - Izraz „otvori svoj um“ znači da je do tada um bio zatvoren. Anđeo govori o temi Božjeg spasonosnog plana koja je bila skrivena do trenutka njegovog susreta sa prorokom koga je Bog izabrao.

Dan 9:23 A kad si počeo da se moliš, reč se proču, i ja dođoh da ti je kažem; jer si ljubljen. Pazi na reč i razumej viđenje.

23a - Kada si počeo da se moliš, reč je izašla

Bog nebeski je sve organizovao, trenutak susreta u času večnog, a anđeo Gavriilo označava Hrista „Rečju“, kao što će Jovan učiniti na početku svog Jevanđelja: reč je postala telo . Anđeo dolazi da mu objavi „Reč“, što znači da dolazi da mu objavi dolazak Hrista prorekanog još od Mojsija prema Ponovljenim zakonima 18:15-19: Gospod Bog tvoj podići će ti proroka između tebe, između braće tvoje, kao što sam ja; njega slušajte! On će uslišiti molbu koju si uputio Gospodu Bogu svome na Horivu, na dan sabranja, kada si rekao: Da ne čujem glas Gospoda Boga svojega, niti da više vidim ovaj veliki oganj, da ne umrem. Gospod mi reče: Dobro je što su rekli. Podići ću im između braće njihove. Proroku kao što si ti , stavljajući svoje reči u njegova usta, i on će im govoriti sve što mu zapovedim . A ko ne posluša moje reči koje govori u moje ime, za to ću tražiti odgovornost . Ali prorok koji se usudi da govori reč u moje ime koju mu nisam zapovedio da govori, ili koji govori u ime drugih bogova, taj prorok će sigurno biti pogubljen.

Ovaj tekst je fundamentalan za razumevanje krivice Jevreja u njihovom odbacivanju Mesije Isusa, jer je on ispunio sve prorečene kriterijume za svoj dolazak. Uzet među ljudima i prenosilac božanske reči, Isus je odgovarao ovom opisu, a čuda koja je činio svedočila su o božanskom delovanju.

23b - jer si ti voljeni

Zašto Bog voli Danila? Jednostavno zato što ga Danilo voli. Ljubav je razlog zašto je Bog stvorio život slobodnih stvorenja pre njega. Upravo je njegova potreba za ljubavlju opravdala veoma visoku cenu koju će morati da plati da bi je dobio od nekih svojih zemaljskih ljudskih stvorenja. I po cenu svoje smrti, koju će morati da plati, oni koje će izabrati postaće njegovi saputnici za večnost.

23c - Pažljivo slušaj reč i razumej viziju!

Koja je reč: reč anđela ili božanska „Reč“ skrivena u Hristu? Ono što je sigurno jeste da su obe moguće i komplementarne jer će se vizija odnositi na „Reč“ koja će doći u telu u Isusu Hristu. Razumevanje poruke je stoga od najveće važnosti.

Proročanstvo o 70 nedelja

Dan 9:24 Sedamdeset nedelja je određeno za tvoj narod i za tvoj sveti grad, da se okonča prestup, da se okončaju gresi, da se izvrši pomirenje za bezakonje, da se donese večna pravednost, da se zapečate viđenja i proročanstva i da se pomaže Svetinja nad svetinjama.

24a - Sedamdeset nedelja je odsečeno od tvog naroda i od tvog svetog grada

Hebrejski glagol „hatak“ u prvom smislu znači seći ili kriškati ; a samo u figurativnom smislu „odrediti ili popraviti“. Zadržavam prvo značenje, jer ono daje značenje ovom Avramovom činu koji konkretizuje njegov savez sa Bogom žrtvom, u Post. 15:10: Avram uze sve te životinje, raseče ih po sredini i stavi svaki deo naspram drugog; ali ptice ne razdeli . Ovaj obred je ilustrovao savez sklopljen između Boga i njegovog sluga. Zato će ovaj glagol „seći“ dobiti svoje puno značenje u „savezu sklopljenom sa mnogima za jednu nedelju“ u stihu 27. Ovi „mnogi“ su nacionalni Jevreji, u čiju korist je prvo predstavljena korist vere u raspetog Hrista. Druga interesantnost ovog glagola „seći“ jeste da je 70 nedelja godina ovog 9. poglavlja presečeno „2300 večje-jutro“ iz Dan. 8:14. I iz ove hronologije proizilazi lekcija koja hrišćansku veru stavlja ispred jevrejske vere. Na ovaj način, Bog nas uči da u Isusu Hristu daje svoj život da bi ga ponudio kao otkupninu za svakog vernika dostojnog njegovog spasenja u celom čovečanstvu. Stari zavet je stoga trebalo da nestane kada je Isus prolio svoju krv da bi prekinuo svoj novi zavet sa izabranicima cele zemlje.

Knjiga proroka Danila ima za cilj da nas nauči ovom univerzalnom spasenju predstavljajući nam obraćenja kraljeva savremenika Danila: Navuhodonosora, Darija Miđanina i Kira Persijanca.

Poruka je svečano upozorenje koje pretilo jevrejskom narodu i njihovom svetom gradu, Jerusalimu, kome je dat period od 70 nedelja. Ovde ponovo, zakon iz Jezekija 4:5-6 daje dan kao godinu; trajanje predstavlja ukupno 490 godina. Danilu mora biti teško da razume značenje pretnje protiv njegovog grada, koji je već u ruševinama.

24b - da se okončaju prestupi i da se okončaju gresi

Zamislite šta prolazi kroz Danijelov um kada čuje ove stvari, nakon što je upravo prizvao Boga u molitvi da dobije oproštaj za svoje grehe i grehe svog naroda. On će brzo shvatiti šta je uključeno. Ali mi sami dobro razumemo izraženi božanski zahtev. Bog želi da dobije od svojih izabranika da ih spase, da više ne greše, da okončaju svoje prestupanje njegovih zakona, čime će okončati grehe u skladu sa onim što će apostol Jovan napisati u 1. Jovanovoj 3:4: Svako ko greši, prestupa zakon, a greh je prestupanje zakona . Ovaj cilj je upućen ljudima koji moraju da se bore protiv svoje zle prirode kako više ne bi grešili.

24c - da se iskupe bezakonja i donese večna pravednost

Za Jevrejina Danila , ova poruka evocira obred „Dana pomirenja“, godišnjeg festivala koji slavi uklanjanje grehova žrtvovanjem jarca. Ovaj tipičan simbol greha predstavljao je Grčku u Danilu 8, a

njegovo prisustvo smešta proročanstvo u duhovnu atmosferu ovog „Dana pomirenja“. Ali kako smrt jarca može ukloniti grehe ako smrt drugih životinja žrtvovanih tokom godine nije uspela da ih ukloni? Odgovor na ovu dilemu dat je u Jevr. 10:3-7: Ali u tim žrtvama postoji sećanje na grehe iz godine u godinu; jer je nemoguće da krv bikova i jaraca ukloni grehe . Zato je Hristos, dolazeći na svet, rekao: Žrtvu i prinos nisi hteo, nego si mi telo pripremio ; paljenice i žrtve za greh ti nisu bile po volji. Tada rekoh: Evo, dolazim (u knjizi je pisano o meni) da učinim, Bože, volja tvoja . Objašnjenja koja je dao apostol Pavle su veoma jasna i logična. Iz toga sledi da je Bog zadržao za sebe, u Isusu Hristu, delo iskupljenja grehova koje je anđeo Gavril objavio Danilu. Ali gde je bio Isus Hristos u ovom obredu „dana pomirenja“? Njegova savršena lična nevinost, koja ga je simbolično učinila pashalnim jagnjetom Božjim koje uzima grehe sveta, preuzeo je na sebe grehe svojih izabranika simbolizovane jarcem obreda pomirenja. Jagnje je bilo sakriveno od strane jarca tako da je jagnje umrlo za jarca koga je on preuzeo na sebe. Prihvatajući svoju smrt na krstu da bi iskupio grehe svojih izabranika, grehe koje je preuzeo na sebe, u Hristu im je Bog dao najlepší dokaz svoje ljubavi prema njima.

24d - i doneti večnu pravdu

Ovo je srećna posledica smrti Spasitelja Mesije. Ova pravednost koju čovek, od Adama, nije mogao da proizvede, pripisuje se izabranima tako da im se njihovom verom u ovu demonstraciju božanske ljubavi, čistom blagodaću, savršena pravednost Isusa Hrista pripisuje , u početku, dok borba vere ne pobeđi greh. A kada ovo potpuno nestane, kaže se da je Hristova pravednost pripisana. Učenik postaje poput svog Učitelja. Na ovim doktrinarnim temeljima izgrađena je vera Isusovih apostola. Pre nego što su ih vreme i mračne sile transformisale, time proširujući uski put koji je učio Isus Hristos. Ova pravednost će biti večna samo za verne izabranike, one koji čuju i odgovaraju poslušnošću na pravedne Božje zahteve.

24. - da se zapečati vizija i prorok

To jest, tako da se vizija ispunjava pojavom najavljenog proroka. Glagol „zapečatiti“ aludira na Božji pečat koji tako daje proročanstvu i proroku koji će se predstaviti kao autoritet i potpun i neosporiv božanski legitimitet. Delo koje će biti izvršeno zapečaćeno je njegovim božanskim kraljevskim pečatom. Simbolički broj ovog pečata je „sedam: 7“. On takođe označava punoću koja karakteriše prirodu Boga stvoritelja i prirodu njegovog Duha. U osnovi ovog izbora nalazi se izgradnja njegovog projekta tokom sedam hiljada godina, zbog čega je vreme podelio na nedelje od sedam dana poput sedam hiljada godina. Proročanstvo o 70 nedelja, dakle, daje ulogu broju (7) pečata živog Boga u Otkrivenju 7. Stihovi koji slede potvrđiće važnost ovog broja „7“.

24f- i da pomaže Svetinju nad Svetinjama

Ovo je pomazanje Svetog Duha koje će Isus primiti u vreme svog krštenja. Ali nemojmo se zavaravati, golub koji je sleteo na njega s neba imao je samo jednu svrhu, da ubedi Jovana da je Isus zaista najavljeni Mesija; nebo je svedočilo o njemu. Na zemlji, Isus je uvek bio Hristos i u obliku odabranih pitanja postavljenih sveštenicima, njegovo učenje u sinagogi u dobi od 12 godina je dokaz za to. Za njegov narod, među kojim je rođen i odrastao, njegova zvanična misija je trebalo da počne njegovim krštenjem u jesen 26. godine i trebalo je da da svoj život u proleće 30. godine. Titula Svetinja nad svetinjama ga dostojno označava, jer on u obliku tela otelotvoruje živog Boga koji je plašio Jevreje u Mojsijevo vreme. Ali živa Svetinja nad svetinjama imala je na zemlji materijalni simbol: najsvetije mesto ili svetinju jerusalimskog hrama. To je bio simbol neba, te dimenzije

nepristupačne čovečanstvu gde Bog i njegovi anđeli borave. Sedište božanskog suda i mesto njegovog prestola, Bog kao Sudija, čekao je Hristovu krv da potvrdi oproštaj grehova izabranih tokom 6 milenijuma određenih za ovaj izbor. Isusova smrt je tako ostvarila krajnji „gozbu pomirenja“. Oproštaj je dobijen, a drevne žrtve koje je Bog odobrio bile su sve potvrđene. Pomazanje Svetinje nad Svetinjama desilo se na Dan pomirenja poprskanjem krvlju zaklanog jarca na prestolu milosti, oltaru postavljenom iznad kovčega koji sadrži Božje prekršene zapovesti. Za ovu radnju, jednom godišnje, prvosveštenik je bio ovlašćen da uđe iza vela razdvajanja u Svetinju nad Svetinjama. Tako je, nakon svog vaskrsenja, Isus doneo na nebo pomirenje svoje krvi kako bi primio vlast, legitimitet da spase svoje izabrane računanjem svoje pravednosti i pravo da osudi nepokajane grešnike, uključujući zle anđele i njihovog vođu Satanu, đavola. Svetinja nad svetinjama, koja takođe označava nebo, krv koju je Isus prolio na zemlji, omogućuje mu, u Mihailu, da istera đavola i njegove demone sa neba, nešto što je otkriveno u Otkrivenju 12:9. Dakle, greška jevrejskih vernika bila je što nisu razumeli proročki karakter godišnjeg „dana pomirenja“. Pogrešno su verovali da životinjska krv koja se nudi u ovoj proslavi može da potvrdi značenje druge životinje prolivene tokom godine. Čovek stvoren po liku Božjem; životinja proizvedena zemaljskim životom, kako možemo opravdati jednakost vrednosti za dve vrste?

Budući Bog, Isus Hristos je sam bio ulje pomazanja kao Sveti Duh i uzlazeći na nebo, On sa sobom donosi pomazanje svoje legitimnosti zaslužene na zemlji.

Ključ za proračune

Dan 9:25 Znaj, dakle, i razumej: od vremena kada je data zapovest da se gradi Jerusolim do Pomazanika, Kneza, biće sedam nedelja i šezdeset i dve nedelje; ulice i jarci će se graditi, ali u opasna vremena.

25a - Znaj ovo, dakle, i razumej!

Anđeo je u pravu kada skreće pažnju Danijelu jer se bavi podacima koji zahtevaju veliku duhovnu i intelektualnu koncentraciju; jer će morati da se izvrše proračuni.

25b - Od vremena kada je izgovorena reč da će Jerusolim biti obnovljen do Pomazanika, Vođe

Ovaj deo stiha je sam po sebi od najveće važnosti jer sumira svrhu vizije. Bog daje svom narodu, koji čeka svog Mesiju, sredstva da sazna koje godine će se pojaviti pred njima. I ovaj trenutak kada je reč objavila da će Jerusolim biti obnovljen mora se odrediti prema trajanju prореčenih 490 godina. Za ovaj dekret o obnovi, u knjizi Jezdre, nalazimo tri moguća dekreta koja su redom poređala tri persijska kralja: Kir, Darije i Artakserks. Ispostavlja se da dekret koji je poslednji utvrdio 458. godine dozvoljava završetak 490 godina u 26. godini naše ere. Stoga će upravo ovaj Artakserksov dekret trebati zadržati, uzimajući u obzir godišnje doba u kojem je napisan: proleće prema Jezdri 7:9: on je napustio Vavilon prvog dana prvog meseca, a stigao u Jerusolim prvog dana petog meseca, jer je dobra ruka njegovog Boga bila na njemu. Godina carevog ukaza data je u Jezdri 7:7: I mnogi od sinova Izrailjevih, sveštenici i Leviti, pevači, vratari i Netineji, dođoše takođe u Jerusolim sedme godine cara Artakserksa.

Pošto je odlazak dekreta proleće, Duh cilja prolećnu Pashu za svoje proročanstvo, kada je Isus Hristos umro raspet. Proračuni će nas dovesti do ovog cilja.

25c - postoji sedam nedelja i šezdeset dve nedelje, trgovi i jarci će biti obnovljeni, ali u teškim vremenima.

Na početku imamo 70 nedelja. Anđeo pominje 69 nedelja, to jest; 7 + 62. Prvih 7 nedelja vodi do vremena obnove Jerusalima i hrama, u teškim vremenima jer Jevreji rade pod stalnim nedaćama Arapa koji su došli da se nasele u području oslobođenom njihovom deportacijom. Ovaj stih iz Neh. 4:17 dobro opisuje situaciju: Oni koji su gradili zid i oni koji su nosili ili tovarili teret, radili su jednom rukom, a u drugoj držali oružje . Ovo je detalj koji je preciziran, ali glavna stvar se nalazi u 70. nedelji izbrojavanja.

70. nedelja

Dan 9:26 A posle šezdeset dve nedelje pomazanik će biti pogubljen, i neće imati naslednika ; i narod kneza koji će doći razoriće grad i svetinju , i kraj će mu doći kao potop; i određeno je da će pustošenje trajati do kraja rata.

26a - Posle šezdeset dve nedelje, Pomazanik će biti pogubljen

Ovim 62 nedeljama prethodi 7 nedelja , što znači da je prava poruka „posle 69 nedelja“ pomazanik će biti pogubljen , ali ne bilo koji pomazanik, onaj koji je tako najavljen otelotvoruje samo božansko pomazanje. Koristeći formulu „ jedan“ pomazanik “ , Bog priprema jevrejski narod za susret sa čovekom običnog izgleda, daleko od božanskih ograničenja. U skladu sa svojom pričom o vinogradarima, Sin Čovečiji, sin Gospodara vinograda, predstavlja se vinogradarima nakon što je poslao svoje glasnike koji su mu prethodili i koje su oni zlostavljali. Iz ljudske perspektive, Isus je samo pomazanik koji se predstavlja posle drugih pomazanika.

Anđeo je rekao „ posle “ ukupnog trajanja od 69 nedelja, što ukazuje na 70. Dakle , korak po korak, anđelovi podaci nas usmeravaju ka prolećnoj Pashi 30. godine, koja će se nalaziti u sredini ove 70. nedelje dana-godina.

26b - i neće imati naslednika za sebe

Ovaj prevod je još više nelegitiman jer njegov autor, L. Segond, na margini precizira da je doslovni prevod: niko za njega . A meni doslovni prevod savršeno odgovara jer govori šta se zaista dogodilo u vreme njegovog raspeća. Biblija svedoči o tome: sami apostoli su prestali da veruju da je Isus očekivani Mesija jer su, kao i ostatak jevrejskog naroda, čekali ratnika mesiju koji će izbaciti Rimljane iz zemlje.

26c - Ljudi vođe koji će doći uništiće grad i svetinju, svetinju

Ovo predstavlja Božji odgovor na uočeno jevrejsko nacionalno neverovanje: niko za njega . Gnev protiv Boga biće definitivno plaćen uništenjem Jerusalima i njegove lažne svetosti ; jer od 30. godine više nema svetosti na jevrejskom tlu; svetinja više ne postoji. Za ovaj čin, Bog je upotrebio Rimljane, one koji su jevrejskim verskim vođama dali da se razapne Mesija, ne smejući i nesposobni

da to sami urade, dok su znali, bez njih, kako da kamenuju đakona Stefana „tri godine i šest meseci“ kasnije.

26d - i njegov kraj će doći kao sa poplavom

Tako je 70. godine, nakon nekoliko godina rimske opsade, Jerusalem pao u njihove ruke, i ispunjeni razarajućom mržnjom, podstaknuti božanskim žarom, oni su mahnito uništavali, kako je najavljeno, grad i svetinju koje više nije bilo, dok nije ostao ni kamen na kamenu, kao što je Isus najavio pre svoje smrti u Mateju 24:2: A on im reče: Vidite li sve ovo? Zaista vam kažem, neće ovde ostati ni kamen na kamenu koji se neće srušiti .

26. - odlučeno je da će razaranje trajati do kraja rata

U Mateju 24:6, Isus je rekao: Čućete za ratove i glasove o ratovima; gledajte da se ne uznemirite, jer to mora da se dogodi. Ali kraj još neće biti. Posle Rimljana, ratovi su se nastavljali tokom dve hiljade godina hrišćanske ere, a dug period mira koji smo uživali od kraja Drugog svetskog rata je izuzetan, ali programiran od Boga. Čovečanstvo tako može da proizvodi plodove svoje perversije do samog kraja svojih fantazija pre nego što plati smrtnu cenu.

Međutim, ne smemo zaboraviti kada govorimo o Rimljanima da će njihovo papsko nasleđe produžiti dela paganskog „ razarača ili pustošioca “ i to sve do kraja rata vođenog protiv izabranika Hrista Boga.

Dan 9:27 I potvrdiće zavet sa mnogima za jednu nedelju , a usred nedelje učiniće da se ukinu žrtve i prinosi, i biće na krilima gnusobe opustošenja i potpunog uništenja, i biće slomljeno, kako je određeno, na opustošenu zemlju .

27a - Sklopiće jak savez sa mnogima na nedelju dana

Duh prorokuje uspostavljanje novog zaveta ; on je čvrst jer postaje osnova spasenja koje se nudi do kraja sveta. Pod izrazom mnogi, Bog cilja jevrejske državljane, svoje apostole i svoje prve jevrejske učenike koji će stupiti u njegov zavet tokom poslednjih sedam godina perioda datog jevrejskom narodu da zvanično prihvati ili odbaci raspetog Mesiju. Upravo je taj zavet „ zaključen “ u stihu 24 između Boga i pokajanih jevrejskih grešnika. U jesen 33. godine, kraj ove poslednje nedelje biće obeležen tim drugim nepravednim i gnusnim činom, kamenovanjem Stefana, novog đakona. Njegov jedini prestup bio je što je Jevrejima rekao istine koje nisu mogli da podnesu da čuju, dok je Isus stavljao svoje reči u njegova usta. Videvši kako ubijaju sledbenika njegovog cilja, Isus je zabeležio zvanično nacionalno odbacivanje njegovog zastupništva. Od jeseni 33. godine nove ere, jevrejski pobunjenici su podsticali rimski bes, koji se masovno iskalio na Jerusalem 70. godine nove ere.

27b - a usred nedelje će učiniti da se žrtva i prinos prestanu

trenutak sredine nedelje je proleće 30. godine, na koje se odnosi proročanstvo o 70 nedelja. To je trenutak kada se ostvaruju sve radnje navedene u stihu 24: kraj greha, njegovo iskupljenje, dolazak proroka koji ispunjava viziju uspostavljaću svoju večnu pravdu i pomazanje vaskrslog Hrista koji se uzdiže na nebo Pobedonosni i Svemogući . Iskupljujuća smrt Mesije ovde se evocira u aspektu posledice koju donosi: definitivni prestanak životinjskih žrtava i prinosa koji se prinose uveče i ujutru u jevrejskom hramu, ali i od jutra do večeri, za grehe naroda. Smrt Isusa Hrista čini zastarelim

životinjske simbole koji su ga predosećali u starom zavetu, i to je suštinska promena koju je donela njegova žrtva. Cepanje zaves hrama od strane Boga u trenutku Isusove smrti potvrđuje definitivni prestanak zemaljskih verskih obreda, a uništenje hrama 70. godine pojačava ovu potvrdu. Zauzvrat, godišnji jevrejski praznici, svi proročki o njegovom dolasku, trebalo je da nestanu; ali ni u kom slučaju, praktikovanje nedeljne Subote, koje dobija svoje pravo značenje u ovoj smrti: ono proriče nebeski odmor sedmog milenijuma koji, svojom pobedom, Isus Hristos dobija za Boga i svoje istinske izabranike, kojima pripisuje svoju savršenu večnu pravdu navedenu u stihu 24.

Početak ove „sedmice“ dana-godina dešava se u jesen 26. godine krštenjem Isusa, koga je krstio Jovan Krstitelj.

27c - I [biće] na krilu gnusobe pustoši

Izvinite, ali ovaj deo stiha je pogrešno preveden u Novoj međunarodnoj verziji jer je pogrešno protumačen. Uzimajući u obzir otkrovenja data u Jovanovom Apokalipsi, predstavljam svoj prevod hebrejskog teksta, što i drugi prevodi potvrđuju. Izraz „na krilu“, simbol nebeskog karaktera i vlasti, sugerše versku odgovornost koja je direktno usmerena na papski Rim, koji se „uzdiže“ u Dan. 8:10-11, i njegove kasnije verske saveznike. Orlova krila simbolizuju vrhovno uzdizanje carske titule, na primer, lav sa orlovim krilima koji se odnosi na kralja Navuhodonosora, ili samog Boga, koji je na orlovim krilima nosio svoj hebrejski narod koji je izbavio iz egipatskog ropstva. Sva carstva su usvojila ovaj simbol orla, uključujući, 1806. godine, Napoleona I, što će biti potvrđeno u Otk. 8:13, zatim pruskog i nemačkog cara, poslednji je bio diktator A. Hitler. Ali od tada, SAD takođe imaju ovog carskog orla na novčanici svoje nacionalne valute: dolara.

Ostavljajući prethodnu temu iza sebe, Duh se vraća da cilja svog omiljenog neprijatelja: Rim. Nakon zemaljske misije Isusa Hrista, ciljani akter gnusoba koje uzrokuju konačno pustošenje zemlje je zaista Rim, čija je paganska carska faza upravo uništila Jerusalim u 70. godini u stihu 26. I radnja činjenja „gnusoba pustošenja“ nastaviće se u vremenu do kraja sveta. Gnusobe, u množini, stoga se prvo mogu pripisati carskom Rimu, koji će progoniti verne izabranike ubijajući ih u spektakularnim „postavljenim“ predstavama kako bi zabavio krvožedni rimski narod, stvari koje će prestati 313. godine. Ali sledi još jedna gnusoba, a ona se sastoji u okončanju prakse sedmog dana Subote, 7. marta 321. godine; ova radnja se ponovo može pripisati Rimskom carstvu i njegovom carskom vođi Konstantinu I. Sa njim je Rimsko carstvo došlo pod vlast vizantijskih careva. Godine 538, car Justinijan I je počinio još jednu gnusobu uspostavljanjem papskog režima Vigilijsa I na njegovom rimskom prestolu, i ovo produženje gnusoba do kraja sveta mora se pripisati ovoj papskoj fazi koju Bog osuđuje od Dan. 7. Sećamo se da ime „mali rog“ označava dve dominantne faze Rima u Dan. 7 i Dan. 8. Bog u ove dve uzastopne faze vidi samo kontinuitet istog gnusnog dela.

Proučavanje prethodnih poglavlja nam je omogućilo da identifikujemo različite vrste gnusoba koje mu ovaj stih pripisuje.

27d - i do istrebljenja (ili potpunog uništenja) i biće slomljeno, [prema] onome što je odlučeno, na pustoju [zemlji].

„Ona će biti slomljena“ [prema] onome što je određeno „i otkriveno u Dan. 7:9-10 i Dan. 8:25: Zbog svog blagostanja i uspeha svojih lukavstava, on će se oholiti u srcu svome i uništiće mnoge koji su živeli mirno, i ustaće protiv kneza nad knezovima; ali će biti slomljen, bez napora bilo čije ruke.

Hebrejski tekst nudi ovu božansku misao drugačije od trenutnih prevoda.

Ova nijansa se zasniva na Božjem planu da ljudsku krivicu vrati na planetu Zemlju na kojoj žive ; čemu nas uči Otkrivenje 20. Primetimo činjenicu da lažna hrišćanska vera ignoriše ovaj božanski plan koji će se sastojati od istrebljenja ljudi sa površine zemlje, prilikom slavnog Hristovog povratka. Ignorišući otkrivenja data u Otkrivenju 20, oni uzalud čekaju uspostavljanje Hristovog carstva na zemlji.

Međutim, potpuno uništenje njene površine je programirano ovde i u Otkrivenju 20. Slavni povratak pobedonosnog Hrista u svojoj božanstvenosti vratiće zemlji njen haotičan izgled početka njene istorije opisane u Postanju 1. Džinovski zemljotresi će je potresti i ona će se vratiti pod imenom ponor u svoje početno haotično stanje „ bez oblika i prazno “ , „tohu va bohu“. Nijedan čovek neće ostati živ na njoj, već će ona biti zatvor đavola izolovanog na njoj hiljadu godina do časa svoje smrti.

U ovoj fazi studije, moram da pružim dodatne informacije koje se tiču, prvo, „70. nedelje “ koja je upravo proučavana. Njeno ispunjenje u proročkim danima-godinama povezano je sa doslovnim ispunjenjem. Jer, zahvaljujući svedočanstvu jevrejskog kalendara, znamo konfiguraciju uskršnje nedelje 30. godine. Njen centar je bila sreda, uoči povremene Subote opravdane jevrejskom Pashom, koja je te godine pala u četvrtak. Stoga možemo potpuno rekonstruisati tok ove Pashe u kojoj je Isus umro. Uhapšen u utorak uveče, suđen tokom noći, Isus je razapet u sredu ujutru u 9:00. Umro je u 3:00. Pre 18:00, Josif iz Arimateje je položio njegovo telo u grobnicu i odvalio kamen koji ju je zapečatio. Uskršnja subota u četvrtak je prošla. U petak ujutru, pobožne žene su kupile začine koje su pripremile tokom dana da balsamuju Isusovo telo. U petak uveče u 18:00 počinje nedeljna subota; jedna noć, jedan dan, prolazi u odmoru osvećenom od Boga. I u subotu uveče u 18 časova, počinje prvi dan svetske nedelje. Noć prolazi, i u prvoj zori, žene odlaze do groba nadajući se da će pronaći nekoga da odvali kamen. Zatiču kamen odvaran i grob otvoren. Ulazeći u grob, Marija Magdalena i Marija, Isusova majka, vide sedećeg anđela koji im javlja da je Isus vaskrsao. Anđeo im kaže da idu i jave njegovoj braći, njegovim apostolima. Zadržavajući se u bašti, Marija Magdalena vidi čoveka obučenog u belo koga pomišlja da je baštovan; u zamenu prepoznaje Isusa. I ovde, veoma važan detalj koji ruši veoma rašireno verovanje, Isus kaže Mariji: „ Još se nisam uzneo k Ocu svome . “ Razbojnik na krstu i sam Isus nisu ušli u raj, carstvo Božije, baš na dan svog raspeća, jer tri cela dana kasnije, Isus se još uvek nije uzneo na nebo. Zato mogu reći u ime Gospodnje, neka čute oni koji nemaju šta da kažu od njega! Da ne bi morao jednog dana da trpi ismevanje ili sramotu.

Druga stvar je da iskoristimo datum – 458. godinu, koja prvo označava početak 70 nedelja od dana-godina određenih za jevrejski narod kome je Bog dao dva glavna znaka prepoznavanja: subotu i obrezivanje tela.

Prema Rimljanima 11, obraćeni neznabošci koji su ušli u novi zavet kaleme se na hebrejski i jevrejski koren i deblo. Ali temelji novog zaveta su čisto jevrejski, i Isus je želeo da to istakne u Jovanu 4:22: Vi se klanjate onome što ne znate; mi se klanjamo onome što znamo, jer je spasenje od Jevreja. Danas, ova poruka dobija živu relevantnost jer se Isus obraća lažno obraćenim neznabošcima u svim vekovima. Da bi ih bolje izgubio, đavo ih je gurnuo da mrze Jevreje i njihov zavet; što ih je odvratilo od Božjih zapovesti i njegove svete Subote. Stoga moramo ispraviti ovu grešku i gledati na novi zavet sa jevrejskim identitetom . Apostoli i novoobraćeni jevrejski učenici su ti „ mnogi “ koji sklapaju čvrst

savez sa Isusom , u Dan. 9:27, ali njihova osnova ostaje jevrejska, i oni su zabrinuti zbog početka perioda „ 70 nedelja “ koje je Bog dao jevrejskom narodu da prihvati ili odbaci standard novog saveza zasnovan na ljudskoj krvi koju je Isus Hristos dobrovoljno prolio. Zaključujući iz ovih rezonovanja, datum - 458 postaje početak „2300. večeri-jutra“ iz Dan. 8:14.

Na kraju ovog dugog proročanskog trajanja, naime 2300 godina, tri stvari su trebalo da prestanu prema Danilu 8:13.

- 1- večno sveštenstvo
- 2- razarajući greh
- 3- progon svetosti i vojske.

Tri stvari su identifikovane:

- 1- večno zemaljsko sveštenstvo pape
- 2- prvi dan odmora preimenovan u nedelju.
- 3- Progon svetosti i hrišćanskih svetaca, građana nebeskog carstva.

Ove promene su bile usmerene na:

- 1- Da bi se Isusu Hristu vratilo njegovo sveto večno nebesko sveštenstvo.
- 2- Obnoviti ceo božanski zakon, uključujući i sedmi dan, subotnji odmor .
- 3- Da se vidi kraj progonima hrišćanske svetosti i svetaca.

Predloženi proračun za „2300 večer-jutra“ počinje od datuma -458, kraj ovog trajanja završava se u proleće 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. U ovom proračunu imamo 1842 cele godine kojima moramo dodati +1 da bismo označili proleće početka 1843. godine gde se završava prorečeno „2300 večer-jutra“. Ovaj datum označava početak povratka Božje intervencije koji tako želi da oslobodi svoje istinske svece od verskih laži nasleđenih od papskog rimokatolicizma tokom 1260 godina. Tako, preuzimajući inicijativu da stvori duhovni preporod u SAD gde su protestanti pronašli utočište, Duh je inspirisao Vilijama Milera da se zainteresuje za proročanstvo iz Danila 8:14, i dva uzastopna predložena datuma najavila su povratak Isusa Hrista, prvi za proleće 1843, drugi za jesen 1844. Za njega je čišćenje svetinje označavalo da se Isus vraća da očisti zemlju. Nakon dva razočaranja u predviđenim datumima, Duh je dao znak najupornijima koji su učestvovali u dva ispita vere. Nebesku viziju je primio ujutru 23. oktobra 1844. jedan od svetaca koji je prelazio polja. Nebo se otvorilo prema sceni koja je prikazivala Isusa Hrista kao Prvosveštenika koji služi u nebeskom svetinji. U viziji je prešao iz svetinje u svetinju nad svetinjama. Tako je, nakon 1.260 godina tame, Isus Hrist nastavio kontakt sa svojim vernicima, izabranim dva uzastopna ispita.

- 1- Obnavljanje večnog . Stoga je kroz ovu viziju Bog zvanično povratio kontrolu nad svojim večnim nebeskim sveštenstvom 23. oktobra 1844. godine.

2- Povratak Subote . Istog meseca, još jedan od svetaca je počeo da poštuje Subotu sedmog dana, nakon posete gospođe Rejčel Ouks, koja mu je dala brošuru iz svoje crkve: „Baptisti sedmog dana“. Jedan za drugim, vremenom, sveci izabrani na osnovu dva testa takođe su usvojili Subotu sedmog dana. Tako je Bog okončao razorni greh koji je ustanovio paganski Rim, ali ga je papski Rim legalizovao pod svojim imenom „nedelja“.

3- Kraj progona . Treća tema se ticala svetosti i hrišćana progonjenih 1260 godina. I ponovo, 1843. i 1844. godine, verski mir je vladao širom zapadnog sveta zabrinutog proročanstvom. To je bilo zato što je revolucionarna Francuska svojom giljotinom učutkala one koji su odgovorni za počinjene verske zločine. Tako je, nakon poslednjih krvavih godina kažnjavanja verskih preljubnika prema Otkrivenju 2:22-23, na kraju 1260 godina koje su počele 538. godine, datuma povezanog sa ukidanjem večnog uspostavljanjem papskog režima, odnosno 1798. godine, vladao verski mir. A uspostavljena sloboda savesti omogućila je svetima da služe Bogu po svom izboru i svom znanju da će Bog umnožiti. Godine 1843, svetost i vojska svetaca , ovi građani nebeskog carstva koje je izabrao Isus Hrist, više nisu progonjeni, kao što je najavljeno proročanstvom iz Danila 8:13-14.

Sva ova iskustva je organizovao i vodio Svemogući Bog koji u potpunoj nevidljivosti upravlja umovima ljudi kako bi ostvarili njegove planove, ceo njegov program, sve do kraja sveta gde će se završiti njegov izbor izabranih. Iz svega ovoga proizilazi da čovek ne bira da poštuje subotu i njenu svetlost, već je Bog taj koji mu daje ove stvari koje mu pripadaju kao znak njegovog odobravanja i njegove istinske ljubavi prema njemu, kao što je naučeno u Jezekiju 20:12-20: I dadoh im svoje subote da budu znak između mene i njih, da poznaju da sam ja Gospod koji ih osvećujem... Osvećujte moje subote, i neka budu znak između mene i vas, da poznaju da sam ja Gospod Bog vaš . Jer on je taj koji traži svoje izgubljene ovce, budimo sigurni da nijedan izabrani neće nedostajati.

U Danilu 8, u jedinstvenom odgovoru koji Bog daje u stihu 14 na pitanje iz stiha 13, reč „ svetost “ je sasvim prikladna jer se svetost odnosi globalno na sve što je Božje vlasništvo, a što se posebno tiče njega. To je bio slučaj sa njegovim večnim nebeskim sveštenstvom , njegovom osveštanom Subotom od postanka sveta dan nakon stvaranja Adama, i njegovim svetima , njegovim vernim izabranicima.

Iskustva proročena u Danilu 8:13-14 ispunila su se između 1843. godine, datuma stupanja na snagu božanskog dekreta, i jeseni 1844. godine, oba zasnovana na očekivanju povratka Isusa Hrista za te datume. Takođe, na osnovu ideje o dolasku Isusa Hrista , savremenici ovog iskustva dali su učesnicima koji su sledili ova očekivanja ime „adventisti“, od latinskog „adventus“ što upravo znači „advent“. Ovo „adventističko“ iskustvo naći ćemo u 12. poglavlju ove knjige o Danilu, gde će Duh doći da podvuče važnost ovog poslednjeg zvaničnog „saveza“.

Danilo 10

Dan 10:1 Treće godine Kira, cara Persije, reč je objavljena Danilu, koji se zvao Valtasar. Reč je bila istinita i govorila je o velikom zlu. I on je poslušao reč i razumeo viziju.

1a - U trećoj godini Kira, cara Persije, reč je objavljena Danilu, čije je ime bilo Valtasar

Kir II je vladao od – 539. Datum vizije je stoga – 536.

1b - Ova reč, koja je istinita, najavljuje veliku nesreću.

Ovaj termin, velika nesreća, najavljuje masakr velikih razmera.

1c - Obratio je pažnju na ovu reč i razumeo je viziju.

Ako je Danilo razumeo značenje, razumećemo ga i mi.

Dan 10:2 U to vreme ja, Danilo, tugovah tri nedelje.

Ova lična žalost koja pogađa Danila potvrđuje pogrebnu prirodu masakra koji će se dogoditi kada se završi najavljena velika nesreća.

Dan 10:3 Nisam jeo nikakve slasne stvari, niti mi meso ni vino nije ušlo u usta, niti sam se pomazao dok se nisu navršile tri nedelje.

Ova priprema Danila, koji teži većoj svetosti, prorokuje dramatičnu situaciju koju će anđeo proreći u Danilu 11:30.

Dan 10:4 Dvadeset četvrtog dana prvog meseca bio sam kod velike reke, koja se zove Hidekel.

Hidekel se naziva Tigar. To je reka koja je napajala Mesopotamiju Eufatom, koji je prelazio i napajao haldejski grad Vavilon zbog kažnjenog ponosa kralja Navuhodonosora. Danilo to nije mogao da razume, ali ovo pojašnjenje je bilo namenjeno meni. Jer sam tek 1991. godine objavio prava objašnjenja iz Danila 12 gde će reka Tigar igrati ulogu „ tigra “ koji jede ljudske duše. Test vere je prikazan njenim opasnim prelaskom. Samo izabrani mogu da ga pređu i nastave svoje putovanje sa Isusom Hristom. To je ponovo slika kopirana sa prelaska Crvenog mora od strane Jevreja, nemogućeg

i smrtonosnog prelaska za egipatske grešnike. Ali ona koju Danilo 12 evocira bira poslednje „adventističke“ izabranike čija će misija trajati do Hristovog povratka. Poslednji od njih će doživeti poslednju veliku nesreću, njen ekstremni oblik koji će zahtevati Hristovu intervenciju u moćnom i slavlom spasonosnom i osvetoljubivom povratku.

Prva nesreća najavljena Danilu pominje se u Dan. 11:30. Ona se tiče jevrejskog naroda antike, ali druga slična nesreća biće najavljena sličnom slikom u Otkr. 1. Ovo će se dogoditi nakon Trećeg svetskog rata u kome će trećina čovečanstva biti ubijena. I ovaj sukob je predstavljen u Otkr. 9:13 do 21 simbolima, ali je razvijen jasnim jezikom u ovoj knjizi Danila na kraju 11. poglavlja u stihovima 40 do 45. Tako ćemo sukcesivno, u ovom 11. poglavlju, pronaći veliku nesreću Jevreja, zatim u Dan. 12:1, veliku nesreću koja će za mete imati izabranike hrišćanstva i verne Jevreje poslednjeg vremena koji će se obratiti Hristu. Ova nesreća je tamo prizvana pod izrazima „vreme nevolje“ i glavna meta će biti praktikovanje Subote koju je Bog osveštao.

Poređenje dve vizije najavljenih nesreća

- 1- Deci Danilovog naroda starog zaveta: Dan.10:5-6.
- 2- Deci Danilovog naroda novog zaveta: Otkr. 1:13-14.

Da bismo u potpunosti shvatili važnost koju moramo pridati ovim dvema nesrećama, moramo shvatiti da iako se vremenski dešavaju jedna za drugom, prva je vrsta koja proriče drugu, koja će, po povratku Isusa Hrista, ciljati poslednja verna Božja deca poput Danila i njegova tri pratioca. Nakon decenija mira, nakon čega sledi strašan i užasno razorni atomski rat, rimski nedeljni dan odmora biće nametnut od strane univerzalne vlade koju će organizovati preživeli katastrofe. Zatim će ponovo doći smrt da ugrozi živote vernih izabranika, kao u vreme Danila, Ananije, Misaila i Azarije; i kao u vreme „Makavejaca“ 168. godine, na koje je ciljala nesreća najavljena u ovom poglavlju Danila; i konačno, poslednji adventisti koji su ostali verni sedmom danu, Suboti, 2029. godine.

Ali pre ovog poslednjeg iskušenja, duga papska vladavina od 1260 godina već će prouzrokovati da mnoštvo stvorenja umre u ime Boga.

Ukratko, razumevanje poruke koju je prenela ova vizija data Danilu omogućiće nam da razumemo značenje one koju daje Jovanu u Otkrivenju 1:13-16.

Dan 10:5 I podigoh oči svoje i videh, i gle, čovek obučen u laneno platno, opasan oko bedara zlatnim pojasom iz Ufaza.

5a - Bio je tu čovek obučen u laneno platno

Delo pravde simbolizovano lanom biće sprovedeno od strane Boga kroz ljudsko biće. Na opisanoj slici, Bog uzima oblik grčkog kralja Antioha IV, poznatog kao Epifan. On će biti progonitelj Jevreja između 175. i 164. godine, koliko je trajala njegova vladavina.

5b - sa zlatnim pojasom iz Ufaza na bedrima

– Postavljen na bedra, pojas simbolizuje prisilnu istinu. Štaviše, zlato od kojeg je napravljen potiče iz Ufaza, što u Jer. 10:9 ukazuje na njegovu pagansku idolopokloničku upotrebu.

Dan 10:6 Telo mu je bilo kao beril, lice mu kao munja, oči mu kao plamen ognjeni, ruke mu i noge kao uglačani mesing, a glas mu kao buka mnoštva.

6a - Njegovo telo je bilo kao hrizolit

Bog je autor vizije, ali on najavljuje dolazak paganskog boga, otuda ovaj slavni natprirodni aspekt.

6b - lice mu je sijalo kao munja

Grčki identitet ovog boga je potvrđen. On je Zevs, grčki bog kralja Antioha 4. Munja je simbol olimpijskog boga Zeusa; boga olimpijskih bogova u grčkoj mitologiji.

6c - njegove oči su bile kao plamen vatre

Uništiće ono što pogleda, a ne odobrava; njegove oči će biti uprte u Jevreje prema Dan. 11:30: ... pogledaće na one koji su ostavili sveti zavet. Nesreća ne dolazi bez razloga, otpadništvo skrnavi narod.

6d - njegove ruke i stopala behu kao polirana bronza

Dželat koga će poslati Bog biće podjednako grešan kao i njegove žrtve. Njegova razarajuća dela simbolizovana rukama i stopalima napravljena su od bronzе, simbola grčkog greha u statui iz Dan.2.

6. - i zvuk njegovog glasa beše kao buka mnoštva

Grčki kralj neće delovati sam. Imaće iza sebe i ispred sebe mnoštvo vojnika, pagana kao i on sam, da poslušaju njegova naređenja.

Vrhunac i kulminacija ove proročke objave biće dostignuta u vreme ispunjenja Dan. 11:31: Vojske će se pojaviti na njegovu zapovest; oskrnaviće svetinju, tvrđavu, učiniće da se prekine stalna žrtva i postaviće gnusobu koja pustoši. Radi biblijske iskrenosti, izbrisao sam reč žrtva koja nije napisana u hebrejskom tekstu, jer je Bog za „ stalnu “ planirao dve različite uzastopne uloge u starom i novom zavetu. U starom se sastoji od prinošenja jagnjeta kao žrtve paljenice uveče i ujutru. U novom, označava nebesko posredovanje Isusa Hrista koje podseća na njegovu žrtvu da se zauzme za molitve izabranih. U ovom kontekstu Dan. 11:31, onom starog zaveta, grčki kralj će učiniti da se prekinu žrtve stalnog Mojsijevog zakona. Dakle, samo kontekst vremena u kojem se poziva određuje tumačenje službe stalnog posredovanja zemaljskog sveštenika ili nebeskog prvosveštenika: Isusa Hrista. Večno je stoga vezano za ljudsku službu ili, sekundarno i definitivno, za nebesku božansku službu Isusa Hrista.

Dan 10:7 Ja, Danilo, sam video viđenje; ali ljudi koji su bili sa mnom nisu ga videli, nego su se veoma uplašili, pa su pobjegli i sakrili se.

7- Ovaj kolektivni strah je samo bleđa slika ispunjenja vizije. Jer na dan najavljenog klanja, pravednici će dobro učiniti ako pobjegnu i sakriju se, čak i ako je to u utrobi zemlje.

Dan 10:8 I ostadoh sam, i videh ovu veliku viziju; i snaga me napusti, i lice mi se promeni, i snaga moja nestade.

8a - Kroz svoja osećanja, Danilo nastavlja da proriče posledice nesreće koja će doći.

Dan 10:9 Čuh glas njegovih reči; i kad čuh glas njegovih reči, padoh ničice, zaprepašćen, licem na zemlju.

9a - Na dan nesreće, glas kralja progonitelja izazvaće iste zastrašujuće efekte; kolena će se udarati jedno o drugo, a noge će se saviti, nesposobne da nose tela koja će pasti na zemlju.

Dan 10:10 I gle, ruka me se dotače i zatrese mi kolena i ruke.

10a - Srećom po njega, Danilo je samo prorok zadužen da svom narodu objavi dolazak ove velike nesreće i on sam nije meta pravednog Božjeg gneva.

Dan 10:11 I reče mi: Danijele, čoveče ljubljani, pazi na reči koje ti govorim i ostani gde si, jer sam sada poslat k tebi. I kad mi reče ovo, ja stadoh drhteći.

11a - Danilo, ljubljani čoveče, pazi na reči koje ću ti reći i uspravi se na mestu gde si.

Božji voljeni nema razloga da se plaši njegovih nebeskih intervencija. Božji gnev je protiv agresivnih, zlih i okrutnih buntovnih grešnika. Danilo je suprotnost ovim ljudima. On mora ostati na nogama jer je to sam znak razlike u sudbini koja će na kraju pasti na izabrane. Čak i ležeći u prašini zemaljske smrti, oni će biti probuđeni i ponovo postavljeni na noge. Zli će ostati da leže, a najzliji će biti probuđeni da bi konačni sud bio zauvek uništen. Anđeo precizira: „na mestu gde si ti“. A gde je on? U prirodi, na obalama reke „Hidekel“, na engleskom, Eufkrat, koja će označiti hrišćansku Evropu novog zaveta u Otkrivenju. Prva lekcija je da čovek može sresti Boga bilo gde i biti blagosloven od njega. Ova lekcija preokreće idolopokloničke predrasude da se za mnoge ljude Bog može sresti samo u crkvama, svetim građevinama, hramovima, oltarima, ali ovde toga nema. U svoje vreme, Isus će obnoviti ovu lekciju govoreći u Jovanu 4:21-24: Ženo, reče joj Isus, veruj mi, dolazi čas kada se nećete klanjati Ocu ni na ovoj gori ni u Jerusolimu. Vi se klanjate onome što ne znate, a mi se klanjamo onome što znamo, jer spasenje je od Judeja. Ali dolazi čas, i već je tu, kada će se istinski bogomoljci klanjati Ocu duhom i istinom; jer Otac traži takve bogomoljce da mu se klanjaju. Bog je Duh, i oni koji mu se klanjaju moraju mu se klanjati u duhu i istini.

Druga lekcija je suptilnija; zasnovana je na reci Hidekel, jer je Duh planirao da otvori razumevanje svoje knjige samo svojim poslednjim vernim slugama čije je iskustvo i test kojim se vrši njihov izbor ilustrovan slikom opasnog prelaska reke Hidekel na francuskom, Tigar, poput životinje ovog imena, takođe u testu vere, jede ljudske duše.

11b - jer sada sam poslat k tebi. Kad mi je progovorio, stajao sam drhteći.

Susret više nije samo vizija; on postaje dijalog, razmena između dva Božja stvorenja, jednog koje dolazi sa neba, a drugog i dalje sa zemlje.

Dan 10:12 Rekao mi je: Danijele, ne boj se; jer od prvog dana kad si odlučio da razumeš i da se poniziš pred svojim Bogom, tvoje reči su uslišene, i ja sam došao zbog tvojih reči .

O celom ovom stihu, imam samo jednu stvar da kažem. Ako izgubite pamćenje, barem se setite ovog stiha koji nam govori kako da udovoljimo našem Bogu Stvoritelju.

Stih je primer žanra; logičan niz zasnovan na činjenici da svaki uzrok donosi svoju posledicu Bogu: žeđ za razumevanjem praćena istinskom poniznošću je čuta i uslišena.

Ovde počinje dugo otkrovenje koje se neće završiti sve do kraja Knjige proroka Danila, onog u 12. poglavlju .

Dan 10:13 I knez persijskog carstva suprotstavljao mi se dvadeset jedan dan; ali gle, Mihailo, jedan od prvih knezova, dođe da mi pomogne; i ja ostadoh onde sa persijskim carevima.

13a- i Vođa persijskog kraljevstva mi se odupirao dvadeset jedan dan

Anđeo Gavriilo pomaže Kiru II, persijskom kralju, a njegova misija za Boga je da utiče na njegove odluke kako njegovi postupci ne bi bili u suprotnosti sa njegovim velikim planom. Primer neuspeha ovog anđela dokazuje da su Božja stvorenja zaista ostavljena slobodna i nezavisna i stoga odgovorna za sve svoje izbore i postupke.

13b - ali gle, Mihailo, jedan od glavnih knezova, dotekao mi je u pomoć

Otkriveni primer nas takođe uči da u slučaju stvarne nužde, „jedan od glavnih vođa, Mihailo“, može intervenisati da bi nametnuo odluku. Ova viša pomoć je božanska pomoć, jer Mihailo znači: „Ko je kao Bog“. On je taj koji će doći na zemlju da se ovaploti kao Isus Hrist. Na nebu, on je za anđele bio predstavnik Božjeg Duha njima. U ovom slučaju, izraz „jedan od glavnih vođa“ može nas s pravom iznenaditi. Pa, to nije iznenađujuće, jer su poniznost, blagost, deljenje i ljubav koju će Isus pokazati na zemlji već bili primenjeni u njegovom nebeskom životu sa njegovim vernim anđelima. Zakoni neba su oni koje je pokazao tokom svoje zemaljske službe. Na zemlji, učinio je sebe slugom svojih slugu. I saznajemo da je na nebu učinio sebe jednakim drugim anđeoskim vođama.

13c - i ostao sam tamo sa kraljevima Persije

Dominacija dinastije persijskih kraljeva će se stoga nastaviti još neko vreme sve do grčke dominacije.

Dan 10:14 Sada sam došao da ti objavim šta će se dogoditi tvom narodu u poslednjim danima; jer se vizija odnosi i na te dane.

14a - Do kraja sveta, narod Danila će biti zabrinut, u starom kao i u novom savezu, jer je njegov narod Izrael koji Bog spasava od egipatskog greha, od Adamovog greha od strane Isusa Hrista i od greha koji je Rim uspostavio u hrišćanstvu očišćenom krvlju Isusovom.

Svrha otkrovenja koje je anđeo doneo Danilu jeste da upozori njegov narod na tragedije koje dolaze. Danilo već može da shvati da ono što mu je otkriveno više ga se lično ne tiče, ali je takođe siguran da će ta učenja u budućnosti biti korisna slugama njegovog naroda, a samim tim i svima onima kojima se Bog obraća i predodređuje ih kroz njega.

Dan 10:15 Dok mi je govorio ove reči, ja sam pogledao ka zemlji i ćutao.

15a - Jovan još uvek ima u glavi strašnu viziju nesreće i pokušava da se koncentriše na to da čuje ono što čuje, više se ne usuđuje da podigne glavu da pogleda onoga koji mu govori.

Dan 10:16 I gle, neko što je imao lik sinova ljudskih dotače se mojih usana; i otvorih usta svoja i progovorih, i rekoh onome što stajaše preda mnom: Gospodaru moj, ovaj prizor me je uplašio i iznemogao sam.

1a - I gle, jedan koji je imao izgled sinova ljudskih dotakao se mojih usana

Dok je strašna vizija bila nestvarna, fiktivna slika stvorena u Danijelovom umu, anđeo se, naprotiv, pojavljuje u ljudskom obliku identičnom zemaljskom čoveku. Prvo, i on je stvoren po liku Božjem, ali u nebeskom telu slobodnom od zemaljskih zakona. Njegova nebeska priroda mu daje pristup obema dimenzijama, imajući aktivan kapacitet u svakoj. Dodiruje Danijelove usne, koji oseća ovaj dodir.

Dan 10:17 Kako može sluga mog gospodara govoriti sa mojim gospodarem? Sada me snaga napušta, i nemam daha.

17a - Za čisto zemaljsko ljudsko biće, situacija je sasvim drugačija, zemaljski zakoni vladaju i strah ga je naterao da izgubi snagu i dah.

Dan 10:18 Tada me se opet dotače onaj koji je imao lik čoveka i okrepi me.

18a - Nežnim insistiranjem, anđeo uspeva da povрати Danijelovu snagu smirujući ga.

Dan 10:19 A on mi reče: „Ne boj se, ljubljani moj, mir ti bio! Budi hrabar, budi hrabar.“ I dok mi je govorio, ja se okrepim i rekoh: „Neka govori gospodaru moj, jer si me okrepio.“

19a - Poruka mira! Identična onoj koju će Isus uputiti svojim učenicima! Ništa slično tome ne može umiriti prestravljeni duh. Reči hrabrost, hrabrost, pomažu mu da dođe do daha i povрати snagu.

Dan 10:20 Reče mi: „Znaš li zašto sam došao k tebi? Sada se vraćam da se borim sa persijskim knezom; i kad odem, evo, doći će knez Javana.“

20a - Sada se vraćam da se borim protiv vođe Persije

Ovaj vođa Persije je Kir II Veliki, koga Bog smatra svojim pomazanikom; što ga ne sprečava da se bori protiv njega kako bi usmerio svoje odluke u njegovom pravcu.

20b - a kada odem, evo, doći će knez Javana

Kada anđeo napusti Kira II, napad grčkog vođe tog vremena otvoriće rastuće neprijateljstvo između dve persijske i grčke dominacije.

Dan 10:21 Ali ću ti objaviti šta je napisano u knjizi istine; i niko mi nije pomoćnik protiv njih, osim Mihaila, kneza tvog.

21a - Ovo otkrovenje koje će Danilo primiti naziva se knjiga istine. Danas, 2021. godine, mogu da potvrdim ispunjenje svega što je u njoj otkriveno, jer je njeno razumevanje u potpunosti dato besmrtnim Duhom Mihaila, našeg vođe, za Danila u starom zavetu i za mene, u novom zavetu, pošto Isus Hristos uzima ovo ime da sudi demonima koji su još uvek aktivni do njegovog slavnog povratka.

Danilo 11

Pažnja! Uprkos promeni poglavlja, razgovor između anđela i Danila nastavlja se u kontinuitetu sa poslednjim stihom 10. poglavlja .

Dan 11:1 A ja, prve godine Darija Miđanina, bio sam s njim da mu pomognem i da ga ojačam.

1a - Stvoren od Boga da živi večno, anđeo koji razgovara sa Danijelom kaže mu da je pomagao i podržavao Darija, midijskog kralja, koji je osvojio Vavilon u 62. godini i koji je još uvek vladao u Danilu.6. Ovaj kralj je voleo Danila i svog Boga, ali, uhvaćen u zamku, doveo je svoj život u opasnost predajući ga lavovima. Zato je on ponovo intervenisao da zatvori usta lavovima i spase mu život. Takođe je on pomogao ovom kralju Dariju da shvati da je Bog Danila jedini istinski Bog, stvoritelj svega što jeste, što živi i da nema drugog kao što je on.

Dan 11:2 A sada ću vam otkriti istinu: Evo, još će biti tri cara u Persiji. Četvrti će sakupiti više bogatstva od svih ostalih; i kada postane moćan svojim bogatstvom, podići će sve protiv carstva Javana.

2a - Sada ću vam reći istinu

Istina je poznata samo Istinitom Bogu i to je ime koje Bog sebi daje u svom odnosu sa svojim poslednjim izabranicima u Hristu prema Otkrivenju 3:14. Istina nije samo božanski zakon, njegove uredbe i njegove zapovesti. Ona takođe obuhvata sve što Bog planira i savesno ostvaruje u svoje vreme. Mi samo otkrivamo svaki dan svog života, deo ovog velikog programa u kojem napredujemo

do kraja svog života i kolektivno, do kraja konačnog spasonosnog projekta koji će izabranima omogućiti pristup obećanoj večnosti.

2b - Evo, biće još tri kralja u Persiji

Prvi kralj posle Kira II: Kambiz II (– 528 – 521) ubija svog sina Bardiju, koga su Grci prozvali Smerdis.

Drugi kralj: lažni Smerdis, Gaumata mađioničar koji je uzurpirao ime Smerdis , vladao je samo kratko vreme.

3. kralj: Darije I Persijanac (– 521 – 486), sin Histapa .

2c - Četvrti će nagomilati više bogatstva od svih ostalih

4. kralj: Kserks I (– 486 – 465). Odmah posle njega, Artakserks I će vladati i osloboditi sve jevrejske zarobljenike u sedmoj godini svoje vladavine, na proleće – 458. godine prema Jezdri 7:7-9.

2d - i kada bude moćan svojim bogatstvom, podići će sve protiv carstva Javana

Kserks I je potisnuo i smirio pobunjeni Egipat, zatim je poveo rat protiv Grčke, napao Atiku i uništio Atinu. Ali je poražen kod Salamine 480. godine pre nove ere. Grčka je zadržala kontrolu nad svojom teritorijom. A persijski kralj je ostao u Aziji, ipak pokrećući napade koji su pokazivali njegovu želju da osvoji Grčku.

Dan 11:3 Ali će se podići moćni car i vladaće velikom silom i činiće po svojoj volji.

3a - Poražen na svojoj teritoriji, persijski kralj Kserks I , progonjen, na kraju će naći smrt, ubijen od strane dvojice svojih plemića. Porazio ga je mladić koga je prevarantski ismevao. Grčka je izabrala Aleksandra Velikog, mladog Makedonca od 20 godina (rođenog – 356, vladao – 336, – umro – 323), za svog kralja. Proročanstvo ga pominje kao osnivača 3. carstva iz statue iz Dan.2, treće zveri iz Dan.7 i druge zveri iz Dan.8.

Dan 11:4 A kad on ustane, carstvo će mu se razbiti i biće podeljeno na četiri vetra nebeska; i neće pripadati potomstvu njegovom, niti će biti kao što je bilo; nego će se rastrgnuti i biće drugima osim njima.

4a - Tamo nalazimo tačnu definiciju datu o velikom slomljenom rogu grčkog jarca iz Dan. 8:8 i njegovo objašnjenje stiha 22: Četiri roga koja su se podigla da zamene ovaj slomljeni rog, to su četiri carstva koja će se podići iz ovog naroda, ali koja neće imati toliku snagu .

Podsećam vas šta predstavljaju „ četiri velika roga “.

Prvi rog: grčka dinastija Seleukida koju je u Siriji osnovao Seleuk I Nikator .

Drugi rog: grčka dinastija Lagida koju je u Egiptu osnovao Ptolomej I Lagos .

3. rog: grčka dinastija koju je u Traki osnovao Lizimah.

4. rog: grčka dinastija koju je u Makedoniji osnovao Kasandar

Dan 11:5 Car juga biće jak, i jedan od njegovih knezova nadvladaće ga i vladaće; njegova vlast biće moćna.

5a - Kralj juga će postati jak

Ptolemej I Soter Lagos – 383 – 285 kralj Egipta ili „ kralj juga “.

5b - Ali jedan od njegovih knezova biće jači od njega i vladaće; njegova vladavina biće moćna.

Seleuk I Nikator – 312–281, kralj Sirije ili „ kralj severa “.

Dan 11:6 I dogodiće se posle nekoliko godina da će se udružiti; i kći cara juga doći će caru severa da sklopi mir; ali neće zadržati snagu njegove mišice, niti će se on, niti će se njegova mišica održati; i biće predana ona, i oni koji su je doveli, i njen otac, i onaj koji joj je pomagao u te dane.

6a - Proročanstvo preskače vladavinu Antioha I (-281–261), drugog „ kralja severa “ koji se upustio u prvi „sirijski rat“ (-274-271) protiv „ kralja juga “ Ptolomeja II Filadelfa (-282–286). Zatim dolazi drugi „sirijski rat“ (-260–253) koji suprotstavlja novog „ kralja severa “ Antioha II Teosa (-261–246) Egipćanima .

6b - Posle nekoliko godina sklopiće savez, a ćerka kralja juga doći će kod kralja severa da obnovi harmoniju.

Počinja sumnjivo ponašanje. Da bi se oženio Berenikom, Antioh II se razvodi od svoje zakonite žene, Laodike. Otac prati ćerku i ostaje sa njom u kući svog zeta.

6c- Ali ona neće zadržati snagu njegove ruke, niti će on ni njegova ruka održati; biće predana onima koji su je doveli, sa svojim ocem i sa onim koji ju je održao u onim danima.

Ali neposredno pre svoje smrti, Antioh II lišava Berenike nasleđstva. Laodikeja se sveti i ubija je zajedno sa njenim ocem i njenom malom devojčicom (ruka = dete). Napomena : u Otkrivenju 3:16, Isus će se razvesti od svoje zvanične adventističke supruge simbolično nazvane Laodikeja; to je tim pre tačno jer Antioh II sebe naziva „Teosom“, Bogom. U Engleskoj, kralj Henri VIII će se bolje snaći, razvešće se odvajajući se od verskog autoriteta Rima, osnovaće svoju anglikansku crkvu i ubiće svojih sedam žena jednu za drugom. Zatim dolazi treći „ sirijski rat“ (-246-241).

Dan 11:7 I izdanak će izranjati iz njegovog korena na njegovo mesto, i doći će u vojsku, i ući će u tvrđave cara severnog, i vladaće njima kako mu je volja, i pobediće.

7a - Izdanak iz njegovog korena izbiće na njegovom mestu

Ptolemej 3 Euerget -246-222 brat Berenike.

7b - doći će do vojske, ući će u tvrđave kralja severa

Seleuk 2 Kalinik -246-226

7c - raspoložiće njime kako mu je volja i učiniće sebe moćnim

Dominacija pripada kralju juga. Ova egipatska dominacija je povoljna za Jevreje, za razliku od seleukidskih Grka. Mora se odmah shvatiti da se između dva suprotstavljena dominatora nalazi teritorija Izraela, koju dva zaraćena tabora moraju preći u svojim ofanzivama ili povlačenjima.

Dan 11:8 I uzeće njihove bogove i njihove livene likove i njihove dragocene sudove od srebra i zlata, i odneće ih u Egipat; i ostaće nekoliko godina daleko od cara severa.

8a - U znak priznanja, Egipćani će njegovom imenu, Ptolomej 3, dodati ime „Evergetes“ ili dobročinitelj.

Dan 11:9 I poći će protiv carstva cara južnog, i vratiće se u svoju zemlju.

9a - Odgovor Seleuka II ne uspeva sve do početka 4. „sirijskog rata“ (-219-217) koji će suočiti Antioha III i Ptolemeja IV Filopatora.

Dan 11:10 Sinovi će njegovi izaći i sakupiće veliko mnoštvo vojske; jedan će izaći i preliće se kao bujica, preliće se i vratiće se; i doneće neprijateljstvo utvrđenju cara juga.

10a- Antioh 3 Megas (-223 -187) protiv Ptolemeja 4 Filopatora (-222-205). Dodati nadimci otkrivaju stanje podsmeha lagidskog naroda, jer Filopator na grčkom znači ljubav prema ocu; otac koga je Ptolemej ubio... Još jednom, seleukidski napadi ne uspevaju. Dominacija će ostati u lagidskom taboru.

Dan 11:11 Car juga će se razgneviti, izaći će i boriće se protiv cara severa, i podići će veliko mnoštvo, i vojske cara severa biće predate u njegove ruke.

11a - Ovaj gorki seleukidski poraz je dobra stvar za Jevreje koji više vole Egipćane jer se dobro ophode prema njima.

Dan 11:12 Ovo će se mnoštvo ponositi, i carevo će se srce ponositi; oboriće hiljade, ali neće nadvladati.

12a - Situacija će se promeniti sa 5. „sirijskim ratom“ (-202-200) u kojem će se Antioh III suočiti sa Ptolemejem III Epifanom (-205-181).

Dan 11:13 Jer će se vratiti car severni i sakupiće mnoštvo veće nego pređašnje; i posle nekog vremena, čak i posle nekoliko godina, doći će sa velikom vojskom i velikim bogatstvom.

13a - Nažalost, za Jevreje, Seleukidski Grci su se vratili na svoju teritoriju da napadnu Egipat.

Dan 11:14 U to vreme mnogi će ustati protiv cara juga, i nasilnici među tvojim narodom će ustati da ispune viziju, i pašće.

14a - Novi kralj egipatskog juga, Ptolomej 5 Epifan - ili Slavni (-205-181), star pet godina, stavljen je u nevolju zbog napada Antioha 3 koga podržavaju protivnici. Ali Jevreji pružaju podršku egipatskom kralju boreći se protiv Seleukida. Oni su, ne samo poraženi i ubijeni, već su sirijske Seleukidske Grke učinili smrtnim neprijateljima za ceo život.

Jevrejska pobuna otkrivena u ovom stihu opravdana je preferencijom Jevreja za egipatski tabor; stoga su neprijateljski nastrojeni prema seleukidskom taboru koji ponovo preuzima kontrolu nad

situacijom. Ali, zar Bog nije upozorio svoj narod na saveze sa Egipćanima? „Egipete, ova trska koja probija ruku onoga ko se na nju oslanja“, prema Isaiji 36:6: „Evo, postavio si je u Egiptu, načinio si ovu struganu trsku za oslonac, koja probija i probija ruku svakome ko se na nju oslanja. To je faraon, car Egipta, svima koji se u njega uzdaju.“ Čini se da je jevrejski narod ignorisao ovo upozorenje i njihov odnos sa Bogom je najgori; kazna se približava i udara. Antioh 3 ih tera da skupo plate za svoje neprijateljstvo.

Napomena : ova jevrejska pobuna ima za cilj da „ispuni viziju“ u smislu da priprema i gradi mržnju Sirijaca prema jevrejskom narodu. Tako će velika nesreća najavljena u Dan. 10:1 doći da ih pogodi.

Dan 11:15 Car severa će doći i nasipaće humke i osvojiće utvrđene gradove. Južne trupe i carevi izabranici neće se održati, niti će biti dovoljno jaki da se održe.

15a- Dominacija je trajno promenila strane, nalazi se u seleukidskom taboru. Nasuprot njemu, egipatski kralj ima samo pet godina.

Dan 11:16 Ko god dođe protiv njega, činiće šta mu je volja, i niko neće odoleti pred njim; on će ostati u dobroj zemlji, uništavajući sve što mu dođe u ruku.

16a - Antioh III i dalje ne uspeva da osvoji Egipat i njegova žeđ za osvajanjem ga iritira, jevrejski narod postaje njegov žrtveni jarac. Višak svog besa iskaljuje na mučenički stradali jevrejski narod označen izrazom „najlepša od zemalja“ kao u Dan. 8:9.

Dan 11:17 I odlučiće da dođe sa svim silama svog carstva i sklopi mir sa carem juga i da mu da svoju kćer za ženu, da ga uništi; ali se to neće dogoditi, niti će mu to doneti uspeh.

17a - Pošto je rat neuspešan, Antioh III pokušava put saveza sa Lagidskim taborom. Ova promena strategije ima uzrok: Rim je postao zaštitnik Egipta. Zato pokušava da reši razlike tako što će svoju ćerku Kleopatru, prvu po imenu, udati za Ptolemeja V. Venčanje se odvija, ali bračni par želi da održi svoju nezavisnost od Seleukidskog tabora. Plan Antioha III da osvoji Egipat ponovo je propao.

Dan 11:18 Uperiće pogled na ostrva i osvojiće mnoga od njih; ali će upravnik ukloniti sramotu koju je nameravao da mu nanese i vratiće mu je.

18a - Osvajaće zemlje u Aziji, ali na svom putu nailazi na rimsku vojsku, ovde označenu kao u Dan. 9:26 terminom „vođa“; to je zato što je Rim još uvek republika koja šalje svoje vojske u mišićave operacije smirivanja pod vođstvom legata koji predstavljaju moć senatora i naroda, plebsa. Prelazak na carski režim neće promeniti ovu vrstu vojne organizacije. Ovaj vođa se zvao Lucije Scipion, zvani Afrikanski, kralj Antioh je rizikovao da se suoči sa njim i on je poražen u bici kod Magnezije 189. godine i osuđen da Rimu plati ogroman dug od 15.000 talenata kao nadoknadu za rat. Pored toga, njegov najmlađi sin, budući Antioh 4 Epifan, progonitelj Jevreja, koji će u stihu 31 izvršiti „nesreću“ prorečenu u Dan. 10:1, biva talac od strane Rimljana.

Dan 11:19 Tada će otići u utvrđenja svoje zemlje, i spotaknuće se i pasti, i neće ga se naći.

19a - Snovi o osvajanju završavaju se smrću kralja, koga je zamenio njegov najstariji sin Seleuk IV (-187-175).

Dan 11:20 A onaj koji će doći na njegovo mesto dovešće poreznika u najbolji deo carstva; ali će za nekoliko dana biti slomljen, ni gnevom ni ratom.

20a - Da bi namirio dug prema Rimljanima, kralj je poslao svog ministra Heliodora u Jerusalim da zapleni blago hrama, ali je, žrtva strašne vizije u hramu, u strahu napustio ovaj projekat. Ovaj iznuđivač je Heliodor, koji je potom ubio Seleuka IV, koji mu je poverio misiju u Jerusalim. Namera vredni dela, i Bog je učinio da ovo sknavljenje njegovog svetog hrama plati za smrt svog rukopoložitelja koji, budući ubijen, nije umro ni od besa ni od rata .

Antioh 4, čovek prikazan u viziji velike nesreće

Dan 11:21 Prezren čovek zauzeće njegovo mesto i neće se obući u dostojanstvo kraljevstva; pojavice se u miru i osvojiće kraljevstvo spletkama.

21a - Ovo je Antioh, najmlađi od sinova Antioha III. Zarobljenik i talac Rimljana, može se zamisliti kakve su posledice imale na njegov karakter. Pošto je postao kralj, morao je da se osveti životom. Štaviše, njegov boravak kod Rimljana omogućio je izvesno razumevanje sa njima. Njegov dolazak na presto Sirije zasnovan je na intrigama, jer je drugi sin, stariji Demetrije, imao prednost nad njim. Videvši da Demetrije sklapa pakt sa Persejem, kraljem Makedonije, neprijateljem Rimljana, ovi poslednji favorizuju i postavljaju na presto Antioha, svog prijatelja.

Dan 11:22 Vojske koje će se probijati kao bujica biće preplavljene pred njim i biće uništene, i Vođa zaveta.

22a - Vojske koje će se širiti poput bujice biće potopljene pred njim i uništene

Neprijateljstvo je nastavljeno sa 6. „ sirijskim ratom“ (-170-168) .

Ovog puta Rimljani su dozvolili Antiohu IV da nastavi rat svog oca protiv lagidskog logora u Egiptu. Ona nikada više nije zaslužila svoj simbol greha, grčki je tačno u ovom kontekstu. Umesto toga, procenite činjenice, kao što je Bog učinio u to vreme. U lagidskom logoru, Ptolemej VI je incestuozno oženjen svojom sestrom Kleopatrom II. Njihov mlađi brat Ptolemej VIII, poznat kao Fiskon, povezan je sa njima. Onda možemo razumeti zašto je Bog dozvolio Antiohu da im zgnječi vojsku.

22b - kao i vođa saveza.

Menelaj, saradnik Seleukida, žudi za položajem legitimnog prvosveštenika Onije, daje da ga ubije Andronik i zauzima njegovo mesto. Da li je ovo još uvek Božji Izrael? U ovoj drami, Bog počinje da se priseća dela koja će Rim izvoditi tokom vekova. Zaista, carski Rim će ubiti Mesiju, a papski Rim će žudeti i oduzeti mu njegovo stalno sveštenstvo, baš kao što je Menelaj ubio Oniju da bi ga zamenio.

Dan 11:23 A pošto mu se to pridruži, postupaće prevarno, istupiće i pobediće malobrojne.

23a- Antioh sklapa saveze sa svima, spreman da ih raskine ako je to u njegovom interesu. Ovaj lik je sam po sebi slika istorije kraljeva Francuske i Evrope: sklopljeni savezi, raskinuti savezi i krvavi ratovi isprekidani kratkim periodima mira.

Ali ovaj stih takođe nastavlja, u dvostrukom čitanju, dajući nam robotski portret papskog režima koji će progoniti svece 120 godina. Jer su grčki kralj i papizam veoma slični: obmana i trik u oba.

Dan 11:24 I ući će u mir u plodne krajeve pokrajine, i učiniće ono što njegovi oci i oci njegovih očeva nisu činili: podeliće plen, i plen, i bogatstvo, i kovaće zavere protiv tvrđava za jedno vreme.

24a - Ogroman dug prema Rimljanima mora biti otplaćen. U tom cilju, Antioh IV oporezuje svoje provincije, a samim tim i jevrejski narod kojim vlada. Uzima tamo gde nije sejao i lišava porobljene narode koji su došli pod njegovu vlast njihovog bogatstva. Nije odustao od svog cilja da osvoji Egipat milom ili milom. A da bi ga njegovi vojnici cenili i stekao njihovu podršku, deli plen sa svojim trupama i raskošno poštuje svoja grčka božanstva, među kojima je najvažnije: Olimpijski Zevs, bog bogova u grčkoj mitologiji.

U dvostrukom čitanju, rimski papski režim će delovati na isti način. Pošto je po prirodi slab, mora da zavodi i obogaćuje velikane kraljevstava kako bi ga oni i njihove oružane snage prepoznali i podržali.

Dan 11:25 I biće jak i hrabar sa velikom vojskom protiv cara juga; i car juga će ići u rat sa velikom i veoma jakom vojskom; ali neće doći, jer će smišljati zle zavere protiv njega.

25a - Godine 170, Antioh IV je zauzeo Peluzijum i posedovao ceo Egipat osim njegove prestonice Aleksandrije.

Dan 11:26 Oni koji jedu s njegovog stola uništiće ga; njegove će se vojske rasuti kao bujica, i mnogi će pobijeni pasti.

26a - Ptolemej 6 je potom započeo pregovore sa svojim ujakom Antiohom IV. Pridružio se seleukidskom logoru. Ali, pošto ga Egipćani nisu odobrili, u Aleksandriji ga je zamenio njegov brat Ptolemej VIII, koga je izdala njegova porodica, koja je jela hranu sa njegovog stola. Rat se nastavio i mrtvi su padali u velikom broju.

Dan 11:27 Dva cara će tražiti zlo u svojim srcima, i sedeće za jednim stolom i govoriti laži. Ali to neće uspeti, jer će kraj doći u određeno vreme.

27a - Još jednom intrige Antioha IV propadaju. Njegov odnos sa nećakom Ptolemejem VI, koji mu se pridružio, zasnovan je na obmani.

27b - Ali ovo neće uspeti, jer kraj neće doći do određenog vremena.

kom kraju govori ovaj stih? U stvari, on sugerise nekoliko krajeva, od kojih je prvi kraj rata između Antioha III i njegovih egipatskih nećaka i nećake. Ovaj kraj je blizu. Drugi krajevi će se odnositi na trajanje 1260 godina papske vladavine u Danilu 12:6 i 7 i vreme kraja 40. stiha tekućeg poglavlja, kada će se ispuniti Treći svetski rat, koji postavlja pozornicu za poslednju veliku univerzalnu nesreću.

Ali u ovom stihu, ovaj izraz nema direktnu vezu sa „vremenom kraja“ pomenutim u stihu 40, kao što ćemo otkriti i pokazati. Struktura ovog poglavlja je razumno obmanjujućeg izgleda.

Dan 11:28 Vратиće se u svoju zemlju sa velikim bogatstvom, i biće neprijatelj svetog zaveta u svom srcu, i postupaće protiv njega, i vратиće se u svoju zemlju.

28a - Vratit će se u svoju zemlju sa velikim bogatstvom

Natovaren bogatstvom zaplenjenim od Egipćana, Antioh IV se vraća u Antiohiju, ostavljajući za sobom Ptolemeja VI, koga je postavio za kralja nad polovinom osvojenog Egipta. Ali ova delimična pobjeda iritira nezadovoljnog kralja.

28b - Kraljeva frustracija čini Jevreje metom njegovog gneva. Zato će, dok prolazi kroz njihove domove, iskaliti deo tog besa na njima, ali se neće smiriti.

Dan 11:29 U određeno vreme ponovo će krenuti na jug; ali ovog posljednjeg puta neće biti kao prvog.

29a - Ulazimo u godinu velike nesreće.

Godine 168. pre nove ere, Antioh je saznao da su se njegovi nećaci ponovo pomirili protiv njega, Ptolemej 6 je sklopio mir sa svojim bratom Ptolemejem 8. Osvojene egipatske zemlje su se vratile u egipatski logor. Stoga je ponovo krenuo u pohod protiv svojih nećaka, odlučan da slomi svaki otpor, ali...

Dan 11:30 Brodovi iz Kitima će doći protiv njega; on će se obeshrabriti i vratit će se. Tada, u svom gnevu protiv svetog zaveta, neće ostati besposlen; kada se vrati, pogledaće one koji su ostavili sveti zavet.

30a - Brodovi iz Kitima će doći protiv njega

Duh se tako odnosi na rimsku flotu sa sedištem na današnjem ostrvu Kipar. Odatle su kontrolisali narode Sredozemnog mora i priobalne narode Azije. Nakon što je njegov otac uložio rimski veto, Antioh III se suočio sa rimskim vetom. Pretrpeo je poniženje koje će ga razbesniti. Rimski legat Popilije Lenat je nacrtao krug na zemlji oko njegovih nogu i naredio mu da ode samo sa odlukom da se bori protiv Rima ili da mu se pokori. Antioh, bivši talac, naučio je lekciju koju je naučio svom ocu i morao je da odustane od osvajanja Egipta, koji je bio u potpunosti stavljen pod rimsku zaštitu. U ovom kontekstu eksplozivnog besa, saznao je da se Jevreji, verujući da je mrtav, raduju i gozbe. Saznaće strašnu cenu njegovog života da je on još uvek bio veoma živ.

Dan 11:31 I na njegovu zapovest doći će vojska i oskvrniće svetinju, tvrđavu, i učiniće da se prekine neprestana žrtva paljenica, i postaviće gnusobu koja pustoši.

31a - Ovaj stih potvrđuje činjenice ispričane u apokrifnom izveštaju iz 1. Makavejske 1:43-44-45: Tada je car Antioh pisao celom svom carstvu da svi postanu jedan narod i da svako napusti svoj poseban zakon. Svi narodi su pristali na ovu naredbu cara Antioha, i mnogi u Izraelu su pristali na ovo ropstvo, žrtvovali su idolima i kršili (oskrnavili) subotu. U ovom opisu nalazimo iskušenja koja su Danilo i njegova tri pratioca doživeli u Vavilonu. I Bog nam u 1. Makavejskoj predstavlja opis onoga što će biti poslednja velika nesreća sa kojom ćemo se mi, koji smo živi u Hristu, morati suočiti neposredno pre slavnog povratka Isusa Hrista. Između našeg vremena i vremena makavejskih Jevreja, još jedna velika nesreća je prouzrokovala smrt svetaca Isusa Hrista tokom 120 godina.

31b - Oni će oskrnaviti svetinju, tvrđavu, učiniće da se prekine stalno prinošenje žrtava i postaviće gnusobu pustoši (ili razaranja).

Ovi postupci biće potvrđeni u ovom istorijskom svedočanstvu koje je zabeležio jevrejski i rimski istoričar Josif Flavije. Važnost ovog pitanja to opravdava, pa hajde da pogledamo ovo svedočanstvo u kojem nalazimo detalje identične nedeljnom zakonu poslednjih dana koji je proglasio univerzalni režim koji su formirali preživeli Trećeg svetskog rata.

Evo jedne rane verzije 1. Mak. 1:41-64:

1Ma 1:41 Tada car naredi da svi u njegovom carstvu postanu jedan narod :

1Ma 1:42 svi su morali da se odreknu svojih običaja. Svi neznabošci su se pokorili kraljevim naredbama.

1Ma 1:43 pa čak i u Izraelu mnogi ljudi su prihvatili njegovo obožavanje: prinosili su žrtve idolima i skrnavili su subotu.

1Ma 1:44 Car posla glasnike u Jerusalim i u gradove Judeje s naredbom da od sada drže običaje koji su bili strani zemlji,

1Ma 1:45 da se okončaju žrtve paljenice u hramu, žrtve i žrtve pijanice. Trebalo je da skrnave subote i praznike,

1Ma 1:46 oskrvrnjuju Svetinju i sve što je sveto,

1Ma 1:47 da grade oltare, mesta za bogoslužjenje i hramove za idole, da žrtvuju svinje i nečiste životinje.

1Ma 1:48 Trebalo je da svoje sinove ostavljaju neobrezanima i tako sebe učine omraženim svakovrsnom nečistotom i skrnavljenjem.

1Ma 1:49 Jednom rečju, trebalo je da zaborave Zakon i zanemare sve njegove obrede:

1Ma 1:50 Ko god ne bi poslušao kraljeva naređenja, trebalo je da bude pogubljen.

1Ma 1:51 Ovo su reči carevih pisama celom svom carstvu: postavio je upravnike nad svim narodom i zapovedio je svim gradovima Jude da prinosе žrtve.

1Ma 1:52 I mnogi od naroda poslušашe, svi koji napustiše zakon; i činjahu zlo u zemlji,

1Ma 1:53 prisiljavajući Izrael da traži utočišta.

1Ma 1:54 Petnaestog dana meseca Kislea, godine 145, car postavi Gnusobu opustošenja na žrtveniku za žrtve paljenice, i postaviše žrtvenike po gradovima oko Jude.

1Ma 1:55 I pališe se tamjan na vratima kuća i po ulicama,

1Ma 1:56 A kad pronađoše knjige zakona, pocepaše ih i baciše u oganj,

1Ma 1:57 I ako bi se kod koga našla knjiga zaveta, ili ako bi se ko pokoravao Božjem zakonu, trebalo je da bude pogubljen po carevom nalogu.

1Ma 1:58 Kažnjavali su Izraelce koji su mesec za mesecom bili hvatani u prestupu u njihovim gradovima,

1Ma 1:59 I svakog dvadeset petog dana u mesecu prinosili su žrtve na žrtveniku koji je bio postavljen umesto žrtvenika za paljenice.

1Ma 1:60 Prema ovom zakonu pogubljivali su žene koje su imale obrezivanje dece,

1Ma 1:61 sa njihovom decom obešenom oko vrata; njihovi rođaci i oni koji su izvršili obrezivanje takođe su pogubljeni.

1Ma 1:62 Uprkos svemu tome, mnogi u Izraelu su ostali verni i bili su dovoljno hrabri da ne jedu nečistu hranu.

1Ma 1:63 Radije su izabrali da umru nego da se oskrvne jelima koja su bila protiv svetog zaveta, i zato su bili pogubljeni.

1Ma 1:64 Ovo je bilo veliko iskušenje za Izrael.

U ovoj priči, obratimo pažnju na stihove od 45. do 47. koji potvrđuju prestanak prinošenja neprestanog zastupničkog prinosa i stih 54. koji svedoči o sknavljenju svetinje: Kralj je postavio Gnusobu opustošenja na oltaru za žrtve paljenice.

U izvoru ovih zala, ovo otpadništvo Izraela : 1. Ma 1:11 Upravo u to vreme se u Izraelu pojavila generacija devijantnih ljudi koji su povukli mnoge ljude za sobom: „Hajde da sklopimo savez sa narodima oko nas“, rekli su, „jer otkako smo se odvojili od njih, mnoge nesreće su nas snašle.“ Nesreće su već bile posledica njihovog neverstva Bogu i oni će svojim buntovnim stavom na sebe navući još više nesreća.

U ovoj krvavoj tragediji, grčka dominacija je dobro opravdala svoj sveprisutni simbol greha u bronzanoj statui iz Dan. 2; leoparda šareni od Dan.7; i smrdljiva jarac iz Dan.8. Ali treba napomenuti još jedan detalj. Kazneni misionar koga je Antioh 4 poslao u Jerusalim 168. godine zove se Apolonije, i ovo grčko ime koje na francuskom znači „Uništitelj“ biće izabrano od strane Duha da osudi u Otk. 9:11 destruktivnu upotrebu Svetog pisma od strane lažnog protestantskog hrišćanstva poslednjih dana; to jest, one koji će organizovati konačnu veliku završnu nesreću . Apolonije je došao u Jerusalim sa 22.000 vojnika i na dan subote , tokom spektakularnog javnog prikazivanja oružja, masakrirao je sve jevrejske gledaoce. Oni su oskrnavili subotu ovim profanim interesom, i Bog ih je ubio. I njegov gnev se ne smiruje jer iza ove krvave činjenice naređuje se helenizacija Jevreja. Atinjanin Gerontije, kraljevski izaslanik, nametnuo je celom narodu helenizaciju bogoslužjenja i morala u Jerusalimu kao i u Samariji . Jerusalimski hram je tada bio posvećen olimpijskom Zevsu , a hram na gori Garizim gostoljubivom Zevsu. Tako vidimo kako Bog povlači svoju zaštitu sa svog hrama, sa Jerusalima i sa cele nacije. Sveti grad je zasićen zločinima, svaki gnusniji od prethodnog. Ali, primenila se samo Božja volja, toliko je velika bila moralna i verska opuštenost nakon upozorenja koju je predstavljala deportacija u Vavilon.

Dan 11:32 Laskanjem će zavoditi one koji su protiv zaveta. Ali narod koji poznaje svog Boga postupaće čvrsto,

32a - On će laskanjem zavoditi izdajnike saveza

Ovo pojašnjenje potvrđuje da je božanska kazna bila zaslužena i opravdana. Na svetim mestima, sknavljenje je postalo norma.

32b - Ali oni od ljudi koji poznaju svog Boga postupaće čvrsto,

U ovoj tragediji, iskreni i dostojni vernici su se istakli svojom vernošću i radije su umrli kao mučenici nego da se odreknu poštovanja Boga Tvorca i njegovih svetih zakona.

Još jednom, u drugom čitanju, ovo krvavo iskustvo od 1090 stvarnih dana podseća na uslove papske vladavine od 1260 dana-godina prorečenih sukcesivno u različitim oblicima u Dan. 7:25, 12:7 i Otkr. 12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Osvrt na aktuelne događaje u kontekstu antike

Da bih razumeo šta se dešava, koristiću sliku snimatelja koji snima scenu koju je pažljivo pratio. U ovom trenutku, on zumira dok dobija na visini, a vidno polje postaje sve šire. Tako da, kada se primeni na religioznu istoriju, pogled Duha nadgleda celokupnu religioznu istoriju hrišćanstva, od njegovih ranih početaka, njegovih sati patnje, vremena mučenika, do njegovog slavnog kraja obeleženog povratkom očekivanog Spasitelja.

Dan 11:33 Mudri među njima poučiće mnoge, ali će neki pasti nakratko od mača i plamena, od ropstva i od plena.

33a - i najmudriji među njima će poučiti mnoštvo

Apostoli Isusa Hrista, kao i Pavle iz Tarsa, kome dugujemo 14 poslanica novog zaveta. Ova nova verska pouka nosi ime: „Jevanđelje“, to jest, Blaga vest spasenja koju božanska blagodat nudi izabranima. Na taj način, Duh nas pomera napred u vremenu, a nova meta ispitivanja postaje hrišćanska vera.

33b - Ima onih koji će neko vreme pasti od mača i plamena, od ropstva i od plena.

Za neko vreme, kaže Duh kroz anđela, i to vreme će biti dugih 1260 prorečenih godina, ali pod određenim rimskim carevima Kaligulom, Neronom, Domicijanom i Dioklecijanom, biti hrišćanin značilo je morati umreti kao mučenički car. U Otkrivenju 13:10, Duh evocira vremena rimskih papskih iznuda, govoreći: Ako ko vodi u ropstvo, u ropstvo će otići; ako ko ubije mačem, mačem mora biti ubijen. Evo istrajnosti i vere svetih .

Dan 11:34 A kad padnu, dobiće malo pomoći, i mnogi će im se pridružiti u licemerju.

34a- Zaista je upravo tokom ovog vremena okrutne dominacije papstva pojavilo licemerje ovog stiha kao pomagači. Njihova identifikacija se zasniva na preziru vrednosti i zapovesti koje je učio Isus Hristos, a u ovom slučaju za ovu ciljanu eru, zabrane ubijanja mačem. Ponovnim osvrtom na istoriju, možete razumeti da je široki protestantski pokret od 15. veka do našeg vremena pravedni sudija Isus Hristos osudio kao licemeran. Njihovo potpuno napuštanje od 1843. godine će stoga biti lakše razumeti i prihvatiti.

Dan 11:35 A neki od mudrih će pasti, da bi se prečistili, i osvetlili, i ubelili do vremena kraja; jer će ono još doći u određeno vreme.

35a - Neki od mudraca će pasti, da bi se prečistili, očistili i postali beli, do vremena kraja.

Sudeći po ovoj izjavi, standard hrišćanskog života je ispitivanje i selekcija , po sposobnosti da se izdrži i podnese progon do kraja sveta. Na taj način, savremeni čovek, naviknut na mir i toleranciju, više ništa ne razume. On ne prepoznaje svoj život u tim porukama. Zato će objašnjenja o ovoj temi biti data u Otkrivenju 7 i 9:5-10. Dug period verskog mira od 150 stvarnih godina, odnosno „pet proročkih meseci“, bio je programiran od Boga, ali od 1995. godine ovaj period je završen i verski ratovi su ponovo počeli. Islam ubija u Francuskoj i drugde širom sveta; i njegovo delovanje je predodređeno da se intenzivira dok ne zapali ceo svet.

35b - zato što će stići samo u određeno vreme

Ovo će biti kraj sveta, a anđeo nam kaže da nijedan znak mira ili rata ne dozvoljava nikome da ga vidi. To zavisi od jednog faktora: „ vremena koje je Bog odredio“, to jest, kraja 6.000 godina posvećenih njegovom izboru zemaljskih izabranika. I upravo zato što smo sada manje od deset godina od ovog kraja, Bog nam je dao milost da znamo datum: 20. mart proleća koje prethodi 3. aprilu 2030. godine, to jest, 2.000 godina nakon Hristove pomiriteljske smrti. On će se pojaviti moćan i pobedonosan da spase svoje izabranike i uništi ubilačke pobunjenike koji su nameravali da ih ubiju.

Katolički papski režim „hrišćanskog“ Rima: Veliki progonitelj u religioznoj istoriji zapadnog sveta.

Upravo je njemu trebalo da nas vodi model Antioh 4. Tip je pripremio svoj antitip, i šta možemo reći o ovom poređenju? Svakako fenomenalnih razmera, grčki progonitelj je delovao 1090 stvarnih dana, ali papizam će, sa svoje strane, besneti skoro 1260 stvarnih godina, nadmašujući tako sve modele istorije.

Dan 11:36 Car će činiti šta mu je volja; uzdižaće se i veličaće iznad svih bogova, i govoriće čuda protiv Boga bogova; napredovaće dok se gnev ne ispuni, jer će se ispuniti ono što je određeno.

36a - Reči ovog stiha ostaju dvosmislene i još uvek se mogu prilagoditi grčkom kralju i rimskom papskom kralju. Otkrivajuća struktura proročanstva mora biti skrivena od površnih čitalaca. Međutim, mali detalj označava papsku metu; to je preciznost: jer ono što je određeno biće ispunjeno. Ovaj citat odjekuje Dan. 9:26: Posle šezdeset dve nedelje, Pomazanik će biti istrebljen i neće imati ništa za sebe. Narod vođe koji će doći uništiće grad i svetinju , i njihov kraj će doći kao sa poplavom; određeno je da će razaranja (ili pustošenja) trajati do kraja rata .

Dan 11:37 Neće mariti za bogove svojih otaca, ni za božanstva žena, niti za bilo koje drugo bogove, nego će sebe uzvisiti iznad svih.

37a - Neće poštovati bogove svojih otaca

Evo ga, mali detalj koji razjašnjava naše razumevanje. Ovde imamo formalni dokaz da kralj na koga su ciljane njegove reči ne može biti Antioh IV koji je poštovao bogove svojih otaca, a među njima i najvećeg, Zeusa, boga bogova Olimpa, kome je ponudio jevrejski hram u Jerusalmu. Tako dobijamo neosporni dokaz da je ciljani kralj zaista rimski papski režim hrišćanske ere. Od sada će se

sve otkrivene reči odnositi na ovog kralja, drugačijeg od Dan.7, i drskog i lukavog od Dan.8; dodajem, ovog razarajućeg ili pustošnog kralja iz Dan.9:27. „Stepene rakete“ sve podržavaju glavu papskog čoveka, malog i arogantnog, postavljenog na vrh dominacije.

Da li papski Rim poštuje bogove svojih otaca? Zvanično ne, jer ga je preobraćenje u hrišćanstvo dovelo do napuštanja imena paganskih rimskih božanstava. Međutim, sačuvao je oblike i stil njihovog obožavanja: rezbarene, vajane ili oblikovane likove pred kojima se njegovi vernici klanjaju i kleče u molitvi. Da bi sačuvao ovo ponašanje, koje je Bog osuđivao u svim svojim zakonima, učinio je Bibliju nepristupačnom običnim smrtnicima i potisnuo drugu od Deset zapovesti živog Boga jer ona zabranjuje ovu praksu i otkriva kaznu planiranu za njene prestupnike. Ko bi želeo da sakrije kaznu koja mu je naneta ako ne đavo? Ličnost papskog režima stoga spada u definiciju predloženu u ovom stihu.

37b - niti božanstvu koje oduševljava žene

Upravo imajući u vidu pagansku rimsku religiju koju je papstvo napustilo, Duh Božji evocira ovu gnusnu temu. Jer je okrenula leđa svom otvoreno seksualnom nasleđu da bi pokazala vrednosti svetosti. Ovo sugerisano božanstvo je Prijap, muški falus koga su paganski oci Rimske crkve poštovali kao božanstvo. Ovo je i dalje bilo nasleđe grčkog greha. I da bi prekinula sa ovim seksualnim nasleđem, preterano brani čistotu tela i duha.

Dan 11:38 Ali će poštovati boga tvrđava na podnožju njegovom; klanjaće se Njemu, koga njegovi oci nisu poznavali, zlatom i srebrom, dragim kamenjem i skupocenim stvarima.

38a - Međutim, on će poštovati boga tvrđava na svom pijedestalu

Rađa se novi paganski bog: bog tvrđava. Njegovo postolje je u ljudskim umovima, a njegova visina je jednaka utisku koji dobija.

Paganski Rim je gradio paganske hramove otvorene svim vetrovima; kapiteli oslonjeni na stubove bili su dovoljni. Ali prihvatanjem hrišćanstva, Rim je imao za cilj da zameni uništeni jevrejski model. Jevreji su imali zatvoreni hram sa moćnim izgledom koji je bio njihova slava i ugled. Rim će ga stoga oponašati i graditi redom romanske crkve koje podsećaju na utvrđene zamkove, jer vlada nesigurnost i najbogatiji gospodari utvrđuju svoje domove. Rim čini isto. Gradi svoje crkve u strogom stilu do vremena katedrala, a tamo se sve menja. Zaobljeni krovovi postaju tornjevi usmereni ka nebu, i to sve više i više. Spoljašnje fasade dobijaju izgled čipke, obogaćene su vitražima svih boja koji unose prelivajuću svetlost unutra koja impresionira službenike, sledbenike i posetioce.

38b - Ovom bogu, koga njegovi oci nisu poznavali, on će se klanjati zlatom i srebrom, dragim kamenjem i skupocenim predmetima.

Da bi bili još zavodljiviji, unutrašnji zidovi su ukrašeni zlatom, srebrom, dragim biserima i skupim predmetima: bludnica Vavilon Veliki iz Otkrivenja 17:5 zna kako da se pokaže kako bi privukla i zavela svoje klijente.

Pravi Bog ne dozvoljava da bude zaveden jer mu ta veličanstvenost ne koristi. U svom proročanstvu, on osuđuje ovaj papski Rim sa kojim nikada nije imao ni najmanji odnos. Za njega su njegove romanske ili gotičke crkve samo još jedna paganska božanstva koja služe samo da zavode duhovne

ljude koje odvraća od njega: rađa se novi bog: bog tvrđava i on zavodi mnoštvo koje veruje da će pronaći Boga ulazeći u njegove zidine pod nesrazmerno visokim plafonima.

Dan 11:39 Sa stranim bogom će delovati protiv utvrđenih mesta i radio je na utvrđenjima tvrđava sa stranim bogom i ispuniće počastima one koji ga priznaju, učiniće ih gospodarima nad mnogima, podeliće im zemlju kao nagradu.

39a - I radio je na utvrđenjima tvrđava sa stranim bogom

Za Boga, postoji samo jedan aktivni bog ispred njega, to jest, onaj koji mu je stran : to je đavo, Satana, protiv koga je Isus Hristos upozorio svoje apostole i učenike. U hebrejskom tekstu, nije reč o „delovanju protiv“ već o „činjenju za“. Ista poruka će biti pročitana u Otkrivenju 13:3, u obliku: ... zmaj mu dade svoju moć i svoj presto i veliku vlast . Zmaj ko je đavo u Otkr. 12:9 ali istovremeno i carski Rim prema Otkr. 12:3.

Štaviše, preobraćenjem u hrišćansku religiju, rimska vlast je usvojila istinskog Boga koji joj je bio stran, budući da je prvobitno bio Bog Jevreja, Jevreja, potomaka Avramovih.

39b- i poštovaće one koji ga prepoznaju

Ove počasti su verske. Papizam donosi kraljevima koji ga priznaju kao Božjeg predstavnika na zemlji, pečat božanskog autoriteta za njihov sopstveni autoritet. Kraljevi zaista postaju kraljevi tek kada ih Crkva posveti u jednoj od svojih oboženih tvrđava , u Francuskoj, Sen Deniju i Remsu.

39c - učiniće da dominiraju nad nekoliko

Papizam dodeljuje carsku titulu koja označava suverenog kralja koji dominira nad drugim vazalnim kraljevima. Najpoznatiji: Karlo Veliki, Karlo V, Napoleon I , Hitler.

39d - On će im podeliti zemlju kao nagradu.

Ova vremenska supersila, i zemaljska i nebeska, dobro je odgovarala zemaljskim kraljevima, prema njenim pretenzijama. Jer je rešila njihove razlike, posebno u vezi sa osvojenim ili otkrivenim zemljama. Tako je 1494. godine Aleksandar VI Bordžija, najgori od papa, ubica na vlasti, bio naveden da uspostavi meridijansku liniju kako bi podelio između Španije i Portugala raspodelu i posedovanje teritorije Južne Amerike, ponovo otkrivene od antike.

Treći svetski rat ili 6. truba Apo.9 .

Smanjuje čovečanstvo za trećinu njegove populacije i, okončavajući nacionalnu nezavisnost, priprema univerzalni režim koji će uspostaviti krajnju veliku nesreću najavljenju u Apostolskoj 1. Među agresivnim akterima je i islam muslimanskih zemalja, pa vam nudim biblijsku perspektivu na ovu temu.

Uloga islama

Islam postoji zato što je Bogu potreban. Ne da bi spasao, ova uloga počiva isključivo na blagodati koju je doneo Isus Hristos, već da bi udarao, ubijao, masakrirao svoje neprijatelje. Već u starom zavetu, da bi kaznio neverstvo Izraela, Bog se obratio „filistejskom“ narodu. U novom, da bi kaznio hrišćansko neverstvo, on poziva muslimane. U početku muslimana i Arapa je Ismail, sin Avrama i Agare, egipatske sluškinje Sare, njegove žene. I već u to vreme, Ismail je bio u sporu sa Isakom, zakonitim sinom. Do te mere da su, uz Božji dogovor, na Sarin zahtev, Agar i Ismail proterani iz logora od strane Avrama. I Bog se pobrinuo za proterane, čiji će potomci, polubraća, zadržati neprijateljski stav prema Avramovom potomstvu: prvi, jevrejski; drugi, u Isusu Hristu, hrišćanski. Evo reči kojima je Bog prerekao o Ismailu i njegovim arapskim potomcima u Postanju 16:12: „Biće kao divlji magarac; ruka će mu biti protiv svih, i ruka svih biće protiv njega; i živeće naspram sve braće svoje.“ Bog želi da obznani svoje misli i sud o stvarima. Hristovi izabranici moraju znati i deliti ovaj Božji plan koji koristi narode i sile zemlje po svojoj vrhovnoj volji. Treba napomenuti da je prorok Muhamed, osnivač islama, rođen krajem 6. veka nakon uspostavljanja rimokatoličkog papizma 538. godine. Činilo se da je islam pogodio paganski katolicizam i hrišćane uopšte kada ih je pogodilo Božje prokletstvo. I to je slučaj od 7. marta 321. godine, kada je car Konstantin I napustio sedmi dan subotnjeg odmora u korist njegovog prvog dana posvećenog „nepobedivom suncu“ (Sol Invictus), naše današnje nedelje. Kao i mnogi hrišćani danas, Konstantin je pogrešno želeo da označi raskid između hrišćana i Jevreja. On je prekorio hrišćane svog vremena zbog judaizacije poštovanjem Božje svete Subote. Ova neopravdana presuda paganskog kralja plaćena je i nastaviće da se plaća do kraja kaznama „sedam truba“ otkrivenim u Otkrivenju 8 i 9, to jest, neprekinutim nizom nesreća i drama. Konačna kazna će doći u obliku strašnog razočaranja, kada se Isus Hristos pojavi da ukloni svoje izabranike sa zemlje. Ali tema o kojoj smo upravo razgovarali, tema „Trećeg svetskog rata“, sama je šesta od ovih prorečenih božanskih kazni u kojima islam igra glavnu ulogu. Jer je Bog takođe prerekao o Ismailu, rekavši u Post. 17:20: „Što se tiče Ismaila, čuo sam te. Evo, blagosloviću ga i učiniću ga plodnim i veoma ga umnožiću; rodiće dvanaest knezova, i učiniću od njega veliki narod.“ Zatvaram ovu zgradu da bih nastavio studiju iz Dan. 11:40.

Dan 11:40 I u vreme kraja car juga će se obrušiti na njega; i car severa će doći na njega kao vihor, sa kolima i konjicima i sa mnogim brodovima; i doći će u zemlju i preliće se kao bujica, i preliće se.

40a - U vreme kraja

Ovog puta je zaista kraj ljudske istorije; kraj vremena sadašnjih naroda na zemlji. Isus je najavio ovo vreme, rekavši u Mateju 24:24: Ovo jevanđelje o carstvu biće propovedano po celom svetu za svedočanstvo svim narodima. Tada će doći kraj.

40b - kralj juga će udariti na njega

Ovde moramo da se divimo ogromnoj božanskoj suptilnosti koja omogućava njegovim slugama da razumeju ono što ostaje skriveno od drugih ljudskih bića. Na površini, ali samo na površini, sukob između seleučkih i lagidskih kraljeva kao da se nastavlja i obnavlja u ovom stihu, što ne može biti više obmanjujuće. Jer u stvarnosti, ovaj kontekst smo napustili u stihovima od 34. do 36., a vreme kraja ove nove konfrontacije tiče se hrišćanske ere papskog katoličkog režima i univerzalnog protestantizma, koji je stupio u svoj ekumenski savez. Ova promena konteksta nas obavezuje da preraspodelimo uloge.

U ulozi „ njega “: papska katolička Evropa i njoj savezničke hrišćanske religije.

U ulozi „ kralja juga “: osvajanje islama, koji mora silom preobratiti ljude ili ih porobiti, prema postupcima svog osnivača, Muhameda.

Primetimo ovde izbor glagola: udariti ; na hebrejskom, „nagah“ znači udariti rogovima. Kao pridev, označava besnog agresora koji uobičajeno udara. Ovaj glagol se savršeno prilagođava arapskom islamu, koji je agresivan protiv zapadnog sveta bez prekida od kraja Drugog svetskog rata. Mogući glagoli „ boriti se, boriti se, udarati “ ukazuju na veoma blisku blizinu, otuda ideja nacionalnog susedstva ili susedstva gradova i ulica. Obe mogućnosti potvrđuju islam, dobro uspostavljen u Evropi zbog verskog nezainteresovanosti Evropljana. Borbe su se intenzivirale od povratka Jevreja u Palestinu 1948. godine. Sudbina Palestinaca je suprotstavila muslimanske narode zapadnim hrišćanskim kolonijalistima. I, 2021. godine, islamističke agresije se povećavaju i stvaraju nesigurnost među evropskim narodima, pre svega Francuskom, bivšim kolonizatorom severne Afrike i afričkih naroda. Hoće li doći do većeg nacionalnog sukoba? Možda, ali ne pre nego što se unutrašnja situacija pogorša do te mere da proizvede brutalne sukobe između grupa na tlu same metropole. Francuska će tog dana biti u situaciji građanskog rata; u stvarnosti, u situaciji istinski verskog rata: islam protiv hrišćanstva ili bezbožnih nevernika.

40c - I car severa doći će na njega kao vihor , sa kolima i konjanicima i sa mnogim brodovima

U Jezekiju 38:1, ovaj kralj severa naziva se Magog, knez Rosa (Rusije) , Mešeha (Moskve) i Tuvala (Tobolska), a u stihu 9 čitamo: I popećeš se, doći ćeš kao vihor , bićeš kao oblak da pokriješ zemlju, ti i sve tvoje čete i mnogi narodi s tobom.

Preraspodela uloga: U ulozi „ kralja severa “, pravoslavna Rusija i njeni muslimanski saveznički narodi . Ovde će se ponovo izbor glagola „ vrteti “ „ nego “ sugerise iznenadni masovni iznenadni napad iz vazduha. Moskva, prestonica Rusije, zaista je na dobroj udaljenosti od Brisela, evropske prestonice, i Pariza, njenog vojnog vrha. Evropski prosperitet je zaslepio njene lidere, do te mere da potcenjuju vojni potencijal moćne Rusije. Ona će u njenu agresiju lansirati avione i hiljade tenkova na kopnenim rutama i mnoštvo pomorskih i podmorničkih ratnih brodova. I da bi osigurali da se kazna snažno izrazi, ovi evropski lideri nisu prestali da ponižavaju Rusiju i njene lidere, od vatrenog Vladimira Žirinovskog do njenog sadašnjeg novog „cara“, Vladimira Putina (Vladimir: princ sveta na ruskom).

Nakon što budu identifikovani akteri, tri „kralja“ će se suočiti u onome što će se desiti kao sedmi „ sirijski rat“ u koji će biti uključen novi nacionalni Izrael; što će sledeći stih potvrditi. Ali za sada, „kralj“ (on) koga napada Rusija je Evropa Rimskog ugovora.

40d - napredovaće u unutrašnjost, širiti se poput bujice i prelitati se. Njena ogromna vojna nadmoć omogućava Rusiji da napadne Evropu i okupira ceo njen teritorijalni obim. Suočene sa njom, francuske trupe su bez premca; one su zgnječene i uništene.

Dan 11:41 Ući će u slavnu zemlju i mnogi će biti oboreni; ali Edom i Moav i prvaci sinova Amonovih biće izbačeni iz njegove ruke.

41a - Ući će u najlepšu od zemalja i mnogi će pasti

Ruska ekspanzija se odvija ka njenom jugu gde se nalazi Izrael , saveznik zapadnih zemalja, koji je zauzvrat pod invazijom ruskih trupa; Jevreji će i dalje umirati.

41b - ali Edom, Moav i poglavar sinova Amonovih biće izbačeni iz njegove ruke

To je posledica vojnih saveza koji će na ruskoj strani postaviti ova imena koja predstavljaju savremeni Jordan. Rusija je 2021. godine već zvanični saveznik Sirije, koju naoružava i štiti.

Dan 11:42 Ispružiće ruku protiv zemalja, i zemlja Egipat neće izbeći.

42a - Tek od 1979. godine ova politička konfiguracija je potvrdila proročanstvo. Te godine, u Kemp Dejvidu u SAD, egipatski predsednik Anvar Sadat zvanično je sklopio savez sa izraelskim premijerom Menahemom Beginom. Strateški i politički izbor napravljen u to vreme bio je da se prihvati cilj najjačih u tom trenutku, jer je Izrael snažno podržavao SAD. Upravo u tom smislu, Duh Božji mu pripisuje inicijativu pokušaja da se „izbegne“ propast i katastrofa. Ali vremenom, igra menja ruke, i Izrael i Egipat se, od 2021. godine, nalaze gotovo napušteni od strane SAD. U oblasti Sirije, Rusija nameće svoj zakon.

Dan 11:43 I imaće vlast nad blagom zlata i srebra i nad svim dragocenostima Egipta; i Libijci i Etiopljeni će ga slediti.

43a - On će preuzeti kontrolu nad blagom zlata i srebra i svim dragocenostima Egipta.

Zahvaljujući prihodima od putarina koje se plaćaju za korišćenje Sueckog kanala, Egipat je enormno postao bogat. Ali ovo bogatstvo je vredno samo u vremenima mira, jer u vremenima rata trgovački putevi postaju puste. Egipat se obogatio zahvaljujući turizmu. Sa svih strana sveta ljudi dolaze da se dive njegovim piramidama, njegovim muzejima obogaćenim stalnim otkrićima egipatskih grobnica skrivenih pod zemljom od antike. U tim grobnicama, grobnica mladog kralja Tutankamona otkrila je predmete od čistog zlata neodređene vrednosti. Rusija će stoga u Egiptu pronaći dovoljno da zadovolji svoju želju za ratnim plenom.

Na kraju Subote 22. januara 2022. godine, Duh mi je doneo argument koji bez ikakvog mogućeg spora potvrđuje tumačenje koje dajem Danilu 11. Hajde da u dva stiha, 42. i 43, primetimo važnost jasnog, nekodiranog pominjanja imena „Egipat“, koje je u ovom kontekstu zemlja drugačija od one koja je nazvana „kralj juga“. Međutim, u stihovima od 5 do 32, lagidski „Egipat“ Ptolemeja je maskiran, ali identifikovan kao „kralj juga“. Promena istorijskog konteksta je tako potvrđena i nepobitno dokazana. Počevši od konteksta antike, priča o Danilu 11 završava se „vremenom kraja“ sveta, u kojem je „Egipat“, saveznik zapadnog hrišćanskog i agnostičkog tabora od 1979. godine, meta novog „kralja juga“, odnosno ratničkog islama, a posebno novog „kralja severa“, ruskog pravoslavlja.

43b - Libijci i Etiopljeni će ga slediti

Prevodilac je ispravno preveo reči „Put i Kuš“ u proročanstvu, koje za „Libiju“ označavaju muslimanske zemlje koje se nalaze severno od Sahare, priobalne zemlje afričke obale, a za Etiopiju, crnu Afriku, sve zemlje koje se nalaze južno od Sahare. Veliki broj njih je takođe prihvatio i usvojio islam; u slučaju Obale Slonovače, uz saučesništvo francuskog predsednika Nikole Sarkozija, kome takođe dugujemo libijski haos.

Tako, pogođen od Rusije, „ Egipat “ postaje plen svih predatora, a muslimanski lešinari, njegova braća, obrušavaju se na njega, da očiste njegov leš i uzmu svoj deo plena koji je još uvek preostao, nakon ruskog pljačkanja.

Jasnim navođenjem „ Libije i Etiopije “, Duh se odnosi na afričke verske saveznike „ kralja juga “, koji bi trebalo da se poistovete sa Arabijom, gde se prorok Muhamed pojavio 632. godine da bi iz Meke širio svoju novu religiju nazvanu islam. Njega podržava moćna Turska, koja se, u ovom poslednjem kontekstu, vratila fundamentalističkoj, osvajačkoj i osvetoljubivoj muslimanskoj verskoj posvećenosti, nakon poniženja zbog trenutnog potčinjavanja zapadnim sekularnim vrednostima. Ali druge muslimanske zemlje, koje se ne nalaze na „ jugu “, poput Irana, Pakistana, Indonezije, mogu se pridružiti „ kralju juga “ u borbi protiv zapadnih naroda čije moralne vrednosti mrze svi muslimanski narodi. Ova mržnja je u istini samo mržnja prema istinitom Bogu Isusu Hristu, koga preziru zapadni hrišćani. On tako kažnjava kroz islam i pravoslavlje jevrejsko, katoličko, pravoslavno, protestantsko, pa čak i adventističko neverstvo zapadnog sveta; svu monoteističku veru krivu prema njemu.

Dan 11:44 Vesti sa istoka i sa severa uznemiriće ga, i on će izaći sa velikim besom da mnoge uništi i sasvim istrebiti.

44a - Vesti sa istoka i severa doći će da ga uplaše.

Ove dve kardinalne tačke „ istok i sever “ tiču se samo ruske zemlje, u zavisnosti od toga da li se pominje iz papske Evrope ili iz Izraela, jer proročanstvo u stihovima 40 i 41 označava da ih Rusija sukcesivno napada. To znači da navedeni strah dolazi sa ruske teritorije, ali šta može uplašiti takvog osvajača? Šta se dogodilo sa njegovom zemljom da ga uplaši do ove tačke? Odgovor nije u knjizi proroka Danila, već u Otkrivenju 9, koje otkriva i cilja protestantsku religiju čije je svetsko uporište u SAD. Misterija će biti razjašnjena, uzimajući u obzir ovo postojanje SAD. Od 1917. godine, kada je pobunjena Rusija usvojila svoj socijalistički i komunistički režim, jaz ju je trajno odvojio od imperijalističke kapitalističke SAD. Pojedinaac ne može da se obogati na račun svog bližnjeg ako je komunista; zato su dve opcije nepomirljive. Ispod pepela mira, vatra mržnje tinja i samo čeka da se izrazi. Samo konkurencija i nuklearna pretnja uspele su da spreče najgore. To je bila ravnoteža nuklearnog terora. Međutim, bez upotrebe nuklearnog oružja, Rusija će osvojiti Evropu, Izrael i Egipat. Sa narušenom ravnotežom, SAD će se osećati prevarenim i ugroženim, pa će, kako bi smanjile broj svojih žrtava, ući u rat, prvi snažno udarajući. Nuklearno uništenje Rusije izazvaće teror u ruskim vojskama raštrkanim po okupiranim teritorijama.

44b - i izaći će sa velikim gnevom da uništi i istrebi mnoštvo.

Do tada će Rusija biti raspoložena za osvajanje i pljačku, ali iznenada će se njeno raspoloženje promeniti, ruska vojska više neće imati domovinu u koju bi se vratila i njen očaj će se pretvoriti u želju da „ uništi i istrebiti mnoštvo “; što će biti „ trećina ubijenih ljudi “ 6. trube iz Apostola 9. Sve nacije opremljene nuklearnim oružjem biće stoga primorane činjenicama da ga upotrebe protiv svojih potencijalnih ličnih neprijatelja.

Dan 11:45 I postaviće šatore svog dvora među morima, na slavnoj svetoj gori; i doći će do svog kraja, i niko mu neće pomoći.

45a - On će razapeti šatore svoje palate između mora, prema slavnoj i svetoj gori

Šatori između mora , jer njegove palate više nisu na zemlji. Očajnu situaciju ruskih trupa jasno opisuje Duh koji ih je osudio na ovu sudbinu. Pod vatrom svojih protivnika, oni su potisnuti nazad u zemlju Izrailja. Omraženi od svih, nemaju nikakvu podršku niti sažaljenje i istrebljeni su u jevrejskoj zemlji. Rusija će tako platiti visoku cenu koju joj Bog pripisuje zbog njene podrške duhovnim neprijateljima Izrailja u starom savezu, u vreme njegove deportacije u Vavilon. Prodavala je konje narodu Tira, grada paganske pohote. Jez. 27:13-14 potvrđuje, Bog govori Tiru: Javan, Tuval (Tobolsk) i Mešeh (Moskva) trgovali su s tobom; davali su robove i bronzane posude u zamenu za tvoju robu. Oni iz doma Togarme (Jermenije) snabdevali su tvoje pijace konjima, jahačima i mazgama. To je takođe bio komercijalni kamen spoticanja za Jevreje koji su takođe trgovali s njom: Jez. 27:17: Juda i zemlja Izrailja trgovali su s tobom; Menjali su pšenicu iz Minita, testo, med, ulje i balzam za tvoju robu. Tako se Tir obogatio na njihov račun. Dalje, u Jezekiju 28:12, pod titulom „ kralj Tira “, Bog govori direktno Satani. Razumemo da je on profitirao od luksuza i bogatstva nagomilanog u velikim paganskim gradovima koji su mu služili u obliku mnogih paganskih božanstava, prilično nesvesno, ali uvek i svuda u oblicima obožavanja koje Bog smatra odvratnim. On nosi na svom srcu težinu frustracije nagomilane, takođe, tokom vekova i milenijuma ljudske istorije. Ova frustracija opravdava njegov bes, koji je delimično izbačen u obliku ovog poslednjeg strašno razornog međunarodnog sukoba.

Ali ovaj božanski gnev protiv trgovačke trgovine drevnog doba poziva nas da razumemo šta bi Bog mislio o savremenoj međunarodnoj trgovini u međunarodnom kontekstu u potpunosti izgrađenom na tržišnoj ekonomiji. Mislim da je uništenje kula Svetskog trgovinskog centra u Njujorku 11. septembra 2001. godine odgovor. Tim pre što u Otkrivenju 18 proročanstvo podvlači štetnu ulogu bogaćenja usled međunarodne trgovine, pred kojim se ruši svako pravilo ili božanski verski zakon, toliko je veliko bezbožništvo.

Na kraju 11. poglavlja Danila, nasledni protivnik SAD, Rusija, biva uništen. To će im dati apsolutnu moć nad svim preživelim međunarodnog sukoba. Teško pobeđenima! Moraju se pokloniti i pokoriti zakonu pobjednika gde god da se nalaze na zemlji, tako što će preživeti.

Danilo 12

Dan 12:1 I u to vreme ustaće Mihailo, veliki knez koji stoji za sinove tvog naroda; i biće vreme nevolje kakve nije bilo otkako postoji narod do tog vremena; i u to vreme će se tvoj narod izbaviti, svi koji se nađu zapisani u knjizi.

1a - U to vreme će Mihailo ustati,

Ovo vreme je vreme kraja sveta gde se, imajući poslednju reč, Isus Hristos vraća u slavi i moći svog božanstva, što su dugo osporavale sukobljene religije. U Otkrivenju 1:7 ćemo pročitati: Evo, dolazi sa oblacima. I svako oko će ga videti, čak i oni koji su ga proboli; i sva plemena zemaljska će plakati zbog njega. Da. Amin! Moramo se naviknuti na ovu ideju, jer je za svaku svoju ulogu Bog sebi dao drugačije ime, zbog čega se u Danilu i Otkrivenju 12:7 predstavlja kao Mihailo , vrhovni poglavar anđeoskog nebeskog života koji mu daje vlast nad đavolom i demonima. Njegovo ime, Isus Hristos, predstavlja ga samo za izabrane zemlje koje je došao da spase pod ovim imenom.

1b - veliki poglavica,

Ovaj veliki vođa je stoga Jahve Mihailo, Isus Hristos, i upravo je od njega, u svojoj karakterističnoj drskosti, papski režim oduzeo, u svoju korist, njegovu misiju stalnog nebeskog zastupnika do 1843. godine, odnosno od 538. godine, datuma početka papskog režima i njegovog uspostavljanja u gradu Rimu, u Lateranskoj palati na planini Celijan. Ova tema je obrađena u Danilu 8.

1c - branitelj dece tvog naroda;

Branilac interveniše kada dođe do napada. I to će biti slučaj u poslednjim satima zemaljskog života izabranih koji su ostali verni, čak i kada ih poslednji pobunjenici osude na smrt. Ovde možemo pronaći sve modele predložene u pričama iz Danila, jer se ostvaruju u poslednjoj tragičnoj situaciji. U ovoj poslednjoj velikoj nesreći, ponovo ćemo proživeti čudesne intervencije opisane u Dan. 3, peć i njena četiri živa lika, u Dan. 5, osvajanje velikog Vavilona od strane Boga, u Dan. 6, lavove koji su učinjeni bezopasnim, ali i kraj velike nesreće predskazane onim što je pogodilo Jevreje 168. godine, 15. Kislea, to jest, 18. decembra, na dan subota.

1d - i biće vreme nevolje kakvog nije bilo otkako postoji narod pa sve do tog vremena.

Sudeći po ovoj izjavi, poslednja velika nesreća će nadmašiti onu koju su Jevreji organizovali Grci. Zaista, Grci su udarali samo Jevreje koje su pronašli na ulicama ili u njihovim domovima. Na kraju sveta, stvari su veoma drugačije, a moderna tehnologija omogućava apsolutnu kontrolu nad ljudima koji žive na zemlji. Zahvaljujući tehnikama ljudskog otkrivanja, svako se može pronaći bilo gde, na bilo kom mestu gde se krije. Stoga se mogu precizno utvrditi spiskovi ljudi koji se opiru donetim uredbama. U ovom konačnom kontekstu, iskorenjivanje izabranih biće omogućeno na human način. Iako puni vere i nade u svoje izbavljenje, izabrani će preživeti bolne sate; oni koji su još uvek slobodni, lišeni svega, ostali će biti u pobunjeničkim zatvorima čekajući svoje pogubljenje. Patnja će vladati u srcima izabranih, zlostavljani ako ne i ubijeni.

1. - U to vreme, oni od tvog naroda koji se nađu zapisani u knjizi biće spaseni.

Ovo je knjiga života, jer je Bog, bez računara, napravio spisak svih stvorenja koja su Adam i Eva i njihovi potomci rodili. Na kraju života svake osobe, konačnu sudbinu je odlučivao Bog, koji je vodio dva spiska: spiska izabranih i spiska palih, u skladu sa dva puta predstavljena čovečanstvu u Ponovljenom zakonu 30:19-20: Danas pozivam nebo i zemlju za svedoke protiv vas da sam vam stavio život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Izaberi život, da živiš ti i tvoji potomci. da ljubiš Gospoda Boga svoga, da slušaš glas njegov i da se držiš njega: jer od toga zavisi život tvoj i produženje tvojih dana... Upravo prema njegovom izboru za zlo, konačna sudbina rimskog papstva, spaljenog u ognju, otkriva nam se u Dan. 7:9-10; to zbog njegovih arogantnih reči prema Bogu nad bogovima prema Dan. 11:36.

U Otkrivenju 20:5, Hristov povratak prati vaskrsenje mrtvih u Hristu koje se naziva prvim vaskrsenjem: Blagosloven je i svet onaj koji učestvuje u prvom vaskrsenju, jer nad njima druga smrt nema vlasti.

Dan 12:2 I mnogi od onih koji spavaju u prahu zemaljskom probudiće se, jedni na život večni, a neki na sramotu i večni prezir.

2a - Mnogi od onih koji spavaju u prašini zemaljskoj probudiće se, neki u večni život,

Prvo da napomenemo da u uobičajenoj normalnosti mrtvi dobro spavaju u prahu zemaljskom , a ne u čudesnom raju ili gorućem paklu, kako uče i veruju lažne hrišćanske ili paganske religije. Ovo pojašnjenje vraća pravi status mrtvih kako je naučeno u Prop. 9:5-6-10: Za sve koji žive postoji nada; i bolji je živ pas nego mrtav lav. Jer živi znaju da će umreti; ali mrtvi ne znaju ništa, i više nema nagrade za njih, jer je njihovo sećanje zaboravljeno. I ljubav njihova, i mržnja njihova, i zavist njihova već su nestale; i neće više imati udela ni u čemu što se čini pod suncem Šta god ruka tvoja nađe da čini, čini to svom snagom svojom; jer nema dela, ni razmišljanja, ni znanja, ni mudrosti u grobu, u koji ideš. (Šeol , koji je prah zemaljski).

Nema misli posle smrti jer misao živi u mozgu čoveka, samo kada je još živ i nahranjen krvlju koju šalje otkucaji njegovog srca. I ova krv mora sama biti očišćena plućnim disanjem. Bog nikada nije rekao ništa drugo, otkako je rekao Adamu, koji je postao grešnik zbog neposlušnosti, u Post. 3:19: U znoju lica svoga ješćeš hleb, dok se ne vratiš u zemlju, odakle si uzet; jer si prah i u prah ćeš se vratiti . Da bismo potvrdili ovo stanje ništavila mrtvih, čitamo u Ps. 30:9: Kakva je tebi korist što si prolio krv moju, što si me spustio u jamu? Da li te prah hvali? Da li objavljuje tvoju vernost? Ne, jer ne može prema Ps. 115:17: Mrtvi ne hvale Gospoda, niti oni koji silaze u tišinu. Ali to ne sprečava Boga da ponovo podigne život koji je ranije postojao i upravo je ta stvaralačka moć ono što ga čini Bogom, a ne anđelom ili čovekom.

Oba puta imaju dva konačna ishoda, a Otkrivenje 20 nas uči da su razdvojeni hiljadu godina sedmog milenijuma. Dok sav ljudski život nestaje sa lica zemlje na početku ovih hiljadu godina , pali neće vaskrsnuti sve dok ih ne sude sveci i Isus Hristos u njegovom nebeskom carstvu. Ovom porukom, priloženom sedmoj trubi , Otkrivenje 11:18 potvrđuje, govoreći: Narodi su se razgnevili, i došao je gnev tvoj , i vreme je da sudiš mrtvima , da nagradiš slugе tvoje, proroke, i svece, i one koji se boje imena tvog, male i velike, i da uništi one koji uništavaju zemlju . U ovom stihu, sud mrtvima vodi Boga da vaskrse, prvo, svoje verne mrtve izabranike kako bi mogli suditi zlima koji su držani u stanju smrti.

2b- a ostali za sramotu, za večnu sramotu.

Večnost će pripadati samo živima. Nakon njihovog konačnog uništenja na Strašnom sudu , sramota i poruga palih ostaće samo u večnom sećanju izabranih, anđela i Boga.

Dan 12:3 I oni koji su mudri sijaće kao sjaj nebeski, i oni koji mnoge ka pravednosti obraćaju kao zvezde doveka i doveka.

3a - Oni koji su bili inteligentni sijaće poput sjaja neba

Inteligencija uzdiže čoveka iznad životinja. Ona se otkriva njegovom sposobnošću rasuđivanja, izvođenja zaključaka posmatranjem činjenica ili jednostavnim zaključivanjem. Da ljudi nisu bili buntovni u slobodi koju im Bog daje, inteligencija bi vodila celo čovečanstvo ka istom priznanju postojanja Boga i njegovih zakona. Jer od Mojsija, Bog je pismeno zapisao najznačajnije događaje svog otkrovenja ljudima. Evo puta rasuđivanja kojim treba slediti. Monoteistička vera se pojavila u istoriji jevrejskog naroda. Njeno svedočanstvo i njeni spisi stoga imaju prednost nad svim ostalim spisima koji se pripisuju ovom istom jedinstvenom Bogu. Da se bori protiv Božjeg naroda ostaje normalna mogućnost, ali da se bori protiv svetih spisa postaje đavolsko delo. Vera koju je uspostavio Isus Hristos crpi svoje izvore i reference iz jevrejskih spisa starog zaveta, što joj daje legitimitet. Ali rimokatolička doktrina ne poštuje ovaj princip, zbog čega ni ona ni Kuran islama ne

mogu tvrditi da su živi Bog, stvoritelj svega što živi i postoji. Isus je potvrdio princip podsećajući u Jovanu 4:22 da spasenje dolazi od Jevreja : Vi se klanjate onome što ne poznajete; mi se klanjamo onome što znamo, jer spasenje je od Jevreja .

U ovoj prvoj grupi izabranih, Bog označava ljude spasene bez posebnog znanja zbog njihove vernosti pokazane rizikujući svoje živote od Adama i Eve; i to do 1843. godine. Oni su spaseni jer su njihova dela svedočila o njihovoj inteligenciji i njihovom prihvatanju božanskih zakona manifestovanih njihovom poslušnošću. U ovoj grupi, najverniji i najmirniji protestanti su imali koristi do proleća 1843. godine od strpljenja Boga koji je tek od ovog datuma učinio obaveznim praktikovanje svoje svete Subote. Otkrivenje 2:24-25 će potvrditi ovaj izuzetak: Vama koji ste u Tijatiri, koji nemate ovu doktrinu i koji niste poznali dubine Satane, kako ih nazivaju , kažem vam: ne stavljam na vas nikakvo drugo breme; samo ono što imaš, drži to dok ne dođem.

3b - i oni koji su učili mnoštvo pravednosti sijaće kao zvezde, zauvek i zauvek.

Ova druga grupa je izdvojena zbog visokog nivoa osvećenja koji je predstavljala na zemlji od 1843. godine. Izabrana putem testa vere, zasnovanog u početku na nadi u povratak Isusa Hrista, sukcesivno za proleće 1843. i jesen 1844. godine, njeno osvećenje od strane Boga je ozvaničeno obnavljanjem Subote koju ponovo praktikuje, nakon dugih vekova tame, zaborava i prezira prema njoj.

U ovoj podeli na dve grupe , ono što ih razlikuje jeste njihov položaj u pogledu Božje pravde, odnosno njihov status u pogledu njegovih deset zapovesti i njegovih drugih zdravstvenih i drugih uredbi. U svom originalnom tekstu Izl. 20:5-6, druga zapovest koju je Rim potisnuo, jasno otkriva važnost koju Bog daje poslušnosti njegovim zapovestima i podseća na dva puta i dve suprotstavljene konačne sudbine: ... Ja sam Bog ljubomorni koji Pohodim bezakonje otaca na deci do trećeg i četvrtog kolena onih koji me mrze i prestupaju moje zapovesti, i pokazujem milost hiljadama onih koji me ljube i drže moje zapovesti .

U ovom stihu, Duh otkriva razlog postojanja zvezda u našem zemaljskom stvaranju. One su bile namenjene samo da služe kao simbol Božjih izabranih zemaljskih izabranika; i upravo je Postanje 1:17 ono što otkriva njihovu poruku: Bog ih je postavio na nebeski svod da obasjavaju zemlju. Zatim ih Bog koristi da Avramu pokaže mnoštvo njegovih potomaka u Postanju 15:5: Izbroj zvezde nebeske, ako ih možeš izbrojati; tako će biti tvoje potomstvo.

Međutim, status ovih duhovnih zvezda može se promeniti u zavisnosti od dela koja je izvršio iskupljeni vernik. Padajući duhovno kroz neposlušnost, zvezda pada , pada sa neba . Slika će biti prizvana da prikaže pad protestantske vere 1843. godine, najavljen stvarnim nebeskim znakom 1833. godine, u 6. pečatu Otkrivenja 6:13: i zvezde nebeske padoše na zemlju, kao što smokva baca svoje prerane smokve kada je zatrese jak vetar. I ponovo u Otkrivenju 12:4: Njegov rep odnese trećinu zvezda nebeskih i baci ih na zemlju. Ova poruka obnavlja onu iz Dan. 8:10: Pope se na vojsku nebesku, i baci deo vojske i zvezda na zemlju i zgazi ih . Duh pripisuje rimskom papskom režimu duhovni pad trećine iskupljenih vernika; prevarenih ljudi koji će uzalud verovati u spasenje Hristovo i zahtevati njegovu pravednost.

Dan 12:4 Ali ti, Danijele, zatvori reči i zapečati knjigu do vremena kraja; i tada će je mnogi čitati, i znanje će se umnožiti.

4a - Ovo poslednje vreme ima nekoliko uzastopnih faza, ali je zvanično počelo u proleće 1843. godine, stupanjem na snagu božanskog dekreta unapred napisanog u Danilu 8:14: Do večeri-jutra 2300. godine i svetost će biti opravdana . Godine 1994, drugo poslednje vreme je obeleženo osudom univerzalne adventističke institucije. Od 1843. godine, knjiga proroka Danila se čita, ali nikada nije pravilno protumačena pre ovog dela koje još uvek pripremam 2021. godine, a ovo od 2020. godine. Stoga je upravo ovaj datum koji označava vrhunac njenog znanja i time pravo vreme kraja koji će se završiti istinskim povratkom Isusa Hrista, poznatim i očekivanim, za proleće 2030. godine. Vidimo da je ova 2020. godina već dobro obeležena od Boga, jer je celo čovečanstvo pogođeno smrtnošću virusa Kovid-19 koji se pojavio u Kini 2019. godine, ali u papskoj katoličkoj Evropi tek od 2020. godine. U 2021. godini, virusi mutiraju i nastavljaju da pogađaju krivo i pobunjeno čovečanstvo.

Ilustrovani adventistički test vere

Dan 12:5 I ja, Danilo, pogledah, i gle, dva druga čoveka stajahu, jedan s ove strane reke, a drugi s druge strane reke.

5a - Zapamtite! Danilo je na obalama reke „Hidekel“, Tigara, tog ljudoždera. Sada su dva čoveka sa obe strane reke, što znači da je jedan uspeo da je pređe, a drugi će to uskoro učiniti. Već u Dan. 8:13, odvija se diskusija između dva svetaca.

Dan 12:6 A jedan od njih reče čoveku odevenom u lan, koji je stajao na vodi reke: Kada će biti kraj ovim čudima?

6a - U Dan. 8:14 pitanja svetaca su dobila od Boga odgovor o 2300. večeri-jutru koji je odredio datum 1843. godine. Pristup se ovde ponavlja i pitanje se ovog puta odnosi na kraj sveta; trenutak kada će proročanstvo prestati da bude korisno. Pitanje je postavljeno Hristu predstavljenom ovim čovekom odevenim u lan koji stoji iznad reke posmatrajući kako ljudi prelaze preko nje. Bog preuzima sliku prelaska Crvenog mora koji je spasao Jevreje, ali je potopio njihove egipatske neprijatelje.

Dan 12:7 I čuh čoveka obučenog u laneno, koji beše na vodi reke, gde podiže desnu i levu ruku prema nebu, i zakle se Onim koji živi dovek da će to biti do vremena, i vremena, i do pola vremena; i kada se moć svetog naroda sasvim slomi, sve će se to svršiti.

7a - I čuh čoveka obučenog u laneno, koji beše iznad vode reke, kako podiže svoju desnu i svoju levu ruku prema nebu,

U položaju Sudije Arbitra, Isus Hrist podiže svoju desnu ruku koja blagosilja i levu ruku koja kažnjava ka nebu da bi dao svečanu izjavu.

7b - i zakle se Onim koji živi zauvek da će to biti za vreme, vremena i pola vremena

Navodeći proročko trajanje papske vladavine, Hristos pokazuje i podseća na svoj sud kojim je, u prošlosti, njegova crkva osuđena da trpi iznude papskog režima i prokletstva varvarskih invazija koje su joj prethodile; to zbog napuštanja Subote od 7. marta 321. godine. Vernici iz vremena adventističkih iskušenja su tako upozoreni. Ali drugi razlog navodi Boga da prizove ovu papsku

vladavinu; to je datum njenog početka, naime, 538. godina nove ere. Izbor je razuman jer će ovaj datum 538. poslužiti kao osnova za proračune koje će nam proročanstvo predložiti predstavljajući nam nova proročka trajanja u stihovima 11 i 12.

7c - i da će se sve to završiti kada snaga svetog naroda bude potpuno slomljena

Ova kratka rečenica dobro sumira ovaj put pravi trenutak kraja: onaj gde će se na kraju poslednje velike nesreće, izabrani naći na ivici istrebljenja, iskorenjivanja sa površine zemlje; obratite pažnju na preciznost: potpuno slomljeni.

Dan 12:8 Čuo sam, ali nisam razumeo; i rekao sam: Gospodaru moj, kakav će biti kraj ovim stvarima?

8a- Jadni Danijel! Ako je razumevanje njegove knjige još uvek misterija onima koji žive u 2021. godini, koliko je to razumevanje bilo daleko van njegovog domašaja i beskorisno za njegovo sopstveno spasenje!

Dan 12:9 A on reče: Idi svojim putem, Danijele; jer su reči zatvorene i zapečaćene do vremena kraja.

9a - Anđelov odgovor će ostaviti Danila gladnim, ali potvrđuje kasno ispunjenje proročanstva rezervisanog za vreme kraja hrišćanske ere.

Dan 12:10 Mnogi će se očistiti, postati beli i prefinjeni; bezbožnici će činiti bezbožno, i niko od bezbožnika neće razumeti, ali oni koji imaju razum razumeće.

10a - Mnogi će biti očišćeni, postali beli i rafinirani

Ponavljajući ovde tačan citat iz Dan. 11:35, reč po reč, anđeo potvrđuje papski identitet arogantnog i despotskog kralja koji se uzdiže iznad svih bogova, pa čak i jedinog istinskog Boga, u stihu 36.

10b - Zli će činiti zlo, i niko od zlih neće razumeti,

Anđeo evocira princip koji će trajati do kraja sveta, produženje zla je predstavljeno u Danijelovim proročanstvima produžetkom „mesinga“ grčkog greha i „gvožđa“ rimske sile do Hristovog povratka. Zli će biti dvostruko sprečeni da razumeju: prvo zbog svoje lične nezainteresovanosti, a drugo, zbog jake obmane koju im je dao Bog, a koja im omogućava da veruju u laž prema 2. Sol. 2:11-12: Zato im Bog šalje jaku obmanu, da poveruju u laž, da budu osuđeni svi koji nisu verovali istini, nego su uživali u nepravdi.

10c - ali oni koji imaju razumevanje, razumeće.

Ovaj primer dokazuje da je duhovna inteligencija poseban dar dat od Boga, ali joj prethodi dobra upotreba osnovne inteligencije date svim normalnim ljudima. Jer čak i u ovoj normi, ljudi mešaju obrazovanje i njegove diplome sa inteligencijom. Zato vas podsećam na ovu razliku: obrazovanje omogućava unošenje podataka u ljudsko pamćenje, ali samo inteligencija omogućava njihovo dobro i mudro korišćenje.

Dan 12:11 A od vremena kad se ukine neprestana žrtva paljenica i postavi gnusoba pustošenja, biće hiljadu dvesta devedeset dana.

11a - Od vremena kada će neprestana žrtva prestati

Moram ponovo da istaknem, ali reč „ žrtva “ se ne pojavljuje u originalnom hebrejskom tekstu. I ova preciznost je ključna jer se ovo stalno odnosi na nebesko sveštenstvo Isusa Hrista. Reprodukujuci njegovo zastupništvo na zemlji, papizam uklanja od Isusa Hrista njegovu ulogu zastupnika za grehe njegovih izabranika.

Ova uzurpirana paralelna zemaljska služba počela je 538. godine; datum kada se Vigilije I , prvi vladajući papa, nastanio u Rimu, u Lateranskoj palati, na planini Celijan (nebo).

11b- i gde će se uspostaviti gnusna pustoš

To jest, od 538. godine, datuma kada počinje papska rimska vladavina, navedena u Dan. 9:27: i biće na krilu gnusobe pustoši, čak do istrebljenja i biće razbijeno [prema] onome što je odlučeno, na [zemlju] pustu .

U ovom stihu, koji se odnosi na datum 538. godine, Duh se sada odnosi samo na papski Rim, što objašnjava singularizaciju reči „gnusoba“. To nije bio slučaj u Danilu 9:27, gde su se odnosile obe faze Rima, paganska, a zatim i papska.

Primetimo interes i važnost grupisanja dve stvari u ovom stihu: „ uklanjanje svakodnevnog “ od Hrista u Dan. 8:11 i papsko „krilo “ koje nosi „ gnusno pustošenje “ navedeno u Dan. 9:27. Povezujući ova dva postupka sa istim datumom 538. godine i sa istim entitetom, Duh potvrđuje i dokazuje da je autor ovih nedela zaista rimski papizam.

U Dan. 11:31, postupak koji se pripisuje grčkom kralju Antiohu IV predstavio nam je tipičan model onoga što Bog naziva „ gnusobom opustošenja “. Papizam to reprodukuje, ali tokom 1260 dugih, krvavih godina.

11c - biće hiljadu dvesta devedeset dana.

Da bi se proročanska trajanja navedena u vezi sa vremenom kraja učinila nepogrešivim, jedinica se stavlja ispred broja u svim Danijelovim proročanstvima: dani 1290 ; dani 1335 (sledeći stih); Dan. 8:14: veče-jutro 2300 ; i već u Dan. 9:24: nedelje 70.

Imamo samo jedan veoma jednostavan proračun: $538 + 1290 = 1828$.

Značaj ovog datuma, 1828. godine, jeste u tome što adventističkom događaju daje univerzalni karakter, budući da obeležava treću od pet godina adventističkih konferencija održanih u parku Alberi u Londonu u prisustvu engleske kraljevske porodice.

Dan 12:12 Blažen je onaj koji čeka i doživi hiljadu trista trideset pet dana.

12a - Samo ovaj stih nam daje značenje ova dva proročka trajanja. Tema je očekivanje Hristovog povratka, ali posebno očekivanje zasnovano na numeričkim predlozima datim u Bibliji. Potreban je novi proračun: $538 + 1335 = 1873$. Anđeo nam predstavlja dva datuma koji označavaju početak i kraj adventističkog ispita vere izvršenog između 1828. i 1873. godine. Na ovaj način , naša pažnja je usmerena na datume 1843. i 1844. koji su upravo bili uzroci dva uzastopna očekivanja slavnog povratka Isusa Hrista u SAD, dakle u protestantske zemlje.

Na slici prelaska reke „Tigar“, tigar koji jede ljudske duše predstavlja datume 1843-1844, koji pretvaraju otpadnog protestanta iz duhovnog života u duhovnu smrt. S druge strane, onaj ko je prošao test izlazi živ i blagosloven od Boga iz ovog opasnog prelaska. On dobija od Boga posebnu blaženstvo: „ Blažen je onaj koji doživi 1873. godinu!“

Dan 12:13 Idi ka svom kraju; odmorićeš se i stajaćeš uz svoje nasleđe u poslednje dane.

13a - Danilo će otkriti nakon prvog vaskrsenja u kojem je vaskrsao, značenje svega što nam je preneo. Ali za adventistu koji je još uvek živ, njegovo učenje će biti dodatno upotpunjeno otkrićima sadržanim u Jovanovom Otkrovenju.

Knjiga proroka Danila dobro skriva svoje ogromno bogatstvo. Primetili smo lekcije ohrabrenja koje Gospod upućuje svojim izabranicima u poslednjim danima, jer će se ovi poslednji dani vratiti normi straha i nesigurnosti koja je preovladavala kroz celu ljudsku istoriju na zemlji. Još jednom, ali poslednji put, izabranici će biti izdvojeni i odgovorni za nesreće koje će zadesiti pobunjene preživjele Trećeg svetskog rata najavljene u Dan. 11:40-45 i Otk. 9:13. Jezekilj 14 predstavlja tipične modele vere: Noje, Danilo i Jov. Kao Noje, moramo pobeći i odupreti se struji svetovnog mišljenja gradeći svoj kovčeg vernosti Bogu. Kao Danilo, moramo ostati čvrsto vezani za vršenje svoje dužnosti kao izabranici odbijajući standard koji je postavila lažna religija. I kao Jov, moraćemo da prihvatimo patnju fizičku i mentalnu kad god Bog to dozvoli, imajući prednost nad Jovom: kroz njegovo iskustvo, naučili smo zašto Bog dozvoljava ova iskušenja.

Knjiga proroka Danila nam je takođe omogućila da bolje razumemo nevidljivi nebeski život. To je otkrićem lika po imenu Gavriilo, ime koje znači „onaj koji vidi lice Božije“. On je prisutan u svim važnim misijama plana božanskog spasenja. I moramo shvatiti da su, u nebeskom carstvu Božijem, on i svi dobri anđeli bili lišeni prisustva Mihaila, anđeoskog izraza Boga, tokom vremena njegove zemaljske inkarnacije, odnosno 35 godina. U velikoj podeli ljubavi, Mihailo takođe deli svoj autoritet, prihvatajući da bude samo „ jedan od glavnih vođa “. Ali Gavriilo ga je takođe predstavio Danilu, izabranom među izabranima, kao „ Vođu tvog naroda “. A Danilo 9 nam veoma jasno otkriva sve što Isus dolazi da ostvari da bi spasao svoje verne izabranike. Božanski projekat spasenja je tako jasno objavljen, a zatim i ostvaren 3. aprila 30. raspećem Isusa Hrista.

Knjiga proroka Danila nam je pokazala da veru može pokazati samo odrasla osoba. I da, prema Bogu, dete postaje odrasla osoba kada uđe u svoju trinaestu godinu. Stoga možemo samo posmatrati gorke plodove koje donosi krštenje beba i religiozno natalno nasleđe u svim lažnim religijama. Isus je izjavio u Marku 16:16: Koji veruje i krsti se, biće spasen; a ko ne veruje, biće osuđen . To dakle znači da pre krštenja vera mora biti prisutna i pokazana. Posle krštenja, Bog je iskušava. Takođe, još jedan biser otkriven u Danilu, ove Isusove reči iz Mateja 7:13 su potvrđene: Uđite na uska vrata , jer su široka vrata i širok put koji vodi u propast. i mnogo ih je koji prolaze ; a takođe i u Mt. 22:14: Jer je mnogo zvanih, ali malo izabranih ; prema Dan. 7:9, deset milijardi pozvan na odgovornost Bogu za samo jedan milion iskupljenih izabranih spasenih, jer će istinski dobro služiti Bogu Tvorcu, u Hristu u Svetom Duhu.

Dvanaesto poglavlje je upravo postavilo temelje strukture knjige Otkrivenja podsećajući na datume 538, 1798, 1828, 1843-1844, skrivene i sugerisane, ali fundamentalne za podelu vremena u Otkrivenju, i 1873. godinu. Još jedan datum, 1994, biće tu konstruisan za nesreću jednih i sreću drugih.

Uvod u proročki simbolizam

U svim biblijskim parabolama, Duh koristi zemaljske elemente, čiji neki kriterijumi mogu simbolizovati anonimne entitete koji predstavljaju zajedničke kriterijume. Svaki upotrebljeni simbol stoga mora biti ispitan iz svih uglova, kako bi se iz njega izvukle pouke koje je Bog skrivao. Uzmimo za primer reč „more“. Prema Postanju 1:20, Bog ga naseljava životinjama svih vrsta, bezbrojnim i anonimnim. Njegovo okruženje je kobno za čoveka koji živi dišući vazduh. Tako ono postaje simbol smrti za čoveka koji se, s pravom, može plašiti i njegove slanosti koja čini zemlju sterilnom. Očigledno je da ovaj simbol nije povoljan za čovečanstvo i, zbog svog značenja smrti, Bog će dati svoje ime hebrejskom bazenu za pranje koji predznakuje vode krštenja. Krstiti znači potopiti, odnosno umreti udavljen da bi se ponovo živelo u Isusu Hristu. Stari neopravdani čovek ustaje noseći Hristovu pravednost. Ovde vidimo bogatstvo jednog elementa božanskog stvaranja: mora. Pod ovim učenjem, bolje ćemo razumeti značenje koje Bog daje ovom stihu iz Danila 7:2-3: „... i gle, četiri vetra nebeska navališe na veliko more, i četiri velike zveri iziđoše iz mora, različite jedna od druge.“ Znajte da „četiri vetra nebeska“ ukazuju na univerzalne ratove koji dovode pobedničke narode do dominantne moći. Ovde „veliko more“ simbolizuje ljudske mase paganskih naroda koji, ne poštujući Boga, su, u njegovim očima, jednaki životinjama „mora“. U izrazu „četiri vetra nebeska“, „četiri“ predstavljaju 4 kardinalne tačke pravaca: sever, jug, istok i zapad. „Vetrovi nebeski“ donose promene u izgledu neba, terajući oblake, izazivaju oluje i donose kišu; terajući oblake, favorizuju sunce. Slično tome, ratovi izazivaju velike političke i društvene promene, ogromne previranja koja daju dominaciju novom pobedničkom narodu koji je Bog izabrao, ali bez njegovog blagoslova. Pošto su označeni kao „životinje“, nemaju pravo na blagoslove koji su namenjeni istinskim ljudima; njegovim vernim izabranicima koji hodaju u božanskoj svetlosti od Adama i Eve, pa sve do kraja sveta. A ko su njegovi izabranici? Oni u kojima prepoznaje svoj lik, budući da je čovek stvoren po liku Božjem prema Postanju 1:26. Obratite pažnju na ovu razliku: čoveka je stvorio ili stvorio Bog po svom liku, dok je životinja proizvedena njenim okruženjem, morskim, kopnenim ili nebeskim, po redu koji je dao Bog. Izbor glagola označava razliku u statusu.

Kao drugi primer, uzmimo reč „zemlja“. Prema Postanju 1:9-10, ovo ime „zemlja“ dato je suvom tlu koje je izašlo iz „mora“; slika koju će Bog iskoristiti u Otkrivenju 13, da simbolizuje protestantsku veru koja je proizašla iz katoličke vere. Ali hajde da ispitamo druge aspekte „zemlje“. Ona je povoljna za čoveka kada ga hrani, ali nepovoljna kada poprimi izgled sušne pustinje. Stoga zavisi od dobrog zalivanja sa neba da bi bila blagoslov za čoveka. Ovo zalivanje može doći i iz reka i potoka koji je presecaju; zato se sama reč Božja upoređuje sa „izvorom žive vode“ u Bibliji. Upravo prisustvo ili odsustvo ove „vode“ određuje prirodu „zemlje“ i duhovno kvalitet čovekove vere, sastavljene od 75% vode.

Kao treći primer, uzmimo zvezde na nebu. Prvo, „sunce“, sa pozitivne strane, ono osvetljava; prema Post. 1:16, ono je svetilo „dana“, ono greje i podstiče rast biljaka koje čovek koristi kao hranu. Sa negativne strane, ono spaljuje useve prekomernom toplotom ili nedostatkom kiše. Galileo je bio u pravu, ono je u centru našeg univerzuma i sve planete u njegovom sistemu se okreću oko njega. I pre svega, ono je najveće, Biblija ga označava kao „najveće“ u Post. 1:16, najtoplije i nije mu se pristupačno. Svi ovi kriterijumi čine ga savršenom slikom Boga u kome se nalaze sve ove karakteristike. Niko ne može videti Boga i ostati živ, niti može stupiti na „sunce“; jedina muška zvezda, ostale su sve planete ili feminizovane zvezde. Posle njega, „mesec“, „najmanji“: prema Post. 1:16, ono je svetilo noći, tame nad kojom vlada. „Mesec“ stoga ima samo negativnu poruku za sebe. Iako nam je najbliži, ova zvezda je dugo čuvala misteriju svog skrivenog lica. Ne sija sam po sebi, već nam, kao i sve ostale planete, vraća nazad, u progresivnom ciklusu, slabu svetlost koju prima od „sunca“. Prema svim ovim kriterijumima, „mesec“ je savršen simbol za predstavljanje, prvo, judaističke religije, a drugo, lažne hrišćanske religije rimokatoličkog papizma, od 538. do danas, i luteranskog, kalvinističkog i anglikanskog protestantizma, od 1843. godine. Na nebu postoje i „zvezde“ koje, prema Postanju 1:14-15-17, imaju dve uloge koje dele sa „suncem i mesecom“. Onu da „obeležavaju godišnja doba, dane i godine“ i onu da „daju svetlost zemlji“. One sijaju, u svojoj većini, samo u vreme tame, noću. To je idealan simbol za predstavljanje slugu Božjih, istinskih, sve dok im proročanstvo ne pripiše pad; što ukazuje na promenu u njihovom duhovnom statusu. Ovo će biti poruka koju će Bog upotrebiti da prizove pad hrišćanstva, žrtve rimske laži u Dan. 8:10 i Otkr. 12:4; i pad univerzalnog protestantizma u Otkr. 6:13 i 8:12. Izolovana, „zvezda“ označava katoličko papstvo u Otkr. 8:10-11, protestantsku veru u Otkr. 9:1; i ujedinjena u kruni, broj 12, pobedonosnu Izabranu skupštinu, u Otkr. 12:1. Dan. 12:3 ih označava kao simbol „onih koji će naučiti mnoštvo pravednosti“, to jest, „onih koji prosvetljuju zemlju“ svetlošću koju je dao Bog.

Ovih pet simbola igraće važnu ulogu u proročanstvu Apokalipse. Stoga možete vežbati otkrivanje skrivenih poruka koje nose kriterijumi predstavljenih simbola. Ali neke bi bilo teško otkriti, takođe, sam Bog ukazuje na ključ misterije, u stihovima Biblije, poput reči „glava i rep“ koje se mogu razumeti samo značenjem koje im Bog daje u Isaiji 9:14, gde čitamo: „sudija ili starešina je glava, prorok koji uči laži, to je rep“. Ali stih 13 predlaže paralelno, stoga noseći ista značenja, „palminu granu i trsku“; „trsku“ koja će predstavljati rimsko papstvo u Otkrivenju 11:1.

Postoji i simboličko značenje brojeva i figura. Kao osnovno pravilo, imamo u rastućem redosledu:

Za broj „1“: jedinstvenost (božanska ili numerička)

Za broj „2“: nesavršenost.

Za broj „3“: savršenstvo.

Za broj „4“: univerzalnost (4 strane sveta)

Za broj „5“: čovek (muško ili žensko ljudsko biće).

Za broj „6“: nebeski anđeo (nebesko biće ili glasnik).

Za broj „7“: punoća. (Takođe: pečat Boga stvaraoca)

Iznad ovog broja imamo kombinacije sabiraka prvih sedam osnovnih brojeva; primeri: $8 = 6 + 2$; $9 = 6 + 3$; $10 = 7 + 3$; $11 = 6 + 5$ i $7 + 4$; $12 = 7 + 5$ i $6 + 6$; $13 = 7 + 6$. Ovi izbori imaju duhovno značenje u odnosu na teme koje se obrađuju u ovim poglavljima Otkrivenja. U knjizi proroka Danila nalazimo proročanske poruke koje se tiču mesijanske hrišćanske ere u poglavljima 2, 7, 8, 9, 11 i 12.

U knjizi Otkrivenja, objavljenoj apostolu Jovanu, simbolički kod brojeva poglavlja je izuzetno otkrivajući. Hrišćanska era je podeljena na dva glavna istorijska dela.

Prvi, vezan za broj „2“, obuhvata većinu doktrinarne „nesavršenosti“ hrišćanske vere koju od 538. godine predstavlja rimokatolički papizam, naslednik verske norme koju je od 7. marta 321. godine ustanovio paganski rimski car Konstantin I. Poglavlje 2 obuhvata celokupno vreme između 94. i 1843. godine.

Drugi deo, predstavljen brojem „3“, odnosi se na 1843. godinu, „adventističko“ vreme, vreme kada Bog zahteva obnovljeno apostolsko doktrinarno „savršenstvo“ u skladu sa programom proročenom božanskim dekretom navedenim u Danilu 8:14. Ovo savršenstvo će se postepeno postizati sve do povratka Hristovog koji se očekuje u proleće 2030. godine.

Iznad broja 7, broj 8, ili $2+6$, evocira vreme nesavršenstva (2) đavolskih dela (6). Broj 9, ili $3+6$, označava vreme savršenstva (3) i podjednako đavolska dela (6). Broj 10, ili $3+7$, prorokuje vreme savršenstva (3), punoću (7) božanskog dela.

Broj „11“, ili uglavnom $5+6$, odnosi se na vreme francuskog ateizma u kome je čovek (5) povezivan sa đavolom (6).

Broj „12“ ili $5+7$ otkriva povezanost čoveka (5) sa Bogom-stvoriocem ($7 =$ punoća i njegov kraljevski pečat).

Broj „13“ ili $7+6$ označava punoću (7) hrišćanske religije povezane sa đavolom (6); papsku prvo (more) i protestantsku (zemlja) u poslednjim danima.

Broj „14“ ili $7+7$ odnosi se na adventističko delo i njegove univerzalne poruke (Večno Jevanđelje).

Broj „15“, ili $5+5+5$ ili 3×5 , evocira vreme ljudskog savršenstva (3) (5). On označava kraj vremena blagodati. Duhovna „ pšenica “ je zrela za žetvu i skladištenje u nebeskim žitnicama. Priprema izabranih je završena jer su dostigli nivo koji zahteva Bog.

Broj „16“ u Otkrivenju odnosi se na vreme kada Bog izliva „ sedam poslednjih čaša svog gneva “ na svoje verske neprijatelje, neverno hrišćanstvo iz 13. poglavlja.

Broj „17“ dobija svoje značenje, kao i prethodni, u temi koju mu Bog daje u svom proročanstvu, odnosno u Otkrivenju 17, simbolu „ suda velikoj bludnici “ od strane Boga. U Bibliji, prva upotreba ovog simboličnog broja odnosi se na uskršnju nedelju koja počinje 10. dana prvog meseca u godini i završava se 17. dana . Ispunjena doslovno u smislu dana za smrt „Jagnjeta Božjeg“ Isusa Hrista, Pasha je proročena u danima-godinama u 70. od „ 70 nedelja “ godina iz Dan. 9:24 do 27. Proročanstvo o 70. nedelji iz stiha 27 stoga pokriva vreme od sedam godina između datuma 26 i 33. Cilj na koji ukazuje proročanstvo je Pasha koja se nalazi u proleće, „ u sredini “ ovih sedam godina proročanske nedelje navedene u Dan. 9:27.

Za poslednje prave „adventiste“, broj 17 će se odnositi na 17 vekova praktikovanja Rimske nedelje, greha ustanovljenog 7. marta 321. godine. Godišnjica kraja ovih 17 vekova, 7. mart 2021. godine, otvorila je „ vreme kraja “ prореčeno u Dan. 11:40. Ovo „ vreme “ je povoljno za ispunjenje ove poslednje upozoravajuće kazne koja, označavajući Treći svetski rat, takođe je prореčena od strane Boga „ šestom trubom “ otkrivenom u Otkr. 9:13 do 21. Ekonomska propast koju je izazvao virus Kovid-19 obeležava 2020. godinu (20. mart 2020. do 20. mart 2021.) kao godinu početka božanskih kazni.

Poglavlje 18 bavi se kažnjavanjem „ Vavilona Velikog “.

Devetnaesto poglavlje fokusira se na kontekst slavnog povratka Isusa Hrista i njegovog sukoba sa ljudskim pobunjenicima.

Dvadeseto poglavlje govori o sedmom milenijumu, na pustoј zemlji gde je đavo zarobljen i na nebu, gde izabrani nastavljaju da sude životima i delima zlih pobunjenika koji su umrli odbačeni od Boga.

Poglavlje „21“ pronalazi simboliku 3x7, to jest, savršenstvo (3) božanskog osvećenja (7) reprodukovano u njegovim izabranicima otkupljenim sa zemlje.

Dakle, vidimo da proročanstvo za temu uzima izabranike adventizma u Otkrivenju 3, 7, 14 = 2x7 i 21 = 3x7 (rast ka savršenstvu osvećenja).

Poglavlje 22 otkriva vreme kada će, na obnovljenoј i prepороđenoј zemlji, Bog postaviti svoj presto i izabranike svog večnog carstva.

Adventizam

Ko su onda ovi sinovi i kćeri Božiji? Mora se odmah reći, jer će ovaj dokument pružiti sve potrebne dokaze: ovo božansko Otkrovenje je upućeno od Boga „adventističkim“ hrišćanima. Jer, sviđalo nam se to ili ne, Božja volja je suverena, i od proleća 1843. godine, datuma sprovođenja dekreta prореčenog u Danilu 8:14, standard „adventista sedmog dana“ je bio ekskluzivni kanal koji i dalje povezuje Boga i njegove ljudske slugе. Ali pazite! Ovaj standard se stalno razvija, a odbijanje ove evolucije, koju Bog želi, zaslužio je svoju zvaničnu institucionalnu reprezentaciju koju je Isus Hristos

izbljuvao od 1994. Šta je adventizam? Ova reč potiče od latinskog „adventus“ što znači: dolazak. Povratak Isusa Hrista, za njegov veliki konačni povratak u slavi Oca, očekivao se u proleće 1843. godine, u jesen 1844. godine i u jesen 1994. godine. Ova lažna očekivanja predviđena u Božjem planu, ipak su imala tragične duhovne posledice za one koji su prezirali ova proročanska obaveštenja i njihova očekivanja, jer ih je suvereno organizovao veliki Bog stvoritelj. Dakle, ko god u ovom dokumentu prepozna svetlosti koje je predložio Isus Hristos, postaće, direktnom posledicom, „adventista“, „sedmog dana“, ako ne sa ljudima, biće to slučaj sa Bogom; to, čim napusti verski odmor prvog dana, da bi praktikovao ostatak sedmog dana, nazvan Subota, koju je Bog osveštao od stvaranja sveta. Pripadnost Bogu podrazumeva komplementarne božanske zahteve; Sa Subotom, adventistički izabranik će morati da shvati da je i njegovo fizičko telo Božje vlasništvo i kao takvo, moraće da ga neguje i brine o njemu kao o dragocenom božanskom posedu, telesnom svetilištu. Jer je Bog propisao čoveku, u Postanju 1:29, njegovu idealnu ishranu: „ I reče Bog: Evo, dao sam vam svaku biljku što nosi seme, koja je po celoj zemlji, i svako drvo u kome je plod drveta što nosi seme; to će vam biti za hranu .“

Adventistička misao je neodvojiva od hrišćanskog projekta koji je Bog otkrio. Povratak Isusa Hrista se pominje u brojnim biblijskim citatima: Ps. 50:3: „ Bog naš dolazi , neće ćutati; pred njim je oganj koji spaljuje, a oko njega žestoka oluja “; Ps. 96:13: „ ...pred Gospodom! Jer dolazi, jer dolazi da sudi zemlji ; sudiće vaseljenu po pravdi, i narode po vernosti svojoj. “; Is. 35:4: „ Recite onima koji su uznemireni srcem: Budite hrabri, ne bojte se; evo Boga vašeg! Osveta će doći, plata Božja; on će sam doći i spasti vas “; Os. 6:3: „ Pokaži nam, tražimo da upoznamo Gospoda; njegov dolazak je siguran kao zora. Doći će nam kao kiša , kao pozni dažd koji napaja zemlju “; U Svetom pismu Novog zaveta čitamo: Matej 21:40: „ A kad dođe gospodar vinograda , šta će učiniti tim vinogradarima? “; 24:50: „ ... gospodar tog sluga doći će u dan kad ga ne očekuje i u čas kad ne zna, “; 25:31: „ Kada Sin Čovečiji dođe u slavi svojoj i svi sveti anđeli s njim, tada će sesti na presto slave svoje. “; Jovan 7:27: „ Ali ovoga znamo odakle je; a kada Hristos dođe , niko ne zna odakle je. “; 7:31: „ Mnogi iz naroda verovali su u njega i govorahu: Kada Hristos dođe , hoće li učiniti više čuda nego što je ovaj učinio? “; Jevr. 10:37: „ Još malo, i onaj koji treba da dođe doći će i neće zakasniti .“ Poslednje svedočanstvo Isusovo: Jak. 14:3: „ I ako odem i pripremim vam mesto , opet ću doći i primiti vas k sebi , da i vi budete gde sam ja .“ Svedočanstvo anđela: Dela apostolska 1:11: „ A oni rekoše: Ljudi Galilejci, zašto stojite gledajući u nebo? Ovaj isti Isus, koji se od vas vazne na nebo, doći će tako kao što ste ga videli da odlazi na nebo. “ Adventistički projekat Mesije pojavljuje se u: Is. 61:1-2: „ Duh Gospoda Jahvea je na meni, jer me je Jahve pomazao da propovedam dobru vest nevoljnima; poslao me je da iscelim skrušene srcem, da objavim slobodu zarobljenima i slobodu sužnjima; da objavim godinu Jahveove milosti, ... “ Ovde, čitajući ovaj tekst u sinagogi u Nazaretu, Isus je prestao da čita i zatvorio knjigu, jer je sledeće, u vezi sa „ danom osveta “ se nije ispunila sve do 2003 godine kasnije, za njegov slavni božanski povratak: „ i dan osvete našeg Boga ; da uteši sve koji tuguju; “

Adventizam danas ima mnogo lica, pre svega zvanični institucionalni aspekt koji je 1991. godine odbacio najnoviju svetlost koju mu je Isus ponudio, kroz skromni ljudski instrument kakav sam ja. Detalji će se pojaviti gde je to prikladno u ovom dokumentu. Mnoge disidentske adventističke grupe postoje raštrkane širom zemlje. Ova svetlost im je upućena kao prioritet. Ona predstavlja „veliku svetlost“ ka kojoj je naša starija duhovna sestra, Elen Vajt, želela da vodi adventistički narod. Ona je svoj rad predstavila kao „malu svetlost“ koja vodi do „velike svetlosti“. I u svojoj poslednjoj javnoj poruci, držeći Sveto pismo u vazduhu obema rukama, izjavila je: „Braćo, preporučujem vam ovu knjigu.“ Njena želja je sada ispunjena; Danilo i Otkrivenje su u potpunosti dešifrovani strogom

upotrebom biblijskih kodova. Savršena harmonija otkriva veliku Božju mudrost. Čitaoče, ko god da si, pozivam te da ne praviš greške iz prošlosti. Ti si taj koji se mora prilagoditi božanskom planu, jer se Svemogući neće prilagoditi tvom gledištu. Odbijanje svetlosti je smrtni greh bez ikakvog leka; Krv koju je prolio Isus Hrist to ne pokriva. Zatvaram ovu važnu zgradu i vraćam se na najavljenju „ nesreću “.

Pre nego što se pozabavim pričom iz Otkrivenja, moram objasniti zašto su, generalno, proročanstva inspirisana Bogom vitalna za nas ljude, budući da će njihovo poznavanje ili ignorisanje rezultirati večnim životom ili konačnom smrću. Razlog je sledeći: ljudska bića vole stabilnost i kao takva, plaše se promena. Shodno tome, oni štite ovu stabilnost i pretvaraju svoju religiju u tradiciju, odbacujući sve što se predstavlja kao novina. Tako su postupali Jevreji starog božanskog zaveta, na svoje uništenje, pre svega, koje Isus ne okleva da osuđuje kao „ sinagogu Satane “ u Otkrivenju 2:8 i 3:9. Držeći se tradicije otaca, verovali su da će na taj način uspeti da zaštite svoj odnos sa Bogom. Ali šta se dešava u ovom slučaju? Čovek više ne sluša Boga kada mu govori, već traži od Boga da ga sluša kako govori. U ovoj situaciji, Bog više ne pronalazi svoj račun, tim pre što, ako je istina da se on sam ne menja u svom karakteru i svom sudu koji ostaje večno isti, takođe je istina da se njegov plan stalno razvija i stalno menja. Jedan stih je dovoljan da potvrdi ovu ideju: „ Put pravednika je kao svetlost koja blista, koja svetli sve jače i jače do savršenog dana.“ (Posl. 4:18). „ Put “ ovog stiha je ekvivalentan „ putu “ otelovljenom u Isusu Hristu. Ovo dokazuje da se istina vere u Hrista takođe razvija tokom vremena, po Božjoj volji, u skladu sa njegovim planom. Kandidati za večnost treba da daju Isusovim rečima značenje koje im pripada kada im kaže: „ Onome ko drži moja dela do kraja, njemu ću dati...“ (Otkr. 2:26). Mnogi misle da je dovoljno sačuvati ono što smo stekli od početka do kraja; a to je već bila greška nacionalnih Jevreja i Isusova lekcija u njegovoj priči o talantima. Ali to znači zaboraviti da je prava vera trajni odnos sa Duhom živog Boga koji osigurava da se ova hrana koja izlazi iz njegovih usta daje njegovoj deci u svako doba. Božja reč nije ograničena na svete spise Biblije; posle njega, trajno ostaje živi „Logos“, Reč trenutno postala telo, Hristos koji deluje u Svetom Duhu da bi nastavio svoj dijalog sa onima koji ga ljube i traže ga svom dušom. Mogu da posvedočim o ovim stvarima jer sam lično imao koristi od ovog doprinosa nove svetlosti koju delim sa onima koji ga vole koliko i ja. Novina primljena sa neba stalno poboljšava naše razumevanje njegovog otkrivenog plana i moramo znati kako da presečemo i napustimo zastarela tumačenja kada postanu zastarela. Biblija nas poziva da postupamo ovako: „ Sve ispitujte, dobrog se držite čvrsto“ (1. Sol. 5:21).

Božji sud se neprestano prilagođava ovoj progresivnoj evoluciji inspirisane svetlosti otkrivene izabranima, čuvarima njegovih proročanstva. Dakle, strogo pridržavanje tradicije uzrokuje gubitak, jer sprečava ljudska bića da se prilagode evoluciji spasonosnog programa koji se progresivno otkriva do kraja sveta. Postoji izraz koji dobija svoju punu vrednost u religioznom polju: istina sadašnjeg vremena ili sadašnja istina . Da bismo bolje razumeli ovu misao, moramo se osvrnuti na prošlost, gde smo u vreme apostola imali savršenu doktrinu vere. Kasnije, u prorečenom vremenu krajnje tame, doktrina apostola je zamenjena doktrinom dva „Rima“; carskog i papskog, dve faze istog božanskog projekta pripremljenog za đavola. Od tada, delo reforme opravdava svoje ime, jer se radi o iskorenjivanju lažnih doktrina i ponovnom zasađivanju uništenog dobrog semena apostolske doktrine. Sa velikim strpljenjem, Bog je dao vremena, mnogo vremena, da se njegova svetlost obnovi

do svog punog završetka. Za razliku od paganskih bogova koji ne reaguju, jer ne postoje, Bog Tvorac živi večno i pokazuje da postoji svojim neponovljivim reakcijama i postupcima; nažalost po čoveka, u obliku surovih kazni. Onaj koji zapoveda prirodom, koji upravlja munjama, grmljavinom i munjama, koji budi vulkane i čini da bljuju vatru na krivo čovečanstvo, koji izaziva zemljotrese i izaziva razorne plimne talase, takođe je onaj koji dolazi da šapne u mislima svojih izabranika napredak svog projekta, šta se sprema da učini, kao što je unapred najavio, mnogo ranije. „Jer Gospod Bog ne čini ništa, a da ne otkriva tajnu svoju slugama svojim prorocima“, prema Amosu 3:7.

Prvi pogled na Apokalipsu

U svom izlaganju, Jovan, apostol Gospoda Isusa Hrista, opisuje slike koje mu Bog daje u vizijama i poruke koje čuje. Na površini, ali samo na površini, Otkrovenje, prevod grčke reči „apokalupsis“, ne otkriva ništa, jer zadržava svoj misteriozni aspekt, neshvatljiv mnoštvu vernika koji ga čitaju. Misterija ih obeshrabruje, i oni su svedeni na ignorisanje otkrivenih tajni.

Bog ne postupa na ovaj način bez razloga. Time nas uči koliko je Njegovo Otkrovenje sveto i da je, kao takvo, namenjeno samo Njegovim izabranicima. I tu je važno biti jasan po ovoj temi: Njegovi izabranici nisu oni koji tvrde da jesu, već isključivo oni koje On sam prepoznaje kao svoje slugе, jer se razlikuju od lažnih vernika svojom vernošću i poslušnošću.

„ Otkrivenje Isusa Hrista, koje mu dade Bog da pokaže slugama svojim šta se uskoro mora dogoditi . I posla ga preko anđela svog slugi svom Jovanu, koji posvedoči reč Božju i svedočanstvo Isusa Hrista, sve što vide. “ (Otkr. 1:1-2)

Dakle, onaj koji je u Jovanu 14:6 izjavio: „ Ja sam put i istina i život; niko ne dolazi Ocu osim kroz mene “, dolazi, kroz svoju Apokalipsu, svoje Otkrovenje, da pokaže svojim slugama put istine koji im omogućava da dobiju večni život koji se nudi i predlaže u njegovo ime. Stoga, samo oni koje on smatra dostojnim da ga prime, dobiće ga. Nakon što je konkretno pokazao kroz svoju zemaljsku službu šta predstavlja model istinske vere, Isus će prepoznati one koji su dostojni njega i njegove dobrovoljne žrtve pomirenja, po tome što su se istinski posvetili ovom model putu kojim je on hodao pred njima. Njegovo potpuno i potpuno posvećenje službi Bogu je predložena norma. Ako je Učitelj rekao Pilatu: „ ... došao sam na svet da svedočim za istinu... (Jovan 18:37)“, u ovom istom svetu, njegovi izabranici moraju učiniti isto.

Svaka misterija ima svoje objašnjenje, ali da bi se do njega došlo, moraju se koristiti ključevi koji otvaraju i zatvaraju pristup tajnama. Ali ovaj za površno radoznale, glavni ključ je sam Bog, lično. U slobodno vreme i prema svom nepogrešivom i savršeno pravednom sudu, on otvara ili zatvara ljudsku inteligenciju. Ova prva prepreka čini otkrivenu knjigu nerazumljivom i Sveto pismo uopšte postaje, kada je podvrgnuto čitanju lažnih vernika, zbirka verskih alibija. A ovih lažnih vernika je veoma mnogo, zbog čega je Isus na zemlji umnožio svoja upozorenja o lažnim Hristima koji će se pojaviti do kraja sveta, prema Mateju 24:5-11-24 i Mateju 7:21 do 23, gde upozorava na lažne tvrdnje onih koji glasno tvrde da su njegovi sledbenici.

Apokalipsa je stoga otkrovenje istorije istinske vere koju je Isus Hristos prepoznao kao Oca i kao Svetog Duha koji dolazi od Oca, jednog Boga Tvorca. Ova istinska vera kvalifikuje njegove izabranike koji prolaze kroz mračne vekove vremena ekstremne verske konfuzije. Ova situacija opravdava simbol zvezda koji Bog pripisuje izabranicima koje prepoznaje, čak i trenutno, jer poput njih, prema Postanju 1:15, one sijaju u tami, „ da obasjavaju zemlju “.

Drugi ključ Apokalipse skriven je u knjizi proroka Danila, jednoj od knjiga starog zaveta, koja predstavlja prvog od „ dva svedoka “ Božja navedena u Otkrivenju 11:3; drugi je Apokalipsa i knjige novog zaveta. Tokom svoje zemaljske službe, Isus je skrenuo pažnju svojih učenika na ovog proroka Danila, čije je svedočanstvo klasifikovano među istorijskim knjigama u svetoj jevrejskoj „Tori“.

Božansko otkrovenje ima oblik dva duhovna stuba. To je toliko tačno da su knjige Danila i Apokalipsa date Jovanu međusobno zavisne i dopunjuju se noseći, poput dva stuba, prestonicu božanskog nebeskog otkrovenja.

Otkrivenje je stoga priča o istinskoj veri, koju Bog definiše u ovom stihu: „ Blažen je onaj koji čita i oni koji slušaju reči ovog proročanstva i drže ono što je u njemu napisano, jer je vreme blizu “ (Otkr. 1:3).

Glagol „čitati“ ima specifično značenje za Boga, koje ga povezuje sa razumevanjem pročitane poruke. Ova misao je izražena u Isaiji 29:11-12: „ Svako otkrovenje vam je kao reči zapečaćene knjige, koja se daje čoveku koji zna da čita, govoreći: 'Pročitaj ovo!' A on kaže: 'Ne mogu, jer je zapečaćena;' ili kao knjiga koja se daje čoveku koji ne zna da čita, govoreći: 'Pročitaj ovo!' A on kaže: 'Ne znam da čitam .'“ Ovim poređenjima, Duh potvrđuje nemogućnost razumevanja kodiranih božanskih poruka za one koji ga „poštuju ustima svojim i usnama svojim, ali čije je srce daleko od njega “, prema Isaiji 29:13: „ Gospod reče: 'Kad se ovaj narod približi k meni, poštuje me ustima svojim i usnama svojim; ali je njegovo srce daleko od mene , i strah koji ima od mene je samo propis ljudske tradicije.' “

Treći ključ se pridružuje prvom. On se takođe nalazi u Bogu, koji suvereno bira između svojih izabranika onoga koga će učiniti sposobnim da „čita“ proročanstva kako bi prosvetlio svoju braću i sestre u Isusu Hristu. Jer Pavle je ovo podsetio u 1. Korinćanima 12:28-29: „ I Bog postavi u crkvi prvo apostole, drugo proroke, treće učitelje, zatim čudotvorce, zatim darove isceljenja, pomaganja, upravljanja i raznih vrsta jezika. Jesu li svi apostoli? Jesu li svi proroci? Jesu li svi učitelji? “

U poretku koji je Bog odredio, čovek ne improvizuje kao prorok ličnom ljudskom odlukom. Sve se dešava onako kako je Isus učio u priči, ne smemo žuriti da zauzmemo prvo mesto na čelu scene, već

naprotiv, moramo sedeti u zadnjem delu sobe i čekati, ako se to mora dogoditi, da nas Bog pozove da idemo u prvi red. Nisam težio nikakvoj posebnoj ulozi u njegovom delu, i imao sam za sebe samo veliki apetit želje da razumem značenja ovih čudnih poruka, koje sam čitao u Otkrivenju. I Bog je bio taj koji me je, pre nego što sam razumeo njihovo značenje, pozvao u viziji. Nemojte se stoga iznenaditi izuzetno svetlosnim karakterom dela koja predstavljam; to je plod autentično apostolske misije.

Trenutna nesposobnost da se razumeju njegove tajne otkrivene na šifrovan način je stoga normalna i predviđena redom koji je Bog ustanovio. Neznanje ne predstavlja grešku, sve dok nije posledica odbijanja date svetlosti. U slučaju odbijanja onoga što otkriva kroz proroke koje je zadužio za ovaj zadatak, božanska presuda je trenutna: to je prekid odnosa, zaštite i nade. Tako je jedan misionarski prorok, Jovan, primio kodiranu viziju od Boga, u vreme kraja, drugi misionarski prorok vam danas predstavlja dešifrovane vizije Danila i Otkrivenja, nudeći vam sve garancije božanskog blagoslova svojom uzvišenom jasnoćom. Za ovo dešifrovanje postoji samo jedan izvor: Biblija, ništa osim Biblije, već cela Biblija, pod osvetljenjem Svetog Duha. Božja pažnja i njegova ljubav usmereni su ka najjednostavnijim ljudskim stvorenjima, poput poslušne dece, koja su postala retka u vreme kraja. Razumevanje božanske misli može se postići samo kroz blisku i intenzivnu saradnju između Boga i njegovog sluga. Istina se ne može ukrasti; ona se mora zaslužiti. Oni koji ga vole primaju ga kao božansko izlučivanje, plod, suštinu voljenog i obožavanog Gospoda.

Čitava struktura velikog Otkrovenja, koju na komplementaran način donose knjige proroka Danila i Otkrovenja, je gigantska i varljivo složena. Jer u stvarnosti, Bog često pominje iste teme u njima pod različitim i komplementarnim aspektima i detaljima. Na nivou savladavanja teme koji danas posedujem, otkrivena religiozna istorija je zapravo veoma jednostavna za sumiranje.

Ostaje četvrti ključ: mi sami. Moramo biti izabrani, jer naša duša i cela naša ličnost moraju da dele sa Bogom sve njegove koncepcije dobra i zla. Ako neko ne pripada njemu, sigurno će osporiti njegovu doktrinu po jednoj ili drugoj tački. Slavno Otkrovenje jasno se pojavljuje samo u osvećenim umovima izabranih. Istina je takva da se oko nje ne može cenkati, ne može se pregovarati; moramo je prihvatiti kakva jeste ili je ostaviti. Kao što je Isus učio, sve se rešava „da“ ili „ne“. A ono što čovek tome doda dolazi dolazi od Zlog.

Ostaje jedan osnovni kriterijum koji Bog zahteva: potpuna poniznost. Ponos zbog dela je legitiman, ali ponos nikada neće biti: „Bog se gordima protivi.“ ali daje blagodat smirenima (Jakov 4:6). Pošto je gordost koren zla koji je prouzrokovao pad đavola sa njegovim monstruoznim posledicama po njega samog i po sva Božja nebeska i zemaljska stvorenja, nemoguće je da gordo biće dobije izbor u Hristu.

Prava smirenost sastoji se u prepoznavanju naše ljudske slabosti i verovanju u Hristove reči kada nam kaže: „Bez mene ne možete ništa učiniti“ (Jovan 15:5). U tom „ništa“ leži, pre svega, mogućnost razumevanja značenja njegovih šifrovanih proročkih poruka. Reći ću vam zašto i dati vam objašnjenje. U svojoj mudrosti, svojoj božanskoj mudrosti, Gospod je inspirisao Danila da piše svoja proročanstva u delovima razdvojenim decenijama. Pre nego što me je inspirisao idejom da napravim uporednu sintezu svih ovih proročanstva razdvojenih u poglavlja, niko to nije učinio pre mene. Jer samo kroz ovu tehniku optužbe koje je Bog izneo dobijaju na preciznosti i jasnoći. Tajna svetlosti leži u sintezi svih proročkih tekstova, paralelnom proučavanju podataka iz njenih pojedinačnih poglavlja i, pre svega, traženju duhovnog značenja simbola na koje nailazimo u Bibliji. Sve dok se ovaj metod nije koristio, knjiga Danila, bez koje proročanstvo Otkrivenja ostaje potpuno nerazumljivo, pomenute

božanske optužbe nisu previše brinule one na koje su se odnosile. Upravo da bi se ova situacija promenila, Sveti Duh Isusa Hrista me je inspirisao da razjasnim ono što je do tada bilo skriveno. Identifikacija četiri glavne mete božanskog gneva je tako nesumnjivo otkrivena. Bog ne priznaje nikakav drugi autoritet osim svoje pisane reči, i upravo ona osuđuje i optužuje, kao svoja „ dva svedoka “ prema Otkrivenju 11:3, zemaljske i nebeske grešnike. Hajde sada da ukratko pogledamo ovu proročku istoriju otkrivenu.

Prvi deo : Istorija Izraela u deportaciji od 605. godine

Danilo stiže u Vavilon (-605) Dan. 1

Danijelove vizije o uzastopnim vladarima

1-Haldejsko carstvo: Dan.2:32-37-38; 7:4.

2-Medsko i Persijsko carstvo: Dan. 2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Grčko carstvo: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Rimsko carstvo: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-Evropska kraljevstva: Dan. 2:33; 7:7-20-24.

6-Papski režim: Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Drugi deo : Danilo + Otkrivenje

Proročanstvo o prvom dolasku Mesije koje su Jevreji odbacili: Danilo 9.

Progoni Jevreja od strane grčkog kralja Antioha IV Epifana (-168): najava velike nesreće : Dan. 10:1. Ispunjenje: Dan. 11:31. Rimski progoni (70): Dan. 9:26.

Posle Haldejaca, Međana i Persijanaca, Grka, dominacija Rima, carska, zatim papska, od 538. U Rimu, hrišćanska vera susreće svog smrtnog neprijatelja u svoje dve uzastopne carske i papske faze: Dan. 2:40 do 43; 7:7-8-19 do 26; 8:9 do 12; 11:36 do 40; 12:7; Otkr. 2; 8:8 do 11; 11:2; 12:3 do 6-13 do 16; 13:1 do 10; 14:8.

Od 1170. (Pjer Valdo), delo Reformacije do povratka Hrista: Otkr. 2:19-20-24 do 29; 3:1 do 3; 9:1 do 12; 13:11 do 18.

Između 1789. i 1798. godine, kaznene mere francuskog revolucionarnog ateizma: Otkr. 2:22; 8:12; 11:7 do 13.

Carstvo Napoleona I : Otkr. 8:13.

Od 1843. godine, ispit adventističke vere i njegove posledice: Danilo 8:14; 12:11-12; Otkr. 3. Pad tradicionalnog protestantizma: Otkr. 3:1 do 3; njegova kazna: Otkr. 9:1 do 12 (5. truba). Adventistički pioniri blagosloveni: Otkr. 3:4-6.

Od 1873. godine, zvanični blagoslov univerzalne institucije Adventista sedmog dana: Danilo 12:12; Otkrivenje 3:7; Božji pečat : Otkrivenje 7; njena univerzalna misija ili tri anđeoske poruke: Otkrivenje 14:7 do 13.

Od 1994. godine, podvrgnuta ispitu proročke vere, institucionalna adventistička vera je pala: Otkr. 3:14 do 19. Posledica: pridružila se protestantskom taboru odbačenom od 1844: Otkr. 9:5-10. Njena kazna: Otkr. 14:10 (i on će piti, ...).

Između 2021. i 2029. godine, Treći svetski rat: Danilo 11:40 do 45; Otkrivenje 9:13 do 19 (6. truba).

Godine 2029, kraj vremena kolektivne i individualne blagodati: Otkr. 15.

Univerzalni test vere: nametnuti nedeljni zakon: Otkr. 12:17; 13:11-18; 17:12-14; sedam poslednjih pošasti: Otkr. 16.

U proleće 2030. godine, „ Armagedon “: dekret o smrti i slavnom povratku Hrista: Danilo 2:34-35-44-45; 12:1; Otkr. 13:15; 16:16. Sedma truba : Otkr. 1:7; 11:15-19; 19:11-19. Sedma poslednja pošast : Otkr. 16:17. Žetva ili uznesenje izabranih: Otkr. 14:14-16. Berba ili kažnjavanje lažnih verskih učitelja: Otkr. 14:17-20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Od proleća 2030. godine, sedmog milenijuma ili velike Subote za Boga i njegove izabranike: poražen, Satana je okovan na pustoj zemlji hiljadu godina : Otkr. 20:1 do 3. Na nebu, izabrani sude palima: Danilo 7:9; Otkr. 4; 11:18; 20:4 do 6.

Oko 3030. godine, Strašni sud: slava izabranih: Otkr. 21. Druga smrt na zemlji: Dan. 7:11; 20:7-15. Na obnovljenoj zemlji: Otkr. 22; Dan. 2:35-44; 7:22-27.

Simboli Rima u proročanstvu

Nejasan aspekt proročanstava leži u upotrebi različitih simbola iako se odnose na isti entitet. Ona tako postaju komplementarna, a ne međusobno isključiva. Ovo omogućava Bogu da održi misteriozni aspekt tekstova i da konstruiše složeni portret različitih aspekata ciljane teme. To je slučaj sa njegovom glavnom metom: Rimom.

U Danilu 2, u viziji statue, to je četvrto carstvo sa simbolom „gvozdениh nogu“. „Gvožđe“ je slika njegovog tvrdog karaktera i njegovog latinskog motoa „DVRA LEX SED LEX“, što se prevodi kao: „zakon je strog, ali zakon je zakon“. Štaviše, „gvozdene noge“ podsećaju na izgled rimskih legionara obučениh u gvozdene oklope na torzu, glavi, ramenima, rukama i nogama, koji su napredovali peške u dugim, organizovanim i disciplinovanim kolonama.

U Danilu 7, Rim, u svoje dve paganske faze, republikanskoj i carskoj, još uvek je četvrto carstvo opisano kao „strašno čudovište sa gvozdenim zubima“. Gvožđe njegovih zuba povezuje ga sa gvozdenim nogama iz Danila 2. Takođe ima „deset rogova“ koji predstavljaju deset nezavisnih evropskih kraljevstava koja će se formirati nakon pada Rimskog carstva. Ovo je učenje dato u Danilu 7:24.

Dan. 7:8 opisuje pojavu jedanaestog „roga“ koji će, u proročanstvu, postati glavna meta sveg božanskog gneva. Naziva se „mali rog“, ali, paradoksalno, Dan. 7:20 mu daje „veći izgled od ostalih“. Objašnjenje će biti dato u Dan. 8:23-24, „taj drski i lukavi car... uspeće u svojim poduhvatima; uništiće moćne i narod svetih“. Ovo je samo deo postupaka koje Bog pripisuje ovoj drugoj rimskoj dominaciji, koja se ostvaruje od 538. godine, uspostavljanjem papskog režima koji nameće rimokatoličku veru carskim autoritetom Justinijana I. Moraćemo da primetimo sve optužbe koje Bog iznosi na raštrkani način, kroz proročanstvo, protiv ovog autokratskog i despotskog, ali religioznog, režima koji predstavlja rimski papizam. Ako ga Dan. 7:24 naziva „drugačijim od prvog“, to je upravo zato što je njegova moć religiozna i počiva na lakovernosti moćnih koji ga se boje i plaše se njegovog uticaja na Boga; što Dan. 8:25 pripisuje „uspehu njegovih lukavstava“. Nekima bi moglo biti nenormalno što povezujem cara iz Danila 7 sa carem iz Danila 8. Stoga moram da pokažem opravdanje za ovu vezu.

U Dan. 8, više ne nalazimo četiri carska nasleđa iz Dan. 2 i 7, već samo dva od ovih carstava, štaviše jasno identifikovana u tekstu: Medo-persijsko carstvo, označeno „ovnom“, i grčko carstvo predstavljeno „jarcem“ koje prethodi Rimskom carstvu. Godine 323, veliki grčki osvajač Aleksandar Veliki umire, „veliki rog jarcu je slomljen“. Ali bez naslednika, njegovo carstvo je podeljeno između njegovih generala. Nakon 20 godina rata između njih, ostaju samo 4 kraljevstva „četiri roga su se

uzdigla na četiri vetra nebeska da ga zamene “. Ova četiri roga su Egipat, Sirija, Grčka i Trakija. U ovom 8. poglavlju, Duh nam predstavlja rođenje ovog četvrtog carstva koje je, na početku, samo zapadni grad, prvo monarhistički, a zatim republikanski od 510. godine. Upravo u svom republikanskom režimu Rim postepeno stiće moć pretvarajući u rimske kolonije narode koji ga pozivaju u pomoć. Tako je u stihu 9, pod imenom „ mali rog “, koji već označava rimski papski režim u Dan. 7, dolazak republikanskog Rima u istoriju Istoka gde se nalazi Izrael, postignut njegovom intervencijom u Grčkoj, „ jednom od četiri roga “. Kao što sam upravo rekao, pozvan je 214. godine da reši spor između dve grčke lige, Ahajske lige i Etolske lige, a rezultat je za Grčku bio gubitak nezavisnosti i kolonijalno potčinjavanje Rimljanima 146. godine. Stih 9 evocira uzastopna osvajanja koja će ovaj mali grad Italije učiniti četvrtim carstvom predstavljenim „ gvožđem “ u prethodnim proročanstvima. Geografska lokacija obrazloženja je Italija gde se nalazi Rim. Rođenje njegovih osnivača Romula i Rema prikazuje vučicu koja bi ih dojila. Na latinskom, reč Luv je „ lupa “, što znači vučica, ali i prostitutka. Tako je od svog stvaranja ovaj grad bio obeležen od Boga zbog svoje dvostruke proročanske sudbine. Naći ćemo ga kao vuka u Isusovom toru, koji će ga uporediti sa prostitutkom u Otkrivenju 17. Zatim, njegovo širenje ka „ jugu “ postignuto je osvajanjem južne Italije (-496 do -272), a zatim izlaskom kao pobednik iz ratova vođenih protiv Kartagine, današnjeg Tunisa, od 264. godine pre nove ere. Sledeća faza ka njegovom „ istoku “ jeste njegova intervencija u Grčkoj, kao što smo upravo videli. Upravo je tamo opisan kao „ izdizanje iz jednog od četiri roga “ fragmentiranog grčkog carstva nasleđenog od Aleksandra Velikog. Sve moćniji, 63. godine, Rim će na kraju nametnuti svoje prisustvo i svoju kolonijalnu moć Judeji koju Duh naziva „ najlepšom od zemalja “ jer je to njegovo delo od njenog stvaranja nakon egzodusa njenog naroda iz Egipta. Ovaj izraz se ponavlja u Jezekilju 20:6-15. Istorijska preciznost: još jednom, Rim je pozvan od strane Hirkana u borbi protiv svog brata Aristobula. Tri rimska osvajanja opisana, u istom geografskom obliku kao i ona medo-persijskog „ ovna “ u istom poglavlju, u skladu su sa istorijskim svedočanstvom. Cilj koji je Bog postavio je tako postignut: izraz „ mali rog “ iz Dan. 7:8 i Dan. 8:9 tiče se, u obe reference, rimskog identiteta. Stvar je dokazana i nesporna. Na osnovu ove sigurnosti, božanski Duh će moći da završi svoje učenje i svoje optužbe protiv ovog papskog verskog režima, koji na sebe koncentriše sve nebeske gromove. Pošto je sukcesija papskog Rima carskom Rimu dokazana u Dan. 7, ovde, u Dan. 8, Duh preskače vekove koji ih razdvajaju, i od stiha 10, uzima za svoju metu papski entitet, svog omiljenog smrtnog neprijatelja; i to ne bez razloga. Jer pristupa hrišćanskoj religiji građana nebeskog carstva koje je okupio Isus Hristos: „ uzdigao se do nebeske vojske “. To je postignuto 538. godine carskim dekretom Justinijana I, koji je Vigiliu I dao verski autoritet i papski presto Vatikana. Ali naoružan ovom moći, on je delovao protiv svetaca Božjih, koje je progonio u ime hrišćanske religije, kao što će njegovi istorijski naslednici činiti skoro 1.260 godina (između 538. i 1789-1793). Istorijsko pojašnjenje potvrđuje tačnost ovog trajanja, znajući da je dekret napisan 533. godine. Dakle, 1.260 godina, u ovom računanju, završilo se 1793. godine, godine u kojoj je, u revolucionarnom „ Teroru “, dekretirano ukidanje Rimske crkve. „ Učinila je da neke od zvezda padnu na zemlju i zgazila ih “. Slika će biti ponovo pomenuta u Otkrivenju 12:4: „ Njegov rep je odneo trećinu zvezda sa neba i bacio ih na zemlju “. Ključevi su dati u Bibliji. Što se tiče zvezda, one se nalaze u Post. 1:15: „ Bog ih postavi na svod nebeski da obasjavaju zemlju “; u Post. 15:5, one se upoređuju sa potomstvom Avramovim: „ Pogledaj na nebo i izbroj zvezde, ako ih možeš izbrojati; tako će biti tvoje potomstvo “; u Dan. 12:3: „ Oni koji mnoge obrate pravednosti sijaće kao zvezde u vekove vekova “. Reč „ rep “ će imati veliki značaj u Apokalipsi Isusa Hrista, jer simbolizuje i označava „ proroka koji uči laži “, kako nam otkriva Isaija 9:14, otvarajući tako naše razumevanje božanske

kodirane poruke. Papski režim Rima je stoga, kroz vekove svoje dominacije i od svog nastanka, vođen lažnim prorocima, prema svetom i pravednom sudu koji je objavio Bog.

U Dan. 8:11, Bog optužuje papstvo da se pobunilo protiv Isusa Hrista, jedinog „Poglavara kneževa“, kako će stih 25 precizirati, takođe navedenog kao „Car careva i Gospodar gospodara“, u Otk. 17:14; 19:16. Čitamo: „Podigla se čak do zapovednika vojske, i oduzela mu je svagdašnju žrtvu, i srušila temelje njegove svetinje.“ Ovaj prevod se razlikuje od uobičajenih prevoda, ali ima prednost što strogo poštuje originalni hebrejski tekst. I u ovom obliku, Božja poruka dobija doslednost i preciznost. Izraz „svakodnevna“ ovde se ne odnosi na „žrtvu“, jer ova reč nije napisana u hebrejskom tekstu, njeno prisustvo je nedozvoljeno i neopravdano; štaviše, iskrivljuje značenje proročanstva. Zaista, proročanstvo cilja na hrišćansko doba u kojem su, prema Danilu 9:26, žrtve i prinosi bili ukinuti. Ovaj termin „permanentno“ odnosi se na ekskluzivno vlasništvo Isusa Hrista, a to je njegovo sveštenstvo, odnosno njegova moć zastupnika u korist njegovih jedinih izabranika koje on identifikuje i bira. Sada, preuzimajući ovu tvrdnju, papski režim blagosilja proklete i proklinje blagoslovene od Boga koje lažno optužuje za jeres, postavljajući sebe kao model božanske vere; tvrdnja koju Bog potpuno osporava u svom proročkom otkrivenju koje ga optužuje, u Dan. 7:25, da „smišlja da promeni vremena i zakon“. Jeres je stoga u celokupnom delu papskog režima, čineći je nedostojnom da podnese ili donese bilo kakav verski sud. Permanentno je stoga, u skladu sa učenjima Jevr. 7:24, „nepromenljivo sveštenstvo“ Isusa Hrista. Stoga, papstvo ne može tvrditi da mu je moć i autoritet preneti od Boga u Isusu Hristu; moglo bi samo nezakonito da ga ukrade od njega, sa svim posledicama koje će takva krađa imati za njega samog i one koje zavodi. Ove posledice su otkrivene u Dan. 7:11. Na Strašnom sudu, pretrpeće „drugu smrt, budući živ bačen u jezero ognjeno i sumporno“, kojom je dugo pretio monarsima i svim ljudima, kako bi mu služili i bojali se: „I video sam zbog velikih reči koje je rog govorio, i dok sam video, zver bi ubijena, i telo njeno bi uništeno, predato ognju da bude spaljeno.“ Zauzvrat, Otkrivenje Apokalipse će potvrditi ovu rečenicu pravednog suda istinitog Boga, ogorčenog i frustriranog, u Otkrivenju 17:16; 18:8; 19:20. Odabrao sam da prevedem kao „i srušio temelj njegovog svetilišta“ zbog duhovne prirode optužbi protiv papskog režima. Zaista, hebrejska reč „mekon“ može se prevesti kao: mesto ili temelj. I u ovom slučaju, zaista je srušen temelj duhovnog svetilišta. Ovaj izraz „temelj“ se odnosi, prema Ef. 2:20-21, sam Isus Hristos, „glavni ugaoni kamen“, ali i ceo apostolski temelj u poređenju sa duhovnom građevinom, odnosno „svetilištem“ u vlasništvu Isusa Hrista, koje je Bog izgradio na njemu. Navodno nasleđe Svetog Petra stoga je u suprotnosti sa samim Bogom. Za papizam, jedino Petrovo nasleđe je nastavak dela njegovih dželata koji su ga razapeli posle njegovog božanskog Učitelja. Njegov režim inkvizicije verno je reprodukovao početni paganski model. Nakon što je „promenio vremena i zakon“ koji je Bog ustanovio, ovaj netolerantni i okrutni režim, čiji su neki papski poglavari bili ubice, ozloglašeni kriminalci, poput Aleksandra VI Borgia i njegovog sina Cezara, dželata i kardinala, svedoči o integralnoj đavoljskoj prirodi rimokatoličke papske institucije. Ogromni masakri mirnih ljudi pokrenuli su ovi verski autoriteti, prisilnim preobraćenjima, pod kaznom smrti, i verski redovi krstaških ratova vođenih protiv muslimana koji su okupirali zemlju Izraela; zemlja koju je Bog prokleo od 70. godine, gde su Rimljani došli da unište „grad i svetinju“, u skladu sa onim što je najavljeno u Dan. 9:26, kao posledicu odbacivanja Mesije od strane Jevreja. „Temelj njegovog svetilišta“ odnosi se na sve doktrinarne istine koje su apostoli primili i preneli budućim generacijama kroz spise novog zaveta; drugi od Božjih „dva svedoka“, prema Otk. 11:3. Od ovog tihog svedoka, papizam je zadržao samo imena heroja biblijske vere kojima njegovo mnoštvo sledbenika klanja i služi u mnoštvu. Istina, prema Rimu, delimično je zapisana u njegovom „misalu“

(vodiču za misu), koji zamenjuje Božja „ dva svedoka “; spise starog i novog zaveta koji zajedno čine Sveto pismo protiv kojeg se borio pogubivši svoje verne sledbenike.

Stih 12 iz Dan. 8 otkriće nam zašto je sam Bog bio primoran da podigne ovu gnusnu i odvratnu religiju. „ Vojska je predata sa svakodnevnim zbog greha .“ Dakle, užasna i gnusna dela ovog režima postojala su, po Božjoj želji, da bi se kaznio „ greh “ koji je, prema 1. Jovanovoj 3:4, prestup zakona. I to je delo koje se već može pripisati Rimu, ali u njegovoj paganskoj carskoj fazi, jer je greh tako težak, koji zasluži takvu kaznu, dotakao Boga u dve izuzetno osetljive tačke: njegovu slavu kao Boga stvoritelja i kao Pobjednika u Hristu. Videćemo u Otkr. 8:7-8 da uspostavljanje papskog režima, 538. godine, predstavlja drugu kaznu, koju je nametnuo Bog, a prorekla je upozoravajuća simbol „ druge trube “. Njoj prethodi još jedna kazna, sprovedena varvarskim invazijama na Evropu koja je postala neverno hrišćanska. Ove radnje koje se protežu između 395. i 476. godine, uzrok izrečenih kazni se i dalje nalazi pre 395. godine. Dakle, potvrđen je datum 7. marta 321. godine, kada je paganski rimski car Konstantin I , koji je ponudio mir hrišćanima carstva, naredio dekretom napuštanje prakse Subote koju je zamenio ostatkom prvog dana. Sada je ovaj prvi dan bio posvećen paganskom obožavanju nepobedivog obožavanog sunca. Bog je pretrpeo dvostruki sram: gubitak svoje Subote, sećanja na njegovo delo kao stvaraoca i na njegovu konačnu pobjedu nad svim neprijateljima, ali i, umesto toga, proširenje paganske časti date prvom danu, u samim redovima učenika Isusa Hrista. Malo ljudi će razumeti važnost krivice, jer moramo shvatiti da Bog nije samo stvaralac života, on je takođe stvaralac i organizator vremena, i samo u tu svrhu je stvorio zvezde na nebu. Sunce se pojavljuje četvrtog dana da označi dane, mesec da označi noć, a ponovo sunce i zvezde da obeleže godine. Ali nedelja nije obeležena zvezdama, ona počiva isključivo na suverenoj odluci Boga stvoritelja. Stoga će predstavljati znak njegovog autoriteta i Bog će se pobrinuti za to.

Svetlo na subotu

Unutrašnja organizacija nedelje je takođe izraz njegove božanske volje i Bog će vas na to podsetiti u svoje vreme u tekstu svoje četvrte zapovesti: „ Sećaj se dana odmora da ga svetkuješ. Šest dana imaš da radiš sve svoje poslove, ali sedmi je dan Jahvea, Boga tvog. U taj dan ne radi nikakav posao, ni ti, ni žena tvoja, ni deca tvoja, ni životinje tvoje, ni stranac koji je u tvojim vratima, jer je Jahve stvorio nebo i zemlju, more i sve što je u njima za šest dana; zato je blagoslovio sedmi dan i osvetio ga.“ ”.

Pažljivo pogledajte, u ovom citatu se radi samo o brojevima „ šest i sedam “; reč Sabat se čak ni ne pominje. A u svom obliku „ sedmi “, rednom broju, Tvorac-Zakonodavac insistira na stavu da je ovaj sedmi dan zauzima. Zašto ovo insistiranje? Daću vam razlog da promenite, ako je potrebno, svoj pogled na ovu zapovest. Bog je želeo da obnovi vremenski red koji je uspostavio od postanka sveta. A ako toliko insistira, to je zato što je nedelja konstruisana po slici kompletnog vremena njegovog plana spasenja: 7000 godina ili tačnije, 6000 + 1000 godina. Jer je iskrivio svoj plan spasenja, udarivši dva

puta u stenu Horiv, Mojsije je bio sprečen da uđe u zemaljski Hanan. To je bila lekcija koju je Bog želeo da nauči o svojoj neposlušnosti. Od 1843-44, ostatak prvog dana nosi iste posledice, ali ovog puta sprečava ulazak u nebeski Hanan, nagradu vere izabranih koju nudi iskupljujuća smrt Isusa Hrista. Ovaj božanski sud pada na pobunjenike, jer, kao i Mojsijevo delo, ostatak prvog dana nije u skladu sa planom koji je programirao Bog. Imena se mogu menjati bez previše posledica, ali karakter brojeva je njihova nepromenljivost. Za Boga Tvorca, koji nadgleda svoje stvaranje, progresivno odvijanje vremena odvija se kroz niz nedelja od sedam dana. Nepromenljivo, prvi dan će ostati prvi dan, a „ sedmi “ će ostati „ sedmi “. Svaki dan će trajno zadržati vrednost koju mu je Bog dao, od početka. A Postanje nas uči, u 2. poglavlju, da je sedmi dan predmet posebne sudbine: on je „ osvećen “, to jest, izdvojen. Do sada je čovečanstvo ignorisalo pravi uzrok ove posebne vrednosti, ali danas, u njegovo ime, dajem Božje objašnjenje. U njegovom svetlu, Božji izbor postaje jasan i opravdan: sedmi dan proriče sedmi milenijum božanskog globalnog projekta od 7.000 solarnih godina, od kojih će poslednjih „ hiljadu godina “ pomenutih u Otkrivenju 20, videti izabranike Isusa Hrista kako ulaze u radost i prisustvo svog voljenog Učitelja. I ova nagrada će biti dobijena zahvaljujući Isusovoj pobedi nad grehom i smrću. Osvećena Subota više nije samo spomen na stvaranje našeg zemaljskog univerzuma od strane Boga, već svake nedelje obeležava napredak ka ulasku u nebesko carstvo gde, prema Jovanu 14:2-3, Isus „ priprema mesto “ za svoje voljene izabranike. Evo veoma dobrog razloga da volimo i poštujemo ovaj sveti sedmi dan, kada se on predstavlja kao obeležje kraj naših nedelja, u zalazak sunca, na kraju šestog dana .

Od sada, kada čitate ili čujete reči ove četvrte zapovesti, morate čuti iza reči teksta, kako Bog govori ljudskom biću: „Imaš 6000 godina da proizvedeš dela vere izabranih, jer kada dođe kraj ovog vremena, vreme od 1000 godina sedmog milenijuma više neće pripadati tebi; ono će biti produženo samo za moje izabrane koji su ušli u moju nebesku večnost, putem istinske vere koju je prepoznao Isus Hristos.“

Subota se tako pojavljuje kao simboličan i proročki znak večnog života rezervisanog za otkupljene sa zemlje. Takođe, Isus ju je predstavio „ dragocenim biserom “ u svojoj priči citiranoj u Mateju 13:45-46: „ Opet je carstvo nebesko kao trgovac koji traži lepe bisere. Našavši jedan dragoceni biser , ode i proda sve što ima i kupi ga .“ Ovaj stih može dobiti dva obrnuta objašnjenja. Izraz „ carstvo nebesko “ označava Božji plan spasenja. Zamišljajući svoj plan, Isus Hristos sebe upoređuje sa „ trgovcem “ „ bisera “ koji traži biser , najlepši, najsavršeniji i stoga, posledično, onaj koji zahteva najvišu cenu. Da bi pronašao ovaj redak i stoga dragoceni biser , Isus je napustio nebo i svoju slavu i na zemlji, po cenu svoje strašne smrti, otkupio je ove duhovne bisere kako bi postali njegovo vlasništvo za večnost. Ali obrnuto, trgovac je izabranik koji žedi za apsolutnim, za božanskim savršenstvom koje će biti nagrada istinske vere. I ovde, da bi osvojio ovu nagradu nebeskog poziva, on napušta uzaludne i nepravedne zemaljske vrednosti da bi se posvetio obožavanju Boga Stvoritelja koje mu je ugodno. U ovoj verziji, biser velike vrednosti je večni život koji je Isus Hristos ponudio svojim izabranicima u proleće 2030. godine.

Ovaj biser velike vrednosti može se stoga odnositi samo na poslednju eru adventizma; onu čiji će poslednji predstavnici živeti do istinskog povratka Isusa Hrista. Zato ovaj biser velike vrednosti spaja Sabat, povratak Hrista i svetost poslednjih izabranih. Doktrinarna savršenost pronađena u ovoj poslednjoj eri daje svetima sliku bisera . Njihovo specifično iskustvo ulaska u večnost živi potvrđuje ovu sliku bisera . A njihova vezanost za sedmi dan, Sabat, za koji znaju da proriče sedmi milenijum, daje Sabatu i sedmom milenijumu sliku jedinstvenog dragocenog dragulja sa kojim se ništa ne može

uporediti osim „bisera velike vrednosti “. Ova ideja će se pojaviti u Otkrivenju 21:21: „ Dvanaest vrata behu dvanaest bisera ; svaka vrata behu od jednog bisera . Ulica gradska beše čisto zlato, kao providno staklo .“ Ovaj stih podvlači jedinstvenost standarda osvećenja koji zahteva Bog, a istovremeno i jedinstvenu nagradu za dobijanje večnog života njihovim ulaskom u Sabat sedmog milenijuma kroz simbolična „ vrata “ koja predstavljaju adventističke testove vere. Poslednji iskupljeni nisu bolji od onih koji su im prethodili. Samo doktrinarna istina koju im je Bog obznanio opravdava njihov lik kao bisera , koji sledi lik brušenog dragog kamenja . Bog nikada ne pravi izuzetke za ljude, ali, u zavisnosti od vremena o kome je reč, zadržao je pravo da napravi izuzetke od standarda svetosti potrebnog za spasenje. Hrišćanska era koja se razmatra prvenstveno se odnosi na vreme obeleženo povratkom verski zvaničnog greha od uspostavljanja rimskog papskog režima, odnosno od 538. godine. Takođe, počeci Reformacije su pokriveni njegovim saosećanjem i milošću, a prekršaj Subote nije mu uračunat pre Danilovog dekreta. 8:14 je stupio na snagu, to jest, od proleća 1843. U suptilnoj aluziji, Isus predlaže kupovinu bisera u Otkrivenju 3:18: „ Savetujem ti da kupiš od mene zlata ognjem očišćenog, da se obogatiš, i bele haljine da se obučeš i da se ne vidi sramota tvoje nagote, i mast za oči da pomažeš oči svoje, da vidiš .“ Ove stvari, koje Isus nudi onima kojima nedostaju, predstavljaju elemente koji izabranom daju njegov simbolički izgled „ bisera “ u očima i sudu Gospoda Isusa Hrista. „ Biser “ mora biti „ kupljen “ od Njega; ne dobija se besplatno. Cena je cena samoodricanja, osnova borbe vere. U odgovarajućem redosledu, Isus nudi na prodaju veru ispitanu iskušenjem koja izabranom daje njegovo duhovno bogatstvo; njegovu čistu i besprekornu pravednost koja pokriva duhovnu nagotu pomilovanog grešnika; pomoć Svetog Duha koja otvara oči i inteligenciju grešnog čoveka za plan koji je Bog otkrio u svojim svetim spisima Biblije.

Tokom 6.000 godina hrišćanske ere, Bog je čekao do kraja ovog zemaljskog ciklusa da bi svojim poslednjim izabranicima otkrio veličanstvenost svog svetog sedmog dana ili osveštane Subote za njihov odmor. Izabranici koji razumeju njeno značenje sada imaju sve razloge da je vole i poštuju kao dar od Isusa Hrista. Što se tiče onih koji je ne vole i bore se protiv nje, oni imaju i imaće sve razloge da je mrze jer će označiti kraj njihovog životinjskog zemaljskog postojanja.

Ukaz iz Danila 8:14

Dan. 8:12 nastavlja, govoreći: „ Rog je oborio istinu i napredovao je u onome što je činio .“ „ Istina “ je, prema Ps. 119:142, „ zakon “. Ali je takođe apsolutna suprotnost „ laži “ koja, prema Is. 9:14, karakteriše papskog „ lažnog proroka “ terminom „ rep “ koji ga direktno optužuje u Otkr. 12:4. U stvari, on obara istinu da bi na njeno mesto postavio svoje verske „ laži “. Njegovi „ poduhvati “ mogli su samo „ uspeti “, jer je sam Bog doveo do njenog pojavljivanja da kazni hrišćansko neverstvo koje se praktikovalo od 7. marta 321. godine.

Stihovi 13 i 14 će imati vitalni značaj do kraja sveta. U stihu 13, sveci se pitaju koliko će dugo trajati iznuda „ svakodnevnog “ i iznuda „ razornog greha “; stvari koje smo upravo identifikovali. Ali hajde da se malo zadržimo na ovom „ razornom grehu “. U pitanju je razaranje ljudskih duša ili života. Na kraju krajeva, celokupno desetkovano čovečanstvo će, tokom „ hiljadu godina “ sedmog milenijuma, napustiti planetu Zemlju u njenom prvobitnom obliku „ bez oblika i prazno “, što će joj, u Otkrivenju 9:2-11, 11:7, 17:8 i 20:1-3, doneti ime „ bezdan “ iz Postanja 1:2.

„ Svetci “ takođe pitaju dokle će hrišćanska „ svetost i vojska “ biti „gaženi “? U ovoj sceni, ovi „ svetci “ se ponašaju kao verne sluge Božije, oživljeni poput Danila, koji je dat kao primer u Dan. 10:12, legitimnom željom „ da “ razumeju „božanski plan“. Dobijaju za tri pokrenute teme jedan odgovor dat u stihu 14.

Prema ispravkama i poboljšanjima koja me je Bog naveo da napravim u odnosu na originalni hebrejski tekst, dati odgovor je: „ Do večeri i jutra, dve hiljade i trista, i svetinja će biti opravdana .“ Ovo više nije nejasan tekst predanja: „ Do dve hiljade i trista večeri i jutra, i svetinja će biti očišćena .“ Više nije pitanje svetinje već svetosti ; štaviše, glagol „ očišćen “ je zamenjen sa „ opravdan “. „, a treća promena se tiče izraza „ večer jutro “ koji je zaista jednina u hebrejskom tekstu. Na ovaj način, Bog uklanja svako opravdanje od onih koji pokušavaju da promene ukupan broj deljenjem sa dva,

tvrdeći da odvaja večeri od jutra. Njegov pristup se sastoji u predstavljanju jedinice računanja „veče jutro“ koja definiše dan od 24 sata u Postanju 1. Tek tada Duh otkriva broj ove jedinice: „2300“. Ukupan broj navedenih proročkih dana je tako zaštićen. Glagol „opravdao“ ima kao koren, na hebrejskom, reč „pravda“ „cedek“. Prevod koji predlažem je stoga sam po sebi opravdan. Zatim, greška u vezi sa hebrejskom rečju „kodeš“ prevodi ovaj termin sa „svetište“, što je na hebrejskom „mikdaš“. Reč „svetište“ je pravilno prevedena u stihu 11 iz Danila 8, ali nema mesta u stihovima 13 i 14 gde Duh koristi reč „kodeš“ koja bi trebalo da se prevede kao „svetost“.

Kada znamo da „razorni greh“ posebno cilja na napuštanje Subote, koja je sama po sebi predmet posebnog božanskog osvećenja, ova reč „svetost“ značajno osvetljava značenje proročke poruke. Bog objavljuje da će, na kraju navedenih „2300 večernjih jutara“, poštovanje ostatka njegovog istinskog „sedmog dana“ biti zahtevano od njega, od svake osobe koja tvrdi da je svetost i „večna pravda“ koju je dobio Isus Hristos. Kraj „razornog greha“ podrazumeva odricanje od verskog obožavanja nedelje, bivšeg dana sunca, koji je ustanovio Konstantin I, paganski car. Bog tako ponovo uspostavlja doktrinarne norme spasenja koje su preovladavale u vreme apostola. Ovaj termin „svetost“ sam po sebi obuhvata sve doktrinarne istine temelja hrišćanske vere. Imajući za uzor i poreklo učenje dato Jevrejima, hrišćanska vera ne donosi ništa novo, osim zamene životinjskih žrtava krvlju koju je Isus Hristos prolio na prestolu milosti skrivenom u podzemnoj pećini koja se nalazila pod njegovim nogama na Golgoti, kao što je naš Spasitelj blagovoleo da otkrije i pokaže svom sluzi Ronu Vajatu 1982. godine. Otkrivanje tema koje se tiču reči „svetost“ je progresivno i proteže se tokom vremena jednog života, ali od 2018. godine ovo vreme se računa i ograničava, a danas, 2020. godine, preostalo je samo 9 godina da se obnove svi aspekti.

Danilo 8:14 je dekret koji ubija dušu, jer promena Božjeg suda rezultira gubitkom Hristove ponude spasenja za sve praktikujuće rimokatoličke nedeljne hrišćane. Duh nasleđene tradicije će tako prouzrokovati večnu smrt mnoštva, koja često nisu svesna svoje osude od Boga. Upravo ovde demonstracija ljubavi prema istini omogućava Bogu da označi „razliku“ u vezi sa sudbinom koja pogađa „one koji mu služe i one koji mu ne služe (Malahija 3:18)“.

Neki buntovni duhovi će želeći da ospore samu ideju promene koja se može pripisati Bogu koji sam izjavljuje: „Ja se ne menjam“, u Mal. 3:6. Upravo tada moramo shvatiti da se promena postignuta 1843-44. sastoji samo u ponovnom uspostavljanju prvobitne norme koja je dugo bila iskrivljena i transformisana. Zato blagoslov izabranih Reformacije, pripisan uprkos njihovim nesavršenim delima, predstavlja izuzetan karakter, čiji se doktrinarni aspekt ne može predstaviti kao model istinske vere. Ovaj poseban sud za prve reformatore je toliko izuzetan da ga Bog primećuje i otkriva u Otkr. 2:24 gde kaže protestantima, pre 1843. godine: „Ne stavljam na vas nikakvo drugo breme, samo ono što imate, čuvajte dok ja ne dođem.“

„Nevolja“ vezana za stupanje na snagu ove uredbe iz Dan. 8:14 je toliko „velika“ da je Bog signalizira objavljujući tri „velike nevolje“ u Otkr. 8:13. A sa tako ozbiljnim posledicama, hitno je znati datum njenog stupanja na snagu. Upravo je to bila briga „svetih“ iz Dan. 8:13. Trajanje je sada otkriveno kao „2300 proročkih dana“ ili 2300 stvarnih solarnih godina, prema zakoniku datom Jezekilju, savremenom proroku iz Danila (Jez. 4:5-6). Ovo 8. poglavlje, čija je tema okončanje rimskog „greha“, pronaći će elemente koji mu nedostaju u Dan. 9 gde će se i tamo raditi o „okončanju greha“, ali ovog puta, prvobitnog „greha“ koji je prouzrokovao gubitak večnog života, još od Adama i Eve. Operacija će biti zasnovana na zemaljskoj službi Mesije Isusa i na dobrovoljnom prinošenju njegovog

savršenog života kao žrtve, u otkupljenje grijehova njegovih izabranika, i naglašavam, samo njih. Vreme njegovog dolaska među ljude je određeno proročanstvom u proročkim danima. Poruka se odnosi na jevrejski narod kao prioritet, jer su u savezu sa Bogom. Ona daje jevrejskom narodu, da „ostane sa grijehom“, period od „sedamdeset nedelja“, što predstavlja 490 stvarnih dana-godina. Ali takođe ukazuje na način datiranja početne tačke proračuna. „Od vremena kada je objavljena reč da će Jerusalim biti obnovljen, do pomazanika, postoji... (7 + 62 = 69 nedelja)“. Tri persijska kralja su dala ovo ovlašćenje, ali samo treći, Artakserks I, ispunio ga je u potpunosti prema Jezdri 7:7. Njegov kraljevski dekret je objavljen u proleće 458. godine pre nove ere. Termin od 69 nedelja smešta početak Isusove Hristove službe u godinu 26. Ciljajući posebno na poslednjih „sedam godina“ rezervisanih za delo Isusa, koji svojom pomiriteljskom smrću uspostavlja temelje novog zaveta, Duh predstavlja u stihu 27 iz Danila 9 ovu „sedmicu“ dana-godina „usred“ koje, svojom dobrovoljnom smrću, „ukida žrtvu i prinos“; stvari koje se prinose Isusu Hristu, radi pomirenja grijehova. Ali njegova smrt dolazi pre svega da bi „uništila grijeh“. Kako treba da razumemo ovu poruku? Bog nudi demonstraciju svoje ljubavi koja će osvojiti srca njegovih izabranika koji će se, zauzvrat ljubavlju i zahvalnošću, boriti uz njegovu pomoć protiv greha. 1. Jovanova 3:6 potvrđuje, rekavši: „Ko ostaje u njemu, ne čini greha; ko greši, nije ga video niti ga poznao.“ I potkrepljuje svoju poruku mnogim drugim citatima.

Na doktrinarnom nivou, novi zavet koji je izgradio Isus Hristos samo zamenjuje stari. Dakle, oba zaveta počivaju na istoj proročkoj osnovi otkrivenoj u Dan. 9:25. Datum – 458. stoga može poslužiti kao osnova za izračunavanje 70 nedelja određenih za jevrejski narod, ali i za 2300 stvarnih dana-godina iz Dan. 8:14 koje se tiču hrišćanske vere. Zahvaljujući ovom preciznom datumu, možemo utvrditi smrt Mesije 30. godine i stupanje na snagu dekreta iz Dan. 8:14 1843. godine. Obe poruke dolaze da „unište grijeh“ sa večnim smrtnim posledicama za one koji istrajno ignorišu ih, jednog kao drugog, dok ih smrt ne pogodi, ili nakon završetka vremena kolektivne i individualne milosti koje će prethoditi slavnom povratku Isusa Hrista. Do ove tačke, život omogućava iskrena obraćenja koja omogućavaju pristup statusu izabranog.

Pisanje knjige u potpunosti obavlja Bog. On je taj koji bira reči i u Otkrivenju 22:18-19 upozorava prevodioce i pisare koji će biti odgovorni za prenošenje ili transkripciju originalne priče, s generacije na generaciju, da će i najmanja promena u rečima dovesti do gubitka spasenja. Stoga ovde imamo veoma posebno delo veoma visoke svetosti. Mogu ga uporediti sa gigantskom „slagalicom“ čije sklapanje ne bi moglo biti završeno ako bi se izmenio i najmanji originalni deo. Delo je stoga božanski kolosalno i prema svojoj prirodi, sve što Bog u njemu kaže je istinito, ali istinito za ishod njegovog spasonosnog projekta; jer on ovo proročanstvo upućuje svojim „slugama“, tačnije, „svojim robovima“, o kraju sveta. Proročanstvo će biti tumačivo tek kada se prореčeni elementi budu ispunili ili, uglavnom, ispunili.

Ljudi su uvek ignorisali dužinu ukupnog vremena koje je trebalo da traje božanski projekat spasenja. Stoga se sluga Božji u svakom trenutku mogao nadati da će biti svedok kraja sveta, a Pavle to svedoči svojim rečima: „Ovo kažem, braćo, da je vreme kratko; od sada neka oni koji imaju žene budu kao da nemaju; koji plaču kao da ne plaču; koji se raduju kao da se ne raduju; koji kupuju kao da nemaju; i koji koriste svet kao da ga ne koriste, jer prolazi obliče ovoga sveta (1. Kor. 7:29-31).“

Imamo prednost u odnosu na Pavla što smo u ovom vremenu kada se Bog sprema da završi svoj izbor večnih izabranika. I danas, njegov inspirisani savet treba da primene istinski izabranici našeg poslednjeg vremena. Svet će proći, a samo će se večni život izabranih produžiti. Takođe, reči Božije u Hristu: „Dolazim brzo“, u Otkrivenju 1:3, su istinite, savršeno opravdane i prikladne za ovo naše poslednje vreme; devet godina od njegovog povratka, dok pišem ovaj tekst.

Videli smo u Dan. 7:25 da je Rim nameravao da „promeni vremena i božanski zakon“. Razumevanje misterija Apokalipse Isusa Hrista, date apostolu Jovanu zarobljenom na ostrvu Patmos, u suštini se zasniva na poznavanju pravog vremena koje je Bog utvrdio. Tema vremena je stoga fundamentalna za razumevanje Apokalipse, koju Bog strukturira na ovom pojmu vremena. On će stoga igrati na nepreciznost ovih podataka kako bi knjiga zadržala svoj bezopasni misteriozni karakter koji će joj omogućiti da pređe 20 vekova naše ere, a da je ne unište optuženi i osuđeni entiteti. Promenjena vremena, a posebno kalendar koji je Rim ustanovio na lažni datum povezan sa Isusovim rođenjem, nisu dozvolili da izabrani budu prevareni kada tumače božanska proročanstva; to je zato što Bog u svojim proročanstvima predstavlja trajanja čiji su početak i kraj zasnovani na istorijskim događajima koje stručni istoričari lako mogu da identifikuju i datiraju.

Ali u Otkrivenju, pojam vremena je prvobitni, jer na njemu počiva cela struktura knjige. Stoga je, posledično, njegovo razumevanje zavisilo od ispravnog tumačenja Subote koju je Bog zahtevao i obnovio 1844. godine. Moja služba, započeta 1980. godine, imala je za cilj da otkrije važnost proročke uloge Subote, koja proriče veliki odmor sedmog milenijuma, Boga i njegovih izabranika, temu Otkrivenja 20. Prema 2. Petrovoj 3:8, „jedan dan je kao hiljadu godina, a hiljadu godina kao jedan dan“, veza uspostavljena između slike sedam dana stvaranja otkrivene u Postanju 1 i 2 i sedam hiljada godina ukupnog vremena božanskog projekta, jedina je omogućila moje razumevanje sklopa strukture knjige. Sa ovim znanjem, proročanstvo je osvetljeno i otkriva, biser po biser, sve svoje tajne.

Dakle, proročanstvo postaje živo i delotvorno samo ako se poruka može povezati sa datumom u istoriji hrišćanske ere. To je ono što mi je inspiracija Svetog Duha Božjeg u Isusu Hristu omogućila da

postignem. Stoga mogu da proglasim ovu „ malu knjižicu otvorenom “, potvrđujući ispunjenje božanskog plana najavljenog u Otkrivenju 5:5 i 10:2.

Što se tiče njegove arhitekture, vizija Apokalipse pokriva vreme hrišćanske ere između kraja apostolske ere, oko 94. godine, i kraja sedmog milenijuma koji će uslediti nakon konačnog povratka Isusa Hrista 2030. godine. Stoga, sa poglavljima 2, 7, 8, 9, 11 i 12 iz Danila, deli pregled hrišćanske ere. Za hrišćane, glavno učenje dobijeno proučavanjem ove knjige je ključni datum proleća 1843. godine utvrđen Danilom 8:14, ali i jeseni 1844. godine kada se završio ispit vere. Takođe, od jeseni 1844. godine Bog je postavio temelje vere adventista sedmog dana. Ova dva datuma su toliko važna da će ih Bog koristiti za strukturiranje svoje vizije Apokalipse. Da bismo u potpunosti razumeli značaj ova dva bliska datuma, moramo povezati 1843. godinu sa početkom ispita vere u proročku reč. Prve duhovne žrtve pale su na ovaj datum kroz svoje prezrivo odbacivanje prve adventističke proklamacije Vilijama Milera. Ali vreme iskušenja im je ponudilo drugu šansu njegovim drugim proglašenjem Isusovog povratka 22. oktobra 1844. godine. 23. oktobra, suđenje je završeno, i Božji sud je tako mogao biti formulisan i otkriven. Kolektivni test je bio završen, ali je individualno obraćenje i dalje bilo moguće. Štaviše, u praksi, svi adventisti su poštovali rimski nedeljni odmor, koji još nije bio identifikovan kao greh. A Subotu su adventisti postepeno usvajali pojedinačno, a da njenu glavnu ulogu nisu svi adventisti shvatili. Ovo rezonovanje me navodi da favorizujem proleće 1843. godine kao datum kraja lažne protestantske vere, a jesenji datum 23. oktobar 1844. godine, za početak adventizma blagoslovenog od Boga. Već među Jevrejima, proleće i jesen su bili povezani stvaranjem praznika koji su slavili komplementarne, dijametralno suprotne teme: večnu pravdu žrtvovanog „ jagnjeta “ prolećne „Pashe“, s jedne strane, i kraj greha „ jarca “ ubijenog za „dan pomirenja“ grehova, u jesen, s druge strane. Oba verska praznika su našla svoje ispunjenje u Pashi 30. godine kada je Mesija Isus dao svoj život. Proleće 1843. i 22. oktobar 1844. su stoga takođe povezani značenjem, jer je svrha ispita vere zaista da se „ učini kraj grehu “ prema Danilu 7:24; ono što predstavlja odvratnu praksu nedelnog odmora prvog dana, dok je Bog to odredio za sedmi koji je čak i posvetio za ovu upotrebu , od kraja prve nedelje zemaljskog stvaranja; 2021. godine, 5991 godinu pre nas.

Takođe možemo favorizovati datum dekreta iz Danila 8:14 koji definiše datum proleća 1843. Da bismo opravdali ovaj izbor, moramo uzeti u obzir da ovaj trenutak prekida sve odnose uspostavljene do tada između Boga i njegovih stvorenja; Boga koji od ovog datuma preduzima konačni izbor zasnovan na dve uzastopne adventističke objave. Od proleća 1843. godine, subota je obavezna, ali Bog će je dati pobednicima testa tek od jeseni 1844. godine, kao blagosloven i osveštan znak da mu pripadaju, u skladu sa biblijskim učenjem iz Jezekija 20:12-20, kao što smo ranije videli.

U ovoj knjizi, peto poglavlje ima za cilj da nas podseti da, bez pobede koju je tako skupo platio Isus Hristos, „ Jagnje Božije “, sva božanska pomoć, sva otkrivena svetlost bi bila nemoguća, i stoga, nijedna ljudska duša ne bi mogla biti spasena. Njegova proročka svetlost spasava njegove izabranike koliko i njegovo dobrovoljno prihvaćeno raspeće. Vera u njegovu žrtvu nam pripisuje njegovu „ večnu pravdu “ prema Dan. 7:24, ali njegovo Otkrovenje osvetljava naš put i pokazuje nam duhovne zamke koje je postavio đavo, da bi nas naterao da podelimo njegovu strašnu sudbinu. U ovom slučaju, spasenje poprima konkretan oblik.

Evo jednog primera ovih suptilnih zamki. Biblija se s pravom smatra pisanom Božjom rečju. Međutim, ovu reč su napisali ljudi uronjeni u kontekst svog vremena. Sada, ako se Bog ne promeni, njegov neprijatelj đavo, Satana, vremenom oportunistički menja svoju strategiju i ponašanje prema Božjim izabranicima. Zato je đavo, koji deluje kao „zmaj“, slika svog otvorenog rata progona, u njegovo vreme, ali samo za ovo vreme, Jovan mogao da izjavi u 1. Jovanovoj 4:1-3: „Ljubljeni, ne verujte svakom duhu, nego ispitujte duhove da vidite da li su od Boga, jer su mnogi lažni proroci izašli u svet. Po ovome poznajte Duha Božijeg: svaki duh koji ispoveda da je Isus Hristos došao u telu, od Boga je; a svaki duh koji ne ispoveda Isusa nije od Boga, to je duh antihrista, o čijem ste dolasku čuli, i koji je sada već u svetu.“ Svojim rečima, Jovan precizira „došao u telu“ samo da bi identifikovao Hrista iz svog svedočanstva očevidaca. Ali njegova izjava „svaki duh koji ispoveda da je Isus Hristos došao u telu, od Boga je“ izgubila je svoju vrednost otkako je hrišćanska religija pala u otpadništvo i greh od 7. marta 321. godine, napuštajući praksu istinske Subote istinskog sedmog dana koji je Bog osveštao. Praksa greha je, do 1843. godine, smanjivala vrednost „ispovedanja Isusa Hrista koji je došao u telu“ i od istog datuma, oduzelo je svu njegovu vrednost; poslednji neprijatelji Isusa Hrista polažu pravo na njegovo „ime“ kao što je objavio u Mateju 7:21 do 23: „Neće svaki koji mi govori: 'Gospode, Gospode' ući u carstvo nebesko, nego onaj koji čini volju Oca mogega koji je na nebesima. Mnogi će mi reći u onaj dan: 'Gospode, Gospode, nismo li prorokovali u tvoje ime?'“ Nismo li u tvoje ime demone isterali i mnoga čuda činili u tvoje ime? Tada ću im priznati: Nikada vas nisam poznavao; idite od mene vi koji činite bezakonje. „Nikada vas nisam poznavao“! Ova „čuda“ su, dakle, učinili đavo i njegovi demoni.

Apokalipsa kratko

U prologu prvog poglavlja, početku njegovog slavnog Otkrovenja, Duh nam predstavlja meni pripremljene gozbe. Tamo nalazimo temu objave slavnog povratka Isusa Hrista, organizovanog već 1843. i 1844. godine, da bi se ispitala univerzalna i uglavnom američka protestantska vera; ova tema je sveprisutna: stih 3: Jer je vreme blizu ; stih 7: Evo, dolazi sa oblacima... ; stih 10: Duh me obuze u dan Gospodnji i čuh iza sebe jak glas kao zvuk trube . Ponesen Duhom, Jovan se nalazi na dan slavnog povratka Isusovog, u dan Gospodnji , „ veliki i strašni dan “ prema Malahiji 4:5, i iza sebe ima istorijsku prošlost hrišćanske ere predstavljenu pod simbolom sedam imena pozajmljenih iz sedam gradova Azije (današnje Turske). Zatim, kao i u Danilu, tri teme - pisma, pečati i trube - paralelno će obuhvatiti celu hrišćansku eru, ali svaka od njih je podeljena na dva poglavlja. Detaljna studija će otkriti da se ova podela vrši na ključni datum 1843. godine, utvrđen u Danilu 8:14. Unutar svake teme, poruke prilagođene duhovnim normama utvrđenim u Danilu, za ciljane epohe, obeležavaju 7

trenutaka obuhvaćenog vremena; 7, broj božanskog osvećenja koji služi kao njegov „ pečat “ i koji će biti tema Otkrivenja 7.

Sledeće objašnjenje nikada nije bilo efikasno jer se pojam vremena otkriva samo značenjem imena „sedam crkava“ navedenih u prvom poglavlju. U temi poslanica, iz Otkrivenja 2 i 3, ne nalazimo preciznost u obliku: „prvi anđeo, drugi anđeo... itd.“; kao što će biti slučaj sa „ pečatima, trubama i sedam poslednjih pošasti gneva Božjeg “. Stoga su neki mogli da veruju da su poruke bile upućene, zaista i doslovno, hrišćanima koji žive u ovim gradovima drevne Kapadokije, u današnjoj Turskoj. Redosled kojim proročanstvo predstavlja ova imena gradova, hronološki prati redosled kojim su se religiozne istorijske činjenice ispunjavale tokom hrišćanske ere. I upravo prema otkrivenjima koja je već dobila knjiga Danila, Bog definiše karakter koji daje svakoj eri značenjem imena svog grada. Sukcesivno, otkriveni redosled se prevodi na sledeći način:

1- Efes : značenje: pokretanje (Skupštine ili Božjeg svetilišta).

2- Smirna : značenje: smirna (prijatan miris i balsamovanje mrtvih za Boga; rimski progoni vernih izabranika između 303. i 313. godine).

3- Pergam : značenje: preljuba (od napuštanja Subote, 7. marta 321. Godine 538, papski režim uspostavljen je verski ozvaničio ostatak prvog dana preimenovan u nedelju).

4- Tijatira : značenje: gnusoba i smrtna patnja (označava eru protestantske reformacije koja je otvoreno osuđivala đavolsku prirodu katoličke vere; eru koja se odnosi na 16. vek kada je zahvaljujući mehaničkom štampanju podstaknuto širenje Biblije).

5- Sard : dvostruka i suprotna značenja: konvulzivni i dragoceni kamen. (Otkriva sud koji Bog donosi na ispitu vere 1843-1844 : konvulzivno značenje se odnosi na odbačenu protestantsku veru: „ Mrtav si “, a dragoceni kamen označava izabrane koji su pobedili na ispitu: „ hodiće sa mnom u beloј odeći jer su toga dostojni “.)

6- Filadelfija : značenje: Bratska ljubav (drago kamenje iz Sarda se sakuplja u instituciji Adventista sedmog dana od 1863. godine; poruka je dodeljena za 1873. godinu definisanu u Dan. 12:12. Blagoslovena u to vreme, ona je međutim upozorena na rizik da joj se „ oduzme kruna “).

7- Laodikeja : značenje: ljudi su ocenjeni: „ ni hladni ni vrući nego mlaki “ (Filadelfija je ta kojoj je „ uzeta kruna “: „ Jadni si, jadni, siromašni, slepi i goli .“ Institucija nije zamišljala da će biti testirana i iskušavana, između 1980. i 1994. godine, testom vere identičnim onom koji je njenim pionirima iz 1844. godine doneo božanski blagoslov: 1994. godine institucija je pala, ali je poruka nastavljena kroz raštrkane adventiste koje je Bog identifikovao i izabrao po njihovoj ljubavi prema njegovoj otkrivenoj proročkoj svetlosti i po blagoj i pokornoj prirodi koja karakteriše prave učenike Isusa Hrista u svim epohama).

„ U nastavku “ zemaljskog vremena koje se završilo slavnim povratkom Hrista Boga, Otkrivenje 4 će simbolom „24 prestola“ prikazati scenu nebeskog suda (na nebu) gde će Bog okupiti svoje izabranike da sude zlim mrtvima. Paralelno sa Otkrivenjem 20, ovo poglavlje pokriva „hiljadu godina“ sedmog milenijuma. Pojašnjenje: zašto 24, a ne 12 prestola? Zbog podele hrišćanske ere na dva dela, datumima 1843-1844, početka i kraja ispita vere tog vremena.

Zatim, kao važna napomena, Otkrivenje 5 će istaći važnost razumevanja knjige proročanstava; što će biti moguće samo pobedom koju je izvojevao naš božanski Gospod i Spasitelj Isus Hristos.

Vreme hrišćanske ere biće ponovo razmotreno u Otkrivenju 6 i 7 pod prizmu nove teme: teme „sedam pečata“. Prvih šest će predstaviti glavne aktore postavljene na scenu i znake vremena koji karakterišu dva dela podele hrišćanske ere: do 1844. godine, za Otkrivenje 6; i od 1844. godine, za Otkrivenje 7.

Zatim dolazi tema „trubi“ koje simbolizuju upozoravajuće kazne za prvih šest stihova iz Otkrivenja 8 i 9, i konačnu kaznu za „sedmu trubu“, uvek izdvojenu, u Otkrivenju 11:15-19.

Nakon Otkrivenja 9, Otkrivenje 10 se fokusira na kraj sveta, evocirajući duhovnu situaciju dva velika neprijatelja Isusa Hrista koji tvrde da su njegovi sledbenici: katoličke vere i protestantske vere, kojima se pridružio zvanični adventizam, koji je pao od 1994. godine. Poglavlje 10 zatvara prvi deo otkrivenja knjige. Ali važne glavne teme biće obrađene i razvijene u poglavljima koja slede.

Dakle, Otkrivenje 11 će ponovo dati pregled hrišćanske ere i razviti, uglavnom, važnu ulogu Francuske revolucije, čiji je uspostavljeni nacionalni ateizam Bog koristio, pod simboličnim imenom „zver koja izlazi iz bezdana“, da uništi moć katoličkog režima „zveri koja izlazi iz mora“, u Otkrivenju 13:1. Univerzalni verski mir, pomenut u Otkrivenju 7, biće tako postignut i zabeležen 1844. godine. Zatim, uzimajući ovaj revolucionarni režim kao sliku predstojećeg Trećeg svetskog rata ili „šeste trube“ iz Otkrivenja 9:13, koja predstavlja istinsko „drugo gore“ objavom Otkrivenja 8:13, predstavljena je završna tema „sedme trube“, koja se ispunjava povratkom Isusa Hrista u slavi.

U Otkrivenju 12, Duh nam daje još jedan pregled hrišćanske ere. On dodaje svoje informacije, posebno u vezi sa situacijom đavola i njegovih anđeoskih sledbenika. On nam govori da je nakon svoje pobede na krstu, u nebesko ime Mihailo, već pomenuto u Dan. 10:13, 12:1, ime koje je nosio na nebu pre svog ljudskog otelovljenja u Isusu, naš Gospod očistio nebo od njihovog zlog prisustva i da su zauvek izgubili pristup nebeskim dimenzijama koje je stvorio Bog. Ovo je dobra vest! Isusova pobeda imala je srećne nebeske posledice za našu nebesku braću, koja su bila izbavljena od iskušenja i misli demona. Od ovog proterivanja, oni su ograničeni na našu zemaljsku dimenziju, gde će biti ubijeni sa Božjim zemaljskim neprijateljima 2030. godine prilikom slavnog povratka Hrista Boga. U ovom pregledu, Duh prikazuje sukcesije „zmaja“ i „zmije“, koje označavaju, respektivno, dve strategije đavolske borbe: otvoreno ratovanje, osuđenog carskog ili papskog Rima, i varljivo religiozno zavodljivanje razotkrivenog, gotovo humanističkog rimskog vatikanskog papstva. U suptilnim slikama pozajmljenim iz iskustava Jevreja, „zemlja otvara usta svoja“ da proguta papsku agresiju katoličkih liga. Kao što smo upravo videli, delo će izvršiti ateistički francuski revolucionari. Ali će ga takođe započeti i protestantske trupe lažnog, agresivnog, ratobornog hrišćanstva. Pregled će se završiti prizivanjem „ostatka potomstva žene“. Duh zatim daje svoju definiciju istinskih svetaca poslednjeg vremena: „Ovde je strpljenje svetaca koji drže zapovesti Božje i čvrsto drže svedočanstvo Isusovo.“ Ovim rečima Duh označava one koji se, poput mene, drže njegovog proročkog Otkrovenja i ne dozvoljavaju da im ga bilo ko otme, sakupljajući do kraja bisere koje je dalo nebo.

Trinaesto poglavlje predstavlja dva agresivna verska neprijatelja koji su nosioci hrišćanske vere. Kao takve, prikazuje ih kao dve „zveri“, od kojih je druga nastala iz prve, što sugeriše odnos između reči „more i kopno“ u izveštaju iz Knjige Postanja, koji ih definišu u ovom trinaestom poglavlju. Prva je delovala pre 1844. godine, a druga će se pojaviti tek u poslednjoj godini Zemljinog vremena, čime će

označiti kraj vremena blagodatni ponuđenog ljudima. Ove dve „zveri“ su, za prvu, katolička, matična crkva, a za drugu, protestantske reformisane crkve koje su iz nje nastale, njene kćeri.

Pokrivajući samo drugi deo hrišćanske ere od 1844. godine, Otkrivenje 14 evocira tri poruke adventističkih istina sedmog dana sa večnim uslovima: slavu Božju koja zahteva obnavljanje prakse njegove svete Subote, njegovu osudu rimokatolicizma i njegovu osudu protestantizma koji poštuje svoju nedelju koju on označava kao „obeležje“ ljudskog i đavolskog autoriteta i carskog i papskog Rima. Kada se vreme pripremne misije završi, sukcesivno, uznesenjem izabranih svetaca predstavljenih „žetvom“ i uništenjem pobunjenih učitelja i svih nevernika, postupcima predstavljenim „berbom“, zemlja će ponovo postati „ponor“ prvog dana stvaranja, lišena svakog oblika zemaljskog života. Međutim, ona će održavati u životu „hiljadu godina“ izabranog stanovnika, Satanu, samog đavola, koji čeka svoje uništenje na poslednjem sudu, kao i sve ostale pobunjene ljude i anđele.

Otkrivenje 15 se fokusira na vreme kraja vremena probanja.

Otkrivenje 16 otkriva „sedam poslednjih pošasti Božjeg gneva“ koje pogađaju, nakon završetka vremena probanja, poslednje neverujuće buntovnike koji postaju sve agresivniji, do te mere da proglašavaju smrt poštovalaca božanske Subote neposredno pre sedme pošasti.

Otkrivenje 17 je u potpunosti posvećeno identifikaciji „velike bludnice“ nazvane „Validon Veliki“. Tako Duh naziva carski i papski „veliki grad“, Rim. Božji sud nad njom je tako jasno otkriven. Poglavlje takođe najavljuje njen budući sud i uništenje vatrom, jer će je Jagnje i njegovi verni izabranici pobediti.

Otkrivenje 18 se odnosi na vreme „berbe“ ili kažnjavanja „Vavilona velikog“.

Otkrivenje 19 prikazuje slavni povratak Isusa Hrista i njegov sukob sa terorisanim pobunjeničkim snagama na zemlji.

Otkrivenje 20 se fokusira na hiljadugodišnji period sedmog milenijuma, koji se doživljava veoma različito: na nebu od strane izabranih, a na pustoj zemlji, u izolaciji od strane Satane. Na kraju hiljadu godina, Bog će organizovati poslednji sud: uništenje nebeskom i podzemnom zemaljskom vatrom svih zemaljskih ljudskih i nebeskih anđeoskih pobunjenika.

Otkrivenje 21 prikazuje slavu skupštine koju je formiralo okupljanje izabranih iskupljenih krvlju Isusa Hrista. Savršenstvo izabranih je ilustrovano poređenjima sa najdragocenijim stvarima na zemlji: zlatom, srebrom, biserima i dragim kamenjem.

Otkrivenje 22 slikovito evocira povratak u izgubljeni Edem, pronađen i uspostavljen za večnost na zemlji greha, obnovljen i transformisan da postane univerzalni presto jednog i jedinog velikog Boga, tvorca, zakonodavca i otkupitelja koji dominira svim svojim univerzumima sa svojim zemaljskim otkupljenima.

Ovim se završava ovaj kratak pregled knjige Otkrivenja, čije će detaljno proučavanje potvrditi i ojačati ono što je upravo rečeno.

Dodajem ovo visoko duhovno objašnjenje koje otkriva skriveno rezonovanje Božjeg uma. On dostavlja neočekivane poruke kroz suptilne aluzije koje će nam Biblija osvetliti. Prateći, u konstrukciji

Apokalipse, iste postupke koje je koristio za konstrukciju svojih otkrovenja datih Danilu, Bog potvrđuje da se „ ne menja “ i da će biti „ večno isti “. Takođe, u Apokalipsi sam pronašao isti metod paralelnog povezivanja tri teme, a to su „ pisma skupštinama “, „ pečati “ i „ trube “. Prema Apokalipsi 5, gde je Apokalipsa predstavljena knjigom zatvorenom sa „ sedam pečata “, samo otvaranje „ sedmog pečata “ će odobriti pristup dokazima koji će u poglavljima od 8 do 22 potvrditi tumačenja i sumnje koje je izazvalo proučavanje poglavlja od 1 do 6. Stoga je 7. poglavlje ključ za razumevanje otkrivenih misterija. I nemojte se iznenaditi, jer je njegova tema upravo subota, koja pravi svu razliku između istinske i lažne svetosti od 1843. godine. Stoga u Otkrivenju 7 nalazimo veliku istinu koja je prožela protestantsku religiju u proleće 1843. godine. Apokalipsa će samo potvrditi ovo fundamentalno učenje otkriveno Danilu. Ali, za adventizam, koji je iz njega izašao tog datuma, pobedonosno, Apokalipsa će za 1994. godinu otkriti test koji će ga zauzvrat prožeti. Ova nova svetlost će, još jednom, „ ponovo “, napraviti „ razliku između onih koji služe Bogu i onih koji mu ne služe “, ili više.

Drugi deo: Detaljno proučavanje Otkrivenja

Otkrivenje 1: Prolog – Povratak Hristov – adventistička tema

Prezentacija

Stih 1: „ Otkrivenje Isusa Hrista, koje mu dade Bog da pokaže slugama svojim šta se uskoro mora zbiti; i poslavši ga preko anđela svog slugi svom Jovanu, ... “

Jovan, apostol koga je Isus voleo, čuvar je ovog božanskog Otkrovenja koje dobija od Oca u ime Isusa Hrista. Jovan, na hebrejskom „Joan“, znači: Bog je dao; i to je takođe moje ime. Zar Isus nije rekao: „ Onome ko ima, daće mu se više “? Ovu poruku „ daje “ „ Bog “ Otac, dakle sa neograničenim sadržajem. Jer od svog vaskrsenja, Isus Hristos je preuzeo svoje božanske osobine i kao nebeski Otac može, sa neba, delovati u korist svojih slugu ili tačnije svojih „ robova “. Prema izreci, „upozoren je naoružan“. Bog je ovog mišljenja i to dokazuje upućujući otkrovenja o budućnosti svojim slugama. Izraz „ šta se mora brzo dogoditi “ može biti iznenađujući kada znamo da je poruka data 94. godine nove ere i da smo danas u 2020-2021. godini, vremenu pisanja ovog dokumenta. Ali otkrivanjem njegovih poruka, razumećemo da je ovo „ brzo “ » dobija doslovno značenje, jer će njihovi primaoci biti savremenici slavnog povratka Isusa Hrista. Ova tema će biti sveprisutna u Apokalipsi, jer je Apokalipsis upućen poslednjim „adventistima“ koje je Bog izabrao, verom pokazanom u poslednjem testu zasnovanom na podacima iz Otkrivenja 9:1 do 12, koji se bave temom „ pete trube “. U ovom poglavlju, stihovi 5 i 10 navode proročki period od „ pet meseci “ pogrešno tumačen do mene. U mom proučavanju ove teme, ovo trajanje je odredilo novi datum koji je trebalo da najavi Isusov povratak za 1994. godinu, pravu 2000. godinu istinskog rođenja Hrista. Ovaj test vere je poslednji put prožeo zvanični adventizam, koji je postao mlak i formalistički, i koji se spremio da sklopi pakt sa onima koje Bog otkriva kao svoje neprijatelje u svojoj Apokalipsi. Od 2018. godine znam datum istinskog povratka Isusa Hrista, i on se ne zasniva ni na kakvim podacima iz proročanstava Danila i Otkrivenja, čija su numerička trajanja ispunjena ispunjavanjem svoje uloge prosejavanja u određeno vreme. Pravi Isusov povratak može se razumeti iz izveštaja iz Postanja, verujući da su sedam dana naših nedelja izgrađeni na slici 7.000 godina celokupnog projekta koji je Bog osmislio, da eliminiše

greh i grešnike i da u svoju večnost uvede svoje voljene izabranike izabrane tokom prvih 6.000 godina. Poput proporcija hebrejskog svetišta ili skinije, vreme 6.000 godina sastoji se od tri trećine od 2.000 godina. Početak poslednje trećine obeležen je, 3. aprila 30. godine, pomiriteljskom smrću našeg Spasitelja Isusa Hrista. Jevrejski kalendar potvrđuje ovaj datum. Njegov povratak je stoga određen za proleće 2030. godine, odnosno 2000 godina kasnije. Znajući da je Hristov povratak pred nama, tako blizu, reč „ odmah“ „Isusovih reči je savršeno opravdano. Dakle, iako je ostala poznata i čitana kroz vekove, knjiga Otkrivenja je ostala zatvorena, zamrznuta, zapečaćena, sve do vremena kraja, koje se tiče naše generacije.

Stih 2: „... koji je posvedočio reč Božju i svedočanstvo Isusa Hrista, i sve što je video .“

Jovan svedoči da je svoju viziju primio od Boga. Viziju koja predstavlja svedočanstvo Isusa Hrista, koje Otkrivenje 19:10 definiše kao „ duh proroštva “. Poruka se zasniva na slikama „ viđenim “ i rečima koje je čuo. Jovana je iz zemaljskih nepredviđenosti oteo Duh Božji, koji mu je u slikama otkrio velike teme religiozne istorije hrišćanske ere; to će se završiti njegovim slavnim i zastrašujućim povratkom za njegove neprijatelje.

Stih 3: „ Blažen je onaj koji čita i oni koji slušaju reči ovog proročanstva i drže se onoga što je u njemu napisano! Jer je vreme blizu .“

Uzimam za sebe deo koji je moj, blagoslov za „ onog koji čita “ reči proročanstva, jer Gospod daje glagolu čitati precizno logičko značenje. On to objašnjava u Isaiji 29:11-12: „ Sve otkrovenje je za vas kao reči zapečaćene knjige, koja se daje čoveku koji zna da čita, govoreći: 'Pročitaj ovo!' A on odgovara: 'Ne mogu, jer je zapečaćeno;' ili kao knjiga koja se daje čoveku koji ne zna da čita, govoreći: 'Pročitaj ovo!' A on odgovara: 'Ne znam da čitam .'“ Stih 13, koji sledi, otkriva uzrok ove nemogućnosti: „ Gospod reče: Kad se ovaj narod približi k meni, poštuju me ustima svojim i usnama svojim, ali je srce njihovo daleko od mene, i strah koji imaju od mene je samo propis ljudskog predanja .“ Izraz „ zapečaćen “ ili „zapečaćen“ opisuje aspekt Apokalipse, nečitljiv jer je zapečaćen. Stoga sam ja, drugi Jovan poslednjeg vremena, pozvan od Boga da ga potpuno otvorim i otpečatim; to je da bi svi njegovi istinski izabrani „ čuli i držali “ istine otkrivene rečima i slikama proročanstva. Ovi glagoli znače „razumeti i primeniti u praksi“. U ovom stihu, Bog upozorava svoje izabrane da će od jednog od svoje braće u Hristu, „ onog koji čita “, primiti svetlost koja objašnjava misterije proročanstva kako bi se oni, zauzvrat, mogli radovati u njemu i primeniti njegovo učenje u praksi. Kao i u Isusovo vreme, vera, poverenje i poniznost će stoga biti veoma potrebni. Ovom metodom, Bog proseja i uklanja ljude previše ponosne da bi bili poučeni. Zato kažem izabranima: „Zaboravite čoveka, ovog malog državnog službenika prevodioca i prenosioca, i pogledajte pravog Autora: Svemogućeg Boga Isusa Hrista.“

Stih 4: „ Jovan sedam crkvama koje su u Aziji: blagodat vam i mir od Onoga koji jeste, i koji beše, i koji će doći; i od sedam duhova koji su pred prestolom Njegovim ...“

Pominjanje „ sedam sabora “ je sumnjivo, jer je sabor sa velikim A jedan, trajan. „ Sedam sabora “ stoga nužno označava ujedinjeni sabor Isusa Hrista u sedam obeleženih i uzastopnih epoha. Stvar će biti potvrđena, a već znamo da Bog deli hrišćansku eru na 7 određenih vremena. Pominjanje Azije je korisno i opravdano , jer su imena predstavljena u stihu 11 imena gradova koji postoje u Maloj Aziji, u drevnoj Anadoliji koja se nalazi zapadno od današnje Turske. Duh već potvrđuje granicu Evrope i početak azijskog kontinenta. Ali reč Azija , kao i reč Anadolija, krije duhovnu poruku. Oni znače:

izlazeće sunce na akadskom i grčkom, i tako sugerišu Božji logor koji je posetio Isus Hrist, „izlazeće sunce“, u Jevanđelju po Luki 1:78-79: „Po milosti Boga našeg, kojom nas je posetilo izlazeće sunce s visine, da obasja one koji sede u tami i u senci smrti, da upravi noge naše na put mira.“ On je takođe „sunce pravednosti“ iz Mal. 4:2: „A vama koji se bojite imena mog obasjaće sunce pravednosti sa isceljenjem u krilima svojim; i izaći ćete i skakaćete kao telad iz štala.“ Formula pozdrava je u skladu sa pismima koja su hrišćani razmenjivali u vreme Jovana. Međutim, Bog je označen novim, do sada nepoznatim izrazom: „od onoga koji jeste, i koji beše, i koji će doći.“ Ovaj izraz samo prenosi, u originalnom grčkom jeziku i drugim prevodima, značenje hebrejskog imena Boga: „Jave“. To je glagol „biti“ konjugovan u trećem licu jednine imperfekta hebrejskog vremena. Ovo vreme, nazvano imperfekt, izražava ostvareno koje se proteže u vreme, jer prezent ne postoji u konjugaciji hebrejskog. „I koji dolazi“ dodatno potvrđuje temu povratka Isusa Hrista, adventizam. Otvaranje hrišćanske vere paganima je time potvrđeno; za njih Bog prilagođava svoje ime. Zatim se pojavljuje još jedna novina koja označava Svetog Duha: „sedam duhova koji su pred njegovim prestolom“. Ovaj citat će se pojaviti u Otkrivenju 5:6. Broj 7 označava osvećenje, u ovom slučaju, osvećenje božanskog Duha izlivenog u njegova stvorenja, dakle, „pred njegovim prestolom“. U Otkrivenju 5:6, „zaklano jagnje“ je povezano sa ovim simbolima, proročanstvo tako potvrđuje božansku svemoć Isusa Hrista. „Sedam duhova Božjih“ simbolizovani su „sedmokrakim svećnjakom“ hebrejskog skinije koji proriče plan spasenja Božjeg projekta. Njegov program je tako bio jasno opisan. Od Adama, 4000 godina, i svojom smrću Isus iskupljuje grehe izabranih 3. aprila 30. godine, on tako kida veo greha i otvara pristup nebu otkupljenim izabranima tokom poslednje dve hiljade od šest hiljada godina programiranih za izbor izabranih rasejanih, do kraja sveta, među narodima cele zemlje.

Stih 5: „...i od Isusa Hrista, vernog svedoka, prvorodenog iz mrtvih, i kneza careva zemaljskih! Njemu koji nas je zavoleo i oprao nas od naših grehova svojom krvlju.“

Ime „Isus Hrist“ povezano je sa zemaljskom službom koju je Bog došao da izvrši na zemlji. Ovaj stih nas podseća na njegova izvršena dela kako bi se postiglo spasenje blagodaću koje nudi samo svojim izabranicima. U svojoj savršenoj vernosti Bogu i njegovim vrednostima, Isus je bio „verni svedok“ predložen kao model koji treba da oponašaju njegovi apostoli i učenici svih vremena, uključujući i naša. Njegova smrt je prorečena smrću prve životinje ubijene da obuče Adama i Evu u njihovu golotinju nakon njihovog greha. Kroz njega je stoga bio zaista „prvorodeni iz mrtvih“. Ali takođe, zbog svog božanskog značaja, samo njegova smrt je imala efikasnost i moć da osudi đavola, greh i grešnike. On ostaje „prvorodeni“ iznad svih „prvorodeni“ religiozne istorije. Imajući na umu svoju smrt, koja je bila neophodna da bi se iskupio greh njegovih izabranika, Bog je pogubio sve ljudske i životinjske „prvorodene“ pobunjeničkog Egipta, sliku greha, da bi „oslobodio“ svoj jevrejski narod iz ropstva, koji je već bio simbol i slika „greha“. Kao „prvorodeni“, duhovno pravo prvorodenstva pripada njemu. Predstavljajući se kao „knez careva zemaljskih“, Isus sebe čini slugom svojih iskupljenih. „Kraljevi zemaljski“ su oni koji ulaze u njegovo carstvo, iskupljeni njegovom krvlju; oni će naslediti obnovljenu zemlju. Zapanjujuće je otkriti nivo poniznosti, saosećanja, prijateljstva, bratstva i ljubavi nebeskih bića koja su ostala verna božanskim standardima nebeskog života. Na zemlji, Isus je oprao noge svojim apostolima, potvrđujući da je on „Učitelj i Gospod“. Na nebu će večno biti „knez“ svojih „kraljeva“. Ali „kraljevi“ će takođe biti sluge svoje braće. Takođe, dajući sebi titulu „kneza“, Isus sebe stavlja na isti nivo kao đavo, njegov poraženi protivnik i takmac, koga naziva „knezom ovoga sveta“. Ovploćenje Boga u Isusu motivisano je susretom licem u lice dva „kneza“; Sudbina sveta i njegovih stvorenja zavisi od moći velikog pobednika, Isusa Mihaila Jahvea. Ali Isus svoju pobedu duguje samo delimično svom božanstvu, jer se borio sa đavolom ravnopravno, u telu od

mesa identičnom našem, 4000 godina nakon bitke koju je izgubio prvi Adam. Njegovo stanje uma i njegova odlučnost da pobedi kako bi spasao samo svoje izabranike doneli su mu pobjedu. Otvorio je put svojim izabranicima, pokazujući da poslušno „jagnje“ može pobediti „vukove“ koji proždiru meso i duhove, uz pomoć vernog i istinitog Boga.

Stih 6: „I učini nas carstvom i sveštenicima Bogu i Ocu svojem; njemu slava i vlast u vekove vekova. Amin!“

Jovan je taj koji definiše šta čini Skupštinu izabranih. U Isusu Hristu, drevni Izrael nastavlja u duhovnim oblicima prorekanim u obredima starog zaveta. Služeći „Caru careva i Gospodaru gospodara“, istinski izabrani dele njegovo kraljevstvo i sa njim čine građane nebeskog carstva. Oni su takođe duhovni „sveštenici“, jer vrše službu u hramu svog tela, u kojem služe Bogu, prinoseći sebe u svetosti za njegovu službu. I kroz svoje molitve Bogu, prenose tamjan prinesen na oltaru za tamjan u drevnom jerusalimskom hramu. Razdvajanje između Isusa i Oca je obmanjujuće, ali odgovara shvatanju koje mnogi lažni hrišćani imaju o toj temi. To ide toliko daleko da tvrde da „poštuju“ Sina na račun Oca. To je bila greška, ili greh, hrišćanske vere od 7. marta 321. godine. Za mnoge, subotnji odmor je uredba koja se ticala samo Jevreja starog zaveta, doba Oca. Pošto su Otac i Isus jedna osoba, trpeće gnev Isusa koga su mislili da poштуju. U svojoj božanskoj prirodi kao Otac, Isus drži, i zauvek, „slavu i moć, zauvek i uvek! Amin!“ „Amin“ što znači: istina je! Zaista!

Adventistička tema

Stih 7: „Evo, dolazi sa oblacima; i svako oko će ga videti, i oni koji su ga proboli; i sva plemena zemaljska će plakati zbog njega. Da. Amin!“

Upravo kada se vrati, Isus će pokazati svoju slavu i moć. Prema Delima apostolskim 1:11, vratiće se „na isti način kao što se vazneo na nebo“, ali njegov povratak biće u izuzetnoj nebeskoj slavi koja će uplašiti njegove neprijatelje; „one koji su ga proboli“ suprotstavljajući se njegovom pravom planu. Jer se ovaj izraz odnosi samo na ljudska bića savremena njegovom dolasku. Kada su njegove slugе pogubljene ili su pogubljene, Isus deli njihovu sudbinu jer se poistovećuje sa njima: „A car će im odgovoriti: 'Zaista vam kažem, koliko god učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste.'“ (Matej 25:40) Jevreji i rimski vojnici koji su ga razapeli nisu uključeni u ovu poruku. Duh Božji pripisuje ovaj postupak svim ljudima koji ometaju Njegovo delo spasenja i osuđuju za sebe i druge Njegovu ponudu blagodati i večnog spasenja. Pozivajući se na „plemena zemaljska“, Isus cilja na lažne hrišćane koji bi trebalo da nastave plemena Izrailja u novom zavetu. Otkrivši po svom povratku da se spremaju da ubiju Njegove istinske izabranike, imaće opravdan razlog za žaljenje, otkrivajući da su neprijatelji Boga koji je trebalo da ih spase. Detalji programa poslednjih dana biće otkriveni raštrkani po poglavljima knjige Otkrivenja. Ali mogu reći da Otkrivenje 6:15-16 opisuje scenu ovim rečima: „Carevi zemaljski, velikaši, vojvode, bogati, moćni, svaki rob i svaki slobodan čovek, sakriše se u pećine i u stene gorske. I rekoše gorama i stenama: Padnite na nas i sakrijte nas od lica onoga koji sedi na prestolu i od gneva Jagnjetovog;“

Stih 8: „Ja sam Alfa i Omega, govori Gospod Bog, koji jeste i koji beše i koji dolazi, Svedržitelj.“

Onaj koji tako govori jeste blagi Isus koji je pronašao svoju božansku slavu na nebu, on je „Svemogući“. Dovoljno je povezati ovaj stih sa stihovima iz Otkrivenja 22:13-16 da bismo imali dokaz: „Ja sam Alfa i Omega, prvi i poslednji, početak i kraj... /... Ja, Isus, poslah anđela svog da vam posvedoči o ovome u crkvama. Ja sam koren i potomak Davidov, zvezda svetla i jutarnja“. Kao u stihu 4, Isus se predstavlja pod atributima Boga stvoritelja, Mojsijevog prijatelja, čije je hebrejsko ime „Jahve“ prema Izl. 3:14. Ali preciziram da se Božje ime menja u zavisnosti od toga da li je to on koji sam sebe naziva ili ga ljudi imenuju: „Ja jesam“ postaje „On jeste“ u obliku „Jahve“.

Napomena dodata 2022. godine: Izraz „alfa i omega“ sumira celokupno otkrovenje koje je Bog ponudio u svojoj Bibliji, od Postanja 1 do Otkrivenja 22. Međutim, od 2018. godine, proročko značenje „šest hiljada“ godina datih šest dana u nedelji je potvrđeno bez dovođenja u pitanje njegove vrednosti kao šest stvarnih dana, tokom kojih je Bog stvorio zemlju i život koji je ona trebalo da nosi. Ali, zadržavajući svoje proročko značenje, ovih šest dana ili „6000“ godina omogućilo je da se za proleće 2030. godine definiše konačni pobedonosni povratak Isusa Hrista i uznesenje njegovih vernih svetaca. Izrazom „alfa i omega“, Isus daje svojim svecima poslednjih dana ključ koji će im omogućiti da otkriju stvarno vreme njegovog drugog dolaska. Ali tek u proleće 2018. godine smo razumeli kako da koristimo ovih 6000 godina, i do 28. januara 2022. godine da ih povežemo sa ovim izrazima: „alfa i omega“, „početak i kraj“.

Stih 9: „Ja Jovan, vaš brat i saučesnik u nevolji i u carstvu i strpljenju Isusovom, bejah na ostrvu koje se zove Patmos zbog reči Božije i zbog svedočanstva Isusovog.“

Za istinskog slugu Isusa Hrista, ove tri stvari su povezane: učešće u nevolji, učešće u carstvu i učešće u istrajnosti u Isusu. Jovan svedoči o kontekstu u kojem je primio svoju božansku viziju. Smatrajući ga naizgled neuništivim, Rimljani su ga konačno izolovali, proterali na ostrvo Patmos, kako bi ograničili njegovo svedočanstvo ljudima. Tokom celog svog života, nikada nije prestajao da svedoči o reči Božjoj kako bi proslavio Isusa Hrista. Ali takođe možemo razumeti da je Jovan bio doveden na Patmos da u miru primi svedočanstvo Isusovo koje predstavlja Otkrovenje, koje je tamo primio od Boga.

Napominjemo usput da su dva autora dva proročanstva, Danila i Otkrivenja, čudesno zaštićeni od strane Boga; Danilo je spašen od lavljih zuba, a Jovan je nepovređen iz bačve sa ključalim uljem. Njihovo iskustvo nas uči lekciji: Bog pravi razliku među svojim slugama tako što na moćan i natprirodan način štiti one koji ga najviše slave i predstavljaju izgled uzora koji posebno želi da podstakne. Proročka služba je stoga u 1. Korinćanima 12:31 označena kao „bolji put“. Ali postoje proroci i proroci. Nisu svi proroci pozvani da primaju vizije ili proročanstva od Boga. Ali svi izabrani su pozvani da prorokuju, to jest, da svedoče o istinama Gospodnjim svojim bližnjima kako bi ih doveli do spasenja.

Jovanova vizija adventističkih vremena

Stih 10: „Bih u Duhu na dan Gospodnji, i čuh za sobom jak glas, kao trubu,“

Izraz „dan Gospodnji“ podstaći će tragična tumačenja. U svom prevodu Biblije, Dž. N. Darbi ne okleva da ga prevede rečju „nedelja“, koju Bog smatra uvenulim „žigom“, „zveri“ koju vodi đavo u

Otkrivenju 13:16; ovo je direktno suprotno njegovom kraljevskom „ pečatu “, njegovom sedmom danu osveštanog odmora. Etimološki, reč „nedelja“ zaista znači „dan Gospodnji“, ali problem dolazi iz činjenice da posvećuje prvi dan u nedelji odmoru, nešto što Bog nikada nije zapovedio, pošto je sa svoje strane trajno osveštao sedmi dan u tu svrhu. Dakle, šta zapravo znači „ dan Gospodnji “ pomenut u ovom stihu? Ali odgovor je već dat u stihu 7 kada kaže: „ Evo, dolazi sa oblacima.“ » Evo „ dana Gospodnjeg “ na koji je Bog usmerio pažnju: „ Evo, poslaću vam Iliju proroka pre nego što dođe veliki i strašni dan Jahveov (Mal. 3:5)“; Onaj koji je stvorio adventizam i njegova tri „očekivanja“ povratka Isusa, već ispunjena sa svim dobrim i lošim posledicama koje su donela ova tri iskušenja, 1843, 1844. i 1994. godine. Tako živeći u 94. godini, Jovan je Duhom prenesen na sam početak sedmog milenijuma, gde se Isus vraća u svojoj božanskoj slavi. Šta onda on ima „ iza “ sebe? Čitavu istorijsku prošlost hrišćanske ere; od Isusove smrti, 2000 godina hrišćanske religije; 2000 godina tokom kojih je Isus stajao među svojim izabranicima, pomažući im, u Svetom Duhu, da pobede zlo kao što je i sam pobedio đavola, greh i smrt. „ Glasni glas “ koji se čuje „ iza “ njega je Isusov koji interveniše poput „ trube “ da upozori svoje izabranike i otkrije im prirodu đavolskih religioznih zamki sa kojima će se susresti u svojim životima u svih „sedam“ era koje će sledeći stih navesti.

Stih 11: „ Koji reče: Šta vidiš, napiši u knjigu i pošalji je sedam crkvama: u Efes, i u Smirnu, i u Pergam, i u Tijatiru, i u Sard, i u Filadelfiju, i u Laodikiju. “

Prividni oblik teksta kao da je predstavljao kao doslovne primaoce imenovane gradove Azije iz Jovanovog vremena; svaki sa svojom porukom. Ali to je bio samo obmanjujući aspekt koji je imao za cilj da prikrije pravo značenje koje Isus daje svojim porukama. Kroz celu Bibliju, vlastita imena koja se pripisuju ljudima imaju skriveno značenje u svom korenu, bilo da su hebrejska, haldejska ili grčka. Ovaj princip se odnosi i na grčka imena ovih sedam gradova. Svako ime otkriva karakter ere koju predstavlja. A redosled kojim su ova imena predstavljena odgovara redosledu napredovanja u vremenu koji je programirao Bog. Videćemo u proučavanju Otkrivenja 2 i 3, gde se redosled ovih imena poštuje i potvrđuje, značenje ovih sedam imena, ali samo ona prvog i poslednjeg, „ Efes i Laodikeja “, otkrivaju upotrebu koju Duh čini od njih. Značeći, respektivno, „baciti“ i „suditi ljude“, nalazimo „ Alfu i Omegu, početak i kraj “ ere hrišćanske blagodati. Nije iznenađujuće što se Isus predstavio u 8. stihu pod ovom definicijom: „ Ja sam Alfa i Omega .“ On tako upisuje svoje prisustvo sa svojim vernim robovima, kroz celokupno vreme hrišćanske ere.

Stih 12: „ Okrenuh se da vidim glas koji mi je govorio. I okrenuvši se, videh sedam zlatnih svećnjaka. “

Radnja „ okretanja “ navodi Jovana da pogleda na celu hrišćansku eru otkako je i sam bio prenesen do trenutka Isusovog slavnog povratka. Nakon preciznog „ iza “, ovde imamo „ okrenuh se “ i ponovo „ i, okrenuvši se “; Duh snažno insistira na ovom pogledu ka prošlosti, tako da ga pratimo u njegovoj logici. I šta Jovan onda vidi? „ Sedam zlatnih svećnjaka “. Ovde je stvar ponovo sumnjiva kao i „ sedam sabora “. Jer je model „ svećnjaka “ bio u hebrejskom skiniji i imao je sedam grana koje su već zajedno simbolizovale osvećenje Duha Božjeg i njegove svetlosti. Ovo zapažanje znači da, poput „ sedam Skupštine “, „ sedam svećnjaka “ simbolizuju osvećenje svetlosti Božije, ali u sedam obeleženih trenutaka tokom cele hrišćanske ere. Svećnjak predstavlja izabranike jedne ere , on prima ulje Duha Božijeg od kog zavisi da prosvetli izabranike svojom svetlošću.

Najava velike nesreće

Stih 13: „ I posred sedam svećnjaka nekoga kao Sina Čovečijeg, obučenog u dugu haljinu i opasanog zlatnim pojasom oko grudi. “

Ovde počinje simbolički opis Gospoda Isusa Hrista. Ova scena ilustruje Isusova obećanja: Luka 17:21: „ Neće reći: 'Gle, ovde je' ili 'onde je'. Jer, gle, carstvo Božije je unutra u vama . “; Mat. 28:20: „ I naučite ih da drže sve što sam vam zapovedio. I evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka veka. “ Ova vizija je veoma slična onoj iz Danila 10, gde je stih 1 predstavlja kao najavu „ velike nesreće “ za njegov jevrejski narod. Vizija iz Otkrivenja 1 stoga takođe najavljuje „ veliku nesreću “, ali ovog puta za hrišćansku skupštinu. Poređenje dve vizije je veoma poučno, jer su detalji prilagođeni svakom od dva veoma različita istorijska konteksta. Simbolični opisi koji će biti predstavljeni tiču se Isusa Hrista u kontekstu njegovog konačnog slavnog povratka. Dve „ nesreće “ imaju zajedničko to što se ispunjavaju na kraju dva zaveta koje je Bog uzastopno uspostavio. Uporedimo sada dve vizije: „... sin čovečiji “ u ovom stihu bio je „ čovek “ kod Daniela, jer se Bog još nije ovaplotio u Isusu. Naprotiv, u „ sinu čovečijem “ nalazimo „ sina čovečijeg “ koga Isus stalno imenuje kada govori o sebi u Jevanđeljima. Ako je Bog toliko insistirao na ovom izrazu, to je zato što on legitimizuje njegovu sposobnost da spasava ljude. On je ovde „obučen u dugu haljinu“, „ obučen u laneno platno “ kod Daniela. Ključ značenja ove duge haljine dat je u Otkrivenju 7:13-14. Nose ga oni koji umiru kao mučenici za istinsku veru: „ A jedan od starešina odgovori i reče mi: Ko su ovi obučen u bele haljine? I odakle su došli? Rekoh mu: Gospode moj, ti znaš. A on mi reče: To su oni koji dođoše iz velike nevolje i opraoše svoje haljine i ubeliše ih u krvi Jagnjetovoj. Isus nosi zlatni pojas oko grudi , to jest preko srca, ali i preko bedara , simbole snage, kod Danila. A zlatni pojas simbolizuje istinu prema Ef. 6:14: Stojte, dakle, opasavši bedra istinom i obukavši oklop pravednosti . Kao i Isus, istinu poštuju samo oni koji je vole.

Stih 14: „ Glava mu i kosa behu bele kao vuna, bele kao sneg, a oči mu kao plamen ognjeni. “

Bela, simbol savršene čistote, karakteriše Boga Isusa Hrista koji, shodno tome, prezire greh. Sada, objava „ velike nesreće “ može imati samo svrhu kažnjavanja grešnika. Ovaj uzrok se tiče obe nesreće, tako da ovde i kod Daniela nalazimo Boga, velikog Sudiju, čije su „oči kao plamen ognjeni “. Njegov pogled proždire greh ili grešnika, ali Isusov izabranik bira da se odrekne greha, za razliku od lažnog Jevrejina i lažnog buntovnog hrišćanina koje će sud Isusa Hrista na kraju proždreti. I konačni kontekst ove „ nesreće “ označava njegove istorijske neprijatelje, sve identifikovane u poglavljima ove knjige i u Danijelovom. Otkrivenje 13 nam ih predstavlja u aspektu dve „ zveri “ identifikovane svojim imenima „ more i zemlja “, što označava katoličku veru i protestantsku veru koja je iz nje proizašla, kao što njihova imena sugerišu prema Postanju 1:9-10. Po njegovom povratku, dve savezničke zveri postaju jedna, ujedinjene da se bore protiv njegove Subote i njegovih vernih. Njegovi neprijatelji će se prestrašiti, prema Otkrivenju 6:16, i neće se održati.

Stih 15: „ Noge njegove behu kao čista mesing, kao da gore u peći; a glas njegov kao huka mnogih voda. “

Isusova stopala su čista kao i ostatak njegovog tela, ali na ovoj slici se oskvrnjuju gaženjem krvi pobunjenih grešnika. Kao u Dan. 2:32, „ mesing “, nečista legura metala, simbolizuje greh. U Otkr.

10:2 čitamo: „ Imaše u ruci otvorenu knjižicu; i stavi desnu nogu na more , a levu na zemlju . “ Otkr. 14:17-20 daje ovom činu naziv „ berba “, tema razvijena u Isaiji 63. „ Mnoge vode “ simbolizuju, u Otkr. 17:15, „ narode, mnoštva, plemena i jezike “ koji sklapaju savez sa „ bludnicom Vavilonom velikim “, ime koje se odnosi na papsku Rimokatoličku crkvu. Ovaj savez u posljednjem trenutku ujedinjuje ih u suprotstavljanju Suboti koju je Bog posvetio. Čak će odlučiti da ubiju njegove verne poštovaoce. Tako možemo razumeti simbole njegovog pravednog gneva. U viziji, Isus pokazuje svojim izabranicima da je njegov lični božanski „ glas “ sam po sebi moćniji od glasa svih naroda na zemlji zajedno.

Stih 16: „ I držaše u desnoj ruci sedam zvezda, i iz usta mu izlaziše oštar mač sa obe strane; i lice mu beše kao sunce što sija u sili svojoj. “

Simbol „ sedam zvezda “ koje drži „ u desnoj ruci “ podseća na njegovu stalnu dominaciju koja je jedina mogla dati Božji blagoslov; tako često i masovno pogrešno prisvajanu od strane njegovih nevernih neprijatelja. Zvezda je simbol verskog glasnika, jer je, poput zvezde iz Postanja 1:15, njegova uloga „ da prosvetli zemlju “, u njegovom slučaju, božanskom pravdom. Na dan svog povratka, Isus će vaskrsnuti (ponovo podići, ili ponovo podići nakon potpunog trenutnog uništenja nazvanog smrću) svoje izabranike iz svih epoha simbolizovanih imenima sedam skupština . U ovom slavnom kontekstu, za njega i njegove verne izabranike, on se predstavlja kao „ Reč Božja “ čiji se simbol „ oštrog mača sa dve oštrice “ navodi u Jevr. 4:12. Ovo je čas kada će ovaj mač dati život i smrt, prema veri ukazanoj ovoj božanskoj reči zapisanoj u Bibliji koju Otkrivenje 11:3 simbolizuje kao „ dva svedoka “ Božja. Kod ljudi, samo izgled lica ih identifikuje i omogućava im da se razlikuju; Stoga je to element identifikacije par excellence. U ovoj viziji, Bog takođe prilagođava svoje lice ciljanom kontekstu. Kod Danila, u viziji, Bog simbolizuje svoje lice „ munjom “ tipičnim simbolom grčkog boga Zeusa, jer će neprijatelj proročanstva biti grčki seleukidski narod kralja Antioha IV, koji je ispunio proročanstvo 168. godine. U viziji Apokalipse, Isusovo lice takođe poprima aspekt njegovog neprijatelja koji je ovog puta „ sunce kada sija u svojoj snazi “. Istina je da ovaj poslednji pokušaj da se sa zemlje iskoreni svaki posmatrač svete božanske Subote predstavlja vrhunac pobunjeničke borbe u korist poštovanja „dana nepobedivog sunca“ koji je 7. marta 321. godine ustanovio car Konstantin I. Ovaj pobunjenički tabor će pred sobom pronaći „ sunce božanske pravde “ u svoj njegovoj božanskoj moći, i to prvog dana proleća 2030. godine.

Stih 17: „ Kad ga videh, padoh mu pred noge kao mrtav. A on stavi na mene desnu ruku i reče: Ne boj se! “

Reagujući na ovaj način, Jovan samo predviđa sudbinu onih koji će mu se suočiti u vreme njegovog povratka. Danilo se ponašao na isti način, i u oba slučaja, Isus uverava i jača svog slugu, svog vernog roba. „ Njegova desnica “ potvrđuje njegov blagoslov i u njegovoj vernosti, za razliku od pobunjenika iz drugog tabora, izabrani nema razloga da se boji Boga koji dolazi da ga spase iz ljubavi. Izraz „ ne bojte se “ potvrđuje konačni kontekst koji od 1843. godine karakteriše ova adventistička poruka prvog anđela iz Otkrivenja 14:7: „ I reče iz sveg glasa: Bojte se Boga i dajte mu slavu , jer je došao čas suda njegovog; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju, more i izvore voda. “; to jest, Bogu Tvorcu.

Stih 18: „ Ja sam prvi i poslednji i živi. Bih mrtav, i evo, živ sam u vekove vekova. Imam ključeve smrti i pakla. “

Zaista je Isus, pobednik nad đavolom, grehom i smrću, taj koji govori ovim rečima. Njegove reči „ prvi i poslednji “ potvrđuju poruku o početku i kraju vremena obuhvaćenog proročanstvom, ali istovremeno, Isus potvrđuje svoje božanstvo koje je dalo život od prvog do poslednjeg njegovog ljudskog stvorenja. Onaj koji „ drži ključeve smrti “ ima moć da odluči ko mora živeti, a ko mora umreti. Čas njegovog povratka je kada će njegovi sveci vaskrsnuti u „ prvom vaskrsenju “ rezervisanom za „ blagoslovene mrtve u Hristu “ prema Otkrivenju 20:6. Hajde da se oslobodimo svih mitova o tradicijama lažnog hrišćanstva grčkog i rimskog nasleđa i shvatimo da je „ prebivalište mrtvih “ jednostavno tlo zemlje koje je sakupilo mrtve pretvorene u prah, prema onome što je napisano u Post. 3:19: „ U znoju lica svoga ješćeš hleb dok se ne vratiš u zemlju odakle si uzet; jer si prah i u prah ćeš se vratiti. “ Ovi ostaci više nikada neće biti od koristi, jer će ih njihov Tvorac vaskrsnuti sa celom njihovom ličnošću urezanom u njegovo božansko sećanje, u netruležnom nebeskom telu (1. Kor. 15:42) identičnom telu anđela koji su ostali verni Bogu: „ Jer se u vaskrsenju niti žene niti udaju, nego su kao anđeli Božiji na nebu. Mt. 22:30.“

Proročka poruka o budućnosti je potvrđena

Stih 19: „ Napiši, dakle, šta si video, i šta jeste, i šta će biti posle. “

U ovoj definiciji, Isus potvrđuje proročki pokrivanje celokupnog vremena hrišćanske ere, koje će se završiti njegovim povratkom u slavi. Apostolsko vreme je obuhvaćeno izrazom „ koje si video “, i Bog tako označava Jovana kao autentičnog očevica apostolske službe. On je bio svedok „ prve ljubavi “ Izabranog pomenutog u Otkrivenju 2:4. „... oni koji jesu “ odnose se na kraj ovog apostolskog vremena u kojem Jovan ostaje živ i aktivan. „... , i oni koji će doći posle njih “ označava verske događaje koji će se ispuniti do vremena Isusovog povratka, i dalje, do kraja sedmog milenijuma.

Stih 20: „ Tajna sedam zvezda koje si video u mojoj desnici i sedam zlatnih svećnjaka. Sedam zvezda su anđeli sedam crkava, a sedam svećnjaka su sedam crkava. “

„ Anđeli sedam skupova “ su izabranici svih ovih sedam epoha. Jer reč „ anđeo “, od grčkog „aggelos“, znači glasnik, i označava nebeske anđele samo ako reč „nebeski“ dolazi da je precizira. Slično tome, „ sedam svećnjaka “ i „ sedam skupova “ na koje se sumnja u mom komentaru su ovde ujedinjeni. Duh stoga potvrđuje moje tumačenje: „ sedam svećnjaka “ predstavljaju osvećenje svetlosti Božije u sedam epoha označenih imenima „ sedam skupova “.

Otkrivenje 2: Hristova skupština

Od lansiranja do 1843.

U temi poslanica , u Otkrivenju 2 nalazimo četiri poruke koje se odnose na vreme između 94. i 1843. godine, a u Otkrivenju 3 tri poruke koje pokrivaju vreme od 1843-44. do 2030. godine. Sa interesovanjem ćemo primetiti ovu otkrivajuću preciznost u vezi sa imenima prvog i poslednjeg slova : „ Efes i Laodikija “, što znači, respektivno: lansirati i suditi ljudima; početak i kraj ere hrišćanske blagodati. U Otkrivenju 2, na kraju poglavlja, Duh evocira početak „adventističke teme povratka Hristovog“, koja se odnosi na datum 1828. unapred utvrđen u Dan. 12:11. Takođe, u vremenskom nizu, početak 3. poglavlja Otkrivenja može se legitimno povezati sa datumom 1843. godine koji je označio početak adventističkog ispita vere. Prilagođena poruka dolazi da odobri ispitanu protestantsku veru: „ Mrtav si .“ Ova objašnjenja su bila neophodna da bi se potvrdila veza poruka sa datumima utvrđenim u Danilu. Ali vizija Otkrivenja donosi otkrića o početku hrišćanske ere koja Danilo nije razvio. Pisma ili poruke koje Isus upućuje svojim slugama tokom naše ere razbijaju religiozno nerazumevanje lažnih i obmanjujućih iluzija koje zabrinjavaju mnoštvo hrišćanskih vernika. Tamo nalazimo pravog Isusa sa njegovim legitimnim zahtevima i njegovim uvek opravdanim

prekorima. Četiri pisma iz Otkrivenja 2 sukcesivno ciljaju četiri perioda smeštena između 94. i 1843. godine.

Prvi period : Efes

Godine 94, poslednji svedok pokretanja Hristove skupštine

Stih 1: „ Anđelu crkve u Efesu napiši : Ovo govori onaj koji drži sedam zvezda u desnici svojoj, koji hodi posred sedam zlatnih svećnjaka: “

Imenom Efes , iz prvog prevoda grčke reči „Efes“, što znači pokrenuti, Bog govori svojim slugama u vreme pokretanja Hristovog sabora, u vreme rimskog cara Domicijana (81-96). Duh tako cilja na vreme kada Jovan prima od Boga otkrovenje koje nam opisuje. On je poslednji apostol koji je čudesno ostao živ i sam po sebi predstavlja poslednjeg očevica pokretanja Isusovog sabora. Bog podseća na svoju božansku moć; on je jedini koji „ drži u desnoj ruci “, simbol svog blagoslova, život svojih izabranika, „ zvezde “, čija dela sudi, plodove njihovih vere. U zavisnosti od slučaja, on blagosilja ili proklinje. Bog „ hodi “, shvatite da napreduje u vremenu svog projekta prateći, generaciju za generacijom, život svojih izabranih i događaje sveta koji organizuje ili se bori: „ i učite ih da drže sve što sam vam zapovedio. I evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka veka.“ Mt. 28:20. Do svršetka veka, njegovi izabranici će morati da izvrše dela koja je unapred pripremio za njih: „ Jer smo mi njegovo delo, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela, koja je Bog unapred pripremio da u njima hodimo.“ Ef. 2:10.“ I moraće da se prilagode posebnim uslovima potrebnim u svakoj od sedam era. Jer lekcija data u „ Efesu “ važi za sedam era; „ sedam zvezda koje drži u desnoj ruci “ može da pusti da padnu i da padnu na zemlju, one koje se tiču pobunjenih hrišćana. Imajte na umu ideju da je „ svećnjak “ koristan samo kada svetli, a da bi se upalio, mora biti napunjen uljem, simbolom božanskog Duha.

Stih 2: „ Znam tvoja dela, tvoj trud i tvoje strpljenje. Znam da ne možeš podneti zle ljude; da si iskušao one koji govore da su apostoli, a nisu, i da si ih iskušao.“ pronađeni lažovi; »

Opres! Glagolska vremena su izuzetno važna jer određuju ciljno vreme u apostolskoj eri. U ovom stihu, glagol konjugovan u sadašnjem vremenu odnosi se na 94. godinu, dok se oni u prošlom vremenu odnose na vreme progona od strane rimskog cara Nerona, između 65. i 68. godine.

U 94. godini, hrišćani vole istinu koja je još uvek netaknuta i neiskrivljena, i mrze „ zle “ pagane, posebno među njima dominantne Rimljane tog vremena. Za to postoji razlog: apostol Jovan je još uvek živ, kao i mnogi drugi drevni svedoci istine koju je učio Isus Hristos. „ Lažovi “ se tako lako razotkrivaju. Jer u svakom dobu, neobraćeni kukolj pokušava da se pomeša sa dobrim zrnem, jer je strah Božji još uvek veliki, a poruka spasenja zavodljiva i privlačna. Oni uvode lažne ideje u doktrinu. Ali u testu ljubavi prema istini, oni ne uspevaju i bivaju razotkriveni od strane istinski prosvetljenih izabranika. Slično tome, u vezi sa prošlošću apostolskog doba, „ iskušali ste “, Duh podseća kako je test smrti srušio varljive maske lažnih hrišćana, pravih „ lažova “ na koje se odnosi ovaj stih, između 65. i 68. godine, kada je Neron predao Hristove izabranike divljim zverima u svom Koloseumu, da ponude krvavi spektakl stanovnicima Rima. Ali, primetimo, Isus evocira ovu revnost iz prošlosti.

Stih 3: „ da imate istrajnost, da ste stradali za ime moje i da niste klonuli. “

I ovde ponovo obratite pažnju na vremena glagolskih konjugacija!

Ako je svedočanstvo istrajnosti još uvek sačuvano, svedočanstvo patnje više nije. I Bog je dužan da se seti prihvatanja patnje koje je objavljeno i uzvišeno poštovano oko 30 godina ranije, između 65. i 68. godine, kada je krvožedni Rimljanin Neron predao hrišćane smrti, ponuđene kao spektakl, svom izopačenom i pokvarenom narodu. Tek tada je Izabrani tabor „ patio “ u njegovo „ ime “ i „nije se umorio “.

Stih 4: „ Ipak, imam ovo protiv tebe, što si ostavio svoju prvu ljubav. “

Sugerisana pretnja postaje preciznija i potvrđuje se. U ovom trenutku, hrišćani su verni, ali revnost pokazana pod Neronom je oslabila ili više ne postoji; ono što Isus naziva „ gubljenjem prve ljubavi “, sugerišući tako za vreme 94, postojanje druge ljubavi, mnogo inferiornije od prve.

Stih 5: „ Seti se, dakle, odakle si pao, i pokaj se, i čini prva dela; inače ću doći k tebi i ukloniću tvoj svećnjak sa njegovog mesta, ako se ne pokaješ. “

Samo poštovanje ili priznavanje istine ne donosi spasenje. Bog zahteva više od onih koje spasava da bi ih učinio svojim saputnicima za večnost. Vera u večni život podrazumeva obezvređivanje prvog života. Isusova poruka ostaje uvek ista prema Mateju 16:24-26: „ A Isus reče svojim učenicima: Ako ko hoće za mnom da ide, neka se odrekne sebe i uzme krst svoj i ide za mnom. Jer ko hoće dušu svoju da sačuva, izgubiće je, a ko izgubi dušu svoju mene radi, naći će je. Jer kakva je korist čoveku ako sav svet dobije, a duši svojoj izgubi? Ili šta će čovek dati u zamenu za dušu svoju? “ Pretnja da će mu oduzeti Duh, simbolizovana „svećnjakom “ , pokazuje da je za Boga prava vera daleko od puke etikete zalepljene na dušu. U vreme Efesa, simbolični svećnjak Božjeg Duha bio je na Istoku, u Jerusalimu gde je rođena hrišćanska vera, i u crkvama koje je Pavle osnovao u Grčkoj i današnjoj Turskoj. Religiozni centar će se uskoro preseliti na Zapad, prvenstveno u Rim, u Italiji.

Stih 6: „ Ali ovo ti je u tome što mrziš dela Nikolaita, dela koja i ja mrzim. “

U ovom pismu, Rimljani su simbolično nazvani, po „ zlima “: „ Nikolaiti “, što znači pobednički narod ili narod Pobeđe, odnosno vladari tog vremena. Na grčkom, termin „Nike“ je personifikovano ime pobeđe. Šta su onda „ dela Nikolaita “ koja mrze Bog i njegovi izabranici? Paganizam i verski sinkretizam. Oni poštuju mnoštvo paganskih božanstava, od kojih najveća imaju dan u nedelji posvećen njima. Naš sadašnji kalendar, koji sedam dana u nedelji pripisuje imena sedam zvezda, planeta ili zvezde našeg Sunčevog sistema, direktno je nasleđe rimske religije. A kult prvog dana posvećenog „nepobedivom suncu“ daće vremenom, od 321. godine, poseban razlog Bogu stvaraocu da mrzi verska „dela “ Rimljana.

Stih 7: „ Ko ima uho da čuje, neka čuje šta Duh govori crkvama: Pobedniku ću dati da jede od drveta života koje je usred raja Božjeg. “

Dve poruke u ovom stihu govore o zemaljskom vremenu pobeđe, „ onog koji pobeđuje “, i nebeskom vremenu njegove nagrade.

Ova formula je poslednja poruka koju Isus upućuje svojim slugama jedne od sedam epoha na koje se proročanstvo odnosi. Duh je prilagođava posebnim uslovima svake epohe. Efeska epoha označava početak vremena obuhvaćenog proročanstvom, tako da mu Bog predstavlja večno spasenje u obliku

početka zemaljske istorije. Slika Isusa je tamo prizvana pod likom drveta života zemaljskog vrta koji je Bog stvorio da tamo smesti nevinog i čistog čoveka. Otkrivenje 22 prorokuje ovu obnovu obnovljenog Edena za sreću pobedonosnih izabranika na novoj zemlji. Predstavljena formula se svaki put tiče aspekta večnog života koji Isus Hristos nudi samo svojim izabranicima.

2. period : Smirna

Između 303. i 313. godine, poslednji rimski „carski“ progon

Stih 8: „ Anđelu crkve u Smirni napiši : Ovo govori Prvi i Poslednji, koji beše mrtav, i ožive: “

Pod imenom „ Smirna “ iz drugog slova, prevedenim sa grčke reči „smurna“ što znači „ smirna “, Bog cilja na vreme strašnog progona koji je predvodio rimski car Dioklecijan. „ Smirna “ je parfem koji je namirisao Isusova stopala neposredno pre njegove smrti i koji su mu mudraci sa Istoka doneli kao žrtvu pri njegovom rođenju. Isus u ovom iskušenju ponovo otkriva revnost prave vere koju više nije pronalazio 94. godine. Oni koji pristanu da umru u njegovo ime moraju znati da je Isus pobedio smrt i da će, ponovo živ, moći da ih vaskrsne kao što je učinio za sebe. Proročanstvo je upućeno samo hrišćanima, čiji je sam Isus „ prvi “ predstavnik. Asimilujući svoju ličnost u život svojih slugu, biće predstavljen i „ poslednjim “ hrišćaninom.

Stih 9: „ Znam tvoju nevolju i siromaštvo (iako si bogat), i hulu onih koji govore da su Jevreji, a nisu, nego su sinagoga Satane. “

Progonjeni od strane Rimljana, hrišćani su bili lišeni svoje imovine i najčešće pogubljeni. Ali ovo materijalno i telesno siromaštvo učinilo ih je duhovno bogatim po kriterijumima vere u Božji sud. S druge strane, on nije skrivao svoj sud i otkrio je, veoma jasno, vrednost koju je davao jevrejskoj religiji, koja je odbacila božanski standard spasenja ne prepoznajući Isusa Hrista kao Mesiju prorekanog u Svetom pismu. Napušteni od Boga, Jevreji su bili preuzeti od strane đavola i njegovih demona, i oni su postali, za Boga i njegove istinske izabranike, „ sinagoga Satane “.

Stih 10: „ Ne bojte se onoga što ćete pretrpeti. Evo, đavo će neke od vas baciti u tamnicu da budete iskušani; i imaćete nevolju deset dana. Budite verni do smrti, i daću vam venac života. “

U ovom stihu, đavo se naziva Dioklecijanom, ovim okrutnim rimskim carem, sa svojim pridruženim „tetrarsima“, koji su gajili žestoku mržnju prema hrišćanima, koje su želeli da istrebe. Najavljeni progon ili „ nevolja “ trajala je „ deset dana “, odnosno „deset godina“ između 303. i 313. godine. Nekima od njih koji su bili „ verni do smrti “ kao visoko blagosloveni mučenici, Isus će dati „ venac života “; večni život, znak njihove pobeде.

Stih 11: „ Ko ima uho da čuje, neka čuje šta Duh govori crkvama: Ko pobedi, neće mu nauditi druga smrt. “

Tema poruke kraja epohe je smrt. Ovog puta, Duh priziva spasenje podsećajući nas da će oni koji ne prihvate prvu mučeničku smrt za Boga morati da pate, a da je ne mogu izbeći, „ drugu smrt “ „ognjenog jezera “ poslednjeg suda. „ Drugu smrt “ koja neće dotaći izabrane jer će oni zauvek ući u večni život.

3. period : Pergam

Godine 538, uspostavljanje papskog režima u Rimu

Stih 12: „ Anđelu sabora u Pergamu napiši : Ovo govore onaj sa oštrim mačem sa obe strane :

Imenom Pergam , Bog evocira vreme duhovne preljube . U imenu Pergam , dva grčka korena, „pérao“ i „gamos“, prevode se kao „prekršiti brak“. To je sudbonosni čas početka nesreća koje će pogoditi hrišćanske narode do kraja sveta. Ciljajući datum 313. godine, prethodna era je sugerisala pristup vlasti i pagansku vladavinu cara Konstantina I , sina tetrarha Konstancija Hlora i pobednika protiv Maksencija. Carskim dekretom od 7. marta 321. godine, on je napustio nedeljni odmor svete Subote sedmog božanskog dana, naše današnje subote, preferirajući umesto toga prvi dan posvećen, u to vreme, paganskom obožavanju boga sunca, „Sol Invictus“, Nepobedivog Sunca. Pokoravajući mu se, hrišćani su počinili „duhovnu preljubu“, što će od 538. godine biti zvanični standard rimskog papizma vezan za pergamsko doba . Neverni hrišćani slede Vigilijs, novog verskog vođu koga je postavio car Justinijan I. Ovaj prevarant je iskoristio svoju vezu sa Teodorom, prostitutkom kojom se car oženio, da bi dobio ovu papsku poziciju proširenu svojom novom univerzalnom verskom moći, odnosno katoličkom. Tako, pod imenom Pergam , Bog osuđuje praksu „nedelje“, novo ime i uzrok duhovne preljube , pod kojim bivši „dan sunca“ nasleđen od Konstantina nastavlja da poštuje rimska hrišćanska crkva. Ona tvrdi da je Isus Hristos i po tituli svog papskog vođe ga naziva „namesnikom Sina Božjeg“ (zamena ili supostas Sina Božjeg), na latinskom „VICARIVS FILII DEI“, čiji je broj slova „ 666 “; broj koji je u skladu sa onim što Otkrivenje 13:18 pripisuje verskom elementu „ zveri “. Era zvana Pergam tako počinje netolerantnom i uzurpirajućom papskom vladavinom koja oduzima Isusu Hristu, svemogućem Bogu oličenjenom, njegovu titulu Glave Skupštine, prema Dan. 8:11; Ef. 5:23: „ jer je muž glava ženi, kao što je Hristos glava crkve, koja je njegovo telo, a on je Spasitelj. “ Ali pazite! Ovaj postupak je inspirisan samim Bogom. U stvarnosti, on je taj koji povlači i predaje papskom režimu hrišćansku veru koja je zvanično postala neverna. Drskost ovog režima, osuđena u Dan. 8:23, ide toliko daleko da ga tera da preuzme inicijativu da „ promeni vremena i zakon “ koje je ustanovio Bog, lično, prema Dan. 7:25. I štaviše, prezirući njegovo upozorenje da duhovno ne naziva nijedno ljudsko biće „ocem“, on je sebe obožavao kao „Sveti Otac“, uzdižući se tako iznad Boga tvorca-zakonodavca, i jednog dana će to otkriti, nagrađujući: „I nikoga ne zovite svojim ocem na zemlji; jer jedan je vaš Otac, koji je na nebesima. (Matej 23:9).“ Ovaj ljudski kralj ima naslednike kroz koje će režim i njegovi ekscesi nastaviti do sudnjeg dana koji je programirao najveći, najjači i najpravedniji, istinski „Sveti Nebeski Otac“.

Car Justinijan I je stoga uspostavio ovaj verski režim koji je Bog smatrao „preljubničkim“ prema njemu. Značaj ovog zločina je stoga trebalo da bude obeležen i urezan u istoriju. Godine 535. i 536., tokom njegove vladavine, zabeležene su dve gigantske vulkanske erupcije, koje su zamračile atmosferu i izazvale smrtonosnu epidemiju kuge 541. godine, koja nije prestala do 767. godine, sa vrhuncem napada 592. godine. Božansko prokletstvo nije moglo poprimiti strašniji oblik, a detalji o ovoj temi biće dati u sledećem stihu.

Stih 13: „ Znam gde živiš, da je onde presto Satane. Držiš se mog imena i nisi se odrekao moje vere čak ni u dane Antipe, mog vernog svedoka, koji je ubijen među vama, gde živi Satana. “

Proročanstvo naglašava „ presto “ i njegovu lokaciju zbog njegove slave i počasti koje mu grešnici i danas ukazuju. Još jednom je „Rim“ taj koji ponovo stiće svoju dominaciju, ovog puta pod ovim lažno hrišćanskim i potpuno paganskim religioznim aspektom. Onaj koji tvrdi da je njegova „zamena“ (ili vikar), papa, čak ni ne dobija od Boga da mu se lično obrati. Primalac proročanstva je izabranik, a ne pali, niti uzurpator koji veliča paganske obrede. Ovo visoko mesto rimokatoličke vere ima svoj papski presto u Rimu, u Lateranskoj palati koju je Konstantin I velikodušno ponudio rimskom episkopu. Ova Lateranska palata nalazi se na planini Celija, jednom od „sedam brda Rima“ koje se nalazi jugoistočno od grada; ime Celija znači: nebo. Ovo brdo je najduže i najveće od sedam, po površini. U blizini Lateranske crkve, koja i danas predstavlja, za papstvo i njegovo sveštenstvo, najvažniju katoličku crkvu na svetu, stoji najveći obelisk u Rimu, kojih ima 13, a dostižu visinu od 47 metara. Otkriven ispod 7 metara zemlje i polomljen na tri dela, postavio ga je 1588. godine papa Sikst V, koji će istovremeno organizovati dominaciju Vatikanske države u narednoj proročkoj eri zvanoj Tijatira . Ovaj simbol egipatskog solarnog kulta na steli koja ga nosi ima veliki natpis koji podseća na Konstantinovu ponudu. U stvarnosti, njegov sin Konstancije II ga je, nakon očeve smrti, doneo iz Egipta u Rim, kako bi delimično ispunio želju svog oca koji je želeo da ga donese u Carigrad. Ova posvećenost slavi Konstantina I više je posledica Božje želje nego Konstantinovog sina. Jer ceo obelisk sa svojim visokim postoljem potvrđuje proročenu vezu, koja Konstantina I čini građanskim autoritetom koji uspostavlja ostatak „dana sunca“, a papu, u to vreme jednostavnog episkopa hrišćanske crkve Rima, verskim autoritetom, koji će religiozno nametnuti ovaj paganski dan pod imenom „nedelja“ ili dan Gospodnji. Na vrhu ovog obeliska nalaze se četiri otkrivajuća simbola koji se nižu jedan za drugim u ovom uzlaznom redosledu: 4 lava koji sede na njegovom vrhu, orijentisani ka četiri kardinalne tačke, iznad kojih su četiri planine nadvišene sunčevim zracima, a iznad ovog ansambla dominira hrišćanski krst. Usmeren ka četiri kardinalne tačke, simbol lavova označava kraljevsku vlast u svojoj univerzalnoj sili; što potvrđuje njegov opis otkriven u Dan. 7 i 8. Otkr. 17:18 će potvrditi izreku o Rimu: „ A žena koju si video je veliki grad koji ima carstvo nad carevima zemaljskim. “ Štaviše, egipatski kartuš ugraviran na obelisku evocira „nečisti zavet koji kralj upućuje Amonu“, bogu sunca. Sve ove stvari otkrivaju pravu prirodu hrišćanske vere koja dominira u Rimu od Konstantina I, odnosno od 313. godine, datuma njegove pobede. Ovaj obelisk i simboli koje nosi svedoče o „ uspehu “ sluge đavola prorekanog u Dan. 8:25, koji je, preko Konstantina I , uspeo da hrišćanskoj veri da izgled religioznog sinkretizma koji je Bog čvrsto osudio u Isusu Hristu. Sumiram poruku ovih simbola: „krst“: hrišćanska vera; „sunčevi zraci“: obožavanje sunca; „planine“: zemaljska moć; „četiri lava“: univerzalna kraljevska vlast i snaga; „obelisk“: Egipat, greh, od pobune faraona tokom Egzodusa, i za greh koji predstavlja idolopokloničko obožavanje boga sunca Amona. Bog pripisuje ove kriterijume rimokatoličkoj veri koju je razvio Konstantin I. I ovim simbolima, egipatskim kartušem, dodaje svoj sud o religioznoj posvećenosti rimskih episkopa, koje smatra nečistima; Verska braća grada ih već nazivaju „papama“. Povezivanje hrišćanske vere sa solarnim kultom koji je već praktikovao i poštovao sam Konstantin, jeste izvor strašne kletve koju će čovečanstvo plaćati, neprestano, do kraja sveta. Ovaj Lateranski presto nije rival rimskim carevima, jer od Konstantina I , oni više ne žive u Rimu, već na istoku carstva, u Carigradu. Dakle, ignorišući proročko otkrovenje koje je Isus Hristos dao Jovanu, mnoštvo ljudskih bića su žrtve najveće verske obmane svih vremena. Ali njihovo neznanje je krivo jer ne vole istinu i stoga su, od samog Boga, predati lažima i lažovima svih vrsta. Nedostatak obrazovanja stanovništva pergamskog doba objašnjava uspeh papskog režima koji su nametnuli i podržavali uzastopni rimski carevi tog vremena. To ne sprečava neke istinske izabranike da odbiju i odbace ovu novu nelegitimnu vlast; što navodi Isusa da ih prepozna kao svoje istinske slugu. Nakon što je utvrđena rimska lokacija izabranih, primetite da Duh tamo pronalazi 538 slugu koji su čuvali veru u ime Isusovo dok su

poštovali nedelju. Međutim, na ovom mestu u Rimu, poslednji mučenici ili „verni svedoci“ viđeni su samo u vreme Nerona, 65-68. godine, i Dioklecijana između 303. i 313. godine. Ciljajući grad Rim, Duh podseća na vernost „Antipe“, njegovog „vernog svedoka“ prošlih vremena. Ovo grčko ime znači: protiv svih. Čini se da označava apostola Pavla, prvog objavitelja Jevanđelja Isusa Hrista u ovom gradu gde je umro mučenički, obezglavljen, 65. godine, pod carem Neronom. Bog tako dovodi u pitanje lažnu i obmanjujuću titulu „namesnika Sina Božjeg“ papa. Pravi namesnik bio je verni Pavle, a ne neverni Vigilije, niti bilo koji od njegovih naslednika.

Svemogući Bog Tvorac je u prirodu urezao važne trenutke religiozne istorije hrišćanske ere; trenutke kada kletva poprima intenzivan karakter sa teškim posledicama po hrišćanski narod. Već tokom svoje zemaljske službe, Isus Hristos je svojim dvanaestorici zapanjenih i zaprepašćenih apostola dao dokaz svoje vladavine olujom na Galilejskom jezeru; olujom koju je smirio u trenutku, na svoju zapovest. Tokom naše ere, period između 533. i 538. godine poprimio je ovaj posebno proklet karakter, jer je uspostavljanjem papskog režima od strane cara Justinijana I, Bog želeo da kazni hrišćane koji su poslušali dekret koji je objavio car Konstantin I, kojim je obavezan ostatak „dana Nepobedivog Sunca“ prvog dana u nedelji, od 7. marta 321. godine. U ovom periodu koji je prokleo, Bog je izazvao buđenje dva vulkana koji su ugušili severnu hemisferu planete i ostavili tragove na južnoj hemisferi čak i do Antarktika. U razmaku od nekoliko meseci, smešteni na antipodima jedan drugog na ekvatoru, širenje tame bilo je veoma efikasno i veoma smrtonosno. Milijarde tona prašine proširile su se u atmosferu, lišavajući ljude svetlosti i njihovih uobičajenih useva. Sunce u zenitu nudilo je istu svetlost kao i pun mesec koji je sam potpuno nestao. Istoričari su zabeležili ovo svedočanstvo prema kojem su Justinijanove vojske povratile Rim od Ostrogota zahvaljujući snežnoj oluji sredinom jula. Prvi vulkan nazvan „Krakatau“ nalazi se u Indoneziji i probudio se u oktobru 535. godine sa nezamislivom veličinom, transformišući planinsko područje od 50 km u pomorsku zonu. A drugi, nazvan „Ilopango“, nalazi se u Centralnoj Americi i eruptirao je u februaru 536. godine.

Stih 14: „Ali imam malo protiv tebe, jer imaš tamo one koji drže nauku Valaamovu, koji je naučio Valaka da postavi kamen spoticanja sinovima Izrailjevim, da jedu žrtvovano idolima i da čine blud.“

Duh opisuje duhovnu situaciju u Rimu. Od 538. godine, verni izabranici tog vremena svedočili su uspostavljanju verskog autoriteta koji Bog upoređuje sa prorokom „Valaamom“. Ovaj čovek je služio Bogu, ali je dozvolio da ga zavede mamac dobitka i zemaljskih dobara; svega što je delio rimski papski režim. Štaviše, „Valaam“ je izazvao pad Izraela otkrivajući „Valaku“ sredstva kojima ga može srušiti: sve što je trebalo da uradi jeste da ga natera da prihvati brakove između Jevreja i pagana; stvari koje je Bog čvrsto osudio. Upoređujući ga sa „Valaamom“, Bog nam daje složeni portret papskog režima. Izabranici tada razumeju značenje postupaka koje sam Bog navodi đavola i njegove nebeske i zemaljske partnere da izvrše. Prokletstvo hrišćanske crkve počiva na usvajanju paganskog „dana nepobedivog sunca“, koji od 321. godine poštuju neverni hrišćani. A papski režim, poput „Valaama“, radiće na njihovom padu i pojačaće njihovo božansko prokletstvo. „Meso žrtvovano idolima“ je samo slika u poređenju sa paganskim „danom sunca“. Rim unosi paganizam u hrišćansku religiju. Ali ono što morate shvatiti jeste da su iste prirode i da pod Božjim sudom nose iste ozbiljne posledice... Tim pre što će kletve koje je izazvao „Valaam“ hrišćanske ere trajati do kraja sveta, obeleženog slavnim povratkom Isusa Hrista. Neverstvo hrišćana se takođe upoređuje sa neverstvom Jevreja koji su se predali „nečistoti“ nakon što im je Bog dao da čuju njegovih deset zapovesti. Između 321. i 538. godine, neverni hrišćani su delovali kao oni. I ovo delovanje se nastavlja čak i danas.

Stih 15: „ Takođe imate i one koji drže nauku Nikolaita. “

U ovoj poruci, ime „ Nikolaita “ pomenutih u Efesu ponovo se pojavljuje u ovom pismu. Ali „ dela “ koja ih se tiču u Efesu ovde postaju „ doktrina “. Neki Rimljani su zapravo, od Efesa , postali hrišćani, zatim neverni hrišćani od 321. godine, i to, na zvaničan verski način od 538. godine, poštujući „ doktrinu “ rimokatoličkog papstva.

Stih 16: „ Pokaj se, dakle, ako ne, brzo ću doći k tebi i ratovaću protiv njih mačem usta svojih. “

Govoreći o „ bitci “ koju vodi njegova „Reč“, „ mač njegovih usta “, Duh priprema kontekst za četvrtu poruku koja dolazi. To će biti ona u 16. veku , gde će Biblija, njegova sveta pisana reč, njegova „ dva svedoka “ prema Otkrivenju 11:3, širiti božansku istinu i razotkriti lažnu rimokatoličku veru.

Stih 17: „ Ko ima uho da čuje, neka čuje šta Duh govori crkvama: Pobedniku ću dati manu skrivenu i daću mu beli kamen, i na kamenu novo ime napisano, koje niko ne zna osim onog koji ga primi. “

Kao i uvek, Duh evocira aspekt večnog života. Ovde nam ga predstavlja u slici prorečenoj manom datom gladnim Jevrejima u sušnoj, neplodnoj i suvoj pustinji. Bog je zatim učio da može zaštititi i produžiti živote svojih izabranika svojom stvaralačkom moći; to će postići dajući večni život svojim otkupljenim izabranicima. To će biti vrhunac njegovog celokupnog plana spasenja.

Izabranik vremena biće nagrađen večnim životom, koji Duh opisuje slikama. „ Mana “, slika nebeske hrane, skrivena je u nebeskom carstvu, a sam Bog je njen proizvođač. U drevnoj simbolici, mana se nalazila u svetinji nad svetinjama, koja je već simbolizovala nebo gde Bog suvereno vlada na svom prestolu. U rimskoj praksi, „ beli kamen “ je predstavljao glas „da“, crni kamen je označavao „ne“. „ Beli kamen “ takođe označava čistotu života izabranika koji je postao večan. Njegov večni život je božansko da, što prevodi oduševljenu i masovnu dobrodošlicu od Boga. Pošto izabranik vaskrsava u nebeskom telu, njegovo novo stanje se upoređuje sa „ novim imenom “. I ova nebeska priroda je, za njegove izabranike, večno misteriozna i individualna: „ niko je ne zna “. Stoga će biti potrebno naslediti i ući u ovu prirodu da bi se otkrilo šta je ona.

4. doba : Tijatira

Između 1500. i 1800. godine, verski ratovi

Stih 18: „ Anđelu crkve u Tijatiri napiši : Ovo govori Sin Božiji, koji ima oči kao plamen ognjeni, a noge kao čista mesing: “

Četvrto pismo, pod imenom „ Tijatira “, evocira vreme kada hrišćanska vera katoličke i protestantske lige nudi gnusan spektakl kroz svoje krvave sukobe. Ali ova poruka krije ogromna iznenađenja. U imenu Tijatira , dva grčka korena „thuaio, téiro“ prevode se „gnusoba i smrt sa patnjom“. Grčki termin koji opravdava ovo tumačenje gnusobe označava, u Bajijevom grčkom rečniku, svinju ili divlju svinju kada su u estrusu. I ovde su neophodna pojašnjenja. 16. vek je obeležen buđenjem protestanata koji osporavaju autoritet rimskog papskog režima. Takođe, kako bi ojačao svoj svetovni autoritet, papstvo koje predstavlja papa Sikst V osniva svoju državu Vatikan koja će mu dati građanski legitimitet vezan za njegov verski autoritet. Zbog toga je, od 16. veka , papski režim preneo svoje sedište, koje se do tada nalazilo u Lateranskoj palati, na svoju imovinu u Vatikanu, koji je već predstavljao nezavisnu

papsku državu. Ali ovaj prenos je samo obmana, jer onaj ko tvrdi da je deo Vatikanske države i dalje sedi u Lateranskoj palati; jer upravo tamo, u Lateranu, pape dočekuju izaslanike stranih država koji je posećuju. I tako je 1587. godine popravljeni obelisk, ponovo podignut blizu Lateranske palate od 3. avgusta 1588. godine, otkriven ispod 7 metara zemlje i u tri dela. Vatikanska država se nalazi izvan Rima, na brdu Vatikan, na zapadnoj obali Tibra, koja se graniči sa gradom od severa do juga. Dok smo gledali plan ovog Vatikanskog grada, bio sam zapanjen kada sam otkrio oblik svinjske glave, sa ušima na severu i njuškom na jugozapadu. Poruka grčkog „thuao“ je tako dvostruko potvrđena i opravdana od strane Boga, organizatora ovih stvari. Katolička vera nasleđena iz Pergama dostiže vrhunac svojih gnusoba. Ona reaguje burno sa mržnjom i okrutnošću prema onima koji, prosvetljeni Biblijom, konačno rašireni zahvaljujući štamparskoj mašini, osuđuju njene grehe i njene iznude. Još bolje, do tada, čuvar Svetog pisma koje je dala svojim monasima da reprodukuju u manastirima i opatijama, ona progona Bibliju koja osuđuje njenu bezakonja. I ona osuđuje osuđivače pogubljeni moći slepih i samozadovoljnih monarha; poslušnih izvršilaca njene volje. Izrazi pod kojima se Isus predstavlja, navodeći, „ onaj koji ima oči kao plamen vatre“ i čije su noge kao čista mesing“, otkrivaju njegovu kaznenu akciju prema njegovim verskim neprijateljima koje će uništiti po povratku na zemlju. To su upravo dve hrišćanske ideologije koje su se borile do smrti „mačem“ i vatrenim oružjem u ovom istorijskom kontekstu Tijatirske ere . „ Njegove noge “ će tada stati na „ more i na zemlju“, simbol katoličke vere i protestantske vere u Otkr. 10:5 i Otkr. 13:1-11. Katolicizam i protestantizam, oba grešna (greh = mesing), nepokajana, opisani su kao „ čista mesing “ koja privlači gnev suda Boga Isusa Hrista. Koristeći ovu sliku kojom najavljuje veliku „ nesreću “ u Otkr. 1:15, Bog otkriva čas kada su se poslednji progonitelji ujedinili protiv njegove verne dece borili do smrti poput divljih „zveri“ koje će ih simbolizovati kroz proročanstvo. Od Franca I do Luja XIV, verski ratovi su se nizali jedan za drugim. I potrebno je primetiti kako Bog otkriva prokletstvo francuskog naroda, naoružanih pristalica papstva od Klovis, prvi kralj Franaka. Da bi označio vrhunac ovog prokletstva, Bog je postavio mladog Luja XIV, sa „pet godina“, na francuski presto. Ovaj stih iz Biblije, Prop. 10:16, izražava njegovu poruku: „ Teško tebi, zemljo čiji je kralj dete, i čiji knezovi jedu ujutru! “ Luj XIV je uništio Francusku svojim raskošnim trošenjem u Versajskoj palati i skupim ratovima. Ostavio je za sobom Francusku uronjenu u siromaštvo, a njegov naslednik, Luj XV, živio je samo za raspust koji je delio sa svojim nerazdvojn timer saputnikom u razvratu, kardinalom Dibo. Gnusan lik, Luj XV je bio potpuno nezainteresovan za sudbinu svog naroda, a narodni gnev koji je izazvao trebalo je da se obruši na njegovog naslednika, kralja radnika, mirnog Luja XVI. Ciljajući blagog i mirnog čoveka ovim gnevom, Bog je otkrio svoju nameru da udari na nasledni monarhijski režim zbog slepog poverenja koje je nepravedno polagao u papske verske pretenzije još od Klovisa.

Stih 19: „ Znam tvoja dela, tvoju ljubav, tvoju veru, tvoju vernost, tvoje strpljenje, i tvoja poslednja dela, da su veća od prvih. “

Ove reči, Bog upućuje svojim slugama „ vernim do smrti“, koji se žrtvuju po liku svog Gospodara; njihova „ dela “ su prihvaćena od Boga jer svedoče o njihovoj istinskoj „ ljubavi “ prema svom Spasitelju. Njihova „ vera “ biće opravdana jer je praćena „ vernom službom “. Reč „ postojanost “, ovde citirana, dobija značajan istorijski značaj. Upravo je u „kuli Konstance“ grada Eg-Morta Mari Diran provela, kao uzor vere, svoje zatočeništvo dugih 40 godina i iskušenja. Mnogi drugi hrišćani dali su isto svedočanstvo, često ostajući nepoznati istoriji. To je zato što je broj mučenika vremenom rastao. Poslednja dela se odnose na vreme vladavine (1643. do 1715.) kralja Luja XIV, pod kojim su „zmajevе“ grupe formirane za ovu akciju progonile verne protestantske hrišćane povukle se u šume i pusta mesta. Dobro obratite pažnju na otkrivajuću ulogu imena „ zmaj “ koje označava „đavola“ i

otvoreno agresivno delovanje carskog Rima i papskog Rima u Otkr. 12:9-4-13-16. Onaj koji je sebe nazivao „kraljem suncem“ doveo je do vrhunca borbu katolicizma, branioca „dana sunca“ nasleđenog od Konstantina I. Međutim, da bi svedočio protiv njega, Bog je celokupno trajanje njegove duge vladavine gurnuo u tamu, uskraćujući mu toplotu i punu svetlost pravog sunca sa ozbiljnim posledicama po hranu francuskog naroda.

Stih 20: „Ipak imam nekoliko stvari protiv tebe, jer dozvoljavaš ženi Jezavelji, koja sebe naziva proročicom, da uči i zavodi sluge moje da čine blud i jedu žrtvovano idolima.“

Godine 1170, Bog je dao da se Biblija prevede na provansalski jezik preko Pjera Vodea. On je bio prvi hrišćanin koji je ponovo otkrio doktrinu o integralnoj apostolskoj istini, uključujući poštovanje prave Subote i usvajanje vegetarijanstva. Poznat kao Pjer Valdo, on je u početku „Vodoa“ koji su se naselili u italijanskom alpskom Pijemontu. Delu Reformacije koju su oni predstavljali suprotstavio se papizam i poruka je nestala. Toliko da je Bog predao celu Evropu ubilačkoj mongolskoj invaziji, praćenoj strašnom epidemijom kuge koju su izazvali Mongoli, a koja je od 1348. godine uništila trećinu i skoro polovinu njenog stanovništva. Poruka ovog stiha, „ostavi ženu Jezavelju...“, je prekor upućen reformatorima koji nisu dali delu Pjera Valda značaj koji je zasluživalo, jer je bilo savršeno. Između 1170. i 1517. godine, ignorisali su savršenu doktrinu o istini hrišćanskog spasenja i njihova Reformacija preduzeta na kraju ovog perioda je delimična i veoma nepotpuna.

Napomena : Doktrinarna savršenost koju je razumeo i primenio Piter Valdo pokazuje da je u njemu Bog predstavio kompletan program Reformacije koja je trebalo da se sprovede. U stvari, stvari su se ostvarile u dve faze, a zahtev za Subotom počeo je tek 1843-1844. godine, u skladu sa vremenom obeleženim dekretom iz Dan. 8:14.

Da bi prikazao papsku rimokatoličku veru, Bog je upoređuje sa kraljevom Ahavovom stranom ženom, strašnom „Jezaveljom“, koja je ubijala Božje proroke i prolivala nevinu krv. Kopija je verna modelu, a takođe ima i manu što je mnogo duže trajala u aktivnosti. Imenujući je „proročicom“, Bog cilja na ime nove lokacije svog „prestola“: Vatikan, što na starofrancuskom i latinskom znači „vaticinare“: prorokovati. Istorijski detalji o lokaciji su izuzetno otkrivajući. Prvobitno je ovo mesto bilo obeleženo prisustvom rimskog hrama posvećenog bogu „zmije“ Eskulapu. Ovaj simbol će označiti đavola i papski režim u Otkrivenju 12:9-14-15. Car Neron je tamo smestio svoje trkačke staze za kočije, a „Simon Mag“ je sahranjen na tamošnjem groblju. Izgleda da su to njegovi ostaci, koji će biti poštovani kao ostaci apostola Petra raspetog u Rimu. I ovde je bazilika koju je poklonio Konstantin proslavila hrišćansku slavu. Područje je prvobitno bilo močvarno. Tako konstruisana laž opravdaće novo ime ove vatikanske bazilike koja će, proširena i ukrašena u 15. veku, poneti obmanjujući naziv „Bazilika Svetog Petra Rimskog“. Ova čast, zapravo data mađioničaru i „zmiji“ Eskulapu, opravdaće naziv „magija“ koji Duh pripisuje rimokatoličkim verskim obredima u Otkrivenju 18:23 gde nam Darbijeve biblijska verzija kaže: „I svetlost svetiljke više neće sijati u tebi; i glas mladoženje i neveste više se neće čuti u tebi; jer tvoji trgovci behu velikaši zemlje; jer tvojom magijom zavedeni su svi narodi.“ Upravo završetak radova na ovoj bazilici „Sveti Petar Rimski“, koji je zahtevao ogromne sume novca, navešće prelata Tecela da prodaje svoje „indulgencije“. Videvši oproštaj grehova koji se prodaju za novac, monah učitelj Martin Luter otkrio je pravu prirodu svoje rimokatoličke crkve. Tako će osuditi njenu đavolsku prirodu i neke od njenih grešaka postavivši 1517. godine svojih čuvenih 95 teza na vrata nemačke crkve u Augzburgu. Tako je formalizovao delo Reformacije koje je Bog predložio Peteru Valdu od 1170. godine.

Obraćajući se direktno svojim reformisanim slugama tog vremena, istinskim, pomirenim žrtvama, Duh ih prekoreva što dozvoljavaju Jezavelji da uči i zavodi njene sluge . U ovom prekору možemo pročitati svu doktrinarnu nesavršenost ovog početka reforme. Ona „ uči i zavodi “ svoje „ sluge “, one Isusove, što je čini hrišćanskom crkvom. Ali njeno učenje je ono iz pergamskog doba gde su optužba za „ nečistoću “ i slika „ hrane “ „žrtvovani idolima “ su već bili osuđeni. Uprkos varljivom izgledu, u ovom stihu važna entitet nije „ žena Jezavelja “ već sam protestantski hrišćanin. Od početka, govoreći mu „ ostavi ženu Jezavelju... “, Duh sugerise mane koje su delili i prvi protestanti. Zatim otkriva karakter ove mane: pagansko idolopoklonstvo. Time otkriva prirodu „tereta “ koji mu još ne nameće, u to vreme, ali koji će zahtevati od 1843. godine pa nadalje. I u ovoj poruci, Bog stvoritelj cilja rimsku „nedelju“ čija je praksa u njegovim očima pagansko idolopoklonničko delo koje poštuje lažno solarno božanstvo najstarijeg paganizma u ljudskoj istoriji. Od 1843. godine pa nadalje, moraće da se odrekne „nedelje“ ili svog odnosa sa Isusom Hristom, jedinim Spasiteljem zemaljskih grešnika.

Stih 21: „ Dadoh joj vremena da se pokaje, i ona se ne pokaja za svoj blud. “

Ovo vreme je otkriveno od Dan. 7:25 i potvrđeno je u tri oblika u Otkrovenju u poglavljima 11, 12 i 13. To su izrazi: „ vreme vremena i pola vremena; 1260 dana, ili 42 meseca “ koji svi označavaju netolerantnu papsku vladavinu koja je delovala između 538. i 1798. godine. Širenje istine putem Biblije i propovedanje pravih reformatora ponudilo je katoličkoj veri poslednju šansu da se pokaje i napusti svoje grehe. Ona nije ništa učinila, već je progonila i mučila, u ime svoje inkvizitorske moći, mirne glasnike živog Boga. Tako je reprodukovala buntovna dela jevrejskog naroda, dajući Isusovoj priči drugo ispunjenje: to je priča o vinogradarima koji ubijaju prve Božje izaslanike, a zatim ubijaju, kada se on pojavi pred njima, sina Gospodara vinograda da bi mu ukrali nasledstvo.

Stih 22: „ Evo, baciću je u postelju, i one koji čine preljubu s njom u veliku nevolju, ako se ne pokaju za svoja dela. “

Bog će je tretirati kao „ bludnicu “ „ bačenu na krevet “, što nam omogućava da povežemo „ ženu Jezavelju “ ove teme sa „ bludnicom Vavilon veliki “ iz Otkrivenja 17:1. Najavljena „ velika nevolja “ doći će nakon neuspeha biblijske objave. Ista ova poruka će potvrditi identifikaciju ove „ velike nevolje “ sa „ zveri koja izlazi iz bezdana “ u Otkrivenju 11:7. Ona nastaje nakon dela Božjih „ dva svedoka “, koji su spisi starog i novog božanskog zaveta Svete Biblije. Duhovna „ preljuba “ je potvrđena i imenovana, a „ oni “ koje Bog optužuje da su je počinili sa „ Jezaveljom “ su francuski monarsi i monarhisti. Zajedno sa katoličkim sveštenicima, monarhisti će postati primarne mete gneva revolucionarnog nacionalnog ateizma, koji je bio samo izraz gneva Svemogućeg Boga Isusa Hrista. Nisu se pokajali, pa ih je dvostruki gnev pogodio u vreme koje je Bog odredio na kraju papske vladavine između 1793. i 1798. godine.

Reč „ nevolja “ odnosi se na posledicu božanskog prokletstva prema Rim. 2:19: „ Nevolja i muka na svaku dušu čoveka koja čini zlo , prvo na Jevrejina, pa i na Grka! “ Ali „ nevolja “ koja kažnjava grehe katoličke monarhije i njenog saveznika Rimokatoličke crkve simbolizovana je u Otkr. 17:5 imenom „ Vavilon “ „ velika “ je, logično, „ velika nevolja “.

Stih 23: „ Njenu ću decu pobiti smrću; i sve će crkve znati da sam ja onaj koji ispituje um i srce, i nagradiću svakoga od vas po delima vašim. “

„Umreti smrću“ je izraz koji Duh koristi da prizove dva „terora“ revolucionarnog režima iz 1793. i 1794. godine. Ovim izrazom on odbacuje svaku ideju o jednostavnoj duhovnoj smrti koja će zabrinuti protestante 1843. godine u poruci dostavljenoj anđelu tog vremena „Sardu“ u Otkrivenju 3:1. Čovečanstvo nikada nije poznavalo tako krvavo delo koje izvode mašine za ubijanje, koje je izumeo doktor Luj, ali koje je cenio doktor Giljotin, čije je ime dato samom instrumentu, od tada nazvanom: giljotina. Presude po kratkom postupku su potom izricale mnoštvo naredbi o pogubljenju, uz to i princip smrti sudija i tužilaca prethodnog dana. Prema ovom principu, čovečanstvo je izgledalo kao da mora nestati i upravo zbog toga je Bog nazvao ovaj istrebljujući revolucionarni režim „ponor“. Na kraju krajeva, on bi zemlju učinio „ponorom“ bez ikakvog oblika života prvog dana stvaranja, prema Postanju 1:2. Ali tek na nebu, tokom nebeskog suda koji vrše okupljeni izabrani, „sve Crkve (ili Skupštine)“, to jest, izabrani sedam epoha, otkriće ove istorijske činjenice sa značenjem koje im je Bog dao. Božja pravda je savršena; one koji su lažno sudili pogodila je njegova pravda, „prema njihovim sopstvenim“ delima“. Nepravедno su prouzrokovali smrt i zauzvrat su pogođeni smrću savršenom božanskom pravdom: „i ja ću svakome od vas nagraditi prema delima vašim“.

Stih 24: „A vama koji ste u Tijatiri, koji nemate ovu nauku i niste poznali dubine Satane, kao što govorite, kažem, ne stavljam na vas nikakvo drugo breme;“

Oni koji osuđuju katoličku veru i nazivaju njene verske obrede „dubinama Satane“ mogu biti samo reformatori koji su se pojavili od oko 1200. godine do Francuske revolucije 1789. godine. Kakvo god bilo njihovo ponašanje, njihova doktrina je bila veoma daleko od čiste istine koju je Duh propovedao apostolima i učenicima Isusa Hrista. Samo tri pozitivne stvari se ističu u njihovu korist: vera u jedinu Isusovu žrtvu, poverenje samo u Bibliju i dar njihove ličnosti i njihovog života; sve ostale doktrinarnе tačke su nasleđene od katolicizma i stoga podložne dovodenju u pitanje. Dakle, iako nesavršeni u doktrini istine hrišćanske vere, izabrani reformatori su znali kako da predaju svoje živote Bogu kao žive žrtve i dok su čekali 1844. godinu, datum stupanja na snagu dekreta iz Dan. 8:14, Bog je privremeno prihvatio njihovu službu. To je ono što on veoma jasno izražava kada kaže: „Ne stavljam na vas nikakvo drugo breme.“ Situacija izuzetnog božanskog suda je jasno očigledna u ovim rečima.

Stih 25: „Čuvaj samo ono što imaš dok ne dođem.“

Razlozi koji omogućavaju Bogu da blagoslovi nesavršenu protestantsku veru moraju biti sačuvani i praktikovani od strane izabranih do povratka Isusa Hrista.

Stih 26: „A koji pobedi i drži dela moja do kraja, daću mu vlast nad narodima.“

Ovaj stih otkriva šta će prouzrokovati gubitak spasenja od ovog vremena Reformacije do Hristovog povratka. Izabrani će morati da do kraja drže dela koja je Isus Hristos pripremio i otkrio, neprekidno do kraja sveta. Pozvani padaju odbijajući Božje nove zahteve. Pa ipak, on nikada nije skrivao svoju nameru da postepeno povećava svoje svetlo do vremena svog dolaska u slavi. „Put pravednika je kao svetlost koja blista, koja sija sve jače i jače do savršenog dana (Posl. 4:18)“; ovaj stih Biblije to dokazuje. I stoga je u okviru njegovog plana da će se, od 1844. godine, božanski zahtevi pojavljivati na datume predviđene i prorečene njegovom jedinstveno biblijskom proročanskom rečju. Samo kao nebeski sudija izabrani će dobiti od Boga „autoritet nad narodima“.

Stih 27: „Pasaće njima gvozdenom palicom, kao što se razbijaju posude grnčareve, kao što i ja primih vlast od Oca svoga.“

Ovaj izraz sugerirše pravo da se osudi na smrt. Pravo koje će izabrani deliti sa Isusom Hristom u svom sudu nad zlima, utvrđenom za Strašni sud, tokom „ hiljadu godina “ velike Subote sedmog milenijuma.

Stih 28: „ I daću mu zvezdu jutarnju. “

Bog će mu dati njegovu punu božansku svetlost simbolizovanu na našoj sadašnjoj zemlji svetlošću sunca. Ali Isus je rekao: „Ja sam svetlost.“ On tako najavljuje svetlost nebeskog života, gde je sam Bog izvor svetlosti koja više ne zavisi od nebeske zvezde poput našeg sunca.

Stih 29: „ Ko ima uho da čuje, neka čuje šta Duh govori crkvama. “

Konstrukcija Apokalipse je slična kuli sastavljenoj od sedam spratova, sedmi će biti vreme susreta sa Bogom. U ovoj konstrukciji, poglavlja 2 i 3 čine osnovni okvir cele hrišćanske ere između 94. i 2030. godine. Sve teme koje se pominju u Apokalipsi nalaze svoje mesto u ovom osnovnom okviru. Ali u ovom okviru prvi spratovi igraju samo ulogu stepenica koje vode do gornjeg sprata. Značaj otkrovenja pojavljuje se na nivou 3 koji se naziva Pergam . Ovaj značaj je dodatno pojačan na nivou 4 koji se naziva Tijatira . Upravo u ovoj eri hrišćanska vera postaje zbunjujuća i obmanjujuća. Božji sud o duhovnoj situaciji ove ere imaće posledice do kraja sveta. Stoga, kako bih učvrstio vaše razumevanje ovog suda, sumiraću ovu poruku koju je Bog uputio svojim protestantskim izabranicima tokom vladavine Luja XIV.

Rezime : Tokom Reformacije, hrišćansko ponašanje je bilo raznoliko. Bilo je pravih svetaca koji su bili progonjeni, ali uvek mirni, i ljudi koji su mešali religiju i politiku, koji su se naoružavali i uzvraćali udarac za udarac kraljevskim katoličkim vojskama. U Danilu 11:34, Duh ih je označio kao „licemere“. Malo religioznih ljudi je razumelo da biti hrišćanin znači oponašati Isusa u svemu, pokoravati se njegovim narednjima i pokoravati se njegovim zabranama; upotreba oružja bila je jedna od njih, i to je bila njegova poslednja lekcija data u vreme hapšenja. Isusova prekora je bila opravdana činjenicom da su, nastavljajući da praktikuju katoličke tekovine, sami protestanti svojim primerom favorizovali učenje i zavodljivost koje je pripadalo katoličkoj Jezavelji . Njihova nesavršena verska praksa ih je diskreditovala na sudu Boga, koga su obeshrabrili pred njegovim neprijateljima. Ova faza rane Reformacije navodi ga da donosi izuzetne sudove; što on naglašava govoreći: „ Ne stavljam na tebe nikakvo drugo breme, samo ono što imaš, čuvaj dok ne dođem .“ Ali doktrinarna nesavršenost je legitimna na ovom početku i Bog prihvata službu onih koji prihvataju progon i smrt u njegovo ime. Oni nisu mogli dati više, dajući maksimum: svoj život. Bog naglašava ovaj duh žrtve koji označava kao „ dela brojnija od prvih (stih 19).“ Paganizam rimokatolicizma je upoređen sa mesom žrtvovanim idolima . Osuda rimske obmane počela je savršeno prosvetljenim delima Pjera Valda (Vode) koji je, još 1170. godine, napisao verziju Biblije na jeziku koji nije latinski, provansalskom. Njegovo znanje i razumevanje božanskih zahteva bili su zapanjujuće potpuni i posle njega, protestantska vera se pogoršala. Pod inspiracijom Žana Kalvina, protestantska vera se čak i otvrdnula, poprimajući lik svog katoličkog protivnika. A izraz „Ratovi religije“ svedoči o gnušanju Bogu, jer izabranici Isusa Hrista, istinski, ne uzvraćaju udarce koji su im zadati. Njihova osveta će doći od samog Gospoda. Naoružavajući se, protestanti, čiji je moto bio „sola scriptura“, „samo Pismo“, pokazali su prezir prema Bibliji, koja je zabranjivala njihovo nasilje. Isus je otišao veoma daleko u ovoj oblasti učeći svoje učenike da treba da okrenu „drugi obraz“ onome ko ih udari.

Ovo vreme kada je katoličko progonjenje prouzrokovalo smrt Isusovih vernih slugu istaknuto je tri puta u Otkrovenju, ovde u ovom periodu Tijatire , ali i u 5. pečat poglavlja 6 i u 3. truba iz 8. poglavlja. Ovde, u 22. stihu, Isus ohrabruje svoje mučeničke slugu, objavljujući im svoju nameru da osveti njihovu smrt ili patnju koju im je naneo Rim i njegovi kraljevski slugu. Ključna reč skrivena u imenu Pergam jasno se pojavljuje, katolička religija je kriva za preljubu protiv Boga, i oni koji je čine sa njom, katolički monarsi, njihove lige i njihovo lažno plemstvo platiće, pod giljotinom francuskih revolucionara, nepravedno prolivenu krv. Otkr. 2:22-23: „ Evo, baciću je u postelju, i one koji čine preljubu s njom u veliku nevolju , ako se ne pokaju za svoja dela. Decu ću njenu pobiti smrću ; i sve crkve će znati da sam ja onaj koji ispituje bubre i srca, i nagradiću svakoga od vas po delima vašim .“ Ali budite oprezni! Jer posle 1843. godine, „ oni koji čine preljubu sa njom “ takođe će biti protestanti , pa će Bog pripremiti nuklearni „treći svetski rat“, novu kaznu za katoličku, pravoslavnu, anglikansku, protestantsku i adventističku preljubu. Paralelno, Duh kaže u 5. pečat : Otk 6:9-11: „ Kada otvori peti pečat, videh pod žrtvenikom duše onih koji su pobijeni za reč Božiju i za svedočanstvo koje su imali. I povikaše iz svega glasa govoreći: Dokle, Gospode sveti i istiniti, dok nećeš suditi i osvetiti krv našu na onima koji žive na zemlji?“ Svakome od njih bele haljine biše date, i rečeno im bi da počivaju još malo vremena, dok se ne ispuni broj njihovih saslužitelja i njihove braće koja će biti pobijena kao i oni. “

Ova scena iz 5. pečata može biti zbunjujuća i obmanjujuća za neprosvećeni um. Neka bude jasno, ova slika nam otkriva tajnu Božju misao, jer prema Prop. 9:5-6-10, mrtvi u Hristu spavaju u stanju u kojem je njihovo sećanje zaboravljeno, ne učestvujući ni u čemu što se radi pod suncem . Biblija daje prvoj smrti značenje uništenja celog bića; mrtvi su kao da nikada nisu ni postojali, s tom razlikom da, iako su postojali, celokupno njihovo postojanje ostaje urezano u Božju misao. Stoga Bog upućuje ovu poruku utehe svojim živim slugama da bi ih ohrabrio. Podseća ih da je, prema njegovim obećanjima, nakon sna smrti predviđeno vreme za njihovo buđenje , kada će oni, kroz njega, vaskrsnuti. Tada će imati priliku da sude, pod pogledom i sudom Boga u Isusu Hristu, svojim mučiteljima koji su takođe vaskrsli, ali na kraju hiljadu godina . U poruci iz Tijatire , smrt objavljena onima koji počinu preljubu sa katoličkom Jezaveljom imaće dvostruko ispunjenje. Na zemlji, delo revolucionara je prva faza, ali posle nje će doći, u svoje vreme i u drugoj fazi, druga smrt poslednjeg suda, čas kada će „ sve skupštine “ hrišćana, nevernih ili vernih, svih perioda hrišćanske ere videti pravedni Božji sud primenjen protiv duhovne preljube .

U svojoj simboličnoj slici, 4. Truba iz 8. poglavlja potvrđuje delovanje „ velike nevolje “ programirane da kazni preljubu papizma i monarhista koji su je podržavali. Sunce , božanska svetlost, mesec , mračna katolička religija i zvezde , verski ljudi, pogođeni su u trećini , ili delimično, progonom ateizma od strane francuskih revolucionara 1793. i 1794. godine.

Na kraju poruke upućene mirnim protestantima, Duh potvrđuje svoju osudu upotrebe oružja podsećajući da će izabrani biti osvećen samo za poslednji sud pripremljen tokom nebeskog suda sedmog milenijuma. Stoga nije ovlašćen da se osveti pre ovog nebeskog suda gde će potom suditi svojim progoniteljima, sa Isusom Hristom, i učestvovaće u presudi njihove osude na smrt. „ Pastice ih gvozdenom palicom, kao što se razbijaju posude grnčareve .“ Svrha ovog suda biće da se odredi vreme patnje krivca osuđenih na drugu smrt poslednjeg suda. Stih 29 evocira: jutarnju zvezdu . „ I daću mu jutarnju zvezdu .“ Ovaj izraz označava sunce, sliku božanske svetlosti. Pobednik će ući za večnost u božansku svetlost. Ali pre ovog večnog konteksta, ovaj termin priprema peto slovo koje dolazi. Jutarnja zvezda se pominje u 2. Petr. 1:19-20-21: „ I imamo proročku reč potvrđenu , na koju dobro činite što pazite kao na svetlost koja svetli na tamnom mestu, dok ne svane i zornica ne osvetli

u vašim srcima. Znajući pre svega ovo, da nijedno proroštvo u Pismu nije stvar ličnog tumačenja, jer proroštvo nikada nije došlo po ljudskoj volji, nego su sveti Božji ljudi govorili vođeni Svetim Duhom .“ Ovaj stih podvlači važnost proročke reči jer će kontekst buduće ere biti duhovno uslovljen sprovođenjem božanske odluke prorečene u Dan. 8:14. „ Do 2300 večeri i jutra, i svetinja će se opravdati .“ Ali u to vreme, ovaj stih je bio poznat samo u prevodu: „ Do 2300 večeri i jutra, i svetinja će se očistiti .“ Čak i u ovom prevodu, Božja poruka je bila ista, ali manje precizna; u ovom obliku, mogla se protumačiti kao najava kraja sveta slavnim povratkom našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista. Bog je upotrebio američkog protestanta Vilijama Milera da sprovede dva adventistička ispita vere u proleće 1843. i jesen 1844. godine. Kao što nas je Danilo 12:11-12 naučio, između ova dva datuma, 1843. godine, božanska naredba je povukla palim protestantima spasonosnu pravednost koju je nudio Isus Hristos; jer više nisu ispunjavali standard nove svetosti koju je zahtevao Bog. Isusova pravednost je večna, ali koristi samo istinskim izabranicima koje je izabrao sam Isus, i to, u sva vremena i do kraja sveta.

Ovde, između Tijatire i Sarda , prvog dana proleća 1843. godine, stupa na snagu dekret iz Dan. 8:14 i otkrićemo njegove posledice u porukama koje je Duh uputio hrišćanima tog datuma.

Otkrivenje 3: Skupština od 1843. –

obnovljena apostolska hrišćanska vera

5. doba : Sardi

Sud koji je izrekao Isus Hrist nakon adventističkih suđenja u proleće 1843. i 22. oktobra 1844.

Stih 1: „ Anđelu crkve u Sardu napiši : Ovo govori onaj koji ima sedam duhova Božjih i sedam zvezda: Znam tvoja dela; činiš se živim, a mrtav si. “

Sardska “ era , tema petog pisma, istaći će dva suprotstavljena protestantska hrišćanska ponašanja koja im se pripisuju: pali, kojima Isus izjavljuje: „ Smatrate se živima, a vi ste mrtvi “; i izabrani, u stihu 4: „ hodiće sa mnom u belim haljinama jer su dostojni “. Kao i sadržaj njegove dve poruke, ime „ Sard “ nosi dvostruko značenje čija su značenja apsolutno suprotstavljena. Zadržavam glavne ideje ovog grčkog korena: konvulzivan i dragoceni kamen, to jest, smrt i život. Grimasirati se i konvulzivan definišu sardonijni smeh; na grčkom, sardonion je gornje uže lovačke mreže; sardina je riba; a u suprotnom smislu, sard i sardoniks su drago kamenje; sardoniks je raznolikost smeđeg halcedona. Na početku ovog pisma, Isus se predstavlja kao „ onaj koji ima sedam duhova Božjih i sedam zvezda “, to jest, osvećenje Duha i sud nad svojim slugama sedam epoha. Kao u Danilu 12, on stoji iznad reke ubice, testa adventističke vere, i ovde izriče svoju presudu. Obratite pažnju na upotrebu poznatog oblika obraćanja, što ukazuje da je njegov sagovornik jedan u kolektivnom smislu. Čitava protestantska norma je u pitanju. Isus ukida protestantski izuzetak zabeležen u poruci iz Tijatire . Novi „ teret “ (prema shvatanju pobunjenih vernika) sada je nametnut i zahtevan. Praksa rimske nedelje mora biti napuštena i zamenjena subotnjom subotom. Ova uredba iz Dana. 8:14 obrće

situaciju koju je 7. marta 321. godine uspostavio car Konstantin I. Godine 1833, 11 godina pre 1844, kroz neprekidni pljusak zvezda padalica, koji je trajao od ponoći do 5 ujutru, i bio vidljiv širom američke teritorije, Bog je ilustrovao i prorekao masovni pad protestantskih hrišćana. Da bi vas ubedio u ovo tumačenje, Bog je Avramu pokazao zvezde na nebu, govoreći mu: „ Tako će biti tvoje potomstvo .“ Pad zvezda 1833. godine je stoga prorekao masovni pad ovog Avramovog potomstva. Ovaj nebeski znak se navodi u temi 6. pečata . u Otkr. 6:13 Isus kaže: „ Kažu ti da si živ, a mrtav si .“ Onaj o kome govori stoga ima reputaciju predstavnika Boga, a ovaj detalj odgovara protestantizmu koji, verujući u svoju reformaciju, misli da se pomirio sa Bogom. Božanska presuda pada: „ Znam tvoja dela “, „ i mrtav si .“ Od samog Boga, velikog Sudije, dolazi ovaj sud. Protestant može ignorisati ovaj sud, ali ne može izbeći njegove posledice. Godine 1843, stupila je na snagu dekret iz Danila 8:14 i nijedan hrišćanin ne bi trebalo da ignoriše zakon živog Boga. Ovo neznanje je posledica prezira prema biblijskoj proročkoj reči kojoj nas apostol Petar poziva da posvetimo punu pažnju u 2. Petr. 1:19-20: „ I imamo proročku reč potvrđenu, na koju dobro činite što pazite kao na svetlost koja svetli na tamnom mestu, dok ne osvane dan i zornica ne osvetli se u vašim srcima. Znajući pre svega ovo da se nijedno proroštvo u Pismu ne može tumačiti lično. “ Prolazeći nezapaženo među svim tekstovima Biblije novog zaveta, ovi stihovi čine, posebno od 1843. godine pa nadalje, razliku između života i smrti.

Stih 2: „ Budi bdiran i jačaj ono što je preostalo, što je skoro umrlo; jer nisam našao da su tvoja dela savršena pred Bogom mojim. “

Ako ne uđu u novi standard svetosti, „ ostali “ protestantizma će „ umreti “. Jer Bog ga osuđuje iz dva razloga. Prvi je praktikovanje rimske nedelje, osuđeno sprovođenjem dekreta iz Dan. 8:14; drugi je nezainteresovanost za proročku reč, jer ne uzimajući u obzir lekciju koju je Bog dao kroz adventističko iskustvo, protestantski potomci će snositi krivicu nasleđenu od svojih očeva. O obe tačke, Isus kaže: „ Nisam našao tvoja dela savršenim pred Bogom svojim .“ Govoreći „ pred Bogom svojim “, Isus podseća protestante na standard Deset zapovesti napisanih prstom Boga, Oca, koga preziru u korist Sina koji bi trebalo da ih spase. Njegova savršeno poslušna vera, koju je dao kao model, nema ništa zajedničko sa protestantskom verom, naslednicom mnogih katoličkih grehova, uključujući, pre svega, nedeljni odmor prvog dana. Vrata spasenja se zauvek zatvaraju za kolektivnu protestantsku versku normu, „ zvezde “ „ šestog pečata “ padaju.

Stih 3: „ Seti se, dakle, kako si primio i čuo, i drži čvrsto i pokaj se. Ako ne budeš bdio, doći ću na tebe kao lopov, i nećeš znati u koji čas ću doći na tebe. “

Ovaj glagol „ sećati se “ podrazumeva kritičko razmišljanje o delima prošlosti. Ali samo istinski izabrani su dovoljno skromni da kritikuju svoja dela. Štaviše, ova zapovest „ sećati se “ evocira „ sećati se “ na početku četvrte zapovesti, koja naređuje osvećeni odmor sedmog dana. Ovde je ponovo, dvostruko, zvanični protestantizam pozvan da preispita svoj prijem proročkih poruka koje je pokrenuo Vilijam Miler u proleće 1843. i jesen 1844. godine, ali i teksta 4. od 10 Božjih zapovesti, koje krši u smrtnom grehu od 1843. godine. Najozbiljnija posledica njegovog raskida sa Isusom Hristom je formulisana: „ Ako ne budeš bdeo, doći ću kao lopov, i nećeš znati u koji čas ću doći na tebe. “ Videćemo kako je, od 2018. godine, ova poruka poprimila živu stvarnost. Bez bdenja, pokajanja i plodova pokajanja, protestantska vera je definitivno mrtva.

Stih 4: „ Ipak imaš nekoliko ljudi u Sardu koji nisu oskvrnili svoje haljine; oni će hoditi sa mnom u belom, jer su dostojni. “

Pojaviće se nova svetost. U ovoj poruci, Isus je zadovoljan da posvedoči o postojanju „ nekoliko ljudi “. Prema detaljima otkrivenim Elen G. Vajt, koja je bila među njima, samo 50 ljudi je dobilo Božje odobrenje. Ovih „ nekoliko ljudi “ odnosi se na muškarce i žene koji su odobreni i blagosloveni, pojedinačno, zbog svedočanstva svoje vere u skladu sa Gospodnjim očekivanjima. Isus kaže: „ Ipak, imaš nekoliko ljudi u Sardu koji nisu oskrnavili svoje haljine; i oni će hoditi sa mnom u belom, jer su dostojni .“ Ko može da ospori dostojanstvo koje je priznao sam Isus Hristos? Pobednicima u ispitima vere 1843. i 1844. godine, Isus obećava večni život i potpuno zemaljsko priznanje koje će zvanično oblikovati u predstojećoj Filadelfijskoj poruci. Skrnavljenje „ haljine “ pripisuje se slobodnom ponašanju ljudskih bića. „ Haljina “ je pravednost koju je pripisao Isus Hristos, u ovom slučaju „ bela “, njeno skrnavljenje označava gubitak ove pravednosti za tradicionalni protestantski tabor. Ovde, naprotiv, odsustvo nečistoće označava produženje uračunavanja „ večne pravednosti “ Isusa Hrista prema Danilu 9:24. Uskoro će im znanje i praktikovanje Subote dati pravu svetost, plod i znak pravednosti koju im je dao Isus Hristos. Ovaj mudri i inteligentni izbor uskoro će ih učiniti večnima u osvećenju i nebeskoj slavi, predstavljenoj „ belim haljinama “ iz budućeg stiha 5. Duh će ih proglasiti „ bezgrešnim “: „ i u ustima njihovim ne nađe se laž, jer su bezgrešni (Otkr. 14:5).“ Naći će „ mir sa svima i svetost, bez koje nijedno telo neće videti Gospoda “, prema Pavlu, u Jevr. 12:14. Konkretno, ove „ bele haljine “ će poprimiti oblik uklanjanja greha što predstavlja praksu rimske nedelje. Pošto su ga verno čekali dva puta, umesto njega, kao znak njegovog odobrenja, pečat Božji im je dat subotom koja dolazi da ubeli Gospodnje izabranike koji čuvaju njegovu pravednost. Tako se postiže „čišćenje svetinje“, oblik u kojem je Danilo 8:14 bio preveden u to vreme. U tom smislu, od 23. oktobra 1844. godine, Isus je u nebeskoj viziji pobedonosnim izabranicima dao sliku svog prelaska iz svetinje u svetinju nad svetinjama zemaljskog svetilišta. Tako je, ilustracijom, podsetio na trenutak kada je, umirući na krstu, greh njegovih izabranika bio iskupljen, čime je ispunjen „ Dan pomirenja “, hebrejski „ Jom Kipur “. Pošto se ovaj događaj već dogodio, obnavljanje radnje u viziji imalo je samo svrhu da dovede u pitanje prvo sticanje večne pravednosti dobijene Isusovom smrću. Ovo se bukvalno ispunjava za pale iz Sarda čija je pokazana vera nezadovoljavajuća za Boga Tvorca. Iz dva razloga, Bog ih može odbaciti zbog nedostatka ljubavi prema svojoj proglašenoj proročkoj istini i zbog prestupanja Subote, što je postalo obavezno od 1843. godine stupanjem na snagu dekreta iz Danila 8:14.

Stih 5: „ Koji pobedi, obući će se u bele haljine; neću izbrisati ime njegovo iz knjige života, nego ću priznati ime njegovo pred Ocem svojim i pred anđelima njegovim .

Izabranik koga je otkupio Isus Hristos je poslušno biće, svesno da svoj život i večnost duguje Bogu Tvorcu, dobrom, mudrom i pravednom. To je tajna njegove pobede. On ne može da ulazi u raspravu sa njim, jer odobrava sve što on govori i čini. Takođe, on sam je radost svog Spasitelja koji ga prepoznaje i zove svojim imenom, od postanka sveta gde ga je video svojim predznanjem. Ovaj stih pokazuje koliko su uzaludne i obmanjujuće lažne tvrdnje lažnih religijanaca čak i za one koji ih formulišu. Poslednja reč će pripasti Isusu Hristu koji svima kaže: „ Znam vaša dela .“ Prema tim delima, on deli svoje stado, stavljajući s desne strane svoje ovce , a s leve strane buntovne jarce i grabežljive vukove određene za oganj druge smrti poslednjeg suda .

Stih 6: „ Ko ima uho da čuje, neka čuje šta Duh govori crkvama. “

Iako bukvalno svi mogu čuti proročanske reči Duha, samo njegovi izabranici, koje on inspiriše i obrazuje, mogu razumeti njihovo značenje. Duh se odnosi na konkretne događaje, ostvarene u

istorijskom vremenu, tako da izabrani mora biti zainteresovan za versku i sekularnu istoriju, i za celu Bibliju, sastavljenu od izveštaja o svedočanstvima, hvalospevima i proročanstvima.

Napomena : U stihu 3, Isus Hrist je rekao palom protestantu: „ Seti se, dakle, kako si primio i čuo, i drži čvrsto i pokaj se. Ako ne budeš bdio, doći ću kao lopov, i nećeš znati u koji čas ću doći na tebe .“ Nasuprot tome, za naslednike pobednika, od proleća 2018. godine, ova poruka je transformisana u: „Ako budeš bdio, neću doći kao lopov, i znaćeš u koji čas ću doći na tebe.“ I Gospod je održao svoja obećanja, jer danas, 2020. godine, njegovi izabranici imaju saznanje o datumu njegovog istinskog povratka otkrivenom za proleće 2030. godine. Ali, protestantska vera je osuđena da ignoriše ovu preciznost, koju je Isus rezervisao samo za svoje izabranike. Jer, za razliku od njegovog ponašanja prema zlim slugama, „ Gospod ne čini ništa, a da ne upozori svoje sluge proroke “ (Am. 3:7).

6. era : Filadelfija

Adventizam ulazi u univerzalnu misiju

Između 1843. i 1873. godine, božanska subota, pravi sedmi dan koji je Bog odredio, obnovljena je i usvojena od strane pionira Adventističke crkve sedmog dana, koja je poprimila oblik zvanične američke hrišćanske verske institucije koja se od 1863. godine naziva: „Adventistička crkva sedmog dana“. U skladu sa učenjem pripremljenim u Dan. 12:12, Isusova poruka je upućena njegovim izabranicima osvećenim odmorom u subotu, datuma 1873. godine. Istovremeno, ovi izabranici imaju koristi od blaženstva iz Dan. 12:12: „ Blažen je onaj koji čeka do 1335 dana! “

Novi standardi uspostavljeni od 1843. godine postali su univerzalni 1873. godine.

Stih 7: „ I anđelu crkve u Filadelfiji napiši : Ovo govori Sveti, Istiniti, Onaj koji ima ključ Davidov, Onaj koji otvara i niko ne zatvara, Onaj koji zatvara i niko ne otvara.“ : »

Imenom „ Filadelfija “, Isus pokazuje svog Izabranika. On je izjavio: „ Po tome će svi poznati da ste moji učenici, ako imate ljubav jedni prema drugima.“ Jovan 13:35 „I to je slučaj sa Filadelfijom čiji grčki koreni znače: bratska ljubav. On je izabrao izabrane koji je čine, stavljajući njihovu veru na iskušenje, i za ove pobednike, njegova ljubav preplavljuje. On se predstavlja u ovoj poruci, govoreći: „ Ovo govori Sveti, Istiniti .“ Sveti , zato što je to vreme kada je svetost Subote i svetost izabranih zahtevana dekretom iz Dan. 8:14 koji je stupio na snagu od proleća 1843. Istiniti , zato što je u ovom proročkom času zakon istine vraćen; Bog nalazi svetost svoje 4. zapovesti zgaženu od strane hrišćana od 7. marta 321. On takođe kaže: „ Onaj koji ima ključ Davidov .“ To nisu ključevi koje je Sveti Petar polagao pravo na posed Rima. „ Davidov ključ “ pripada „ sinu Davidovom “, samom Isusu, lično. Niko drugi ne može dati večno spasenje, jer je on dobio ovaj ključ noseći ga „ na ramenu “ u obliku svog krsta, prema Isaiji 22:22: „ Metiću mu na rame ključ doma Davidovog; kad otvori, niko neće zatvoriti; kad zatvori, niko neće otvoriti .“ Ovaj ključ, koji označava krst njegovog mučenja, kao ispunjenje ovog stiha, čitamo ovde: „ koji otvara, i niko neće zatvoriti; koji zatvara, i niko neće otvoriti .“ Vrata spasenja su bila otvorena za adventističku crkvu sedmog dana u izgradnji, a zatvorena za sledbenike rimskih nedeljnih vernika od proleća 1843. godine. Pošto su pristali da se pokore doktrinarnim istinama koje su iznete i poštovali njegovu proročku reč svojom verom, Duh Isusov je rekao svetima

filadelfijske ere : „ Znam tvoja dela. Gle, pošto imaš malo sile i održao si reč moju, i nisi se odrekao imena mog, otvorio sam pred tobom vrata koja niko ne može zatvoriti .“ Ova mala verska grupa je zvanično bila samo američka od 1863. godine. Ali 1873. godine, tokom generalne konferencije održane u Batl Kriku, Duh joj je otvorio univerzalna misionarska vrata, koja su trebalo da se nastave do istinskog povratka Isusa Hrista. Niko to ne bi sprečio, a Bog bi se pobrinuo za to. Važno je napomenuti da sve dobro na šta Isus ukazuje kod istinskih svetaca takođe definiše uzroke zbog kojih je protestantska vera pala 1843. godine. Ova poruka je upravo suprotna onoj koju Isus upućuje palim Sardijancima u stihu 3, jer su ciljana dela sama po sebi obrnuta.

Dvanaest plemena iz Otkrivenja 7 rastu

Stih 8: „ Znam tvoja dela. Gle, pošto imaš malu silu, i reč si moju održao, i nisi se odrekao imena mog, otvorio sam pred tobom vrata, i niko ih ne može zatvoriti. “

Izabranik vremena je povoljno ocenjen na osnovu svojih dela koja mu Isus pripisuje kao pravednost. Njegova „ mala moć “ potvrđuje rođenje grupe zasnovane na „ malobrojnim ljudima “ iz stiha 4. Godine 1873, Isus najavljuje adventistima njihov napredak ka njegovom povratku simbolom nebeskih otvorenih vrata koja će se otvoriti u proleće 2030. godine, odnosno za 157 godina. U poruci koja sledi, onoj koja je upućena Laodikiji, Isus će stajati pred ovim vratima, time ukazujući na skorbu blizinu svog povratka: „ Evo, stojim na vratima i kucam. Ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njim, i on sa mnom. Otkr. 3:20“

Jevrejima je dozvoljen pristup hrišćanskoj veri

Stih 9: „ Evo, učiniću da oni iz sinagoge Satane budu Jevreji, koji govore da su Jevreji, a nisu, nego lažu; evo, učiniću da dođu i poklone se pred tvojim nogama, i da poznaju da sam te ljubio. “

Navodeći ulazak pravih Jevreja po rasi i telu u adventističku grupu, ovaj stih potvrđuje obnavljanje subotnjeg odmora; nedelja više nije prepreka njihovom obraćenju. Jer od 321. godine, njeno napuštanje je takođe dovelo do sprečavanja iskrenih Jevreja da usvoje hrišćansku veru. Njegov sud o Jevrejima rase nije bio lično mišljenje Pavla, vernog svedoka; to je bio stav Isusa Hrista koji ga je potvrdio u ovom Otkrivenju, već u Otkrivenju 2:9, u poruci upućenoj svojim slugama koje su Jevreji klevetali i progonili Rimljani iz doba Smirne . Primetimo da će Jevreji rase morati da prepoznaju hrišćansko spasenje u adventističkoj normi da bi imali koristi od Božje blagodati. Samo univerzalni adventizam nosi božansku svetlost čiji je postao isključivi zvanični depozitar od 1873. godine. Ali budite oprezni! Ova svetlost, njegova doktrina i njegove poruke su isključivo vlasništvo Isusa Hrista; nijedan čovek i nijedna institucija ne mogu odbiti njenu evoluciju bez ugrožavanja svog spasenja. Konačno, u ovom stihu, Isus precizira „ da sam vas ljubio “. Da li bi to značilo da nakon ovog vremena blagoslova, više ne može da je voli? Da, i to će biti značenje poruke dodeljene „ Laodikiji “.

Božje zapovesti i Isusova vera

Stih 10: „ Jer si održao reč strpljenja mog, i ja ću tebe sačuvati od časa iskušenja koji će uskoro doći na poznatu zemlju, da iskuša one koji žive na zemlji. “

Termin strpljenje potvrđuje kontekst adventističkog čekanja pomenutog u Danilu 12:12: „ Blažen je onaj koji čeka i dođe do hiljadu trista trideset i pet dana! “ Test se tiče vere „ stanovnika zemlje “, onih koji naseljavaju „ poznatu zemlju “, to jest, one koje je prepoznao Isus Hristos, Bog Stvoritelj. Dolazi da ispituje ljudsku volju i razotkrije buntovnički duh „ekumenskog“ tabora, koji grčkim „oikomèné“ označava „ poznatu zemlju “ ovog stiha.

Ovo obećanje obavezuje Isusa samo pod uslovom da institucija zadrži kvalitet vere od početka. Ako adventistička poruka treba da se nastavi do vremena konačnog univerzalnog ispita vere prorečenog u ovom stihu, ona neće nužno biti u institucionalnom obliku. Jer pretnja lebdi nad ovom porukom u stihu 11 koji sledi, do tada potpuno pozitivna i blagoslovena od Boga. Isusovo obećanje će se odnositi na njegovo potomstvo koje će ostati živo 2030. godine. U to vreme, pravi izabranici iz 1873. godine će zaspati „ u Gospodu “ prema Otkrivenju 14:13: „ I čuh glas s neba gde govori: Napiši: Blaženi su mrtvi koji od sada umiru u Gospodu! Da, govori Duh, da počinu od svojih trudova, jer ih prate dela njihova. “ Ovo je, dakle, druga blaženstvo koju je Isus Hristos dao ovom uzornom Izabraniku. Ali ono što Isus blagosilja je ponašanje koje se pokazuje delima. Naslednici „ Filadelfije “ će verno reprodukovati, 2030. godine, njegova dela, njegovu veru, njegovo prihvatanje istina koje im je dao Bog nebeski u poslednjim oblicima koje im je dao; jer će pretrpeti velike promene do kraja kada razumevanje božanskog plana bude savršeno.

Adventističko obećanje Isusa Hrista i Njegovo upozorenje

Stih 11: „ Dolazim brzo ; drži čvrsto ono što imaš, da ti niko ne uzme krunu. “

Poruka „ Dolazim brzo “ je adventističkog tipa. Isus tako potvrđuje napuštanje svih ostalih verskih denominacija. Očekivanje njegovog povratka u slavi ostaće do kraja sveta, jedan od glavnih kriterijuma koji identifikuju njegove istinske izabranike. Ali ostatak poruke nosi tešku pretnju: „ Drži se onoga što imaš, da ti niko ne uzme krunu. “ A ko može uzeti njegovu krunu ako ne njegovi neprijatelji? Njegovi potomci će stoga morati prvo da ih identifikuju, i upravo zato što to neće učiniti, žrtve njihovog humanističkog duha, sklopiće savez sa njima, počev od 1966. godine.

Stih 12: „ Onog koji pobeđi učiniću stubom u hramu Boga mogega i više neće izaći napolje. Napisaću na njemu ime Boga mogega i ime grada Boga mogega, novog Jerusalima, koji silazi s neba od Boga mogega – i novo ime moje. “

U svojim poslednjim rečima blagoslova posvećenim pobednicima, Isus objedinjuje sve slike postignutog spasenja. „ Stub u hramu Boga mog “ znači: čvrst oslonac za nošenje moje istine u mojoj skupštini, Izabranom. „ ... i neće je ostaviti “ više “: njegovo spasenje će biti večno. „ ...; napisaću na njemu ime Boga mogega “: urezaću u njega lik Božjeg karaktera izgubljenog u Edenu. „ ... i ime grada Boga mogega “: on će učestvovati u proslavi Izabranog opisanog u Otkrivenju 21. „... novog Jerusalima koji silazi s neba od Boga mogega “: „ Novi Jerusalem “ je ime sabranja proslavljenih izabranih koji su postali potpuno nebeski poput nebeskih anđela Božjih. Otkrivenje 21 ga opisuje simboličnom slikom dragog kamenja i bisera koja svedoči o snazi ljubavi koju Bog oseća prema svojim otkupljenima sa zemlje. Ona silazi na obnovljenu zemlju da tamo večno živi u prisustvu Boga koji tamo postavlja svoj

presto. „... i moje novo ime “: Isus povezuje promenu svog imena sa svojim prelaskom iz zemaljske u nebesku prirodu. Spašeni izabrani, bilo živi ili vaskrsli, živeće isto iskustvo i primiće nebesko, proslavljeno, netruležno i večno telo.

U ovom stihu, insistiranje na poređenju sa Bogom opravdano je činjenicom da izabrani pronalaze samog Isusa u njegovom božanskom aspektu.

Stih 13: „ Ko ima uho da čuje, neka čuje šta Duh govori crkvama. “

Izabrani je razumeo lekciju, ali on je jedini koji je može razumeti. Istina je da je ova poruka bila pripremljena samo za njega. Ova poruka potvrđuje činjenicu da tumačenje i razumevanje otkrivenih tajni zavisi isključivo od Boga, koji ispituje i bira svoje sluge.

Zvanični adventizam poslednjeg vremena nije propovedan i osuđivan od strane Isusa, on je odbačen nakon što je odbio poruku očekivanja Treće adventističke crkve.

„ Dolazim brzo ; drži čvrsto ono što imaš, da ti niko ne uzme krunu .“ Nažalost, za zvanični adventizam tog vremena, kraj je još uvek bio daleko, i sa protokom vremena, 150 godina kasnije, vera više neće biti ista. Isusovo upozorenje je bilo opravdano, ali nije ni poslušano ni shvaćeno. I 1994. godine, adventistička institucija će zaista izgubiti svoju „ krunu “, odbacujući poslednje „veliko svetlo“ koje je prorekla Elen G. Vajt, glasnik Isusa Hrista u svojoj knjizi „Rani spisi“ u poglavlju „Moja prva vizija“, na stranicama 14 i 15: Sledeći tekst je odlomak sa ovih stranica. Takođe bih želeo da istaknem da on proriče sudbinu adventističkog dela i sumira sva učenja koja su predstavile tri skupštine iz Otkrivenja 3: 1843-44 Sard , 1873 Filadelfija , 1994 Laodikija .

Sudbina adventizma

otkriveno u prvoj viziji Elen G. Vajt

„Dok sam se molio na porodičnoj službi, Sveti Duh je počivao na meni i činilo mi se da se uzdižem sve više i više iznad ovog mračnog sveta. Okrenuo sam se da vidim svoju adventističku braću još uvek u ovom svetlu, ali nisam mogao da ih otkrijem. Tada mi je glas rekao: „Pogledaj ponovo, ali malo više.“ Pogledao sam gore i video strmu i usku stazu, visoko iznad ovog sveta. Tamo su adventisti napredovali ka svetom gradu. Iza njih, na početku staze, bila je jarka svetlost, za koju mi je anđeo rekao da je ponoćni krik. Ova svetlost je osvetljavala stazu celom njenom dužinom kako im se noge ne bi spotaknule. Isus je išao ispred njih da ih vodi; i sve dok su uperili pogled u njega, bili su bezbedni.“

Ali ubrzo su se neki umorili i rekli da je grad još daleko i da su mislili da će tamo stići ranije. Tada ih je Isus ohrabrio podižući svoju slavnu desnu ruku iz koje je izvirala svetlost koja se izlila na adventiste.

Uzviknuli su: „Aliluja!“ Ali neki od njih drsko su odbacili ovu svetlost, govoreći da ih nije Bog vodio. Svetlost koja je bila iza njih konačno se ugasila, i oni su se našli u dubokom mraku. Spotakli su se i izgubili iz vida i cilj i Isusa, zatim su pali sa puta i potonuli u zli svet ispod.

Izveštaj o ovoj prvoj viziji koju je Bog dao mladoj Elen Guld-Harmon predstavlja šifrovano proročanstvo jednako vredno kao i proročanstva iz Danila ili Otkrivenja. Ali da bismo imali koristi od njega, moramo ga pravilno protumačiti. Zato ću ga objasniti.

Izraz „ponoćni plač“ odnosi se na objavu dolaska mladoženje u „priči o deset devojaka“ po Mateju 25:1 do 13. Test čekanja Hristovog povratka u proleće 1843. i jesen 1844. predstavljao je prvo i drugo ispunjenje; zajedno, ova dva očekivanja predstavljaju „prvo svetlo“ priče postavljene „iza“ grupe „adventista sedmog dana“ koji su se kretali napred u vremenu, putem ili načinom koji je blagoslovio Isus Hristos. Za adventističke pionire, 1844. godina predstavljala je datum kraja sveta i poslednji biblijski datum koji je proročka reč mogla da predloži izabranima tog vremena. Nakon što su prošli ovaj konačni datum, čekali su Isusov povratak, misleći da je neizbežan. Ali vreme je prolazilo, a Isus se i dalje nije vraćao; ono što vizija evocira rekavši: „otkrili su da je grad veoma daleko i da su mislili da će tamo stići ranije“; to jest, 1844. godine ili ubrzo nakon tog datuma. Takođe, obeshrabrenje ih je savladalo sve do oko 1980. godine kada sam se ja pojavio na sceni, primajući ovu novu i slavnu svetlost koja gradi treće adventističko očekivanje . Ovog puta, Isusov povratak je zakazan za jesen 1994. Svakako, proglašenje ove poruke odnosilo se samo na mikrokosmos univerzalnog adventizma koji se nalazi u Francuskoj, u Valens sir Ron. Božji izbor za ovaj mali grad na jugoistoku Francuske ima svoje objašnjenje. Tamo je papa Pije VI umro u pritvoru 1799. godine, ispunjavajući činjenicu preorečenu u Otkrivenju 13:3. Štaviše, Valens je bio grad u kome je Bog osnovao svoju prvu adventističku crkvu na zemlji Francuske. Tamo je doneo svoju božansku slavnu poslednju svetlost i krajem 2020. godine, potvrđujem da sam stalno i verno primao od njega njegova poslednja najdragocenija otkrovenja koja predstavljam u ovom dokumentu. Valensijanski adventistički mikrokosmos poslužio je kao univerzalna scena za ispunjenje dela koji se tiče poslednje slavne svetlosti u viziji naše sestre Elen. Ova vizija nam otkriva sud koji Isus donosi o iskustvu doživljenom u Valensiji, to jest, treće ispunjenje priče o deset devica. Isus prepoznaje pravog adventistu po ponašanju koje ima prema predstavljenoj svetlosti. Pravi adventista izražava svoju radost sa „Aliluja!“; blagosloven Duhom, napunio je svoju posudu uljem. Nasuprot tome, lažni adventisti „drsko odbacuju ovu svetlost“. Ovo odbacivanje božanske svetlosti je kobno za njih, jer ih je Bog upozorio na ovu negativnu reakciju u inspirisanim porukama, namenjenim njima, svom glasniku; postaće prazne posude lišene ulja koje proizvodi „svetlost“ lampe. Najavljena je neizbežna posledica: „svetlost koja je bila iza njih na kraju će se ugasiti“; oni poriču osnove adventizma. Isus primenjuje svoj princip: „Jer ko ima, daće mu se i imaće mnogo, a ko nema, oduzeće mu se i ono što ima. Mt. 25:29.“ „...na kraju su izgubili iz vida i cilj i Isusa“, postali su neosetljivi na adventističke poruke koje najavljaju povratak Hrista ili poriču cilj adventističkog pokreta napisan u samom imenu „adventisti“; „tada su skrenuli sa puta i potonuli u zli svet dole“, 1995. godine su se zvanično posvetili protestantskom savezu i ekumenizmu. Tako su izgubili Isusa i ulaz u raj, što je bio cilj adventističke vere. Pridružili su se, prema Dan. 11:29, „ licemerima “ i „ pijancima “, kako je Isus objavio u Mate. 24:50; stvari koje su se pokazale na početku dela.

Danas su se ove proročke reči ispunile. Ispunile su se između 1844. godine, datuma prve svetlosti „iza njih“, i 1994. godine, datuma velike proročke svetlosti koju je odbacila prva adventistička crkva osnovana u Francuskoj, u gradu Valens sir Rona, koju je Bog koristio za svoju demonstraciju. Danas se

zvanični adventizam nalazi u „dubokom mraku“ ekumenizma sa neprijateljima istine, protestantima i katolicima.

7. doba : Laodikeja

Kraj institucionalnog adventizma – odbacivanje očekivanja Trećeg adventista.

Stih 14: „ Anđelu crkve Laodikijske napiši : Ovo govori Amin, verni i istiniti svedok, početak stvaranja Božijeg: “

Laodikeja je ime sedme i poslednje epohe; one kraja blagoslova institucionalnog adventizma. Ovo ime ima dva grčka korena „laos, dikeia“ što znači: „suđeni ljudi“. Pre mene, adventisti su ga prevodili kao „ljudi suda“, ali institucija nije bila svesna da će ovaj sud početi sa njim, kao što uči 1. Petrova 4:17: „ Jer je došlo vreme da sud počne od doma Božijeg. Ako li prvo počne od nas, kakav će biti kraj onih koji se ne pokoravaju jevanđelju Božijem? “ Isus se predstavlja govoreći: „ Ovo je ono što je rekao Amin, verni i istiniti svedok, početak stvaranja Božijeg: “ Reč Amin na hebrejskom znači: u istini. Prema svedočanstvu apostola Jovana, Isus ju je često koristio (25 puta), ponavljajući je dva puta, na početku, pre svojih izjava. Ali u tradicionalnoj verskoj praksi, postala je interpunkcijski termin za kraj molitava ili izjava. Tada se često tumači u smislu „neka bude tako“ nasleđenom iz katolicizma. I Duh koristi ovaj koncept „ u istini “ da bi reči Amin dao njeno savršeno opravdano dvostruko značenje. Laodikeja je vreme kada Isus nudi veliku svetlost da bi u potpunosti osvetlio proročanstva pripremljena za poslednje vreme. Knjiga koju čitate je dokaz za to. Ono što će izazvati raskid između Isusa i zvanične adventističke institucije jeste odbacivanje njegove svetlosti. U logičnom i opravdanom izboru, Bog je, između 1980. i 1994. godine, podvrgnuo adventizam testu vere po uzoru na model koji je rezultirao gubitkom protestanata i blagoslovom adventističkih pionira. Test je već bio zasnovan na veri u Isusov povratak najavljen za proleće 1843. godine, a zatim za jesen 1844. godine. Sa svoje strane, od 1983. godine, počeo sam da delim objavu Isusovog povratka za 1994. godinu, koristeći „ pet meseci “ navedenih u poruci „ pete trube “ u Otkrivenju 9:5-10. Pripisujući ovu temu prokletstvu protestantizma 1844. godine, navedeni period od „ pet meseci “, odnosno 150 stvarnih godina, doveo je do 1994. godine. Videći samo povratak Isusa Hrista kao obeležje kraja ovog perioda, i delimično zaslepljen Bogom u pogledu jednog detalja teksta, branio sam ono što sam smatrao božanskom istinom. Nakon zvaničnih upozorenja, institucija je izrekla moje izbacivanje u novembru 1991. godine; dok su još bile tri godine da se dokažu i poreknu moje objave. Tek kasnije, oko 1996. godine, pravo značenje ovog iskustva mi je postalo jasno. Reči koje je Isus izgovorio u svom pismu „ Laodikiji “ upravo su se ispunile i sada su dobile precizno značenje. Godine 1991, adventisti, koji su postali mlaki, više nisu voleli istinu koliko su voleli 1873. godine. Moderni svet ih je takođe oslabio zavodeći ih i osvajajući njihova srca. Kao i u „ efeskoj “ eri, zvanični adventizam je izgubio svoju „ prvu ljubav “. I Isus „ ukloni njegov svećnjak i njegovu krunu “, jer ni ona više nije bila dostojna. U svetlu ovih činjenica, poruka postaje blistava i jasna. Reč „ Amin “ potvrđuje zahtev za potpunom istinom i kraj blagoslovenog odnosa. „ Svedok “ verni i istiniti „odbacuje nevernog i lažljivog Izabranika. „ Princip Božjeg stvaranja “, dakle tvorac, dolazi da kolektivno zatvori inteligenciju nedostojnih i

pojedinačno otvori inteligenciju svojih izabranika istinama sadržanim i skrivenim u priči iz Knjige Postanja. Istovremeno, prizivajući „ princip Božjeg stvaranja “ koju on povezuje sa rečju „ Amin “, Duh potvrđuje konačni povratak Isusa Hrista veoma blizu: „ odmah “. Ipak će proći još 36 godina između 1994. i 2030. godine, datuma kraja čovečanstva na zemlji.

Smrtonosna mlakost

Stih 15: „ Znam tvoja dela; znam da nisi ni studen ni vruć. Kad bi samo bio studen ili vruć! “

Upotreba neformalnog „ti“ upućena je instituciji. To je plod religija nasleđenih sa oca na sina i ćerku, gde vera postaje tradicionalna, formalistička, rutinska i plaši se svega novog; stanje u kojem Isus više ne može da je blagoslovi kada ima toliko novog svetla da podeli sa njom.

Stih 16: „ Zato, pošto si mlak, nisi ni vruć ni studen, izbljuvaću te iz usta svojih. “

Ovo zapažanje je Isus izneo u novembru 1991. godine, kada je prorok koji je nosio njegovu poruku bio izbačen od strane zvanične institucije. U proleće 1994. godine, ona će biti izbljuvana, kao što je Isus najavio. Ona će sama pružiti dokaz za to ulaskom, 1995. godine, u ekumenski savez koji je organizovala Katolička crkva, gde će se pridružiti pobunjenim protestantima, pošto je sada delila njihovo prokletstvo.

Obmanjujuće iluzije zasnovane na duhovnom nasleđu

Stih 17: „ Jer govoriš: 'Bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba', a ne znaš da si jadan, i jadan, i siromašan, i slep, i go. “

„... bogat “, bila je adventistička Izabranica 1873. godine, a mnoga otkrovenja data Elen G. Vajt dodatno su je duhovno obogatila. Ali na proročkom nivou, tumačenja tog vremena su brzo zastarela, kao što je Džejms Vajt, muž Gospodnjeg glasnika, s pravom mislio. Isus Hristos, živi Bog, osmislio je svoja proročanstva za njihovo konačno, savršeno i besprekorno ispunjenje. Zato protok vremena, donoseći ogromne promene svetu, opravdava stalno preispitivanje primljenih i proučavanih tumačenja. Gospodnji blagoslov je sačuvan; Isus je rekao: „ Onome koji čuva moja dela do kraja “. Međutim, 1991. godine, datumu njenog odbacivanja svetlosti, kraj je još uvek bio daleko. Stoga je morala biti pažljiva na svaku novu svetlost koju je Gospod predložio sredstvima koja je sam izabrao. Kakav kontrast između iluzija institucije i stanja u kojem je Isus vidi i sudi! Od svih navedenih termina, reč „ gol “ je najozbiljnija za instituciju, jer znači da je Isus povukao svoju večnu pravdu iz nje, ona je u njegovim ustima, osuda na smrt i na drugu smrt poslednjeg suda; prema onome što je napisano u 2. Korinćanima 5:3: „ Zato uzdišemo u ovom šatoru, želeći da se obučemo u naš nebeski stan, ako se zaista nađemo obučeni, a ne goli . “

Savet vernog i istinitog svedoka

Stih 18: „ Savetujem ti da kupiš od mene zlata ognjem očišćenog, da se obogatiš; i bele haljine da se obučeš i da se ne vidi sramota tvoje nagosti; i mast za oči namaži oči svoje da vidiš. “

Nakon procene iz 1991. godine, institucija je još uvek imala tri godine da se ispravi i donese plodove pokajanja koji nisu došli. I naprotiv, njene veze sa palim protestantima su se zaoštrile do te mere da su sklopile zvanični savez objavljen 1995. godine. Isus se predstavlja kao isključivi trgovac istinske vere, „ zlata ispitivanog ognjem “ iskušenja. Dokaz njegove osude crkve pojavljuje se u odsustvu „ belih haljina “ kojih su njegovi pioniri bili „ dostojni “ u Otkrivenju 3:4. Ovim poređenjem, Isus ilustruje činjenicu da on zaista, pre 1994. godine, adventiste „ Laodikeje “ podvrgava adventističkom očekivanju identičnom onima koja su prethodila datumima 1843. i 1844. godine; kako bi ispitao veru u tri iskustva, kako je naučeno u poruci upućenoj 1844. godine adventistima „ Sarda “. U zatvorenom, buntovnom stavu, institucija nije mogla da razume šta joj Isus zamera; bila je „ slepa “, poput fariseja Isusove zemaljske službe. Stoga nije moglo da razume Hristov poziv da se kupi „ dragoceni biser “ u priči iz Mateja 13:45-46, koja definiše sliku standarda večnog života koji zahteva Bog, otkrivenu u ovom 18. stihu Otkrivenja 3.

Milostivi poziv

Stih 19: „ Ja karam i popravljam one koje ljubim. Budi, dakle, revnistan i pokaj se. “

Kazna je za one koje Isus voli do te mere da ih izbljuva. Poziv na pokajanje nije uslišen. A ljubav se ne nasleđuje; ona se stiče dostojanstvom. Pošto je institucija otvrdnula, Isus upućuje pojedinačni apel, govoreći kandidatima za nebeski poziv:

Univerzalni poziv

Stih 20: „ Evo, stojim na vratima i kucam. Ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njim, i on sa mnom . “

U Otkrivenju, reč „ vrata “ pojavljuje se u Otkr. 3:8, ovde u Otkr. 3:20, u Otkr. 4:1 i u Otkr. 21:21. Otkr. 3:8 nas podseća da vrata otvaraju i zatvaraju pristup. Ona tako postaju simbolični primeri vere koji otvaraju ili zatvaraju pristup Hristu, njegovoj pravednosti i njegovoj blagodati.

U ovom 20. stihu, reč „ vrata “ dobija tri različita, ali komplementarna značenja. Ona označava samog Isusa: „ Ja sam vrata “ (Jovan 10:9); vrata neba su se otvorila u Otkrivenju 4:1: „ Vrata behu otvorena na nebu “; i vrata ljudskog srca na koja Isus dolazi da pokuca da pozove izabranog da mu otvori svoje srce kako bi pružio dokaz svoje ljubavi.

Sve što je potrebno da Njegovo stvorenje učini jeste da otvori svoje srce Njegovoj otkrivenoj istini kako bi se omogućila intimna zajednica između njega i njegovog božanskog tvorca. Večera se deli uveče, kada padne noć da okonča dnevna dela. Čovečanstvo će uskoro ući u ovu vrstu noći „ gde niko ne može da radi “ (Jovan 9:4). Kraj vremena proba će zauvek zamrznuti poslednje verske izbore ljudskih bića, muškaraca i žena podjednako odgovornih i strogo komplementarnih na nivou tela.

U poređenju sa porukom iz Filadelfije, izabrani se nalazi u laodikejskoj eri , u vreme neizbežnog povratka Isusa Hrista. „ Otvorena vrata “ na nebu “ će se otvoriti u kontinuitetu sa ovom porukom u Otkrivenju 4:1.

Poslednja opomena Duha

Pojedinačnom pobedniku, Isus kaže:

Stih 21: „ Pobedniku ću dati da sedne sa mnom na prestolu mom, kao što sam i ja pobedio i seo sa Ocem svojim na prestolu njegovom. “

On tako najavljuje delovanje nebeskog suda koji sledi nakon ove poruke i koji će biti tema Otkrovenja 4. Ali ovo obećanje ga obavezuje samo na istinski izabranog pobednika.

Stih 22: „ Ko ima uho da čuje, neka čuje šta Duh govori crkvama. “

Tema „ pisama “ se završava ovim novim institucionalnim neuspehom. Poslednjim, jer će od sada svetlost nositi inspirisani čovek, a zatim mala grupa. Prenosiće se pojedinačno od osobe do osobe i putem interneta koji će sam Isus usmeravati vodeći svoje izabranike do izvora širenja svojih najnovijih istina, svetih kao i njegova božanska ličnost. Na ovaj način, gde god da je na zemlji: „ Ko ima uho, neka čuje šta Duh govori crkvama! “

Sledeća tema biće smeštena u nebeski milenijum suda zlima od strane svetaca. Čitava tema je zasnovana na učenjima raštrkanim po Otkrivenju 4, 11 i 20. Ali Otkrivenje 4 jasno potvrđuje nebeski kontekst ove aktivnosti, koji hronološki prati poslednju eru zemaljskog Izabranika.

Otkrivenje 4 : Nebeski sud

Stih 1: „ Posle toga pogledah, i gle, vrata otvorena na nebu . Prvi glas koji čuh, kao trubu , govori sa mnom, reče: Izađi ovamo , i pokazaću ti šta ima biti posle .“

Rekavši: „ Prvi glas koji čuh beše kao zvuk trube “, Duh definiše poruku ove „ laodikejske “ ere kao onu u koju je preneo Jovana u Otkrivenju 1:10: „ Bih u Duhu na dan Gospodnji i čuh za sobom jak glas, kao zvuk trube .“ Laodikeja je stoga era čiji je kraj obeležen „ danom Gospodnjim “, danom njegovog velikog slavnog povratka.

Njegovim rečima, Duh snažno podržava ideju o sukcesiji ove teme sa porukom iz Laodikeje . Ova preciznost je važna, jer institucija nikada nije bila u stanju da dokaže svojim protivnicima svoje doktrine o nebeskom sudu. Danas, donosim dokaz za to, što je omogućeno ispravnom definicijom datuma vezanih za poruke iz poslanica Otkrivenja 2 i 3. Između Laodikeje i Otkrivenja 4, sa „ sedmom trubom “ iz Otkrivenja 11, Isus je oduzeo od đavola i pobunjenih ljudi njihovu „ vladu nad carstvom sveta “ na zemlji. Sa „ žetvom “ iz Otkrivenja 14, on je svoje izabranike uzeo na nebo i poverio im zadatak da sa njim sude prošlom zemaljskom životu zlih mrtvih. Tada će „ onaj koji pobedi vladati

narodima gvozdenom palicom “, kao što je najavljeno u Otkrivenju 2:27. Da su progonitelji, kao ja, imali sigurnost sudbine koja im je namenjena, nema sumnje da bi promenili svoje ponašanje. Ali upravo njihova žestoka volja da ignorišu svako upozorenje vodi ih ka najgorim postupcima i tako sebi pripremaju najgoru kaznu koja se ne može ponoviti u sadašnjim zemaljskim uslovima. Vratimo se na tekst ovog 4. poglavlja. „ Prvi glas koji čuh, kao zvuk trube, gde govori sa mnom, reče: 'Popni se ovamo, i pokazaću ti šta mora da se dogodi posle .'“ Jovan se poziva na 10. stih Otkrivenja 1: „ Bih u Duhu u dan Gospodnji, i čuh za sobom jak glas, kao zvuk trube .“ Ova tema Hristovog povratka u slavi već je evocirana u stihu 7 gde je napisano: „ Evo, dolazi sa oblacima, i svako oko će ga videti, čak i oni koji su ga proboli; i sva plemena zemaljska će kukati zbog njega. Da. Amin! “ Sugerisana veza ova tri teksta potvrđuje konačni slavni kontekst dana povratka Gospoda Isusa, koga njegovi inicirani izabranici i njegovi verni anđeli nazivaju i Mihailom . Ako se Isusov glas uporedi sa trubom , to je zato što, poput ovog zvučnog instrumenta vojski, na čelu svojih nebeskih anđeoskih vojski, Isus oglašava svoje trupe da započnu bitku. Štaviše, poput trube , njegov glas nije prestao da upozorava svoje izabranike da ih stave na stražu kako bi ih pripremili za pobedu kao što je on sam pobedio greh i smrt. Evocirajući ovu reč „ truba “, Isus nam pokazuje najtajanstveniju i najvažniju temu celog svog Otkrovenja. I istina je da je za njegove poslednje sluge ova tema krila eliminatorni test. Ovde, u Otkrivenju 4:1, opisana scena je nepotpuna jer cilja samo svoje izabrane koje dolazi da spase od smrti. Ponašanje zlih u istom kontekstu biće opisano u Otkrivenju 6:16 ovim otkrivajućim rečima: „ I rekoše gorama i stenama: Padnite na nas i sakrijte nas od lica onoga koji sedi na prestolu i od gneva Jagnjeta; jer je došao veliki dan gneva njegovog, i ko će moći da opstane? “ Na ovo pitanje, očigledno suspendovano bez odgovora, Bog će u 7. poglavlju koje sledi predstaviti one koji mogu da se odupru: zapečaćene izabrane simbolizovane brojem 144.000, mnoštvo od 12 na kvadrat, ili 144. Ali to su samo izabrani koji su ostali živi po povratku Hristovom. Sada, u ovom kontekstu Otkrivenja 4, uznesenje na nebo se odnosi i na izabrane koji su umrli od Avelja, koga Isus vaskrsava da bi i njima dao obećanu nagradu za njihovu veru: večni život. Takođe, kada Isus kaže Jovanu: „ Popnite se ovamo!“ „, Duh samo anticipira, ovom slikom, uspon u nebesko carstvo Božije svih izabranih iskupljenih krvlju Isusa Hrista. Ovaj uspon na nebo označava kraj zemaljske ljudske prirode, izabrani vaskršavaju poput vernih anđela Božjih, u skladu sa Isusovim učenjem u Mateju 22:30. Telo i njegovo prokletstvo su završeni, oni ih ostavljaju za sobom bez žaljenja. Ovaj trenutak u ljudskoj istoriji je toliko poželjan da ga Isus stalno podseća u svom otkrivenju od Danila. Kao zemlja, prokleta zbog čoveka, istinski izabrani čeznu za svojim izbavljenjem. Stih 2 izgleda kao da je prepisan iz Otkrivenja 1:10; u stvari, Duh snažnije potvrđuje vezu između njih dvoje koji se odnose na isti događaj u istoriji Božjeg plana, njegov povratak u njegov „ veliki dan “ prореčen u Otkrivenju 16:16.

Stih 2: „ Odmah bejah u Duhu. I gle, presto beše postavljen na nebu, i na prestolu seđaše neko .“

Kao i u Jovanovom iskustvu, uspon izabranih na „ nebo “ „, uznosi ih u duhu “ i oni se projektuju u nebesku dimenziju koja ostaje večno nedostupna ljudima, jer Bog tamo vlada i vidljiv je.

Stih 3: „ A onaj što seđaše beše po izgledu kao jaspis i sard; i duga oko prestola beše kao smaragd .“

Tamo se nalaze pred Božjim prestolom, na kome slavno sedi jedini Bog Tvorac. Ova neopisiva nebeska slava je ipak izražena dragim kamenjem na koje su ljudi osetljivi. „ Jaspis “ poprima veoma različite aspekte i boje, predstavljajući tako mnoštvo božanske prirode. Crvene boje, „ sardius “ podseća na njega. „ Duga “ je prirodni fenomen koji je oduvek zadivljavao ljude, ali ipak moramo pamtiti njeno poreklo. To je bio znak zaveta kojim je Bog obećao čovečanstvu da ga nikada više neće

uništiti vodama potopa, prema Post. 9:9-17. Takođe, svaki put kada kiša susretne sunce, simbolična slika Boga, duga, pojavljuje se da uveri njegova zemaljska stvorenja. Ali, prizivajući potop voda, Petar nas podseća da je „potop vatre i sumpora “ u božanskom planu (2. Petr. 3:7). Upravo imajući u vidu ovu istrebljujuću „ potop vatre “, Bog organizuje, na svom nebu, sud zlima čije će sudije biti otkupljeni izabranici i Isus, njihov Otkupitelj.

Stih 4: „ Oko prestola videh dvadeset četiri prestola , i na prestolima dvadeset četiri starešine gde sede, obučeni u bele haljine, i na glavama svojim zlatne krune . “

Ovde su, dakle, simbolizovani sa 24 starešine , iskupljeni iz dve proročke ere otkriveni prema sledećem principu: između 94. i 1843. godine, osnivanje 12 apostola; između 1843. i 2030. godine, „adventistički“ duhovni Izrael od „ 12 plemena “ zapečaćenih „ pečatom Božjim “, Subotom sedmog dana , u Otkrivenju 7. Ova konfiguracija će biti potvrđena u Otkrivenju 21, u opisu „ Novog Jerusalima koji silazi s neba “ da se nastani na obnovljenoj zemlji; „ 12 plemena “ su tamo predstavljena sa „ 12 vrata “ pod vidom 12 „ bisera “. Tema suda je definisana u Otkrivenju 20:4, gde čitamo: „ I videh prestole, i onima koji seđahu na njima dade se vlast da sude . I videh duše onih koji su obezglavljeni zbog svedočanstva Isusovog i zbog reči Božije, i onih koji se nisu poklonili zveri niti liku njenom, i koji nisu primili žig na čelu svom ili na ruci svojoj. Oni su oživel i carovali su sa Hristom hiljadu godina . Carstvo izabranih je carstvo sudija. Ali ko je suđen? Otkrivenje 11:18 nam daje odgovor: „ Narodi su se razgnevili, i došao je gnev tvoj, i vreme je da sudiš mrtvima , da nagradiš slugе tvoje proroke, svece i one koji se boje imena tvog, male i velike, i da pogubiš one koji uništavaju zemlju .“ U ovom stihu, Duh podseća na niz tri teme otkrivene za vreme kraja: „ šesta truba “ za „ gnevne narode “, vreme „ sedam poslednjih pošasti “ jer je „ došao vaš gnev “ i nebeski sud „ hiljadu godina “ jer je „ došlo vreme da se sude mrtvima “. Kraj stiha iznosi konačni program koji će biti ispunjen poslednjim sudom jezera ognjenog i sumpora koji će uništiti zle. Svi će učestvovati u drugom sugerisano vaskrsenje , na kraju „ hiljadu godina “, prema Otkrivenju 20:5: „ Ostali mrtvi ne oživeše dok se ne navrš i hiljadu godina .“ Duh nam daje svoju definiciju zlih: „ oni koji uništavaju zemlju “. Iza ovog čina stoji „ razorni ili pustošeci greh “ naveden u Dan. 8:13; greh koji uzrokuje smrt i pustoš zemlje; koji je naveo Boga da preda hrišćanstvo okrutnom rimskom papskom režimu između 538. i 1798. godine; koji predaje trećinu čovečanstva nuklearnoj vatri posle ili 2021. godine. Niko ne bi zamislio da će, od 7. marta 321. godine, prekršaj svete Subote pravog sedmog dana doneti toliko strašnih i tragičnih posledica. 24 starešine se razlikuju samo na nivou dekreta iz Dan. 8:14, jer im je zajedničko da su spaseni istom krvlju Isusa Hrista. Stoga, dostojni, prema Otkr. 3:5 , svi nose „ bele haljine “ i „ venac života “ obećan pobednicima u borbi vere, u Otkr. 2:10. „Zlato “ kruna simbolizuje veru očišćenu iskušenjem prema 1. Petr. 1:7.

U ovom 4. poglavlju, izraz „ sedeći “ pojavljuje se 3 puta. Pošto je broj 3 simbol savršenstva, Duh stavlja ovu temu suda sedmog milenijuma pod znak savršenog odmora pobednika, prema onome što je napisano: „ Sedi s desne strane mene dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim “ Ps. 110:1 i Mt. 22:44. On i oni koji sede su u odmoru i ovom slikom Duh predstavlja sedmi milenijum kao veliku subotu ili odmor prorečen, od stvaranja, osvećenim odmorom sedmog dana naših nedelja.

Stih 5: „I od prestola izlaziše munje, i glasovi, i gromovi. I pred prestolom goreše sedam ognjenih svetiljki, koje su sedam duhova Božijih .“

Manifestacije koje „ izlaze sa prestola “ direktno se pripisuju samom Bogu Tvorcu. Prema Izlasku 19:16, ovi fenomeni su već obeležili, u strahu jevrejskog naroda, Božje prisustvo na gori Sinaj. Ova

sugestija stoga podseća na ulogu koju će Božjih Deset zapovesti igrati u ovom činu suđenja zlim mrtvima. Ovaj podsetnik takođe evocira činjenicu da je nevidljiv za rizik neizbežne smrti za svoja stvorenja u prošlosti, Bog, koji nije promenio svoju prirodu, viđen bez opasnosti od strane svojih otkupljenih izabranika, vaskrslog i proslavljenog. Pažnja! Ova kratka rečenica, sada protumačena, postaće orijentir u strukturi knjige Otkrivenja. Svaki put kada se pojavi, čitalac mora da shvati da proročanstvo evocira kontekst početka suda sedmog milenijuma koji će biti obeležen direktnom i vidljivom intervencijom Boga u Mihailu, Isusu Hristu. Na ovaj način, struktura cele knjige će nam ponuditi uzastopne preglede hrišćanske ere pod različitim temama odvojenim ovim ključnim izrazom: „ bili su bljeskovi munja, glasovi i gromovi “. Ponovo ćemo to pronaći u Otkrivenju 8:5 gde se ključu dodaje „ zemljotres “. To će odvojiti temu stalnog nebeskog zastupništva Isusa Hrista od teme truba . Zatim, u Otkrivenju 11:19, ključu će biti dodat „ veliki grad “. Objašnjenje će se pojaviti u Otkrivenju 16:21 gde ovaj „ veliki grad “ zatvara temu sedme od sedam poslednjih Božjih pošasti . Slično tome, „ zemljotres “ postaje, u Otkrivenju 16:18, „ veliki zemljotres “. Ovaj ključ je fundamentalan za učenje upravljanja učenjima knjige Otkrivenja i razumevanje principa njene strukture .

Vraćajući se na naš stih 5, primećujemo da su ovog puta „ pred prestolom “ postavljene „ sedam zapaljenih lampi “. One simbolizuju „ sedam duhova Božjih “. Broj „ sedam “ » simbolizuje osvećenje, ovde, osvećenje Duha Božjeg. Upravo svojim Duhom, koji sadrži sav život, Bog kontroliše sva svoja stvorenja; on je u njima i postavlja ih „ pred svoj presto “, jer ih je stvorio slobodnim, nasuprot sebe. Slika „ sedam zapaljenih lampi “ simbolizuje osvećenje božanske svetlosti; njena savršena i intenzivna svetlost eliminiše svaku mogućnost tame. Jer nema mesta za tamu u večnom životu iskupljenih.

Stih 6: „ A pred prestolom beše stakleno more slično kristalu; a usred prestola i oko prestola četiri živa bića puna očiju spređa i otpozadi . “

Duh nam govori svojim simboličkim jezikom. Šta je „ pre nego što „ presto “ se odnosi na njegova nebeska stvorenja koja prisustvuju, ali ne učestvuju u sudu. U velikom broju, ona poprimaju izgled mora čija je čistota karaktera toliko čista da je on upoređuje sa kristalom . Ovo je osnovni karakter nebeskih i zemaljskih stvorenja koja su ostala verna Bogu stvoritelju. Zatim, Duh priziva drugi simbol koji se odnosi na Boga, u sredini prestola , i njegova nebeska stvorenja iz drugih svetova i drugih dimenzija, oko prestola ; „ okolo “ se odnosi na stvorenja rasuta pod pogledom Boga koji sedi na prestolu . Izraz „ četiri živa bića “ odnosi se na univerzalni standard živih bića. Mnoštvo očiju je opravdano rečju mnoštvo, a njihov položaj „ ispred i iza “ simbolizuje nekoliko stvari. Prvo, daje ovim živim bićima višesmeran, ili višedimenzionalan, pogled. Ali više duhovno, izraz „ ispred i iza “ odnosi se na božanski zakon uklesan prstom Božjim na gori Sinaj, na četiri strane dve kamene ploče. Duh upoređuje univerzalni život sa univerzalnim zakonom. Oba su delo Boga, koji urezuje u kamen, u telo ili u umovi, standard savršenog života za sreću njegovih stvorenja koja ga razumeju i vole. Ove mnoštvo očiju sa strašću i saosećanjem posmatra i prati šta se dešava na zemlji. U 1. Korinćanima 4:9, Pavle izjavljuje: „ Jer mi se čini da nas je Bog učinio apostolima poslednjima, osuđenima na smrt, kao da smo postali prizor svetlu, anđelima i ljudima . “ Reč „ svet “ u ovom stihu je grčki „kosmos“. Upravo taj kosmos ja definišem kao višedimenzionalne svetove. Na zemlji, izabrane i njihove borbe prate nevidljivi posmatrači koji ih vole istom božanskom ljubavlju koju je otkrio Isus Hristos. Oni se raduju svojoj radosti i plaču sa onima koji plaču jer je borba tako teška i mučna. Ali ovaj kosmos takođe označava neverujući svet poput rimskog naroda, posmatrače ubijanja vernih hrišćana u njihovim arenama.

Otkrivenje 5 će nam predstaviti ove tri grupe nebeskih posmatrača: četiri živa bića, anđele i starešine, svi pobedonosni, ujedinjeni su pod ljubavnim pogledom velikog Boga stvoritelja za večnost.

Veza koja povezuje „mnoštvo očiju“ sa božanskim zakonom jeste u nazivu „svedočanstvo“ koje Bog daje svom zakonu od deset zapovesti. Sećamo se da je ovaj zakon čuvan u „svetinji nad svetinjama“, isključivo rezervisanom za Boga i zabranjenom ljudima osim za praznik „Dana pomirenja“. Zakon je ostao kod Boga kao „svedočanstvo“, a njegove „dve tablice“ dade drugo značenje simboličnim „dvama svedocima“ navedenim u Otkrivenju 11:3. U ovoj lekciji, „mnoštvo očiju“ otkriva postojanje mnoštva nevidljivih svedoka koji su bili svedoci zemaljskih događaja. U božanskoj misli, reč svedok je neodvojiva od reči vernost. Grčka reč „martus“, prevedena kao „mučenik“, savršeno je definiše, jer vernost koju Bog zahteva nema granica. A najmanje što Bog kaže jeste „svedok“ Isusov, koji mora poštovati božanski zakon svojih deset zapovesti, sa kojima ga Bog upoređuje i sudi mu.

BOŽANSKI ZAKON prorokuje

Ovde otvaram zgradu, da bih evocirao božansku svetlost primljenu u proleće 2018. godine. Ona se tiče zakona deset Božjih zapovesti. Duh me je naveo da shvatim važnost sledeće preciznosti: „Mojsije se vrati i siđe s gore, držeći u ruci dve ploče svedočanstva; ploče behu ispisane s obe strane, behu ispisane s jedne i s druge strane. Ploče behu delo Božje, i pismo beše pismo Božje, urezano na pločama (Izl. 32:15-16)“. U početku sam bio zapanjen što niko nikada nije uzeo u obzir ovu preciznost prema kojoj su originalne ploče zakona bile ispisane na svoje četiri strane, to jest, „ispred i iza“ kao „oči četiri živa bića“ iz prethodnog proučavanog stiha. Ova preciznost, uporno citirana, imala je razlog koji mi je Duh dozvolio da otkrijem. Čitav tekst je prvobitno bio raspoređen pravilno i uravnoteženo na četiri strane dve kamene ploče. Prednja strana prve ploče prikazivala je prvu zapovest i polovinu druge; Na poledini je bio drugi deo druge i cela treća zapovest. Na drugoj ploči, na prednjoj strani je bila prikazana cela četvrta zapovest; na poledini je bilo poslednjih šest zapovesti. U ovoj konfiguraciji, dve vidljive prednje strane predstavljaju nam prvu i drugu zapovest, napola, i četvrtu, koja se tiče osvećenog ostatka sedmog dana. Pogled na ove stvari ističe ove tri zapovesti, koje su bile znaci svetosti 1843. godine, kada je subota vraćena i zahtevana od Boga. U to vreme, protestanti su postali žrtve nasleđene rimske nedelje. Posledice adventističkog i protestantskog izbora biće tako prikazane na poledini obe pločice. Izgleda da je, bez poštovanja subote, od 1843. godine, prekršena i treća zapovest: „Ime Božje se uzima uzalud“, doslovno „lažno“, od strane onih koji ga prizivaju bez Hristove pravednosti ili nakon što su je izgubili. Oni tako ponavljaju grešku koju su počinili Jevreji čiju tvrdnju da pripadaju Bogu Isus Hristos otkriva kao laž u Otkrivenju 3:9: „oni iz sinagoge Satane, koji govore da su Jevreji, a nisu, nego lažu.“ Godine 1843, to je bio slučaj sa protestantskim naslednicima katolika. Ali pre treće zapovesti, drugi deo druge otkriva sud koji Bog izriče nad dva glavna suprotstavljena tabora. Protestantskim naslednicima rimokatolicizma, Bog kaže: „Ja sam Bog ljubomorni, koji pohodam bezakonje otaca na deci do trećeg i četvrtog kolena onih koji me mrze“; avaj po njega, zvanični adventizam „izbljuvao“ 1994. godine deliće njihovu sudbinu; ali on takođe kaže, obrnuto, svecima koji će držati njegovu svetlu subotu i njegovo proročko svetlo od 1843. do 2030. godine: „i koji pokazuje milost hiljadama kolena onima koji me ljube i drže moje zapovesti.“

Navedeni broj „ hiljadu “ suptilno evocira „ hiljadu godina “ sedmog milenijuma iz Otkrivenja 20, što će biti nagrada za pobedonosne izabranike koji su ušli u večnost. Iz toga se pojavljuje još jedna lekcija. Lišeni pomoći Svetog Duha Isusa Hrista, protestanti i adventisti koje je Bog napustio sukcesivno 1843. i 1994. godine neće moći da poštuju poslednjih šest zapovesti napisanih na poleđini tablice 2, čija je prednja strana posvećena božanskom odmoru sedmog dana. Nasuprot tome, oni koji poštuju ovaj odmor dobiće pomoć od Isusa Hrista da poštuju ove zapovesti koje se tiču čovekovih dužnosti prema bližnjima. Božja dela još od davanja ploča zakona Mojsiju dobijaju iznenađujuće i neočekivano značenje, ulogu i upotrebu u poslednjem vremenu 2018. godine. A poruka o obnovi Subote je time pojačana i potvrđena od strane Svemogućeg Boga Isusa Hrista.

Evo sada oblika u kojem se pojavljuju Deset zapovesti.

Tabela 1 – Prednja strana: recepti

Bog se predstavlja

„ Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji te izveo iz zemlje egipatske, iz doma ropstva .“ (Ovo uključuje sve izabrane izbavljene od greha i spasene krvlju pomirenja koju je prolio Isus Hristos; kuća ropstva je greh; imitacija ploda đavola).

Prva zapovest: katolički greh od 538. godine, protestantski od 1843. godine i adventistički od 1994. godine) .

„ Nemoj imati drugih bogova osim mene .“

Druga zapovest: Prvi deo : Katolički greh od 538. godine.

„ Ne pravi sebi rezbareni lik, niti bilo kakvu sliku bilo čega što je gore na nebu, ili što je dole na zemlji, ili što je u vodi ispod zemlje. Ne klanjaj im se niti im služi .“

Tabela 1 – Leđa: Posledice

Druga zapovest: 2. deo .

„... jer ja, Jahve, Bog tvoj, Bog sam ljubomorni, koji pohodam bezakonje otaca na deci do trećeg i četvrtog kolena onih koji me mrze (katolici od 538.; protestanti od 1843.; adventisti od 1994.) i pokazujem milost hiljadama onih koji me ljube i drže moje zapovesti . (Adventisti sedmog dana, od 1843.; ovi drugi, od 1994.)“

3. zapovest: prekršili su je katolici od 538. godine, protestanti od 1843. godine, a adventisti od 1994. godine) .

„ Ne uzimaj lažno ime Jahve, Boga svoga; jer Jahve neće ostaviti nevinnim onoga ko lažno uzima ime njegovo .“

Tabela 2 – Prednja strana: recept

4. zapovest: Njeno kršenje od strane hrišćanske skupštine od 321. godine čini je „ razornim grehom “ iz Dan. 8:13; katolička vera je krši od 538. godine, a protestantska vera od 1843. godine. Ali je adventistička vera sedmog dana poštuje od 1843. i 1873. godine.

„ Sećaj se dana subotnjeg da ga svetkuješ. Šest dana radi i obavljaš sve poslove svoje. A sedmi dan je subota Gospoda, Boga tvojega. Ne radi nikakav posao, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni stoka tvoja, ni stranac koji je u tvojim vratima. Jer je za šest dana Gospod stvorio nebo i zemlju, more i sve što je u njima, a sedmog dana počinio je. Zato je Gospod blagoslovio dan subotnji i posvetio ga .“

Tabela 2: Pozadina: Posledice : Ovih poslednjih šest zapovesti hrišćanska vera je prekršila od 321. godine; katolička vera od 538. godine; protestantska vera od 1843. godine , a adventistička vera ih je „ izbljuvala “ 1994. godine. Ali one se poštuju u adventističkoj veri sedmog dana, blagoslovenoj Svetim Duhom Isusa Hrista, od 1843. i 1873. godine; „poslednje“ od 1994. do 2030. godine.

5. zapovest

„ Poštuj oca svoga i majku svoju, da ti se dugo žive dani na zemlji koju ti daje Jahve, Bog tvoj. “

6. zapovest

„ Ne ubij . Ne poćini ubistvo .“ (gnusne vrste zloćina, ubistva ili u ime laćne religije)

7. zapovest

„ Ne ćini preljube. “

8. zapovest

„ Ne kradi. “

9. zapovest

„ Ne svedoći laćno protiv blićnjeg svoga .“

Deseta zapovest

„ Ne poćeli kuću blićnjeg svoga; ne poćeli ženu blićnjeg svoga, ni slugu njegova, ni slućkinju njegovu, ni vola njegova, ni magarca njegova, niti ića što je blićnjeg tvog. “

Ovde zavrćavam ovu uzvićenu i vitalno vaćnu zgradu.

Stih 7: „ Prvo živo biće beće kao lav, drugo živo biće beće kao tele, treće živo biće imaće lice kao ćovek, a ćetvrto živo biće beće kao leteći orao .“

Recimo odmah, ovo su samo simboli. Ista poruka je predstavljena u Jezekilju 1:6 sa varijacijama u opisu. Tamo nalazimo četiri identične životinje, svaka sa četiri različita lica. Ovde i dalje imamo četiri životinje, ali svaka ima samo jedno lice, različito kod četiri životinje. Ova čudovišta stoga nisu stvarna, ali njihova simbolička poruka je uzvišena. Svaka od njih predstavlja standard večnog univerzalnog života koji se tiče, kao što smo videli, samog Boga i njegovih višedimenzionalnih univerzalnih stvorenja. Onaj koji je otelotvorio u svom božanskom savršenstvu, ova četiri kriterijuma univerzalnog života, jeste Isus Hristos, u kome se nalaze kraljevstvo i snaga lava prema Sudijama 14:18; duh žrtve i služenja teleta ; lik Boga čoveka; i dominacija vrhovnog nebeskog uzvišenja letećeg orla . Ova četiri kriterijuma nalaze se u celom večnom univerzalnom nebeskom životu. Oni čine standard koji objašnjava uspeh božanskog projekta kojem se suprotstavljaju pobunjeni duhovi. I Isus je predstavio savršeni model svojim apostolima i učenicima tokom svoje kratke zemaljske službe; idući toliko daleko da je oprao noge svojim učenicima, pre nego što je predao svoje telo mukama raspeća, da bi umesto njih, poput „ teleta “, iskupio grehe svih svojih izabranih. Takođe, neka svako ispita sebe da bi znao da li je odricanje od ovog standarda večnog života u skladu sa njegovom prirodom, njegovim težnjama i željama. Takav je standard ponude spasenja koji treba prihvatiti ili odbaciti.

Stih 8: „ Četiri živa bića imala su po šest krila, i bila su puna očiju okolo i iznutra. Nisu imala mira ni danju ni noću govoreći: 'Svet, svet, svet je Gospod Bog Svedržitelj, koji beše i jeste i koji dolazi!' “

Na pozadini nebeskog suda, ova scena ilustruje principe koje bića koja ostaju verna Bogu stalno primenjuju na nebu i na zemlji.

Nebeska tela stvorenja iz drugih svetova nemaju potrebu za krilima da bi se kretala jer nisu podložna zakonima zemaljske dimenzije. Ali Duh usvaja zemaljske simbole koje čovek može da razume. Pripisujući im „ šest krila “, on nam otkriva simboličku vrednost broja 6, koji postaje broj nebeskog karaktera i broj anđela. To se tiče svetova koji su ostali bez greha i anđela, od kojih je Satana, buntovni anđeo, prvi stvorio. Pošto je Bog sebi pripisao broj „sedam“ kao svoj lični kraljevski „pečat“, broj 6 se može smatrati „pečatom“, ili u slučaju đavola, „žigom“ njegove ličnosti, ali on deli ovaj broj 6 sa svetovima koji su ostali čisti i svim anđelima koje je Bog stvorio, dobrim i lošim. Ispod anđela dolazi čovek, čiji će broj biti „5“, koji je opravdan sa svojih 5 čula, 5 prstiju na ruci i 5 prstiju na nozi. Ispod ovoga je broj 4 univerzalnog karaktera označen sa četiri kardinalne tačke, Sever, Jug, Istok i Zapad. Ispod ovoga je broj 3 savršenstva, zatim 2 nesavršenstva i 1 jedinstva ili savršenog sjedinjenja. Oči četiri živa bića su „ svuda okolo i unutra “, a štavise, „ ispred i iza “. Ništa ne može pobeći pogledu ovog nebeskog višedimenzionalnog univerzalnog života, koji božanski Duh ispituje u celosti jer je njegovo poreklo u njemu. Ovo učenje je korisno jer, na sadašnjoj zemlji, zbog greha i zlobe grešnika, držeći ih „ unutar “ sebe, čovek može sakriti od drugih ljudi svoje tajne misli i svoje zle planove usmerene protiv svog bližnjeg. U nebeskom životu, takve stvari su nemoguće. Nebeski život je providan kao kristal, jer je zloba iz njega proterana, zajedno sa đavolom i njegovim zlim anđelima, zbačenim na zemlju, prema Otkrivenju 12:9, nakon Isusove pobeде nad grehom i smrću. Proglašavanje Božje svetosti ostvaruje se u njenom savršenstvu (3 puta: svet) od strane stanovnika ovih čistih svetova. Ali ovo proglašenje se ne postiže rečima; to je savršenstvo njihove individualne i kolektivne svetosti koje proglašava u trajnim delima savršenstvo svetosti Boga koji ih je stvorio. Bog otkriva svoju prirodu i svoje ime u obliku citiranom u Otkrivenju 1:8: „ Ja sam Alfa i Omega, govori Gospod Bog, koji jeste, koji beše i koji će doći, Svemogući .“ Izraz „ koji jeste, koji beše i koji će doći “ savršeno definiše večnu prirodu Boga stvoritelja. Odbijajući da ga zovu imenom koje je sam sebi dao, „Jave“, ljudi ga nazivaju „Večnim“. Istina je da Bogu nije bilo potrebno ime, pošto je jedinstven i bez

božanskog konkurenta, nije mu potrebno ime da bi se razlikovao od drugih bogova koji ne postoje. Bog je ipak pristao da odgovori na zahtev Mojsija koga je voleo i koji je voleo njega. Zato je sebi dao ime „Jave“, što se prevodi glagolom „biti“, konjugovanim u trećem licu jednine hebrejskog imperfekta. Ovo „imperfekat“ vreme označava ostvareno koje se proteže u vreme, dakle, vreme šire od naše budućnosti, oblik „koji jeste, koji je bio i koji će biti“ savršeno prevodi značenje ovog hebrejskog imperfekta. Formula „onaj koji jeste, koji je bio i koji će doći“ je stoga Božji način prevođenja njegovog hebrejskog imena „Jave“, kada ga mora prilagoditi zapadnim jezicima, ili bilo kojim drugim osim hebrejskog. Deo „i koji će doći“ označava završnu adventističku fazu hrišćanske vere, uspostavljenu u Božjem planu dekretom iz Dan. 8:14 od 1843. Stoga je u telu izabranih adventista ostvareno proglašenje trostruke svetosti Boga. Božanstvo Isusa Hrista je često bilo osporavano, ali je neosporno. Biblija kaže o ovoj temi u Jevr. 1:8: „Ali Sinu reče: Presto tvoj, Bože, je dovek; žezlo je pravednosti žezlo carstva tvoga“. A Filipu koji traži od Isusa da mu pokaže Oca, Isus odgovara: „Toliko sam vremena s vama, i nisi me poznao, Filipe? Ko je video mene, video je Oca; kako ti kažeš: 'Pokaži nam Oca'?' (Jovan 14:9)“

Stihovi 9-10-11: „Kada živa bića dadu slavu i čast i zahvalnost Onome koji sedi na prestolu, Onome koji živi u vekove vekova, dvadeset četiri starešine padnu pred Onim koji sedi na prestolu i poklone se i poklone se Onome koji živi u vekove vekova, i bace svoje krune pred presto govoreći: Dostojan si, Gospode naš i Bože naš, da primiš slavu i čast i silu; jer si Ti stvorio sve stvari, i tvojom voljom postoje i su stvorene.“

Četvrto poglavlje završava se scenom slavljenja Boga Tvorca. Ova scena pokazuje da je božanski zahtev, „bojte se Boga i dajte mu slavu...“, izražen u prvoj anđeoskoj poruci iz Otkrivenja 14:7, bio čut i dobro shvaćen od strane poslednjih izabranih od 1843. godine; ali pre svega, od strane izabranih koji su ostali živi u vreme slavnog povratka Isusa Hrista; jer je samo za njih Apokalipsa Otkrivenja bila pripremljena i potpuno osvetljena u vreme koje je Bog izabrao, to jest, od proleća 2018. godine. Iskupljeni tako izražavaju u obožavanju i hvali svu svoju zahvalnost Isusu Hristu, obliku u kojem ih je Svemogući posetio da bi ih spasao od greha i smrti, svoje plate. Neverujuće čovečanstvo veruje samo onome što vidi, poput apostola Tome, i pošto je Bog nevidljiv, osuđeno je da ignoriše svoju krajnju slabost, koja ga čini samo igračkom kojom manipuliše po svojoj božanskoj volji. Ima barem izgovor, koji ga neće opravdati, da nije poznavao Boga, izgovor koji Satana nema, pošto je poznavao Boga, odlučio je da uđe u bitku protiv njega; to je teško verovatno, ali je istinito, i tiče se i zlih anđela koji su ga sledili. Paradoksalno, mnogi različiti, pa čak i suprotstavljeni plodovi slobodnog izbora svedoče o autentičnoj i potpunoj slobodi koju je Bog dao svojim nebeskim i zemaljskim stvorenjima.

Kada je predstavio Isusa mnoštvu, Pilat je rekao: „Evo Čoveka.“ Bilo je neophodno da sam Bog dođe i uzme oblik tela, kako bi se „Čovek“ po svom srcu i željama mogao pojaviti. Smrt je pogodila prvi par ljudskih bića zbog greha neposlušnosti Bogu. Kao znak njihovog novog sramotnog stanja, Bog im je pokazao svoju fizičku golotinju, koja je bila samo spoljašnji znak njihove unutrašnje duhovne golotinje. Od ovog početka, prva objava njihovog iskupljenja učinjena je davanjem odeće od životinjskih koža. Tako je ubijena prva životinja u ljudskoj istoriji; moglo bi se pomisliti da je to bio mladi ovan ili jagnje zbog simbolike. 4.000 godina kasnije, Jagnje Božije, koje uzima grehe sveta, došlo je da ponudi svoj zakonski savršen život da bi iskupilo izabrane među čovečanstvom. Ovo spasenje koje je Bog ponudio u čistoj milosti stoga je u potpunosti zasnovano na Isusovoj smrti, koja omogućava njegovim izabranicima da imaju koristi od njegove savršene pravde; a istovremeno, njegova smrt iskušava njihove grehe, čiji je on sebe učinio dobrovoljnim nosiocem. Od tada, Isus Hrist je postao jedino ime koje može spasiti grešnika na celoj našoj zemlji, a njegovo spasenje primenjuje se još od Adama i Eve.

Iz svih ovih razloga, ovo 5. poglavlje, koje je smešteno pod brojem „Čovek“, posvećeno je njemu. Isus ne samo da spasava svoje izabranike svojom iskupljujućom smrću, već ih spasava štiteći ih tokom njihovog zemaljskog putovanja. I upravo zbog toga ih upozorava na duhovne opasnosti koje im je đavo postavio na put. Njegova tehnika se nije promenila: kao u vreme apostola, Isus im govori u parabolama, tako da svet čuje, ali ne razume; što nije slučaj sa njegovim izabranicima koji, poput apostola, dobijaju njegova objašnjenja direktno od njega. Njegovo otkrovenje „Otkrovenje“ ostaje pod ovim neprevedenim grčkim imenom, ovom gigantskom parabolom koju svet ne sme da razume. Ali za njegove izabranike, ovo proročanstvo je zaista njegovo „Otkrovenje“.

Stih 1: „I videh u desnici onoga koji seđāše na prestolu knjigu ispisanu iznutra i spolja, zapečaćenu sa sedam pečata.“

Na prestolu stoji Bog, i u desnoj ruci, i stoga pod njegovim blagoslovom, drži knjigu napisanu „iznutra i spolja“. Ono što je napisano „iznutra“ je dešifrovana poruka rezervisana za njegove izabranike, koja ostaje zatvorena i pogrešno shvaćena od strane ljudi sveta koji su Božji neprijatelji. Ono što je napisano „iznutra“ je šifrovani tekst, vidljiv, ali nerazumljiv ljudskom mnoštvu. Knjiga Otkrivenja je zapečaćena sa „sedam pečata“. U ovom pojašnjenju, Bog nam kaže da će samo otvaranje „sedmog pečata“ omogućiti da se on potpuno otvori. Jer sve dok postoji pečat koji je zapečaćuje, knjiga se ne može otvoriti. Čitavo otvaranje knjige će stoga zavisiti od vremena koje je Bog odredio za temu „sedmog pečata“. Biće pomenut kao „pečat živog Boga“ u Otkrivenju 7, gde, označavajući ostatak sedmog dana, njegovu svetu subotu, njegova obnova biće povezana sa datumom 1843. godine, koji će stoga biti i vreme otvaranja „sedmog pečata“ koji u pedagogiju knjige unosi temu „sedam truba“, toliko važnu za nas, njegove izabranike.

Stih 2: „I videh snažnog anđela gde proglašava glasom velikim: Ko je dostojan da otvori knjigu i da razlomi pečate njene?“

Ova scena je zagrada u montaži proročanstva. Nije na nebu, kontekstu prethodnog 4. poglavlja, mesto gde će knjiga Otkrivenja morati biti otvorena. Izabranima je potrebna pre povratka Isusa

Hrista, dok su izloženi đavolskim zamkama. Moć je u Božjem taboru, a moćni anđeo je anđeo Jahvea, to jest, Bog u svom anđeoskom obliku Mihaila. Zapečaćena knjiga je izuzetno važna i sveta jer zahteva veoma visoko dostojanstvo da bi se slomili njeni pečati i otvorila.

Stih 3: „ I niko na nebu, ni na zemlji, ni pod zemljom ne mogaše otvoriti knjigu niti pogledati u nju. “

Napisana od strane samog Boga, knjiga ne može biti otvorena od strane nijednog njegovog nebeskog ili zemaljskog stvorenja.

Stih 4: „ I ja mnogo plakah, jer se niko ne nađe dostojan da otvori i pročita knjigu, niti da je pogleda. “

Jovan je, kao i mi, zemaljsko stvorenje, i njegove suze izražavaju užas čovečanstva suočenog sa zamkama koje je postavio đavo. Čini se kao da nam govori: „Bez otkrovenja, ko se može spasiti?“ Time otkriva visok tragični stepen nepoznavanja njegovog sadržaja i njegovu kobnu posledicu: dvostruku smrt.

Stih 5: „ A jedan od starešina reče mi: Ne plači; evo, Lav iz plemena Judina, koren Davidov, pobedi da otvori knjigu i da razlomi sedam pečata njenih. “

„ Starešine “ koje je Isus otkupio sa zemlje su u dobrom položaju da uzdignu ime Isusa Hrista iznad svih živih bića. Oni u njemu prepoznaju vlast koju je on sam izjavio da je primio od Oca i nebeskih bića u Mateju. 28:18: „ Isus pristupi i reče im govoreći: Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji .“ Upravo ciljajući na svoje otelovljenje u Isusu, Bog je inspirisao Jakova, koji je, prorokujući o svojim sinovima, rekao za Judu: „ Juda je mladi lav. Vratio si se sa klanja, sine moj! Preklanja kolena svoja, leži kao lav, kao lavica: ko će ga podići? Neće se skiptar odvojiti od Jude, niti vladarski štap od nogu njegovih, dok ne dođe Silo, i narodi ga poslušaju. Veže magaricu svoju za vinograd, i mladence magarice svoje za najbolji vinograd; pere haljine svoje u vinu, i odeću svoju u krvi grožđa. Oči su mu crvene od vina, a zubi mu beli od mleka (Post. 49:8-12). Krv grožđa biće tema „ berbe “ najavljene u Otk. 14:17-20, što je takođe prореčeno u Isaiji 63. Što se tiče „... „ Koren Davidov “, čitamo u Isaiji 11:1-5: „ Tada će izniknuti izdanak iz panja Jesejevog, i izdanak će doneti plod iz korena njegovog. Duh Gospodnji počivaće na njemu, duh mudrosti i razuma, duh saveta i sile, duh znanja i straha Gospodnjeg. On će dišati strahom Gospodnjim; neće suditi po izgledu, niti odgovarati po glasinama. Nego će pravedno suditi siromašnima i po pravdi odlučivati krotkima na zemlji. Udariće zemlju rečju svojom kao štapom, i dahom usana svojih pogubiće bezbožnike.“ „Pravednost će biti pojas njegovih bedara, i vernost pojas njegovih bedara .“ Isusova pobeda nad grehom i smrću, njegova plata, daje mu zakonsko i legitimno pravo da otvori knjigu Otkrivenja, kako bi njegovi izabranici bili upozoreni i zaštićeni od smrtonosnih verskih zamki koje je postavio, preko đavola, kako bi zaveo nevernike. Knjiga će stoga biti potpuno otvorena u vreme kada dekret iz Danila 8:14 stupi na snagu, to jest, prvog dana proleća 1843. godine; čak i ako će njeno nesavršeno razumevanje zahtevati ponovnu procenu tokom vremena, do 2018. godine.

Stih 6: „ I videh između prestola i četiri živa bića i između starešina Jagnje gde stoji kao zaklano; imalo je sedam rogova i sedam očiju, koje su sedam duhova Božjih poslatih po celoj zemlji. “

Jagnjeta „ usred prestola “ mora se napomenuti , jer je on Bog u svom mnogostrukom osvećenju, budući istovremeno jedan Bog Tvorac, Arhanđeo Mihailo, Isus Hristos, Jagnje Božije, i Sveti Duh ili „ sedam duhova Božijih poslatih po celoj zemlji “. Njegovih „ sedam rogova “ simbolizuju osvećenje

njegove moći, a njegovih „ sedam očiju “ osvećenje njegovog pogleda, koji dubinski ispituje misli i dela njegovih stvorenja.

Stih 7: „ I pristupivši uze knjigu iz desne ruke onoga koji seđase na prestolu. “

Ova scena ilustruje reči iz Otkrivenja 1:1: „ Otkrivenje Isusa Hrista, koje mu dade Bog da pokaže slugama svojim šta se uskoro mora dogoditi . I objavi ga poslavši anđela svog slugi svom Jovanu .“ Ova poruka ima za cilj da nam kaže da će sadržaj Otkrivenja biti neograničen jer ga daje sam Bog, Otac; i to tako što je na njega stavio sav svoj blagoslov naznačen svojom „ desnicom “.

Stih 8: „ I kad uze knjigu, četiri živa bića i dvadeset četiri starešine padoše pred Jagnjetom, svaki imajući harfu i zlatne čaše pune tamjana, koje su molitve svetih. “

Podsetimo se iz ovog stiha ovog simboličnog ključa: „ zlatne čaše pune tamjana, koje su molitve svetaca .“ Sva nebeska i zemaljska stvorenja, izabrana svojom vernošću, padaju ničice pred „Jagnjetom “ Isusom Hristom da bi mu se poklonila. „ Harfe “ simbolizuju univerzalnu harmoniju hvale i kolektivnog obožavanja.

Stih 9: „ I pevahu novu pesmu govoreći: Dostojan si uzeti knjigu i otvoriti pečate njene, jer si zaklan i iskupio si nas Bogu krvlju svojom iz svakog plemena i jezika i naroda i plemena. “

Ova „ nova pesma “ slavi oslobođenje od greha i, privremeno, nestanak podstrekača pobune. Jer će oni zauvek nestati tek nakon poslednjeg suda. Iskupljeni Isusa Hrista dolaze iz svih porekla, svih boja i ljudskih rasa, „ iz svakog plemena, jezika, naroda i plemena “; što dokazuje da je projekat spasenja predložen isključivo u ime Isusa Hrista , u skladu sa onim što Dela apostolska 4:11-12 kažu: „ Isus je kamen koji ste vi graditelji odbacili, koji je postao glava od ugla. I nema spasenja ni u jednom drugom; jer nema drugog imena pod nebom danog ljudima, kojim bismo se mi mogli spasti. “ Sve ostale religije su stoga nelegitimne i đavolske iluzorne obmane. Za razliku od lažnih religija, istinsku hrišćansku veru je Bog organizovao na logički koherentan način. Napisano je da Bog ne gleda ko je ko; Njegovi zahtevi su isti za sva njegova stvorenja, a spasenje koje je ponudio imalo je cenu koju je on sam došao da plati. Pošto je stradao za ovo iskupljenje, on će spasiti samo one ljude koje smatra dostojnim da se posluže njegovim mučeništvom.

Stih 10: „ Učinio si ih carstvom i sveštenicima Bogu našem, i oni će vladati na zemlji .“

Nebesko carstvo koje je Isus propovedao dobilo je oblik. Primanje „ prava na Sudija “, izabrani se upoređuju sa kraljevima prema Otkrivenju 20:4. U svojim aktivnostima starog zaveta, „ sveštenici “ su prinosili simbolične životinjske žrtve za greh. Tokom „ hiljadu godina “ nebeskog suda, izabrani će takođe, kroz svoj sud, pripremiti poslednje žrtve velike univerzalne žrtve, koja će odjednom uništiti sva pala nebeska i zemaljska stvorenja. Vatra „ognjenog jezera druge smrti “ eliminisaće ih na dan poslednjeg suda. Tek nakon ovog uništenja, obnovljena od Boga, obnovljena zemlja će primiti otkupljene izabrane. Tek tada će, sa Isusom Hristom, Carem careva i Gospodarom gospodara iz Otkrivenja 19:16, „ carovati na zemlji “.

Stih 11: „ I pogledah i čuh glas mnogih anđela oko prestola i živih bića i starešina, a broj njihov beše deset hiljada puta deset hiljada i hiljade hiljada .“

Ovaj stih nam predstavlja, zajedno, tri grupe posmatrača koji svedoče zemaljskim duhovnim bitkama. Ovog puta Duh jasno pominje anđele kao posebnu grupu čiji je broj veoma veliki: „ mirijade mirijada i hiljade hiljada “. Gospodnji anđeli su trenutno bliski borci, stavljeni u službu njegovih otkupljenih, njegovih zemaljskih izabranika, koje čuvaju, štite i poučavaju u njegovo ime. Na prvoj liniji fronta, ovi prvi svedoci za Boga beleže individualnu i kolektivnu istoriju života na zemlji.

Stih 12: „ Govoreći iz sveg glasa: Dostojno je Jagnje koje je zaklano da primi silu i bogatstvo i mudrost i snagu i čast i slavu i blagoslov. “

Anđeli su pomagali na zemlji u službi svog vođe Mihaila, koji se lišio svih svojih božanskih moći da bi postao savršeni Čovek koji se na kraju svoje službe, kao dobrovoljna žrtva, prineo da bi iskupio grehe koje su počinili njegovi izabranici. Na kraju njegove ponude blagodati, izabranici su vaskrsli i, ušavši u obećanu večnost, anđeli su vratili božanskom Hristu Bogu sve osobine koje je imao u Mihailu: „ moć, bogatstvo, mudrost, snagu, čast, slavu i hvalu “ .

Stih 13: „ I svako stvorenje što je na nebu i na zemlji i pod zemljom i na moru, i sve što je u njima, čuo sam gde govori: Blagoslov i čast i slava i vlast Onome koji sedi na prestolu i Jagnjetu u vekove vekova! “

Božja stvorenja su jednoglasna. Svi su voleli demonstraciju njegove ljubavi koja se manifestovala darom sebe u Isusu Hristu. Božji plan je slavan uspeh. Njegov izbor ljubećih bića je ostvaren. Stih ima oblik prve anđeoske poruke u Otkrivenju 14:7: „ I reče iz sveg glasa: Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer je došao čas suda njegovog; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju, more i izvore voda .“ Poslednji izbor napravljen od 1843. godine bio je zasnovan na razumevanju ovog stiha. I izabrani su čuli i odgovorili vraćajući hrišćanskoj veri praksu sedmodnevnog odmora koju su praktikovali apostoli i Isusovi učenici sve do njenog napuštanja od 7. marta 321. godine. Bog Tvorac je bio počastvovan poštovanjem četvrte zapovesti, koja mu je draga srcu. Rezultat je scena nebeske slave gde sva njegova stvorenja, sledeći doslovno poruku prvog anđela iz Otkrivenja 14:7, kažu: „ Onome koji sedi na prestolu i Jagnjetu, hvala i čast i slava i moć u vekove vekova! “ Obratite pažnju da reči ponavljaju, obrnutim redosledom, reči koje su anđeli citirali u stihu 13 gore. Od svog vaskrsenja, Isus je povratio svoj nebeski život: „ svoju moć, svoje bogatstvo i svoju božansku mudrost“. Na zemlji, njegovi poslednji neprijatelji su mu odbili „ hvalu, čast, slavu i moć “ koje su mu pripadale kao Bogu stvoritelju. Pozivajući se na „ njegovu snagu “, on ih je konačno sve pobedio i zdrobio pod svojim nogama. Takođe, ispunjeni ljubavlju i zahvalnošću, zajedno, njegova sveta i čista stvorenja legitimno mu vraćaju podanike slave.

Stih 14: „ I četiri živa bića rekoše: Amin! I starešine pristupiše i pokloniše se . “

Stanovnici čistih svetova odobravaju ovu restituciju, govoreći: „Zaista! Istina je!“ I zemaljski izabranici, iskupljeni uzvišenom ljubavlju, padaju ničice pred svojim Svemogućim Tvorcem Bogom koji dolaze da se ovaplate u Isusu Hristu.

Otkrivenje 6: Akteri, Božanske kazne

i znaci vremena hrišćanske ere

Sećam se lekcije date u Otkrivenju 5: knjiga se može otvoriti samo kada se ukloni „ sedmi pečat “. Da bi se ovo otvaranje izvršilo, Hristov izabranik mora apsolutno odobriti praksu sedmog dana Subote; i ovaj duhovni izbor ga kvalifikuje da od Boga koji to odobrava primi njegovu mudrost i njegovo duhovno i proročko razlučivanje. Dakle, bez da sam tekst to precizira, izabranik će poistovetiti „ pečat Božji “ naveden u Otkrivenju 7:2 sa „ sedmim pečatom “, koji i dalje zatvara knjigu Otkrivenja, i povezaće, sa ova dva „ pečata “, sedmi dan koji je Bog posvetio za odmor. Vera dolazi da napravi razliku između svetlosti i tame. Dakle, za svakoga ko ne odobrava osvećenu Subotu, proroštvo će ostati zatvorena, hermetička knjiga. On može dobro prepoznati određene očigledne teme, ali vitalna i ključna otkrovenja koja čine razliku između života i smrti, neće ih razumeti. Značaj „ sedmog pečata “ pojaviće se u Otkrivenju 8:1-2 gde mu Duh daje ulogu otvaranja teme „ sedam truba “. Sada, upravo u porukama ovih „ sedam truba “ Božji plan će postati jasan. Jer tema truba iz Otkrivenja 8 i 9 dolazi, paralelno, da upotpuni istine prorečene u temama „ pisama “ iz Otkrivenja 2 i 3; i „ pečata “ iz Otkrivenja 6 i 7. Božanska strategija je identična onoj koju je koristio da konstruiše svoje proročko otkrivenje dato Danilu. Kvalifikovan za ovu funkciju mojim prihvatanjem prakse osvećene Subote i

svojim suverenim izborom, Duh je otvorio knjigu svog Otkrivenja meni otpečativši „ sedmi pečat “. Hajde sada da otkrijemo identitet njegovih „ pečata “.

Stih 1: „ Video sam kad Jagnje otvori jedan od sedam pečata, i čuo sam jedno od četiri živa bića gde govori kao glasom groma: Dođi! “

Ovo prvo „ živo biće “ označava kraljevsku vlast i snagu „ lava “ iz Otkrivenja 4:7, prema Sudijama 14:18. Ovaj glas groma je božanski i dolazi sa Božjeg prestola u Otkrivenju 4:5. Stoga je Svemogući Bog taj koji govori. Otvaranje svakog „ pečata “ je poziv koji mi Bog upućuje kako bih video i razumeo poruku vizije. Isus je već rekao Filipu: „ Dođi i vidi “ da bi ga ohrabrio da ga sledi.

Stih 2: „ Pogledah, i gle, beli konj; i onaj što seđaše na njemu imaše luk, i dade mu se kruna; i izađe pobeđujući i da pobedi . “

Bela boja ukazuje na njegovu savršenu čistotu; konj je slika izabranog naroda koji vodi i uči prema Jakovu 3:3: „ Ako stavimo uzde u usta konjima da nas slušaju, vladamo i celim telom njihovim “; njegov „ luk “ simbolizuje strele njegove božanske reči; njegova „ kruna “ je „ kruna života “ dobijena njegovim mučeništvom koje je dobrovoljno prihvatio; njegova pobjeda je rešena od njegovog stvaranja prvog licem u lice; nesumnjivo je ovaj opis opis Svemogućeg Boga Isusa Hrista. Njegova konačna pobjeda je sigurna jer je već, na Golgoti, pobedio đavola, greh i smrt. Zaharija 10:3-4 potvrđuje ove slike govoreći: „ Moj gnev se raspalio na pastire, i kazniću jarce; jer Jahve nad vojskama posećuje svoje stado, dom Judin, i učiniće ih kao svog slavnog konja u boju; iz njega će izaći ugao, iz njega klinac, iz njega ratni luk ; iz njega će izaći svi knezovi zajedno. “ Pobjeda božanskog Hrista je proglašena „ osvećenjem sedmog dana “ naših nedelja, od stvaranja sveta; Subotom, proričući ostatak „ sedmog “ milenijuma, nazvanog „ hiljadu godina “ u Otkrivenju 20:4-6-7, u koji će, svojom pobjedom, Isus uvesti svoje izabranike za večnost. Uspostavljanje Subote od osnivanja zemaljskog sveta potvrđuje ovaj izraz: „ izašao pobjednički “. Subota je proročki znak koji objavljuje ovu božansku i ljudsku pobjedu protiv greha i đavola i kao takva, na njoj Bog zasniva ceo svoj program „ osvećenja “, to jest, onoga što mu pripada i što on otima od đavola.

Stih 3: „ Kada otvori drugi pečat, čuh drugo živo biće gde govori: ‘Dođi! ’ “

„ Drugo živo biće “ odnosi se na „tele “ iz žrtava iz Otkrivenja 4:7. Duh žrtve je nadahnjivao Isusa Hrista i njegove prave učenike kojima je rekao: „ Ako ko hoće da ide za mnom, neka se odrekne sebe i uzme krst svoj i ide za mnom . “

Stih 4: „ I iziđe drugi konj, riđ; i onome što seđaše na njemu dade se vlast da uzme mir sa zemlje i da se ljudi međusobno pobijaju; i dade mu se veliki mač . “

„ Crvena “ ili „ ognjeno crvena “ označava greh koji podstiče glavni Uništitelj, Satana, po liku „Avadona Apoliona “ iz Otkrivenja 9:11; „ vatra “ je sredstvo i simbol uništenja. I on predvodi svoj logor zla sastavljen od zlih palih anđela i zavedenih i manipulisanih zemaljskih sila. On je samo stvorenje koje „ prima “ od Boga moć da uzme mir sa zemlje, da se međusobno ubijaju . “ Ovaj čin će biti pripisan Rimu, „ velikoj bludnici Vavilonu “ u Otkrivenju 18:24: „ i zato što se u njoj našla krv proroka i svetaca i svih koji su ubijeni na zemlji . “ „ Uništitelj “ vernih hrišćana je tako identifikovan kao i njegove žrtve. „ Mač “ koji prima označava prvu od četiri strašne božanske kazne navedene u Jez. 14:21-22: „ Da, ovako govori Gospod Jahve: Ako pošaljem na Jerusalim svoje četiri strašne kazne ,

mač i glad, zveri i pomor, da istrebim iz njega ljude i životinje, ipak će ostati ostatak koji će se spasti, koji će izaći iz njega, sinovi i kćeri ...“.

Stih 5: „A kad otvori treći pečat, čuh treće živo biće gde govori: 'Dođi i vidi.' I videh, i gle, crni konj, a jahač njegov imao je vagu u ruci svojoj .“

„ Treće živo biće “ je „ čovek “ stvoren po liku Božjem u Otkrivenju 4:7. Ovaj lik je izmišljen, ali on predstavlja drugu božansku kaznu za greh prema Jezequijahu 14:20. Delujući protiv hrane ljudske, ovog puta to je glad . Tokom naše ere, ona će biti nametnuta koliko bukvalno toliko i duhovno. U obe primene, nosi smrtnu posledicu, ali u svom duhovnom smislu lišavanja božanske svetlosti, njena direktna posledica je smrt „ druge smrti “ rezervisane za pale, na poslednjem sudu. Poruka ovog trećeg jahača može se sumirati na sledeći način: pošto čovek više nije po liku Božjem, već po liku životinje, lišavam ga onoga što ga čini živim: njegove telesne hrane i njegove duhovne hrane. Vaga je simbol pravde, ovde Boga koji sudi delima vere hrišćana.

Stih 6: „ I čuh glas između četiri životinje gde govori: Jedna mera pšenice za denar, i tri mere ječma za denar; ali ulju i vinu ne činite štetu .“

Ovaj glas je glas Hristov, prezren i frustriran nevernošću lažnih vernika. Za istu cenu vidimo manju količinu pšenice nego ječma . Iza ove velikodušne ponude ječma krije se poruka veoma visokog duhovnog nivoa. Zaista, u Brojevima 5:15, zakon predstavlja žrtvu „ ječma “ da bi se rešio problem ljubomore koju je muž osećao prema svojoj ženi. Zato pročitajte detaljno, u celosti, ovaj postupak opisan u stihovima 12 do 31 ako želite da razumete. U njegovom svetlu, razumeo sam da sam Bog, Mladoženja u Isusu Hristu Skupštine, njegova nevesta , ovde podnosi žalbu zbog „ sumnje na ljubomoru “; što će biti potvrđeno pominjanjem „ gorkih voda “ navedenih u „ trećoj trubi “ u Otkrivenju 8:11. U postupku iz Brojeva 5, žena je morala da pije prašnavu vodu, bez posledica, ako je nevinna, ali, postajući ogorčena ako je kriva, biće pogođena prokletstvom. Preljuba Nевeste je osuđena u Otkrivenju 2:12 (maskirana imenom Pergam: prestup braka) i Otkrivenju 2:22, i stoga će biti ponovo potvrđena vezom uspostavljenom između 3. pečata i 3. trube . Već u Danilu, isti pristup je „potvrdio“ Danilom 8, rimski identitet „ malog roga “ iz Danila 7 predstavljen kao „hipoteza“. Ova paralela sa Danilom 2, 7 i 8 bila je novina koja mi je omogućila da dokažem rimski identitet; ovo po prvi put od postojanja adventizma. Ovde, u Apokalipsi, stvari su predstavljene na isti način. Demonstriram paralelni pregled hrišćanske ere tri glavne teme, pisma, pečati i trube. A u Otkrivenju, tema „ truba “ ispunjava istu ulogu kao Danilo 8 za knjigu o Danilu. Ova dva elementa pružaju dokaze bez kojih bi proročanstvo nudilo samo „ sumnju “ koju sam nazvao „hipotezom“ u proučavanju Danilova. Dakle, ove reči, „ sumnja na ljubomoru “ otkrivene u Brojevima 5:14, odnose se na Boga i Skupštinu od Otkrivenja 1 do Otkrivenja 6; zatim, otvaranjem knjige omogućenim identifikacijom „ sedmog pečata “ sa sedmim danom, subotom, temom Otkrivenja 7, „ sumnja na preljubu “ Skupštine biće „potvrđena“ u temi „ truba “ i poglavljima od 10 do 22 koja slede. Duh tako daje, u 7. poglavlju, ulogu carinskog mesta, gde se mora dobiti dozvola za ulazak. U slučaju Otkrivenja, taj autoritet je sam Isus Hrist, Svemoguća Bog i Sveti Duh. Vrata su otvorena za onoga, kaže on, koji „ čuje moj glas “ , koji mi otvara kada pokucam na njegova vrata (vrata srca), i koji večera sa mnom i ja s njim “ , prema Otkrivenju 3:20. „ Vino i ulje “ su simboli krvi koju je prolio Isus Hrist i Duha Božjeg. Štaviše, oba se koriste za isceljenje rana. Zapovest data „ ne povredi ih “ znači da Bog kažnjava, ali to i dalje čini sa mešavinom svoje milosti. To neće biti slučaj sa „ sedam poslednjih pošasti “ njegovog „ gneva “ poslednjih zemaljskih dana prema Otkrivenju 16:1 i 14:10.

Stih 7: „ A kad otvori četvrti pečat, čuh glas četvrtog živog bića gde govori: Dođi! “

„ Četvrto živo biće “ je „orao “ najvišeg nebeskog uzvišenja. On najavljuje pojavu Božje četvrte kazne: smrtnosti.

Stih 8: „ I pogledah, i gle, konj bled, i ime onome ko seđaše na njemu beše Smrt, i Ad iđaše za njim. I dade im se vlast nad četvrtinom zemlje, da ubijaju mačem i glađu i smrću i zverima zemaljskim .“

Objava je potvrđena, to je zaista „ smrt “, ali u svom smislu smrtnosti nametnute okolnim kaznama. Smrt je pogodila celo čovečanstvo od prvobitnog greha, ali ovde je samo „ četvrtina zemlje “ pogođena njome, „ mačem, glađu, smrtnošću “ usled epidemijskih bolesti i „ divljim zverima “ i životinjama i ljudima. Ova „ četvrtina zemlje “ cilja neverno hrišćansku Evropu i moćne nacije koje će iz nje proizaći oko 16. veka : dva američka kontinenta i Australiju.

Stih 9: „ Kada otvori peti pečat, videh pod žrtvenikom duše onih koji su pobijeni zbog reči Božije i zbog svedočanstva koje su imali .“

To su žrtve „zverskih“ postupaka počinjenih u ime lažne hrišćanske vere. Nju propoveda rimokatolički papski režim, već simbolizovan u Otkrivenju 2:20, ženom Jezaveljom kojoj Duh pripisuje delo podučavanja svojih slugu ili doslovno: „ svoje robove “. Oni su stavljeni „ pod oltar “, dakle pod okriljem Hristovog krsta koji im omogućava da imaju koristi od njegove „ večne pravde “ (videti Dan. 9:24). Kao što će Otkr. 13:10 pokazati, izabrani su mučenici žrtve, a nikada dželat, niti ubice ljudskih bića. Izabrani o kojima se govori u ovom stihu, koje je Isus prepoznao, imitirali su ga čak i u smrti kao mučenici: „ zbog reči Božije i zbog svedočanstva koje su dali “; jer je istinska vera aktivna, nikada jednostavna lažno uverljiva etiketa. Njihovo „ svedočanstvo “ sastojalo se upravo u davanju svojih života za slavu Božiju.

Stih 10: „ I povikaše iz sveg glasa govoreći: Dokle, Gospode sveti i istiniti, dok nećeš suditi i osvetiti krv našu na onima koji žive na zemlji? “

Neka vas ova slika ne zavara, jer je samo njihova krv prolivena na zemlji koja vapi za osvetom u ušima Božjim, kao što je to učinila krv Avelja koga je ubio njegov brat Kain prema Post. 4:10: „ A Bog reče: Šta si učinio? Glas krvi brata tvojega vapi k meni sa zemlje. “ Pravo stanje mrtvih otkriveno je u Prop. 9:5-6-10. Osim Enoha, Mojsija, Ilije i svetaca koji su vaskrsli u vreme smrti Isusa Hrista, ostali „nemaju udela ni u čemu što se čini pod suncem, jer im je um i pamćenje propalo .“ „ Nema mudrosti, ni razmišljanja, ni znanja u grobu. “ jer je njihovo sećanje zaboravljeno .“ To su kriterijumi koje je Bog inspirisao u vezi sa smrću . Lažni vernici su žrtve lažnih doktrina nasleđenih iz paganizma grčkog filozofa Platona, čije mišljenje o smrti nema mesta u hrišćanskoj veri vernoj Bogu istine. Vratimo Platonu ono što njemu pripada i Bogu ono što njemu pripada: istinu o svim stvarima, i budimo logični, jer je smrt apsolutna suprotnost životu, a ne novi oblik postojanja.

Stih 11: „ Svakome od njih je data bela haljina, i rečeno im je da počinu još malo vremena, dok se ne ispuni broj njihovih saslužitelja i braće njihove, koji će biti pobijeni kao i oni. “

„ Bela haljina “ je simbol čistote mučenika koju je Isus prvi put nosio u Otkrivenju 1:13. „ Bela haljina “ je slika njegove uračunate pravednosti u vreme verskog progona. Vreme mučenika ide od Isusovog vremena do 1798. godine. Na kraju ovog perioda, prema Otkrivenju 11:7, „ zver koja izlazi iz bezdana “, simbol Francuske revolucije i njenih ateističkih terora iz 1793. i 1794. godine, okončaće progone

koje su organizovali monarhija i katolički papizam, koji su sami označeni kao „ zver koja izlazi iz mora “ u Otkrivenju 13:1. Nakon revolucionarnog masakra, u hrišćanskom svetu će se uspostaviti verski mir. Ponovo čitamo: „ I rečeno im je da počinu još malo vremena, dok se ne ispune njihovi saslužitelji i njihova braća, koja će biti pobijena kao i oni .“ Pokoj mrtvih u Hristu nastaviće se do njegovog konačnog slavnog povratka. Pod pretpostavkom da je poruka ovog „ petog pečata “ upućena protestantima koje je progonila katolička papska inkvizicija iz doba „ Tijatire “, vreme pogubljenja izabranih će prestati zbog francuske revolucionarne akcije koja će uskoro, između 1789. i 1798. godine, uništiti agresivnu moć koalicije papstva i francuske monarhije. „ Šesti pečat “ koji će se otvoriti, dakle, odnosiće se na ovaj francuski revolucionarni režim koji Otkr. 2:22 i 7:14 nazivaju „ velikom nevoljom “. U doktrinarnoj nesavršenosti koja je karakteriše, protestantska vera će takođe biti žrtva netolerancije ateističkog revolucionarnog režima. Upravo njegovim delovanjem biće dostignut broj onih koji su trebali biti pogubljeni.

Stih 12: „ Pogledah kad otvori šesti pečat, i bi veliki zemljotres; i sunce postade crno kao vreća od dlake, i sav mesec postade kao krv. “

„ Zemljotres “ dat kao znak časa „ šestog pečata “ nam omogućava da radnju smestimo u subotu, 1. novembra 1755. godine , oko 10 časova ujutru. Njegov geografski centar bio je visoko katolički grad Lisabon, u kome se nalazilo 120 katoličkih crkava. Bog je tako naznačio mete svog gneva da je ovaj „ zemljotres “ takođe prerekao u duhovnoj slici. Prorečena radnja će se ispuniti 1789. godine ustankom francuskog naroda protiv svoje monarhije; Bog je osudio nju, kao i njenog saveznika rimokatolički papizam, oboje pogođene na smrt 1793. i 1794. godine; datumi revolucionarnih „dva užasa“. U Otkrivenju 11:13 francuska revolucionarna akcija se upoređuje sa „ zemljotresom “. Mogućnošću datiranja navedenih radnji, proročanstvo postaje preciznije. „... sunce je postalo crno kao vreća od dlake “ „, 19. maja 1780. godine, a ovaj fenomen doživljen u Severnoj Americi dobio je naziv „mračni dan“. Bio je to dan bez ikakve sunčeve svetlosti koji je takođe prerekao akciju koju je sproveo francuski revolucionarni ateizam protiv svetlosti pisane reči Božje koju ovde simbolizuje „ sunce “; Sveto pismo je spaljeno u autodafeu. „ Čitav mesec je postao kao krv “, na kraju ovog mračnog dana, gusti oblaci su otkrili mesec u izraženoj crvenoj boji. Ovom slikom, Bog je potvrdio sudbinu namenjenu papsko-kraljevskom taboru tame, između 1793. i 1794. godine. Njihova krv je trebalo da bude obilno prolivena oštrim sečivom revolucionarne giljotine.

Napomena : U Otkrivenju 8:12, udaranjem „ trećine sunca, trećine meseca i trećine zvezda “, poruka „ četvrte trube “ potvrdiće činjenicu da će žrtve revolucionara biti istinski izabrani i pali koje je Bog odbacio u Isusu Hristu. Ovo takođe potvrđuje značenje poruke „ petog pečata “ koju smo upravo videli. Zaista će se kroz delovanje ateizma izvršiti konačna ubistva vernih izabranih.

Stih 13: „ I zvezde s neba padahu na zemlju, kao što smokva odbacuje svoje prezrele smokve kada je zatrese jak vetar. “

Ovaj treći znak vremena, ovog puta nebeski, doslovno se ispunio 13. novembra 1833. godine, vidljiv iz svih krajeva SAD između ponoći i 5 ujutru. Ali kao i prethodni znak, najavio je duhovni događaj nezamislivih razmera. Ko bi mogao izbrojati broj ovih zvezda koje su pale u obliku kišobrana preko celog neba od ponoći do 5 ujutru? Ovo je slika koju nam Bog daje o padu protestantskih vernika 1843. godine, datuma kada su postali žrtve dekreta iz Dan. 8:14 koji je stupio na snagu. Između 1828. i 1873. godine, delovanje reke „Tigar“ (Dan. 10:4), imena zveri koja ubija ljude, tako je potvrđeno u Dan. 12:5 do 12. U ovom stihu „ smokva “ predstavlja vernost Božjeg naroda, osim što je ta vernost

dovedena u pitanje slikom „ zelenih smokava “ bačenih na zemlju. Slično tome, protestantska vera je bila dočekan od Boga sa rezervama i privremenim uslovima, ali prezir prema proročkim porukama Vilijama Milera i odbacivanje obnove Subote prouzrokovali su njen pad 1843. godine. Upravo zbog ovog odbijanja „ smokvica “ je ostala „ zelena “, odbijajući da sazri prihvatanjem Božje svetlosti, umreće. Ostaće u ovom statusu, ispala iz Gospodnje milosti, sve do vremena njegovog slavnog povratka 2030. godine. Ali pazite, kroz odbacivanje najnovijih svetlosti, od 1994. godine, zvanični adventizam je postao „ i on “, „ zelena smokva “ predodređena da umre dva puta.

Stih 14: „ Nebesa su nestala kao što se svitak savija; i svaka planina i ostrvo pomeriše se sa svojih mesta. “

Ovaj zemljotres je ovog puta univerzalan. U času svog slavnog pojavljivanja, Bog će potresti zemlju i sve što je na njoj, ljude i životinje. Ova radnja će se dogoditi u vreme „ sedme od sedam poslednjih pošasti gneva Božjeg “, prema Otkrivenju 16:18. Ovo će biti čas vaskrsenja istinski izabranih, „ prvog “, vaskrsenja „ blaženih “, prema Otkrivenju 20:6.

Stih 15: „ Kraljevi zemlje, plemići, vojvode, bogati, moćni, svaki rob i svaki slobodan čovek, sakriše se u pećine i u stene gorske. “

Kada se Bog Tvorac pojavi u svoj svojoj slavi i moći, nijedna ljudska sila ne može da opstane, i nijedno sklonište ne može da zaštiti njegove neprijatelje od njegovog pravednog gneva. Ovaj stih ukazuje: Božja pravda teroriše sve krive kategorije čovečanstva.

Stih 16: „ I rekoše gorama i stenama: Padnite na nas i sakrijte nas od lica Onoga koji sedi na prestolu i od gneva Jagnjeta! “

Samo Jagnje sedi na božanskom prestolu, ali u ovom času to više nije zaklano Jagnje koje im se predstavlja, već „ Car careva i Gospodar gospodara “ koji dolazi da zdrobi svoje neprijatelje poslednjih dana.

Stih 17: „ Jer dođe veliki dan gneva njegova, i ko će moći da opstane? “

Izazov je „ opstati “, to jest, preživeti nakon Božje pravedne intervencije.

Oni koji mogu da „ održe “ u ovom strašnom času jesu oni koji će umreti, u skladu sa planom nedeljnog dekreta pomenutog u Otkrivenju 13:15, prema kojem, poštovaoci svete božanske Subote treba da budu uništeni na zemlji. Objasnjen je užas onih koji će ih ubiti, otkriven u prethodnom stihu. I tako će oni koji će moći da opstanu na dan slavnog povratka Isusa Hrista biti tema Otkrivenja 7, u kojem će nam Bog otkriti deo svog plana u vezi sa njima.

Adventizam sedmog dana

zapečaćeno Božjim pečatom: subota

Stih 1: „ Posle ovoga videh četiri anđela gde stoje na četiri ugla zemlje, držeći četiri vetra zemaljska, da vetar ne duva na zemlju, ni na more, ni na ikakvo drvo. “

Ova „ četiri anđela “ su nebeski anđeli Božji angažovani u univerzalnoj akciji koju simbolizuju „ četiri ugla zemlje “ . „ Četiri vetra “ simbolizuju univerzalne ratove, sukobe; oni su stoga „ zadržani “, sprečeni, blokirani, što rezultira univerzalnim verskim mirom. „ More “, simbol katolicizma, i „ zemlja “, simbol reformisane vere, u miru su jedno sa drugim. I ovaj mir se takođe odnosi na „ drvo “, sliku čoveka kao pojedinca. Istorija nas uči da je ovaj mir nametnut slabljenjem papske moći, slomljene francuskim nacionalnim ateizmom, između 1793. i 1799. godine, datuma kada je papa Pije VI umro dok je bio zatvoren u zatvoru Citadela u Valens sir Roni, gde sam rođen i živim. Ova akcija se pripisuje „ zveri koja izlazi iz bezdana “ u Otkrivenju 11:7. Takođe se naziva „ četvrta truba “ u Otkrivenju 8:12. Nakon toga, u Francuskoj, carski režim Napoleona I , simbolizovan „ orlom “ u Otkrivenju 8:13, zadržaće svoju vlast nad katoličkom religijom rehabilitovanom Konkordatom.

Stih 2: „ I videh drugog anđela gde se uzdiže od istoka, koji imaše pečat živoga Boga. I povika iz sveg glasa četvorici anđela kojima bi dano da naude zemlji i moru, i reče :

„Izlazeće sunce“ se odnosilo na Boga koji je u Isusu Hristu posetio svoje zemaljsko stado u Jevanđelju po Luki 1:78. „Pečat živoga Boga“ pojavljuje se u nebeskom taboru Isusa Hrista. „Glasnim glasom“ koji potvrđuje njegov autoritet, anđeo izdaje naređenje univerzalnim demonskim anđeoskim silama koje su dobile Božje ovlašćenje „da čine štetu“, „zemlji“ i „moru“, to jest, protestantskoj veri i rimokatoličkoj veri. Ova duhovna tumačenja ne isključuju doslovnu primenu koja će se odnositi na „zemlju, more i drveće“ našeg stvaranja; što bi bilo teško izbeći upotrebom nuklearnog oružja u vreme „šeste trube“ iz Otkrivenja 9:13-21.

Stih 3: „Ne činite štetu zemlji, ni moru, ni drveću, dok ne zapečatimo sluge Boga našeg na čelima njihovim.“

Ovaj detalj nam omogućava da smestimo početak pečačenja izabranih od proleća 1843. do jeseni 1844. godine. Posle 22. oktobra 1844. godine, prvi adventista, kapetan Džozef Bejts, bio je zapečaćen pojedinačno usvajanjem sedmog dana, subotnjeg odmora. Ubrzo će ga, postepeno, oponašati sva njegova adventistička braća i sestre tog vremena. Pečačenje je počelo posle 22. oktobra 1844. godine i nastavilo bi se tokom „pet meseci“ prorečenih u Otkrivenju 9:5-10; „pet meseci“ ili 150 stvarnih godina prema dan-godina kodu iz Jezekija 4:5-6. Ovih 150 godina je prorečeno za verski mir. Uspostavljeni mir je pogodio proglašavanju i univerzalnom razvoju poruke „adventista sedmog dana“, koja je danas predstavljena u svim zapadnim zemljama i svuda drugde gde je to bilo moguće. Adventistička misija je univerzalna i kao takva, zavisi isključivo od Boga. Stoga nema šta da primi od drugih hrišćanskih denominacija i mora, da bi bila blagoslovena, da se oslanja isključivo na inspiraciju koju je dao Isus Hrist, njen nebeski Glava nad glavama, koji daje razumevanje čitanja „svete Biblije“; Biblije, pisane reči Božje koja predstavlja njegova „dva svedoka“ u Otkrivenju 11:3. Započeto 1844. godine, vreme mira koje je Bog garantovao prestaće u jesen 1994. godine, kao što će pokazati proučavanje Otkrivenja 9.

Važna napomena o „pečatu Božjem“: Sama subota nije dovoljna da opravda svoju ulogu „pečata Božjeg“. Pečat podrazumeva da je prate dela koja je Isus pripremio za svoje svece: ljubav prema istini i proročka istina, i svedočanstvo ploda predstavljenog u 1. Korinćanima 13. Mnogi koji drže subotu, a da ne ispunjavaju ove kriterijume, napustiće je kada se pojavi pretnja smrću zbog njenog poštovanja. Subota se ne nasleđuje; Bog je daje izabranima, kao znak da im pripada. Prema Jezekilju 20:12-20: „I dadoh im subote svoje da budu znak između mene i njih, da poznaju da sam ja Gospod koji ih osvećujem.../...Osvetite subote moje, i one neka budu znak između mene i vas, da poznaju da sam ja Gospod Bog vaš.“ Bez protivrečenja onome što je upravo rečeno, već radije da to potvrdimo, čitamo u 2. Tim. 2:19: „Ipak, tvrdi temelj Božiji stoji, imajući ovaj pečat: Gospod poznaje one koji su njegovi; i: Ko god pomene ime Gospodnje, neka se skloni od bezakonja.“

Stih 4: „I čuh broj onih koji su zapečaćeni: sto četrdeset i četiri hiljade, iz svih plemena sinova Izrailjevih.“

Apostol Pavle je u Rimljanima 11, slikom, pokazao da su obraćeni neznabošci nakalemljeni na koren patrijarha Avrama, čiji je potomak Jevreji, kako tvrde, potiče. Spaseni verom, poput njega, ovi obraćeni neznabošci duhovno produžavaju 12 plemena Izrailjevih. Telesni Izrailj, čiji je znak bio obrezanje, pao je, predat đavolu, zbog svog odbacivanja Mesije Isusa. Hrišćanska vera, koja je otpala u otpadništvo od 7. marta 321. godine, takođe je duhovni Izrailj koji je pao od tog datuma. Ovde nam Bog predstavlja autentični duhovni Izrailj koji je blagoslovio od 1843. godine. To je onaj koji nosi univerzalnu misiju Adventizma sedmog dana. I već sam broj, „144.000“, koji je naveden, zasluži

objašnjenje. Ne može se shvatiti doslovno, jer nakon što smo uporedili Avramovo potomstvo sa „ zvezdama nebeskim “, broj deluje premalo. Za Boga Tvorca, brojevi govore koliko i slova. Upravo tada moramo shvatiti da termin „ broj “ u ovom stihu ne treba tumačiti kao numeričku količinu, već kao duhovni kod koji označava religiozno ponašanje koje Bog blagosilja i izdvaja (koje osvećuje). Dakle, „ 144.000 “ se objašnjava na sledeći način: $144 = 12 \times 12$, a $12 = 7$, broj Boga + 5, broj čoveka = zavet između Boga i čoveka. Kub ovog broja je simbol savršenstva, a njegov kvadrat, njegove površine. Ove proporcije će biti one Novog Jerusalima opisanog u Otkrivenju 21:16 u duhovnom kodu. Termin „ hiljadu “ koji dolazi zatim simbolizuje bezbrojno mnoštvo. U stvari, „ 144.000 “ znači mnoštvo savršenih otkupljenih ljudi koji sklapaju zavet sa Bogom. Ovo pominjanje plemena Izrailja ne bi trebalo da nas iznenadi jer Bog nije napustio svoj projekat uprkos uzastopnim neuspesima svojih saveza sa ljudima. Jevrejski model predstavljen od egzodusa iz Egipta nije se bez razloga proširio na Hrista. I kroz svoju hrišćansku istinu i poštovanje svih njenih zapovesti, uključujući posebno zapovest o Suboti, i njene obnovljene moralne, zdravstvene i druge uredbe, Bog pronalazi, u vernom disidentskom adventizmu poslednjih dana, model Izraela koji se uklapa u njegov ideal. Dodajmo da u tekstu 4. zapovesti , Bog kaže o Suboti svom Izabraniku: „ Šest dana imaš da radiš sav svoj posao ... ali sedmi je dan Jahvea, Boga tvog.“ Ispostavlja se da 6 dana od 24 sata ukupno čine 144 sata. Stoga možemo zaključiti da su 144.000 zapečaćenih verni poštovaoci ove božanske uredbe. Njihovi životi su isprekidani ovim poštovanjem šest dana ovlašćenih za njihove svetovne poslove. Ali sedmog dana oni poštuju osvećeni odmor, predmet ove zapovesti. Duhovni karakter ovog „adventističkog“ Izraela biće prikazan u stihovima od 5 do 8 koji slede. Imena navedenih hebrejskih patrijaraha nisu oni koji su činili telesni Izrael. Oni koje je Bog izabrao tu su samo da nose skrivenu poruku u opravdanju svog porekla. Kao i imena „ sedam skupština “, imena „ dvanaest plemena “ nose dvostruku poruku. Najjednostavnija se otkriva njihovim prevodom. Ali najbogatija i najsloženija počiva na izjavama koje svaka majka daje kada opravdava davanje imena svom detetu.

Stih 5: „ Iz plemena Judina dvanaest hiljada zapečaćenih; iz plemena Ruvimovog dvanaest hiljada; iz plemena Gadovog dvanaest hiljada; “

Za svako ime, broj „ dvanaest hiljada zapečaćenih “ znači: mnoštvo ljudi saveznika sa Bogom zapečaćenih Subotom.

Juda : Hvala Jahveu; majčinske reči iz Postanja 29:35: „ Hvaliću Jahvea . “

Ruben : Vidi sina; majčinske reči iz Postanja 29:32: „ Jehova je video moje poniženje “

Gad : Sreća; majčinske reči iz Postanja 30:11: „ Kakva sreća! “

Stih 6: „ iz plemena Asirovog, dvanaest hiljada; iz plemena Neftalimovog, dvanaest hiljada; iz plemena Manasijinog, dvanaest hiljada; “

Za svako ime, broj „ dvanaest hiljada zapečaćenih “ znači: mnoštvo ljudi saveznika sa Bogom zapečaćenih Subotom.

Asir : Srećan: majčinske reči iz Postanja 30:13: „ Kako sam srećan! “

Neftalim : Borba: majčinske reči iz Postanja 30:8: „ Božanski sam se borila protiv svoje sestre i pobedila sam .“

Manasija : Zaboravi: očeve reči iz Postanja 41:51: „ Bog mi je dao da zaboravim sve svoje nevolje .“

Stih 7: „ iz plemena Simeonovog, dvanaest hiljada; iz plemena Levijevog, dvanaest hiljada; iz plemena Isaharovog, dvanaest hiljada; “ Za svako ime, broj „ dvanaest hiljada zapečaćenih “ znači: mnoštvo ljudi saveznika Boga zapečaćenih Subotom.

Simeon : Čuj: Majčinske reči iz Postanja 29:33: „ Jehova je čuo da nisam voljen .“

Levi : Privezan: majčinske reči iz Postanja 29:34: „ Ovog puta će se moj muž privezati za mene .“

Isahar : Plata: majčinske reči iz Postanja 30:18: „ Bog mi je dao platu .“

Stih 8: „ Iz plemena Zavulonovog, dvanaest hiljada; iz plemena Josifovog, dvanaest hiljada; iz plemena Venijaminovog, dvanaest hiljada zapečaćenih. “

Za svako ime, broj „ dvanaest hiljada zapečaćenih “ znači: mnoštvo ljudi saveznika sa Bogom zapečaćenih Subotom.

Zavulon : Prebivalište: majčinske reči iz Postanja 30:20: „ Ovaj put će moj muž živeti sa mnom .“

Josif : On uklanja (ili dodaje): majčinske reči iz Postanja 30:23-24: „ Bog je uklonio moju sramotu... / (...neka mi Jahve doda još jednog sina) “

Venijamin : Sin desne ruke: majčinske i očeve reči iz Postanja 35:18: „ A kad je već bila na izlasku, jer je umirala, nazva ga Ben-Oni (Sin moje tuge) , ali ga otac njegov nazva Venijamin (Sin desne ruke).“

Ovih 12 imena, kao i majčinske i očeve reči, izražavaju iskustvo koje je doživela poslednja skupština adventista koju je Bog izabrao; „ nevesta koju je pripremio “ za svog Muža Hrista u Otkrivenju 19:7. Pod predstavljanim prezimenom, imenom „ Venijamin “, Bog proriče konačnu situaciju svog Izabranika kome su pobunjenici pretili smrću. Promena imena koju je nametnuo otac, Izrael, proriče Božju intervenciju u korist njegovih izabranika. Njegov slavni povratak obrće situaciju. Oni koji će umreti proslavljeni su i uzneseni na nebo gde se pridružuju Isusu Hristu, svemoćnom i slavlrenom Bogu Tvorcu. Izraz „Sinovi desne strane“ dobija svoje puno proročko značenje: desna strana je bila Izabranik, ili poslednji duhovni Izrael, i njeni sinovi, otkupljeni izabranici koji ga čine. Takođe, oni su ovce postavljene s desne strane Gospodu (Matej 25:33).

Stih 9: „ Posle toga pogledah, i gle, veliko mnoštvo, koje niko nije mogao izbrojati, iz svakog naroda i iz svakog plemena i iz svakog plemena i iz svakog jezika, stajaše pred prestolom i pred Jagnjetom, obučeni u bele haljine, sa palminim granama u rukama svojim. “

Ovo „ veliko mnoštvo, koje niko nije mogao izbrojati “ potvrđuje duhovno kodirani simbolički karakter „ brojeva “ „144.000“ i „12.000“ navedenih u prethodnim stihovima. Pored toga, aluzija se odnosi na Avramovo potomstvo izrazom: „ niko ih nije mogao izbrojati “; kao sa „ zvezdama nebeskim “ koje mu je Bog pokazao govoreći: „ tako će biti tvoje potomstvo “. Njihovo poreklo je višestruko, iz svakog naroda, svakog plemena, svakog naroda i svakog jezika, i iz svake epohe. Međutim, tema ovog poglavlja posebno se usmerava na poslednju adventističku poruku sa njenim univerzalnim karakterom koji je dao Bog. Oni nose „ bele haljine “ jer su bili spremni da umru kao

mučenici, osuđeni na smrt dekretom koji su objavili poslednji pobunjenici prema Otkrivenju 13:15. „ Palmine grane “ koje drže u rukama simbolizuju njihovu pobedu protiv tabora grešnika.

Stih 10: „ I vikahu iz sveg glasa govoreći: Spasenje Bogu našem koji sedi na prestolu i Jagnjetu! “

Radnja evocira kontekst slavnog povratka Isusa Hrista, paralelno sa opisom reakcija pobunjeničkog tabora opisanih u Otkrivenju 6:15-16. Ovde su reči koje izgovaraju spaseni izabrani apsolutna suprotnost rečima pobunjenika. Daleko od toga da ih plaši, Hristov povratak ih raduje, uverava i spasava. Pitanje koje postavljaju pobunjenici „ Ko može opstati? “ ovde dobija svoj odgovor: adventisti koji su ostali verni misiji koju im je Bog poverio do kraja sveta, rizikujući svoje živote, ako je potrebno. Ova vernost se zasniva na njihovoj privrženosti poštovanju svete Subote koju je Bog osveštao od postanka sveta i njihovoj ljubavi pokazanoj prema njegovoj proročkoj reči. To je tim pre tačno jer sada znaju da Subota proriče veliki odmor sedmog milenijuma u koji će, pobedonosni posle Isusa Hrista, moći da uđu primajući večni život obećan u njegovo ime.

Stih 11: „ I svi anđeli stajahu oko prestola i starešina i četiri živa bića, i padoše ničice pred prestolom pred Bogom. “

Prizor koji nam je predstavljen evocira ulazak u Božji veliki nebeski počinak. Nalazimo slike iz 4. i 5. poglavlja koje se bave ovom temom.

Stih 12: „ Govoreći: Amin! Blagoslov i slava i mudrost i zahvalnost i čast i sila i moć Bogu našem u vekove vekova. Amin! “

Srećni zbog ovog prelepog završetka iskustva zemaljskog spasenja, anđeli izražavaju svoju radost i zahvalnost Bogu dobrote koji je naš Stvoritelj, njihov, naš, onaj koji je preuzeo inicijativu u iskupljenju grehova zemaljskih izabranika, došavši da se ovaploti u slabosti ljudskog tela, da tamo pretrpiti užasnu smrt koju zahteva njegova pravda. Ovo mnoštvo nevidljivih očiju pratilo je sve faze ovog plana spasenja i divilo se uzvišenoj demonstraciji Božje ljubavi. Prva reč koju izgovaraju je „ Amin! Zaista! Istina je! Jer Bog je Bog istine, neka je On istinit“. Druga reč je „taj/ta/toj/toj/toj/toj/toj/toj/toj/toj/toj/toj/toj/toj/tom ... „ hvala “ je takođe bilo prvo ime 12 plemena: „ Juda “ = Hvala. Treća reč je „ ta/ta/to/to slava “ i Bog je s pravom vezan za svoju slavu jer će je se setiti u Otkrivenju 14:7 da je zahteva, kao jedinstveni Bog stvoritelj, od onih koji zahtevaju njegovo spasenje od 1843. Četvrta reč je „ mudrost “. Proučavanje ovog dokumenta ima za cilj da ga učini dostupnim svim njegovim izabranicima. Ova božanska mudrost prevazilazi našu maštu. Suptilnost, igre uma, sve je tu u božanskom formatu. U petom dolazi „ zahvalnost “. Ovo je verski oblik zahvalnosti koji se ostvaruje svetim rečima i delima. U šestom dolazi „čast“. To je ono čime su pobunjenici najviše frustrirali Boga. Ponašali su se prema njemu sa prezirom osporavajući njegovu otkrivenu volju. Naprotiv, izabranici su mu dali, koliko su mogli, čast koja mu legitimno pripada. U sedmom i osmom dolazi „ moć i snaga “. Ove dve ubedljive stvari bile su neophodne da se sruše tirani zemlje, da se slome arogantni pobunjenici dok su još vladali zemljom. Bez ove moći i snage , poslednji izabrani bi umrli kao i mnogi drugi mučenici tokom hrišćanske ere.

Stih 13: „ A jedan od starešina odgovori i reče mi: Ko su ovi obučeni u bele haljine i odakle dođoše? “

Postavljeno pitanje ima za cilj da nam otkrije posebnost simbola „ belih haljina “ u odnosu na „ bele “ odeću iz Otkrivenja 3:4 i „ fin lan “ koji u Otkrivenju 19:8 označava „ pravedna dela svetaca “

„pripremljene neveste “ poslednjih vremena, to jest, vernog adventizma poslednjeg vremena spremnog za svoje uznesenje na nebo.

Stih 14: „ Rekoh mu: Gospode moj, ti znaš. A on mi reče: Ovo su oni koji dođoše iz velike nevolje i oprašće svoje haljine i ubeliše ih u krvi Jagnjetovoj. “

„ bele haljine “, Jovan se, zapravo, može nadati odgovoru od jednog od njih. I očekivani odgovor dolazi: „ Ovo su oni koji dolaze iz velike nevolje “, to jest, izabrani, žrtve i mučenici verskih ratova i ateizma, kako nam je otkriveno u „ petom pečatu “. U Otkr. 6:9-11: „ Svakome od njih je data bela haljina, i rečeno im je da počinu još malo, dok se ne ispune njihovi saslužitelji i njihova braća, koji su trebali biti pobijeni kao i oni. “ U Otkr. 2:22, „ velika nevolja “ se odnosi na masakr ateističkog francuskog revolucionarnog režima izvršen između 1793. i 1794. godine. Kao potvrdu, u Otkr. 11:13 čitamo: „ ...sedam hiljada ljudi je poginulo u zemljotresu “; „ sedam “ za vernike, a „ hiljadu “ za mnoštvo. Francuska revolucija je poput zemljotresa koji takođe ubija sluge Božje. Ali ova „ velika nevolja “ bila je samo prvi oblik ovog dostignuća. Njen drugi oblik će biti postignut „ šestom trubom “ iz Otkr. 9, suptilnost montaže u Otkr. 11 će otkriti ovu činjenicu. Mnoštvo nevernih hrišćana biće pogubljeno tokom Trećeg svetskog rata, što „ šesta truba “ simbolizuje i potvrđuje. Ali od 1843. godine, Bog bira izabrane koje posvećuje, a poslednji koje izdvaja su previše dragoceni u njegovim očima da bi bili uništeni. On ih priprema za konačno svedočanstvo u istoriji zemaljskog spasenja; svedočanstvo vernosti koje će mu dati ostajući verni njegovoj sedmoj danu, Suboti, čak i kada im pobunjenički tabor prethodi smrti. Ovaj konačni test Božjeg plana otkriven je u poruci izrečenoj u „ Filadelfiji “ u Otkrivenju 3:10 i Otkrivenju 13:15 (dekret o smrti). Za Boga, namera vredi delovanja, i u meri u kojoj, stavljeni na iskušenje, prihvataju rizik smrti, on ih asimiluje u grupu mučenika i tako im se daje „ bela haljina “ pravih mučenika. Oni će izbeći smrt samo zahvaljujući spasonosnoj intervenciji Isusa Hrista. U ovom poslednjem iskušenju, nakon druge „ velike nevolje “, kroz svedočanstvo svoje vernosti, oni će, zauzvrat, „ oprati svoje haljine i ubeliti ih u krvi Jagnjetovoj “ ostajući verni do smrti kojom će biti prećeni. Na kraju ovog poslednjeg iskušenja vere, broj onih koji su tako trebali da umru kao mučenici biće potpun i smrtni „ pokoj “ mučenih svetaca „ petog pečata “ završiće se njihovim vaskrsenjem. Od 1843. godine, a posebno od 1994. godine, delo osvećenja koje je preduzeo Bog učinilo je beskorisnim smrt istinski izabranih koji su ostali živi i verni do časa njegovog povratka, a kraj vremena blagodatni koje mu prethodi čini ga još beskorisnijim.

Stih 15: „ Zato su pred prestolom Božijim i služe mu dan i noć u hramu njegovom; i Onaj koji sedi na prestolu prebivaće među njima. “

Razumemo da za Boga ova vrsta izabranih predstavlja posebno visoku elitu. On će im dodeliti posebne počasti. U ovom stihu, Duh koristi dva vremena, sadašnje i buduće. Glagoli konjugovani u sadašnjem vremenu „ oni su “ i „ služe mu “ otkrivaju kontinuitet njihovog ponašanja u njihovom telu od krvi i mesa koje je hram Boga koji obitava u njima. I ovo dejstvo će se produžiti na nebu nakon njihovog uznesenja od strane Isusa Hrista. U budućem vremenu, Bog daje svoj odgovor na njihovu vernost: „ Onaj koji je na prestolu razapeće svoj šator nad njima “ zauvek.

Stih 16: „ Neće više gladovati, neće više žeđiti, i sunce ih neće obasjati, niti ikakva žega. “

Ove reči znače za izabrane adventiste kraja da su bili „ gladni “ jer su bili lišeni hrane i „ žedni “ jer su im njihovi mučitelji i tamničari uskratili vodu. „ Vatra sunca “, čija se „ toplota “ pojačava u četvrtoj od sedam poslednjih Božjih pošasti, spaljuje ih i naterati da pate. Ali takođe je vatrom lomača papske

inkvizicije, drugom vrstom „ toplote “, spaljeno ili mučeni mučenici „ petog pečata “. Reč „ toplota “ se takođe odnosi na vatru konvencionalnog i atomskog oružja korišćenog u kontekstu šeste trube . Preživeli ovog poslednjeg sukoba proći će kroz vatru. Ove stvari se nikada više neće dogoditi u večnom životu u koji će ući samo izabrani.

Stih 17: „ Jer Jagnje koje je posred prestola hraniće ih i vodiće ih na izvore žive vode, i Bog će obrisati svaku suzu s očiju njihovih. “

„ Jagnje “ je, u stvari, i Dobri Pastir koji će pasti svoje voljene ovce. Njegova božanstvenost je ovde ponovo potvrđena njegovim položajem „ usred prestola“ . Njegova božanska moć vodi njegove izabranike „ ka izvorima voda života “, simboličnoj slici večnog života. I ciljajući na konačni kontekst u kome će, po njegovom povratku, njegovi poslednji izabranici biti u suzama, on „ obrisće svaku suzu sa njihovih očiju “. Ali suze su takođe bile udeo svih njegovih zlostavljanih i progonjenih izabranika kroz istoriju hrišćanske ere, često do njihovog poslednjeg daha.

Napomena : Uprkos obmanjujućim izgledima koji se primećuju u našem vremenu 2020. godine, u kojem se čini da je istinska vera nestala, Bog proriče obraćenje i spasenje „mnoštva“ koje dolazi iz svih rasnih, etničkih i jezičkih porekla zemlje. Prava je privilegija koju On daje svojim izabranicima da znaju da je, prema Otkrivenju 9:5-10, vreme univerzalnog religioznog razumevanja i mira programirao samo za „150“ godina (ili pet proročkih meseci) između 1844. i 1994. godine. Ovaj poseban kriterijum istinskih izabranika Duh navodi u svojoj poruci iz Otkrivenja 17:8: „ Zver koju si video beše i nije; mora da izađe iz bezdana i da ode u propast. I oni koji žive na zemlji, čija imena nisu zapisana u knjizi života od postanja sveta, biće zadivljeni kada vide zver , jer beše i nije, i još neće biti. Istinski izabrani neće biti zadivljeni kada vide da se stvari koje im je Bog objavio kroz svoju proročku reč dešavaju . “

Otkrivenje 8: Prve četiri trube

Prve četiri Božje kazne

Stih 1: „ A kad otvori sedmi pečat, nastade tišina na nebu oko pola sata. “

Otvaranje „sedmog pečata“ je izuzetno važno, jer ovlašćuje potpuno otvaranje knjige Otkrivenja, „zapečaćene sa sedam pečata“ prema Otk. 5:1. Tišina koja obeležava ovo otvaranje daje činu izuzetnu svečanost. Ima dva opravdanja. Prvo je ideja o prekidu veze između neba i zemlje, uzrokovanog napuštanjem Subote 7. marta 321. godine. Drugo se objašnjava ovako: verom poistovećujem ovaj „sedmi pečat“ sa „pečatom živog Boga“ iz 7. poglavlja, koji, po mom mišljenju, označava svetu Subotu koju je Bog osveštao od postanja sveta. On je podsetio na njen značaj tako što ju je učinio temom četvrte od svojih deset zapovesti. I tamo sam otkrio dokaze koji otkrivaju njen izuzetan značaj za Boga, našeg uzvišenog Tvorca. Ali već u izveštaju iz Knjige Postanja, primetio sam da je sedmi dan predstavljen odvojeno u drugom poglavlju. Prvih šest dana obrađeno je u prvom poglavlju. Štaviše, sedmi dan nije zatvoren, kao prethodni, formulom „bilo večer i jutro“. Ova posebnost je opravdana njegovom proročkom ulogom sedmog milenijuma Božjeg spasiteljskog plana. Postavljen pod znak večnosti izabranih iskupljenih krvlju Isusa Hrista, sedmi milenijum je sam po sebi kao dan bez kraja. Kao potvrda ovih stvari, u svom predstavljanju u hebrejskoj Bibliji, Tori, tekst četvrte zapovesti je odvojen od ostalih i prethodi mu znak koji zahteva vreme poštovanja u tišini. Ovaj znak je hebrejsko slovo „Pe“ i tako izolovan, označavajući prekid u tekstu, dobija ime „petuhot“. Subotnji odmor sedmog dana stoga ima svako opravdanje da bude obeležen od Boga na poseban način. Od proleća 1843. godine, on je uzrokovao gubitak tradicionalne protestantske vere, naslednice katoličke „nedelje“. I od istog iskušenja, ali u jesen 1844. godine, ponovo je postao znak pripadnosti Bogu koji Jez. 20:12-20 daje: „I dadoh im svoje subote kao znak između sebe i njih, da bi poznali da sam ja Jahve koji ih osvećujem.../...Osvetite moje subote, i neka budu znak između mene i vas, da bi poznali da sam ja Jahve, Bog vaš.“ Samo kroz njega izabrani može ući u tajnu Boga i otkriti precizan program njegovog otkrivenog projekta.

Uz to rečeno, u 8. poglavlju, Bog priziva lance prokletstva. To me navodi da pogledam istinu o Suboti iz aspekta prokletstva koje je njeno napuštanje, od strane hrišćana od 7. marta 321. godine, izazvalo u lancima tokom hrišćanske ere. To je ono što će sledeći stih potvrditi povezujući temu Subote sa „sedam truba“, simbolima „sedam božanskih kazni“ koje će pogoditi hrišćansko neverstvo 7. marta 321. godine.

Stih 2: „I videh sedam anđela koji stoje pred Bogom, i dano im je sedam truba.“

Prva od privilegija dobijenih osvećenjem sedmog dana Subote, koju je sam Bog osvećao, jeste razumevanje značenja koje ona daje temi „sedam truba“. Načinom pristupa koji joj se daje, ova tema u potpunosti otvara inteligenciju izabranih. Jer ona pruža dokaz o optužbi za „greh“ navedenoj u Dan. 8:12 protiv hrišćanske skupštine, od strane Boga. Zaista, ovih „sedam kazni“ ne bi bilo izrečeno od strane Boga da ovaj greh nije postojao. Štaviše, u svetlu Levitske 26, ove kazne su opravdane mržnjom prema njegovim zapovestima. U starom zavetu, Bog je već usvojio isti princip, da kazni bezakonje nevernog i pokvarenog telesnog Izraela. Bog, tvorac i zakonodavac, koji se ne menja, daje nam ovde divan dokaz. Dva zaveta podležu istim zahtevima poslušnosti i vernosti.

Pristup temi „trubi“ omogućiće nam da demonstriramo uzastopne osude svih hrišćanskih religija: katoličke, pravoslavne, protestantske od 1843. godine, ali i adventističke od 1994. godine. Takođe otkriva univerzalnu kaznu „šeste trube“ koja će ih zajedno zatrubiti pre kraja vremena blagodati. Tako možemo proceniti njen značaj. „Sedma truba“ povezana sa Hristovim povratkom, odnosno

direktnim delovanjem Boga, biće obrađena odvojeno, poput subote, u 11. poglavlju, a zatim će biti u velikoj meri razvijena u 18. i 19. poglavlju.

Od poslednjih 17 vekova od 321. godine, ili tačnije 1709 godina, 1522 godine su obeležile kletve uzrokovane prestupanjem Subote sve do njenog obnavljanja zakazanog za 1843. godinu dekretom iz Dan. 8:14. I od ovog datuma svog obnavljanja do povratka Isusa Hrista 2030. godine, Subota je nudila svoj blagoslov samo 187 godina. Stoga je Subota nanela više štete nevernim ljudima nego koristi vernim izabranima. Kletva preovladava i ova tema stoga ima svoje mesto u ovom 8. poglavlju koje predstavlja božanska prokletstva.

Stih 3: „ I drugi anđeo dođe i stade pred žrtvenik, imajući zlatnu kadionicu; i dano mu je mnogo tamjana, da ga prinese sa molitvama svih svetih na zlatni žrtvenik koji je pred prestolom. “

U Danilu 8:13, nakon što su naveli „ greh opustošenja “, sveci u viziji su se osvrnuli na „ svakodnevno “ koje se ticalo „ nepromenljivog “ nebeskog „ sveštenstva “ Isusa Hrista, prema Jevr. 7:23. Na zemlji, od 538. godine, papski režim mu ga je oduzeo prema Danilu 8:11. Godine 1843, pomirenje sa Isusom Hristom zahteva njegovu restituciju. To je svrha teme kojom se bavimo u ovom 3. stihu koji otvara nebo i pokazuje nam Isusa Hrista u njegovoj simboličnoj ulozi nebeskog prvosveštenika, zastupnika za grehe svojih izabranih, i samo njih. Imajte na umu da su na zemlji, između 538. i 1843. godine, ova scena i ova uloga parodirane i uzurpirane aktivnošću rimokatoličkih papa koji smenjuju jedan drugog tokom vremena, neprestano varajući Boga u njegovom legitimnom vrhovnom suverenom pravu.

Pošto je predstavljena u ovom 8. poglavlju i zato što je prestala istovremeno sa napuštanjem Subote, ova tema zastupništva Isusa Hrista nam je takođe predstavljena pod aspektom prokletstva prestanka ovog zastupništva za hrišćanske mnoštvo koje su bile nesvesne žrtve paganskog rimskog „dana sunca“; ovoga, čak i posebno , nakon njegove obmanjujuće i zavodljive promene imena: „Nedelja“: dan Gospodnji. Da, ali kog gospodina? Avaj! Onog dole.

Stih 4: „ Dim tamjana uzdizao se iz ruke anđela pred Boga sa molitvama svetih. “

„ Mirisi “ koji prate „ molitve svetaca “ simbolizuju prijatan miris žrtve Isusa Hrista. Upravo je njegova demonstracija ljubavi i vernosti ono što čini molitve njegovih izabranika ugodnim njegovom božanskom sudu. Važno je napomenuti u ovom stihu važnost povezivanja reči „ dim “ i „ molitve svetaca “. Ovaj detalj će biti korišćen u Otkrivenju 9:2 da označi molitve lažnih protestantskih hrišćana, od nove situacije uspostavljene 1843. godine.

Ono na šta Bog misli u ovom stihu jeste situacija koja je vladala između apostolskog doba i prokletog datuma 7. marta 321. godine. Pre napuštanja Subote, Isus je primao molitve izabranih i zastupao se za njih. Ovo je pedagoška slika koja označava da se vertikalni odnos između Boga i njegovih izabranih održava. Tako će biti sve dok svedoče o vernosti njegovoj ličnosti i njegovom učenju istine, to jest, do 321. godine. Godine 1843, Isusovo sveštenstvo će nastaviti svu svoju blagoslovenu aktivnost u korist adventističkih izabranih svetaca. Međutim, između 321. i 1843. godine, reformatori su imali koristi od njegove milosti, poput onih iz vremena Tijatire .

Stih 5: „ Anđeo uze kadionicu, napuni je ognjem sa žrtvenika i baci je na zemlju. I postadoše glasovi i gromovi i munje i zemljotres. “

Opisana radnja je vidljivo nasilna. To je radnja Isusa Hrista na kraju njegove posredničke službe kada se vreme blagodat završava. Uloga „oltara“ se završava, a „oganj“, slika pomiriteljske smrti Isusa Hrista, „bačen je na zemlju“, zahtevajući kaznu od onih koji su ga potcenili, a neki su ga i prezreli. Kraj sveta obeležen direktnom Božjom intervencijom ovde je evociran ključnom formulom otkrivenom u Otkr. 4:5 i Izl. 19:16. Pregled hrišćanske ere završava se ovim „adventističkim“ dolaskom Isusa Hrista.

Kao i kod Subote, tema nebeskog zastupništva Isusa Hrista predstavljena je u smislu prokletstva njegovog suda između 321. i 1843. godine. Sveti koji dovode u pitanje Duha o njemu u Dan. 8:13 imali su dobar razlog da žele da znaju vreme kada će Isus Hristos preuzeti „večno“ sveštenstvo.

Napomena : Bez dovođenja u pitanje prethodnog tumačenja, drugo objašnjenje je sasvim logično. U ovom drugom tumačenju, kraj teme zastupništva Isusa Hrista može se povezati sa datumom 7. marta 321. godine, trenutkom kada je napuštanje Subote od strane hrišćana dovelo do toga da Bog uđe u gnev koji će zapadno hrišćanstvo iskupiti, pomoću „sedam truba“ koje dolaze iz stiha 6 koji sledi. Ovo dvostruko objašnjenje je još opravdanije jer napuštanje Subote ima posledice do kraja sveta, 2030. godine, godine kada će, svojim slavnim vidljivim povratkom, Isus Hristos zauvek ukloniti iz rimskog papskog režima i njegovog poslednjeg američkog protestantskog pristalice njihovu lažnu tvrdnju da mu služe i predstavljaju ga. Isus će tada ponovo preuzeti svoju titulu „Glave“ Crkve koju je uzurpiralo papstvo. Zaista, za razliku od vernih izabranika, pali neverni hrišćani će ignorisati dekret iz Dan. 8:14 i njegove posledice do kraja sveta; što opravdava njihov užas kada se Isus vrati prema učenju Otkrivenja 6:15-16. Pre 2030. godine, prvih šest „trubi“ će se ispuniti između 321. i 2029. godine. „Šestom trubom“, poslednjom kaznom upozorenja pre konačnog istrebljenja, Bog veoma strogo kažnjava pobunjene hrišćane. Nakon ove šeste kazne, on će organizovati uslove poslednjeg univerzalnog ispita vere i u tom kontekstu, otkrivena svetlost će biti proglašena i poznata svim preživelim. Upravo suočeni sa dokazanom istinom, izabrani i pali će tada, svojim slobodnim izborom, napredovati pred pretnjom smrti ka svojoj konačnoj sudbini koja će biti: večni život za izabrane, definitivna i apsolutna smrt za pale.

Stih 6: „I sedam anđela koji su imali sedam truba spremili su se da zatrube.“

Iz ovog stiha, Duh nam nudi novi pregled hrišćanske ere, uzimajući za temu „sedam truba“ ili „sedam uzastopnih kazni“ raspoređenih kroz hrišćansku eru od 7. marta 321. godine, godine u kojoj je „greh“ zvanično i građanski ustanovljen. Sećam se da je u prologu Otkrivenja 1, „glas“ Hristov već sam upoređen sa zvukom „trube“. Ovaj instrument koji se koristi za upozoravanje naroda Izrailja nosi u sebi celokupno značenje otkrivenja Otkrivenja. Upozorenje upozorava na zamke koje je postavio neprijatelj.

Stih 7: „Prvi zatrubi, i dođe grad i oganj pomešani sa krvlju, i biše bačeni na zemlju; i trećina zemlje izgore, i trećina drveća izgore, i sva zelena trava izgore.“

Prva kazna : sprovedena je između 321. i 538. godine, raznim invazijama takozvanih „varvarskih“ naroda na Rimsko carstvo. Posebno se sećam naroda „Huna“ čiji je vođa Atila s pravom sebe nazvao „bičem Božjim“. Bičem koji je zapalio deo Evrope: severnu Galiju, severnu Italiju i Panoniju (Hrvatsku i zapadnu Mađarsku). Njegov moto, oh, kako je poznat! „Gde moj konj ide, trava više ne raste.“ Njegovi postupci su savršeno sumirani u ovom stihu 7; ništa ne nedostaje, sve je tu. „Grad“ je simbol uništenja useva, a „vatra“ uništenja potrošnih materijala. I naravno, „krv bačena na zemlju“ je

simbol ljudskih života ubijenih nasiljem. Glagol „ baciti “ ukazuje na gnev stvoritelja, zakonodavca i spasitelja Boga koji inspiriše i usmerava radnju nakon „ bacanja vatre sa oltara “ u stihu 5.

Uporedo, u Levitskoj 26:14-17 čitamo: „ Ako me ne poslušate i ne budete činili sve ove zapovesti, nego ćete prezirati moje uredbe i gnušati se mojih zakona, tako da nećete činiti sve moje zapovesti, nego ćete prekršiti moj zavet, onda ću vam ovo učiniti: poslaću na vas strah, sušu i groznicu, da će vam oči izbledeti i duša će vas boleti. Uzalud ćete sejati seme svoje, i neprijatelji će ga vaši jesti. Okrenuću lice svoje protiv vas, i bićete poraženi pred svojim neprijateljima; oni koji vas mrze vladace vama, i bežaćete kada vas niko ne progoni. “

Stih 8: „ Drugi zatrubi, i nešto kao velika planina koja gori ognjem bi bačeno u more; i trećina mora postade krv. “

Druga kazna : ključ ovih slika je u Jer. 51:24-25: „ Vratićem Vavilonu i svim stanovnicima Haldeje za sve zlo koje su učinili na Sionu pred vašim očima, govori Jahve. Evo, ja sam na tebe, goro razarajuća, govori Jahve, ti koja razaraš svu zemlju! Ispružiću ruku svoju na tebe, skinuću te sa stena i učiniću te goru koja gori. “ Upravo u ovom 8. stihu Duh priziva rimski papski režim pod njegovim simboličnim imenom „ Vavilon “, koje će se pojaviti u obliku „ Vavilon “ veliki “ u Otkrivenju 14:8, 17:5 i 18:2. „Vatra“ odgovara njenoj ličnosti, evocirajući i onu koja će je progutati pri Hristovom povratku i Strašnom sudu, i onu koju koristi da raspali mržnjom one koji je odobravaju i podržavaju: evropske monarhe i njihove katoličke narode. Ovde, kao i kod Danila, „ more “ predstavlja čovečanstvo koje je zabrinuto proročkim pokrivanjem; čovečanstvo anonimnih naroda koji su u suštini ostali pagani uprkos očiglednim hrišćanskim preobraćenjima. Prva posledica uspostavljanja papskog režima, 538. godine, jeste napad na narode kako bi ih preobratio oružanom vojnom silom. Reč „ planina “ označava snažnu geografsku poteškoću. Ona je prikladna za definisanje papskog režima koji, neprijatelj Božji, ipak je podignut njegovom božanskom voljom; to da bi se otvrdnuo verski život nevernih hrišćana, što se pretvorilo u progone, patnje i smrti među njima i spoljašnjim narodima različitih religija. Prisilna religija je novina zbog kršenja Božje svete Subote. Ona je odgovorni za nepotrebne masakre prisilnih preobraćenja koje je sproveo Karlo Veliki i naređenja za krstaške ratove protiv muslimanskih naroda koje je pokrenuo papa Urban II; sve stvari prorečene u ovoj „ drugoj trubi “.

Stih 9: „ I trećina živih stvorenja koja behu u moru izginu, i trećina brodova potonu . “

Posledice su univerzalne i trajaće do kraja sveta. Reči „ more “ i „ brodovi “ pronaći će svoje značenje u sukobima sa muslimanima Sredozemnog mora, ali i sa afričkim i južnoameričkim narodima gde će nametnuta osvajačka katolička vera dovesti do užasnih masakra nad starosedelačkim stanovništvom.

Istovremeno, u Lev. 26:18-20 čitamo: „ Ako me ipak ne poslušate, kazniću vas sedam puta više za vaše grehe. Slomiću ponos vaše moći, učiniću vaše nebo kao gvožđe , a vašu zemlju kao bronzu. Snaga će se vaša iscrpeti uzalud, vaša zemlja neće davati svoj rod, i drveće na zemlji neće davati svoj plod. “ U ovom stihu, Bog najavljuje religiozno očvršćavanje koje se u hrišćanskoj eri postiže prelaskom Rima iz paganizma u papizam. Primetimo zanimljivost da povodom ove promene, rimska dominacija napušta „Kapitol“ da bi postavila papstvo u Lateranskoj palati koja se nalazi upravo na „Celijusu“, to jest na nebu. Strogi papski režim potvrđuje prorečeno religiozno očvršćavanje. Plod

hrišćanske vere se menja. Hristova blagost zamenjuje se agresijom i okrutnošću; a vernost istini se pretvara u neverstvo i revnost za verske laži.

Stih 10: „ Treća zatrubi, i pade s neba velika zvezda, goreći kao baklja, i pade na trećinu reka i na izvore voda. “

Treća kazna : Zlo koje se stvara pojačava i dostiže vrhunac pred kraj srednjeg veka. Napredak mašinskog štampanja favorizuje objavljivanje Svetog pisma. Čitajući ga, izabrani otkrivaju istine koje ono uči. Time se opravdava uloga „ dva svedoka “ koju mu Bog daje u Otkrivenju 11:3: „ Daću dvojici svojih svedoka da prorokuju, obučeni u kostret, hiljadu dvesta šezdeset dana .“ Favorizujući sopstvene verske dogme, katolička vera se oslanja na Bibliju samo da bi opravdala imena svetaca kojima tera svoje podanike da se klanjaju. Jer posedovanje Biblije je njome osuđeno i izlaže vlasnika mučenju i smrti. Upravo otkriće biblijske istine opravdava sliku datu u ovom stihu: „ I pade s neba velika zvezda, koja gore kao baklja .“ Vatra se i dalje drži slike Rima, ovog puta simbolizovane „ velikom gorućom zvezdom “ poput „ velike goruće planine “. Reč „ zvezda “ otkriva njenu pretenziju da religiozno „ osvetljava zemlju “ prema Post. 1:15; i to u ime Isusa Hrista, kome tvrdi da je slika istinske „ baklje “, svetlonosca sa kojim je upoređena u Otkr. 21:23. Ona je i dalje „ velika “ kao na početku, ali se njena progoniteljska vatra povećala, prelazeći iz stanja „ gorenja “ u stanje „ gorenja “. Objašnjenje je jednostavno, Biblija ga osuđuje, njen gnev je tim veći što je primorana da se otvoreno suprotstavi Božjim izabranicima. Što je, prema Otkr. 12:15-16, primorava da pređe sa strategije lukave i obmanjujuće „ zmije “ na strategiju otvoreno progoniteljskog „ zmaja “. Njeni protivnici nisu samo mirni i poslušni Božji izabranici, već je ispred nje i, pre svega, lažni protestantizam, više politički nego religiozni, jer ignoriše naređenja Isusa Hrista i uzimajući oružje, ubija, masakrira koliko i katolički tabor. „ Trećina reka “, to jest, deo stanovništva hrišćanske Evrope, trpi katoličku agresiju kao i „ izvori voda “. Model ovih izvora voda je sam Bog prema Jer. 2:13: „ Jer je moj narod učinio dva greha: ostaviše mene, izvor žive vode, i iskopaše sebi bunare, bunare razbijene, koji ne mogu da drže vodu. “ U množini, u ovom stihu, Duh označava pod „ izvorima voda “ izabrane oblikovane po liku Božjem. Jovan 7:38 potvrđuje, govoreći: „ Ko veruje u mene, kao što je rečeno u Pismu, reke žive vode poteći će iz utrobe njegove.“ Ovaj izraz takođe ukazuje na praksu krštenja dece, koja od rođenja, bez konsultacija, dobijaju versku oznaku koja će ih učiniti subjektima neizabranog verskog cilja. Kako odrastaju, jednog dana će uzeti oružje i ubijati protivnike jer im to zahteva njihova verska oznaka. Biblija osuđuje ovaj princip jer kaže: „ Ko poveruje i krsti se, biće spasen, a ko ne veruje, biće osuđen “ (Marko 16:16).

Stih 11: „ Ime te zvezde je Pelin; i trećina voda postade pelin; i mnogi ljudi pomreše od voda, jer se zagorčашe. “

Za razliku od čiste, žedne vode koja označava Bibliju, pisanu Božju reč, katoličko učenje se upoređuje sa „ pelinom “, gorkim, toksičnim, pa čak i smrtonosnim napitkom; to je opravdano jer će konačni ishod ovog učenja biti vatra „ druge smrti poslednjeg suda “. Deo „ trećina “ ljudi, transformiše se primljenim katoličkim ili lažno protestantskim učenjem. „ Vode “ su i ljudi i biblijsko učenje. U 16. veku, naoružane protestantske grupe su zloupotrebile Bibliju i njeno učenje, i po uzoru na ovaj stih, ljude ubijaju ljudi i lažna verska učenja. To je zato što su i ljudi i verska učenja postali gorki. Izjavljujući da su „ vode postale gorke “, Bog daje odgovor na optužbu za „ sumnju u ljubomoru “ koja je ostala nerešena od Otkrivenja 6:6 u 3. pečatu . On potvrđuje, u vreme kada njegova pisana reč to čini,

optužbu za preljubu koju iznosi protiv Skupštine od 7. marta 321. godine, što je prethodilo vremenu verski ozvaničene preljube nazvane Pergam u Otkr. 2:12 za 538. godinu.

Istovremeno, u Levitskoj 26:21-22 čitamo: „ Ako mi se suprotstavite i ne poslušate me, kazniću vas sedam puta više po vašim gresima. Poslaću među vas divlje zveri koje će vam oteti decu, uništiti vašu stoku i učiniti vas malobrojnim; i vaši će putevi biti pusti. “ Paralelno proučavanje Levitske 26 i treće trube Otkrivenja otkriva sud koji Bog donosi na početku vremena Reformacije. Njegovi pravi izabranici ostaju mirni i pomireni, prihvatajući smrt ili zatočeništvo kao pravi mučenici. Ali osim njihovog uzvišenog primera, on vidi samo okrutne „ zveri “ koje se međusobno sukobljavaju, najčešće iz ličnog ponosa, i koje ubijaju ljude svirepošću mesoždernih divljih zveri. Ova ideja će se oblikovati u Otkrivenju 13:1 i 11. Ovo je kulminacija vremena kada, u normi patnje, Izabrani biva odveden „ u pustinju “ (= suđenje) u Otkrivenju 12:6-14 sa biblijskim „ dva svedoka “ zapisanim o Bogu u Otkrivenju 11:3. Netolerantna vladavina papstva, prorečena 1260 godina, doći će do kraja.

Stih 12: „ Četvrti zatrubi, i udari se trećina sunca i trećina meseca i trećina zvezda, tako da se trećina njih pomrači, i dan nije sijao trećinu svoje dužine, a tako ni noć. “

Četvrta kazna : Duh ovde prikazuje „ veliku nevolju “ najavljenju u Otkrivenju 2:22. Simbolima nam otkriva njene posledice: delimično je pogođeno „ sunce “, simbol Božje svetlosti. Takođe, delimično je pogođen i „ mesec “, simbol verskog tabora tame, koji je 1793. godine zabrinjavao licemerne katolike i protestante. Pod simbolom „ zvezda “, pojedinačno je pogođen i deo hrišćana pozvanih da prosvetle zemlju . Ko onda može tako da udari istinsko i lažno hrišćansko versko svetlo? Odgovor: ideologija ateizma, koja se smatra velikim svetlom tog vremena. Njegova svetlost zasenjuje sve ostale. Pisci koji pišu knjige na ovu temu su visoko cenjeni i sami se nazivaju „prosvećiteljima “, poput Voltera i Monteskeja. Pa ipak, ova svetlost prvo uništava ljudske živote u lancu, prolivajući krv u bujicama. Nakon glava kralja Luja XVI i njegove supruge Marije Antoanete, praktikujući katolici i protestanti su redom pali pod giljotine revolucionara. Ovaj čin božanske pravde ne opravdava ateizam; ali cilj opravdava sredstvo, i Bog može srušiti tirane samo suprotstavljajući im se superiornom tiranijom, moćnijom i jačom. „ Moć i snaga “ pripadaju Gospodu u Otkrivenju 7:12.

Istovremeno, u Lev. 26:23-25 čitamo: „ Ako vas ove kazne ne poprave i budete mi se suprotstavljali, i ja ću vam se suprotstaviti i sedam puta ću vas više udariti za vaše grehe. Dovešću na vas mač koji će osvetiti moj zavet ; kad se saberete u svojim gradovima, poslaću među vas kugu, i bićete predani u ruke neprijatelja. “ „ Mač koji će osvetiti moj zavet “ je zaista uloga koju je Bog dao francuskom nacionalnom ateističkom režimu predajući mu glave krive za duhovnu preljubu počinjenu protiv njega. Poput kuge u stihu, ovaj ateistički režim je pokrenuo princip masovnog pogubljenja tako da su dželiti prethodnog dana postali žrtve sledećeg dana. Prema ovom principu, ovaj pakleni režim je izgleda morao da proguta celo čovečanstvo smrću. Zato će mu Bog dati ime „ bezdan “, „ zver koja izlazi iz bezdana “ u Otk. 11:7 gde razvija svoju temu. To je zato što u Postanju 1:2 ovo ime označava zemlju bez života, bez oblika, haotičnu i koju bi dugoročno, sistematsko uništavanje koje preduzima ateistički režim, reprodukovalo. Kao primer, nalazimo sudbinu katoličke i monarhističke Vandeje koju su revolucionari preimenovali u „Osvetljena“ čiji je plan bio da je pretvore u pustu i nenaseljenu zemlju.

Stih 13: „ I pogledah, i čuh orla gde leti posred neba, govoreći iz sveg glasa: Teško, teško, teško stanovnicima zemlje zbog ostalih glasova trube tri anđela koja će zatrubiti! “

Francuska revolucija je proizvela svoje ubilačke posledice, ali je postigla cilj koji je Bog želeo. Okončala je versku tiraniju, a nakon nje je nametnuta tolerancija. Ovo je trenutak kada je, prema Otkrivenju 13:3, katolička „zver morska“ bila „smrtno ranjena, ali isceljena“ zbog moćnog autoriteta Napoleonovog „orla“, predstavljenog u ovom stihu, koji ju je rehabilitovao svojim Konkordatom. „... orao koji leti posred neba“ simbolizuje vrhunac dominacije cara Napoleona I. On je proširio svoju dominaciju na sve evropske narode i nije uspeo protiv Rusije. Ovaj izbor nam nudi veliku preciznost u datiranju događaja, pa se tako sugerise period od 1800. do 1814. godine. Ogromne posledice ove vladavine predstavljaju čvrstu repenu tačku koja opravdava dolazak ključnog datuma iz Danila 8:14, 1843. godine. Ovaj važan režim u istoriji zemlje Francuske postaje, za Boga, nosilac strašne objave, jer će nakon nje univerzalna hrišćanska vera ući u vreme kada će je Bog pogoditi sa tri velika... „jao“. Ponovljeno tri puta, to je savršenstvo „jao“; to je zato što, ulaskom u 1843. godinu, kako Otkrivenje 3:2 uči, Bog zahteva od hrišćana, koji tvrde da su spaseni Isusom Hristom, da konačno završe Reformaciju započetu 1170. godine, datuma kada je Pjer Valdo u potpunosti obnovio biblijsku istinu, i da proizvedu „savršena dela“; ovo savršenstvo se zahteva u Otkrivenju 3:2 i dekretom iz Danila 8:14. Posledice njegovog stupanja na snagu ovde se pojavljuju u obliku tri velika „jao“ koja ćemo sada proučavati odvojeno. Takođe bih želeo da istaknem da ono što ovaj period verskog mira čini, paradoksalno, velikim „jao“ jeste nasleđe francuskog nacionalnog ateizma koje prožima i koje će, do kraja sveta, prožimati zapadne ljudske umove. To im neće pomoći da ostvare reforme koje je Bog zahtevao od 1843. Ali već je „šesti pečat“ iz Otkrivenja 6:13 ilustrovao prvu od ovih „nevolja“ slikom „pada zvezda“ u poređenju sa „zelenim smokvama“, čime nisu prihvatili potpuno duhovno sazrevanje koje je Bog zahtevao od 1843. A nebeski znak Božjeg upozorenja dat je 13. novembra 1833. godine, paralelno sa predloženim vremenom objave tri velika „nevolje“ proučavanog stiha.

U svom otkrivenju, Duh evocira izraz „stanovnici zemlje“ da bi označio ljude na koje su ciljale tri velika prorekao je „nevolje“. Budući odsečeni od Boga i razdvojeni svojim neverovanjem i grehom, Duh ih vezuje za „zemlju“. Nasuprot tome, Isus naziva svoje istinske, verne izabranike „građanima nebeskog carstva“; njihova domovina nije „zemlja“ već „nebo“, gde je Isus „pripremio mesto“ za njih, prema Jovanu 14:2-3. Dakle, svaki put kada se izraz „stanovnici zemlje“ koristi u Otkrivenju, to se odnosi na pobunjeno čovečanstvo odvojeno od Boga u Isusu Hristu.

9 : Peta i šesta truba

„ Prva “ i „ druga velika nesreća “

Peta truba : „ Prva velika nevolja “

za protestante (1843) i adventiste (1994)

Napomena : Pri prvom čitanju, ova tema „ pete trube “ predstavlja u simboličnim slikama sud koji Bog donosi protestantskim religijama koje su pale u nemilost od proleća 1843. godine. Ali ona donosi dodatna učenja koja potvrđuju proročanske objave date našoj sestri Adventističkoj crkvi sedmog dana, gospođi Elen Guld Vajt, koju je Isus izabrao za svog glasnika. Njen proročki rad je posebno osvetlio vreme poslednjeg, završnog ispita vere; njena predviđanja će biti potvrđena u ovoj poruci. Ali ono što naša sestra nije znala jeste da je treći adventistički period čekanja programiran od strane Boga da bi se testirala sama Adventistička crkva sedmog dana. Svakako, ovaj treći period čekanja nije uzeo javni razvoj prethodna dva, ali veličina novih otkrivenih istina vezanih za njega nadoknađuje ovu očiglednu slabost. Zato je, nakon što ga je Isus Hristos iskušao između 1883. i 1911. godine u Valens-sir-Ron, u Francuskoj, i na ostrvu Mauricijus, nakon odbacivanja njegovih poslednjih proročkih svetlosti, zvanično institucionalno učenje adventizma „ izbljutio “ Spasitelj duša 1994. godine, datum konstruisan upotrebom proročkih „ pet meseci “ iz stihova 5 i 10 ovog 9. poglavlja. Zato se, u drugom čitanju, ovaj figurativni sud koji je Gospod izrekao protiv različitih aspekata protestantske vere odnosi na institucionalni adventizam sedmog dana koji je zapao u otpadništvo, zauzvrat, odbijanjem božanskog proročkog svetla; ovo, uprkos upozorenjima koja je dala Elen G. Vajt u poglavlju „odbijanje svetlosti“ svoje knjige upućene adventističkim učiteljima „Evandeoska služba“. Godine 1995, zvanični savez adventizma sa protestantizmom potvrdio je pravedni sud koji je Bog prorekao. Vredi napomenuti da oba pada imaju isti uzrok: odbacivanje i prezir prema proročkoj reči koju je predložio Bog, od strane sluga koga je izabrao za taj zadatak.

„Teško“ je čas zla čiji je podstrekač i inspirator Satana, neprijatelj Isusa i njegovih izabranih svetaca. Duh će nam slikovito otkriti šta se dešava sa učenikom Isusa Hrista kada ga on odbaci da bi bio predan đavolu; što tada predstavlja zaista veliko „teško“.

Stih 1: „Peta zatrubi, i videh zvezdu gde pada s neba na zemlju; dat joj je ključ od bezdana.“

„Peto“, ali veliko upozorenje upućeno je Hristovim izabranicima izdvojenim od 1844. godine. „Zvezda koja je pala sa neba“ nije „zvezda“ Apsint „iz prethodnog poglavlja koji nije „pao“, na tamo zemlja“, ali „na TO reke i TO izvori voda“. To je ona iz „sardijskog“ doba gde Isus podseća da „drži sedam zvezda u rukama“. Za svoja „dela“ proglašena „nesavršenim“, Isus je bacio na zemlju „zvezdu“ protestantskog glasnika.

Adventističko iskušenje obeleženo je u proleće 1843. godine završetkom prvog očekivanja povratka Isusa Hrista. Drugo očekivanje ovog povratka završilo se 22. oktobra 1844. godine. Tek na kraju ovog drugog iskušenja, Bog je dao pobednicima znanje i praksu svoje svete Subote. Ova Subota je tada preuzela ulogu „pečata Božjeg“ koji se navodi u stihu 4 ovog 9. poglavlja. Pečaćenje njegovih slugu je stoga počelo nakon završetka drugog iskušenja, u jesen 1844. godine. Ideja je sledeća: izraz „koji je pao“ odnosi se na datum proleća 1843. godine, kraj Danilovog dekreta. 8:14 i kraj prvog adventističkog suđenja, za razliku od onog iz jeseni 1844. koji označava početak pečaćenja pobedonosnih izabranika i teme ove „pete trube“, čija je svrha za Boga da otkrije pad protestantske vere i vere adventizma koji će sklopiti savez sa njim posle 1994. godine, kraj „pet meseci“ prореčenih u stihovima 5 i 10. Dakle, dok „pet meseci“ ove teme počinju u jesen 1844. godine, kontekst početka pečaćenja, kao glavna tema, vera protestantizma „pala je“ pre ovog datuma, u proleće 1843. godine. Tada možemo videti kako precizno božansko otkrovenje poštuje ostvarene istorijske činjenice. Dva datuma, 1843. i 1844., imaju svoju specifičnu ulogu.

Napuštena od strane Isusa koji je predaje đavolu, protestantska vera je pala u katoličku „jamu“ ili „dubine Satane“ koje su sami reformatori osudili u vreme Reformacije u Otkrivenju 2:24. Suptilno, govoreći da pada „na zemlju“, Duh potvrđuje identitet protestantske vere simbolizovane rečju „zemlja“ koja podseća na njen izlazak iz katolicizma nazvan „more“ u Otkrivenju 13 i 10:2. U poruci „Filadelfije“, Isus predstavlja „vrata“ koja su otvorena ili zatvorena. Ovde ključ otvara sasvim drugačiji put za njih, jer im daje pristup „ponoru“, koji simbolizuje nestanak života. To je čas kada za njih „svetlost postaje tama“ i „tamina postaje svetlost“. Usvajajući kao svoje nasleđe principe republikanske filozofske misli, oni gube iz vida pravu svetost vere očišćene krvlju Isusa Hrista. Primetimo preciznost „data mu je“. Onaj koji tako daje svakome po njegovim delima je Isus Hristos, božanski Sudija. Jer on je takođe čuvar ključeva; „ključ Davidov“ za blagoslovene izabranike 1873. i 1994. godine, prema Otkrivenju 3:7, i „ključ bezdana“ za pale 1843. i 1994. godine.

Stih 2: „I otvori bezdan. I iz jame se izviđa dim kao dim iz velike peći; i sunce i vazduh se pomračije od dima iz jame.“

Protestantska vera menja gospodara i sudbinu, a i njena dela se menjaju. Tako ona prihvata nezavidnu sudbinu da mora da prođe kroz uništenje poslednjeg suda „ognjem“ „druge smrti“ koja će biti pomenuta u Otkrivenju 19:20 i 20:10. Uzimajući sliku „jezera ognjenog i sumpornog“, ova „vatra“ poslednjeg suda biće „velika peć“ koja preti prestupnicima Božjih zapovesti od njihovog proglašenja na gori Sinaj prema Izl. 19:18: „Gora Sinaj se sva dimila, jer je Gospod sišao na nju u ognju; taj dim se dizao kao dim iz peći, i sva se gora jako tresla.“ Duh zatim koristi kinematografsku

tehniku nazvanu „flešbek“, povratak u vremenu, koji otkriva dela izvršena dok su, još živi, pali služili đavolu. Reč „ dim “ ovde ima dvostruko značenje: značenje vatre „ velike peći “ o kojoj čitamo u Otkrivenju 14:11: „ I dim njihovog mučenja diže se u vekove večnosti; i nemaju pokoja ni danju ni noću koji se klanjaju zveri i liku njenom, i koji god prime žig imena njenog “, ali i značenje „ molitva svetih “ prema Otkrivenju 5:8, ovde, lažnih svetaca. Jer obilna verska aktivnost koja se manifestuje molitvama opravdava ove reči koje mu Isus upućuje u Sardu , 1843. godine: „ Prolaziš kao živ, a mrtav si .“ Mrtav, i to dvaput mrtav, jer je smrt koja se sugerše „ druga smrt “ „ poslednjeg suda “. Ova verska aktivnost obmanjuje sve osim Boga i njegovih izabranika koje on prosvetljuje. Ova široko rasprostranjena obmana je „opijenost“, kako kaže savremeni svet. I zaista je to ideja opijenosti koju Duh sugerše slikom „ dima “ koji se širi u „ vazduhu “ do tačke kada zakloni „ sunce “. Ako je ovo drugo simbol istinske božanske svetlosti, onda „ vazduh “ označava rezervisanu oblast đavola, nazvanog „ knezom vlasti vazduha “ u Ef. 2:2, a koga Isus naziva „ knezom ovoga sveta “ u Jovanu 12:31 i 16:11. U svetu, svrha opijenosti je da prikrije istine koje moraju ostati tajne. Na religioznom nivou, to je isto: istina je samo za izabrane. Umnožavanje protestantskih grupa je zaista imalo efikasnost u prikrićanju postojanja adventističke vere sedmog dana; to je sve do 1995. godine kada su je primili u svoje redove zbog njene „ velike nesreće “. U ovoj novoj duhovnoj situaciji, oni će biti žrtve druge smrti koja će pretvoriti površinu zemlje u užarenu peć . Poruka je zastrašujuća i razumljivo je da je Bog nije ponudio jednostavnim jezikom. Ona je rezervisana za izabrane kako bi mogli da razumeju sudbinu koju su izbegli.

Stih 3: „ I iz dima iziđoše skakavci na zemlju; i dade im se moć kao što imaju moć škorpije zemaljske. “

simbolizovane „ dimom “ dolaze iz usta i umova palih protestanata, stoga su muškarci i žene simbolizovani „ skakavcima “ zbog njihovog velikog broja. Zaista je mnoštvo ljudskih stvorenja palo 1843. godine i podsećam vas, 1833. godine, deset godina ranije, Gospod je dao ideju o ovom mnoštvu „padom zvezda“ koji se dogodio u noći 13. novembra 1833. između ponoći i 5 ujutru, prema svedočenju istorijskih očevidaca. Još jednom, izraz „ na zemlji “ nosi dvostruko značenje zemaljskog proširenja i protestantskog identiteta. Ko ceni pustošne i razarajuće „ skakavce “? Ne zemljoradnici, a Bog ne ceni vernike koji ga izdaju i rade sa protivnikom da unište njegovu žetvu izabranih, zbog čega se ovaj simbol primenjuje na njih. Zatim, u Jezekilju 2, ovom kratkom poglavlju od 10 stihova, reč „ buntovnik “ se citira 6 puta da označi jevrejske „ buntovnike “ koje Bog tretira kao „ trnje, korov i škorpije “. Ovde se ovaj termin „ škorpija “ odnosi na protestantske pobunjenike. U stihu 3, aluzija na njenu moć priprema upotrebu najvažnijeg suptilnog simbola. Moć „ škorpija “ je da smrtonosno ubodu svoje žrtve ubodom svog „ repa “. I ova reč „ rep “ u božanskoj misli dobija fundamentalno značenje otkriveno u Isaiji 9:14: „ prorok koji uči laži jeste rep “. Životinje koriste svoje „ repove “ da jure i bičuju muve i druge parazitske insekte koji ih nerviraju. Ovde nalazimo sliku lažne „ proročice Jezavelje “. koji provodi vreme kažnjavajući i čineći da Bog i njegovi prevareni neverni sluge pate. Praksa dobrovoljnog bičevanja radi iskupljenja greha je, štaviše, deo učenja katoličke vere. U Otkrivenju 11:1, Duh potvrđuje ovo poređenje koristeći reč „ trska “ kojoj ključni stih iz Isaije 9:14 daje isto značenje kao i reči „ rep “. Ova slika papske crkve se takođe primenjuje, od 1844. godine, na pale protestantske vernike koji su postali proroci za Boga koji uče laži, odnosno lažne proroke. Predložena reč „ rep “ biće jasno citirana u stihu 10.

Izgradnja treće adventističke čekaonice

(ovaj put, od sedmog dana)

Stih 4: „ I bi im zapovedeno da ne čine štetu travi zemaljskoj, niti ikakvom zelenilu, niti ikakvom drvetu, nego samo ljudima koji nemaju pečat Božiji na čelu svom . “

Ovi „ skakavci “ ne proždiru zelenilo, ali su štetni za ljude koji nisu zaštićeni „pečatom Božjim “. Ovo pominjanje „ pečata Božjeg “ potvrđuje kontekst perioda koji je već obrađen u Otkrivenju 7. Poruke su stoga paralelne, poglavlje 7 koje se odnosi na zapečaćene izabrane i poglavlje 9, napuštene pale. Podsećam se da je, prema Mateju 24:24, nemoguće zavesti istinskog izabranog. Lažni proroci stoga zavode jedni druge.

Preciznost, „ pečat Božji na čelu “, ukazuje na početak pečatiranja Božjih izabranih adventističkih slugu, naime, 23. oktobar 1844. godine. Detalj se pominje neposredno pre navođenja proročanskog perioda od „ pet meseci “ u sledećem stihu; trajanje od 150 stvarnih godina koje će biti zasnovano na ovom datumu.

Stih 5: „ I data im je vlast da ih ne ubijaju, nego da ih muče pet meseci ; i muka njihova beše kao muka škorpije kad ubode čoveka. “

Božja poruka u svojoj slici objedinjuje radnje izvršene u različitim vremenima; što zbunjuje i otežava slikovito tumačenje. Ali kada se ova tehnika razume i primi, poruka postaje veoma jasna. Ovaj stih 5 bio je osnova moje objave o povratku Isusa Hrista 1994. godine. Tamo nalazimo dragocenih proročkih „ pet meseci “ koji, počev od 1844. godine, omogućavaju utvrđivanje datuma 1994. Međutim, da bih ostvario Božji plan, apsolutno sam morao da povežem slavni povratak Isusa Hrista sa ovim datumom. Tako, delimično zaslepljen preciznošću teksta koja bi ovu nadu učinila nemogućom, istrajavao sam u pravcu koji je nameravao moj Tvorac. Zaista, tekst precizno navodi: „ dato im je, ne da ih ubiju, nego da ih muče pet meseci “. Preciznost „ da ih ne ubiju “ nije dozvolila da se uključi tema „ 6. truba “, monstruozi ubilački rat, u vremenu obuhvaćenom „ 5. truba “; vreme od 150 stvarnih godina. Ali u njegovo vreme, Vilijam Miller je već bio delimično zaslepljen da izvrši akciju koju je Bog želeo: da otkrije grešku koja je omogućila oživljavanje nade u povratak Hrista za jesen 1844. godine; lažnu grešku, jer su početni proračuni koji su utvrđivali proleće 1843. godine danas potvrđeni u našim najnovijim proračunima. Božja volja i moć su suverene i srećom po njegove izabranike, ništa i niko ne može da ometa njegov projekat. Činjenica je da je ova greška u najavi dovela do toga da zvanični adventizam 1991. godine posvedoči o preziru prema nadi u povratak Isusa Hrista najavljen za 1994. godinu. A najgore za adventiste je to što su bili lišeni poslednjeg proročanskog svetla koje u potpunosti osvetljava 34 poglavlja knjiga Danilo i Otkrivenje, kao što svi danas mogu imati dokaz čitajući ovaj dokument. Time su takođe lišeni drugih novih uvida koje mi je Bog dao od proleća 2018. u vezi sa njegovim zakonom i u vezi sa povratkom Hrista, koji će se vratiti, sada znamo, u proleće 2030. godine; i to na novim osnovama odvojenim od proročanske konstrukcije Danila i Otkrivenja. Između 1982. i 1991. godine, za mene je pet meseci bilo povezano sa aktivnošću lažnih proroka koja

je trebalo da se nastavi do povratka Isusa Hrista. Uveren u ovo razmišljanje, koje je štaviše opravdano, nisam video vremensko ograničenje koje je nametnula zabrana „ ubijanja “. A u to vreme, datum 1994. predstavljao je 2000. godinu istinskog rođenja Isusa Hrista. Dodajem da niko pre mene nije identifikovao uzrok moje greške; što potvrđuje dostignuće u skladu sa Božjom voljom. Hajde sada da obratimo pažnju na preciznost „ ali da ih mučim pet meseci “. Formula je izuzetno obmanjujuća jer „ mučenje “ na koje se odnosi žrtve ne trpe tokom prореčenih „ pet meseci “. „ Mučenje “ na koje se Duh poziva biće naneto palima na poslednjem sudu, gde će biti uzrokovano spaljivanjem „ ognjenog jezera “, kaznom „ druge smrti “. Ovo „ mučenje “ „ je najavljeno u trećoj anđeoskoj poruci iz Otkrivenja 14:10-11, koju je prethodni stih evocirao navodeći „ dim “ „ njihove muke “; poruka koju adventisti dobro poznaju jer predstavlja element njihove univerzalne misije. Unapred znajući pad ovog zvaničnog adventizma, Duh suptilno kaže u ovoj poruci: „ I on će piti vino gneva Božijeg, nepomešano sipano u čašu gneva njegovog, i biće mučen ognjem i sumporom pred svetim anđelima i Jagnjetom “. Ova preciznost „ i njega “ cilja, redom, protestantsku veru, zatim zvanični neverni adventizam koji je 1994. godine odbacio sam Isus Hrist. Od tog datuma, kao potvrdu svog prokletstva, ovaj novi „ buntovnik “ se pridružio ekumenskom savezu koji okuplja katolike i protestante već odsečene od Boga. Ali pre pada zvaničnog adventizma, formula „ i njega “ primenjivala se na pale protestante, jer su, pošto su pali 1844. godine, od sada delili sudbinu Katolici, pravoslavni i lažni Jevreji. U stvari, „ i njega “ se odnosi na sve nekatolike koji poštuju Rimokatoličku crkvu, stupajući u njen ekumenski savez i poštujući uredbе Konstantina I : njegovu nedelju i rođeni „ dan sunca “ (Božić 25. decembra). Izborom jednine „ i njega “, umesto množine „ i oni “, Duh nas podseća da je verski izbor individualni izbor koji čini pojedinca odgovornim, opravdanim ili krivim pred Bogom, a ne pred zajednicom; poput „ Noja, Danila i Jova koji ne bi spasili ni sinove ni kćeri “ prema Jezeckiju 14:18.

Muke druge smrti Strašnog suda

Stih 6: „ U te dane ljudi će tražiti smrt, ali je neće naći; želeće da umru, ali će smrt bežati od njih. “

Ideje se veoma logično nadovezuju jedna na drugu. Nakon što je upravo pomenuo „ muke druge smrti “, Duh u ovom stihu 6 prorokuje o danima njene primene, koji će doći krajem 7. milenijuma , na koje se odnosi izraz „ u te dane “. On nam zatim otkriva posebnosti ove konačne kazne, strašne do najvišeg stepena. „ Ljudi će tražiti smrt, ali je neće naći; želeće da umru, a smrt će bežati od njih. “ Ono čega ljudska bića nisu svesna jeste da će vaskrslo telo zlih imati karakteristike veoma različite od karakteristika sadašnjih telesnih tela. Za njihovu konačnu kaznu, Bog Tvorac će ponovo stvoriti njihov život tako što će ga učiniti sposobnim da se nastavi u svesnom stanju do uništenja njihovog poslednjeg atoma. Štaviše, dužina vremena patnje biće prilagođena individualno za svakog pojedinca, prema presudi izrečenoj o njihovoj individualnoj krivici. Marko 9:47-48 potvrđuje ovo ovim rečima: „... da budu bačeni u pakao, gde crv njihov ne umire, i oganj se ne gasi. “ Takođe treba napomenuti da protestantska vera deli sa Katoličkom crkvom mnoge lažne verske dogme. Pored nedelje, prvog dana posvećenog odmora, postoji verovanje u besmrtnost duše, što navodi protestante da veruju u postojanje pakla kojeg uče katolici. Dakle, katolička pretnja paklom gde će prokleti večno biti mučeni u vatri, pretnja koja je podvrgla sve monarhe hrišćanskih zemalja tome, imala je izvesnu istinu, ali pre svega mnogo laži. Jer, prvo, pakao koji je Bog pripremio oblikovaće se tek na kraju „ hiljadu godina “ nebeskog suda zlih od strane svetaca. I drugo, patnja neće biti večna, iako produžena, u poređenju sa

sadašnjim zemaljskim uslovima. Među onima koji će videti smrt kako beži od njih biće sledbenici i vatreni branioci paganske grčke dogme o besmrtnosti duše. Bog će im tako ponuditi iskustvo zamišljanja kakva bi bila njihova sudbina da je njihova duša zaista besmrtna. Ali pre svega, obožavaoci „dana nepobedivog sunca“ susreće se sa svojom božanstvenošću; sama zemlja koja ih je rodila, postavši „sunce“ spajanjem magme vatre i sumpora.

Smrtonosni varljivi izgled

Stih 7: „ Skakavci behu kao konji spremni za boj; na glavama im behu krune slične zlatnim, a lica im behu kao lica ljudska. “

Svojim simbolima, stih 7 ilustruje plan delovanja palog protestantskog tabora. Religiozne grupe (konji) su okupljene za duhovnu „ bitku “ koja će se završiti tek na kraju vremena proba, ali konačni cilj je tu. Ova bitka se naziva „ Armagedon “ u Otkrivenju 16:16 . Zatim je prikladno primetiti insistiranje Duha na poređenju sa stvarnošću stvari; što on čini umnožavajući upotrebu izraza „ kao “. Ovo je njegov način poricanja lažnih tvrdnji dotičnih religioznih ljudi. Sve je samo varljiv izgled: „ kruna “ obećana pobedniku vere i sama vera (zlato), koja ima samo „ sličnost “ sa pravom verom. „ Lica “ ovih lažnih vernika su sama po sebi varljiva jer im je ostao samo ljudski izgled. Onaj koji izražava ovaj sud istražuje uzde i srca. On zna tajne misli ljudskih bića i deli svoju viziju stvarnosti sa svojim izabranicima.

Stih 8: „ Imali su kosu kao žensku kosu, a zubi im behu kao lavlji. “

Prema 1. Kor. 11:15, ženska kosa služi im kao veo. A uloga vela je da sakrije lice, odnosno identitet zavezanog subjekta. Ovaj stih 8 svojim simbolima osuđuje varljiv izgled hrišćanskih verskih grupa. Stoga imaju spoljašnji izgled (kosa) crkava (žene , u Ef. 5:23-32), ali njihove duhove oživljava svirepost (zubi) „ lavova “. Bolje razumemo zašto njihova lica imaju samo ljudski izgled. Nije bez razloga što ih Isus upoređuje sa lavovima. On tako podseća na stanje uma rimskog naroda čiji su prvi hrišćani bili proždirani od strane lavova u njihovim arenama. I ovo poređenje je opravdano jer će na kraju sveta ponovo želeći da ubiju poslednje istinske izabranike Isusa Hrista.

Stih 9: „ Imali su oklope kao gvozdene oklope, a zvuk njihovih krila bio je kao zvuk kočija sa mnogo konja što trče u boj. “

Ovaj stih cilja na lažni oklop pravog vojnika Isusa Hrista koji nosi „ oklop “ pravednosti (Ef. 6:14), ali ovde je ova pravednost tvrda kao „ gvožđe “, već simbol Rimskog carstva u Danilu. „ Skakavci “ prave buku „ krilima “ kada su aktivni. Poređenje koje sledi, dakle, tiče se delovanja. Pojašnjenje koje sledi potvrđuje vezu sa Rimom, čije su trke kočijama sa „ mnogim konjima “ oduševljavale Rimljane u njihovim krugovima. U ovoj slici, „ mnogi konji “ znači: nekoliko verskih grupa okupilo se da vuku rimska „ kočija “, to jest, da proslave autoritet Rima; Rim, koji je znao kako da manipuliše drugim verskim vođama da bi ih pokorio svojim zavodjenjima. Ovako Duh sumira delovanje pobunjeničkog tabora. I ovaj okupljanje u korist Rima priprema ih za konačnu „ bitku Armagedona “ usmerenu protiv protivnika nedelje, vernih poštovalaca Subote koju je Bog osveštao, i nesvesno, protiv Hrista, njihovog Branioca Zaštitnika.

Stih 10: „ Imali su repove kao škorpije i žaljke, a u repovima im je bila moć da nanose štetu ljudima pet meseci. “

Ovaj stih podiže veo sa stiha 3, gde je reč „ rep “ sugerisana kao „moć škorpija “ . Jasno je citiran, iako njegovo značenje nije jasno onima koji ga ne traže u Isaiji 9:14. To nije moj slučaj, pa podsećam na ovaj važan ključ: „ prorok koji uči laži je rep “. Razjašnjavam kodiranu poruku ovim rečima: ove grupe su imale lažljive proroke (repove) i pobunjenike (škorpije) i lažljive jezike (žadke), i upravo u tim lažnim prorocima (repovima) bila je moć da se naudi ljudima , to jest, da se zavedu i ubede da poštuju Rimsku nedelju 150 godina (pet meseci) verskog mira koji je Bog garantovao; što ih nepopravljivo izlaže „ mukama druge smrti “ poslednjeg suda na kraju 7. milenijuma . Kad pomislim da mnoštvo ne vidi važnost dana odmora! Kad bi verovali u ovu dekodiranu otkrivenu poruku, promenili bi mišljenje.

Stih 11: „ I imahu za cara nad sobom anđela bezdana, čije ime na hebrejskom beše Avadon, a na grčkom Apolion. “

Sve preciznija, božanska optužba dostiže vrhunac: ove verske grupe imaju za svog kralja, Satanu, „ anđela bezdana “. koji će biti vezan na pustoju zemlji „ hiljadu godina “ prema Otkrivenju 20:3. Reč „ bezdan “ u Postanju 1:2 odnosi se na zemlju pre nego što pokaže bilo kakav znak života. Ovaj termin se stoga odnosi na zemlju koja je opustošena, svi oblici života uništeni slavnim povratkom Hrista. Ona će biti u ovom stanju „ hiljadu godina “, sa svojim jedinim stanovnikom, anđelom Satanom koji je na njoj zarobljen. Onaj koga Bog u Otkrivenju 12 naziva „ zmajem “, a zmija đavolom . i Satana “, ovde dobija ime Uništitelj, što znači reči „ hebrejski i grčki , Avadon i Apolion “. Suptilno, Duh nam pokazuje kako ovaj anđeo uništava Božje delo protiv kojeg se bori. „ Hebrejski i grčki “ su jezici originalnih biblijskih pisanja. Dakle, otkako je protestantska vera pala, 1844. godine, početak teme ovog „ 5. truba “, đavo ju je povratio svojim dobro poznatim interesovanjem za Sveto pismo. Ali za razliku od slavnihi početaka reformacije, sada se koristi da uništi Božji plan. Satana primenjuje na palu reformisanu veru, ovog puta uspešno, ono što je uzalud pokušao da sruši samog Hrista, u času njegovog iskušenja otpora.

Stih 12: „ Prvo nevolja je prošla; evo, još dve nevolje dolaze posle ove .“

Ovde se završava, u stihu 12, ova veoma posebna tema „ 5. truba .“ Ovaj trenutak ukazuje da je čovečanstvo ušlo u 1994. godinu svog uobičajenog kalendara. Do tada je verski mir opstao među svim monoteističkim religijama. Niko nije ubijen iz duhovnog razloga verske posvećenosti. Zabrana ubijanja u stihu 5 je stoga poštovana i ispunjena, kao što je Bog najavio.

Ali 3. avgusta 1994. godine, u prvom muslimanskom verskom napadu od strane GIA ubijeno je pet francuskih zvaničnika u blizini francuske ambasade u Alžiru, nakon čega je na Badnje veče, 24. decembra 1994. godine, usledio napad na francuski avion u kojem su ubijene tri osobe u Alžiru, uključujući jednog francuskog državljanina. Sledećeg leta, alžirske islamističke oružane grupe GIA pokrenule su smrtonosne napade na železničku stanicu RER u Parizu, francuskoj prestonici. A 1996. godine, sedam francuskih katoličkih sveštenika je obezglavljeno u Tibirinu, u Alžiru. Ova svedočanstva tako pružaju dokaz da je proročenih „ pet meseci “ prekoračeno. Verski ratovi se stoga mogu nastaviti i nastaviti do kraja sveta, obeleženog povratkom proslavljenog Hrista.

Šesta truba : Druga velika „ nesreća “

Šesta kazna svake lažne hrišćanske svetosti

Treći svetski rat

Stih 13: „ Šesti zatrubi. I čuh glas od četiri roga zlatnog žrtvenika koji je pred Bogom. “

Ova šesta upozoravajuća kazna predstavlja „drugu“ veliku „ nevolju “ najavljenju u Otkrivenju 8:13. Ona prethodi kraju vremena kolektivne i individualne blagodati i stoga će se ostvariti između 2021. i 2029. godine. Sa ovim 13. stihom, ulazak u temu „ 6. truba „će potvrditi povratak rata i ovlašćenje „ za ubijanje “. Ova nova tema tiče se istih verskih grupa kao i one iz „ 5. truba "prethodna. Korišćeni simboli su identični. Dakle, stvari se objašnjavaju ovako: narodi " 5. truba “ su se navikli da „ ne ubijaju “, idući toliko daleko da zabranjuju smrtnu kaznu u Evropi i u određenim državama SAD. Pronašli su način da profitabilno vode međunarodnu trgovinu koja ih je obogatila. Stoga više nisu adeпти rata, već branitelji mira po svaku cenu. Rat između hrišćanskih naroda stoga izgleda isključen, ali nažalost, treća monoteistička religija je mnogo manje mirna, to je islam koji hoda na dve noge: onom terorista koji deluju i onom ostalih sledbenika koji aplaudiraju njihovim ubilačkim delima. Ovaj sagovornik stoga onemogućava izgleda za trajni mir, i biće dovoljno da Bog stvoritelj „ zatrubi “ svoje ovlašćenje da dođe do sukoba civilizacija i religija sa značajnim smrtonosnim posledicama. Na ostatku Zemlje, svaki narod će takođe imati svog tradicionalnog neprijatelja, podele koje su pripremili đavo i njegovi demoni u vezi sa celom planetom.

Međutim, ovde se proročanstvo odnosi na određenu teritoriju, nevernički hrišćanski Zapad.

Poslednja kazna, pre „ sedam poslednjih pošasti “ koje prethode Hristovom povratku, dolazi u ime „ 6. truba “. Već, pre nego što uđemo u detalje teme, znamo da je ova tema zaista druga od „ velikih nevolja “ koje je najavio „ orao “ Napoleonovog carstva u Otkrivenju 8:13. Sada, u montaži prilagođenoj za ovu svrhu, proročanstvo iz Otkrivenja 11 pripisuje ovo ime „ druga nevolja “ Francuskoj revoluciji nazvanoj „ zver koja izlazi iz bezdana “. To je takođe tema „četvrte trube “ iz Otkrivenja 8. Duh nam stoga sugeriše postojanje bliske veze između događaja na koje se odnose „četvrta i šesta “. truba .“ Otkrićemo kakvi su to odnosi.

Kada je „ 6. „ truba “ zvuči, glas Hrista, zastupnika pred oltarom za tamjan, izražava naredbu. (Prema slici zemaljskog skinije koja je proreкла njegovu buduću nebesku ulogu zastupnika za molitve izabranih).

Zapadna Evropa meta Isusovog gneva

Stih 14: „ I govoreći šestom anđelu koji je imao trubu: Odreši četiri anđela koji su svezani na velikoj reci Eufratu. “

Isus Hrist kaže: „ Oslobodite četiri anđela „koji su vezani na velikoj reci Eufrat “: oslobađa univerzalne demonske sile usredsređene na Evropu simbolizovanu imenom Eufrat; Zapadnu Evropu i njena američka i australijska proširenja gde su držani od 1844. godine, prema Otkrivenju 7:2; to su četiri anđela kojima je dato da naude zemlji i moru . Ključevi tumačenja su jednostavni i logični. „Eufrat“ je reka koja je navodnjavala drevni Vavilon Danila. U Otkrivenju 17, „ bludnica “ nazvana „ veliki Vavilon “ sedi „ na mnogim vodama “, simbolima „naroda, plemena i jezika “. „ Vavilon “ označava Rim, a dotični narodi su evropski narodi. Označavajući Evropu kao glavnu metu svog ubilačkog gneva, Hristos Bog namerava da kazni one koji ga izdaju i umanjuju patnje koje je podneo na svom bolnom krstu, na koje je prethodni stih upravo podsetio, citirajući reč „ oltar “, koja je to prorekla u simboličkim obredima starog zaveta.

Ciljajući Evropu, Duh usmerava svoju osvetu protiv dve zemlje koje koncentrišu svoju krivicu prema njoj. To su katolička vera, majka crkva i najstarija ćerka, kako je naziva Francuska, koja ju je toliko podržavala tokom vekova, od njenog početka, sa Hlodovikom, prvim kraljem Franaka.

Prva veza sa „ 4. truba “, to je Francuska, revolucionarni narod koji je posejao svoje seme neverovanja među svim hrišćanskim narodima na zemlji, šireći spise svojih filozofa, ateističkih slobodnih mislilaca. Ali to je takođe papski Rim, koji je Francuska revolucija trebalo da uništi i učutka. Uporedna studija truba sa upozoravajućim kaznama predstavljenim Jevrejima u Levitskoj knjizi 26 daje četvrtom delu ulogu božanskog „ mača “ koji „ osvećuje svoj zavet “. Ovog puta, do „ 6. truba “, Isus će sam osvetiti svoj savez udarajući na dva kriva naroda i njihove evropske saveznike. Jer, prema Otkrivenju 11, francuski ateizam se „ obradovao “ i uronio okolne narode u „ veselje “: „ slaće darove jedni drugima “, čitamo u Otkrivenju 11:10. Zauzvrat, božanski Hristos će im doneti svoje darove: konvencionalne i atomske bombe; svemu tome prethodio je smrtonosni zarazni virus koji se pojavio u Evropi krajem 2019. Među darovima koje treba napomenuti je i ponuda Statue slobode od strane Francuske gradu Njujorku u SAD. Model je bio toliko čudesan da su, sledeći Francusku, i druge evropske zemlje postale republike. Godine 1917, Rusija će ponoviti model sa istom hekatombom.

Globalni nuklearni rat

Stih 15: „ I biše puštena četiri anđela, koji behu pripremljeni za čas i dan i mesec i godinu da pobiju trećinu ljudi. “

Spremni da „ naškode zemlji i moru “ prema Otkrivenju 7:2, „ četiri anđela su puštena da ubiju trećinu čovečanstva “ i akcija je planirana i očekivana dugo vremena, kao što je naznačeno ovim detaljem: „ koji su bili spremni za čas, dan, mesec i godinu “. Sada, od kada je ova kazna postala neophodna? Od 7. marta 321. godine, datuma kada je usvajanje dana sunca koje je nametnuo Konstantin I ispunjeno . Prema Otkrivenju 17, čija je tema „ sud bludnici “ Veliki Vavilon “, broj 17 simbolizuje božanski sud. Primenjen na broj vekova od 7. marta 321. godine, ovaj broj 17 rezultira 7. martom 2021. godine; od ovog datuma, poslednjih 9 godina božanskog prokletstva omogućiće ostvarenje „ 6. truba “ iz Otkrivenja 9:13.

Obratimo pažnju na pominjanje „ trećine čovečanstva “ koje nas podseća da, koliko god strašan bio, ovaj treći destruktivni svetski sukob zadržava delimičan karakter (trećine) upozorenja; stoga je koristan za izazivanje verskih obraćenja i vođenje izabranih da se u potpunosti posvete adventističkom delu koje vodi Isus Hristos. Ovo uništenje dolazi da kazni i pozove na pokajanje čovečanstvo koje je imalo koristi od „150 stvarnih godina“ verskog mira, prореčenih „ pet meseci “ „ pete trube “.

Da bismo u potpunosti razumeli značenje ove kazne, trećeg svetskog rata od 1914. godine, moramo povući paralelu i uporediti je sa trećom deportacijom Jevreja u Vavilon. U ovoj poslednjoj ratnoj intervenciji, 586. godine pre nove ere, kralj Navuhodonosor je uništio kraljevstvo Jude, poslednji ostatak naroda Izraela; Jerusalim i njegov sveti hram postali su ruševine. Ruševine koje je ostavio treći svetski rat pružice dokaz da je hrišćanski savez otpao od vere koliko i jevrejski savez hebrejskog naroda . Dakle, nakon ove demonstracije, neverujući ili religiozni preživeli biće podvrgnuti poslednjem univerzalnom testu vere koji daje konačnu šansu za spasenje vernicima svih monoteističkih religija; ali Bog stvoritelj uči samo jednoj istini koja se tiče Isusa Hrista i njegove svete Subote, jedinog istinskog sedmog dana.

Masakr najavljen za ovaj univerzalni rat predstavlja još jedan aspekt „ drugog jaoa “ koji ga povezuje sa aspektom francuskog revolucionarnog ateizma „ četvrte trube “. Francuska, a posebno njena prestonica, Pariz, nalazi se na nišanu svemogućeg Boga. U Otkrivenju 11:8, on joj pripisuje imena „ Sodoma i Egipat “, imena drevnih neprijatelja koje je Bog uništio na nezaboravan način, jednog vatrom sa neba, drugog svojom zaslepljujućom moći. To nam omogućava da shvatimo da će protiv nje delovati na isti strašan i konačan način. Moramo postati svesni njene ogromne odgovornosti u nestanku prave vere. Nakon što je omrznuo religiju, republikanski režim je pao u despotske ruke Napoleona I. za koga je religija bila samo korisna pomaza za njegovu ličnu slavu. Upravo njegovom ponosu i oportunističkoj katoličkoj veri duguje svoj opstanak kroz uspostavljanje Konkordata koji je bio uništitelj principa božanske istine.

Demografska preciznost: dvesta miliona boraca

Stih 16: „ Broj vojske konjanika beše dve mirijade mirijada: čuh njihov broj. “

Stih 16 nam daje važno pojašnjenje o broju boraca koji učestvuju u sukobu: „ dve mirijade mirijada “ ili dvesta miliona vojnika. Do 2021. godine, kada sam napisao ovaj dokument, nijedan rat nije dostigao ovaj broj u svojim sukobima. Međutim, danas, sa globalnom populacijom od sedam i po milijardi ljudskih bića, proročanstvo se može ispuniti. Preciznost koju pruža ovaj stih osuđuje sva tumačenja koja su ovaj sukob pripisala prošlim akcijama .

Ideološki rat

Stih 17: „ I videh konje u viđenju i one koji sedahu na njima, kako imahu oklope od vatre, jacinta i sumpora. Glave konjima behu kao glave lavova, a iz usta im izlaziše vatra, dim i sumpor. “

U ovom 17. stihu, figuri božanskog suda, nalazimo simbole „pete trube“ : grupe (konje) i one koji njima komanduju (jahače). Njihova jedina pravda (oklop) je delovanje sagorevanja vatrom, i kakvom vatrom! Nuklearna vatra uporediva sa vatrom podzemne magme Zemlje. Duh im pripisuje karakteristike zumbula, što odgovara ponavljanju izraza na kraju stiha „ dimiti“ . Ovo već simbolizuje molitve svetaca u prethodnoj temi, moramo zapamtiti karakter njenog parfema, i tu razumemo šta njeno pominjanje znači. Ova biljka je toksična, iritira kožu, a njen miris izaziva glavobolju. Ovaj skup kriterijuma definiše molitve angažovanih boraca. Nijedna od ovih molitvi nije prihvaćena od Boga stvaraoca; one ga čine mučnim i izazivaju duboko gađenje u njemu. Mora se shvatiti da u ovom suštinski religioznom i ideološkom sukobu učestvuju samo religije koje su potpuno odsečene od njega, ali ipak uglavnom monoteističke: judaizam, katolicizam, protestantizam, pravoslavlje, islam. Ovde se navodi novi ključni simbol iz Isaije 9:14: „ glava je magistrat ili starešina “. Dakle, na čelu grupa koje se bore su magistrati koji se danas u republikama nazivaju „predsednicima“. A ovi predsednici su obdareni snagom „lava“ , kralja životinja i kralja džungle. Značenje snage mu je dato u Sudijama 14:18. U svojoj poruci, Duh proriče ratni sukob kojim će daljinski upravljati veoma moćni, autoritarni i religiozno posvećeni šefovi država, budući da je iz njihovih „ usta “. da izlaze njihove molitve, simbolizovane rečju „ dim “. Iz njihovih istih „ usta “ izlaze naređenja za uništenje „ vatrom“, molitve „ dimom “ i uništenje mnoštva, naređivanjem upotrebe nuklearnih bombi simbolizovanih „ sumporom “. Jasno je da Duh želi da naglasi važnost ove nuklearne sile koja je na raspolaganju jednom čoveku. Nikada u istoriji Zemlje takva razorna moć nije zavisila od odluke jedne osobe. Ovo je zaista izvanredno i vredno naglašavanja. Ali za nas koji živimo u ovoj vrsti političke organizacije, ove ogromnosti nas više čak ni ne šokiraju. Svi smo žrtve neke vrste kolektivnog ludila.

Stih 18: „ Od ovih triju pošasti poginula je trećina čovečanstva, od vatre, od dima i od sumpora, koji su izlazili iz njihovih usta. “

Stih 18 naglašava ovu činjenicu iz prethodnog stiha, precizno navodeći da „ vatra , dim i sumpor “ predstavljaju pošasti koje Bog želi; što stih potvrđuje pripisujući Hristu osvetniku naređenje da ubije trećinu ljudi.

Nuklearna moć lidera nacija

Stih 19: „ Jer snaga konja beše u ustima njihovim i u repovima njihovim; a repovi njihovi behu kao zmije, i imahu glave, i njima škodiše. “

Stih 19 potvrđuje religiozno-ideološki karakter sukoba rekavši: Jer je moć borbenih grupa (konja) bila u njihovom govoru (njihovim ustima) i u njihovim lažnim prorocima (repovima) koji su po izgledu bili zavodnici (zmije) koji su uticali na poglavare država, magistrata (glave) kojima su oni (borci) činili štetu. Tako definisan princip tačno odgovara organizaciji naroda koja danas preovladava u vreme kraja.

Ovaj Treći svetski rat ko dolazi Završavanje teme „ trubi “ ili upozoravajućih kazni je toliko važno da ju je Bog prvo objavio Jevrejima starog zaveta, redom u Dan. 11:40-45 i Jezekilju 38 i 39, a zatim hrišćanima novog zaveta, u ovoj knjizi Otkrivenja kao „ šestu trubu“, kao poslednje božansko upozorenje pre kraja vremena blagodati. Hajde da ovde pronađemo ova bogata dopunjujuća učenja.

Izraz „vreme kraja“ vodi nas da proučavamo ovaj poslednji sukob naroda, otkriven i razvijen u proročanstvu iz Dan. 11:40 do 45. Otkrivamo glavne faze njegove organizacije. Prvobitno, uglavnom uspostavljen na teritoriji Zapadne Evrope, agresivni islam nazvan „kralj juga“ sukobljava se sa evropskim narodom, od kojih je velika većina katolička; rimo-papska katolička vera je tema koju proročanstvo cilja od Dan. 11:36. Rimo-papski vođa koji je do tada bio ciljan predstavljen je pod terminom „on“; pod titulom „kralj“, napada ga „kralj juga“, islam, koji će se „sudarati sa njim“. Izbor glagola „sudarati se“ je precizan i razuman, jer se samo oni koji su na istoj teritoriji „sudaraju“ jedni sa drugima. Upravo tada, koristeći ponuđenu priliku, situacija koja je gurnula Zapadnu Evropu u potpuni nered i paniku, „kralj severa“ (ili severa) „će se poput oluje“ vrtjeti nad ovim plenom u teškoćama, da ga zauzme i okupira. Koristio je „mnoge brodove“, „kolice“ i borce koji nisu bili ništa više od „konjanika“, i živeli su na severu, i to ne na severu Zapadne Evrope, već na severu evroazijskog kontinenta. I preciznije na severu Izraela, što stih 41 sugerise nazivajući ga „najlepšom od zemalja“. Dotična Rusija bila je narod „konjanika“ (Kozaka), uzgajivača i dobavljača konja istorijskim neprijateljima Izraela. Ovog puta, na osnovu svih ovih podataka, lako je poistovetiti ovog „kralja severa“ sa moćnom pravoslavnom Rusijom, istočnim verskim protivnikom zapadnog papskog romanizma od zvaničnog hrišćanskog verskog raskola 1054. godine.

Upravo smo se ponovo ujedinili sa nekim od zaraćenih aktera u Trećem svetskom ratu. Ali Evropa ima moćne saveznike koji su je donekle zanemarili zbog ekonomske konkurencije koja je postala katastrofalna od dolaska virusa, koronavirusa COVID-19. Ispraznivši, ekonomije se bore za svoj opstanak, svaka nacija se sve više povlači u sebe. Međutim, kada sukob počne u Evropi, američki saveznik će čekati svoj trenutak da deluje.

U Evropi, ruske trupe nailaze na mali otpor. Jedan za drugim, severnoevropski narodi su okupirani. Samo Francuska pruža mali vojni otpor, a ruske vojske su zadržane u severnom delu zemlje. Južni deo ima ozbiljne probleme sa islamom koji je već u velikom broju uspostavljen u ovom području. Neka vrsta sporazuma od zajedničkog interesa povezuje muslimanske borce i Ruse. Obojica su željni pljačke, a Francuska je bogata zemlja, čak i ako je ekonomski uništena. Arapi su pljačkaši po tradicionalnom nasleđu.

Na izraelskoj strani, situacija je katastrofalna; zemlja je okupirana. Okolni arapski muslimanski narodi su pošteđeni: Edom, Moav, deca Amonova: današnji Jordan.

Nešto što nije moglo biti postignuto pre datuma 1979. godine, kada je Egipat napustio arapski tabor da bi formirao savez sa Izraelom, izbor napravljen u to vreme, uz snažnu podršku SAD, okrenuo se protiv njega; okupirali su ga Rusi. I preciznošću „neće pobeći“, Duh otkriva oportunističku prirodu izbora napravljenog 1979. godine. Stajući na stranu najjačih tog vremena, verovao je da može pobeći od nesreće koja ga je stizala. A nesreća je bila velika, okupirani Rusi su ga lišili njegovog bogatstva. I kao da to nije bilo dovoljno, Libijci i Etiopljani su ga takođe opljačkali, prateći Ruse.

Nuklearna faza svetskog sukoba

Stih 44 označava veliku promenu u situaciji. Dok okupiraju Zapadnu Evropu, Izrael i Egipat, ruske trupe su uplašene „vestima“ koje se tiču njihove sopstvene ruske teritorije. Duh pominje „istok“

kada se odnosi na okupaciju Zapadne Evrope, ali i „ sever “ kada se odnosi na okupaciju Izraela; Rusija je „istočno “ od prve i „severno “ od druge. Vesti su toliko ozbiljne da pokreću ubilačko ludilo. Upravo ovde Sjedinjene Države ulaze u bitku, birajući da unište rusku teritoriju nuklearnom vatrom . Tada se uključuje nuklearna faza sukoba. Smrtonosni oblaci pečuraka se dižu na mnogim mestima, da bi uništili i „ istrebili “. mnoštvo „ljudskih i životinjskih života“. Upravo u ovoj akciji „ trećina ljudi je ubijena “ u skladu sa objavom „ šeste trube “. Potisnute u „ planine “ Izrailja, ruske trupe „kralja severa “ su uništene bez ikakve pomoći: „ bez ikoga koji mu je pritekao u pomoć “.

Jezekilj 38 i 39

Jezekilj 38 i 39 takođe na svoj način evociraju ovaj poslednji sukob u istoriji. Postoje zanimljivi detalji, poput ovog detalja koji otkriva Božju nameru da „ stavi kopču na vilicu “ ruskom caru kako bi ga uvukao u sukob. Ova slika ilustruje primamljivu priliku da se obogati zajedno sa svojim narodom, kojoj neće moći da odoli.

U ovom dugom proročanstvu, Duh nam daje imena kao referentne tačke: Gog, Magog, Roš (Ruski), Mešeh (Moskva), Tuval (Tobolsk). Kontekst poslednjih dana potvrđuje detalj koji se tiče napadnutih naroda: „ Reći ćete: Izaći ću na zemlju otkrivenu, doći ću na ljude koji su bezbrižni, koji bezbedno žive u svojim naseljima, svi u stanovima bez zidova , i nemajući ni brave ni kapije (Jez. 38:11)». Moderni gradovi su zaista potpuno otvoreni . A suprotstavljene sile su tragično nejednake. Duh ovde stavlja u usta Danijelovog „ kralja severa “, ovog puta glagol „ doći ću “, što sugerise masovnu, brzu i vazdušnu agresiju prema glagolu i slici „ vrteće se kao oluja “ iz Dan. 11:40, sa prilično udaljenog mesta. U ovom Jezekiljevom proročanstvu nema misterije o dotičnim zemljama; Rusija i Izrael su jasno identifikovani. Misterija je bila samo u Dan. 11:36 do 45 gde se ticala rimskog papstva i njegove evropske teritorije. A dajući ime „ kralj severa “ Rusiji koja napada papsku katoličku Evropu, Bog se poziva na svoje otkrovenje dato Jezekilju. Jer podsećam vas, uglavnom u vezi sa geografskim položajem Izraela, Rusija se nalazi na „ severu “. U stvari, ona je „istočnije “ od položaja rimokatoličke papske Zapadne Evrope. Stoga, da bi potvrdili položaj ruskih trupa u ovoj papskoj Evropi koju okupiraju i kojom dominiraju, Duh pozicionira dolazak loših vesti sa „ istoka “. „ Spustiću oganj i sumpor na njega i na njegove trupe (Jez. 38:22)“; „ Poslaću oganj u Magog “, čitamo u Jez. 39:6. To je, dakle, uzrok loših vesti koje besne „ cara severa “ iz Dan. 11:44. Kao i u Danilu, ruski agresor će biti saterani u čošak i uništen na planinama Izrailjevim: „ Pašćeš na planinama Izrailjevim, ti i sve tvoje trupe (Jez. 39:4)“. Ali identitet SAD iza ove akcije ostaje misterija. Pronalazim veoma zanimljiv detalj u Jez. 39:9. Tekst pominje mogućnost pravljenja vatre „ sedam godina “ spaljivanjem oružja korišćenog u ovom strašnom globalnom sukobu. Drvo više nije sirovina za moderno oružje, ali navedenih „ sedam godina “ odražava intenzitet ovog rata i količinu oružja. Od 7. marta 2021. godine, ostalo je samo devet godina do povratka Hrista; poslednjih 9 godina Božjeg prokletstva tokom kojih će se ispuniti poslednji međunarodni sukob; rat strašno razarajući živote i imovinu. Prema stihu 12, ruski leševi će biti sahranjeni „ sedam meseci “.

Strašna i neumoljiva božanska pravda

Leševi će biti brojni i Bog nam u Jezekilju 9 predstavlja ideju o masakru i divljaštvu koje će organizovati. Jer treći svetski rat koji se očekuje u periodu između 2021. i 2029. godine je antitip trećeg rata koji je vodio Navuhodonosor protiv drevnog Izraela 586. godine. Evo šta veliki Bog stvoritelj, frustriran i preziran od strane svog naroda, naređuje u Jezekilju 9:1 do 11:

„Jez.9:1 Tada mi povika u uši jakim glasom: „Pridite, vi koji ćete kazniti grad, svaki sa svojim oruđem za razaranje u ruci!“

Jez.9:2 I gle, šest ljudi išahu putem gornjih vrata koja gledaju na sever, svaki sa svojim oruđem za razaranje u ruci; i među njima beše čovek obučen u laneno odelo, sa kutijom za pisanje pored sebe. I dođoše i stadoše kod bronzanog žrtvenika.

Jez.9:3 I slava Boga Izrailjeva podiže se sa heruvima na kome beše, i dođe do praga doma; i pozva čoveka obučenog u lan, koji imaše mastionicu pored svog bedra.

Jez.9:4 I reče mu Gospod: Prođi kroz grad, kroz Jerusalim, i stavi znak na čela ljudi koji uzdišu i koji plaču zbog svih gnusoba koje se čine usred njega.

Jezekilj 9:5 I pred mojim utiskom reče ostalima: Idite za njim u grad i udarite; neka vaše oko ne bude štedljivo i ne sažaljevajte se.

Jez. 9:6 Pobijte i uništite starce i mladiće i sluškinje i malu decu i žene; ali ne približavajte se nikome ko ima žig na sebi; i počnite od mog svetilišta. Počeli su od starešina koji su bili pred hramom.

Jez.9:7 I reče im: „Oskvrnite kuću i napunite dvorišta pobijenima; izađite.“ I oni izađoše i udariše u gradu.

Jez.9:8 I dogodi se, dok su me udarali, dok sam još ostajao, da padoh ničice i povikah: O, Gospode Bože, hoćeš li pogubiti sve što je ostalo od Izrailja, kada izlivaš svoj gnev na Jerusalim?

Jez.9:9 I reče mi: Bezakonje doma Izrailjevog i Judinog je veliko i ogromno; zemlja je puna krvi, i grad je pun bezakonja; jer govore: Gospod je ostavio zemlju, i Gospod ne vidi.

Jez. 9:10 Ni ja neću imati milosti niti ću imati milosti; vratiću njihova dela na njihove glave.

Jez. 9:11 I gle, čovek obučen u laneno, koji je imao mastionicu pored svoga bedra, odgovori: Učinio sam kako si mi zapovedio .

Nisu svi oni koji su ubijeni iz verskih razloga mučenici za veru. U ovoj kategoriji postoji mnogo fanatika spremnih da daju svoje živote , moguće za svoju religiju, ali i za bilo koju političku ili drugu ideologiju. Pravi mučenik za veru je, prvo, isključivo, u Isusu Hristu. Drugo, on je, nužno, izabranik čiji je život prinesen kao žrtva ugodan Bogu Tvorcu samo ako je njegovoj smrti prethodio život u skladu sa njegovim objavljenim zahtevima za njegovo vreme.

Pa hajde da se sada nađemo u temi „ 6. truba " evokacija moralnog konteksta vremena nakon rata.

Nepokajanje preživelih

Suprotno onome što većina ljudi misli i čega se plaši, nuklearno oružje, koliko god razorno bilo, neće zbrisati čovečanstvo; jer će biti preživelih nakon što se sukob završi. Što se tiče ratova, Isus je rekao u Mateju 24:6: „ Čućete za ratove i glasove o ratovima; gledajte da se ne uznemirite, jer to mora da se dogodi. Ali još nije kraj. “ Uništenje čovečanstva biće posledica delovanja Boga Stvoritelja nakon njegovog slavnog povratka u ličnosti Isusa Hrista. Jer preživeli moraju biti podvrgnuti poslednjem testu vere. Od 1945. godine, datuma prve upotrebe atomskog oružja, dogodilo se više od dve hiljade eksplozija koje su sprovele zemaljske sile koje ga poseduju radi testiranja; Istina je da je, uzastopno, tokom vremenskog perioda od 75 godina, Zemlja ogromna, iako ograničena, trpi i podržava udarce koje joj čovečanstvo nanosi. U predstojećem nuklearnom ratu, naprotiv, dogodiće se mnoštvo eksplozija u kratkom periodu, a raspršivanje radioaktivnosti će onemogućiti produženje života na Zemlji. Svojim povratkom, božanski Hristos će okončati patnje mučenog, pobunjenog čovečanstva.

Stih 20: „ Ostali ljudi koji nisu poginuli od ovih pošasti nisu se pokajali za dela svojih ruku, tako da nisu klanjali se demonima i idolima od zlata, srebra, mesinga, kamena i drveta, koji ne mogu da vide, ni da čuju, ni da hode. “

U stihu 20, Duh prorokuje okamenjenost preživelih naroda. „ Ostali ljudi koji nisu poginuli od ovih pošasti nisu se pokajali za dela svojih ruku .“ „ Druga pošast “ najavljena u vreme carstva zaista je božanska „ pošast “, ali ona prethodi „ poslednjih sedam “ koje će pasti na krive grešnike nakon završetka vremena blagodati iz Otkrivenja 15. Vredi podsetiti se ovde da sve ove „ pošasti “ kažnjavaju rimsku agresiju protiv poretka vremena koji je stvorio Svemogući Bog Tvorac.

„... nisu prestali da se klanjaju demonima i idolima od zlata, srebra, bronz, kamena i drveta, koji ne mogu da vide, ni da čuju, ni da hode .“

U ovom nabrojanju, Duh cilja na kultne slike katoličke vere koje su predmeti obožavanja sledbenika ove idolopokloničke religije. Ove figure predstavljaju, prvo, „Devu Mariju“, a iza nje, u velikom broju, manje-više anonimne svece, jer to ostavlja svima veliku slobodu da izaberu svog omiljenog sveca. Veliko tržište je otvoreno 24 sata dnevno. U ponudi su jastučići za sve pazuhe, svih stilova i veličina. I ova vrsta prakse posebno iritira onoga koji je patio na krstu na Golgoti; stoga će njegova osveta biti strašna. I već, nakon što je 2018. godine svojim izabranicima objavio svoj moćan i slavan povratak za 2030. godinu, od 2019. godine, on pogađa grešnike zemlje smrtonosnim zaraznim virusom. Ovo je samo mali znak njegovog dolazećeg gneva, ali već ima efikasnost na svojoj strani, budući da mu već dugujemo ekonomsku propast kakvu nema u istoriji hrišćanskog Zapada. A kada su uništeni, narodi se svađaju, a zatim se bore i bore jedni protiv drugih.

Prekor koji je Bog uputio je još opravdaniji jer je pod likom Isusa Hrista, istiniti Bog došao u telu, među ljude i tamo kao jedan od njih, „ video, čuo i hodao “, za razliku od rezbarenih ili oblikovanih idola koji to ne mogu.

Stih 21: „ I ne pokajaše se za svoja ubistva, ni za svoje vraćanje, ni za svoj blud, ni za svoje krađe. “

Sa stihom 21, tema se završava. Evociranjem „ njihovih ubistava “, Duh prikazuje smrtonosni nedeljni zakon koji će na kraju zahtevati smrt vernih poštovalaca svete Subote koju je Bog osveštao. Navodeći „ njihove čarolije “, On cilja katoličke mase koje poštuju oni koji opravdavaju njegovu „nedelju“, ovaj lažni dan Gospodnji i autentični paganski „dan sunca“. Podsećajući na „ njihov bludništvo “, Duh upire prstom na protestantsku veru, naslednicu katoličkog „ bluda “ lažne „ proročice Jezavelje “ iz

Otkrivenja 2:20. I pripisujući im „njihove krađe“, On sugerše duhovne krađe počinjene, prvo, protiv samog Isusa Hrista, od koga je, prema Dan. 8:11, papski kralj „oduzeo večno“ sveštenstvo i njegovu legitimnu i opravdanu titulu „Glave Crkve“, iz Ef. 5:23; ali i njegov poredak „vremena i njegov zakon“, prema Dan. 7:25. Ova visoko duhovna tumačenja ne isključuju obične doslovne primene, ali idu daleko dalje od njih u Božjem sudu i njegovim posledicama za krivce.

Otkrivenje 10 : Mala otvorena knjiga

Povratak Hrista i kažnjavanje pobunjenika

Mala otvorena knjiga i njene posledice

Povratak Hristov na kraju četvrtog adventističkog čekanja

Stih 1: „ I videh drugoga moćnog anđela gde silazi s neba, obučenog u oblak; i duga beše na glavi njegovoj; i lice njegovo beše kao sunce, a noge njegove kao stubovi od ognja. “

Deseto poglavlje jednostavno potvrđuje duhovnu situaciju uspostavljenu do tada. Hristos se pojavljuje u aspektu Boga svetog božanskog zaveta, u liku „duge “ date posle potopa Noju i njegovim potomcima. To je bio znak Božjeg obećanja da nikada više neće uništiti život na zemlji bujičnim vodama. Bog će održati svoje obećanje, ali kroz Petrova usta je objavio da je zemlja sada „ sačuvana za vatru “; potop vatre. To će se ostvariti tek za poslednji sud sedmog milenijuma. Međutim, vatra nije završila uništavanje života, jer je to oružje koje je Bog već upotrebio protiv gradova doline Sodome i Gomore. U ovom kratkom poglavlju, Duh ukratko ilustruje događaje koji slede nakon „ 6. truba “. Poglavlje počinje slikom slavnog povratka Hrista osvetnika.

Proročanstvo potpuno otpečatano

Stih 2: „ I držaše u ruci knjižicu otvorenu , i stavi desnu nogu na more, a levu na zemlju. “

Od početka knjige, prema Otkrivenju 1:16, Isus dolazi da se bori protiv obožavalaca oboženog „ sunca “. Uloga simbola postaje jasna: „ lice mu beše kao sunce “, a šta će biti sa njegovim neprijateljima, obožavaocima „sunca “ ? Odgovor: podnožja njegova, i teško njima! Jer su „noge njegove kao stubovi od vatre “. Ovaj stih iz Biblije će se tada ispuniti: „ Sedi mi s desne strane dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim “ (Ps. 110:1; Mt. 22:44). Njihova krivica se povećala jer je pre svog povratka Isus „ otvorio malu knjižicu “ Otkrivenja tako što je od 1844. godine otvorio „ sedmi pečat “ koji ju je još uvek držao zatvorenom u Otkr. 5:1 do 7. Između 1844. i 2030. godine, godine konteksta pomenutog u ovom 10. poglavlju, razumevanje i značenje Subote evoluiralo je u puno svetlo. Dakle, ljudi tog vremena nemaju izgovora kada odluče da je ne poštuju. „Malu knjižicu “ je tada „ otvorio “ Sveti Duh Hristov i obožavaoci sunca nemaju potrebu za njom. U 2. stihu je ilustrovana njihova sudbina. Da bismo razumeli značenje simbola „ mora i kopna “ koji se nalaze u ovom stihu, moramo proučiti Otkr. 13 u kojem ih Bog povezuje sa dve duhovne „ zveri “ koje će se pojaviti u 2000 godina hrišćanske ere. Prva „ zver, koja izlazi iz mora “, simbolizuje neljudski, dakle zverski, režim koalicije građanskih i verskih sila, u njihovom prvom istorijskom obliku monarhija i rimokatoličkog papizma. Ove monarhije simbolizuje „ deset rogova “ povezanih sa simbolom koji označava Rim u Dan. 7, „ malim rogom “, i Otk. 12, 13 i 17, „ sedam glava “. Ova „ zver “, prema sudu božanskih vrednosti, prikazuje simbole navedene u Danilu 7: prethodna carstva Rimskog carstva, obrnutim redosledom od onog u Dan. 7: leopard, medved, lav . „ Zver “ je stoga sama rimsko čudovište iz Dan. 7:7. Ali ovde, u Otk. 13, simbol papskog „ malog roga “, koji sledi „ deset rogova “, zamenjen je simbolom „ sedam glava “ rimskog identiteta. I Duh mu pripisuje „ bogohuljenje “, to jest, verske laži. Prisustvo „ kruna “ na „ deset rogova “ ukazuje na vreme kada će „ deset rogovi “ iz Dan. 7:24 stupiti na vlast. Stoga je to takođe vreme kada je „ mali rog “ ili „ drugačiji car “ sam aktivan. „ Zver “ je identifikovana, a sledeće objavljuje njenu budućnost. Delovaće slobodno „ vreme, vremena (2 vremena) i pola vremena “. Ovaj izraz označava 3 i po proročanske godine, ili 1260 stvarnih godina, u Dan. 7:25 i Otk. 12:14; nalazimo ga u obliku „ 1260 dana “-godina. ili „ 42 meseca “ proročki u Otkr. 11:2-3, 12:6 i Otkr. 13:5. Ali u stihu 3 ovog 13. poglavlja, Duh objavljuje da će biti pogođen i „ kao smrtno ranjen “, upravo od strane francuskog ateizma između 1789. i 1798. godine. I zahvaljujući Konkordatu

Napoleona I , „ njegova smrtna rana će biti isceljena “. Tako će oni koji ne vole božansku istinu moći da nastave slobodno da poštuju laži koje ubijaju dušu i telo.

pojaviće se slika prve „ zveri koja je izašla iz mora “. Ova nova zver se razlikuje po tome što će se ovog puta „ izdići iz zemlje “. Crpeći inspiraciju iz slike iz Knjige Postanja, gde „ zemlja “ izlazi iz „ mora “, Duh nam suptilno govori da je ova druga „ zver “ izašla iz prve, označavajući tako takozvanu Reformisanu Katoličku Crkvu; tačnu definiciju protestantske reformisane vere. 2021. godine, ona već predstavlja najveću vojnu silu na planeti Zemlji i autoritativna je od svoje pobede protiv Japana i nacističke Nemačke 1944-45. To su, naravno, SAD, prvobitno uglavnom protestantske, ali danas uglavnom katoličke, zbog velike hispanske emigracije koju su dočekale. Optužujući ih da su „ prvoj zveri poklonili u njihovom prisustvu “, Duh osuđuje njihovo nasleđe iz Rimske nedelje. To znači koliko su obmanjujuće verske etikete. Moderna protestantska vera je toliko vezana za ovo rimsko nasleđe da će ići toliko daleko da će proglasiti obavezujući zakon, kojim će nedeljni odmor učiniti obaveznim pod kaznom sankcija: komercijalni bojkot u početku, a smrtna kazna na duge staze. Nedelja je označena kao „ znak “ autoriteta rimske „zveri“ , prve „ zveri “. A broj „ 666 “ je zbir dobijen slovima naslova „VICARIVS FILII DEI“, onoga što Duh naziva „ brojem zveri “. Izračunajte, broj je tu:

VICIVILIDI

$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$

$112 + 53 + 501 = 666$

Važno pojašnjenje : Žig se prima „ na ruci “ ili „ na čelu “ samo u meri u kojoj „ ruka “ simbolizuje delo, akciju, a „ čelo “ označava ličnu volju svakog stvorenja slobodnu od njegovih izbora, kao što nam Jezekijl 3:8 ukazuje: „ Otvrdnuću tvoje čelo tako da ga suprotstaviš njihovom čelu .“

Ovde su, dakle, jasno identifikovana buduća „ podnožja “ Isusa Hrista, Pravednog božanskog Sudije. I suptilno, ukazujući na prioritet „ desne noge “ ili „ leve noge “, Duh ukazuje koga smatra krivijim. Plamena „ desna noga “ je za papsku rimokatoličku veru kojoj Bog uračunava prolivanje krvi „ svih onih koji su poklani na zemlji “, prema Otkrivenju 18:24. Njen prioritet za gnev je stoga zaslužen. Zatim, podjednako kriva, jer ju je zauzvrat imitirala, stvarajući „lik “ prve katoličke „ zveri “ , protestantska vera, nazvana „ zemlja “, prima oganj „ leve noge “ Isusa Hrista koji tako osvećuje krv poslednjih izabranih svetaca koja bi bila prolivena bez njegove spasonosne intervencije.

Stih 3: „ I povika iz sveg glasa, kao kad lav riče. I kad povika, sedam gromova obraćahu glasovima svojim. “

Tajna skrivena ili zapečaćena u stihovima od 4 do 7, koju je objavio „ glas sedam gromova “, danas se uzdiže. „ Glas “ Boga se tako upoređuje sa bukom „ groma “ povezanim sa brojem „ sedam “ koji simbolizuje njegovo osvećenje. Ovaj glas objavljuje poruku koju su ljudi dugo skrivali i ignorisali. To je godina povratka u slavi našeg božanskog i uzvišenog Gospoda Isusa Hrista. Datum je otkriven njegovim izabranicima 2018. godine; to je proleće 2030. godine, u kojem će se, od Isusove pomiriteljske smrti 3. aprila 2030. godine, završiti treća trećina od 2000 godina od 6000 godina koje je Bog programirao za svoj izbor izabranih.

Stih 4: „ A kad sedam gromova progovoriše svoje glasove, htjedoh da pišem; i čuh glas s neba gde govori: Zapečati ono što progovori sedam gromova i ne piši to. “

U ovoj sceni, Bog ima dve svrhe. Prva je da njegovi izabrani znaju da je Bog zaista odredio vreme za kraj sveta; to nije zaista skriveno, jer zavisi od naše vere u program od 6.000 godina koji je prorekao šest profanih dana naših nedelja. Druga svrha je da obeshrabri potragu za ovim datumom do vremena kada on sam otvori put razumevanju. Ovo je postignuto, za svaki od tri adventistička testa korisna za prosegavanje i odabir izabranih koji su pronađeni dostojnim da imaju koristi od večne pravednosti koju je ponudio Isus Hristos, 1843, 1844. i 1994. godine.

Stih 5: „ Anđeo koga videh gde stoji na moru i na zemlji podiže desnu ruku svoju prema nebu. “

U ovom stavu velikog pobedonosnog Sudije, sa nogama stavljenim na svoje neprijatelje, Isus Hristos će formulisati svečanu zakletvu koja ga božanski obavezuje.

Stih 6: „ I zakle se Onim koji živi u vekove vekova, koji je stvorio nebo i sve što je u njemu, i zemlju i sve što je u njoj, i more i sve što je u njemu, da više neće biti vremena, “

Zakletva Isusa Hrista data je u ime Boga Tvorca i upućena je Njegovim izabranicima koji poštuju zapovest prvog anđela iz Otkrivenja 14:7; to, pokazujući svojom poslušnošću, svoj „ strah “ od Boga, poštovanjem Njegove četvrte zapovesti koja daje slavu Njegovom stvaralačkom činu. Izjava „ da više neće biti vremena “ potvrđuje da je Bog u svom programu predvideo tri uzaludna adventistička očekivanja iz 1843, 1844. i 1994. godine. Kao što sam već rekao, ova uzaludna očekivanja bila su korisna za prosegavanje hrišćanskih vernika. Jer, iako su bila uzaludna, njihove posledice su za one koje su iskušavali bile dramatične i duhovno smrtonosne ili, za izabrane, uzrok njihovog blagoslova i osvećenja od strane Boga.

Najava treće velike nevolje prorečene u Otkrivenju 8:13.

Stih 7: „ Ali u dane glasa sedmog anđela, kada zatrubi, svršiće se tajna Božija, kao što je objavio svojim slugama prorocima. “

Vreme za konstruisanje proročkih datuma je prošlo. Oni koji su utvrđeni prorečenskim podacima ispunili su svoju ulogu, da sukcesivno testiraju veru protestanata 1843-44. i adventista 1994. godine. Stoga više neće biti lažnih datuma, nema više lažnih očekivanja; novi, započet od 2018. godine, biće pravi, a izabrani će čuti, za svoje spasenje, zvuk „ sedme trube “ koja će označiti intervenciju Hrista božanske pravde; čas kada je, prema Otkrivenju 11:15: „ carstvo sveta dato Gospodu našem i Hristu njegovom “, i tako oduzeto od đavola.

Posledice i vreme proročke službe

Stih 8: „ I glas koji čuh s neba opet mi progovori i reče: Idi i uzmi otvorenu knjižicu koja je u ruci anđela koji stoji na moru i na zemlji. “

Stihovi 8-11 ilustruju iskustvo misije sluga zaduženog da predstavi šifrovano proročanstvo jasnim jezikom.

Stih 9: „ I otidoh k anđelu i rekoh mu: Daj mi knjižicu. A on mi reče: Uzmi je i pojedi je; biće ti gorka u stomaku, ali u ustima će ti biti slatka kao med. “

Prvo, „ bolovi utrobe “ veoma dobro odražavaju patnje i nevolju uzrokovane odbacivanjem predložene svetlosti od strane pobunjenih hrišćana. Ove patnje će dostići vrhunac za poslednji ispit vere, u vreme nedeljnog zakona, kada će život izabranih biti ugrožen smrću. Jer će se do kraja protiv svetlosti i njenih čuvara boriti đavo i njegovi nebeski i zemaljski demoni, svesni ili nesvesni saveznici ovog „Uništitelja“, „ Avadona ili Apolona “ iz Otkrivenja 9:11. „ Slatkoća “ „ Med “ takođe savršeno predstavlja radost razumevanja Božjih misterija, koje on deli sa svojim istinskim izabranicima, žednim istine. Nijedan drugi proizvod na zemlji ne koncentriše svoju prirodno slatku slatkoću kao on. Obično ljudi cene i traže ovaj slatki ukus koji im je prijatan. Slično tome, Hristovi izabranici traže u Bogu slatkoću ljubavnog i mirnog odnosa, kao i njegova uputstva.

Dajući svom otkrovenju „Apokalipsu“ (= Otkrivenje) „ slatkoću meda“ , Duh Božji ga upoređuje sa „ nebeskom manom “ koja je imala „ ukus meda “ i koja je hranila Jevreje u pustinji tokom 40 godina pre njihovog ulaska u obećanu zemlju oduzetu od Hanaanaca. Baš kao što Jevrejin ne bi mogao da preživi bez konzumiranja ove „ mane “, od 1994. godine, kraja „ pet meseci “ proročenih u Otkrivenju 9:5-10, adventistička vera opstaje samo hraneći se ovom poslednjom proročkom duhovnom „ hranom “ (Matej 24:45) „ pripremljenom za vreme dolaska “ slavnog Isusa Hrista. Ovo učenje koje mi Bog istine daje da shvatim tek ove subote ujutru u 4. sata 16. januara 2021. (ali 2026. za Boga) bilo bi korisno da odgovorim onome ko me je jednog dana pitao o proučavanju proročanstava: „Šta mi ovo može doneti?“ Isusov odgovor je kratak i jednostavan: duhovni život da bi se izbegla duhovna smrt. Ako Duh ne preuzima sliku „ kolača “, već samo „ slatkoću meda “, to je zato što je fizički život Jevreja bio vezan za ovu hranu „ mane “. Što se tiče Otkrivenja, hrana je samo za duh izabranih. Ali, u ovom poređenju, ona se čini neophodnom, neophodnom i potrebnom od strane živog Boga kao uslov za održavanje duhovnog života. I ovaj zahtev je logičan, jer Bog nije pripremio ovu hranu da bi je njegove sluga poslednjih dana ignorisale i prezirale. Ona predstavlja najosvećeniji element od žrtve Isusa Hrista i poslednjeg oblika i konačnog ostvarenja Svete večere; Isus daje svojim izabranicima za hranu svoje telo i svoje proročke pouke.

Stih 10: „ Uzeh mali svitak iz ruke anđela i progutah ga; i beše mi u ustima sladak kao med; ali kad ga pojedoh, oseti gorak u stomaku. “

U životnom iskustvu, sluga je u samoći otkrio blistavu svetlost koju je Isus prorekao i zapravo je prvo pronašao „ slatkoću meda “, prijatno zadovoljstvo uporedivo sa slatkoćom meda. Ali, hladnoća koju su pokazali adventistički članovi i učitelji kojima sam želeo da je predstavim izazvala je u mom telu istinske bolove u stomaku koji se nazivaju kolitis. Stoga svedočim o duhovnom i doslovnom ispunjenju ovih stvari.

Međutim, drugo objašnjenje se tiče poslednjeg vremena u kojem je proročka svetlost osvetljena. Počinje u vreme mira, ali će se završiti u vreme rata i ubilačkog terora. Dan. 12:1 je prorekao da je to „ vreme nevolje kakvog nije bilo otkako postoji narod do tog vremena “; ovo je dovoljno da izazove „ bol u utrobi “. Pogotovo što čitamo u Plaču 1:20: „ Jehova, pogledaj na moju nevolju! Utrobi moji ključaju, srce moje se uznemirava u meni, jer sam se bunio. Napolju je mač opustošio, u utrobi je

smrt. “ Takođe u Jer. 4:19: „ Utrobi moji ! Utrobi moji ! U bolu sam u srcu svom, srce moje kuca u meni, ne mogu da ćutim; jer si, dušo moja, čula zvuk trube, poklič rata .“ » Gorčina „ utrobe “ povlači poređenje između poslednje adventističke misije i one koja je poverena proroku Jeremiji. U oba iskustva, izabrani rade usred neprijateljskog okruženja pobunjenih vladara svog vremena. Jeremija i kasniji pravi adventisti osuđuju grehe koje su počinili građanski i verski vođe svog vremena, i time se gnev krivih okreće protiv njih, sve do kraja sveta obeleženog slavnim povratkom Isusa Hrista, „Calja careva i Gospodara gospodara “ iz Otkrivenja 19:16.

Kraj prvog dela Otkrivenja

U ovom prvom delu pronašli smo prolog i tri paralelne teme, Poslanice upućene anđelima sedam Crkava, sedam pečata ili znakova vremena i šest truba ili upozoravajućih kazni koje je doneo Božji gnev.

Stih 11: „ Tada mi rekoše: ‘Moraš ponovo prorokovati pred mnogim narodima, plemenima, jezicima i carevima. ’“

Stih 11 potvrđuje potpuni opis poslednjih 2.000 od 6.000 godina Božjeg programa. Kada dođe slavni povratak Isusa Hrista, proročanstvo nastavlja pregled hrišćanske ere u 11. poglavlju pod drugom temom: „ Moraš ponovo prorokovati pred mnogim narodima, plemenima, jezicima i kraljevima .“

Početak drugog dela Otkrivenja

U ovom drugom delu, paralelnom pregledu hrišćanske ere, Duh će se fokusirati na važne događaje koji su već pomenuti u prvom delu knjige, ali ovde, u drugom delu, On će nam otkriti svoj sud na razvijeniji način o svakoj od ovih tema. I ovde će svako poglavlje koristiti različite, ali uvek komplementarne simbole i slike. Upravo spajanjem svih ovih učenja, proročanstvo identifikuje ciljane teme. Od knjige proroka Danila, ovaj princip paralelnog postavljanja poglavlja proročanstva primenjuje otkrivajući Duh, kao što vidite.

Otkrivenje 11, 12 i 13

Ova tri poglavlja paralelno pokrivaju hrišćansku eru, ističući različite događaje koji se i dalje veoma dopunjuju. Ukratko ću sumirati, a zatim detaljno objasniti teme.

Otkrivenje 11

Papska vladavina – Nacionalni ateizam – Sedma truba

Stihovi 1-2: Vladavina lažnog katoličkog papskog proroka od 1260 godina: Progonitelj.

Stihovi 3-6: Tokom ove netolerantne i progoniteljske vladavine, „ dva svedoka “ Božja, sveti spisi dva zaveta, biće mučeni i progonjeni od strane „ zveri “, rimske verske koalicije u savezu sa monarhijama Zapadne Evrope.

Stihovi od 7 do 13 govore o „ zveri koja izlazi iz bezdana “, odnosno o „Francuskoj revoluciji“ i njenom nacionalnom ateizmu koji se pojavljuje prvi put u ljudskoj istoriji.

Stihovi od 15 do 19 imaće za temu delimični razvoj „ sedme trube “.

Uloga slikovite papske vladavine

Stih 1: „ I dade mi se trska kao štap, govoreći: Ustani i izmeri hram Božiji i žrtvenik i one koji se u njemu klanjaju. “

Ciljana era je vreme kažnjavanja otkriveno rečju „ štap “. Kazna je opravdana „ zbog greha “, civilno je uspostavljena od 321. godine, a religiozno od 538. godine. Od ovog drugog datuma, greh je nametnut papskim režimom, ovde simbolizovan „ trskom “, koja označava „ lažnog proroka koji uči laži “ u Isaiji 9:13-14. Ova poruka odražava onu iz Danila 8:12: „ vojska je bila oslobođena svakodnevnim zbog greha “, gde „ vojska “ označava hrišćansku skupštinu, „ svakodnevno “, Isusovo sveštenstvo koje je ukinuo papski režim, a „ greh “, napuštanje Subote od 321. godine. Ovo je samo ponavljanje poruke koja se mnogo puta ponavlja različitim aspektima i simbolima. Ona potvrđuje kaznenu ulogu koju Bog daje uspostavljanju rimskog papskog režima. Glagol „ meriti “ znači „suditi“. Kazna je stoga rezultat Božjeg suda izrečenog protiv „ hrama “. Boga “, kolektivne skupštine Hristove, „ oltara “ simbola krsta njegove žrtve i „ onih koji se tamo klanjaju “, to jest, hrišćana koji zahtevaju njegovo spasenje.

Stih 2: „ A spoljašnje dvorište hrama ostavite unutra“ napolju, i ne meri ga; jer je dat narodima, i gaziće sveti grad četrdeset dva meseca .

Važna reč u ovom stihu je „ spoljašnji “. Ona sama označava površnu veru rimokatolicizma koja je zastupljena u slici njegove vladavine od 1260 dana-godina predstavljene ovde u obliku „ 42 meseca “. „ Sveti grad “, slika istinski izabranih, „ biće zgažen od strane naroda “ saveznika papskog despotskog režima, to jest, kraljeva evropskih kraljevstava“ koji čine preljubu sa „katoličkom“ Jezaveljom “ tokom njene duge netolerantne vladavine od 1260 stvarnih godina između 538. i 1798. U ovom stihu, Bog označava razliku između prave i lažne vere oslanjajući se na simboliku hebrejskog svetilišta: Mojsijevog skinije i hrama koji je sagradio Solomon. U oba slučaja, na „ dvorištu, ispred hrama “, nalazimo telesne verske obrede: oltar za žrtve i posudu za pranje. Prava duhovna svetost nalazi se u hramu: u svetinji gde se nalaze: svećnjak sa sedam lampi, sto sa dvanaest hlebova i žrtvenik za tamjan postavljen pred zavesom koja skriva Svetinju nad svetinjama, sliku neba gde Bog sedi na svom kraljevskom prestolu. Iskrenost kandidata za hrišćansko spasenje poznata je samo Bogu, a na zemlji, čovečanstvo je prevareno „ spoljašnjom “ fasadom religije koju rimokatolička vera predstavlja prvu u istoriji hrišćanske religije našeg doba.

Sveto pismo, Reč Božja, progonjeno

Stih 3: „ Daću svojim dvojici svedoka da prorokuju hiljadu dvesta šezdeset dana, obučeni u kostret. “

Tokom ove duge vladavine, ovde potvrđene u obliku „ 1260 dana “, Biblija koju simbolizuju „ dva svedoka “ biće delimično ignorisana sve do vremena Reformacije kada će je progoniti čak i katoličke lige naklonjene papama koje podržavaju mačevima. Slika „ obučena u kostret “ označava stanje patnje koje će Biblija izdržati do 1798. godine. Jer će je na kraju ovog perioda francuski revolucionarni ateizam spaljivati na javnim mestima, takođe pokušavajući da je potpuno nestane.

Stih 4: „ Ovo su dve masline i dva svećnjaka koji stoje pred Gospodom zemlje. “

Ova „ dve masline i dva svećnjaka “ su simboli dva uzastopna zaveta koje je Bog organizovao u svom planu spasenja. Dva uzastopna verska perioda koja nose njegov Duh čije je nasleđe Biblija i njeni tekstovi dva zaveta. Projekat dva zaveta je prореčen u Zaharija 4:11 do 14, sa „ dve masline postavljene s desne i leve strane svećnjaka “. I već, pre „ dva svedoka “ iz stiha 3, Bog je rekao o njima u svedočanstvu Zaharije: „ Ovo su dva sina ulja koji stoje pred Gospodom cele zemlje. “ U ovoj simbolici, „ ulje “ označava božanskog Duha. „ Svećnjak “ proriče Isusa Hrista koji će u ljudskom telu doneti svetlost Duha u svom osvećenju (= 7) i širiti znanje o njemu među ljudima, baš kao što simbolični svećnjak rasipa svetlost sagorevanjem ulja koje se nalazi u njegovih „ sedam “ posuda.

Napomena : „ Svećnjak “ sa „ sedam “ lampi je centriran na srednjem sudu; ovo, poput sredine nedelje koja čini, 4. dan uskršnje nedelje, dan kada je, svojom pomiriteljskom smrću, Isus Hristos „ ukinuo žrtvu i prinos “, hebrejski verski obred, u skladu sa božanskim planom prореčenom u Dan. 9:27. „ Svećnjak “ sa sedam lampi je stoga takođe nosio proročku poruku.

Stih 5: „ Ako im ko hoće nauditi, oganj izlazi iz usta njihovih i proždire njihove neprijatelje; i ako im ko hoće nauditi, tako mora biti ubijen. “

Ovde, kao i u Otkrivenju 13:10, Bog potvrđuje svojim istinskim izabranicima zabranu da sami sebe kažnjavaju za štetu nanесenu Bibliji i njenom cilju. Ovo je delo koje on rezervише isključivo za sebe. Zla će doći iz usta Boga Stvoritelja. Bog se poistovećuje sa Biblijom, koja se naziva „ rečju Božjom “, tako da ko god mu nanese štetu, direktno ga napada.

Stih 6: „ Oni imaju vlast da zatvore nebo, da ne pada kiša u dane njihovog proricanja; i imaju vlast nad vodama da ih pretvore u krv, i da udare zemlju svim pošastima, koliko god puta hoće. “

Duh navodi činjenice zapisane u Bibliji. U svoje vreme, prorok Ilija je dobio od Boga da neće padati kiša osim na njegovu reč; pre njega, Mojsije je dobio od Boga moć da pretvori vodu u krv i da udari zemlju sa 10 pošasti. Ova biblijska svedočanstva su još važnija jer će u poslednjim danima prezir prema pisanoj i inspirisanoj reči Božjoj biti kažnjen pošastima iste vrste, prema Otkrivenju 16.

Nacionalni ateizam Francuske revolucije

Mračna svetla

Stih 7: „ A kad završe svoje svedočanstvo, zver koja izlazi iz bezdana zaratiće protiv njih, pobediće ih i ubiće ih. “

Duh nam ovde otkriva nešto važno što treba napomenuti; datum 1793. označava kraj biblijskog svedočanstva, ali za koga? Za njegove neprijatelje tog vremena koji su progonili Bibliju, odbacujući njen božanski autoritet kao osnovu vere; naime, monarhe, monarhističke aristokrate, rimokatolički papški režim i sve njegovo sveštenstvo. Na ovaj datum, Bog takođe osuđuje lažne protestantske vernike koji u praksi već ne uzimaju u obzir njegova učenja. U Dan. 11:34, na svom sudu, Bog im pripisuje „ licemerje “: „ U vreme kada padnu, biće im malo pomoći, i mnogi će im se pridružiti u licemerju . “ Ovo je samo prvi deo biblijskog svedočanstva koji se završava, jer će 1843. godine njegova uloga ponovo dobiti vitalni značaj pozivajući izabrane da otkriju adventistička proročanstva. Uspostavljanje nacionalnog ateizma u Francuskoj će ciljati Bibliju i pokušati da je učini nestalom. Obilna krvava upotreba „njegove giljotine“ čini ga novom „ zveri “ koja je, ovog puta, trebalo da se „ uzdigne iz ponora “. Ovim terminom pozajmljenim iz priče o stvaranju u Postanju 1:2, Duh nas podseća da ako Bog, njegov Tvorac, ne bi postojao, nikakav život se ne bi razvio na zemlji. „ Ponor “ je simbol zemlje lišene stanovnika, kada je „ bez oblika i prazna “. Tako je bilo „ u početku “, prema Postanju 1:2, i tako će ponovo postati „ hiljadu godina “, na kraju sveta, nakon slavnog povratka Isusa Hrista, što je tema koja sledi u ovom 11. poglavlju. Ovo poređenje sa prvobitnim haosom je zaslužno za republikanski režim koji je rođen u političkom haosu i najvećem neredu. Jer pobunjeni ljudi znaju kako da se ujedine da bi uništili, ali su veoma podeljeni oko oblika koje treba dati obnovi. Ovo svedočanstvo nudi, posle njega, demonstraciju ploda koji čovečanstvo može da donese kada je potpuno odsečeno od Boga; lišeno njegovog blagotvornog delovanja.

Ali nazivajući ga „ bezdanom “, Duh Boga Stvoritelja takođe sugerise kontekst i stanje prvobitnog stvaranja naše zemlje. Dakle, ciljajući na prvi dan ovog stvaranja, on nam pokazuje zemlju uronjenu u apsolutnu „ tam “, jer u to vreme Bog još nije dao zemlji svetlost nijedne zvezde. I ova ideja duhovno povezuje ovu „ zver koja izlazi iz bezdana “ sa „ četvrtim pečatom “ iz Otkrivenja 6:12 opisanim kao „ sunce crno kao vreća “. Veza se takođe uspostavlja sa „ četvrtom trubom “ iz Otkrivenja 8:12 opisanom „ udarima trećine sunca, trećine meseca i trećine zvezda “. Kroz ove slike, Duh joj pripisuje posebno „ mračan “ karakter . Međutim, upravo u ovom „ mračnom “ aspektu i državi Francuska će proslaviti svoje slobodne mislioce pripisujući im titulu „ svetlosti “. Sećamo se onda reči Isusa Hrista citiranih u Mateju 6:23: „ Ako je oko tvoje loše, celo telo tvoje biće tamno. Ako je, dakle, svetlost koja je u tebi tama, kolika je ta tama! “ Dakle, mračna slobodna misao kreće u rat protiv religioznog duha i ovaj novi slobodarski duh će se nastaviti u vremenu i proširiti se po zapadnom svetu... nazvan hrišćanski i zadržaće svoj zli uticaj do kraja sveta. Sa Francuskom revolucijom, „tama“ se zauvek naseljava sa grehom. Jer se sa njom pojavljuju knjige koje su napisali filozofi slobodne misli; što je povezuje sa „grehom“ koji karakteriše Grčku u proročanstvima Danila 2-7-8. Ove nove knjige će se takmičiti sa Biblijom i uspeti da je uguše, u ogromnoj meri. „ Rat “ koji se osuđuje je stoga pre svega ideološki. Nakon revolucije i posle Drugog svetskog rata, ova tama će poprimiti aspekt najvišeg humanizma, suprotstavljajući se i tako raskidajući sa prvobitnom netolerancijom, ali ideološki „ rat “ se nastavlja. Zapadni ljudi će biti spremni da žrtvuju sve za ovu „slobodu“. U stvari, žrtvovaće svoje nacije, svoju bezbednost i neće izbeći smrt koju je programirao Bog.

Stih 8: „ I njihova mrtva tela ležaće na ulici velikog grada, koji se duhovno zove Sodom i Egipat, gde je i Gospod naš bio raspet. “

„leševi“ su oni „dva svedoka“ čiji su prvi napadači takođe pogubljeni na „trgu“ istog „grada“. Ovaj „grad“ je Pariz, a navedeni „trg“ je redom nazivan „Trg Luja XIV“, „Trg Luja XV“, „Trg Revolucije“ i označava sadašnji „Trg Konkorda“. Ateizam ne čini nikakvu uslugu nijednom verskom obliku. Žrtve giljotine su udarane upravo zbog svoje verske pripadnosti. I kao što poruka „četvrte trube“ uči, mete su istinska svetlost (sunce), kolektivna lažna svetlost (mesec) i svaki pojedinačni verski glasnik (zvezda). Štaviše, određeni korumpirani verski oblici se prihvataju pod uslovom da se pridržavaju normi dominantnog ateizma. Nekim sveštenicima se stoga podsmevajući daje naziv „raščinjeni“. Duh upoređuje Pariz, francusku prestonicu, sa „Sodomom“ i „Egiptom“. Prvi plodovi slobode bili su seksualni ekscesi praćeni slomom tradicionalnih društvenih i porodičnih konvencija. Ovo poređenje će imati tragične posledice tokom vremena. Duh nam ukazuje da će ovaj grad trpeti sudbinu „Sodome“ i „Egipta“, koji je za Boga postao tipičan simbol greha i pobune protiv njega. Veza uspostavljena gore sa „grčkim“ filozofskim „grehom“ osuđenim u Danilu 2:7-8 je ovde potvrđena. Da bismo u potpunosti razumeli ovu božansku stigmatizaciju grčkog greha, razmotrimo činjenicu da je, pokušavajući da koristi filozofske reči da predstavi Jevanđelje stanovnicima Atine, apostol Pavle podbacio i bio je proteran iz tog mesta. Zato će filozofska misao zauvek ostati neprijatelj Boga Tvorca. Vremenom i do svog kraja, ovaj grad nazvan „Pariz“ zadržaće i svedočiće svojim postupcima o tačnosti svog poređenja sa ova dva imena, simbolima seksualnog i verskog greha. Iza svog imena „Pariz“ leži nasleđe „Parizijaca“, reči čije keltsko poreklo znači „oni iz kotla“, dramatično proročko ime. U rimsko doba, mesto je bilo uporište paganskih obožavalaca Izide, boginje Egipćana, preciznije, ali i slikovita i cinična slika Parisa, sina trojanskog kralja, starog Prijama. Počinilac preljube sa prelepom Jelenom, ženom grčkog kralja Menelaja, biće odgovoran za rat sa Grčkom. Nakon neuspešne opsade, Grci su se povukli, ostavljajući na plaži ogromnog drvenog konja. Misleći da je to grčki bog, Trojanci su uveli konja u grad. I usred noći, kada su vino i zabava bili završeni, grčki vojnici su sišli sa konja i otvorili kapije grčkim trupama koje su se tiho vratile; i svi stanovnici grada su masakrirani, od kralja do najnižih podanika. Ova trojanska akcija će prouzrokovati gubitak Pariza u poslednjim danima jer će, ignorišući lekciju, ponoviti svoje greške naseljavajući na njegovoj teritoriji svoje neprijatelje koje je kolonizovao. Pre nego što je dobio ime Pariz, grad se zvao „Lutecija“, što znači „smrdljiva močvara“; ceo program njegove tužne sudbine. Poređenje sa „Egiptom“ je opravdano jer usvajanjem republikanskog režima, Francuska zvanično postaje prvi režim greha u zapadnom svetu. Ovo tumačenje će biti potvrđeno u Otkrivenju 17:3 „skerletnom“ bojom „zveri“, slikom monarhijskih i republikanskih koalicija poslednjih dana, izgrađenih po uzoru na Francusku. Rekavši: „tamo gde je njihov Gospod bio razapet“, Duh uspostavlja poređenje između odbacivanja hrišćanske vere francuskog ateizma i jevrejskog nacionalnog odbacivanja Mesije Isusa Hrista; jer su dve situacije identične i nosiće iste posledice i iste plodove bezbožništva i bezakonja. Ovo poređenje će se nastaviti u stihovima koji slede.

Nazivajući njen glavni grad „Egipat“, Bog upoređuje Francusku sa faraonom, uzornim tipom ljudskog otpora protiv njegove volje. Ona će zadržati ovaj buntovnički stav do svog uništenja. Nikada neće biti pokajanja sa njene strane. Nazivajući „zlo dobrim, a dobro zlom“, ona će počiniti najgore grehe koje Bog proklinje; to tako što će „svetlima“, „mračnim“ osnivačima „njenih ljudskih prava“, koji se protive Božjim pravima, navesti „svetla“. I mnogi narodi će njen model imitirati, čak i 1917. godine, moćna Rusija, koja će je uništiti atomskom bombom u vreme „šeste trube“, što je prorečeno njenim imenom „Parisi“ na keltskom jeziku, što znači „oni iz kotla“. Stoga će ona do svog kraja ostati nesposobna da vidi Boga u iskušenjima koja će je uništiti do te mere da je unište. Jer ju je uzeo za metu i neće je pustiti dok je više ne bude.

Stih 9: „ I ljudi iz svih naroda, plemena, jezika i plemena gledaće njihova mrtva tela tri i po dana, i neće dozvoliti da se njihova mrtva tela polože u grobove. “

U Francuskoj, narod je započeo revoluciju 1789. godine, a 1793. godine pogubio je svog kralja, a zatim i kraljicu, obojima javno obezglavljenim na velikom centralnom trgu grada, koji se redom nazivao „Trg Luja XV“, „Trg revolucije“, a danas „Trg Konkorda“. Pripisujući „ tri i po dana “ vremenu razarajuće akcije, Duh kao da uključuje bitku kod Valmija gde su se 1792. godine revolucionari suočili i pobedili rojalističkim vojskama evropskih kraljevstava koje su napale republikansku Francusku, uključujući Austriju, zemlju porodice porekla kraljice Marije Antoanete. Da bi se razumelo poreklo ove mržnje, mora se imati na umu da je 1260 godina iznuda svih vrsta od strane papsko-kraljevske koalicije na kraju iritiralo eksploatisani, zlostavljani, progonjeni i potpuno uništeni francuski narod. Poslednje dve vladavine Luja XIV, sa njegovom gnusnom pompom, i Luja XV, korumpiranog, razvratnog kralja, na kraju su napunili čašu strpljenja Božjeg i ljudskog. Pazite! Republika nije i neće biti blagoslov za Francusku. Ona će, do svog kraja, u svom petom obliku, nositi Božje kletve i sama činiti greške koje će dovesti do njenog pada. Ovaj krvavi režim, u svom nastanku, postaće zemlja „ljudskih prava“ i humanizma koja će na kraju braniti krive i frustrirati, svojom nepravdom, žrtve. Čak će dočekati svoje neprijatelje i naseljavati ih na svojoj teritoriji, imitirajući, u najgorem slučaju, čuveni primer trojanskog grada poznatog po uvođenju drvenog konja koji su ostavili Grci, kao što je već viđeno.

Stih 10: „ I oni koji žive na zemlji radovaće se i radovaće se zbog njih, i slaće dare jedni drugima; jer ova dva proroka mučiše one koji žive na zemlji. “

U ovom stihu, Duh cilja vreme kada će se, poput gangrene ili raka, francusko filozofsko zlo širiti i širiti poput kuge u drugim zapadnim narodima. To označava „znak vremena“ „ šestog pečata “ ; onaj gde „ sunce postaje crno kao vreća od dlake “: svetlost Biblije nestaje, ugušena filozofskim knjigama slobodnih mislilaca.

U duhovnom čitanju, za razliku od „ građana nebeskog carstva “ koji definišu Isusove izabranike, „ stanovnici zemlje “ označavaju američke protestante i generalno, ljude pobunjene protiv Boga i njegove istine. Narodi evropskih kraljevstava, a još više američkih, gledaju ka Francuskoj. Tamo narod guši svoju monarhiju i katoličku hrišćansku religiju koja pretila narodima koji čitaju Bibliju, „ dva svedoka “, „ mukama “ svog „pakla“; pravim „ mukama “ koje su, međutim, rezervisane samo za poslednji sud, da bi se uništili lažni vernici koji sami obmanjujuće koriste ovu vrstu pretnje, prema Otkrivenju 14:10-11. I stranci, žrtve istih iznuda van Francuske, počinju da se nadaju da će moći da profitiraju od ove inicijative. To je tim pre što su, uz francusku podršku koju je pružio Luj XVI, nekoliko godina ranije, nove Sjedinjene Države Severne Amerike stekle svoju nezavisnost, oslobodivši se dominacije Engleske. Sloboda je bila u pohodu i uskoro će osvojiti mnoge narode. Kao znak ovog prijateljstva, „ slaće poklone jedni drugima “. Jedan od tih poklona bio je francuski poklon Amerikancima, „Statua slobode“, podignuta 1886. godine na ostrvu nasuprot Njujorka. Amerikanci su uzvratili gest nudeći repliku, koja, podignuta 1889. godine, nalazi se u Parizu na ostrvu usred Sene blizu Ajfelovog tornja. Bog cilja ovu vrstu poklona, koja otkriva deljenje i razmenu koji predstavljaju prokletstvo prekomerne slobode koja ima za cilj da ignoriše svoje duhovne zakone.

Stih 11: „ A posle tri i po dana uđe u njih duh života od Boga, i stadoše na noge; i veliki strah obuze one koji ih videše. “

Dana 20. aprila 1792. godine, Francuskoj su pretile Austrija i Pruska, a ona je svrgnula svog kralja, Luja XVI, 10. avgusta 1792. Revolucionari su pobedili kod Valmija 20. septembra 1792. Kralj Luj XVI je giljotiniran 21. januara 1793. Diktator Robespjer i njegovi prijatelji su redom giljotinirani 28. jula 1794. „Konvencija“ je zamenjena „Direktorijumom“ 25. oktobra 1795. Dva „Tera“ iz 1793. i 1794. trajala su zajedno samo godinu dana. Između 20. aprila 1792. i 25. oktobra 1795. godine, smatrao sam da je ovaj period od „tri i po dana“ ili „tri i po godine“ bio sasvim tačno prorečen. Ali mislim da to trajanje nosi i duhovnu poruku. Ovaj period predstavlja pola nedelje, što može da evocira aluziju na zemaljsku službu Isusa Hrista, koja je trajala tačno „tri i po proročka dana“ i završila se smrću Mesije Isusa Hrista. Duh upoređuje njegovo delovanje sa delovanjem Biblije, njegovih „dva svedoka“, koji su takođe delovali i učili pre nego što su spaljeni na Trgu revolucije u Parizu. Ovim poređenjem, Biblija je, ova vera, poistovećena sa Isusom Hristom, koji je u njoj ponovo razapet i „proboden“, kao što ukazuje Otkrivenje 1:7. Poplava krvoprolića je na kraju zastrašila francuski narod. Takođe, nakon pogubljenja njenog vođe Krvave konvencije, Maksimilijana Robespjera, i njegovih prijatelja Kutona i Sen Žista, prestala su hitna i sistematska pogubljenja. Duh Božji je ponovo probudio duhovnu žeđ ljudi, a praktikovanje religije je postalo legalno, i pre svega, slobodno. Blagotvorni „strah Božiji“ se ponovo pojavio i interesovanje za Bibliju je ponovo rasplamsano, ali do kraja sveta će se s njim boriti i takmičiti filozofske knjige koje su napisali slobodni mislioci čiji je grčki model izvor svih njegovih različitih oblika.

Stih 12: „I čuše glas s neba gde im govori: Popnite se ovamo! I popnuše se na nebo u oblaku; i videše ih neprijatelji njihovi.“

Ova božanska izjava odnosi se na biblijska „dva svedoka“ posle 1798. godine.

Poređenje sa Isusom se nastavlja, jer je on bio koga su njegovi izabranici videli (nakon proroka Ilije) kako se uzdiže na nebo pred njihovim očima. Ali, zauzvrat, njegovi izabranici poslednjeg vremena učiniće isto. Njihovi neprijatelji će ih takođe videti kako se uzdižu na nebo u oblaku gde će ih Isus privući k sebi. Podrška koju Bog pruža svojoj stvari je ista, za Isusa Hrista, njegove izabranike, i u ovom kontekstu Francuske revolucije, Bibliju posle 1798. Da bi potvrdio kraj prorečenog trajanja od „1260 dana“ – godina, 1799. godine, papa Pije VI je umro u pritvoru u Valens-sir-Ron, čime je omogućen, između 1843-44. i 1994. godine, dug period mira od 150 godina prorečen u obliku „pet meseci“ u Otkrivenju 9:5-10. Smrt Luja XVI, kraj monarhije i smrt zarobljenog pape zadaju smrtonosni udarac verskoj netrpeljivosti „zveri koja izlazi iz mora“ u Otkrivenju 13:1-3. Konkordat Direktorijuma leči njegovu ranu, ali više nema koristi od uništene kraljevske podrške, više neće progoniti sve do vremena kraja kada će se protestantska netrpeljivost pojaviti pod imenom „zveri koja izlazi iz zemlje“ u Otkrivenju 13:11.

Stih 13: „U taj čas nastade veliki zemljotres, i deseti deo grada se sruši; i u zemljotresu poginu sedam hiljada ljudi, a ostali se uplašišu i dadoše slavu Bogu nebeskom.“

U ovom vremenu (tom času) ispunio se, u duhovnom obliku, „zemljotres“ koji je već proreкао ispunjenje Lisabonskog 1755. godine, o čemu se govori u temi „šestog pečata“ iz Otkrovenja 6:12. Prema Duhu Božjem, grad Pariz je izgubio „desetinu“ svog stanovništva. Ali drugo značenje može se odnositi, prema Dan. 7:24 i Otkrovenju 13:1, na deseti deo „deset rogova“ ili zapadnih hrišćanskih kraljevstava podložnih papskom rimokatolicizmu. Francuska, koju Rim smatra „najstarijom ćerkom“ Rimokatoličke crkve, pada u ateizam, lišava je podrške i ide toliko daleko da uništava njen autoritet. Četvrta truba je to otkrila: „trećina sunca je udarena“; Poruka „sedam hiljada ljudi je poginulo u

ovom zemljotresu “ potvrđuje ovo govoreći: mnoštvo (hiljadu) verskih „ ljudi “ (sedam: versko osvećenje tog vremena) je poginulo u ovom političkom i društvenom zemljotresu.

Stih 14: „ Drugo gore je prošlo; evo, treće gore dolazi brzo. “ ”.

Tako je intenzivno prolivanje krvi ponovo rasplamsalo strah od Boga, a „Teror“ je prestao , zamenjen carstvom Napoleona I , „ orao “ koji objavljuje poslednje tri „ trube “, tri „ velike nevolje “ za stanovnike zemlje. Pošto objava sledi nakon Francuske revolucije od 1789. do 1798. godine, „ drugo nevolja “ koja mu se pripisuje u stihu 14 ne može se direktno odnositi na nju. Ali za Duha, to je sredstvo koje nam govori da će se novi oblik Francuske revolucije pojaviti neposredno pre povratka Isusa Hrista u slavi. Sada, prema Otkrivenju 8:13, „ drugo nevolja “ se jasno odnosi na temu 6. truba iz Otkrivenja 9:13 koja će, tačno, „ ubiti trećinu ljudi “ pre nego što se Isus Hrist vrati da osveti nepravednu osudu svojih vernih slugu istrebljenjem njihovih smrtnih neprijatelja, poslednjih pobunjenika. Možemo razumeti da, poput masakra koji su izazvali francuski revolucionari, Bog organizuje masakr Trećeg svetskog rata, ovog puta nuklearnog, koji će znatno smanjiti broj stanovnika Zemlje, pre njenog potpunog eliminisanja koje će vratiti njen prvobitni aspekt „ ponora “, nakon konačne destruktivne intervencije Isusa Hrista.

Dvostruko značenje „ drugog jaoa “ povezuje četvrtu trubu sa šestom iz duhovnog razloga. Struktura Otkrivenja deli vreme hrišćanske ere na dva dela. U prvom, „ jao “ kažnjava krive kažnjene pre 1844. godine, a u drugom, one kažnjene posle 1844. godine, neposredno pre kraja sveta. Sada, dve kaznene radnje dele značenje koje Bog daje svojoj četvrtoj kazni u Levitskoj 26:25: „ Poslaću mač koji će osvetiti moj zavet . “ Prva kazna je pogodila one koji nisu primili poruku Reformacije, delo koje je Isus pripremio za svoje izabranike, a druga, one koji nisu odgovorili na Božji zahtev da završe ovu Reformaciju od 1843. godine pa nadalje. Otkrivena svetlost kojom Bog gradi ovu trajnu Reformaciju biće predstavljena do časa kada se završi vreme probe.

Pregledajući stvari i dela koja je Bog pripisao ljudima Francuske revolucije od 1789. do 1795. godine, nalazimo one koje može pripisati zapadnim ljudima poslednjih dana. Nalazimo isti prezir, istu bezbožnost i mržnju prema verskim obredima i onima koji ih uče; ponašanje koje ovog puta proizilazi iz izvanrednog razvoja nauke i tehnologije. Tokom godina mira, ateizam i lažna religija osvojili su zapadni svet. Bog stoga ima dobar razlog da nam, za ovu temu, ponudi dvostruko čitanje; ponašanje „ preživelih “ čini glavnu razliku između revolucionarne ere i naučnog vremena poslednjih dana čovečanstva. Da budemo jasniji, prema Otkrivenju 11:11-13, „ preživeli “ iz prvog čitanja koje se tiče „ četvrte trube “ „ pokajali su se “, dok se „ preživeli “ iz drugog koje se tiče „ šeste trube “ „ nisu pokajali “, prema Otkrivenju 9:20-21.

Treća „ velika nevolja “ (za grešnike): Slavni povratak Hrista osvetnika

Stih 15: „ Sedmi anđeo zatrubi. I na nebu se začuše jaki glasovi koji govore: 'Carstva ovoga sveta postadoše carstva Gospoda našeg i Hrista njegovog, i on će carovati u vekove vekova. '“

Poslednja tema poglavlja je tema „ sedme trube “ koja označava, podsećam vas, trenutak kada se nevidljivi stvoritelj Bog čini vidljivim očima svojih neprijatelja, potvrđujući Otkr. 1:7: „ Evo, dolazi sa oblacima i svako oko će ga videti, čak i oni koji su ga proboli . “ „ Oni koji su ga proboli “, koji su proboli Isusa, njegovi su neprijatelji svih epoha hrišćanske ere, uključujući i one poslednje. Proboli su

ga progoneći njegove verne učenike, o kojima je rekao: „ Kad god učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste (Mt. 25:40).“ Sa neba se dižu glasni glasovi da proslave događaj. To su stanovnici neba koji su se već izrazili da proslavljaju proterivanje đavola i njegovih demona sa neba od strane pobedonosnog Hrista, nazvanog „ Mihailo “ u Otkr. 12:7-12. Oni učestvuju u radosti izabranih, oslobođenih i pobedonosnih od strane Isusa Hrista. Istorija zemaljskog greha će prestati zbog nedostatka grešnika uništenih ustima božanskog Hrista. Đavo, „ knez ovoga sveta “ prema Isusu, gubi svoj posed grešnog sveta koji je Bog uništio. On će ostati još hiljadu godina na pustoj zemlji, ne nanoseći nikome štetu, čekajući svoje potpuno eliminisanje na poslednjem sudu sa svim ostalim grešnicima koje će Bog vaskrsati u tu svrhu.

Velika nebeska sreća izabranih otkupljenih krvlju Isusa Hrista

Stih 16: „ A dvadeset četiri starešine, koje seđahu pred Bogom na prestolima svojim, padoše ničice i pokloniše se Bogu .“

Izabrani su ušli u nebesko carstvo Božije, sedeći na prestolima u prisustvu Božijem, oni će vladati, ili suditi zlima prema Otkrivenju 20:4. Ovaj stih evocira kontekst nebeskog početka iskupljenih iz Otkrivenja 4. Ovaj stih predstavlja oblik koji istinsko obožavanje Boga mora da poprими. Prostracija, na kolenima, licem do zemlje, je oblik koji je Bog ozakonio.

Stih 17: „ Govoreći: Zahvaljujemo ti, Gospode Bože Svedržitelju, koji jesi i koji si bio, što si uzeo svoju veliku silu i zacario se. “

Iskupljeni obnavljaju svoju zahvalnost i klanjaju se pred Isusom Hristom, „ Svemogućim Bogom koji jeste i koji beše “ „ i koji dođe “, kako je najavljeno u Otkrivenju 1:4. „ Preuzeo si svoju veliku moć “ koje si se odrekao da bi spasio svoje izabrane i iskupio njihove grehe svojom smrću u svojoj službi kao „ Jagnje “; „ Jagnje Božje koje uzima grehe sveta “ . „ Preuzeo si svoje carstvo “; sugerisani kontekst je zaista onaj gde je Duh odveo Jovana u Otkrivenju 1:10; istorija Hristovog sabora na zemlji je u prošlosti. U ovoj fazi, „ sedam sabora “ je iza izabranih. Isusova vladavina, predmet nade vere izabranih, postala je stvarnost.

Stih 18: „ Narodi se razgneviše; i dođe gnev Tvoj, i vreme je da sudiš mrtvima, da nagradiš sluge Tvoje, proroke, svece i one koji se boje imena Tvoga, male i velike, i da pogubiš one koji uništavaju zemlju. “

nalazimo veoma korisne informacije o redosledu prorečenih događaja . 6. truba ubijena trećina čovečanstva , to jest, „ Narodi su se razgnevili “, i pred našim očima, 2020-2021, svedoci smo uzroka ove iritacije: Kovid-19 i ekonomska propast koju je izazvao, islamska agresija, i odmah zatim, ruska ofanziva sa svojim saveznicima. Nakon ovog strašnog i razornog sukoba, nakon proglašenja nedeljnog zakona od strane „ zveri zemaljske “, to jest, protestantske i katoličke koalicije američkih i evropskih preživelih, Bog je na njih izlio „ sedam poslednjih pošasti svog gneva “ opisanih u Otkrivenju 16. U vreme sedmog, Isus se pojavio da spase svoje izabrane i uništi pale. Zatim dolazi program pripremljen za „ hiljadu godina “ sedmog milenijuma. Na nebu, prema Otkrivenju 4:1, održaće se sud zlima: „ i došlo je vreme da se sude mrtvima “. Sveti dobijaju svoju nagradu: večni život koji je Isus Hristos obećao svojim izabranima. Konačno dobijaju jutarnju zvezdu i krunu obećanu izabranima koji su pobedili u borbi vere: „ da nagradiš sluge svoje proroke “. Bog ovde podseća na važnost proročanstva

za sve vekove (prema 2. Petr. 1:19), a posebno u poslednjim danima. „Sveti i oni koji se boje tvog imena“, to jest, oni koji su pozitivno odgovorili na poruke tri anđela iz Otkrivenja 14:7 do 13; prvi od njih podseća na mudrost koja se sastoji u strahu od njega, poslušnosti njemu i neosporavanju njegovih zapovesti, govoreći: „Bojte se Boga i dajte mu slavu“, u njegovom aspektu Boga stvoritelja, „jer je došao čas suda njegovog, i poklonite se onome koji je stvorio nebo i more i zemlju i izvore voda.“

Stih 19: „I otvori se hram Božiji na nebu, i pokaza se u hramu njegovom kovčeg zaveta njegovog. I biše munje, glasovi, gromovi, zemljotres i veliki grad.“

Sve teme o kojima se raspravlja u ovoj knjizi Otkrivenja slivaju se u ovaj istorijski trenutak velikog slavnog povratka našeg božanskog Gospoda Isusa Hrista. Ovaj stih cilja na kontekst u kojem se sledeće teme ispunjavaju i završavaju:

Otkr. 1: Adventizam:

Stih 4: „Jovan sedam crkvama koje su u Aziji: blagodat vam i mir od Onoga koji jeste i koji beše i koji će doći; i od sedam duhova koji su pred prestolom Njegovim.“

Stih 7: „Evo, dolazi sa oblacima; i svako oko će ga videti, i oni koji su ga proboli; i sva plemena zemaljska će plakati zbog njega. Da. Amin!“

Stih 8: „Ja sam Alfa i Omega, govori Gospod Bog, koji jeste i koji beše i koji dolazi, Svedržitelj.“

Stih 10: „Bih u Duhu na dan Gospodnji, i čuh za sobom jak glas, kao trubu,“

Otkr. 3: Sedmi sabor: kraj „laodikejske“ ere (= ljudi suđeni).

Otkr. 6:17: Veliki dan Božjeg gneva protiv pobunjenih ljudi „jer je došao veliki dan njegovog gneva, i ko će moći da opstane?“

Otkr. 13: „zver koja izlazi sa zemlje“ (protestantska i katolička koalicija) i njen nedeljni zakon; stih 15: „I dala joj je vlast da oživi lik zveri, da lik zveri progovori i da učini da se pobiju svi koji se ne poklone liku zveri.“

Otkr. 14: Dve teme „žetve“ (kraj sveta i uznesenje izabranih) i „berbe“ (pokolja lažnih pastira od strane njihovih zavedenih i prevarenih sledbenika).

Otkr. 16: Stih 16: „veliki dan bitke Armagedon“

Božje direktne i vidljive intervencije: „i biše munje, glasovi, grmljavine i zemljotres“, već citirano u Otkrivenju 4:5 i 8:5. Ali ovde Duh dodaje „i grad veliki“; „grad“ kojim se tema sedme od „sedam poslednjih pošasti“ u Otkrivenju 16:21 upotpunjuje.

Kontekst povratka Isusa Hrista je stoga obeležen najnovijom adventističkom temom koja ovog puta , u proleće 2030. godine, donosi istinsko spasenje ponuđeno izabranima, dobijeno krvlju koju je prolio Isus Hristos. To je čas njegovog sukoba sa pobunjenicima koji se spremaju da ubiju njegove izabranike koji odbijaju rimsku nedelju i drže svoju vernost Suboti koju je Bog osveštao od prve nedelje njegovog stvaranja sveta. „ Šesti pečat “ iz Otkrivenja 6 ilustruje ponašanje i užas ovih pobunjenika koje je Gospod uhvatio u činu namernog genocida nad svojim blagoslovenim i voljenim izabranicima. Tema neslaganja je evocirana u ovom stihu 19. To je božanski zakon sačuvan u „kovčegu svedočanstva “ u svetinji nad svetinjama nad svetinjama i hebrejskom „ hramu “. Kovčeg duguje svoj ugled i svoju veoma visoku svetost samo činjenici da sadrži ploče zakona urezane prstom samog Boga, lično, u prisustvu Mojsija, njegovog vernog slugu. Biblija nam omogućava da razumemo šta izaziva užas pobunjenika u vreme povratka Isusa Hrista. Jer to je ono što stihovi od 1 do 6 Psalma 50 objavljuju:

„ Psalam Asafov. Bog, Bog, Jahve, govori i priziva zemlju, od istoka sunca do zalaska sunca. Iz Siona, savršenstva lepote, Bog sija. Bog naš dolazi, neće ćutati; pred njim je oganj koji spaljuje, a oko njega žestoka oluja . On vapi nebesima odozgo i zemlji da sudi narodu svome : Saberite k meni moje svece, koji su sa mnom sklopili zavet žrtvom! - I nebesa će objaviti njegovu pravdu , jer je Bog sudija . “

U kontekstu terora, pobunjenici će videti tekst četvrte od deset Božjih zapovesti prikazan na nebu u vatrenim slovima. I ovim božanskim delovanjem, znaće da ih Bog osuđuje na prvu i „ drugu smrt “.

Ovaj poslednji stih teme „ sedme trube “ otkriva i potvrđuje važnost koju Bog daje svom zakonu, što osporava buntovno lažno hrišćanstvo. Božanski zakon je omalovažavao pod izgovorom navodne suprotstavljenosti između zakona i blagodati. Ova greška je rezultat pogrešnog tumačenja reči koje je apostol Pavle izgovorio u svojim pismima. Stoga ću ovde razvejati svaku sumnju pružajući jasna i jednostavna objašnjenja. U Rimljanima 6, Pavle suprotstavlja one koji su „ pod zakonom “ onima koji su „ pod blagodaću “, isključivo zbog konteksta svog vremena kada novi zavet počinje. Formulom „ pod zakonom “ on se odnosi na Jevreje starog zaveta koji odbacuju novi zavet zasnovan na savršenoj pravednosti Isusa Hrista. A na izabrane koji ulaze u ovaj novi zavet on se odnosi formulom „ sa zakonom “. Jer to je korist koju donosi blagodat, u ime koje Isus Hristos, u Svetom Duhu, pomaže svojim izabranima i uči ih da vole i poštuju sveti božanski zakon. Pokoravajući mu se, on je tada „ sa zakonom “ i budući „ pod blagodaću “, nije ni „ pod zakonom “. Ponovo se podsećam da Pavle kaže za božanski zakon da je „ svet i da je zapovest pravedna i dobra “; što delim sa njim u Isusu Hristu. Dok Pavle osuđuje greh, nastojeći da ubedi svoje čitaoce da više ne smeju grešiti budući u Hristu, savremeni pobunjenici koriste njegove tekstove da mu protivreče tako što Isusa Hrista, za koga tvrde, čine „ slugom greha “ koga je Rim ustanovio 7. marta 321. godine. Dok je Pavle izjavio u Gal. 2:17: „ Ako li tražimo da se opravdamo u Hristu, ako se i sami nađemo grešnici , zar je Hristos sluga greha?“ Daleko od toga ! » Hajde da primetimo važnost preciznosti, „ daleko od toga“ „, koja osuđuje religiozno shvatanje lažne, buntovne moderne hrišćanske vere, i to od 7. marta 321. godine, datuma kada je rimski „ greh “ ušao u zapadnu i istočnu hrišćansku veru autoritetom paganskog rimskog cara, Konstantina I.

U ovom kontekstu „ sedme trube “, prvih šest hiljada godina koje je Bog izdvojio za svoj izbor zemaljskih izabranika, u svom sveukupnom projektu od sedam hiljada godina, završava se. Zatim počinje sedmi milenijum, ili „ hiljadu godina “ iz Otkrivenja 20, posvećen nebeskom sudu pobunjenika od strane izabranih koje je otkupio Isus Hristos, temi Otkrivenja 4.

Otkrivenje 12 : Veliki centralni plan

Žena – Rimski agresor – Žena u pustinji – Zagrada: Borba na nebu – Žena u pustinji – Reformacija – Ateizam-

Adventistički ostatak

Pobedonosna žena, nevesta Hristova, Jagnje Božije

Stih 1: „ I veliki znak pojavi se na nebu: žena obučena u sunce, mesec pod nogama njenim, a na glavi njenoj kruna od dvanaest zvezda. “

I ovde se nekoliko tema prati u nekoliko slika ili scena. Prva slika ilustruje Izabrani sabor koji će imati koristi od pobede Isusa Hrista, njegove jedine Glave, prema Ef. 5:23. Pod simbolom „ žene “, „ Nevesta “ Hristova je obavijena „ suncem pravednosti “ prorečenom u Mal. 4:2. U dvostrukoj primeni, „ mesec “, simbol tame, je „ pod njenim nogama “. Ovi neprijatelji su istorijski i hronološki Jevreji starog zaveta i pali hrišćani, katolici, pravoslavci, protestanti i adventisti, novog. Na njenoj

glavi, „ kruna od dvanaest zvezda “ simbolizuje njenu pobjedu u zavetu Boga, 7, sa čovekom, 5, što znači broj 12.

Progonjena žena pre konačne pobjede

Stih 2: „ Bila je trudna i vapila je, trudeći se i u porođajnim mukama .

U stihu 2, „ bolovi porođaja “ odnose se na zemaljsko progonjenje koje je prethodilo vremenu nebeske slave. Ovu sliku je koristio Isus u Jovanu 16:21-22: „ Žena koja porođa ima tugu jer je došao njen čas; a kad rodi, više se ne seća bola, nego radosti što se čovek rodio na svet.“ Tako i vi sada imate žalost; ali ću vas opet videti, i vaše će se srce radovati, i vašu radost niko vam neće uzeti .

Paganski progonitelj žena: Rim, veliki carski grad

Stih 3: „ I drugi znak pojavi se na nebu: i gle, velika crvena zmaja koja ima sedam glava i deset rogova, i na glavama njenim sedam kruna. “

Stih 3 identifikuje svog progonitelja: đavola, naravno, ali on deluje kroz zemaljske telesne sile koje progone izabrane, po svojoj volji. U svom delovanju, on koristi dve uzastopne strategije: strategiju „ zmaja “ i strategiju „ zmije “. Prva, strategija „ zmaja “, je otvoreni napad koji koristi paganski carski Rim. Tako nalazimo simbole koji su već viđeni u Dan. 7:7 gde se Rim pojavio u obliku četvrte monstruoze životinje sa „ deset rogova “. Paganski kontekst je potvrđen prisustvom „dijadema “ koje su ovde postavljene na „ sedam glava “, simbol rimskog grada prema Otkrivenju 17. Ova preciznost zaslužuje našu punu pažnju, jer nam, svaki put kada se ova slika predstavi, ukazuje na postavljanje „ dijadema “, prorečen istorijski kontekst.

Religiozni progonitelj žena: Papski katolički Rim

Stih 4: „ Njegov rep odnese trećinu zvezda s neba i baci ih na zemlju. A zmaj stade pred ženu koja će roditi, da proždere njeno dete kad se rodi. “

Ovaj stih ponovo preuzima, pod novim simbolima, poruku iz Otkrivenja 11:1-3 gde je papski Rim ovlašćen od Boga, pod nazivom „ štapa “, da „ gazi nogama sveti grad 42 meseca “.

U Danilu, „ deset rogova “ Rimskog carstva trebalo je da nasledi papski „ mali rog “ (od 538. do 1798. godine). Ovo sukcesije je potvrđeno ovde u Otkrivenju 12, stih 4.

Termin „ rep “ koji cilja lažni proročica „ Jezavela “ iz Otkrivenja 2:20 ilustruje ovu sukcesiju lažno hrišćanskog papskog religioznog Rima. Optužba navedena u Dan. 8:10 je ovde obnovljena. Žrtve njenih lukavstava i zavoda dostojnih „ zmije “ iz Postanja, gaze se pod simbolom „ zvezda nebeskih “, to jest, pod nazivom „ građana nebeskog carstva “ koji Isus pripisuje svojim učenicima. „ Trećina je uvučena u svoj pad .“ Trećina se ne navodi zbog svog doslovnog značenja, već, kao i svuda u proročanstvu, kao značajan deo ukupnog broja hrišćana koji su testirani. Žrtve mogu čak i premašiti ovaj udeo doslovne trećine.

Stih 5: „ I rodi sina, koji će vladati svim narodima gvozdenom palicom. I dete njeno bi uzneseno k Bogu i k prestolu njegovom. “

U dvostrukoj primeni, proročanstvo podseća na to kako se đavo borio za stvar Mesije od njegovog rođenja do njegove pobedonosne smrti. Ali ova pobjeda je pobjeda prvorodenog, posle koga će svi njegovi izabranici uspeti, da nastave istu borbu dok se ne postigne konačna pobjeda. U tom trenutku, primivši nebesko telo, oni će sa njim deliti njegov sud nad zlima i tamo će, zajedno, „ vladati narodima gvozdenom palicom “ koja će doneti presudu o „ mukama druge smrti “ poslednjeg suda. Iskustvo Hrista i iskustvo njegovih izabranika stapaju se u jedno zajedničko iskustvo, a slika „ deteta uznesenog k Bogu i k njegovom prestolu “, dakle na nebo, jeste slika zemaljskog „izbavljenja“ izabranih koje će se ostvariti 2030. godine, po povratku Hrista osvetnika. Oni će biti izbavljeni od „ muka “ porođaj „. Dete je simbol autentičnog, uspešnog i pobedonosnog hrišćanskog obraćenja.

Stih 6: „ A žena pobegne u pustinju, gde joj Bog pripremi mesto da je onde hrane hiljadu dvesta i šezdeset dana. “

Progonjena skupština je mirna i nenaoružana, njeno jedino oružje je Biblija, Reč Božja, mač Duha, može samo da pobegne pred svojim agresorima. Stih 6 podseća na vreme progoniteljske papske vladavine tokom „ 1260 proročkih dana“ ili 1260 stvarnih godina prema zakonu iz Jezeckija 4:5-6. Ovo vreme je za hrišćansku veru vreme bolnog iskušenja koje sugerise pominjanje reči „ pustinja “ gde je „vođena od Boga“. Tako deli patnju „ dva svedoka “ iz Otkrivenja 11:3. U Dan. 8:12, ova božanska rečenica je formulisana ovako: „ vojska je izbavljena večnim grehom “; greh počinjen napuštanjem poštovanja subotnjeg dana odmora od 7. marta 321. godine.

Otvaranje zgrade: borba na nebu

Stih 7: „ I nastade rat na nebu. Mihailo i njegovi anđeli ratovaše protiv zmaja. I ratovaše zmaj i njegovi anđeli. “

Najavljeno uznesenje svetaca zasluži objašnjenje koje nam Duh predstavlja u nekoj vrsti zgrade. To će biti omogućeno zbog pobjede Isusa Hrista nad grehom i smrću. Ova pobjeda je potvrđena nakon njegovog vaskrsenja, ali nam Duh ovde otkriva posledice koje je imala za stanovnike neba koji su do tog trenutka bili u kontaktu sa demonima i samim Satanom.

Veoma važno : ovaj nebeski sukob, nevidljiv ljudskim očima, baca svetlo na značenje enigmatičnih reči koje je Isus izgovorio dok je bio na zemlji. U Jovanu 14:1-3, Isus je rekao: „ Neka se ne uznemirava srce vaše. Verujte u Boga i verujte u mene. U domu Oca mog ima mnogo stanova. Da nije tako, rekao bih vam: Idem da vam pripremim mesto . I kad odem i pripremim vam mesto , opet ću doći i primiti vas k sebi, da i vi budete gde sam ja. “ Značenje dato „ pripremi “ ovog „ mesta “ pojaviće se u stihu koji sledi.

Stih 8: „ Ali ne nadvladaše, niti im se više nađe mesta na nebu. “

Ovaj nebeski rat nema ništa zajedničko sa našim zemaljskim ratovima; on ne izaziva smrtne slučajeve odmah, a dva suprotstavljena tabora nisu jednaka. Veliki Bog stvoritelj koji se predstavlja u skromnom i bratskom aspektu arhanđela „ Mihaila “ je i dalje svemoćni Bog pred kojim sva njegova

stvorenja treba da se poklone i poslušaju. Satana i njegovi demoni su među tim pobunjenim stvorenjima, koja se pokoravaju samo pod prinudom, i konačno, ne mogu da se odupru i primorani su da se pokore, kada ih veliki Bog istera sa neba svojom svemoći. Tokom svoje zemaljske službe, Isusa su se plašili zli anđeli koji su mu se pokoravali i svedočili da je on zaista „ Sin Božji “ božanskog plana, tako ga nazivajući.

U ovom stihu Duh precizira: „ više im nije bilo mesta na nebu “. Ovo „ mesto “ koje su zauzimali nebeski pobunjenici u carstvu Božjem moralo je biti oslobođeno kako bi ovo nebesko carstvo moglo biti „ očišćeno “ i „ pripremljeno “ da primi Hristove izabranike na dan njegove poslednje bitke protiv zemaljskih pobunjenika prilikom njegovog dolaska u slavi. Tada će, uzimajući svoje izabranike sa sobom, „ oni uvek biti s njim, gde god da je on “, to jest, na očišćenom nebu tako „ pripremljenom “ da ih primi. Deo zemlje će tada biti pustoš tipa prorečenog rečju „ bezdan “ od Postanja 1:2. U svetlosti ove bitke, božanski projekat spasenja je osvetljen i svaka ključna reč njegovog plana otkriva svoje značenje. To je slučaj sa ovim stihovima citiranim u Jevr. 9:23: „ Zato je bilo neophodno, pošto su likovi Stvari na nebu morale su se očistiti na ovaj način, da bi se same nebeske stvari mogle očistiti žrtvama boljim od ovih. » Dakle, neophodna „ izvrsnija žrtva “ bila je dobrovoljna smrt Mesije po imenu Isus, prinesena da iskupi grehe svojih izabranika, ali pre svega, da bi za svoja stvorenja i za sebe stekao legitimno zakonsko pravo da osudi na smrt nebeske i zemaljske pobunjenike. Na taj način je „ nebesko svetilište Božje bilo „ očišćeno “, prvo, a zatim, po povratku pobedonosnog Hrista, doći će red na zemlju koju on označava kao svoje „ podnožje “, ali ne kao svoje „svetilište“ u Isaiji 66:1-2: „ Ovako govori Gospod: Nebo je moj presto, a zemlja je moje podnožje . Kakvu kuću ćete mi sazidati, ili kakvo mesto ćete mi naseliti? Sve je to mojom rukom stvoreno, i sve je postalo, govori Jahve. Na ovo ću pogledati: na onoga koji je smiren i skrušen duhom, na onoga koji se boji moje reči.“ „; ili, prema Jezekilju 9:4, o „ onima koji uzdišu i plaču zbog gnusoba “ koje su počinili.

Stih 9: „ I zbačen bi veliki zmaj, stara zmija, koja se zove đavo i satana, koji vara sav svet; zbačen bi na zemlju, i anđeli njegovi biše zbačeni s njim. “

Nebeska bića su prva imala koristi od duhovnog čišćenja koje je preduzeo pobedonosni Hristos. On je isterao đavola i njegove anđeoske demone sa neba, koji su bili „ zbačeni “ na zemlju na dve hiljade godina. Đavo tako zna „vreme “ koje je preostalo njemu lično i njegovim demonima da deluju protiv izabranih svetaca i božanske istine.

Napomena : Isus nije samo otkrio čovečanstvu karakter Boga, već ih je upoznao i sa ovim zastrašujućim likom, đavolom, o kome je stari zavet malo govorio, ostavljajući ga gotovo neupućenim. Od Isusove pobede nad đavolom, borba između dva tabora se intenzivirala zbog samog zatvaranja demona koji sada nevidljivo žive među ljudima na zemlji i u celoj našoj zemaljskoj dimenziji, koja uključuje planete i zvezde na nebu. To su jedini vanzemaljci u našoj zemaljskoj dimenziji.

Moram ovde da podsetim da je ispravno razumevanje celokupnog spasonosnog projekta programa koji je Bog osmislio ekskluzivna privilegija rezervisana za njegove izabranike. Jer, lažna vera se prepoznaje po činjenici da je uvek pogrešna u svojim tumačenjima njegovog projekta. To se pokazalo još od Jevreja koji su Mesiji dali prorokovanje u Svetom pismu o ulozi donošenja telesnog izbavljenja, dok je Bog planirao samo duhovno izbavljenje; izbavljenje od greha. Slično tome, danas, lažna hrišćanska vera čeka povratak Isusa Hrista, uspostavljanje njegovog carstva i njegove moći na zemlji; stvari koje Bog nije stavio u svoj program kao što nas uči njegovo proročko Otkrovenje. Naprotiv,

njegov slavni dolazak označice kraj njihovog života koji je ostao nosilac njihovih grijehova i sve njihove krivice prema njemu.

Hristov izabranik zna da je slobodan život počeo na nebu i da će, nakon zemaljskog perioda neophodnog za savršeno ispoljavanje njegove ljubavi i pravde, Bog Stvoritelj produžiti život svojih stvorenja koja su ostala verna na nebu i na zemlji, večno u njegovom nebeskom obličju. Nebeski i zemaljski pobunjenici će tada biti osuđeni, uništeni i poništeni.

Carstvo nebesko je oslobođeno

Stih 10: „ I čuh jak glas gde govori na nebu: Sada je došlo spasenje i sila i carstvo Boga našeg i moć Hrista njegovog; jer je zbačen tužitelj braće naše, koji ih je tužio pred Bogom našim dan i noć. “

Ovo „ Sada “ cilja na datum 7. april, 30. april, prvi dan u nedelji posle srede, 3. aprila, u kojem je, prihvativši krst, Isus pobedio đavola, grijeh i smrt. Tog prvog dana u nedelji, rekao je Mariji: „ Ne dotiči me se; još se nisam uzneo Ocu svome .“ Njegova pobjeda je i dalje morala biti zvanična na nebu, i od tada, u svojoj božanskoj svemoći, pod svojim ponovo otkrivenim anđeoskim imenom „ Mihail “, isterao je đavola i njegove demone sa neba. Važno je napomenuti citat „ tužilac naše braće, koji ih je optuživao pred Bogom našim danju i noću “. To nam otkriva ogromno univerzalno bratstvo Božjeg tabora, koje deli svoje odbacivanje pobunjeničkog tabora sa izabranicima zemlje. Ko su ta „ braća “? Oni na nebu i oni na zemlji, poput Jova, koji je delimično predat đavolu da bi mu dokazao da su njegove „ optužbe “ neosnovane.

Stih 11: „ I pobediše ga krvlju Jagnjetovom i rečju svedočanstva svoga, i ne ljubiše duše svoje do smrti. “

Obrazac o kome se govori u ovom stihu nalazi se u poruci iz „ Smirnske “ ere, i ova poruka ukazuje na standard vere koji je Isus Hrist zahtevao za sva prorečena doba do Njegovog slavnog povratka.

Pobjeda „ Mihaila “, nebeskog božanskog imena našeg Spasitelja Isusa Hrista, opravdava njegove svečane izjave date u Mateju 28:18-20: „ I pristupivši Isus reče im: Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji . Idite, dakle, i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da drže sve što sam vam zapovedio. I evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka veka. “

Dakle, na temelju svog prvog zaveta, Bog je Mojsiju otkrio istoriju porekla naše zemaljske dimenzije, ali samo nama koji živimo u poslednjim danima čovečanstva otkriva razumevanje svog globalnog plana spasenja, zatvarajući zgradu iskustva zemaljskog grijeha koje će na kraju trajati šest hiljada godina. Stoga delimo sa Bogom očekivanje večnog ponovnog sjedinjenja svih njegovih vernih nebeskih i zemaljskih izabranika. Stoga je privilegija izabranika da svoju pažnju usmerimo na nebo i njegove stanovnike. Jer, sa svoje strane, nisu prestali da budu zainteresovani za sudbinu izabranika i našu zemaljsku istoriju, od stvaranja do kraja sveta, kao što je napisano u 1. Korinćanima 4:9: „ Jer mi se čini da nas je Bog učinio apostolima poslednjima, osuđenima na smrt na neki način, pošto smo postali prikaz svetlu, anđelima i ljudima. “

Situacija sa zemljištem se pogoršava

Stih 12: „ Zato se radujte, nebesa i vi koji živite u njima! Teško zemlji i moru! Jer je đavo sišao k vama sa velikim gnevom, znajući da mu je ostalo malo vremena. “

„ Stanovnici neba “ su prvi bili koji su se „ radovali “ Hristovoj pobjedi. Ali pandan ovoj radosti je intenziviranje „ nevolje “ za „stanovnike zemlje “. Jer đavo zna da je osuđen na smrt uz pomilovanje i da ima „ malo vremena “ da deluje protiv svog plana spasenja. Dela koja je 2000 godina sprovodio demonski tabor ograničen na zemlju, sva su otkrivena od strane Isusa Hrista u njegovom Otkrovenju ili Apokalipsi. Ovo je tema ovog dela koje pišem za vas. A od 2018. godine, izabranici Isusa Hrista dele ovo znanje o kraju vremena rezervisanog za đavola za njegovo delo zavodjenja; završiće se u proleće 2030. godine slavnim povratkom njihovog božanskog Učitelja. Zagrada ove teme završava se stihom 12.

Zatvaranje zagrade borbe na nebu

Nastavak teme žene koju vode u pustinji

Stih 13: „ Kad zmaj vide da je zbačen na zemlju, počne da progoni ženu koja rodi muško dete. “

Ova zagrada omogućava Duhu da se vrati temi papske vladavine iz 6. stiha. Termin „ zmaj “ u ovom stihu se i dalje odnosi na samog đavola, Satanu. Ali njegova borba protiv „ žene “ sprovodi se rimskim delovanjem, sukcesivno carskim, a zatim papskim.

Stih 14: „ I ženi biše data dva krila velikog orla, da odleti u pustinju, na svoje mesto, gde će se hraniti vreme i vremena i pola vremena, daleko od lica zmije. “

U ovom stihu 14, on nastavlja poruku ukazujući na trajanje papske vladavine u obliku „ tri i po godine“, „ vreme, vremena i pola vremena “, što je već korišćeno u Danilu 7:25. U ovom ponavljanju, novi detalji će biti otkriveni u hronološkom nizu događaja. Mora se napomenuti jedan detalj: „ zmaj “ iz stiha 4 zamenjen je „ zmijom “ na isti način na koji je „ zmaj “ iz stiha 3 zamenjen „ repom “. Izrazi „ zmija i rep “ otkrivaju nam promenu aktivne taktike koju Bog, „ veliki orao “, inspiriše u đavolu i njegovim demonima. Nakon otvorene agresije „zmaja “ sledi lukava i religiozna laž „zmije “, koja se ispunjava papskom vladavinom od 1260 prorečenih godina. Pominjanje „ zmije “ omogućava Bogu da nam predloži poređenje sa okolnostima prvorodnog greha. Baš kao što je Eva bila zavedena „ zmijom “ kroz koju se đavo izrazio; „ Žena “, „ nevesta “ Hristova, podvrgnuta je iskušenju lažnih reči koje joj đavo predstavlja kroz „ usta “ svojih agenata papskog rimokatolicizma.

Stih 15: „ I zmija iz usta svojih izbaci vodu kao reku za ženom, da je odnese reka. “

Stih 15 ilustruje katolički progon kome je izložena nevernička hrišćanska vera; poput „ voda reke “ koje „ odnose “ sve što joj je na dohvata ruke. Rimokatolička papska „ usta “ pokrenula su svoje katoličke, fanatične i okrutne lige protiv svojih verskih protivnika. Savršeno dostignuće ove akcije je stvaranje korpusa „zmajeva“ od strane Luja XIV, kojeg je savetovao biskup Le Telije. Ovo vojno telo, stvoreno da bi sprovelo mirni protestantski otpor, imalo je cilj da „ uvuče “ sve slabe i krotke izabranike Hristove u njegove dogme, primoravajući ih da biraju između prelaska u katoličanstvo ili odvođenja u ropstvo ili smrti nakon užasnog zlostavljanja i mučenja.

Stih 16: „ I zemlja pomoga ženi, i zemlja otvori usta svoja i proguta reku koju izbaci zmaj iz usta svojih. “

Duh nam nudi dva preklapajuća tumačenja za ovaj jedan stih. Treba napomenuti da su „ žena “ i „ zemlja “ ovde dva različita entiteta i da „ zemlja “ može simbolizovati protestantsku veru ili bukvalno zemlju, tlo naše planete. Ovo će ovom stihu dati dva tumačenja koja hronološki slede jedno drugo u božanskom Otkrivenju.

Prva poruka: lažni zverski protestantizam : Hronološkim redom, prvo, „ žena “ odgovara slikovitom opisu mirnih protestanata Reformacije čija su zvanična „ usta “ (usta Martina Lutera iz 1517. godine) osuđivala katoličke grehe; što je opravdalo njihovo ime: „Protestanti“ ili oni koji protestuju protiv katoličke verske nepravde koja greši protiv Boga i ubija njegove istinske slugu. Još jedna licemerna komponenta protestantizma, simbolizovana rečju „ zemlja “, takođe je otvorila svoja „ usta “ da osudi katoličku veru, ali je uzela oružje i njeni nasilni udarci „ progutali “ su značajan deo boraca katoličkih liga. Reč „ zemlja “ ovde simbolizuje čuvene „hugenote“, protestantske borce Sevena, i one iz vojnih uporišta poput La Rošela tokom „ratova religija“ u kojima Bogu nisu služile niti su ga poštovale dve suprotstavljene grupe boraca.

Druga poruka: osvetnički mač francuskog nacionalnog ateizma . U drugom čitanju, i hronološkim redom, ovaj stih 16 otkriva kako će Francuska revolucija potpuno progutati papsku agresiju katoličkih monarhija. Ovo je glavna poruka ovog stiha. I to je ona koju Bog daje ulozi „ 4. truba “ iz Otkrivenja 8:12 i „ zver koja izlazi iz bezdana “ iz Otkrivenja 11:7, u analogiji sa Levitskom 26:25, dolazi, kaže Bog, kao „ mač, da osveti moj zavet “ koji su izdali pobunjeni katolički grešnici. Ova slika je zasnovana na kazni pobunjenika „ Koreja “ u Brojevima 16:32: „ Zemlja otvori usta svoja i proguta ih, njih i njihove kuće, sa svim narodom Korejevim i svim njihovim imanjem .“ U savršenom skladu sa božanskim Otkrivenjem i istorijskim ispunjenjem, ova uporedna slika podseća na odbacivanje božanskog zakona od strane pobunjenika u obe situacije.

Zmajev poslednji neprijatelj : Adventistički ostatak žena

Stih 17: „ I razgnevi se zmaj na ženu, i ode da se zarati sa ostatkom njenog potomstva, koji drže zapovesti Božije i imaju svedočanstvo Isusa Hrista. “

Prelazeći u tišini preko 150 godina aktivnosti protestanata pogođenih božanskim prokletstvom, teme „ pete trube “, Duh evocira poslednju zemaljsku bitku đavola i njegovih nebeskih i zemaljskih slugu, i pokazuje nam mete njihove zajedničke mržnje. Ove poslednje mete biće Izabrani, poslednji potomci i naslednici adventističkih pionira iz 1873. godine kojima je ovaj poslednji iskušenje najavljeno prema Otkrivenju 3:10 . Pioniri čiju će misiju završiti, noseći isti njihov božanski blagoslov. Moraće čvrsto i verno da podrže delo koje im je Isus poverio: odbijajući da na bilo koji način poštuju „ žig zveri “, to jest, rimsku nedelju, držeći se, verno i po koju god cenu, prakse subotnjeg odmora, tokom subote, pravog sedmog dana u nedelji, vremena koje je organizovao i ustanovio veliki i svemoćni Bog stvoritelj. To je istina koja se pojavljuje u ovom opisu „ ostatka ženinog potomstva “ u ovom stihu: „ oni koji drže zapovesti Božije “, deset, a ne devet; „ i koji čvrsto drže svedočanstvo Isusovo “, jer ne dozvoljavaju nikome da im ga oduzme; ni „ zmajevima “ ni „ zmijama “. I ovo „ svedočanstvo Isusovo “ je najdragocenija stvar koja postoji, jer je, prema Otkrivenju 19:10, „ svedočanstvo Isusovo jeste

duh proroštva “. Upravo ovo proročko svedočanstvo ono što „ nemoguće đavolu da zavede same izabrane “ Hrista, Boga istine, kao što uči Matej 24:24: „ Jer će se pojaviti lažni hristi i lažni proroci, i pokazaće velike znake i čudesa, da bi zaveli, ako je moguće , i same izabrane . “

Pobeda Satane skoro... potpuna

Stih 18: „ I stade na pesak morski. “

Ovaj poslednji stih nam pokazuje trijumfalnog đavola koji je uspeo da u svoj pad i smrtnu osudu uvuče sve hrišćanske verske institucije kojima dominira i drži pod svojom vlašću. U Isaiji 10:22, Bog izjavljuje: „ Ako je naroda tvog Izrailja kao peska morskog, samo će se ostatak vratiti; uništenje je određeno, preliće pravdom. “ Dakle, prema ovom proročanstvu, na kraju sveta, samo adventisti koji se ne slažu sa sobom, koji čine „ ostatak žene “, „ Izabranika, Nevestu Hristovu “ i duhovni „Izrael “ Božji, izbegavaju ovu satansku dominaciju. Podsećam vas da pod imenom „adventisti“, Duh definiše standard vere za spasenje poslednjih izabranih od 1843. godine; 2020. godine, to je versko ponašanje, ali više ne institucija koju je Bog sudio, osudio i odbacio („ povraćao “) 1994. godine.

Otkrivenje 13 : Lažna braća hrišćanske religije

Zver iz mora – Zver sa kopna

Broj 13 predstavlja za sujeverne idolopoklonike srećnu ili nesrećnu amajliju, u zavisnosti od mišljenja svake osobe i zemlje. Ovde, u svom slavnom Otkrovenju, Bog nam otkriva svoj sopstveni kod brojeva, zasnovan na brojevima od 1 do 7 i njihovim različitim kombinacijama. Broj 13 se dobija sabiranjem broja „6“ - broja anđela Satane - i broja „7“, broja Boga i stoga legitimne religije vraćene Bogu Tvorcu u Isusu Hristu. Tako ćemo u ovom poglavlju pronaći „lažnu braću hrišćanske religije“, ali prave smrtno neprijatelje istinski izabranih. Ova „ kukolj “ se krije među „ dobrim zrnem “ pod varljivim religioznim izgledom koji ovo poglavlje razotkriva.

Prva zver : koja izlazi iz mora

Prva bitka Zmaja -Zmije

Stih 1: „ I videh zver gde izlazi iz mora, koja imaše deset rogova i sedam glava , i na rogovima njenim deset kruna , a na glavama njenim imena bogohuljenja “.

Kao što smo videli u proučavanju Otkrivenja 10, u ovom poglavlju nalazimo dve takozvane hrišćanske „ zveri “ našeg doba. Prva, „ koja izlazi iz mora “, kao u Dan. 7:2, tiče se katoličke vere i njene progoniteljske vladavine „ 42 proročka meseca “, ili 1260 stvarnih godina. Preuzimajući simbole carstava koja joj prethode u Dan. 7, nalazimo vladavinu „ malog roga “ koji se trebao pojaviti nakon što su „ deset rogova “ dobili svoja kraljevstva prema Dan. 7:24. „ Dijademe “ postavljene na „ deset rogova “ pokazuju da je upravo ovaj istorijski kontekst ciljan. Ovde je papski Rim simbolizovan sa „ sedam glava “ koje ga posebno karakterišu u dvostrukom smislu. Doslovniji je onaj sa „ sedam brda “ na kojima je Rim izgrađen prema Otkrivenju 17:9. Druga, duhovnija, ima prednost; Izraz „ sedam glava “ označava osvećenje vlasti: „ sedam “ je broj osvećenja, a „ glave “ označavaju magistrat ili starešinu u Isaiji 9:14. Ova viša vlast se pripisuje papskom Rimu jer se predstavlja u obliku nezavisne države, i građanske i verske, čiji je poglavar papa. Duh precizira: „ a na njegovim glavama imena hulnih “. Reč „ hula “ je u jednini i moramo je prevesti kao: „ imena laži “, prema značenju reči „ hula “. Isus Hrist pripisuje „ laži “ rimskom papskom režimu. Stoga mu pripisuje naziv „ oca laži “, kojim je označio đavola, samog Satanu u Jovanu 8:44: „ Vi ste od oca svoga đavola i želite da činite želje oca svoga. On je bio ubica od početka i ne ostaje u istini, jer u njemu nema istine. Kad govori laž, svoje govori; jer je lažov i...” otac laži .

Stih 2: „ Zver koju videh beše kao leopard , a noge joj behu kao noge medveda , a usta njena kao usta lava . I dade joj zmaj svoju silu i svoj presto i veliku vlast. “

„ Četvrta zver “ iz Dan. 7:7, nazvana „ strašna, strašna i izuzetno jaka “, ovde dobija precizniji opis. U stvari, ona jedina predstavlja kriterijume tri carstva koja su joj prethodila od Haldejskog carstva. Posедуje okretnost „leoparda “, snagu razaranja „medveda “ i okrutnu mesoždersku snagu „ lava “. U Otkr. 12:3, „ zmaj “ iz stiha 3, gde su „ dijademe “ bile na „ sedam glava “, predstavljao je Rim u njegovoj paganskoj carskoj fazi, progoneći prve hrišćane. Dakle, baš kao što „ mali rog “ iz Dan. 7:8-24 nasledi onaj iz Dan. 8:9, ovde papstvo dobija svoju moć od Rimskog carstva; što istorija potvrđuje carskim dekretom Justinijana I iz 533. (pisanje) i 538. (primena). Ali, budite oprezni! „ Zmaj “ se takođe odnosi na „ đavola “ u Otkrivenju 12:9, što znači da papstvo dobija svoju moć, „ svoju snagu,

svoj presto i svoj veliki autoritet “ od samog đavola. Možemo razumeti zašto Bog u prethodnom stihu oba entiteta naziva „ očevima laži “.

Napomena : Na vojnom nivou, papski Rim zadržava snagu i moć svog carskog oblika, jer mu služe evropske kraljevske vojske i zadovoljavaju njegove odluke. Kao što Dan. 8:23-25 uči, njegova snaga počiva na „ uspehu njegovih lukavstava “ koja se sastoje u tvrdnji da predstavlja Boga na zemlji i kao takva, da može da otvori ili zatvori pristup večnom životu predloženom u Jevanđelju Hristovom: „ Na kraju njihove vladavine, kada grešnici budu satro, pojaviće se car drzak i lukav . Njegova moć će se povećati, ali ne njegovom sopstvenom silom ; učiniće neverovatna razaranja, uspeće u svojim poduhvatima , uništiće moćne i narod svetih. Zbog svog blagostanja i uspeha svojih lukavstava , imaće oholost u svom srcu, uništiće mnoge ljude koji su živeli mirno, i ustaće protiv kneza nad knezovima; ali će biti slomljen, bez napora bilo čije ruke . “

Krajem 1260-ih, ateizam Francuske revolucije okončao je njenu despotsku vlast uspostavljenu od 538. godine .

Stih 3: „ I videh jednu od njenih glava kao smrtno ranjenu; i smrtonosna rana njena zacelila se. I sav svet se divio zveri. “

Nikada se ne pokajavši kroz svoju istoriju, papska magistratska vlast je silom trebalo da se odrekne svoje progoniteljske moći. To je trebalo da se ostvari od 1792. godine kada je monarhija, njena oružana podrška, svrgnuta i obezglavljena od strane francuskog ateizma. Kao što je najavljeno u Otkrivenju 2:22, ova ateistička „ velika nevolja “ želela je da uništi rimsku versku moć „ žene Jezavelje “, a njene mete su bili „ oni koji čine preljubu sa njom “; monarsi, monarhisti i katolički sveštenici. Tako je trebalo da bude „ kao smrtno ranjena “. Ali iz oportunističkih razloga, car Napoleon I će je ponovo postaviti na vlast 1801. godine u ime svog Konkordata. Ona je nikada više neće direktno progoniti. Ali njena zavodljiva moć će se nastaviti za mnoštvo katoličkih vernika koji će svi verovati njenim lažima i njenim tvrdnjama sve do slavnog povratka Isusa Hrista: „ I sva zemlja se divila zveri .“ „ Cela zemlja je sledila zver “, i ova reč zemlja , u dvostrukom smislu, odnosi se na planetu, ali i na reformisanu protestantsku veru koja je iz nje proistekla. Ekumenski savez (= zemaljski, na grčkom) sklopljen od tada potvrđuje ovu objavu. Da je Duh želeo da izrazi ovu poruku jasnim jezikom, čitali bismo: „ cela protestantska religija je sledila netolerantna katolička religija .“ Ova izjava će biti potvrđena proučavanjem druge „ zveri “ koja ovog puta „ izlazi iz zemlje “ u stihu 11 ovog 13. poglavlja.

Stih 4: „ I pokloniše se zmaju, jer dade vlast zveri; i pokloniše se zveri govoreći: Ko je kao zver, i ko može ratovati s njom? “

Označavajući i carski Rim i Satanu, prema Otkrivenju 12:9, zmaja, dakle samog đavola , obožavaju oni koji poštuju papski režim; to implicitno i u potpunom neznanju, budući da je on taj koji je „ dao svoju moć zveri “. Dakle, papski „ uspeh poduhvata “ prorekao u Dan. 8:24 potvrđuje istorija. On vlada nad kraljevima svojom verskom moći, na apsolutan način, dugo neosporan. On dodeljuje zemlje i odaje počasti titulama one koji mu služe da bi ih nagradio, kao što možemo pročitati u Dan. 11:39: „ Sa stranim bogom će delovati protiv utvrđenih mesta; i ispuniće čašću one koji ga priznaju, učiniće ih vladarima nad mnogima, podeliće im zemlje kao nagradu .“ Ovo je bukvalno postignuto na dobro

poznat način kada je papa Aleksandar VI Bordžija (ozloglašeni ubica) podelio zemlju 1494. godine i dodelio istočni vrh Brazila i Indije Portugalu, a sve ostale novootkrivene zemlje Španiji. Duh insistira. Izabranici Isusa Hrista moraju biti potpuno uvereni da je katolička vera đavolska i da svim njegovim agresivnim ili humanističkim postupcima rukovodi Satana, protivnik Boga i izabranih. Ovo insistiranje je opravdano jer on prorokuje u Danilu 8:25 „ uspeh svojih poduhvata i uspeh svojih lukavstava “. Njegov verski autoritet, koji priznaju kraljevi, moćnici i hrišćanski narodi Evrope, daje mu ugled zasnovan na poverenju, i stoga je u stvarnosti izuzetno krhak. Ali kada Bog i đavo udruže snage za kaznene akcije, gomile, ljudske mase naroda poslušno slede lažni put koji je trasiran i, pre svega, nametnut. Na zemlji, moć zahteva moć, jer ljudi vole da se osećaju moćno, a u ovoj oblasti, papski režim, koji tvrdi da predstavlja Boga, je majstor tog žanra. Kao i u Otkrivenju 6, tema postavlja pitanje: „ Ko je kao zver, i ko može da se bori protiv nje? “ Poglavlja 11 i 12 dala su odgovor: Bog u Hristu, koji će 1793. godine probuditi francuski revolucionarni ateizam koji će ga progutati krvoprolićem. Ali do pojave ovog „ osvetničkog mača “ (uloga koja se pripisuje 4. kazni u Levitskoj 26:25), naoružani protestanti su se već borili protiv njega, a nisu bili u stanju da ga pobede. Muškarci, protestanti, Francuzi i Nemci, i anglikanci, svi žilavi kao ona, borili bi se protiv njega od 16. veka pa nadalje, uzvraćajući njegove smrtonosne udarce, jer je njihova vera bila, pre svega, politička.

Stih 5: „ I dade mu se usta koja govore gorde reči i hule; i dade mu se vlast da to radi četrdeset dva meseca. “

Ove reči su identične onima koje čitamo u Dan. 7:8 u vezi sa rimskim papskim „ malim rogom “ koji se uzdiže posle „ deset rogova “ evropskih kraljevstava. Ovde nalazimo njegovu „ aroganciju “, ali ovde mu Duh dodaje „ bogohule “, to jest, lažne pretenzije i verske laži na kojima je izgrađen „ njegov uspeh “. Bog potvrđuje njegovu vladavinu od „ 1260 “ stvarnih godina predstavljenih u biblijskom proročkom obliku „ četrdeset dva meseca “, prema kodu „ jedan dan za godinu “ iz Jez. 4:5-6.

Stih 6: „ I otvori usta svoja da huli na Boga, da huli na ime njegovo i na skiniju njegovu i na one koji žive na nebesima. “

Moram ovde da skrenem pažnju na uobičajeno značenje koje čovečanstvo daje reči „ bogohuljenje “, odnosno uvreda. Ova koncepcija je obmanjujuća jer, označavajući laži, „ bogohuljenja “ uopšte nemaju oblik uvrede, a što se tiče onih koje Bog pripisuje papskom Rimu, ona naprotiv imaju izgled lažne i obmanjujuće svetosti.

Papska usta „ izgovaraju hule protiv Boga “; što potvrđuje njihov identitet u Dan. 11:36 gde možemo pročitati: „ Car će činiti šta mu je volja; uzdižeće se i veličaće iznad svih bogova, i govoriće neverovatne stvari protiv Boga nad bogovima; napredovaće dok se gnev ne ispuni, jer će se ispuniti ono što je određeno. “ Duh pripisuje papskom režimu laži, ili „ hule “, koje karakterišu sve njegove verske doktrine; „ protiv Boga, da bi hulio na ime njegovo “, uzima ime Božije uzalud, iskrivljuje njegov karakter, pripisujući mu njegova đavolska ubilačka dela; „ njegov skinija “, to jest njegovo duhovno svetilište koje je njegova skupština, njegov Izabranik; „ i one koji žive na nebu “, jer predstavlja nebo i njegove stanovnike na svoj lažljiv način, evocirajući u svojim dogmama nebeske pakle, nasleđe Grka koji su ih smestili pod zemlju, raj i čistište. „ Stanovnici neba “, čisti i sveti, pate i negoduju zbog činjenice da im se nepravедno pripisuje uzor zlobe i okrutnosti koji je u ljudima inspirisao zemaljski demonski tabor.

Stih 7: „ I dano joj bi da ratuje sa svetima i da ih pobedi. I data joj bi vlast nad svakim plemenom i narodom i jezikom i plemenom. “

Ovaj stih potvrđuje poruku iz Dan. 7:21: „ Video sam isti rog gde ratuje sa svetima i pobeđuje ih .“ Evropsko i svetsko hrišćanstvo je zaista meta, budući da je rimokatolička vera nametnuta svim evropskim narodima, sastavljenim, zapravo, od „plemena, naroda, jezika i plemena “ civilizovano nezavisnih. Njegova „ vlast nad svakim plemenom, narodom, jezikom i narodom “ potvrđuje njegovu sliku „ bludnice Vavilona velikog “ iz Otkrivenja 17:1 koja je predstavlja „ kako sedi na mnogim vodama “; „ vode “ koje simbolizuju „ narode, mnoštva, plemena i jezike “ prema Otkrivenju 17:15. Zanimljivo je primetiti odsustvo reči „ pleme “ u ovom 17. poglavlju. Razlog je konačni kontekst ciljane ere koji se tiče Evrope i zapadnog hrišćanstva u kojem je plemenski oblik zamenjen različitim nacionalnim oblicima.

S druge strane, u kontekstu početka uspostavljanja papskog režima, evropsko stanovništvo je organizovano u suštini u „ plemena “ poput rimske Galije, razjedinjena i podeljena različitim „ jezicima “ i dijalektima. Hronološki, Evropu su naseljavala „ plemena “, zatim „ narodi “ potčinjeni kraljevima, i na kraju, sa 18. vekom , republikanske „ nacije “, poput Sjedinjenih Država Severne Amerike, koje čine njen važan izdanak. Konstituisanje „naroda“ je posledica potčinjavanja rimskom papskom režimu, jer je to ono što priznaje i čini autoritet kraljeva hrišćanske Evrope, od Hlodovika I, kralja Franaka.

Stih 8: „ I pokloniće mu se svi koji žive na zemlji, čija imena nisu zapisana u knjizi života Jagnjeta zaklanog od postanja sveta. “

U poslednjim vremenima, gde simbol „ zemlja “ označava protestantsku veru, ova poruka dobija precizno značenje: svi protestanti će obožavati katoličku veru; svi, osim izabranih kojima Duh suptilno daje ovu definiciju: „ oni čija imena nisu zapisana od postanka sveta u knjizi života Jagnjeta koje je zaklano “. I podsećam vas ovde, njegovi izabrani su „ građani carstva nebeskog “, za razliku od pobunjenika koji su sami „ stanovnici zemlje “. Činjenice svedoče o istinitosti ove proročke objave koju je formulisao Duh Božji. Jer od početka Reformacije, izuzev slučaja Petra Valda 1170. godine, protestanti su obožavali katoličku veru poštujući njenu „nedelju“ nasleđenu od paganskog cara Konstantina I od 7. marta 321. godine. Ova optužba priprema temu druge „ zveri “ predstavljene u stihu 11.

Stih 9: „ Ako ko ima uši, neka čuje! “

Onaj ko ima „ uho “ rasuđivanja koje je Bog otvorio, razumeće poruku koju mu Duh predlaže.

Objava kazne koju je izvršio osvetnički mač francuskog nacionalnog ateizma

Stih 10: „ Ko vodi u ropstvo, u ropstvo će otići; ko ubija mačem, mačem će biti ubijen. Ovde je strpljenje i vera svetih. “

Isus Hrist podseća na mirnu poslušnost koju zahteva od svojih izabranika u svim vremenima. Poput prvih mučenika, izabranici okrutne papske vladavine moraju prihvatiti sudbinu koju im je Bog pripremio. Ali on najavljuje kakva će biti njegova pravda koja će u svoje vreme kazniti verske iznude

kraljeva i papa, kao i njihovog sveštenstva. Nakon što su „ odveli “ izabranike u ropstvo, oni će sami otići u zatvore francuskih revolucionara. A pošto su „ ubili mačem “ izabranike koje je Isus voleo, oni će sami biti ubijeni osvetničkim „mačem “ Božjim, čiju će ulogu ispuniti giljotina istih francuskih revolucionara. Upravo kroz Francusku revoluciju Bog će odgovoriti na želju za osvetom izraženu krvlju mučenika u Otkrivenju 6:10: „ I povikaše iz sveg glasa govoreći: Dokle, Gospode sveti i istiniti, dok nećeš suditi i osvetiti krv našu na onima koji žive na zemlji? “ I revolucionarna giljotina će „ udariti smrću decu “ katoličke monarhije i rimskog papskog sveštenstva, kao što je najavljeno u Otkrivenju 2:22. Ali među njenim žrtvama biće i licemernih protestanata koji su mešali veru sa građanskim političkim mišljenjima i branili, „ mačem “ u ruci, svoja lična mišljenja i svoje versko i materijalno nasleđe. Ovakvo ponašanje je bilo ponašanje Žana Kalvina i njegovih zlokobnih i krvavih saradnika u Ženevi. Evocirajući dela izvršena 1793. i 1794. godine, proročanstvo nas dovodi u kontekst dugog verskog mira uspostavljenog za „150“ godina prorečenih proročkim „ pet meseci “ iz Otkrivenja 9:5-10. Ali nakon 1994. godine, kraja ovog trajanja, od 1995. godine, pravo „ ubijanja “ iz verskih razloga je ponovo uspostavljeno. Potencijalni neprijatelj tada očigledno postaje islamska religija sve do njenog ratobornog širenja koje će dovesti do „Trećeg svetskog rata“ između 2021. i 2029. godine. Neposredno pre povratka Hrista koji se očekuje u proleće 2030. godine, pojaviće se druga „ zver “ predstavljena u ovom 13. poglavlju.

Druga zver: koja izlazi iz zemlje

Poslednja bitka Jagnjeta -Zmaja

Stih 11: „ I videh drugu zver gde izlazi iz zemlje, i imala je dva roga kao jagnje, i govorila je kao zmaj. “

Ključ za identifikaciju reči „ zemlja “ nalazi se u Postanju 1:9-10: „ I reče Bog: Neka se sakupe vode koje su pod nebom na jedno mesto, i neka se pojavi kopno. I bi tako. I nazva Bog kopno zemljom, a sakupljene vode nazva morima. I vide Bog da je dobro. “

Dakle, baš kao što je suva „zemlja “ izašla iz „ mora “ drugog dana zemaljskog stvaranja, ova druga „ zver “ je izašla iz prve. Ova prva „ zver “ označava katoličku religiju, druga, koja izlazi iz nje, tiče se protestantske religije, odnosno Reformisane crkve. Ovo iznenađujuće otkriće, međutim, više ne bi trebalo da nas iznenađuje, budući da su nam studije prethodnih poglavlja, na komplementaran način, otkrile duhovni status koji Bog daje u svom božanskom sudu ovoj protestantskoj religiji koja, nakon perioda zvanog „ Tijatira “, ne pristaje da završi preduzetu reformaciju. Pa ipak, ovo završenje je zahtevano dekretom Dan. 8:14, kome duguje Božju poruku iz Otkrivenja 3:1: „ Vi se smatrate živima, a mrtvi ste “. Ova duhovna smrt baca je u ruke đavola koji je priprema svojim inspiracijom za svoju „ bitku Armagedon “, iz Otkrivenja 16:16, poslednjeg časa zemaljskog greha. Upravo u času ovog poslednjeg ispita vere, prorečenog u poruci upućenoj njenim adventističkim slugama Filadelfijske ere, preduzeće netolerantne inicijative koje će je učiniti „ zverju koja izlazi iz zemlje “. Ima „ dva roga “ koja će predstojeći stih 12 opravdati i identifikovati. Jer ujedinjene u ekumenskom savezu, protestantska i katolička religija su ujedinjene u svojoj borbi protiv dana odmora koji je Bog posvetio na autentični sedmi dan u nedelji; subota ili Šabat Jevreja, ali i Adama, Noja, Mojsija i Isusa Hrista koji ga nisu dovodili u pitanje tokom svoje službe i svog učenja na zemlji, jer su optužbe za prekršaj Šabata, koje su protiv Isusa izneli pobunjeni Jevreji, bile neosnovane i neopravdane. Namernim činjenjem čuda u Šabat, njegova motivacija je imala za cilj da redefiniše stvarno božansko shvatanje

odmora u Šabat. Ove dve religije, koje tvrde da spasenje dobija „jagnje koje uzima grehe sveta“, zaslužuju, zbog svojih opisnih kriterijuma, sliku „jagnjeta koje govori kao zmaj“. Jer, zagovaranje netrpeljivosti prema onima koji poštuju Subotu, koje će čak ići toliko daleko da osude na smrt, zaista je otvoreni rat, strategija „zmaja“ koji se ponovo pojavljuje.

Stih 12: „I upotrebi svu vlast prve zveri pred njom, i učini da se zemlja i oni koji žive na njoj poklone prvoj zveri, čija smrtonosna rana se isceli.“

Svedoci smo svojevrzne štafete, katolička vera više ne dominira, već je njen nekadašnji autoritet dat protestantskoj religiji. To je zato što je ova protestantska religija zvanično religija najmoćnije zemlje na svetu: Sjedinjenih Država Severne Amerike ili SAD. Fuzija evropskih i američkih protestantskih religija je već postignuta, čak uključujući i instituciju Adventista sedmog dana, od 1995. godine. Novi „Vavilonski hramovi“ zemlje su primorani na religiozno mešanje dok ih grade dobrodošli imigranti različitih verskih denominacija. Ako ljudi smatraju ove stvari normalnim, zbog svog površnog duha i svoje religiozne nezainteresovanosti, sa svoje strane, Bog Stvoritelj koji se ne menja, ne menja ni svoje mišljenje, i kažnjava ovu neposlušnost koja ignoriše njegove istorijske lekcije svedočene u Bibliji. Braneći zauzvrat rimsku nedelju prvog dana, dan odmora koji je ustanovio Konstantin I, druga protestantska „zver“ „čini prvu katoličku zver obožavanjem“ koja je priznala njen zvanični verski status i dala joj obmanjujuće ime „nedelja“. Duh podseća da je ovaj poslednji savez između protestanata i katolika bio moguć zato što je „smrtna rana“ koju je nanela „zver koja izlazi iz bezdana“ bila „isceljena“. On podseća na ovo jer druga zver neće imati ovu priliku da bude isceljena. Ona će biti uništena slavnim dolaskom Isusa Hrista.

Stih 13: „I učini velike znake, tako da učini da oganj siđe s neba na zemlju pred ljudima.“

Od pobeде protiv Japana 1945. godine, protestantska Amerika je postala vodeća svetska nuklearna sila. Njena veoma visoka tehnologija se stalno imitira, ali nikada ne dostiže izjednačenost; uvek je korak ispred svojih konkurenata ili protivnika. Ovaj primat će biti potvrđen u kontekstu „Trećeg svetskog rata“ gde će, prema Danilu 11:44, uništiti svog neprijatelja, Rusiju, zemlju „cara severa“ u ovom proročanstvu. Njen ugled će tada biti ogroman, a preživeli sukoba, zapanjeni i diveći se, poveriće joj svoje živote i priznati njen autoritet nad svim ljudskim životom. „Oganj s neba“ pripadao je samo Bogu, ali od 1945. godine Amerika ga poseduje i njime vlada. Njoj duguje svoju pobeđu i sav svoj sadašnji ugled, koji će još više porasti sa njenom pobedom u predstojećem nuklearnom ratu.

Stih 14: „I vara one koji žive na zemlji čudima koja mu je data moć da učini pred zveri, govoreći onima koji žive na zemlji da naprave lik zveri koja je imala ranu od mača i ostala je živa.“

Tehnička „čuda“ koja su izvršena su bezbrojna. „Stanovnici zemlje“ su postali zavisni od svih ovih izuma koji apsorbuju njihove živote i misli. Sve dok Amerika ne zatraži od njih da se liše ovih sprava koje im okupiraju duše, poput narkomana, „stanovnici zemlje“ su spremni da legitimišu versku netrpeljivost prema „veoma maloj grupi“, „ostatku žene“ iz Otkrivenja 12:17. „...pravljenje lika zveri“ sastoji se od kopiranja postupaka katoličke religije i njihovog reprodukovanja pod protestantskim autoritetom. Ovaj povratak tvrdoći uma biće zasnovan na dva postupka. „Preživeli“ će preživeti užasne ratove, a Bog će ih kontinuirano i postepeno udarati sa „sedam poslednjih pošasti svog gneva“, opisanih u Otkrivenju 16.

Nedeljna smrtna presuda

Stih 15: „ I dala joj se vlast da udahne život liku zveri, da lik zveri i progovori, i da učini da se pobiju svi koji se ne poklone liku zveri. “

Đavolji plan, inspirisan Bogom, dobiće oblik i biće ispunjen. Duh otkriva oblik ekstremne mere koja će biti preduzeta tokom šeste od „sedam poslednjih pošasti“. Zvaničnim dekretom koji će prihvatiti svi preživeli pobunjenici na zemlji, biće odlučeno da će na datum između početka proleća i 3. aprila 2030. godine biti ubijeni poslednji adventisti koji drže Subotu sedmog dana. Logično, ovaj datum označava godinu slavnog povratka Isusa Hrista. Proleće ove 2030. godine je nužno trenutak kada on interveniše da bi sprečio da se strašni plan pobunjenika ostvari protiv njegovih izabranika, koje dolazi da spase „ skraćujući dane “ njihove „ velike nevolje “ (Matej 24:22).

Stih 16: „ I čini da svi, mali i veliki, bogati i siromašni, slobodni i robovi, prime žig na desnu ruku svoju ili na čelo svoje, “

Usvojena mera deli preživele tog vremena u dva tabora. Pobunjenici se identifikuju „ znakom “ ljudskog autoriteta koji označava katoličku „nedelju“, drevni „dan nepobedivog sunca“ koji je nametnuo jedan od njegovih obožavalaca, rimski car Konstantin I , od 7. marta 321. godine. „ Žig “ se prima „ na ruku “, jer predstavlja ljudsko „delo“ koje Isus sudi i osuđuje. Takođe se prima „ na čelo “, što simbolizuje ličnu volju svakog ljudskog bića čija je odgovornost tako potpuno angažovana pod pravednim sudom Boga Stvoritelja. Da bi se Biblijom potvrdilo ovo tumačenje simbolike „ ruke “ i „ čela “, tu je ovaj stih iz Ponovljenog zakona 6:8, gde Bog kaže o svojim zapovestima: „ Veži ih kao znak na svoje ruke , i neka ti budu kao povez između očiju. “

Prethodne odmazde

Stih 17: „ i da niko ne može kupovati ni prodavati osim onog koji ima žig, ili ime zveri, ili broj imena njenog. “

Iza ove reči „ osoba “ stoji tabor adventističkih svetaca koji su ostali verni Suboti koju je Bog osveštao. Zbog odbijanja da poštuju „ žig “, nedelju, ostatka prvog paganskog dana, oni su odbačeni . U početku su žrtve „bojkota“ dobro poznatog u Americi mera protiv protivnika koji im se opiru. Da bi imali pravo na trgovinu, neophodno je poštovati „ žig “, nedelju, što se tiče protestanata, „ ime zveri “, „namesnika Sina Božjeg“, što se tiče katolika, ili „ broj imena njegovog “, to jest, broj 666.

Stih 18: „ Ovde je mudrost. Ko ima razum neka izbroji broj zveri. Jer je to broj čoveka, a broj njegov je šeststo šezdeset i šest. “

Ljudska mudrost nije dovoljna da bi se razumela poruka Duha Božjeg. Potrebno je naslediti je od njega, kao u slučaju Solomona čija je mudrost nadmašila mudrost svih ljudi i stekla mu ugled širom poznate zemlje. Pre usvajanja arapskih brojeva, kod Jevreja, Grka i Rimljana, slova njihove azbuke takođe su imala vrednost broja, tako da sabiranje vrednosti slova koja čine reč određuje njen broj. Ovo se dobija „izračunavanjem“, kako stih navodi. „... broj njegovog imena “ je „ 666 “, to jest, broj dobijen sabiranjem numeričke vrednosti rimskih slova sadržanih u njegovom latinskom imenu „VICARIVS FILII DEI“; nešto što je pokazano u proučavanju 10. poglavlja. Ovo ime samo po sebi

predstavlja najveću „ bogohulu “ ili „ laž “ njegovih tvrdnji, jer Isus ni na koji način nije sebi dao „zamenu“, što znači reč „vikar“.

Otkrivenje 14 : Vreme adventizma sedmog dana

Poruke tri anđela – žetva – berba

Ovo je poglavlje koje se bavi vremenom između 1843. i 2030. godine.

Godine 1843, posebna upotreba proročanstva iz Dan. 8:14 navela je „adventiste“ da čekaju povratak Isusa Hrista zakazan za proleće tog datuma. Ovo je bio početak niza ispita vere gde bi interesovanje za duh proročanstva, ili „svedočanstvo Isusovo“ prema Otkr. 19:10, pojedinačno pokazivali hrišćani koji su tvrdili da su spaseni Isusom Hristom pod višestrukim verskim etiketama. Samo pokazana „dela“ dozvoljavala su izbor ili ne. Ova dela se mogu sumirati u dva moguća izbora: prihvatanje ili odbacivanje primljene svetlosti i njenih božanskih zahteva.

Godine 1844, nakon novog očekivanja postavljenog za jesen 1844, Isus će povesti svoje izabrane ka misiji završetka dela Reformacije koja počinje obnavljanjem prakse Subote koju je Bog osveštao od stvaranja sveta. Ovo je najvažnija tema „svetosti“ koja je „opravdana“ od 1844, datuma kada je ovaj prestup podsetnik njegovih slugu. Ovaj prevod Dan. 8:14, preveden do moje službe sa: „dve hiljade trista večeri i jutro i svetinja će se očistiti“, autentično je, u skladu sa originalnim hebrejskim tekstom: „dve hiljade trista večeri i jutro i svetinja će se opravdati“. Svako može otkriti da je prekršaj božanske Subote od 321. godine praćen mnogim drugim napuštanjima doktrinarnih istina koje je Bog utvrdio u vreme apostola. Nakon 1260 godina vladavine lažnih naslednika koji su uništavali veru, papstvo je u protestantskoj doktrini ostavilo mnoge laži nepodnošljive za Boga istine. Zato u ovom 14. poglavlju Duh predstavlja tri glavne teme koje su, redom: adventistička misija ili poruka „tri anđela“; „žetva“ kraja sveta, sortiranje i uznesenje izabranih; „berba“ grožđa gneva, konačna kazna lažnih pastira, lažnih verskih učitelja hrišćanstva.

Učeno od 1844. godine da bi se izabrani zaštitili od božanskog gneva, poslednji test je rezervisan za sam kraj vremena datog čovečanstvu da se pozicionira između otkrivene božanske volje i buntovnog ljudskog zahteva koji je pao u najtotalniju otpadništvo. Ali, napravljeni izbor ima posledice za sve one koji umiru od 1844. godine. Samo prosvetljeni i verni izabrani „umiru u Gospodu“ prema učenju stiha 13 gde su proglašeni „blaženima“, to jest, korisnicima Hristove blagodati, sa svim njegovim blagoslovom već potvrđenim u poruci upućenoj anđelu „Filadelfije“ koja se njih tiče, jer nije dovoljno biti kršten „adventista“ da bi vas Bog smatrao izabranima.

Iako detalji napuštanja tek treba da se otkriju, bitne tačke su podvučene i sumirane od strane Duha u obliku „poruka tri anđela“ od stihova 7 do 11. Ove poruke su povezane nizom posledica.

Podsećam se ovde, nakon napomene na koricama na 2. strani ovog dela, da ove tri poruke ističu tri poruke koje su već otkrivene simboličnim slikama u knjizi proroka Danila u 7. i 8. delu. Njihovo podsećanje, u ovom 14. poglavlju Otkrivenja, podvlači i potvrđuje izuzetan značaj koji im Bog daje.

Iskupljeni adventisti pobeđuju

Stih 1: „Pogledah, i gle, Jagnje stajaše na gori Sion, i s njim sto četrdeset i četiri hiljade ljudi, koji imahu ime njegovo i ime Oca njegova napisano na čelima svojim.“

„Gora Sion“ se odnosi na mesto u Izraelu gde je izgrađen Jerusalim. Ona simbolizuje nadu u spasenje i oblik koji će ovo spasenje poprimiti na kraju iskušenja zemaljske i nebeske vere. Ovaj projekat će biti u potpunosti ostvaren prilikom obnove svih stvari, što se tiče zemlje i neba, prema Otkrivenju 21:1. „144.000 [ljudi]“ simbolizuju Hristove izabranike izabrane između 1843. i 2030. godine, to jest,

adventističke hrišćane koje je Isus Hristos testirao, isprobao i odobrio, čiji sud se primenjuje kolektivno i pojedinačno. Kolektivni sud sudi instituciji, a pojedinačni sud se tiče svakog stvorenja. „ 144.000 [ljudi] “ predstavlja izabranike koje je Isus Hristos izabrao među sledbenicima adventističke vere. Ovaj broj je strogo simboličan, a stvarni broj izabranih je tajna koju Bog zna i čuva. Razlog za njihov izbor može se razumeti iz definicije predložene slike. „ Na njihovim čelima “, simbolizujući njihovu volju i njihovu misao, upisano je „ ime Jagnjeta “, Isusa, i „ ime Oca njegovog “, Boga otkrivenog u starom zavetu. To znači da su pronašli i reprodukovali lik Božiji koji je Bog Tvorac dao prvom čoveku pre greha, kada ga je oblikovao i dao mu život; i taj lik je lik njegovog karaktera. Oni predstavljaju plod koji je Bog želeo da dobije iskupljujući u Isusu Hristu grehe samo svojih vernih izabranika. Izgleda da se na čelima izabranih izabranika, ili u njihovim umovima, njihovim mislima i njihovoj volji, nalazi pečat Božiji iz Otkrivenja 7:3, ili subota četvrte zapovesti Dekaloga i nerazdvojni karakter Jagnjeta Isusa Hrista i njegovog otkrovenja u starom zavetu kao Oca, ili Boga Tvorca. Dakle, prava hrišćanska vera se ne protivi verskim normama vezanim za Sina i Oca, kao što tvrde sledbenici Rimske nedelje, ako ne rečima, onda barem delom.

Stih 2: „ I čuh glas s neba, kao huku mnogih voda i kao huku velikog groma; i glas koji čuh beše kao glas svirača na harfama. “

Kontradiktorni likovi koji se pominju u ovom stihu su u stvarnosti komplementarni. „ Mnogo voda “ simbolizuje mnoštvo živih bića koja, izražavajući se, poprimaju izgled „ velike grmljavine “. Nasuprot tome, kroz sliku „harfe “, Bog otkriva savršenu harmoniju koja ujedinjuje njegova pobedonosna stvorenja.

Stih 3: „ I pevahu novu pesmu pred prestolom i pred četiri živa bića i starešinama. I niko ne mogaše naučiti pesmu osim onih sto četrdeset i četiri hiljade, koji su otkupljeni sa zemlje. “

Bog ovde potvrđuje i podvlači veoma visoku osvećenost „adventističke“ vere uspostavljene od 1843-44. Njegovi izabranici se razlikuju od ostalih simbolizovanih grupa: „ prestola, četiri živa bića i starešina “; ovi poslednji označavaju sve one koji su iskupljeni iskustvom proživljenim na zemlji. Ali božansko Otkrovenje nazvano Apokalipsa cilja samo na dve hiljade godina hrišćanske vere koje dekret iz Dan. 8:14 deli na dve uzastopne faze. Do 1843-44, izabranici su simbolizovani sa 12 „ starešina “ od „ 24 “ navedenih u Otkr. 4:4. Ostalih 12 „ starešina “ su adventističkih „ dvanaest plemena “ „ zapečaćenih “ u Otkr. 7:3 do 8 od 1843-44.

Stih 4: „ Ovi su oni koji se nisu oskrvnili sa ženama, jer su devstvenici i idu za Jagnjetom kuda god ono ide. Oni su otkupljeni od ljudi, prvine Bogu i Jagnjetu. “

Reči ovog stiha primenjuju se samo u duhovnom smislu; reč „ žene “ označava hrišćanske crkve koje su pale u otpadništvo od svog nastanka, kao što je rimokatolička vera, ili od 1843-44, za protestantsku veru, i od 1994, za adventističku institucionalnu veru. „ Oskvrnjenje “ na koje se odnosi odnosi se na greh koji je rezultat prestupa božanskog zakona i čija je „plata smrt “, prema Rimljanima 6:23. Da bi ih otrgnuo od praktikovanja greha, Isus Hristos je posvetio, odnosno odvojio, simboličnih „ 144.000 [ljudi] “. Njihovo „ devstvo “ je takođe duhovno i označava ih kao „čista“ bića čija je pravednost ubelena krvlju koju je Isus Hristos prolio u njihovu korist. Naslednici greha i njegovog oskrvnjenja, kao i svi potomci Adama i Eve, njihova vera koju je Isus Hristos prepoznao ih je savršeno „očistila“. Ali da bi Isus Hristos istinski prepoznao ovu veru, ovo pročišćenje mora biti stvarno i konkretizovano u njihovim „ delima “. To, dakle, podrazumeva napuštanje grehova nasleđenih od

lažnih hrišćanskih ili jevrejskih religija, ili šire, monoteističkih. I u svom proročkom otkrivenju, Bog posebno cilja na činjenicu nepoštovanja vremenskog reda koji je ustanovio od prve nedelje svog stvaranja zemlje i svog nebeskog sistema.

Iza slike „pevanja nove pesme“ krije se specifično iskustvo koje su doživeli samo zapečaćeni „144.000“. Nakon „Mojsijeve pesme“ koja je proslavila slavni izlazak iz Egipta, simbol greha, „pesma“, 144.000 izabranih slavi njihovo oslobođenje od greha jer su poslušali dekret iz Dan. 8:14 i sarađivali u svom osvećenju koje je Bog želeo, pa čak i zahtevao, od 1843-44. Tog datuma, nebeska vizija podsetila je na očišćenje grehova izvršeno na krstu na Golgoti smrću Isusa Hrista. Ova poruka je predstavljala i ukor i učenje koje je Bog predstavio jednoj vrsti protestantskog vernika koji je bio naslednik rimske nedelje i nekih drugih njenih ležećih grehova. U tipologiji hebrejskih obreda, ovo „očišćenje grehova“ bio je verski festival u jesen tokom kojeg se krv zaklanog jarca donosila u Svetinju nad svetinjama na prestolu milosrđa postavljenom na ovom nepristupačnom i zabranjenom mestu tokom ostatka godine. Krv ovog jarca, simbolična slika greha, prorekla je krv Isusa Hrista koji je sam postao nosilac grehova svojih izabranika kako bi umesto njih iskupio kaznu koju su zaslužili; sam Isus je učinjen grehom. U ovoj ceremoniji, jarac predstavlja greh, a ne Hristos koji ga nosi. Upravo na ovo fizičko pomeranje prvosveštenika koji prelazi iz ovlašćenog svetog mesta u svetinju nad svetinjama zabranjenu ostatkom godine, ovaj stih aludira rekavši: „oni prate jagnje kuda god ono ide“. Podsećajući na ovu scenu u viziji od 23. oktobra 1844. godine, Duh Hristov je podsetio svoje izabranike, nesvesne naslednike doktrinarnih laži, na zabranu greha. Dakle, od 1844. godine, praktikovani dobrovoljni greh prvobitnog porekla, što je slučaj Rimske nedelje, čini odnos sa Bogom nemogućim, a napušteni greh omogućava produženje ovog odnosa koji vodi dotičnog izabranika do ponoći njegovog osvećenja primanjem, razumevanjem i sprovođenjem u delo otkrivene božanske istine.

Budući da se smatraju „prveninama za Boga i za Jagnje“, one predstavljaju najbolje što je Bog pronašao u svom izboru zemaljskih izabranika. U hebrejskim obredima, „prvenine“ su proglašene „svetim“. Prinosi ovih životinjskih ili biljnih prvenina bili su rezervisani za Boga da bi ga poštovali i da bi obeležili ljudsku zahvalnost za njegovu dobrotu i velikodušnost. Još jedan razlog, u stvari, za „svete prvenine“ je njihovo primanje božanske svetlosti koja im je otkrivena u celosti, jer žive u vremenu kraja kada otkrivena svetlost dostiže svoj vrhunac, svoj duhovni zenit.

Stih 5: „I u njihovim ustima se ne nađe lukavstva, jer su bez mane.“

Istinski izabrani, onaj rođen iz istine kroz novo rođenje, može samo da mrzi „laž“, u kojoj ne nalazi zadovoljstvo. Laž je gnusna jer donosi samo štetne posledice i čini da dobri ljudi pate. Ko god veruje u „laž“, tada poznaje bol razočaranja, gorčinu prevare. Niko koga je Hristos izabrao ne može se radovati zavodeći i obmanjujući svoje bližnje. Naprotiv, istina uverava; ona pozitivno gradi odnose sa istinskom braćom i sestrama, ali pre svega, sa Tvorcem i Iskupiteljem Boga našeg spasenja, koji polaže pravo i uzvisuje svoje ime kao „Bog istine“. Dakle, više ne praktikujući doktrinarni greh, pokoravajući se otkrivenoj istini, izabrani biva ocenjen „bezgrešnim“ od samog Boga istine.

Prva anđeoska poruka

Stih 6: „ I videh drugog anđela gde leti posred neba, koji je imao večno jevanđelje da ga objavi onima koji žive na zemlji, i svakom narodu i kolenu i jeziku i koljenu. “

„ Drugi anđeo “ ili drugi glasnik objavljuje punu božansku svetlost simbolizovanu „ sredinom neba “ ili zenitom sunca. Ova svetlost je povezana sa „ Jevanđeljem “ ili „ dobrom vešću “ o spasenju koju je doneo Isus Hristos. Naziva se „ večnom “ jer je njena poruka autentična i ne poznaje varijacije tokom vremena. Na ovaj način, Bog je potvrđuje kao u skladu sa onim što je naučeno apostolima Isusa Hrista. Ovaj povratak istini dolazi od 1843. godine nakon brojnih izobličenja nasleđenih iz rimokatoličke vere. Proglas je univerzalan po analogiji sa porukom predstavljenom u Danilu 12:12 koja otkriva božanski blagoslov adventističkog dela. „ Večno Jevanđelje “ se ovde pominje u aspektu istinskog ploda vere, prateći božanski zahtev otkriven dekretom iz Danila 8:14. Interesovanje za proročku reč je legitiman plod standarda „ večno jevanđelje “.

Stih 7: „ I reče iz sveg glasa: Bojte se Boga i podajte mu slavu, jer je došao čas suda njegova; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore voda. “

U 7. stihu, prvi anđeo osuđuje prekršaj Subote, koja u božanskom dekalogu slavi slavu Boga Tvorca. On stoga zahteva njeno obnavljanje od oktobra 1844. godine, ali njen prekršaj pripisuje protestantima, od proleća 1843. godine.

Druga anđeoska poruka

Stih 8: „ I drugi anđeo iđase za njim govoreći: Pao je Vavilon, pao je veliki, jer je vinom gnjeva bluda svoga napojio sve narode! “

U stihu 8, drugi anđeo otkriva ogromnu krivicu papske Rimokatoličke crkve, koja je zavela i obmanula ljude preimenovanjem paganskog „dana sunca“ Konstantina I u „ dan Gospodnji“, prevod latinske montaže koja je u osnovi njegove „nedelje“: dies dominica. Dva puta ponovljen izraz „ Pala je, pala je, Vavilon Veliki “, potvrđuje da je za nju i one koji je naslede vreme božanskog strpljenja definitivno završeno. Pojedinačno, obraćenje ostaje moguće, ali samo po cenu proizvodnje plodova, odnosno „ dela “ pokajanja.

Podsetnik: „ pala je “ znači: Bog istine je uzima i pobeđuje kao što grad pada u ruke svog neprijatelja. On podiže i osvetljava posle 1843. godine, između 1844. i 1873. godine, za svoje verne sluge adventiste sedmog dana, „ tajnu “ koja je karakteriše u Otkrivenju 17:5. Zavodljivost njenih laži gubi svoju efikasnost.

U stihu 8, potvrđuje se sud donet u prethodnim porukama, sa strašnim upozorenjem. Svesni i dobrovoljni izbor dana odmora koji je Konstantin I ustanovio 321. godine, od 1844. godine, čini pobunjenike koji ga opravdavaju pasivnim prema božanskoj osudi muka druge smrti poslednjeg suda. Da bi prikrivio svoju optužbu protiv nedelje, Bog je skriva pod imenom zloglasnog „ žiga “ koji se suprotstavlja njegovom sopstvenom božanskom „ pečatu “. Ovaj znak ljudskog autoriteta, koji dovodi u pitanje njegov poredak vremena, predstavlja ogromno vređanje dostojno da ga On kazni. I najavljena kazna će, zaista, biti strašna: „ biće mučen ognjem i sumporom “ koji će uništiti pobunjenike, ali tek u vreme poslednjeg suda.

Treća anđeoska poruka

Stih 9: „ A treći anđeo išao je za njima govoreći jakim glasom: Ako se ko pokloni zveri i liku njenom i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, “

Komplementarna i sukcesivna priroda ove treće poruke sa dve prethodne je određena formulom „ sledili su ih “. „ Glasni glas “ potvrđuje veoma visok božanski autoritet onoga koji ga objavljuje.

Pretnja je upućena ljudskim pobunjenicima koji podržavaju i odobravaju režim „ zveri koja izlazi iz zemlje “ i koji usvajaju i poštuju, svojom poslušnošću, u nedelju, „ žig “ njegovog autoriteta, naveden u Otkrivenju 13:16, to jest, trenutno celokupnom hrišćanskom stanovništvu.

Direktna suprotnost ovog „ žiga “ „ pečatu Božjem “, to jest, od prvog dana nedelje do sedmog dana subote, potvrđena je činjenicom da se oba primaju „ na čelo “, sedište volje, prema Otkr. 7:3 i 13:16. Primitimo da „ pečat Božji “ iz Otkr. 7:3 postaje u Otkr. 14:1: „ ime Jagnjeta i ime Oca njegovog “. Primanje „ na ruku “ je razjašnjeno ovim stihovima iz Ponovljenih zakona 6:4 do 9:

„ Slušaj, Izrailju! Gospod, Bog naš, jedan je Gospod . Ljubi Gospoda, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom . I ove zapovesti, koje vam danas zapovedam, neka budu u srcu vašem . Uči ih deci svojoj i govori o njima kad sediš u kući svojoj i kad ideš putem, i kad legneš i kad ustaješ. Veži ih kao znak na ruke svoje , i neka ti budu kao povez među očima tvojim . Napiši ih na dovratnicima kuće svoje i na vratima svojim. “ „ Ruka “ se odnosi na delovanje, na praksu, a „ čelo “ se odnosi na volju misli. U ovom stihu Duh kaže: „ Ljubi Gospoda, Boga svoga, svim srcem svojim, i svom dušom svojom i svom snagom svojom “; ono što Isus citira u Mateju 22:37 i što predstavlja kao „ prvu i najveću zapovest “. Izabrani koji nose „ pečat Božji “ stoga moraju ispunjavati ova tri kriterijuma: „ Ljubiti Boga svim srcem svojim “; poštovati ga praktikujući subotnji odmor njegovog osveštanog sedmog dana; i imati „ ime Jagnjeta “ Isusa Hrista i ime njegovog Oca „Jave“ u svom umu. Preciziranjem „ i ime njegovog Oca “, Duh potvrđuje neophodnost poslušanja deset Božjih zapovesti i propisa i uredbi koje promovišu svetost izabranih u starom zavetu. Već u svoje vreme, apostol Jovan je potvrdio ove stvari rekavši u 1. Jovanovoj 5:3-4:

„ Jer ovo je ljubav Božja: da zapovesti njegove držimo. A zapovesti njegove nisu teške, jer sve što je rođeno od Boga pobeđuje svet; i ovo je pobjeda koja pobeđuje svet, vera naša. “

Stih 10: „ On će sam piti vino gneva Božijeg, koje je nerazblaženo sipano u čašu gneva njegovog, i biće mučen ognjem i sumporom pred svetim anđelima i pred Jagnjetom. “

Božji gnev će biti u potpunosti opravdan jer oni koji prime „ žig zveri “ poštuju ljudski greh dok istovremeno zahtevaju pravednost Isusa Hrista. U Otkrivenju 6:15-17, Duh je prikazao posledice njihovog konačnog sukoba sa razarajućim pravednim gnevom Isusa Hrista.

Izuzetno važna napomena : Da bismo bolje razumeli ovaj božanski gnev, moramo shvatiti zašto prezir prema svetoj Suboti izaziva toliko Božjeg gneva. Postoje prosti gresi, ali Biblija nas upozorava na greh

protiv Svetog Duha, navodeći da više nema žrtve za dobijanje božanskog oprostaja. U vreme apostola, jedini primer koji nam je dat za ovu vrstu greha je odbacivanje Hrista od strane hrišćanina koji se obratio. Ali ovo je samo jedan primer, jer se u stvarnosti hula na Svetog Duha sastoji u poricanju i odbijanju svedočanstva koje je dao Duh Božji. Da bi ubedio i poučio ljudska bića, Duh je inspirisao svete spise Biblije. Stoga, svako ko osporava svedočanstvo koje je Duh dao u Bibliji već čini hulu na Duha Božjeg. Može li Bog bolje da obznani svoju volju nego da vodi one koji su pozvani na Bibliju i njene spise? Može li jasnije izraziti svoju volju, svoju misao i svoj suvereni sud? U 16. veku, ovaj prezir prema Bibliji protiv kojeg je vodio rat označio je definitivni kraj Božjeg strpljenja sa rimokatoličkom religijom; kraj njegovog strpljenja sa doktrinom koju nikada nije priznao. Zatim, 1843. godine, prezir prema proročkoj reči označio je kraj primanja protestantske vere u svim njenim višestrukim oblicima, naslednika rimske nedelje, odnosno „žiga zveri“. I konačno, sa svoje strane, adventizam je počinio hulu na Svetog Duha odbacujući konačno proročko otkrovenje koje mu je Isus predstavio preko svog poniznog sluga koga ja otelotvorujem; hula koja je potvrđena i pojačana njihovim savezom sa poštovaocima nedelje od 1995. godine. Hula na Duha svaki put dobija od Boga pravedan odgovor koji zasluđuje; pravednu kaznu osude na prvu i „drugu smrt“ potvrđenu u ovom stihu 10.

Stih 11: „I dim njihovog mučenja diže se u vekove vekova; i nemaju pokoja ni danju ni noću oni koji se klanjaju zveri i liku njenom, i koji primaju žig imena njenog.“

„Dim“ će biti samo u vreme poslednjeg suda, časa kada će pali pobunjenici biti „mučeni u ognju i sumporu“ u „jezeru ognjenom“ iz Otkrivenja 19:20 i 20:14; to jest, na kraju sedmog milenijuma. Ali već pre ovog strašnog trenutka, čas slavnog povratka Isusa Hrista potvrdiće njihovu konačnu sudbinu. Poruka ovog stiha evocira temu „odmora“. Sa svoje strane, izabrani su pažljivi na vreme odmora koje je Bog osveštao, ali pali, naprotiv, nemaju istu brigu, jer ne pridaju božanskim izjavama važnost i ozbiljnost koju zasluđuju. Zato im, kao odgovor na njihov prezir, u času njihove konačne kazne, Bog neće dati odmor da bi ublažio njihovu patnju.

Stih 12: „Ovde je strpljenje svetih: ovde su oni koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu.“

Reči „istrajnost ili strpljenje“ karakterišu istinske svece božanskog Mesije Isusa od 1843-44. do njegovog povratka u slavi. U ovom stihu, „ime Oca“ iz prvog stiha postaje „zapovesti Božije“, a „ime Jagnjeta“ je zamenjeno sa „vera Isusova“. Redosled prioriteta je takođe promenjen. U ovom stihu, Duh na prvo mesto stavlja „zapovesti Božije“, a na drugo „vera Isusova“; ovo je istorijski i vrednosno redosled koji je Bog odobrio u svom planu spasenja. Prvi stih je dao prednost „imenu Oca“ Jagnje „da poveže „144.000“ izabranih sa hrišćanskom verom.

Stih 13: „I čuh glas s neba gde govori: Napiši: Blaženi su mrtvi koji od sada umiru u Gospodu. Da, govori Duh, da počinu od svojih trudova, jer ih prate dela njihova.“

Fraza „od sada pa nadalje“ zasluđuje detaljno objašnjenje jer je veoma važna. Jer se odnosi na datume u proleće 1843. i jesen 1844. godine, kada je, respektivno, stupio na snagu dekret iz Danila 8:14 i završila se dva adventistička suđenja koja je organizovao Vilijam Miler.

Vremenom je zvanični institucionalni adventizam izgubio iz vida implikacije ove formule „od sada pa nadalje“. Samo su osnivači pioniri adventističke vere razumeli posledice Božjeg zahteva o Suboti još 1843. godine. Da bi usvojili ovu praksu sedmog dana, bili su dovedeni do toga da shvate da je nedelja

koja se do tada praktikovala bila prokleta od Boga. Posle njih, nasledeni adventizam je postao tradicionalan i formalistički, a za veliku većinu sledbenika i učitelja, nedelja i Subota su nepravedno stavljene na nivo jednakosti. Ovaj gubitak osećaja svete i istinske svetosti rezultirao je nedostatkom interesovanja za proročku reč i treću adventističku poruku koju sam izneo između 1983. i 1994. godine. Pošto se ovaj prezir manifestovao u adventizmu u Francuskoj, svetska adventistička institucija je 1995. godine stupila u savez sa ekumenskim klanom, što je dovelo do njenog najvećeg prokletstva. Pretnja „ mučenja “ iz 10. stiha tiče se i nje, sugestijom izraza „ i on će piti “; od 1994. godine, institucionalni adventizam, nakon protestantske vere, sudio je i osuđivao od 1843. godine.

Kao što ovaj stih sugerise, dekret iz Danila 8:14 uzrokuje podelu protestantskih hrišćana iz 1843. godine u dva tabora, uključujući i adventističku grupu, korisnike izgovorene blaženstva: „ Blaženi su mrtvi koji umiru u Gospodu od sada! “ Samo po sebi se razume da Isus, objavljujući u „ Laodikiji “ da će to „ povraćati “, adventistička institucija, zvanični Hristov glasnik 1991. godine, datuma zvaničnog odbacivanja svetlosti, nazvana „ gola “, više ne može imati koristi od ovog blaženstva.

Vreme žetve

Stih 14: „I videh, i gle, beo oblak, i na oblaku sedeše neko kao Sin Čovečiji, imajući na glavi svojoj zlatnu krunu i u ruci svojoj oštar srp. “

Ovaj opis evocira Isusa Hrista u vreme njegovog slavnog povratka. „ Beli oblak “ podseća na uslove njegovog odlaska i njegovog vaznesenja na nebo koje je doživeo dve hiljade godina ranije. „ Beli oblak “ označava njegovu čistotu, njegova „ zlatna kruna “ simbolizuje njegovu pobedonosnu veru, a „oštar srp “ predstavlja „ oštru reč “ Božju u Jevrejima 4:12, sprovedenu „ njegovom rukom “.

Stih 15: „ I drugi anđeo iziđe iz hrama, vičući glasom snažnim onome što seđaše na oblaku: Baci srp svoj i žnji, jer je došlo vreme da žnješ, jer je žetva zemaljska sazrela. “

Pod aspektom „ žetve “, kao u svojoj priči, Isus nas podseća da će u ovom trenutku doći vreme da se definitivno odvoji „ dobro zrno od kukolja “. Kroz svoje Otkrovenje, on nam otkriva ovu temu koja razdvaja dva tabora: subotu izabраниh i nedelju palih, jer se iza ovog verskog imena krije obožavanje i autoritet paganskog solarnog božanstva. I uprkos evoluciji ljudskog vremena, Bog nastavlja da ga posmatra onakvim kakvo zaista jeste za njega. Različita mišljenja ljudi ne utiču na njegov sud; u njegovom poretku vremena, prvi dan je profan, ni u kom slučaju ne može poprimiti božansku svetost. Ovo je vezano isključivo za sedmi dan osveštan u njegovom poretku vremena uklesanom od početka večnog zemaljskog vremena; to u trajanju od 6000 solarnih godina.

Stih 16: „ I onaj što seđaše na oblaku baci srp svoj na zemlju, i zemlja bi požnjena. “

Duh potvrđuje buduće ispunjenje „ žetve zemaljske “. Hristos Spasitelj i Osvetnik će se pobrinuti za to i izvršiti je u skladu sa svojom objavom datom u priči svojim apostolima u Mateju 13:30-43. „ Žetva “ se prvenstveno odnosi na uznesenje na nebo izabраниh svetaca koji su ostali verni Bogu Tvorcu.

Vreme žetve (i osvete)

Stih 17: „ I drugi anđeo izađe iz hrama koji je na nebu, imajući i on oštar srp. “

Ako je prethodni „ anđeo “ imao misiju povoljnu za izabrane, naprotiv , ovaj „ drugi anđeo“ ima kaznenu misiju usmerenu protiv palih pobunjenika. Ovaj drugi „ srp“ takođe simbolizuje „ oštru reč Božju “ sprovedenu u delo njegovom voljom, ali ne njegovom rukom, jer, za razliku od žetve, za berbu izraz „ u njegovoj ruci “ je odsutan. Kaznena akcija će stoga biti poverena izvršiocima koji izvršavaju božansku volju; zapravo, žrtvama njegovih zavoda.

Stih 18: „ I drugi anđeo iziđe iz žrtvenika, koji imaše vlast nad ognjem, i reče glasom snažnim onome koji imaše oštar srp govoreći: Zamahni oštrim srpom svojim i oberi grozdove zemaljske loze; jer je grožđe zemaljsko zrelo. “

Zatim dolazi, nakon uznesenja izabranih na nebo, trenutak „ berbe “. U Isaiji 63:1 do 6, Duh razvija radnju na koju cilja ovaj simbolički termin. U Bibliji, sok crvenog grožđa se upoređuje sa ljudskom krvlju. Njegova upotreba od strane Isusa, na Svetoj večeri, potvrđuje ovu ideju. Ali „ berba “ je povezana sa „ gnevom Božjim “ i ona će se tići onih koji su nedostojno radili u obliku njegovih slugu, jer krv koju je Hristos dobrovoljno prolio nije zaslužila njihove brojne izdaje. Jer Isus se može osećati izdanim od strane onih koji iskrivljuju njegov plan spasenja do te mere da opravdavaju greh za koji je dao svoj život i podneo patnju kako bi se njegovo praktikovanje prestalo. Namerni prekršioци njegovog zakona stoga imaju račun da mu polože. U svom slepom ludilu, ići će toliko daleko da žele da ubiju njegove istinske izabranike, kako bi iskorenili sa zemlje praksu sedmog dana Subote, koju je Bog osveštao i zahtevao od 1843-44. Izabrani nisu imali Božje ovlašćenje da koriste silu protiv svojih verskih neprijatelja; Bog je ovu akciju rezervisao isključivo za sebe. „ Osveta je moja, odmazda je moja “, izjavio je svojim izabranicima, i došlo je vreme da se ta osveta sprovede.

U ovom 14. poglavlju, stihovi od 17. do 20. evociraju temu „ berbe “. Grešno grožđe se proglašava zrelim jer je svojim delima u potpunosti pokazalo svoju pravu prirodu. Njihova krv će teći poput grožđanog soka u bačvi kada ga zgaze noge berača grožđa.

Stih 19: „ I anđeo baci srp svoj na zemlju, i obara vinograd zemaljski, i baci ga u veliku presu gneva Božijeg. “

Radnja je potvrđena ovom objavom koju otkriva ova scena. Bog sa sigurnošću proriče kaznu katoličke i protestantske arogancije. Oni će trpeti posledice Božjeg gneva, predstavljene bačvom u kojoj se ubrano grožđe melje nogama mlivača.

Stih 20: „ I presa za vino bi izgažena izvan grada, i krv poteče iz prese do uzda konjima, hiljadu i šest stotina stadija. “

Isa. 63:3 precizira: „ Ja sam gazio presu za vino; niko nije bio sa mnom... “. Berba ispunjava kaznu Vavilona, velikog grada u Otk. 16:19. Napunila je čašu božanskog gneva koju sada mora ispiti do dna. „ Presa za vino je gazena van grada “, to jest, bez prisustva izabranih koji su već uzeti na nebo. U Jerusalmu su pogubljenja osuđenih na smrt vršena van zidina svetog grada kako se ne bi oskrnavio. To je bio slučaj sa raspećem Isusa Hrista, koji ovom porukom podseća na cenu koju treba platiti za one koji su potcenili njegovu sopstvenu smrt. Došlo je vreme da njegovi neprijatelji proliju svoju krv kako bi se iskupili za svoje mnoge grehe. „ I krv je izlazila iz prese za vino čak do uzda konjima. “ Mete gneva su hrišćanski verski učitelji, a Bog ih označava slikom „ uzde “ koju jahači stavljaju „ u usta konjima “ da bi ih vodili. Ova slika je predložena u Jakovljevoj 3:3, čija je tema upravo: verski učitelji.

Jakov precizira od početka 3. poglavlja: „ Braćo moja, neka se mnogi od vas ne postanu učitelji, jer znate da ćemo biti strože suđeni .“ Dejstvo „ berbe “ opravdava ovo mudro upozorenje. Precizirajući „ čak do uzda konjima “, Duh sugerše da se presa za vino odnosi, pre svega, na rimokatoličko sveštenstvo „ Vavilona velikog “, ali da se proteže i na protestantske učitelje koji od 1843. godine „destruktivno“ koriste Sveto pismo, prema optužbi Duha u Otkrivenju 9:11. Ovde nalazimo primenu upozorenja datog u Otkrivenju 14:10: „ I sam će piti od vina gneva Božijeg, sipanog nerazblaženog u čašu gneva njegovog... “.

Za poruku „ na rastojanju od hiljadu i šest stotina stadija “, u kontinuitetu sa prethodnom porukom, kazna se proteže na reformisanu veru od 16. veka , na šta aludira broj 1600. Ovo je vreme kada je Martin Luter zvanično optužio katoličku veru 1517. godine. Ali upravo u ovom 16. veku formirane su protestantske doktrine „ lažnih Hrista “ i lažnih hrišćana , koji su legitimizovali nasilje i mač koje je Isus Hristos zabranio. Apokalipsa nudi svoje ključeve za tumačenje, a ovaj 16. vek je označen u Otkrivenju 2:18 do 29 pod simboličnim nazivom ere „ Tijatira “. Reč „ stadion “ otkriva njihovu versku aktivnost, njihovo učešće u trci, a nagrada je venac pobede obećan pobedniku. Ovo je Pavlovo učenje u 1. Korinćanima 9:24: „ Zar ne znate da oni koji trče u trci svi trče, ali jedan dobija nagradu? Trčite tako da je vi osvojite .“ Nagrada nebeskog poziva se stoga ne osvaja tek tako; vernost i istrajnost u poslušnosti su jedini način da se pobedi u borbi vere. On potvrđuje u Fil. 3:14 govoreći: „ Tržim se cilju da osvojim nagradu nebeskog poziva Božijeg u Hristu Isusu .“ U vreme „ berbe “ ove Isusove reči će se obistiniti: „ Jer je mnogo zvanih, a malo izabranih“ (Mt. 22:14).“

Otkrivenje 15: Kraj vremena probe

Pre nego što se „ žetva i berba “ završe, dolazi strašni trenutak kraja vremena proba. Trenutak kada su ljudski izbori uklesani u kamen, bez mogućnosti da se ti izbori ponište. U tom trenutku, ponuda spasenja u Hristu se završava. Ovo je tema ovog veoma kratkog 15. poglavlja Apokalipse Isusa Hrista. Kraj vremena proba dolazi nakon prvih šest „ trubi “ iz 8. i 9. poglavlja, a pre „ sedam poslednjih Božjih pošasti “ iz 16. poglavlja. Samo po sebi se razume da sledi konačan izbor puta kojim Bog daje čoveku da ide. Pod autoritarnim okriljem „ zveri koja izlazi sa zemlje “ iz Otkrivenja 13:11 do 18, poslednja dva puta vode, jedan, do subote ili osveštane Božje subote, a drugi, do nedelje rimskog papskog autoriteta. Nikada izbori između života i dobra, smrti i zla nisu bili tako jasni. Koga se čovek više boji? Boga ili čoveka? Takva je datost situacije. Ali mogu takođe reći: Koga čovek više voli? Boga ili čoveka? Izabrani će odgovoriti u oba slučaja: Bog, znajući kroz svoje proročko otkrovenje detalje kraja svog plana. Večni život će tada biti veoma blizu, na dohvata ruke.

Stih 1: „ I videh drugi znak na nebu, veliki i čudesan: sedam anđela koji imahu sedam poslednjih zala, jer se u njima svršava gnev Božiji. “

Ovaj stih predstavlja „sedam poslednjih pošasti“ koje će pogoditi lažne vernike zbog njihovog izbora Rimokatoličke nedelje. Tema ovog poglavlja, kraj vremena blagostanja, otvara vreme „sedam poslednjih pošasti Božjeg gneva“.

Stih 2: „I videh kao stakleno more pomešano sa ognjem; i oni koji su pobedili zver i njen lik i broj imena njenog, stoje na staklenom moru, imajući harfe Božije.“

Da bi ohrabrio svoje sluge, svoje izabranike, Gospod zatim predstavlja scenu koja evocira njihovu skorbu pobjedu raznim slikama preuzetim iz drugih proročkih odlomaka. „Na moru od stakla, pomešanom sa ognjem, stoje“, jer su prošli kroz ispit vere u kojem su bili progonjeni (vatrene borbe) i izašli su kao pobednici. „More od stakla“ označava čistotu izabranog naroda, kao u Otkrivenju 4:1.

Stih 3: „I pevaju pesmu Mojsija, sluge Božjeg, i pesmu Jagnjetovu, govoreći: Velika su i divna dela Tvoja, Gospode Bože Svedržitelju! Pravedni su i istiniti putevi Tvoji, Care naroda!“

„Mojsijeva pesma“ slavila je slavni izlazak Izraela iz Egipta, zemlje i tipičnog simbola greha. Ulazak u zemaljski Hanan koji je usledio 40 godina kasnije nagovestio je ulazak poslednjih izabranih u nebeski Hanan. Nakon što je dao svoj život da bi iskupio grehe izabranih, Isus, „Jagnje“, vazneo se na nebo, u svojoj slavi i nebeskoj božanskoj moći. Poslednji verni svedoci Isusa, svi adventisti u veri i delu, zauzvrat doživljavaju vaznesenje na nebo kada se Isus vrati da ih spase. Uzvisujući svoja „velika i čudesna dela“, izabrani slave Bogu Stvoritelju koji je otelotvorio njegove vrednosti u Isusu Hristu: njegovu savršenu „pravednost“ i njegovu „istinu“. Evociranje reči „istiniti“ povezuje kontekst radnje sa krajem „laodikejske“ ere u kojoj se predstavio kao „Amin i Istiniti“. Tada je vreme „izbavljenja“ koje označava kraj vremena „ženine rađanja“ iz Otkrivenja 12:2. „Dete“ je dovedeno na svet u obliku čistote nebeskog karaktera otkrivenog u Isusu Hristu i od strane Isusa Hrista. Izabrani mogu slaviti Boga za njegovo „svemoćno“ stanje jer upravo toj božanskoj moći duguju svoje spasenje i izbavljenje. Okupivši i izabравši svoje otkupljene iz svih zemaljskih naroda, Isus Hristos je zaista „Car naroda“. Oni koji su se njemu i njegovim izabranicima protivili više nema.

Stih 4: „Ko se neće bojati, Gospode, i slaviti ime Tvoje? Jer si Ti jedini svet. I svi će narodi doći i pokloniti se pred Tobom, jer su se tvoji sudovi objavili.“

Jednostavnim jezikom, ovo znači: Ko bi odbio da se boji tebe, Bože Tvorče, i usudio se da te liši tvoje pravedne slave odbijajući da poštuje tvoj sveti sedmi dan, subotu? Jer si ti jedini svet, i ti si jedini osvetio svoj sedmi dan i one kojima si ga dao, kao znak njihovog odobravanja i pripadnosti tvojoj svetosti. Zaista, govoreći o „njegovom strahu“, Duh aludira na poruku prvog „anđela“ iz Otkrivenja 14:7: „Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer je došao čas suda njegovog; i poklonite se (poklonite se) onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore voda.“ U Božjem planu, uništeni pobunjeni narodi će vaskrsnuti iz dvostruke svrhe: da se ponize pred Bogom i daju mu slavu, i da podnesu njegovu pravednu poslednju kaznu koja će ih konačno uništiti, u „jezeru ognjenom i sumpornom“ poslednjeg suda, najavljenom u poruci „trećeg anđela“ iz Otkrivenja 14:10. Pre nego što se ovo ostvari, izabrani će morati da prođu kroz vreme božanskih sudova koji će se manifestovati delovanjem „sedam pošasti“ najavljenih u prvom stihu.

Stih 5: „Posle toga pogledah, i gle, otvori se hram skinije svedočanstva na nebu.“

Ovo otvaranje nebeskog „hrama“ signalizira prestanak posredovanja Isusa Hrista, jer se vreme poziva na spasenje završava. „Svedočanstvo“ označava deset Božjih zapovesti koje su bile stavljene

u sveti kovčeg. Dakle, od ovog trenutka, razdvajanje između izabranih i izgubljenih je definitivno. Na zemlji, pobunjenici su upravo, dekretom zakona, odlučili o obavezi poštovanja nedeljnog odmora prvog dana, uspostavljenoj građanski i verski, sukcesivno, od strane rimskih careva, Konstantina I i Justinijana I, koji su Vigilijski postavili za prvog papu, svetskog poglavara univerzalne hrišćanske vere, odnosno katoličke, 538. godine. Poslednji dekret o smrti je prorekao u Otkrivenju 13:15-17 i stavljen je pod dominantno dejstvo američke protestantske vere koju podržava evropska katolička vera.

Stih 6: „I sedam anđela koji su imali sedam zala iziđoše iz hrama, obučeni u čisto i belo platno, i opasani zlatnim pojasevima oko grudi.“

U simbolici proročanstva, „sedam anđela“ predstavljaju samog Isusa Hrista ili „sedam anđela“ vernih njegovom taboru poput njega. „Tani lan, čist i svetao“ predstavlja „pravedna dela svetaca“ u Otkrivenju 19:8. „Zlatni pojas oko grudi“, dakle u visini srca, evocira ljubav prema istini koja je već pomenuta u liku Hrista predstavljenom u Otkrivenju 1:13. Bog istine se sprema da kazni tabor laži. Ovim podsećanjem, Duh sugerše „veliku nesreću“ čiji je oblik otkriven njegovim licem u poređenju sa „suncem kada sija u svojoj snazi“. Vreme konačnog sukoba između Isusa Hrista i pobunjenih paganskih obožavalaca sunca je stiglo.

Stih 7: „I jedna od četiri životinje dade sedam anđela sedam zlatnih čaša punih gneva Boga, koji živi u vekove vekova.“

Sam Isus je bio model koji su prikazala „četiri živa bića“ iz Otkrivenja 4. On je takođe „Bog koji živi zauvek i uvek“, razgnevio se. Njegova božanstvenost mu tako dodeljuje sve uloge: Stvoritelja, Otkupitelja, Zastupnika i trajno Sudije. Zatim, okončavajući svoje zastupništvo, on postaje Bog pravde koji udara i kažnjava smrću svoje pobunjene protivnike, jer su napunili „čašu“ njegovog pravednog „gneva“. „Čaša“ je sada puna, i ovaj gnev će poprimiti oblik „sedam poslednjih“ kazni u kojima božanska milost više neće imati svoje mesto.

Stih 8: „I hram se napuni dimom od slave Božije i od sile njegove; i niko ne mogaše ući u hram dok se ne ispuni sedam zala sedam anđela.“

Da bi ilustrovaio ovu temu prestanka blagodati, Duh u ovom stihu predstavlja sliku „hrama ispunjenog dimom zbog“ prisustva „Božjeg“ i precizira: „i niko nije mogao ući u hram dok se nije završilo sedam pošasti sedam anđela.“ Bog tako upozorava svoje izabranike da će ostati na zemlji tokom vremena „sedam poslednjih pošasti“ njegovog gneva. Poslednji izabranici će ponovo doživeti iskustvo Jevreja u vreme „deset pošasti“ koje su pogodile pobunjeni Egipat. Pošasti nisu za njih, već za pobunjenike, mete božanskog gneva. Ali neposrednost njihovog ulaska u „hram“ je time potvrđena, mogućnost će biti data čim se „sedam poslednjih pošasti“ završi.

Otkrivenje 16 : Sedam poslednjih pošasti

gnev Božiji

Šesnaesto poglavlje predstavlja izlivanje ovih „ sedam poslednjih pošasti “ kojima se izražava „ gnev Božji “.

Proučavanje celog poglavlja će ovo potvrditi, ali mora se napomenuti da će mete „ gneva Božjeg “ biti identične onima koji su pogođeni kaznama prvih šest „ trubi“ . Duh tako otkriva da kazne „ sedam poslednjih pošasti “ i one „ sedam truba “ kažnjavaju isti greh: prekršaj subotnjeg pokoja „ sedmog dana“. osvećen “ od Boga od postanja sveta.

Ovde otvaram zgradu, sa zakašnjenjem. Obratite pažnju na razliku koja karakteriše božanske „ trube “ i „ pošasti ili kuge “. „ Trube “ su sva ljudska ubistva koja su sproveli ljudi, ali ih je naručio Bog, pri čemu je peta duhovne prirode. „ Pošasti “ su neprijatne radnje koje je direktno nametnuo Bog kroz prirodna sredstva njegovog živog stvaranja. Otkrivenje 16 nam predstavlja „ sedam poslednjih pošasti “, što suptilno sugerise da su im prethodile druge „ pošasti “ koje su ljudi pretrpeli pre kraja vremena blagodati, koje duhovno razdvaja „ vreme kraja “ navedeno u Dan. 11:40 na dva dela. U prvom, ovaj kraj je kraj vremena naroda, a u drugom, kraj vremena univerzalne svetske vlade organizovane pod tutorstvom i inicijativom SAD. U ovom ažuriranju, sprovedenom u subotu, 18. decembra 2021. godine, mogu da potvrdim ovo objašnjenje, budući da je od početka 2020. godine celo čovečanstvo pogođeno ekonomskom propašću zbog zaraznog virusa, koronavirusa Kovid-19, koji se prvi put pojavio u Kini. U kontekstu globalističke razmene i znanja, mentalno pojačavajući njegove stvarne efekte, u panici su vođe naroda zaustavile razvoj i kontinuirani rast celokupne zapadnoevropske i američke ekonomije. Smatrajući, nepravedno, pandemijom, Zapad, koji je mislio da će jednog dana pobediti smrt, je užasnut i bespomoćan. U panici, bezbožnici su se predali telom i dušom novoj religiji koja je zamenjuje: svemoćnoj medicinskoj nauci. A zemlja prevaranata, najbogatija na svetu, iskoristila je priliku da ljude učini zarobljenicima i robovima svojih dijagnoza, svojih vakcina, svojih lekova i svojih korporativnih odluka. Istovremeno, u Francuskoj čujemo direktive, blago rečeno paradoksalne, koje sumiram na sledeći način: „preporučljivo je provetravati stanove i nositi zaštitnu masku satima iza koje se onaj ko je nosi guši.“ To ističe „zdrav razum“ mladih vladara Francuske i drugih zemalja imitatorke. Zanimljivo je primetiti da je zemlja koja je predvodila ovo destruktivno ponašanje prvo bila Izrael; prva zemlja koju je Bog prokleo u religioznoj istoriji. Nošenje maske, u početku zabranjeno kada nije bila dostupna, potom je postalo obavezno radi zaštite od bolesti koja pogađa respiratorni sistem. Božje prokletstvo donosi neočekivane plodove , ali je destruktivno veoma efikasno. Uveren sam da će između 2021. i početka „ šeste trube “, Trećeg svetskog rata, druge „ Božje pošasti “ pogoditi krivo čovečanstvo na raznim mestima na zemlji, a posebno na razorenom Zapadu; „pošasti“ poput „ gladi “ i drugih stvarnih univerzalnih pandemija, već poznatih kao kuga i kolera. Bog zahteva ovu vrstu kazne u Jezekiju. 14:21: „Da, ovako govori Gospod Jahve: Iako ću poslati na Jerusalim svoje četiri strašne kazne, mač i glad, zveri i pomor, da istrebim iz njega ljude i životinje “. Imajte na umu da ova lista nije iscrpna, jer u moderno doba božanske kazne poprimaju više oblika: rak, sida, čikungunja, Alchajmerova bolest... itd... Takođe primećujem pojavu straha zbog globalnog zagrevanja. Mase čovečanstva su užasnute i u panici pri pomisli na topljenje leda i poplave koje bi mogle nastati. Još jedan plod božanskog prokletstva koje pogađa ljudske umove i gradi zidove razdvajanja i mržnje. Zatvaram ovu zgradu da bih nastavio proučavanje u ovom kontekstu posledica kraja blagodati koje karakterišu „ sedam poslednjih pošasti Božjeg gneva “.

Još jedan razlog opravdava izbor meta. „ Sedam poslednjih pošasti “ dovršavaju uništenje tvorevine na kraju sveta. Za Boga, Tvorca, došlo je vreme za uništenje njegovog dela. Zato on prati proces stvaranja, ali umesto stvaranja, on uništava. Sa „ sedmom poslednjom pošasću “, ljudski život na zemlji će biti ugašen, ostavljajući za sobom zemlju ponovo „ ponor “ u haotičnom stanju, sa jednim stanovnikom, Satanom, tvorcem greha; opustošena zemlja će biti njegov zatvor „ hiljadu godina “ do poslednjeg suda kada će, zajedno sa svim ostalim pobunjenicima, biti uništen prema Otkrivenju 20.

Stih 1: „ I čuh jak glas iz hrama gde govori sedam anđela: Idite i izlijte sedam čaša gneva Božijeg na zemlju. “

Ovaj „ glasan glas iz hrama “ je glas Boga Stvoritelja čije je pravo osujećeno. Kao Bog Stvoritelj, njegov autoritet ima vrhovni karakter i nije ni pravedno ni mudro osporavati njegovu želju da bude obožavan i proslavljen poštovanjem dana odmora koji je „ posvetio “ u tu svrhu. U svojoj velikoj i božanskoj mudrosti, Bog je osigurao da će svako ko osporava njegova prava i autoritet ignorisati njegove najvažnije tajne pre nego što iskupi u „ drugoj smrti “ cenu svojih prestupa protiv Svemogućeg Boga.

Stih 2: „ Prvi ode i izli svoju činiju na zemlju; i postadoše bolne i teške rane na ljudima koji imahu žig zveri i na onima koji se klanjahu liku njenom. “

Kao dominantna sila i vodeći autoritet poslednje pobune, prioritarna meta u ovom kontekstu je „ zemlja “ simbol pale protestantske vere.

Prva pošast je „ maligni čir “ koji uzrokuje fizičku patnju telima pobunjenika koji su izabrali da poštuju dan odmora koji su nametnuli ljudi. Mete su katolici i protestanti koji su preživeli nuklearni sukob i koji su, ovim izborom prvog dana, Rimske nedelje, „ ... žig zveri . “

Stih 3: „ Drugi čovek izli svoju činiju u more, i ono postade krv, kao krv mrtvacu; i sva živa bića izginuše, sve što je bilo u moru. “

„ Drugi “ udara „ more “ koje pretvara u „ krv “, kao što je učinio sa egipatskim Nilom u vreme Mojsija; „ more “, simbol rimokatolicizma, koji cilja Sredozemno more. U ovom trenutku, Bog uništava sav životinjski svet u „ moru “. On započinje proces stvaranja unazad, na kraju će „ zemlja “ ponovo postati „ bezoblična i prazna “; vratiće se u svoje prvobitno stanje „ ponora “ .

Stih 4: „ Treći izli čašu svoju na reke i izvore vode, i oni postadoše krv. “

„ Treća “ udara svežu „ vodu “ „ reka i izvora vode “, koje iznenada postaju, zauzvrat, „ krv “ . Nema više vode da utole žeđ. Kazna je surova i zaslužena jer su se spremali da proliju „krv“ izabраниh. Ova kazna je bila prva koju je Bog preko Mojsijevog štapa naneo Egipćanima, „pijačima krvi “ Jevreja, koji su bili tretirani kao životinje u surovom ropstvu gde su mnogi umrli.

Stih 5: „ I čuh anđela voda gde govori: Pravedni si ti koji jesi i koji si bio; svet si, jer si izvršio ovu presudu. “

Već u ovom stihu primetite izraze „ pravedni “ i „ sveti “ koji potvrđuju moj tačan prevod teksta dekreta iz Dan. 8:14: „ 2300 večer i jutro i svetost će biti opravdana “; „ svetost “ obuhvata sve što Bog smatra svetim. U ovom poslednjem kontekstu, napad na njegovu „ osvećenu “ subotu zasluđuje po

svoj pravdi sud Boga koji „vodu“ koja se pije pretvara u „krv“. Reč „vode“ simbolično i dvostruko označava ljudske mase i versko učenje. Izopačena od strane papskog Rima, u Otkr. 8:11, obe su pretvorene u „pelin“. Govoreći „pravedan si... jer si izvršio ovaj sud“, anđeo opravdava meru koju zahteva istinska savršena pravda koju samo Bog može da ostvari. Suptilno i veoma precizno, Duh čini da iz imena Boga nestane oblik „i koji dolazi“, jer je došao; i njegova pojava otvara trajnu sadašnjost za njega i njegove iskupljene, ne zaboravljajući svetove koji su ostali čisti i svete anđele koji su mu ostali verni.

Stih 6: „Jer su prolili krv svetih i proroka, i dao si im krv da piju; dostojni su.“

Pošto su pobunjenici bili spremni da ubiju izabrane, koji su svoje spasenje dugovali samo Isusovoj intervenciji, Bog im je takođe pripisao zločine koje su trebali da počinje. Iz istih razloga, tretirani su kao Egipćani iz Egzodusa. Ovo je drugi put da je Bog rekao: „Dostojni su.“ U ovoj završnoj fazi, kao agresora adventističkih izabranika nalazimo glasnika iz Sarda kome je Isus rekao: „Smatrate se živima, a mrtvi ste.“ Ali istovremeno, rekao je za izabranike iz 1843-1844: „Hodiće sa mnom u belim haljinama, jer su dostojni.“ Dakle, svakome dostojanstvo koje mu pripada prema delima njegove vere: „bele haljine“ za verne izabrane, „krv“ za piće za neverne pale pobunjenike.

Stih 7: „I čuh drugog anđela sa žrtvenika gde govori: Tako je, Gospode Bože Svedržitelju, istiniti su i pravedni sudovi tvoji.“

Ovaj glas koji dolazi sa „oltara“, simbola krsta, jeste glas raspetog Hrista, koji ima posebne razloge da odobri ovu presudu. Jer oni koje on kažnjava u ovom trenutku usudili su se da zahtevaju njegovo spasenje, dok opravdavaju gnusan greh, preferirajući da poslušaju ljudsku zapovest; ovo uprkos upozorenjima Svetog pisma: u Is. 29:13 „Gospod reče: Kada se ovaj narod približi k meni, poštuje me ustima svojim i usnama svojim, ali je srce njihovo daleko od mene, i strah njihov od mene je samo propis ljudskog predanja.“ Mat. 15:19: „Ali uzalud me šanuju, učeći kao učenja zapovesti ljudske.“

Stih 8: „Četvrti čovek izli svoju činiju na sunce, i dano mu bi da spaljuje ljude ognjem.“

Četvrti deluje „na sunce“ i čini da se ono zagreje više nego obično. Telo pobunjenika je „spaljeno“ ovom intenzivnom vrućinom. Nakon što je kaznio prekršaj „svetosti“, Bog će sada kazniti idolopoklonstvo „dana sunca“ nasleđenog od Konstantina I. „Sunce“ koje mnogi nesvesno danas poštuju počinje da „spaljuje“ kožu pobunjenika. Bog okreće idola protiv idolopoklonika. Ovo je kulminacija „velike nesreće“ najavljene u Otkrivenju 1. Trenutak kada onaj koji komanduje „suncem“ koristi ga da kazni svoje obožavaoce.

Stih 9: „I ljudi biše opečeni velikom žegom, i huliše na ime Boga koji ima vlast nad tim pošastima, i ne pokajahu se da mu daju slavu.“

U stepenu okamenjenosti koji su dostigli, buntovnici se ne kaju za svoj greh i ne ponižavaju se pred Bogom, već ga vređaju „huleći“ na njegovo „ime“. To je već bilo u njihovoj prirodi, uobičajeno ponašanje, koje se nalazi među površnim vernicima; oni ne traže da saznaju njegovu istinu i tumače

njegovu prezirnu tišinu u svoju korist. A kada se pojave teškoće, proklinju njegovo „ ime “ . Nemogućnost „ pokajanja “ potvrđuje kontekst „ preživelih “ „ šeste trube “ iz Otkrivenja 9:20-21. Buntovni nevernici su religiozni ljudi ili ne, koji ne veruju u Svemogućeg Boga Tvorca. Njihove oči su za njih bile smrtonosna zamka.

Stih 10: „ Peti car izli svoju čašu na presto zveri. I tama pokri carstvo njegovo, i ljudi grizoše jezike od bola. “

„ Peti “ cilj posebno jeste „ presto zveri “, odnosno region Rima gde se nalazi Vatikan, mala verska država papizma gde stoji bazilika Svetog Petra. Međutim, kao što smo videli, pravi „ presto “ pape nalazi se u starom Rimu, na planini Celija u matičnoj crkvi svih crkava na svetu, bazilici Svetog Jovana Lateranskog. Bog ga uranja u mastiljavu „ mraku “ koja svaku osobu koja vidi stavlja u situaciju slepe osobe. Efekat je strašno bolan, ali za ovu početnu tačku verske laži predstavljene kao svetlost jednog Boga i u ime Isusa Hrista, on je potpuno zaslužen i opravdan. „ Pokajanje “ više nije moguće, ali Bog podvlači očvršćavanje umova svojih živih meta.

Stih 11: „ I huliše Boga nebeskoga zbog svojih bolova i svojih rana, i ne pokajaše se za svoja dela. “

Ovaj stih nam pomaže da razumemo da pošasti stalno dolaze i nikada ne prestaju. Ali naglašavajući odsustvo „ pokajanja “ i nastavak „ bogohuljenja “, Duh nam pomaže da razumemo da se gnev i zloba pobunjenika samo povećavaju. Božji cilj ih gura do krajnjih granica, tako da određuju smrt izabranih.

Stih 12: „ Šesti izli svoju čašu na veliku reku Eufrat, i njene vode presušiše, da bi se pripremio put carevima koji dolaze sa istoka. “

„ Šesta “ cilja Evropu, označenu simboličnim imenom „ reka Eufrat “, koja tako označava, u svetlu slike iz Otkrivenja 17:1-15, narode koji obožavaju „ bludnicu Vavilon Veliki “, katolički papski Rim. „ Isušivanje njene vode “ moglo bi da sugeriše uništenje njenog stanovništva, koje je, štaviše, neizbežno, ali je još uvek prerano da se to desi. U stvari, stvar je istorijski podsetnik, jer je delimičnim isušivanjem „reke Eufrat “ medijski kralj Darije osvojio haldejski „ Vavilon “. Poruka Duha je stoga najava neizbežnog potpunog poraza rimokatoličkog „ Vavilona “, koji još uvek ima pristalice i branioce, ali na kratko. „ Vavilon Veliki “ će ovog puta zaista „ pasti “, poražen od strane Svemogućeg Boga Isusa Hrista.

Savetovanje tri nečista duha

Stih 13: „ I videh tri nečista duha kao žabe gde izlaze iz usta zmajeva, i iz usta zveri, i iz usta lažnog proroka. “

Stihovi od 13 do 16 ilustruju pripreme za „ bitku Armagedon “, koja simbolizuje odluku da se pogube neposlušni poštovaoci Subote koji su nepokolebljivo verni Bogu Stvoritelju. Prvobitno, kroz spiritizam, đavo, simulirajući ličnost Isusa Hrista, izgleda da ubeđuje pobunjenike da je njihov izbor nedelje opravdan. Stoga ih podstiče da oduzmu živote vernih otpornika koji poštuju Subotu. Đavolski trio tako spaja u istoj bici đavola, katoličku veru i protestantsku veru, to jest, „ zmaja, zver i lažnog proroka “. Ovde se ispunjava „ bitka “ pomenuta u Otkrivenju 9:7-9. Pominjanje „ usta “ potvrđuje

verbalne razmene konsultacija koje vode do odluke o ubistvu istinskih izabranih; nešto što oni ignorišu ili potpuno osporavaju. „Žabe“ su nesumnjivo, za Boga, životinje klasifikovane kao nečiste, ali u ovoj poruci Duh aludira na velike skokove koje je ova životinja sposobna da napravi. Između evropske „zveri“ i američkog „lažnog proroka“ nalazi se široki Atlantski okean, a susret njih dvoje podrazumeva velike skokove. Među Englezima i Amerikancima, Francuzi su karikirani kao „žabe“ i „žederi žaba“. Nečisto je specijalnost Francuske, čije su se moralne vrednosti vremenom urušile, od njene Revolucije 1789. godine kada je slobodu stavila iznad svega. Nečisti duh koji oživljava trojku je duh slobode koji ne želi „ni Boga ni Gospodara“. Svi su se oduprli božanskoj volji i njenom autoritetu i stoga su ujedinjeni po ovoj temi. Oni se okupljaju jer su slični.

Stih 14: „Jer su to duhovi demoni, koji čine znake, koji izlaze carevima zemaljskim da ih sakupe na boj tog velikog dana Boga Svedržioca.“

Od kletve dekreta iz Dan. 8:14, demonski duhovi su se sa velikim uspehom manifestovali u Engleskoj i SAD. Spiritualizam je bio moda tog trenutka, i ljudi su se navikli na ovu vrstu odnosa sa nevidljivim, ali aktivnim duhovima. U protestantskoj veri, veoma brojne verske grupe održavaju odnose sa demonima, verujući da imaju vezu sa Isusom i njegovim anđelima. Demoni sa velikom lakoćom obmanjuju hrišćane koje je Bog odbacio, i dalje će moći lako da ih ubede da se okupe da ubiju, do poslednjeg čoveka, pobožne hrišćane i Jevreje koji poštuju subotu. Ova ekstremna mera, koja preti obema grupama smrću, ujedinjuje ih u blagoslovu Isusa Hrista. Za Boga, ovo okupljanje je namenjeno okupljanju pobunjenika „za bitku velikog dana Svemogućeg Boga“. Ovo okupljanje ima za cilj da pobunjenicima da nameru da ubiju koja će ih učiniti dostojnim da same pretrpe smrt od ruku onih koji su zavedeni i prevareni njihovim verskim lažima. Glavni razlog za bitku bio je upravo izbor dana odmora, i suptilno, Duh ukazuje da predloženi dani nisu jednaki. Jer ona koja se tiče osveštane Subote nije ništa manje po svojoj prirodi nego „veliki dan Svemogućeg Boga“. Dani nisu jednaki, a ni suprotstavljene sile. Baš kao što je isterao đavola i njegove demone sa neba, Isus Hrist, kao moćni „Mihail“, nametnuće svoju pobedu svojim neprijateljima.

Stih 15: „Evo, dolazim kao lopov. Blažen je onaj koji bdi i čuva svoje haljine, da ne hodi go i da ne vide njegovu sramotu.“

Tabor koji se bori protiv poštovalaca božanske Subote jeste tabor lažnih nevernih hrišćana, uključujući i one protestantizma, kojima je Isus rekao u Otkrivenju 3:3: „Seti se, dakle, kako si primio i čuo, i drži i pokaj se. Ako ne budeš bdio, doći ću kao lopov, i nećeš znati u koji čas ću doći na tebe.“ S druge strane, Duh objavljuje adventističkim izabranicima koji imaju koristi od njegove pune proročke svetlosti u poslednjoj eri „Laodikeje“: „Blažen je onaj koji bdi i čuva svoje haljine“, i aludirajući na adventističku instituciju izbljuvanu od 1994. godine, on takođe kaže: „da ne hodi go i da se ne vidi njihova sramota!“ Izjavljena i ostajući „gola“, po povratku Hristovom, biće u taboru sramote i odbacivanja, u skladu sa 2. Korinćanima 5:2-3: „Zato uzdišemo u ovom šatoru, želeći da se obučemo u naš nebeski stan, ako se zaista nađemo obučeni, a ne goli.“

Stih 16: „Okupiše ih na mesto koje se na hebrejskom zove Armagedon.“

Dotično „okupljanje“ ne tiče se geografske lokacije, jer je to duhovno „okupljanje“ koje u svom smrtonosnom projektu okuplja logor Božjih neprijatelja. Štaviše, reč „har“ znači planina i slučajno postoji dolina Megido u Izraelu, ali ne i planina tog imena.

Ime „Armagedon“ znači „dragocena planina“, ime koje označava, za Isusa Hrista, njegovu skupštinu, njegovog Izabranika koji okuplja sve njegove izabrane. A stih 14 nam je gotovo jasno otkrio od čega se sastoji bitka „Armagedon“; za pobunjenike, meta je božanska Subota i njeni poštovaoci; ali za Boga, meta su neprijatelji njegovih vernih izabranih.

Ova „dragocena planina“ istovremeno označava „planinu Sinaj“ sa koje je Bog prvi put objavio svoj zakon Izraelu nakon izlaska iz Egipta. Jer je meta pobunjenika zaista, istovremeno, osveštana Subota sedmog dana njegove četvrte zapovesti i njeni verni poštovaoci. Za Boga, „dragoceni“ karakter ove „planine“ je nesumnjiv, jer nema ravne u celokupnoj ljudskoj istoriji. Da bi je zaštitio od ljudskog idolopoklonstva, Bog je ostavio ljude u neznanju o njenoj pravoj lokaciji. Pogrešno smeštena na jugu egipatskog poluostrva u predanju, ona se u stvari nalazi severoistočno od „Madijana“, gde je živio „Jitor“, otac „Sefore“, Mojsijeve žene, to jest, na severu današnje Saudijske Arabije. Njeni stanovnici daju pravoj planini Sinaj ime „al Lavz“, što znači „Zakon“; opravdano ime koje svedoči u prilog biblijske priče koju je napisao Mojsije. Ali neće se na ovom geografskom „mestu“ pobunjenici suočiti sa slavnim i božanskim pobedonosnim Hristom. Jer ova reč „mesto“ je obmanjujuća i u stvarnosti poprima univerzalni aspekt, budući da su izabrani, u ovom trenutku, još uvek rasejani po zemlji. Živi izabrani i oni koji su vaskrsli biće „sakupljeni“ od strane dobrih anđela Isusa Hrista da se pridruže Isusu na nebeskim oblacima.

Stih 17: „Sedmi izli svoju čašu na vazduh. I iz hrama, sa prestola, dođe jak glas koji govori: 'Svrši se!'“

Pod znakom „sedme pošasti izlivena na vazduh“, pre nego što pobunjenici sprovedu svoj zločinački plan, Isus Hristos, istiniti, pojavljuje se svemoćan i slavan, u neponovljivoj nebeskoj slavi, praćen mirijadama anđela. Ponovo se nalazimo u trenutku „sedme trube“ gde, prema Otkrivenju 11:15, Isus Hristos, Svemogući Bog, oduzima carstvo sveta od đavola. U Ef. 2:2, Pavle označava Satanu titulom „kneza vlasti vazduha“. „Vazduh“ je element koji deli celokupno zemaljsko čovečanstvo, nad kojim on vlada do slavnog povratka Isusa Hrista. Trenutak njegovog slavnog dolaska je kada njegova božanska moć oduzima od đavola ovu dominaciju i moć nad ljudskim bićima i stavlja je na kraj.

Shvatite strpljenje Boga koji je čekao 6.000 godina trenutak kada će reći: „Svršilo se!“ i onda shvatite vrednost koju pridaje „osvećenom sedmom danu“ koji proriče dolazak ovog trenutka kada će sloboda ostavljena njegovim nevernim stvorenjima prestati. Pobunjena stvorenja će prestati da ga frustriraju, da ga iritiraju, da ga preziru i da ga sramote jer će biti uništena. U Dan. 12:1 Duh je preorekao ovaj slavni dolazak koji pripisuje „Mihailu“, nebeskom anđeoskom imenu Isusa Hrista: „U to vreme ustaće Mihailo, veliki Knez koji stoji za sinove tvog naroda; i biće vreme nevolje kakvog nije bilo otkako postoji narod do tog vremena. U to vreme će se tvoj narod spasiti, svaki koji se nađe zapisan u knjizi.“ Bog ne olakšava razumevanje njegovog plana spasenja jer Biblija ne pominje ime „Isus“ da bi označila Mesiju i daje mu simbolična imena koja otkrivaju njegovu skrivenu božanstvenost: „Emanuil“ (Bog sa nama) Is. 7:14: „Zato će vam sam Gospod dati znak: Evo, devojka će začeti i rodiće sina, i nazvaće ga Emanuil“; „Večni Otac“ u Is. 9:5: „Jer nam se rodi dete, sin nam se dade; i vlast će biti na njegovom ramenu; i ime će mu biti Divni, Savetnik, Bog silni, Večni Otac, Knez mira.“

Stih 18: „I biše munje, i glasovi, i gromovi, i veliki zemljotres, kakav nije bio otkako su ljudi na zemlji, toliki zemljotres.“

Ovde nalazimo frazu ključnog referentnog stiha iz Otkrivenja 4:5 obnovljenu u Otkrivenju 8:5. Bog je izašao iz svoje nevidljivosti, neverni i neverujući vernici, ali i verni adventistički izabranici, mogu videti Boga Tvorca Isusa Hrista u slavi njegovog povratka. Otkrivenje 6 i 7 su nam otkrila suprotstavljena ponašanja dva tabora u ovom strašnom i slavnom kontekstu.

I podvrgnuti se snažnom zemljotresu, oni, prestravljeni, svedoče prvom vaskrsenju rezervisanom za Hristove izabranike, prema Otkrivenju 20:5, i njihovom uznesenju na nebo gde se pridružuju Isusu. Stvari se dešavaju kao što je najavljeno u 1. Sol. 4:15-17: „ Jer ovo vam kažemo rečju Gospodnjom : mi koji smo živi i ostajemo do dolaska Gospodnjeg nećemo preteći one koji su usnuli. Jer će sam Gospod sići s neba sa povikanjem, sa glasom arhanđela i sa trubom Božjom. I mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre. Zatim ćemo mi živi i ostali biti zajedno s njima uzneseni na oblacima u susret Gospodu na vazduhu , i tako ćemo uvek biti sa Gospodom .“ Koristim ovaj stih da istaknem apostolsko shvatanje stanja „ mrtvih “: „ mi živi, koji ostajemo do dolaska Gospodnjeg, nećemo preteći „ oni koji su mrtvi .“ Pavle i njegovi savremenici nisu mislili, poput lažnih hrišćana danas, da su „ mrtvi “ izabrani u prisustvu Hrista, jer njegovo razmišljanje pokazuje da su, naprotiv, svi mislili da će „ živi “ izabrani ući u raj pre „ mrtvih “.

Stih 19: „ I veliki grad se razdeli na tri dela, i gradovi naroda padoše. I veliki Vavilon se spomenu pred Bogom da mu da čašu vina žestokog gneva svoga. “

„ Tri dela “ se odnose na „ zmaja, zver i lažnog proroka “ sabrane u stihu 13 ovog poglavlja. Drugo tumačenje zasniva se na ovom tekstu iz Zaharije 11:8: „ Unišću tri pastira za jedan mesec; duša moja je bila nestrpljiva za njih, i njihova duša me je zgrozila .“ U ovom slučaju, „ tri pastira “ predstavljaju tri komponente naroda Izrailja: kralja, sveštenstvo i proroke. Uzimajući u obzir konačni kontekst, u kojem su protestantska i katolička vera savezničke i ujedinjene, „ tri dela “ se identifikuju kao: „ zmaj “ = đavo; „ zver “ = zavedeni katolički i protestantski narod; „ lažni prorok “ = katoličko i protestantsko sveštenstvo.

U poraženom taboru, dobro razumevanje prestaje, „ veliki grad se podeli na tri dela “; među prevarenim i zavedenim žrtvama, taborima zveri i lažnog proroka, mržnja i ogorčenost inspirišu osvetu protiv prevarnih zavodnika odgovornih za njihov gubitak spasenja. Tada se tema „ berbe berbe “ ispunjava krvavim obračunom čije su glavne mete, logično i opravdano, verski učitelji. Ovo upozorenje iz Jak. 3:1 tada dobija svoje puno značenje: „ Braćo moja, neka ne postanu mnogi od vas učitelji, jer znate da ćemo biti suđeni .“ U ovom vremenu „ pošasti “, ovu radnju evocira ovaj citat: „ I Bog se seti Vavilona velikog da mu dade čašu vina svog žestokog gneva .“ Otkr. 18 biće u potpunosti posvećeno evokaciji ove kazne bezbožnih vernika.

Stih 20: „ I sva ostrva su pobegla, i planine se nisu našle. “

Ovaj stih sumira promenu zemlje koja, izložena ogromnim potresima, poprima aspekt univerzalnog haosa, već „ bezoblična “ i uskoro „ prazna “ ili „ pusta “. To je rezultat, posledica „ greha“. pustošilac “ osuđen u Danilu 8:13 i čija je konačna kazna prorečena u Danilu 9:27.

Stih 21: „ I veliki grad, težak jedan talenat , pao je na ljude s neba; i ljudi su hulili na Boga zbog pošasti grada, jer je pošast bila veoma velika. “

Kada njihov zlokobni zadatak bude obavljen, stanovnici zemlje će, zauzvrat, biti uništeni kugom od koje će biti nemoguće da pobegnu: grad će padati na njih. Duh im pripisuje težinu „ jednog talenta “,

ili 44,8 kg. Ali ova reč „talent“ je više duhovni odgovor zasnovan na „paraboli o talentima“. Na ovaj način, on palima pripisuje ulogu onih koji nisu učinili da „talent“, ili darovi, koje im je Bog dao u paraboli, donesu plodove. I ovo loše ponašanje ih na kraju košta života, prvog i drugog, što je bilo dostupno samo istinski izabranima. Do poslednjeg daha života, oni nastavljaju da „hule“ (vređaju) „Boga“ nebeskog koji ih kažnjava.

„Priča o talantima“ će se tada doslovno ispuniti. Bog će svakome dati, prema svedočanstvu dela njegove vere; nevernim hrišćanima će dati smrt i biće surov i okrutan kao što su mislili i sudili mu. A vernim izabranima će dati večni život prema veri koju su položili u njegovu ljubav i savršenu vernost uvećanu u Isusu Hristu za njih; sve ovo prema principu koji je Isus naveo u Mateju 8:13: „Neka vam bude po vašoj veri.“

Posle ove poslednje pošasti, zemlja postaje pusta, lišena svih oblika ljudskog života. Tako ponovo dobija karakterističan „ponor“ iz Postanja 1:2.

Poglavlje 17: Prostitutka je razotkrivena i identifikovana

Stih 1: „Tada dođe jedan od sedam anđela koji imahu sedam čaša i reče mi: 'Dođi, pokazaću ti sud velike bludnice koja sedi na mnogim vodama.'“

Iz ovog prvog stiha, Duh ukazuje na svrhu ovog 17. poglavlja: „sud“ „velikoj bludnici“ koja „sedi na mnogim vodama“ ili koja vlada, prema stihu 15, „narodima, mnoštvima, plemenima i jezicima“ koja je, pod simbolom „Eufrat“, već označila Evropu i njena planetarna proširenja hrišćanske religije u „šestoj trubi“ iz Otkrivenja 9:14: SAD, Južnu Ameriku, Afriku i Australiju. Delo suda povezano je sa kontekstom „sedam poslednjih pošasti“ ili „sedam čaša“ koje su izlili „sedam anđela“ u prethodnom 16. poglavlju.

Ovo značenje broja 17 kao „suda“ potvrđuje Danilo 4:17: „Ova presuda je odluka onih koji bde, odluka...“ to je red svetaca, da bi živi znali da Svevišnji vlada carstvom ljudskim i daje ga kome god želi, i postavlja nad njim najniže od ljudi.

„Sud“ o kome je reč je onaj koji nosi Svemogući Bog, kome svako stvorenje na nebu i na zemlji mora i moraće da odgovara; to pokazuje koliko je ovo poglavlje važno. Videli smo u poruci trećeg anđela u

14. poglavlju da ova identifikacija rezultira večnim životom ili smrću. Kontekst ovog „ suda “ je stoga kontekst „ zveri koja izlazi sa zemlje “ u 13. poglavlju.

Uprkos istorijskim i proročkim upozorenjima, protestantska vera 1843. godine, i zvanična adventistička vera 1894. godine, bile su od Boga osuđene kao nedostojne spasenja koje je ponudio Isus Hristos. Kao potvrdu ove presude, obe su stupile u ekumenski savez koji je predložila rimokatolička vera, iako su pioniri obe grupe osudili njenu đavolsku prirodu. Da bi se izbegla ova greška, izabrani mora imperativno biti uveren u identitet glavnog neprijatelja Isusa Hrista: Rima, kroz njegovu pagansku i papsku istoriju. Krivica protestantske i adventističke religije je tim veća jer su pioniri obe osudili i propovedali ovu đavolsku prirodu rimokatolicizma. Ovaj preokret obe predstavlja čin izdaje Isusa Hrista, jedinog Spasitelja i velikog Sudije. Kako je ovo postalo moguće? Obe religije su davale značaj samo zemaljskom miru i dobrom razumevanju među ljudima; takođe, pošto katolička vera više ne progoni, ona za njih postaje česta ili još bolje, povezana do te mere da paktuju i sklapaju savez sa njom. Mišljenje i pravedni sud Boga otkriveni su tako prezreni i zgaženi. Greška je bila verovati da Bog u suštini teži miru među ljudima, jer u istini osuđuje nepravde koje su učinjene njegovoj ličnosti, njegovom zakonu i njegovim principima dobra otkrivenim u njegovim uredbama. Činjenica je tim ozbiljnija jer se Isus veoma jasno izrazio o toj temi rekavši u Mateju 10:34-36: „... Ne mislite da sam došao da donesem mir na zemlju; nisam došao da donesem mir, nego mač. Jer sam došao da zavadam čoveka od oca njegovog, i kćer od majke njene, i snahu od svestrke njene; i neprijatelji čoveku biće njegovi ukućani .“ Sa svoje strane, zvanični adventizam nije slušao Duha Božjeg koji je, vraćanjem sedmog dana Subote između 1843. i 1873. godine, pokazao rimsku nedelju koju naziva „ žigom zveri “ od njenog uspostavljanja 7. marta 321. godine. Misija institucionalnog adventizma je propala jer je vremenom njegov sud o rimskoj nedelji postao prijateljski i bratski, za razliku od Božjeg, koji uvek ostaje isti ; hrišćanska nedelja nasleđena od solarnog paganizma predstavlja glavni uzrok njegovog gneva. Jedini sud koji je važan je Božji, a Njegovo proročko otkrovenje ima za cilj da nas uključi u Njegov sud. Kao rezultat toga, mir ne sme da prikrije legitimnu iritaciju živog Boga. I moramo suditi kao što On sudi i identifikovati građanske ili verske režime prema Njegovom božanskom pogledu. Kao rezultat ovog pristupa, vidimo „ zver “ i njena dela, čak i u vremenima varljivog mira.

Stih 2: „ S njom su blud činili carevi zemaljski, i stanovnici zemlje su se opijali vinom bluda njenog. “

U ovom stihu se povezuje sa postupcima „žene Jezavelje “ koju je Isus Hristos optužio da je terala svoje slugu da piju duhovno „ vino bluda (ili razvrata) “ u Otkrivenju 2:20; stvari potvrđene u Otkrivenju 18:3. Ovi postupci takođe povezuju „ bludnicu “ sa „zvezdom pelinom “ iz Otkrivenja 8:10-11; pelin je njeno otrovno vino sa kojim Duh upoređuje njeno rimokatoličko versko učenje.

U ovom stihu, Božja prekora katoličkoj religiji je opravdana čak i u našem vremenu mira, jer prekora napada njegov božanski autoritet. Spisi Svetog pisma, koji predstavljaju njegova „ dva svedoka “, svedoče protiv lažnog verskog učenja ove rimske religije. Ali istina je da će njeno lažno učenje imati najgore posledice za njene zavedene žrtve: večnu smrt; što će opravdati njihov osvetnički čin „ berbe “ iz Otkrivenja 14:18-20.

Stih 3: „ I odvede me u duhu u pustinju. I videh ženu gde sedi na skerletnoj zveri punoj imena hulnih, koja imaše sedam glava i deset rogova. “

„ ... u pustinji “, simbolizujući ispit vere, ali i „sušnu“ duhovnu klimu konteksta našeg „krajnjeg vremena “ (Dan. 11:40), ovog puta, poslednjeg ispita vere u zemaljskoj istoriji, Duh prikazuje duhovnu situaciju koja preovladava u ovom poslednjem kontekstu. „ Žena vlada nad skerletnom zveri “. Na ovoj slici, Rim vlada nad „ zveri koja izlazi iz zemlje “, što označava protestantske SAD u vreme kada „klanjaju se žigu zveri “ od strane katolika namećući im dan odmora nasleđen od cara Konstantina I. U ovom poslednjem kontekstu, više nema dijadema, ni na „ sedam glava “ religioznog Rima, niti na „ deset rogova “, simbola, u ovom slučaju, građanskih dominatora evropskih i globalnih hrišćanskih naroda kojima manipuliše. Ali cela ova asocijacija je boja greha: „ skerletna “.

U Otkrivenju 13:3 čitamo: „ I videh jednu od njenih glava kao smrtno ranjenu; i smrtna rana joj se zacelila. I sav svet se čudio za zveri .“ Znamo da je ovo isceljenje posledica Konkordata Napoleona I. Od ovog trenutka, rimokatolički papizam više ne progoni, međutim, primetimo važnost, Bog je i dalje naziva „ zveri “: „ I sva zemlja se čudila za zveri .“ Ovo potvrđuje gore dato objašnjenje. Božji neprijatelj ostaje njegov neprijatelj jer njegovi gresi protiv njegovog zakona ne prestaju, ni u vremenima mira ni u vremenima rata. I Božji neprijatelj je stoga i neprijatelj njegovih vernih izabranika u vremenima mira ili rata.

Stih 4: „ Žena beše obučena u purpuru i skerlet, ukrašena zlatom, dragim kamenjem i biserima. U ruci je držala zlatnu čašu punu gnusoba i prljavštine svoga bluda. “

I ovde, predstavljeni opis cilja na doktrinarne duhovne greške. Bog osuđuje njene verske obrede; njene mise i njene odvratne evharistije i, pre svega, njenu sklonost ka luksuzu i bogatstvu koja je vodi do kompromisa koje žele kraljevi, plemići i svi bogataši na zemlji. „ Prostitutka “ mora da zadovolji svoje „klijente“ ili svoje ljubavnike.

skerletna “ boja potiče od same „ bludnice “: „ purpurna i skerletna “. Termin „ žena “ označava „ crkvu “, versku skupštinu, prema Ef. 5:23, ali i „ veliki grad koji ima carstvo nad carevima zemaljskim “, kao što uči stih 18 ovog 17. poglavlja. Ukratko, možemo prepoznati boje uniformi „kardinala i episkopa“ rimskog Vatikana. Bog stavlja katoličke mise u simboliku, koristeći „ zlatni “ putir u kome alkoholno vino treba da predstavlja krv Isusa Hrista. Ali šta Gospod misli o tome? On nam kaže: umesto njene iskupljujuće krvi, on vidi samo „ gnusobe i nečistoće njenog bludstva “. U Dan. 11:38, „ zlato “ je navedeno kao ukras njenih crkava koji Duh pripisuje „ bogu tvrđava “.

Stih 5: „ A na čelu joj beše napisano ime: Tajna : Vavilon veliki, majka bludnicama i gnusobama zemaljskim. “

„ Tajna “ navedena u ovom stihu jeste „ tajna “ samo za one koje Duh Isusa Hrista ne prosvetljuje; oni su, nažalost, i najbrojniji. Jer, „ uspeh i uspeh lukavstava “ papskog režima objavljenog od Dan. 8:24-25 biće potvrđeni do časa njegovog suda, na kraju sveta. Za Boga, to je „ tajna bezakonja “ koju je đavo objavio i već sproveo u vreme apostola, prema 2. Sol. 2:7: „ Jer tajna bezakonja već deluje; samo onaj koji je još drži mora biti oduzet .“ „ Tajna “ je povezana sa samim imenom „ Vavilon “, što je logično, jer drevni grad ovog imena više ne postoji. Ali Petar je već dao ovo ime, duhovno, Rimu, u 1. Petr. 5:13 i nažalost po prevarene gomile, samo izabrani su pažljivi na ovu preciznost koju nudi Biblija. Pazite na dvostruko značenje reči „ zemlja “ koja ovde takođe označava protestantsku poslušnost, jer koliko god je katolička vera jedinstvena, protestantska vera je višestruka, da bi se označile kao „ prostitutke “, ćerke svoje katoličke „ majke “. Ćerke dele „ gnusobe “ svoje „ majke “. A glavna od tih „ gnusoba “ je nedelja, „ obeležje “ njenog verskog autoriteta koji joj je pripisan.

Bukvalno značenje reči „ zemlja “ je takođe opravdano jer je katolička verska netrpeljivost podstrekač velikih međunarodnih verskih agresija. Ona je oskrnavila i učinila hrišćansku veru omraženom podstičajući kraljeve da obrate narode zemlje u njenu poslušnost. Ali nakon što je izgubila svoju moć, njene „ gnusobe “ su se nastavile, blagosiljajući one koje Bog proklinje i proklinjući one koje blagosilja. Njena paganska priroda se otkriva kada naziva „braćom“ muslimane čija religija predstavlja Isusa Hrista kao jednog od najmanjih proroka.

Stih 6: „ I videh ženu pijanu krvlju svetih i krvlju mučenika Isusovih. I kad je videh, zadivih se velikim divljenjem. “

Ovaj stih preuzima citat iz Dan. 7:21, precizno navodeći da su „ sveti “ protiv kojih se bori i kojima dominira zaista „ svedoci Isusovi “. Ovo u velikoj meri osvetljava misteriju „ Vavilona Velikog“ . Rimska religija pije „ krv “ izabranih do tačke pijanstva. Ko bi posumnjao da je hrišćanska crkva, poput papskog Rima modernog doba, ova „ bluka “ koju su „ opili krvlju koju su prolili svedoci Isusovi “? Izabrani, ali samo oni. Jer im je Duh kroz proročanstvo obznanio ubilačke planove njihovog neprijatelja. Ovaj povratak njegovoj zloj i okrutnoj prirodi biće vidljiva posledica kraja vremena blagodati. Ali ova zloba će pre svega, još zapanjujuće, biti priroda dominantne protestantske vere ovog vremena kraja sveta. Duh posebno navodi „ svete “ i „ svedoke Isusove “. Prvi „ sveci “ su pretrpeli republikanske i carske paganske rimske progone; „ svedoci Isusovi “, sa svoje strane, bili su pogođeni carskim i papskim paganskim Rimom. Jer je bludnica grad: Rim; „ veliki grad koji je vladao nad carevima zemlje “ od svog dolaska u Izrael, u Judeju 63. godine, prema Danilu 8:9: „ najlepša od zemalja “. Istorija spasenja završiće se ispitom vere u kojem će se pojaviti „ svedoci Isusovi “ i delovati da opravdaju ovaj izraz; oni će tako dati Bogu dobar razlog da interveniše i spase ih od programirane smrti. U svoje vreme, Jovan je imao dobar razlog da bude zapanjen „ misterijom “ koja se tiče grada Rima. Poznao ga je samo u njegovom surovom i nemilosrdnom paganskom carskom aspektu koji ga je poslao u pritvor na ostrvo Patmos. Religijski simboli poput „ zlatne čaše “ koju je držala „ bludnica “ stoga su ga s pravom mogli iznenaditi.

Stih 7: „ Anđeo mi reče: Zašto se čudiš? Ja ću ti kazati tajnu žene i zveri koja je nosi, koja ima sedam glava i deset rogova. “

„ Tajna “ nije namenjena da traje večno, i od 7. stiha pa nadalje, Duh će dati detalje koji će omogućiti Jovanu i nama da razotkrijemo „ tajnu “ i jasno identifikujemo grad Rim i njegovu ulogu u slici iz 3. stiha, čiji su simboli, još jednom, navedeni.

„ Žena “ se odnosi na religioznu prirodu papskog Rima, njegovu tvrdnju da je „ nevesta Jagnjeta “, Isusa Hrista. Ali Bog poriče ovu tvrdnju nazivajući je „ bludnicom “.

„ Zver koja je nosi “ predstavlja režime i narode koji priznaju i legitimišu njene verske pretenzije. Njihovo istorijsko poreklo su „ deset rogova “ kraljevstava formiranih u Evropi nakon što su oslobođena dominacije carskog Rima u skladu sa likom datim u Danilu 7:24. Oni nasleđuju carski Rim „ četvrte zveri “. I ove dotične teritorije ostaju iste do kraja. Granice se pomeraju, režimi se menjaju, prelaze iz monarhije u republike, ali norma lažnog rimskog papskog hrišćanstva ih ujedinjuje na gore. Tokom 20. veka , ovo udruženje pod rimskim okriljem je konkretizovano Evropskom unijom donetom na osnovu „Rimskih ugovora“ od 25. marta 1957. i 2004. godine.

Stih 8: „ Zver koju si video beše i nije; izići će iz bezdana i otići u propast. I zadivie se oni koji žive na zemlji, čija imena nisu zapisana u knjizi života od postanja sveta, kada vide zver; jer beše i nije, i tek će doći. “

„ Zver koju si video beše i nije .“ Prevod: Hrišćanska verska netrpeljivost postojala je od 538. godine, a više je nema, od 1798. godine. Duh sugerise trajanje proročeno u različitim oblicima za netrpeljivu papsku vladavinu od Dan. 7:25: „ vreme, vremena i pola vremena; 42 meseca; 1260 dana .“ Iako je njegova netrpeljivost okončana delovanjem „ zveri koja izlazi iz bezdana “, što se odnosi na Francusku revoluciju i njen nacionalni ateizam u Otkr. 11:7, ovde je termin „ bezdan “ predstavljen kao aktivnost povezana sa đavolom, „ Uništiteľjem “, koji uništava živote i dehumanizuje planetu Zemlju, a koga Otkr. 9:11 naziva „ anđelom bezdana “. Otkr. 20:1 će dati objašnjenje: „ đavo “ će biti vezan „ hiljadu godina “ na dehumanizovanoj zemlji nazvanoj „ bezdan “. Pripisujući mu poreklo u „ bezdanu “, Bog otkriva da ovaj grad nikada nije imao nikakav odnos sa njim; bilo tokom svoje paganske dominacije, što je veoma logično, ali i tokom njegove papske verske aktivnosti, suprotno onome što mnoštvo prevarenih ljudskih bića veruje za svoj gubitak , jer će sa njim deliti njegovu konačnu „ propast “ otkrivenu ovde. Prezrevši proročku reč, žrtve zavodljivosti Rima biće zapanjene jer će se verska netrpeljivost „ ponovo pojaviti “ u ovom konačnom kontekstu objavljenom i otkrivenom. Bog tako podseća da zna imena izabranih, od „ postanja sveta “. Njihova „ imena “ su zapisana u „ knjizi života Jagnjeta “ Isusa Hrista. I da bi ih spasao, otvorio im je razum za tajne svojih biblijskih proročanstava.

Ovde predlažem drugu analizu ovog stiha u vezi sa rečju „ bezdan “. U ovom razmišljanju, uzimam u obzir konačni kontekst na koji je Duh ciljao prema njegovom opisu „ skerletne zveri “ u stihu 3. Kao što smo videli, odsustvo „dijadema “ na „ deset rogova “ i „ sedam glava “ smešta je u „ vreme kraja “; vreme našeg vremena. Dugo sam smatrao da se pojam „ zver “ može odnositi samo na netolerantno i despotsko delovanje, i koje se posledično može pripisati samo netolerantnom režimu poslednjih dana obeleženih poslednjim ispitom univerzalne vere. Ali zapravo, na kraju ove zime 2020. godine u božanskom vremenu, u meni je inspirisana druga ideja. „ Zver “ zapravo stalno ubija ljudske duše, a žrtve njenih pogoršanih i skandaloznih humanističkih učenja su daleko brojnije od onih uzrokovanih njenom netolerancijom. Odakle dolazi ovo novo, zavodljivo i obmanjujuće humanističko ponašanje? To je plod slobodoumnog nasleđa revolucionarnih filozofa koje Bog cilja u Otkrivenju 11:7 pod imenom „ zver koja izlazi iz bezdana “. „ Skarletna “ boja vezana za „ zver “ našeg vremena, u stihu 3 ovog poglavlja, osuđuje greh nastao prekomernom slobodom koju je čovek sebi dao. Koga ona predstavlja? Dominantne zapadne sile hrišćanskog porekla čiji su verski temelji nasleđeni od evropskog katolicizma: SAD i Evropu, potpuno zavedene katoličkom religijom. „ Zver “ koju nam Bog pokazuje je konačni rezultat dela proročenih u poruci „ pete trube “. Protestantska vera, zavedena katoličkom verom koja je učinjena mirom, ujedinjuje protestantizam i katolicizam koji je Bog prokleo, a kojima se pridružio zvanični institucionalni adventizam 1994. godine, radi „ pripreme za bitku “ iz Otkrivenja 9:7-9, „ Armagedona “, prema Otkrivenju 16:16, koju će zajedno, nakon „ šeste trube “, povesti protiv poslednjih vernih slugu Božjih, koji drže i praktikuju njegovu subotu; ostatak sedmog dana po četvrtoj od njegovih deset zapovesti. U vreme mira, njihovi govori uzdižu bratsku ljubav i slobodu savesti. Ali ova skandalozna i lažljiva sloboda učinjena libertarijanskom vodi do „ druge smrti “ mnoštva koje naseljavaju zapadni svet; koji je delimično okarakterisan ateizmom, delimično ravnodušnošću, a manjim delom verskim obavezama učinjenim bezvrednim, jer ih je Bog osuđivao zbog njihovih lažnih verskih učenja. Na ovaj način, ova humanistička „ zver “ zaista je svoje poreklo imala u „ bezdanu “, kao što Duh otkriva u ovom stihu, u smislu da je hrišćanska religija postala slika i primena humanističke misli filozofa, grčkih, francuskih ili stranih revolucionara. Poput Judinog

poljupca za Isusa, Lažna, zavodljiva humanistička ljubav prema mirnom vremenu ubija više od mača . „ Zver “ našeg mirnog vremena takođe nasleđuje karakter „ tame “ koji joj reč „ bezdan “ daje u Post. 1:2: „ Zemlja beše bez oblika i prazna, i tama beše nad bezdanom , i Duh Božiji lebdeše nad vodama .“ I ovaj karakter „ tame “ društava hrišćanskog porekla je paradoksalno nasleđen od „ prosvećenosti “, imena datog francuskim revolucionarnim slobodnim misliocima.

Nudeći ovu sintezu, Duh postiže svoj cilj, a to je da svojim vernim slugama otkrije svoj sud o našem zapadnom svetu i prekore koje mu upućuje. On tako osuđuje njegove brojne grehe i njegove izdaje prema Isusu Hristu, jedinom Spasitelju koga njihova dela sramote.

Stih 9: „ Ovde je um koji ima mudrost: sedam glava su sedam gora, na kojima žena sedi. “

Ovaj stih potvrđuje izraz kojim je Rim dugo bio nazivan: „ Rim, grad na sedam brda “. Našao sam ovaj naziv naveden u jednom starom geografskom atlasu iz 1958. godine. Ali ta stvar nije sporna; „ sedam “ Planine „zvane „brda“ i danas nose imena: Kapitol, Palatin, Celijana, Aventin, Viminal, Eskvilin i Kvirinal. U svojoj paganskoj fazi, na ovim brdima „uzvišena mesta“ nalazili su se hramovi posvećeni oboženim idolima koje je Bog osudio. A u čast „ boga tvrđava “, katolička vera je zauzvrat podigla svoju baziliku, na Celijani koja označava „nebo“ prema Rimu. Na Kapitolu, „glavi“, uzdiže se Gradska kuća, civilni aspekt magistratura. Navedimo da saveznik poslednjih dana, Amerika, takođe dominira iz „Kapitola“ koji se nalazi u Vašingtonu. Ovde je ponovo simbol „glave“ opravdan ovom visokom magistraturom koja će zameniti Rim i dominirati, zauzvrat, stanovnicima zemlje, „ u njegovom prisustvu “ prema Otkrivenju 13:12.

Stih 10: „ I sedam je careva: pet ih je palo, jedan jeste, a drugi još nije došao; i kada dođe, treba da ostane kratko vreme. “

U ovom stihu, izrazom „ sedam kraljeva “, Duh pripisuje Rimu „ sedam “ režima vladavine koji su uzastopno, za prvih šest: monarhija od -753 do -510; Republika, Konzulat, Diktatura, Trijumvirat, Carstvo od Oktavijana, Cezar Avgust pod kojim je rođen Isus i Tetrarhija (4 povezana cara) na sedmom mestu između 284 i 324, što potvrđuje preciznost „ mora trajati kratko vreme “; zapravo 30 godina. Novi car Konstantin I će brzo napustiti Rim i nastaniti se na Istoku u Vizantijumu (Konstantinopolj koji su Turci preimenovali u Istanbul). Ali od 476. godine, zapadno rimsko carstvo se raspada i „ deset rogova “ iz Danila i Otkrivenja stiču svoju nezavisnost formiranjem kraljevstava Zapadne Evrope. Od 476. godine Rim je ostao pod okupacijom ostrogotskih varvara, od kojih ga je 538. godine oslobodio general Velizar, koga je sa svojim vojskama poslao car Justinijan, koji je boravio na Istoku u Carigradu.

Stih 11: „ A zver koja beše i nije, ona je osmi car, i od sedam je, i ide u poginu. “

„Osmi kralj“ je papska verska uprava uspostavljena 538. godine povoljnim carskim dekretom cara Justinijana I. On je tako odgovorio na zahtev svoje žene Teodore, bivše „prostitutke“, koja je intervenisala u ime Vigilijs, jednog od njegovih prijatelja. Kao što stih 11 precizira, papski režim se pojavljuje u vreme „sedam“ navedenih uprava, dok predstavlja novi, neviđeni oblik koji je Danilo naznačio kao „ drugačijeg “ kralja. Ono što postoji pre „sedam“ prethodnih kraljeva je titula rimskog verskog vođe koja je već pripisana njegovim carevima i od njenog nastanka: „Pontifex Maximus“, latinski izraz preveden kao „Vrhovni pontifik“, što je takođe, od 538. godine, zvanična titula

rimokatoličkog pape. Rimski režim koji postoji u vreme kada Jovan dobija viziju je Carstvo, odnosno šesta rimska uprava; a u njegovo vreme, titulu „suverenog pontifika“ nosi sam car.

Povratak Rima na istorijsku scenu duguje se franačkom kralju, Hlodoviku I, koji se „preobratio“ u lažnu hrišćansku veru tog vremena, 496. godine; to jest, u rimokatolicizam koji je poslušao Konstantina I i koji je već bio pogođen Božjim prokletstvom od 7. marta 321. godine. Nakon carske dominacije, Rim su napadali i dominirali strani narodi koji su dolazili u masovnim migracijama. Nerazumevanje različitih jezika i kultura je u korenu nevolja i unutrašnjih borbi koje su uništile rimsko jedinstvo i snagu. Ovo delovanje Bog primenjuje u našim danima u Evropi da bi ga oslabio i predao njegovim neprijateljima. Prokletstvo iskustva „Vavilonske kule“ tako zadržava kroz vekove i milenijume sve svoje efekte i svoju efikasnost u vođenju čovečanstva u nesreću. Što se tiče Rima, konačno, on je došao pod dominaciju arijanskih Ostrogota, koji su se doktrinarno protivili rimokatoličkoj veri koju su podržavali vizantijski carevi. Morala je biti oslobođena ove dominacije kako bi uspostavljanje rimskog papskog režima 538. godine bilo moguće na njenom tlu. Da bi se to postiglo, prema Dan. 7:8-20, „tri roga“ bili su poniženi „pred papizmom (malim rogom)“; to su narodi neprijateljski nastrojani prema rimokatolicizmu rimskih episkopa, sukcesivno, 476. godine, Heruli, 534. godine, Vandali, a 10. jula 538. godine, „snežnom olujom“, oslobođeni okupacije Ostrogota od strane generala Velizarija koga je poslao Justinijan I, Rim je mogao da uđe u svoj ekskluzivni, dominantni i netolerantni papski režim, koji je uspostavio ovaj car, na zahtev lukavog Vigilija, prvog vladajućeg pape. Od tog trenutka, Rim je ponovo postao „veliki grad koji ima kraljevstvo nad kraljevima zemlje“, iz stiha 18, koji ide u „propast“, kako Duh ovde precizira, drugi put, posle stiha 8.

Papstvo, dakle, ne datira od Svetog Petra, kako on tvrdi, već od dekreta Justinijana I, vizantijskog cara, koji mu je dao svoju titulu i verski autoritet. Tako je nedelju naredio rimski car Konstantin I 7. marta 321. godine, a papstvo koje je opravdava ustanovio je vizantijski car Justinijan I 538. godine; dva datuma sa najstrašnijim posledicama za celo čovečanstvo. Takođe je 538. godine rimski episkop prvi put uzeo titulu pape.

Stih 12: „Deset rogova koje si video, to su deset careva, koji još nisu primili carstvo, ali će primiti vlast kao carevi na jedan čas sa zveri.“

Ovde, za razliku od Dan. 7:24, poruka se odnosi na veoma kratko vreme koje se nalazi na kraju „vremena kraja“.

Kao i u vreme Danila, u vreme Jovana, „deset rogova“ Rimskog carstva još uvek nisu stekli ili povratili svoju nezavisnost. Ali, kontekst na koji se ovo 17. poglavlje odnosi jeste kraj sveta, upravo je uloga koju „deset rogova“ imaju u ovom preciznom kontekstu ono što je prizivano Duhom, kao što će potvrditi stihovi koji slede. Prореčeni „čas“ označava vreme poslednjeg ispita vere objavljenog, u Otkrivenju 3:10, vernim pionirima adventizma sedmog dana 1873. godine. Poruka je bila za nas, njihove naslednike, verne adventističke svetlosti koju je Isus Hristos dao svojim izabranicima 2020. godine.

Prema proročkom kodeksu datom proroku Jezekilju (Jez. 4:5-6), proročki „dan“ vredí stvarne „godine“, i stoga, proročki „čas“ vredí 15 stvarnih dana. Veliko insistiranje poruke Duha, koja će tri puta navesti izraz „u jednom satu“ u 18. poglavlju, navodi me na zaključak da se ovaj „čas“ odnosi na vreme između početka 6. od „sedam poslednjih pošasti“ i povratka u slavi našeg božanskog

Gospoda Isusa koji se vraća u slavi Arhanđela „ Mihaila “ da otme svoje izabranike od programirane smrti. Ovaj „ čas “ je stoga onaj koji traje „ Armagedonska bitka “.

Stih 1 :3 „ Oni imaju jednu misao i dāće svoju silu i vlast zveri. “

Ciljajući vreme ovog poslednjeg iskušenja, Duh kaže za „ deset rogova “: „ Jednodušni su, i daju svoju moć i vlast zveri .“ Ova zajednička svrha je da se osigura da svi preživeli trećeg nuklearnog svetskog rata poštuju nedeljni odmor. Propast je znatno smanjila vojnu moć drevnih evropskih naroda. Ali pobednici sukoba, američki protestanti, dobijaju od preživelih potpunu predaju svog suvereniteta. Motiv je đavolski, ali pali nisu svesni toga, i njihovi duhovi, predati Satani, mogu samo da ispune njegovu volju.

Tek iz koalicije „ zmaja “, „ zveri “ i „ lažnog proroka “, „ deset rogova “ predaju svoj autoritet „ zveri “. A ovo odricanje je uzrokovano intenzitetom patnji koje im Božje pošasti nanose. Između proglašenja dekreta o smrti i njegove primene, dat je period od 15 dana poštovaocima Subote da usvoje „ žig zveri “, njegovu rimsku „nedelju“ oskrnavljenu paganskim solarnim kultom. Povratak Isusa Hrista planiran je za proleće koje prethodi 3. aprilu 2030. godine, osim ako ne postoji greška u tumačenju izraza „ čas “, dekret o smrti treba da bude objavljen za ovaj datum ili datum koji se nalazi između njega i prolećnog dana 2030. godine našeg trenutnog uobičajenog kalendara.

Da biste u potpunosti razumeli kakva će biti situacija u poslednjim danima, razmotrite sledeće činjenice. Kraj vremena blagodatni mogu prepoznati samo izabrani, koji ga povezuju sa proglašenjem nedeljnog zakona; tačnije, posle njega. Za raznoliku grupu neverujućih i pobunjenih naroda koji su još uvek živi, proglašenje nedeljnog zakona izgleda samo kao mera od opšteg interesa bez posledica po njih. I tek nakon što su pretrpeli prvih pet pošasti, njihov osvetoljubivi gnev ih navodi da u potpunosti odobre odluku da „ ubiju “ one koji su im predstavljeni kao odgovorni za njihovu nebesku kaznu.

Stih 14: „ Ovi će ratovati sa Jagnjetom, i Jagnje će ih pobediti, jer je Gospodar gospodara i Car careva. I oni koji su s njim, koji su pozvani i izabrani i verni, pobiće ih. “

„ Ratovaće sa Jagnjetom, i Jagnje će ih pobediti ...“, jer je on svemogući Bog kome nijedna sila ne može odoleti. „ Car careva i Gospodar gospodara “ nametnuće svoju božansku silu najmoćnijim kraljevima i gospodarima zemlje. I izabrani koji su ovo razumeli pobiće s njim. Duh ovde podseća na tri kriterijuma koje Bog zahteva od onih koje spasava i koji su krenuli putem spasenja koji za njih počinje duhovnim statusom „ pozvanih “ i koji se zatim, kada je to slučaj, transformiše u status „ izabranih “, „ vernošću “ pokazanom Bogu Tvorcu i celokupnoj njegovoj biblijskoj svetlosti. Dotična bitka je bitka „ Armagedon “, iz Otkrivenja 16:16; „ čas “ kada se „ vernost “ „izabranih “ „ pozvanih “ stavlja na probu. U Otkrivenju 9:7-9, Duh je otkrio pripremu protestantske vere za ovo duhovno „ ratovanje “. Osuđeni na smrt zbog svoje vernosti Suboti, izabrani svedoče o poverenju koje je Bog preorekao, i ovo svedočanstvo koje mu je dato daje mu „ slavu “ koju zahteva u prvoj anđeoskoj poruci iz Otkrivenja 14:7. Branioци i pristalice obavezne nedelje pronaći će, u ovom iskustvu, smrt koju se spremaju da daju izabranima Isusa Hrista. Podsećam ovde one koji su skeptični i sumnjaju da Bog daje toliki značaj danima odmora, da je naša čovečnost izgubila svoju večnost zbog značaja koji je dao „dva drveta“ zemaljskog vrta. „ Armagedon “ se zasniva na istom principu; umesto „dva drveta“, danas imamo „dan poznanja dobra i zla“, nedelju, i „dan osvećenog života“, subotu.

Stih 15: „ I reče mi: Vode koje si video, gde sedi bludnica, to su narodi, mnoštvo, plemena i jezici. “

vodama “ na kojima „ bludnica sedi “ pripišemo identitet evropskih naroda nazvanih „hrišćanskim“, ali pre svega, lažno i obmanjujuće „hrišćanskim“. Evropa ima karakteristiku da okuplja narode koji govore različitim „ jezicima “, što slabi uspostavljene unije i saveze. Ali u skorije vreme, engleski jezik služi kao most i promoviše međunarodnu razmenu; široko rasprostranjeno obrazovanje ljudskih bića smanjuje efikasnost oružja božanskog prokletstva i suprotstavlja se planu njegovog Tvorca. Njegov odgovor će stoga biti strašniji: smrt od rata i, na kraju, od sjaja njegovog slavnog dolaska.

Stih 16: „ Deset rogova koje si video i zver omrznuće bludnicu, svući će je do gola, pojesti će joj meso i spaliće je vatrom. “

Stih 16 najavljuje program za predstojeće 18. poglavlje. On potvrđuje preokret „ deset rogova “ i zver „koja, nakon što je to podržala i odobrila, na kraju uništava „ prostitutku “. Podsećam ovde da je „ zver “ režim udruživanja građanskih i verskih vlasti i da u ovom kontekstu označava moć zvanično protestantskog američkog naroda i katoličkih i protestantskih evropskih naroda, dok „ prostitutka “ označava sveštenstvo, odnosno nastavne autoritete katoličke verske vlasti: monahe, sveštenike, biskupe, kardinale i papu. Dakle, u obrnutom slučaju, katolički evropski narodi i protestantski američki narod, odnosno dve žrtve rimske laži, ustaju protiv sveštenstva papskog rimokatolicizma. I oni će ga „spasti vatrom “ kada, kroz svoju slavnu intervenciju, Isus skine njegovu varljivu, đavolsku zavodljivu masku. „ Deset rogova “ će je „svući i ogoliti “ jer je živela u luksuzu, biće ogoljena, a pošto se obukla u izgled svetosti, pojaviće se „ gola “, odnosno u duhovnoj sramoti, bez ikakve nebeske pravde koja bi je obukla. Preciznost, „ poješće njeno meso “, izražava krvavu svirepost njene kazne. Ovaj stih potvrđuje temu „ berbe “ iz Otkrivenja 14:18-20: Teško grožđu gneva!

Stih 17: „ Jer im je Bog stavio u srca da ispune volju njegovu i da se slože i da daju carstvo svoje zveri, dok se ne ispune reči Božije. “

Stih 17, pod brojem suda, otkriva nam važnu misao nebeskog Boga da je pogrešno kada ljudi preziru ili prema njemu postupaju ravnodušno. Bog ovde insistira, kako bi se njegovi izabranici uverili, da je on jedini Gospodar „strašne igre“ koja će biti postavljena u određeno vreme. Program nije osmislio đavo, već sam Bog. Sve što je objavio u svom velikom i uzvišenom Otkrovenju u vezi sa Danilom i Otkrovenjem je ili već ostvareno ili tek treba da se ostvari. I pošto je „ kraj stvari bolji od njenog početka “ prema Prop. 7:8, Bog nam usmerava ovaj poslednji test vernosti koji će nas odvojiti od lažnih hrišćana i učiniti nas dostojnima ulaska u njegovu nebesku večnost nakon nuklearnog uništenja Trećeg svetskog rata. Stoga nam preostaje samo da čekamo sa poverenjem, jer je sve što će biti organizovano na zemlji „ plan “ koji je osmislio sam Bog. A ako je Bog za nas, ko će biti protiv nas, osim onih čiji će se ubilački „ planovi “ okrenuti protiv njih?

Šta znači preciznost „ dok se reči Božije ne ispune “? Duh se odnosi na konačnu sudbinu rezervisanu za papski „ mali rog “, kao što je već prorečeno u Dan. 7:11: „ Tada pogledah zbog oholih reči koje rog izgovori; i dok sam gledao, bi ubijen, i telo mu bi uništeno, predato ognju da se spali “; u Dan. 7:26: „ Tada će doći sud, i vlast će im se oduzeti, i biće uništen i uništen zauvek “; i Dan. 8:25: „ Zbog svog blagostanja i uspeha svojih lukavstava, on će se oholiti u srcu svome, i uništiće mnoge koji su živeli mirno, i podići će se protiv Kneza nad knezovima; ali će biti slomljen bez truda ruku. “ Ostatak „ reči Božijih “ o kraju Rima biće predstavljen u Otkrivenju 18, 19 i 20.

Stih 18: „ A žena koju si video jeste veliki grad koji vlada nad carevima zemaljskim. “

Stih 18 nam nudi najubedljiviji dokaz da je „veliki grad“ zaista Rim. Shvatimo da se anđeo obraća Jovanu lično. Dakle, govoreći mu: „A žena koju si video jeste veliki grad koji vlada nad carevima zemaljskim“, Jovan je naveden da shvati da anđeo govori o Rimu, „gradu na sedam brda“, koji je u njegovo vreme na carski način dominirao raznim kraljevstvima svog ogromnog kolonijalnog carstva. U svom carskom obliku, ono već ima „carstvo nad carevima zemaljskim“ i zadržaće ga pod svojom papskom vlašću.

U ovom 17. poglavlju možete videti da je Bog koncentrisao svoja otkrovenja, omogućavajući nam da sa sigurnošću identifikujemo „prostitutku“, svog neprijatelja hrišćanske „velike tragedije“. On tako daje broju 17 autentično značenje svog suda. Upravo me je ovo zapažanje navelo da cenim godišnjicu 17. stogodišnjice uspostavljanja greha, što predstavlja usvajanje dana sunca 7. marta 321. (zvanični datum, ali 320. za Boga) koji smo doživeli ove 2020. godine, koja je sada prošla. Možemo videti da je Bog zaista obeležio prokletstvo bez presedana u istoriji hrišćanske ere (Kovid-19) koje je izazvalo globalni ekonomski kolaps katastrofalniji od Drugog svetskog rata. Ostala prokletstva božanskog pravednog suda dolaze sledeće, otkrivaćemo ih, dan za danom.

Otkrivenje 18: Bludnica prima svoju kaznu

Nakon otkrivanja detalja koji omogućavaju identifikaciju prostitutke, 18. poglavlje će nas uvesti u veoma specifičan kontekst kraja „bitke Armagedon“. Reči otkrivaju njen sadržaj: „čas kazne velikog Vavilona, majke prostitutki zemaljskih“; čas krvave „berbe“.

Stih 1: „Posle toga videh drugog anđela gde silazi s neba, koji ima vlast veliku; i zemlja se obasja od slave njegove.“

Anđeo koji nosi veliki autoritet je na Božjoj strani, zapravo, sam Bog. Mihailo, glavni među anđelima, je drugo ime koje je Isus Hrist poneo na nebo pre svoje zemaljske službe. Pod ovim imenom, i autoritetom koji su mu dali sveti anđeli, isterao je đavola i njegove demone sa neba, nakon svoje pobede na krstu. Stoga se pod ova dva imena vraća na zemlju, u slavi Oca, da povuče svoje dragocene izabranike; dragocene jer su verni i jer je ta vernost, stavljena na probu, pokazana. Upravo u tom kontekstu on dolazi da svojom vernošću poštuje one koji su mudro poslušali, dajući mu „slavu“ koju je zahtevao od 1844. godine prema Otkrivenju 14:7. Držeći subotu, njegovi izabranici su ga proslavili titulom Boga Stvoritelja, koju jedini on legitimno poseduje od svog stvaranja nebeskog i zemaljskog života.

Stih 2: „I povika iz sveg glasa govoreći: Pade, pade Vavilon veliki, i postade stanište demonima, i sklonište svakom nečistom duhu, i kavez svakoj nečistoj i mrzjoj ptici.“

Ona Veliki Vavilon je pao, pao je! U ovom stihu 2 nalazimo citat iz Otkrivenja 14:8, ali ovog puta nije izgovoren proročki, već zato što je dokaz o njegovom padu dat ljudskim preživelim ovog poslednjeg trenutka njene obmanjujuće i zavodljive aktivnosti. Maska svetosti rimskog papskog Vavilona takođe pada. On je zapravo „stanište demona, sklonište svakog nečistog duha, kavez svake nečiste i mrzke

ptice“ . Pominjanje „ ptice “ podseća nas da iza zemaljskih postupaka stoje nebeska inspiracija zlih anđela iz tabora Satane, njihovog vođe i prvog pobunjenika božanskog stvaranja.

Stih 3: „ Jer svi narodi piše vino gnjeva njenog bluda, i carevi zemaljski bludiše s njom, i trgovci zemaljski obogatili se od obilja njenih poslastica. “

„... jer su svi narodi pili od vina gneva njenog bluda... “ Religiozna agresija se pojavila na podsticaj rimokatoličke papske vlasti, koja je, tvrdeći da je u službi Isusa Hrista, pokazala potpuni prezir prema lekcijama ponašanja koje je on naučio svoje učenike i apostole na zemlji. Isus pun krotosti, pape pune besa; Isus, uzor poniznosti, pape, uzori sujete i ponosa, Isus živi u materijalnom siromaštvu, pape žive u luksuzu i bogatstvu. Isus je spasavao živote, pape su nepravedno i nepotrebno prouzrokovale smrt bezbrojnih ljudskih života. Ovo rimokatoličko papsko hrišćanstvo, dakle, nije imalo nikakve sličnosti sa verom koju je Isus modelirao. U Danilu, Bog je prorekao „ uspeh svojih lukavstava “, ali zašto je taj uspeh postignut? Odgovor je jednostavan: zato što mu ga je Bog dao. Jer moramo zapamtiti da je pod nazivom kazne „ druge trube “ iz Otkrivenja 8:8, on podigao ovaj okrutni i surovi režim da bi kaznio prekršaj Subote napušten od 7. marta 321. godine. U uporednoj studiji sa pošastima koje su trebale da pogode Izrael zbog njegove nevernosti Božjim zapovestima, u Levitskoj 26:19, Bog je rekao: „ Slomiću ponos tvoje moći, učiniću tvoje nebo...” kao gvožđe i tvoja zemlja kao mesing .“ U novom zavetu, papski režim je uzdignut da ispuni iste te kletve. U njegovom planu, Bog je istovremeno Žrtva, Sudija i Izvršilac kako bi zadovoljio zahteve svog zakona ljubavi i svoje savršene pravde. Prekršaj Subote skupo je koštao čovečanstvo od 321. godine, koje je platilo svoj danak u beskorisnim ratovima i masakrima, i u razornim smrtonosnim epidemijama koje je stvorio Bog stvoritelj. U ovom stihu, „ nečistoća “ (ili „ razvrat “) je duhovna i kvalifikuje nedostojno religiozno ponašanje. „ Vino “ simbolizuje njegovo učenje koje destiluje, u ime Hristovo, đavolski „ bes “ i mržnju među svim narodima koji su zbog toga postali žrtve agresije ili agresori.

Krivica katoličkog učenja ne bi trebalo da skriva krivicu celog čovečanstva, koje, gotovo u potpunosti, ne deli vrednosti koje je uzvisio Isus Hristos. Ako su kraljevi zemlje pili „ vino bluda “ (razvrata) „ Vavilona “, to je zato što je, kao „ prostitutka “, njena jedina briga bila da udovolji mušterijama; pravilo je da mušterija mora biti zadovoljna, inače se ne vraća. A katolicizam je uzdigao na najviši nivo pohlepu, čak do kriminala, i ljubav prema bogatstvu i luksuznom životu. Kao što je Isus učio, ptice istog pera se okupljaju. Zli i ponosni ljudi bi bili izgubljeni u svakom slučaju sa njim ili bez njega. Podsetnik: zloba je ušla u ljudski život preko Kaina, ubice svog brata Avelja od početka zemaljske istorije. „ Trgovci zemlje su se obogatili snagom njenog luksuza .“ Ovo objašnjava uspeh rimokatoličkog papskog režima. Trgovci zemljom veruju samo u novac; nisu verski fanatici, ali ako ih religija obogaćuje, ona postaje prihvatljiv, čak i poželjan, partner. Konačni kontekst teme me navodi da identifikujem prvenstveno američke protestantske trgovce, budući da zemlja duhovno označava protestantsku veru. Od 16. veka , Severna Amerika, u suštini protestantska po svom poreklu, dočekuje hispanske katolike, i od tada je katolička vera podjednako predstavljena kao i protestantska vera. Za ovu zemlju, gde je važan samo „posao“, verske razlike više nisu bitne. Osvojeni zadovoljstvom bogaćenja, ohrabreni ženevskim reformatorom, Žanom Calvinom, protestantski trgovci u katoličkoj veri pronalaze sredstvo za bogaćenje koje originalna protestantska norma nije nudila. Protestantske crkve su prazne sa golim zidovima, dok su katoličke crkve preopterećene relikvijama napravljenim od dragocenih materijala, zlata, srebra, slonovače, svih materijala koje ova tema navodi u stihu 12. Bogatstvo katoličkog bogoslužjenja je stoga, za Gospoda Boga, objašnjenje za

slabljenje američke protestantske vere. Dolar, novi Mamon, došao je da zameni Boga u srcima, a tema doktrina je izgubila svaki interes. Opozicija postoji, ali samo u političkom obliku.

Stih 4: „ I čuh drugi glas s neba gde govori: Izađite iz nje, narode moj, da ne budete učesnici u gresima njenim i da ne primite njene muke. “

Stih 4 evocira trenutak konačnog razdvajanja: „ Izađite iz nje, narode moj “; to je čas kada će izabrani biti uzneseni na nebo, da sretnu Isusa. Ono što ovaj stih ilustruje jeste trenutak „žetve “ , tema iz Otkrivenja 14:14-16. Oni su uzneseni jer, kako stih navodi, ne smeju „imati udela“ u „kugama“ koje će pogoditi papski Rim i njegovo sveštenstvo. Ali, tekst navodi da da bi bio među izabranima uznesenima, neko ne sme „ učestvovati u njenim gresima “. A pošto je glavni greh nedeljni odmor, „ žig zveri “ koji poštuju katolici i protestanti u poslednjem testu vere, vernici u ove dve glavne verske grupe ne mogu učestvovati u uznesenju izabranih. Potreba da se „izađe iz Vavilona“ je stalna , međutim, u ovom stihu Duh cilja na trenutak kada se javlja poslednja prilika da se posluša ova Božja zapovest jer proglašenje nedelnog zakona označava kraj vremena proba. Ova proklamacija podiže svest svih preživelih „ šeste trube “ (Trećeg svetskog rata) o tome da njihov izbor čini odgovornim pod budnim okom Boga stvoritelja.

Stih 5: „ Jer gresi njeni doprše do neba, i Bog se seti bezakonja njenih. “

Njegovim rečima, Duh sugerše sliku „Vavilonske kule“, čije ime je ukorenjeno u imenu „Vavilon“. Od 321. i 538. godine, Rim, „ veliki grad “ gde je „ bludnica “ imala svoj „ presto “ , svoje „sveto“ papsko sedište od 538. godine, umnožio je svoje grehe protiv Boga. Sa neba je računao i beležio svoje nagomilane grehe 1.709 godina (od 321. godine). Svojim slavnim povratkom, Isus je razotkrio papski režim, a za Rim i njegovu lažnu svetost, vreme je da plate za svoje zločine.

Stih 6: „ Vratite kao što je ona platila i dajte joj dvostruko po delima njenim. U čašu u koju je sipala, dajte joj dvostruko. “

Prateći razvoj tema iz Otkrivenja 14, posle žetve dolazi berba . I upravo najzlobnijim od katoličkih i protestantskih žrtava laži katolicizma Bog upućuje svoje reči: „ Vрати joj kao što je platila i daj joj dvostruko po delima njenim .“ Sećamo se iz istorije da su njena dela bila lomače i mučenja njenih inkvizitorskih tribunala. Stoga je upravo ovakva sudbina koju će katolički veroučitelji trpeti dvostruko, ako je moguće. Ista poruka se ponavlja u obliku: „ U čašu u koju je sipala, sipaj joj dvostruko .“ Sliku čaše za piće koristio je Isus da označi mučenje koje će njegovo telo proći, sve do konačne agonije na krstu, koji je Rim već podigao, u podnožju Golgote. Na ovaj način, Isus nas podseća da je katolička vera pokazala gnusan prezir prema patnji koju je pristao da podnese, pa je sada na njemu red da je iskusi. Stara poslovice će u ovom trenutku dobiti svoju punu vrednost: nikada ne čini drugima ono što ne bi želeo da se čini tebi. Ovim delom, Bog ispunjava zakon odmazde: oko za oko, zub za zub; savršeno pravedan zakon čiju je individualnu upotrebu zadržao za sebe. Ali na kolektivnom nivou, njegova primena je bila ovlašćena za ljudska bića, koja su ga ipak osudila, misleći da mogu biti pravedniji i dobri od Boga. Posledica je katastrofalna: zlo i njegov buntovnički duh su se pogoršali i dominirali zapadnim narodima hrišćanskog porekla.

U Otkrivenju 17:5, „ Validon veliki “ , „ bludnica “ , „ imaše zlatnu čašu punu svojih gnusoba “. Ovo pojašnjenje se odnosi na njenu versku aktivnost i njenu posebnu upotrebu čaše Evharistije. Njeno

nepoštovanje ovog svetog obreda koji je naučio i osvetio Isus Hristos donosi joj podjednako posebnu kaznu. Bog ljubavi ustupa mesto Bogu pravde, a misao o njegovom sudu je jasno otkrivena ljudima.

Stih 7: „ Koliko god se proslavila i raskošno živela, toliko joj muke i tuge dajte. Jer govori u srcu svome: 'Sedim kao carica, nisam udovica i neću videti tuge.' “

U 7. stihu, Duh ističe suprotnost između života i smrti. Život netaknut bedom smrti je veseo, bezbrižan, neozbiljan, u potrazi za novim zadovoljstvima. Papski rimski „Vavilon“ tražio je bogatstvo koje kupuje luksuzan život. I da bi ga dobio od moćnih i od kraljeva, koristio je i još uvek koristi ime Isusa Hrista da bi prodao oproštaj grehova kao „indulgencije“. Ovo je detalj koji veoma teži na vagi Božjeg suda, koji sada mora da iskupi psihološki i fizički. Prekor ovog bogatstva i luksuza počiva na činjenici da su Isus i njegovi apostoli živeli loše, zadovoljni najneophodnijim. „ Muka “ i „ žalost “ tako zamenjuju „bogatstvo i luksuz “ papskog rimokatoličkog sveštenstva.

Tokom svoje obmanjujuće aktivnosti, Vavilon govori u svom srcu: „ Sedim kao carica “, što potvrđuje „ njenu kraljevsku vlast nad carevima zemlje “ iz Otkrivenja 17:18. A prema Otkrivenju 2:7 i 20, njen „ presto “ je u Vatikanu (vaticinate = prorokovanje), u Rimu. „ Nisam udovica “; njen muž, Hristos, čija se nevesta ona smatra, živ je. „ I neću videti žalosti .“ Van Crkve nema spasenja, kaže ona svim svojim protivnicima. Toliko puta je to ponavljala da je konačno poverovala u to. I zaista je uverena da će njena vladavina trajati zauvek. Otkako je tamo boravila, zar Rim nije dobio ime „večni grad“? Štaviše, pošto su je podržavale zapadne sile zemlje, imala je dobar razlog da veruje da je ljudski nedodirljiva i neranjiva. Niti se plašila Božje moći jer je tvrdila da mu služi i predstavlja ga na zemlji.

Stih 8: „ Zato će je u jedan dan pogoditi pošasti, smrt i tuga i glad; i biće sažeta ognjem. Jer je silan Gospod Bog koji joj je sudio. “

Ovaj stih stavlja kraj svim njegovim iluzijama: „ dakle, u jednom danu “; dan kada se Isus vrati u slavi, „ njegove pošasti će doći “, to jest, doći će Božja kazna; „ smrt, žalost i glad “ u stvari, stvari se dešavaju obrnutim redosledom. Ne umiremo od gladi u jednom danu, tako da je, prvo, duhovna „ glad “ gubitak hleba života koji je osnova hrišćanske vere. Zatim se „ žalost “ nosi da označi smrt ljudi koji su nam bliski, sa kojima delimo porodična osećanja. I konačno, „ smrt “ pogađa krivog grešnika, jer je „plata za greh smrt “, prema Rimljanima 6:23. „ I biće proguta ognjem “, u skladu sa proročkim najavama ponovljenim u Danilu i Otkrivenju. Ona sama je učinila da se toliko stvorenja spali na lomači, nepravedno, da je po savršenoj božanskoj pravdi da i ona sama propadne u ognju. „ Jer je Gospod moćan, koji joj je sudio “; Tokom svoje zavodljive aktivnosti, katolička vera je obožavala Mariju, majku Isusovu, koja se pojavljivala samo u obliku malog deteta koje je držala u naručju. Ovaj aspekt je zavodio ljudske umove sklone sentimentalnosti. Žena, bolje rečeno, majka, kako je samo religija postala utešna! Ali to je čas istine, i Hristos koji joj sudi upravo se pojavio u slavi Svemogućeg Boga; i ova božanska moć Isusa Hrista, koji ju je razotkrio, uništava je, predajući je osvetoljubivom gnevu njenih prevarenih žrtava.

Stih 9: „ I svi carevi zemaljski, koji su činili blud i raskošno živeli s njom, plakat će i ridaće nad njom, kad vide dim od njenog požara. “

Ovaj stih otkriva ponašanje „ kraljeva zemlje koji su činili blud i živeli raskošno sa njom “. To uključuje kraljeve, predsednike, diktatore, sve vođe naroda koji su negovali uspeh i aktivnost katoličke vere i koji su, na poslednjem suđenju, odobrili odluku da se ubiju poštovaoci Subote. Oni „plakaće i kukaće

nad njom kada vide dim od njenog gorenja “. Jasno je da kraljevi zemlje vide kako im situacija izmiče. Više ne vladaju nikim i samo posmatraju kako Rim gori od prevarenih žrtava, izvršilaca božanske osvete. Njihov plač i jadikovanje opravdani su činjenicom da se svetovne vrednosti, koje su ih dovele do najviše moći, iznenada urušavaju.

Stih 10: „ Stojeći izdaleka od straha od njenog mučenja, govoriće: 'Jao! Jao! veliki grade, Vavilone, moćni grade! U jedan čas dolazi tvoj sud!' “

„Večni grad“ umire, gori, a kraljevi zemlje drže se podalje od Rima. Sada se plaše da će morati da dele njegovu sudbinu. Ono što se dešava za njih predstavlja ogromnu nesreću : „ Teško! Teško! Veliki grade, Vavilone “, teško se ponavlja dva puta, „ pao je, pao je, Vavilone veliki “. „ Moćni grade! “; toliko moćan da je vladao svetom svojim uticajem na vođe hrišćanskih naroda; upravo zbog ove veze koju je Bog osudio, kralj Luj XVI i njegova austrijska supruga Marija-Antoaneta otišli su na giljotinu, zajedno sa svojim pristalicama, žrtvama „ velike nevolje “, kako je Duh najavio u Otkrivenju 2:22-23. „ Za jedan čas dolazi tvoj sud! “; Isusov povratak dolazi da označi vreme kraja sveta. Poslednje iskušenje označilo je simbolični „ jedan sat “ prorečen u Otkrivenju 3:10, ali biće dovoljno da se pojavi Isus Hrist, da se cela trenutna situacija preokrene, i ovog puta, „ jedan sat “ u bukvalnom smislu biće dovoljan da izazove ovu zapanjujuću promenu.

Stih 11: „ I trgovci zemaljski plaču i tuguju nad njom, jer niko više ne kupuje njihovu robu. “

Duh ovog puta cilja „ trgovce zemlje “, posebno ciljajući američki trgovački duh koji su usvojili preživeli širom zemlje, kao što je objašnjeno u proučavanju 17. poglavlja iznad. I oni „ plaču i tuguju nad njom, jer niko više ne kupuje njihov teret ; ... “. Ovaj stih podvlači krivicu protestanata zbog naklonosti katoličkoj veri, zbog koje tuguju , svedočeći tako o njihovoj ličnoj vezanosti za nju iz ekonomskog interesa. Dok je, u potpunoj suprotnosti, delo reforme podignuto od strane Boga da bi se osudila papska krivica rimokatoličke crkve i obnovile istine koje su shvaćene; što su u svoje vreme učinili pravi reformatori poput Pitera Valda, Džona Viklifa i Martina Lutera. Trgovci takođe sa tugom vide kako se vrednosti koje neguju ruše pred njihovim očima, jer žive samo zbog zadovoljstva bogaćenja kroz svoje trgovačke aktivnosti; poslovanje sumira radosti njihovog postojanja.

Stih 12: „ tovar zlata, srebra, dragog kamenja, bisera, finog lana, purpura, svile, skerleta, svih vrsta blagog drveta, svih vrsta slonovače, svih vrsta veoma skupocenog drveta, mesinga, gvožđa i mermera, “

Pre nego što nabrojim različite materijale koji su osnova rimokatoličke idolopokloničke religije, podsećam ovde na ovu posebnu tačku istinske vere koju je propovedao Isus Hristos. On je rekao Samarjanki: „ Ženo“, reče joj Isus, „veruj mi, dolazi čas kada se nećete klanjati Ocu ni na ovoj gori ni u Jerusalmu. Vi se klanjate onome što ne znate, a mi se klanjamo onome što znamo, jer je spasenje od Jevreja . Ali dolazi čas, i već je došao, kada će se istinski klanjati Ocu duhom i istinom; jer Otac traži takve da mu se klanjaju. Bog je Duh, i oni koji mu se klanjaju moraju mu se klanjati duhom i istinom . “ (Jovan 4:21-23). Dakle, istinskoj veri nije potreban nikakav materijal ili materijal, jer se zasniva isključivo na stanju uma. I kao rezultat toga, ova istinska vera je od malog interesa za pohlepni i lopovski svet, jer nikoga ne obogaćuje, osim duhovno, izabranih. Izabrani obožavaju Boga u duhu, dakle u svojim mislima, ali i u istini , što znači da njihove misli moraju biti izgrađene na standardu koji je Bog naznačio. Sve što nije u ovom standardu je oblik idolopokloničkog paganizma gde se istinskom Bogu služi kao idolu. Tokom svojih osvajanja, Republikanski Rim je usvojio religije osvojenih zemalja. I

veliki deo njegovih verskih dogmi bio je grčkog porekla, prve velike civilizacije antike. U našem dobu, u papskom obliku, nalazimo celo ovo nasleđe povezano sa novim „hrišćanskim“ „svetima“ počevši od 12 apostola Gospodnjih. Ali, otišavši toliko daleko da je potisnula drugu Božju zapovest koja osuđuje ovu idolopokloničku praksu, katolička vera ovekovečuje obožavanje likova rezbarenih, oslikanih ili se pojavljuju u demonskim vizijama. Stoga u obredima njegovih kultova nalazimo ove rezbarene idole kojima je potreban materijal da bi se oblikovali; materijali čiji spisak sam Bog predstavlja: „... ; ... tovar zlata, srebra, dragog kamenja, bisera, finog lana, purpurne boje, svile, skerletne boje, svih vrsta blagog drveta, svih vrsta predmeta od slonovače, svih vrsta veoma dragocenog drveta, mesinga, gvožđa i mermera, ... “. „ Zlato, srebro, drago kamenje i skupoceni predmeti “ „ odaju počast bogu tvrđava “ papskog kralja Dan. 11:38. Zatim, „ purpurna i skerletna boja “ oblače bludnicu Vavilon Veliki u Otkrivenju 17:4; „ zlato, drago kamenje i biseri “ su njeni ukrasi ; „ fini lan “ se odnosi na njenu tvrdnju o svetosti, prema Otkrivenju 19:8: „ Jer fini lan su pravedna dela svetaca .“ Ostali navedeni materijali su oni od kojih ona pravi svoje rezbarene idole. Ovi luksuzni materijali izražavaju visok nivo odanosti katoličkog idolopoklonika.

Stih 13: „ cimet, začini, masti, smirna, tamjan, vino, ulje, fino brašno, pšenica, volovi, ovce, konji, kočije, i tela i duše ljudske. “

„ Parfemi, “ od smirne, tamjana, vina i ulja “, navedeni sugerišu njene verske obrede. Ostale stvari su hranljive materije i dobra koja aludiraju na vladavinu Solomona, sina Davidovog, graditelja prvog hrama sagrađenog za Boga, prema 1. Kraljevima 4:20-28. Na ovaj način, Duh osuđuje njen nezakoniti pokušaj da reprodukuje izgradnju „ hrama Božjeg “ koji ona „ huli “ u Otkrivenju 13:6 i „ ruši “ u Dan. 8:11. Konačna preciznost stiha, u vezi sa „ telima i dušama ljudskim “, osuđuje njenu saradnju sa monarsima sa kojima nezakonito deli svetsku vlast. U ime Hristovo, ona je religiozno opravdala gnusna dela, kao što su ropstvo, mučenje i ubijanje Božjih stvorenja; nešto što Bog zadržava za sebe u verskoj oblasti; do te mere da svoje postupke sumira ovim rečima: „ krv svih onih koji su poklani na zemlji nađena je u njoj “, u stihu 18 od ovo poglavlje 18. Navodeći „ duše ljudske “, Bog mu pripisuje gubitak „ duša “ predatih đavolu njegovim delovanjem i njegovim lažnim verskim pretenzijama.

Podsetnik : U Bibliji i božanskoj misli, reč „ duša “ označava osobu u svim njenim aspektima, njeno fizičko telo i njenu mentalnu ili psihičku misao, njen intelekt i njena osećanja. Teorija koja predstavlja „dušu “ kao element života, koji se odvaja od tela prilikom smrti i preživljava je, čisto je paganskog grčkog porekla. U starom zavetu, Bog poistovećuje „dušu sa krvlju“ svojih ljudskih ili životinjskih stvorenja: Lev. 17:14: „ Jer je život svakog tela krv njegova koja je u njemu. Zato rekoh sinovima Izrailjevim: Ne jedite krv nijednog tela; jer je život svakog tela krv njegova : ko je jede, biće istrebljen. “ On tako zauzima suprotan stav od budućih grčkih teorija i priprema biblijski kontranapad filozofskim mislima koje će se roditi među paganskim narodima. Ljudski i životinjski život zasniva se na funkcionisanju krvi. Prosuta ili zaprljana gušenjem, krv više ne snabdeva kiseonikom elemente fizičkog tela, uključujući mozak , podršku misli. A ako se ovo drugo ne oksigeniše, princip misli prestaje i ništa ne ostaje živo posle ove krajnje faze; osim sećanja na sastav mrtve „ duše “ u večnoj misli Boga sa pogledom na njeno buduće „vaskrsenje“, kada će je „vaskrsnuti“ ili, kada će je „ponovo podići“, kako god da je slučaj, za večni život ili za konačno uništenje „ druge smrti “.

Stih 14: „ Plodovi za kojima je tvoja duša žudela nestali su od tebe; i sve što je ukusno i lepo izgubljeno je od tebe, i više ga nećeš naći. “

Kao potvrda onoga što je objašnjeno u prethodnom stihu, Duh pripisuje „ želje “ papskog Rima njegovoj „ duši “, njegovoj zavodljivoj i obmanjujućoj ličnosti. Naslednica grčkih filozofija, katolička vera je prva postavila pitanje o pripisivanju duše životinjama i ljudima otkrivenim na novim zemljama. U stvari, pitanje ima svoj odgovor; on počiva na izboru pravog pomoćnog glagola: čovek nema dušu , jer je duša.

Duh sumira posledice istinske smrti koju je utvrdio i otkrio u Prop. 9:5-6-10. Ovi detalji se neće ponavljati u spisima novog zaveta. Stoga vidimo važnost proučavanja cele Biblije. Uništen, „ Vavilon “ će „ zauvek izgubiti “ plodove koje je njegova duša želela “ i „ sve nežne i lepe stvari “ koje je cenio i tražio. Ali Duh takođe precizira: „ za vas “; jer će izabrani, za razliku od nje, moći večno da produže uvažavanje čuda koja će im Bog ponuditi da dele.

Stih 15: „ Trgovci ovim stvarima, koji su se obogatili od nje, stajaće izdaleka od straha od njene muke; plakaće i tugovaće. “

U stihovima 15-19, Duh cilja „ trgovce koji su se obogatili kroz nju “. Ponavljanja otkrivaju naglasak na izrazu „ za jedan sat “, ponovljenom tri puta u ovom poglavlju, kao i uzvik „ Teško! Teško! “. Broj 3 simbolizuje savršenstvo. Bog stoga insistira, da potvrdi neopozivu prirodu proročanske objave; ova kazna će biti izvršena u svojoj božanskoj savršenosti. Uzvik „ Teško! Teško! “, koji su uputili trgovci, odjekuje upozoravajućim uzvikom koji su uputili njegovi izabranici u Otkrivenju 14:8: „ Pade! Pade Vavilon Veliki .“ Ovi trgovci izdaleka svedoče o njegovom uništenju, „ u strahu od njegovog mučenja “. I s pravom se plaše ovog ploda pravednog gneva živog Boga, jer kajući se zbog njegovog uništenja, oni se stavljaju u njegov logor i zauzvrat će biti uništeni ubilačkim ljudskim gnevom neutešnih žrtava verske obmane. Ovaj stih nas čini svesnim ogromne odgovornosti komercijalnih interesa za uspeh koji je postigla Rimokatolička crkva. „ Trgovci “ su podržavali prostitutku i njene najokrutnije i despotske odluke, isključivo iz želje za finansijskim i materijalnim bogaćenjem. Zažmurili su na sve njene izuzetno gnusne iznude i zaslužuju da dele njenu konačnu sudbinu. Istorijski primer se tiče Parižana koji su stali na stranu katoličke vere protiv reformisane vere od početka reformacije u vreme kralja Franje I i posle njega.

Stih 16: „ I reći će: Jao! Jao! Veliki grade, obučen u laneno platno, purpur i skerlet, ukrašen zlatom, dragim kamenjem i biserima! U jedan čas je uništeno toliko bogatstvo! “

Ovaj stih potvrđuje metu; „ Veliki Vavilon, obučen u fini lan, purpur i skerlet “; boje kraljevskih ogrtača, budući da su upravo u tom svojstvu rugajući se rimski vojnici pokrili Isusova ramena „ purpurnim “ ogrtačem. Nisu mogli da zamisle značenje koje je Bog dao njihovom postupku: kao žrtva pokajanja, Isus je postao nosilac grehova svojih izabranika označenih ovim bojama, grimiznom ili ljubičastom , Prema Is. 1:18, „ Jedan sat “ biće dovoljan da uništi Rim, njegov papu i njegovo sveštenstvo, nakon slavnog povratka Isusa Hrista koji dolazi da spreči smrt svojih izabranika. U ovom poslednjem testu, njihova vernost će napraviti svu razliku, tako da možemo razumeti zašto Bog posebno insistira na jačanju njihove vere i apsolutnog poverenja koje moraju naviknuti da polažu u njega. Dugo vremena, čovek je mogao biti uveren samo da je takvo uništenje „ u jednom satu “ čudo i stoga direktna Božja intervencija, kao u slučaju Sodome i Gomore. U naše vreme kada je čovek savladao nuklearnu vatru, to je manje iznenađujuće.

Stih 17: „ I svi kormilari, svi koji plove na to mesto, mornari i svi koji trguju morem, stajali su izdaleka. “

Ovaj stih posebno cilja na „ one koji eksploatišu more, pilote, mornare koji plove do ovog mesta, svi su držali distancu “. Papska crkva se obogatala koristeći želju kraljeva da se obogate. Podržavala je i opravdavala osvajanje zemalja nepoznatih ljudima do vremena njihovog otkrića, kada su njeni katolički sluge vršili užasne masakre nad stanovništvom u ime Isusa Hrista. To je prvenstveno bio slučaj u Južnoj Americi i krvavim ekspedicijama koje je predvodio general Kortes. Zlato oteto sa ovih teritorija vraćalo se u Evropu da obogati katoličke kraljeve i saučesničko papstvo. Štaviše, naglasak na pomorskom aspektu podseća da je upravo kao režim „ zveri koja se diže iz mora “ njegova veza sa „ mornarima “ ojačana radi njihovog zajedničkog bogaćenja.

Stih 18: „ A kad videše dim od njenog požara, povikaše govoreći: Koji je grad sličan ovom velikom gradu? “

„ Koji je grad bio kao veliki grad? “, vikali su mornari videvši „ dim od njegovog požara “. Odgovor je bio jednostavan i brz: nijedan. Jer nijedan grad nije koncentrisao toliko moći, građanske kao carski grad, a zatim i verske, od 538. godine. Katolicizam se proširio na svaku zemlju na planeti osim Rusije, gde ga je istočna pravoslavna vera odbacila. Nakon što ga je dočekala, Kina se takođe borila protiv njega i progonila ga. Ali on i dalje dominira celim Zapadom i njegovim ograncima u Americi, Africi i Australiji. To je vodeće svetsko versko turističko mesto, koje privlači posetioce iz celog sveta. Neki dolaze da vide „drevne ruševine“, drugi idu tamo da vide mesto gde borave papa i njegovi kardinali.

Stih 1: 9: „ Posipahu prašinu na glave svoje, plakahu i tugovahu, i vikahu govoreći: 'Jao, jao! Taj veliki grad, u kome se svi koji imadoše brodove na moru obogatiše njegovim bogatstvom, razoren je u jednom času!' “

Ovo je treće ponavljanje gde su sakupljeni svi prethodni izrazi, kao i preciznost „ u jednom satu, bio je uništen “. „ Veliki grad u kome su se svi koji imaju brodove na moru obogatili njegovom raskoši “. Optužba postaje veoma jasna, zaista je kroz raskoš papskog režima da su se brodovlasnici obogatili donoseći u Rim bogatstvo sveta. Rim crpi svoje bogatstvo deljenjem dobara svojih protivnika koje je ubio njegov večni saveznik, građanska monarhijska vlast, njegovo oružano krilo. Kao istorijski primer, imamo smrt „templara“, čija su dobra bila deljena između krune Filipa Lepog i rimokatoličkog sveštenstva. Kasnije će to biti slučaj sa „protestantima“.

Stih 20: „ Radujte se zbog nje, nebesa! I vi sveci, apostoli i proroci, radujte se takođe! Jer vas je Bog osvetio sudeći joj. “

Duh poziva stanovnike neba i istinske svece, apostole i proroke, zemlje, da se raduju uništenju rimskog Vavilona. Radost će stoga biti srazmerna bolovima i patnjama koje je ona učinila ili želela da učini da sluge Boga istine podnesu, što se tiče poslednjih izabranih vernih osveštanoj Suboti.

Stih 21: „ Tada jedan moćni anđeo uze kamen kao veliki žrvnički kamen i baci ga u more govoreći: 'Tako će se srušiti Vavilon, taj veliki grad, i više ga se neće naći. '“

Poređenje Rima sa „ kamenom “ sugerise tri ideje. Prvo, papstvo se takmiči sa Isusom Hristom, koji je sam simbolizovan „ kamenom “ u Danilu 2:34: „ Gledao si dok se kamen ne odvoji bez ruku, i udari lik u noge njegove od gvožđa i gline, i razbi ih. “ Drugi stihovi u Bibliji takođe pripisuju ovaj simbol „ kamena “ u Zaharija 4:7; „ glavni ugaoni kamen “ u Psalmu 118:22; Mat. 21:42; i Delima apostolskim 4:11: „ Isus je kamen koji ste vi graditelji odbacili , ali koji je postao glavni ugaoni kamen .“ Druga ideja je aluzija na papsku pretenziju da nasledi apostola „ Petra “; glavni uzrok „ uspeha njegovih

poduhvata i uspeha njegovih lukavstava “, stvari koje je Bog osudio u Danilu 8:25. Ovo je još tačnije jer apostol Petar nikada nije bio glava hrišćanske crkve, jer ova titula pripada samom Isusu Hristu. Papski „ trik “ je stoga takođe „ laž “. Treći predlog se tiče imena papskog verskog uporišta, njegove prestižne bazilike pod nazivom „Sveti Petar Rimski“, čija je veoma skupa izgradnja dovela do usvajanja prodaje „indulgencija“, što ga je razotkrilo u očima reformatorskog monaha Martina Lutera. Ovo objašnjenje ostaje usko povezano sa drugom idejom. Vatikanska lokacija služila je kao groblje, ali pretpostavljena grobnica Petra Apostola Gospodnjeg bila je u stvarnosti grobnica „Simona Petra Mađioničara“, obožavaoca i sveštenika boga zmije po imenu Eskulap.

Vraćajući se u naše vreme, Duh prorokuje protiv rimskog „ Vavilona “. On upoređuje njegovo buduće uništenje sa slikom „ velikog mlinskig kamena “ od „ kamena “ koji „ anđeo baca u more “. Ovom ilustracijom, on iznosi protiv Rima optužbu navedenu u Mateju 18:6: „ A ko sablazni jednoga od ovih malih koji veruju u mene, bolje bi mu bilo da mu se o vrat obesi mlinski kamen i da potone u dubinu morsku .“ I u njegovom slučaju, nije sablaznio samo jednog od ovih malih koji veruju u njega, već mnoštvo. Jedno ostaje sigurno: kada jednom bude „ uništeno, više se neće naći “. Više nikada nikome neće nauditi.

Stih 22: „ I zvuk harfista, svirača, frulaša i trubača više se neće čuti u tebi; niko ko se bavi bilo kakvim zanatom neće se naći u tebi; zvuk mlinskih kamenova više se neće čuti u tebi. “

Duh tada evocira muzičke zvuke koji su izražavali bezbrižnost i radost stanovnika Rima. Kada budu uništeni, više se tamo neće čuti. U duhovnom smislu, aludira na Božje glasnike čije su se reči čule sa istim efektom kao i muzički zvuci „ frulaša ili trubača “; slika data u paraboli u Mateju 11:17. Takođe evocira „ buku “ koju su proizvodili zanatlije preopterećene radnim nalogima, jer su iz drevnog grada dolazili samo „ buci “ profesionalnih aktivnosti, među kojima je „ buka mlinskog kamena “ koji se koristio za mlevenje zrna žitarica ili za oštrenje instrumenata za sečenje poput srpa i kose, noževa i mačeva; ovo, već u drevnom haldejskom Vavilonu, prema Jer. 25:10.

Stih 23: „ Svetlost svetiljke neće svetleti u tebi, niti će se u tebi čuti glas mladoženje i neveste; jer trgovci tvoji behu velikaši zemlje, i svi narodi behu prevareni tvojim čarolijama. “

„ Svetlost svetiljke više neće svetleti u tebi. “ Duhovnim jezikom, Duh upozorava Rim da svetlost Biblije više neće dolaziti da mu pruži priliku da bude prosvetljen kako bi upoznao istinu po Bogu. Slike iz Jer. 25:10 se ponavljaju, ali „ pesme mladoženje i neveste “ ovde postaju „ glas mladoženje i neveste, koji se više neće čuti u tebi “. Duhovno, to su glasovi poziva koje su Hristos i njegova Izabrana skupština uputili izgubljenim dušama kako bi se mogle obratiti i spasiti. Ova mogućnost će zauvek nestati, nakon njenog uništenja. „ Jer tvoji trgovci behu velikaši zemlje .“ Upravo kroz zavođenje velikaša zemlje, Rim je mogao da proširi svoju katoličku religiju na mnoge narode na zemlji. Koristio ih je kao predstavnike svoje verske trgovine. A rezultat je da su „ svi narodi prevareni tvojim čarolijama “. Ovde Bog opisuje katoličke mise kao „ čare “ koje karakterišu paganske kultove đavolskih vračara i veštica. Istina je da korišćenjem formalističkih, ponavljajućih formula i uzaludnih ponavljanja, katolička religija ostavlja malo prostora Bogu Tvorcu da se izrazi. On čak ni ne pokušava da to učini, jer mu pripisuje „ stranog boga “ u Dan. 11:39 i nikada je nije prepoznao kao sluškinju; „namesnik Sina Božjeg“, papina titula, stoga nije njegov namesnik. Sledeći stih će dati razlog za to.

Stih 24: „ I zato što se u njoj nađe krv proroka i svetih i svih koji su pobijeni na zemlji. “

„... i zato što je u njoj pronađena krv proroka i svetaca “: Tvrd, nefleksibilan, neosetljiv i okrutan kroz svoju istoriju, Rim je kroz svoju istoriju prokrčio put kroz krv svojih žrtava. To je važno za paganski Rim, ali i za papski Rim, čiji su protivnici ubijali kraljeve, prosvetljeni sluga Božji koji su se usudili da osude njegovu đavolsku prirodu. Neke je Bog zaštitio, poput Valda, Viklifa i Luteru; druge nije, i završili su svoje živote kao mučenici vere, na lomačama, blokovima, stubovima srama ili vešalima. Proročki izgled da će se njegovo delovanje definitivno prestati može samo obradovati stanovnike neba i prave svece na zemlji. „... i svih onih koji su poklani na zemlji “: Ko god donosi ovaj sud zna o čemu govori, jer je pratio postupke Rima od njegovog osnivanja 747. godine pre nove ere. Globalna situacija poslednjih dana je najnoviji plod koji je doneo osvajački i dominirajući Zapad nad drugim narodima na zemlji. Monarhijski, a zatim i republikanski Rim progutali su narode zemlje koju je pokorio. Model ovog društva ostao je onaj od 2000 godina istinskog i lažnog hrišćanstva. Nakon paganskog Rima, papski Rim je uništio sliku Hristovog mira i oduzeo čovečanstvu model koji bi doneo sreću narodima. Opravdajući klanje pravih jaganjaca, učenika Isusa Hrista, otvorio je put verskim sukobima koji vode čovečanstvo ka zastrašujućem, genocidnom trećem svetskom ratu. Nije bez razloga što naoružane islamske grupe javno pokazuju normu klanja. Ova mržnja prema islamu je zakasneli odgovor na ratove krstaških ratova koje je pokrenuo Urban II iz Klermona 27. novembra 1095. godine.

Otkrivenje 19 : Bitka Armagedon Isusa Hrista

Stih 1: „ Posle ovoga čuh jak glas velikog mnoštva na nebu gde govori: 'Aliluja! Spasenje, i slava, i moć pripadaju Bogu našem.' ”

Nastavljajući od prethodnog 18. poglavlja, iskupljeni i spaseni izabrani nalaze se na nebu, noseći „ novo ime “ koje označava njihovu novu nebesku prirodu. Radost i veselje vladaju i verni nebeski anđeli uzvisuju Boga spasitelja. Ova „ gomila “ „ Veliko mnoštvo “ se razlikuje od „ mnoštva koje niko nije mogao izbrojati “ pomenutog u Otkrivenju 7:9. Ono predstavlja sakupljanje Božjih svetih nebeskih anđela koji uzvisuju njegovu „ slavu “, jer će u stihu 4 zemaljski izabranici, simbolizovani sa „ 24 starešine “, odgovoriti i potvrditi svoje pridržavanje izgovorenim rečima, govoreći: „ Amin! “ Što znači: Zaista!

Redosled pojmova „ spasenje, slava, moć “ ima svoju logiku. „ Spasenje “ je dato zemaljskim izabranicima i svetim anđelima koji su dali „ slavu “ Bogu Tvorcu koji je, da bi ih spasao, pozvao svoju božansku „ moć “ da uništi zajedničke neprijatelje.

Stih 2: „ Jer su istiniti i pravedni sudovi njegovi; jer je osudio veliku bludnicu koja je pokvarila zemlju svojim bludstvom, i osvetio je krv slugu svojih na njenoj ruci. “

Izabrani, koji su delili žeđ za istinom i istinskom pravdom, sada su potpuno zadovoljni i ispunjeni. U svojoj slepoj ludosti, čovečanstvo, odsečeno od Boga, mislilo je da može doneti sreću poslednjim narodima omekšavajući standard svoje pravde; samo je zlo profitiralo od ovog izbora i, poput gangrene, prodro je u celokupno čovečanstvo. Dobri i milostivi Bog pokazuje u svom sudu „ Vavilona Velikog “ da onaj ko nanosi smrt mora pretrpeti smrt. To nije čin zlobe, već delo pravde. Dakle, kada više ne zna kako da kazni krive, pravda postaje nepravda.

Stih 3: „ I rekoše po drugi put: Aliluja! ...i dim njegov diže se u vekove vekova. “

Slika je obmanjujuća, jer će „ dim “ od vatre koja uništava Rim nestati nakon njegovog uništenja. „ Vekovi vekova “ označavaju princip večnosti, koji se tiče samo pobednika univerzalnih nebeskih i zemaljskih iskušenja. U ovom izrazu, reč „ dim “ sugeriše uništenje, a izraz „ vekovi vekova “ mu daje večni efekat, odnosno konačno uništenje; nikada se više neće podići. U stvari, u najgorem slučaju, „ dim “ se može podići u umovima živih kao sećanje na slavno božansko delo koje je Bog izvršio protiv Rima, krvavog neprijatelja.

Stih 4: „ I dvadeset četiri starešine i četiri živa bića padoše ničice i pokloniše se Bogu koji sedi na prestolu, govoreći: Amin! Aliluja! “

Zaista! Hvala Jahveu! ... kažu zajedno iskupljeni zemlje i svetovi koji su ostali čisti. Obožavanje Boga obeleženo je padanjem ničice; legitiman oblik rezervisan isključivo za Njega.

Stih 5: „ I glas dođe od prestola koji govori: Hvalite Boga našeg, sve slugе njegove, vi koji ga se bojite, mali i veliki! “

Ovaj glas je glas „ Mihaila “, Isusa Hrista, dva nebeska i zemaljska izraza pod kojima se Bog otkriva svojim stvorenjima. Isus kaže: „ vi koji ste ga se bojali “, podsećajući tako na „ strah “ od Boga koji se zahtevao u prvoj anđeoskoj poruci iz Otkrivenja 14:7. „ Strah od Boga “ samo sumira inteligentan stav stvorenja prema svom Tvorcu koji ima vlast nad životom i smrću nad njim. Kao što Biblija uči u 1. Jovanovoj 4:17-18: „ savršena ljubav izgoni strah “: „ Kakav je on, takvi smo i mi u ovom svetu. U tome je ljubav u nama usavršena, da bismo imali pouzdanje u dan suda. U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah; jer strah podrazumeva kaznu, a onaj koji se boji nije usavršen u ljubavi .“ Dakle, što više izabrani voli Boga, to mu se više pokorava i manje ima razloga da ga se plaši. Izabrane Bog bira između poniznih, poput apostola i skromnih učenika, ali i između velikih, poput velikog cara Navuhodonosora. Ovaj car nad carevima svog vremena je savršen primer kako je, koliko god bio veliki među ljudima, car samo slabo stvorenje pred Svemogućim Bogom Tvorcem.

Stih 6: „ I čuh kao glas mnoštva velikog, i kao huk mnogih voda, i kao glas silnih gromova koji govore: Aliluja! Jer se Gospod Bog naš Svedržitelj caruje. “

Ovaj stih objedinjuje već viđene izraze. „ Veliko mnoštvo “ upoređeno sa „ bukom mnogih voda “ predstavljeno je njegovim Tvorcem u Otkrivenju 1:15. „ Glasovi “ koji govore su toliko „ mnogobrojni “ da se mogu uporediti samo sa tutnjavom, „ bukom “ grom .“ „ Aliluja! Jer Gospod, Bog naš, Svedržitelj, caruje. “ Ova poruka je obeležila delovanje „ sedme trube “ u Otkrivenju 11:17: „ govoreći: Zahvaljujemo ti, Gospode Bože Svedržitelju, koji jesi i koji si bio, što si uzeo svoju veliku silu i zacario se .“

Stih 7: „ Radujmo se i veselimo se i dajmo mu čast, jer je došla svadba Jagnjetova, i žena njegova se spremila. “

„ Radovanje “ i „ veselje “ su potpuno opravdani, jer je vreme „ bitke “ završeno. U nebeskoj „ slavi “, „nevesta “, Skupština iskupljenih izabranika zemlje pridružila se svom „ Mladoženji “, Hristu, živom Bogu „ Mihailu “, Jahveu. U prisustvu svih svojih nebeskih prijatelja, iskupljeni i Isus Hristos će proslaviti „ svadbenu “ gozbu koja ih ujedinjuje. „ Nевesta se pripremila “ obnavljajući sve božanske istine koje je katolička vera učinila da nestanu u svojoj verziji hrišćanske vere. „ Priprema “ je bila duga, izgrađena na 17 vekova verske istorije, ali posebno od 1843. godine, datuma početka božanskog zahteva za raznim restauracijama koje su postale neophodne, to jest, svim istinama koje nisu obnovili progonjeni protestantski reformatori. Završetak ove pripreme sproveli su poslednji disidenti Adventisti sedmog dana koji su ostali u Božjem odobrenju i svetlosti koju im je Isus dao do kraja i već do početka 2021. godine kada pišem ovu verziju njegovih svetlosti.

Stih 8: „ I dano joj je da se obuče u lan, čist i beo. Jer lan predstavlja pravedna dela svetih. “

„ Tani lan “ se odnosi na „ pravedna dela „ istinskih poslednjih “ svetaca “ . Ova „ dela “ koja Bog naziva „ pravednim “ su plod božanskih otkrovenja donetih uzastopno od 1843. i 1994. godine. Ovo delo je najnoviji plod koji otkriva božanske inspiracije date od 2018. godine onima koje voli i blagosilja i „ priprema “ za „ venčanje “ pomenuto u ovom stihu. Ako Bog blagosilja „ pravedna dela “ svojih istinskih „ svetaca “, naprotiv, prokleo je i borio se, dok ga nije uništio, sa taborom lažnih svetaca čija su „ dela “ bila „ nepravедna “.

Stih 9: „ Anđeo mi reče: Napiši: Blaženi su oni koji su pozvani na svadbenu večeru Jagnjetovu! I reče mi: Ovo su istinite reči Božije .“

Ova blaženstvo se dodeljuje svetima iskupljenim krvlju Isusa Hrista, čiji su pioniri bili zabrinuti zbog one iz Dan. 12:12 (Blaženi su oni koji čekaju do 1335 dana) pionira koji će biti tačno simbolizovani sa „ 144.000 “ ili 12 x 12 x 1000 iz Otkr. 7. Ulazak u raj za večnost je zaista razlog za veliku sreću koja će božanski „ srećiti “ one koji će imati ovu šansu. Sreća nije jedini faktor u korišćenju ove privilegije, već nam Bog nudi ponudu spasenja kao „drugu šansu“ nakon nasleđivanja i osude prvorodnog greha. Obećanje spasenja i budućih nebeskih radosti potvrđeno je kao Božje usmeno obećanje dostojno naše vere jer on trajno drži svoje obaveze. Kušenja poslednjih dana zahtevaće sigurnosti u kojima sumnja više neće imati mesta. Izabrani će morati da se oslone na veru izgrađenu na otkrivenim Božjim obećanjima jer ono što je napisano prvo se izgovara. Zato se Biblija, Sveto pismo, naziva: Reč Božja.

Stih 10: „ I padoh pred noge njegove da mu se poklonim. Ali on mi reče: 'Gledaj da to ne činiš! Ja sam sluga tvoj i braće tvoje koja imaju svedočanstvo Isusovo. Bogu se pokloni. Jer je svedočanstvo Isusovo duh proroštva. '"

Bog iskorišćava Jovanovu grešku da nam otkrije svoju osudu katoličke vere, koja svoje članove uči ovoj vrsti obožavanja stvorenja. Ali on takođe cilja protestantsku veru, koja takođe čini ovu grešku poštujući paganski „dan sunca“ nasleđen iz Rima. Anđeo koji mu govori je nesumnjivo „Gavrilo“, onaj koji je zadužen za božansku misiju blisku Bogu, koji se već javio Danilu i Mariji, „surogat“ majci Isusovoj. Koliko god bio visokog ranga, „Gavrilo“ svedoči o istoj poniznosti kao i Isus. On polaže pravo samo na titulu „ saslužitelja “ Jovana do poslednjeg disidentskog adventističkog izabranika kraja vremena. Od 1843. godine, izabrani imaju sa sobom „ svedočanstvo Isusovo “, što, prema ovom stihu, označava „duh proroštva“. Neki adventisti, na svoju štetu, ograničili su ovaj „ duh proroštva “ na delo koje je izvršila Elen G. Vajt, Gospodnji glasnik, između 1843. i 1915. godine. Tako su sami postavili granicu svetlosti koju je dao Isus. Međutim, „ duh proroštva“ je trajni dar koji proizilazi iz istinskog odnosa između Isusa i njegovih učenika i koji pre svega počiva na njegovoj odluci da poveri misiju služi koga bira svim autoritetom svog božanstva. Ovo delo svedoči o tome: „duh proroštva “ je i dalje veoma aktivan i može da se nastavi do kraja sveta.

Stih 11: „ I videh nebo otvoreno, i gle, beli konj. I Onaj koji seđaše na njemu zvaše se Verni i Istiniti, i po pravdi sudi i ratuje. “

U ovoj sceni, Duh nas vraća na zemlju, pre konačne pobede i uništenja „ Vavilona Velikog “. Duh ilustruje trenutak kada se, po svom povratku, slavni Hristos suočava sa zemaljskim pobunjenicima. U proslavljenom Isusu Hristu, Bog izlazi iz svoje nevidljivosti: „ nebo se otvori “. On se pojavljuje na liku „ prvog pečata “ iz Otkrivenja 6:2, kao jahač, to jest, Vođa, koji je krenuo „ da pobeđuje i da pobeđuje “ jašući na „ belom konju “, liku njegovog logora obeleženog čistotom i svetošću. Ime „ verni i istiniti “ koje sebi daje u ovoj sceni smešta radnju u nastavak poslednjeg vremena prorečenog imenom „ Laodikija “ u Otkrivenju 3:14. Ovo ime znači „sudjeni narod“, što je ovde potvrđeno preciznošću: „ On sudi “. Time što navodi da se „ bori pravdom “, Duh podseća na trenutak „ borbe Armagedona “ iz Otkrivenja 16:16, u kojoj se bori protiv tabora nepravde koju predvodi đavo, a ujedinjuje je čast data „danu sunca“ nasleđenom od Konstantina I i rimokatoličkih papa.

Stih 12: „ Oči mu behu kao plamen ognjeni, a na glavi mu behu mnoge krune, i imашe ime napisano koje niko ne znade osim njega samog. “

Poznavajući kontekst scene, možemo razumeti da „ njegove oči “ upoređene sa „ plamenom vatre “ gledaju na mete njegovog gneva, ujedinjene pobunjenike „ spremne za bitku “ od Otkrivenja 9:7-9, to jest od 1843. godine. Značenje „ mnogih dijadema “ koje nosi na „ glavi “ biće dato u stihu 16 ovog poglavlja: on je „ Car careva i Gospodar gospodara“ . Njegovo „ pisano ime koje niko ne zna osim njega samog “ označava njegovu večnu božansku prirodu.

Stih 13: „ I beše obučen u haljinu natopljenju krvlju; ime mu je Reč Božija. “

Ova „ haljina umočena u krv “ označava dve stvari. Prva je njegova pravednost, koju je stekao prolivajući sopstvenu „ krv “ za otkupljenje svojih izabranih. Ali ova žrtva, koju je dobrovoljno podneo da bi spasio svoje izabrane, zahteva smrt njihovih agresora i progonitelja. Njegova „ haljina “ će ponovo biti prekrivena „ krvlju “, ali ovog puta će to biti krv njegovih neprijatelja „ zgaženih u presi grožđa Božjeg gneva “ prema Isaiji 63 i Otkrivenju 14:17-20. Ovo ime „ Reč Božja “ otkriva vitalni značaj Isusove zemaljske službe i njegovih otkrovenja datih uzastopno na zemlji i sa neba nakon njegovog vaskrsenja. Naš Spasitelj je bio sam Bog skriven u zemaljskom izgledu. Njegovo kontinuirano učenje koje su primili njegovi izabrani napraviće svu razliku između spasenih i izgubljenih.

Stih 14: „ Nebeske vojske išle su za njim na belim konjima, obučen u fini lan, beo i čist. “

Slika je slavna, „ belina “ čistote karakteriše svetost Božjeg logora i njegovih mnoštva vernih anđela. „ Tani lan “ otkriva njihova „ pravedna “ i čista dela .

Stih 15: „ I iz usta mu iziđe oštar mač, da njime udari narode; i pasovaće ih gvozdenom palicom, i gaziće presu za vino žestine i gneva Boga Svemogućeg .“

„ Reč Božja “ odnosila se na Bibliju, njegovu svetu „ reč “ koja je sabrala njegova učenja koja su vodila izabrane u njegovoj božanskoj istini. Na dan njegovog povratka, „ Reč Božja “ dolazi kao „ oštar mač “ da ubije njegove buntovne, svađalice i svadljive neprijatelje, spremne da proliju krv njegovih poslednjih izabranih. Uništenje njegovih neprijatelja osvetljava izraz „ vladaće njima gvozdenom palicom “, koji takođe označava delo suda koje sprovedu izabrani koji će pobediti prema Otkr. 2:27. Plan božanske osvete nazvan „ berba “ u Otkr. 14:17-20 ponovo je ovde potvrđen. Ova tema je razvijena u Is. 63 gde Duh precizira da Bog deluje sam, bez ikakvog čoveka sa njim. Razlog je taj što izabrani koji su već dovedeni u nebo ne svedoče drami koja pogađa pobunjenike.

Stih 16: „ I imao je na haljini svojoj i na bedru svom napisano ime: Car careva i Gospodar gospodara. “

„ Odeća “ se odnosi na dela živog bića, a „ njegova butina “ sugerise njegovu snagu i moć, jer je važan detalj to što se pojavljuje kao jahač, a da bi stajao na konju, mišići „ butana “, najvećih kod čoveka, stavljaju se na probu i čine akciju mogućom ili ne. Njegova slika kao jahača bila je značajna u prošlosti, jer je to bio izgled koji su ratnici-borci imali. Danas nam je ostala simbolika ove slike koja nam govori da je jahač učitelj koji dominira grupom ljudskih bića simbolizovanih jahanim „ konjem “. Ona koju Isus jaše tiče se njegovih izabranika trenutno rasutih po zemlji. Njegovo ime „ Car careva i Gospodar gospodara “ predstavlja temu istinske utehe za njegove voljene izabranike podvrgnute nepravednom diktatu kraljeva i gospodara zemlje. Ova tema zaslužuje pojašnjenje. Model zemaljskog kraljevstva nije bio osmišljen na principima koje je Bog odobrio. Zaista, Bog je Izraelu, prema njegovom zahtevu , dodelio da njime na zemlji vlada kralj, citiram, „kao i drugim narodima“, paganima koji su postojali u to vreme. Bog je samo odgovorio na zahtev njihovih zlih srca. Jer na

zemlji, najbolji od kraljeva je samo „gnusno“ biće koje „žanje gde nije sejalo“ i onaj ko poznaje Boga ne čeka da ga njegov narod svrgne da bi se reformisao. Model koji je predstavio Isus osuđuje model koji se na zemlji prenosi sa generacije na generaciju od strane glupih, neukih i zlih ljudi. U Božjem nebeskom svetu, vođa je sluga svog naroda i iz njega crpi svu svoju slavu. Ključ savršene sreće je tamo, jer nijedno živo biće ne pati zbog svog bližnjeg. U svom slavnom povratku, Isus dolazi da uništi zle kraljeve i gospodare, i njihovu zlobu, koju mu pripisuju tvrdeći da je njihova vladavina božansko pravo. Isus će ih naučiti da to nije slučaj; ne samo njih, već i mase čovečanstva koje opravdavaju svoju nepravdu. Ovo je objašnjenje „parabole o talentima“ koje se tada ispunjava i primenjuje.

Nakon sukoba

Stih 17: „I videh anđela gde stoji na suncu, i povika iz sveg glasa govoreći svim pticama koje lete posred neba: Dođite, sakupite se na veliku večeru Božiju.“

Isus Hrist „Mihail“ dolazi u liku sunca, simbola božanske svetlosti, da se bori protiv lažnih hrišćana koji obožavaju boga sunca, koji opravdava promenu dana odmora koju je napravio car Konstantin I. U svom sukobu sa Hristom Bogom, otkriće da je živi Bog strašniji od njihovog boga sunca. Glasnim glasom, Isus Hristos poziva okupljene ptice mesožderke.

Napomena : Moram ponovo da istaknem da pobunjenici ne žele svesno i dobrovoljno da obožavaju solarno božanstvo, već potcenjuju činjenicu da za Boga, prvi dan koji poštuju za svoj nedeljni odmor zadržava mrlju svoje prošle paganske upotrebe. Isto tako, njihov izbor otkriva veliki prezir prema vremenskom redosledu koji je on ustanovio od početka stvaranja zemlje. Bog broji dane obeležene rotacijom Zemlje oko svoje ose. U svojim intervencijama za svoj narod Izrael, podsetio je na redosled nedelje tako što ga je naznačio, imenovavši ga, sedmim danom koji se zove „Sabatom“. Mnogi veruju da ih Bog može opravdati zbog njihove iskrenosti. Ni iskrenost ni uverenje nemaju nikakvu vrednost za one koji osporavaju istinu koju je Bog jasno izrazio. Njegova istina je jedini standard koji omogućava pomirenje kroz veru u dobrovoljnu žrtvu Isusa Hrista. Lična mišljenja Bog Tvorac ne čuje niti priznaje, Biblija potvrđuje ovaj princip ovim stihom iz Isaije 8:20: „K zakonu i svedočanstvu! Ako ne govore tako, neće biti zore narodu.“

Bog priprema dve „gozbe“: „svadbenu gozbu Jagnjeta“ čiji su gosti sami izabranici pojedinačno, jer zajedno predstavljaju „Nevestu“. Druga „gozba“ je makabre i njeni korisnici su samo „ptice“ grabljivice, lešinari, kondori, zmajevi i druge vrste tog roda.

Stih 18: „Da bih jeo meso careva, i meso vojvoda, i meso junaka, i meso konja i onih koji sede na njima, i meso svih ljudi, slobodnih i robova, malih i velikih.“

Nakon uništenja celog čovečanstva, neće ostati niko da sahrani tela i prema Jer. 16:4, „biće razbacani kao balega po zemlji“. Pronađimo ceo stih koji nas uči sudbini koju Bog sprema za one koje proklinje: „Umreće od bolesti; neće im se dati suze niti će biti sahranjeni; biće kao balega na zemlji; poginuće od mača i gladi; i njihova mrtva tela biće hrana pticama nebeskim i zverima zemaljskim.“ Prema nabranju koje je Duh predstavio u ovom stihu 18, niko ne izbegava smrt. Podsećam se da „konji“ simbolizuju narode koje vode njihovi građanski i verski vođe prema Jak. 3:3: „Ako stavimo uzdu u usta konjima da nas slušaju, upravljamo i celim njihovim telom.“

Stih 19: „I videh zver i careve zemaljske i vojske njihove sabrane da ratuju protiv onoga što sedi na konju i protiv vojske njegove.“

Videli smo da je „ bitka Armagedon “ bila duhovna i da se na zemlji njen aspekt sastojao od proglašenja smrti svih poslednjih pravih robova Isusa Hrista. Ova odluka je doneta pre povratka Isusa Hrista i pobunjenici su bili sigurni u svoj izbor. Ali u vreme njenog stupanja na snagu, nebesa su se otvorila otkrivajući božanskog osvetnika Hrista i njegove anđeoske vojske. Od tada više nije bilo mogućnosti za borbu. Niko ne može da se bori protiv Boga kada se on pojavi, a rezultat je ono što nam je Otkrivenje 6:15-17 otkrilo: „ Carevi zemaljski, velikaši, vojskovođe, bogati, moćni, svaki rob i svaki slobodan čovek, sakriše se u pećine i u stene gorske. I rekoše gorama i stenama: Padnite na nas i sakrijte nas od lica onoga koji sedi na prestolu i od gneva Jagnjeta! Jer je došao veliki dan gneva njegovog, i ko će moći da opstane? “ Na poslednje pitanje, odgovor je: izabrani koji će biti ubijeni od strane pobunjenika; izabrani osvećeni svojom vernošću svetoj Suboti koja je prorekla pobedu Isusa nad svim njegovim neprijateljima i onima koje je otkupio.

Stih 20: „ I zver bi uhvaćena, i s njom lažni prorok koji je činio čuda pred njom, kojima je obmanjivao one koji su primili žig zveri i one koji su se klanjali liku njenom. Obojica biše živi bačeni u jezero ognjeno koje gori sumporom. “

Pažnja! Duh nam otkriva konačnu sudbinu Strašnog suda dok ga Bog priprema za „ zver i lažnog proroka “, naime katoličku veru i protestantsku veru kojima su se lažni adventisti pridružili od 1994. godine. Jer će „ jezero koje gori ognjem i sumporom “ pokriti zemlju tek na kraju sedmog milenijuma da bi uništilo i poništilo grešnike, konačno, nakon Strašnog suda. Ovaj stih nam otkriva čudesno značenje savršene pravde našeg Boga Stvoritelja. On uspostavlja razliku između istinski odgovornih i prevarenih, ali krivih žrtava jer su one odgovorne za svoj izbor. Religiozni dominatori su „ živi bačeni u ognjeno jezero “ jer su, prema Otkrivenju 14:9, podstakli muškarce i žene na zemlji da poštuju „ žig zveri “ čija je kazna najavljena.

Stih 21: „ A ostatak bi pobijen mačem onoga koji seđaše na konju, koji izlaziše iz njegovih usta; i sve ptice se nasitiše njihovog mesa. “

Ovi „ drugi “ su nehrišćani ili neverujući ljudi koji su pratili međunarodni pokret i poslušali opštu naredbu bez ličnog učešća u akcijama koje su sprovodili hrišćanski verski pobunjenici. Nepokriveni pravednošću krvi koju je prolio Isus Hrist, oni ne preživljavaju Hristov povratak, ali su ipak ubijeni njegovom rečju simbolizovanom „ mačem koji je izašao iz njegovih usta “. Ova pala bića, očevici pojave istinitog Boga, doći će na Strašni sud, ali neće podneti patnju produžene smrti u „ognjenom jezeru “ rezervisanom za velike verske krivce aktivne u pobuni. Nakon što se suoče sa slavom velikog Boga Tvorca, Velikog Sudije, biće iznenada uništeni.

Otkrivenje 20:

hiljadu godina sedmog milenijuma

i poslednji sud

Đavolja kazna

Stih 1: „ I videh anđela gde silazi s neba, koji imaše u ruci svojoj ključ od bezdana i veliki lanac. “

„ Anđeo “ ili glasnik Božji „ silazi sa neba “ na zemlju, koja, lišena svih oblika zemaljskog života, ljudskog i životinjskog, ovde uzima svoje ime „ bezdan “ koje je označava u Postanju 1:2. „ Ključ “ otvara ili zatvara pristup ovoj pustoj zemlji. A „ veliki lanac “ koji drži u „ ruci “ sugerise da će živo biće biti okovano za pustu zemlju koja će postati njegov zatvor.

Stih 2: „ Uhvati zmaja, staru zmiju, koja je đavo i satana, i sveza ga na hiljadu godina. “

Izrazi koji označavaju „ Satanu “, pobunjenog anđela, u Otkrivenju 12:9 su ovde ponovo citirani. Oni nas podsećaju na njegovu veoma veliku odgovornost u patnjama koje je izazvao njegov pobunjeni karakter; patnje i fizičke i moralne bolove koje su ljudskim bićima nametali gospodari potčinjeni njegovim inspiracijama i uticajima jer su bili zli kao i on. Kao „ zmaj “ vladao je paganskim carskim Rimom, a kao „ zmija “, papskim hrišćanskim Rimom, ali razotkriven u vreme Reformacije, ponovo se ponašao kao „ zmaj “ kome su služile naoružane katoličke i protestantske lige i „zmajonske stroje“ Luja XIV. Iz logora demonskih anđela, „ Satana “ je jedini preživeli, čekajući svoju iskupiteljsku smrt na Strašnom sudu, ostaće živ još „ hiljadu godina “ izolovan, bez ikakvog kontakta sa bilo kojim stvorenjem, na zemlji koja je postala bezoblični i prazan pustinjski zatvor, naseljen samo raspadajućim leševima i kostima ljudi i životinja.

Anđeo bezdana na opustošenoj zemlji: Uništitelj iz Otk. 9:11 .

Stih 3: „ I baci ga u bezdan, i zatvori ga, i zapečati ga, da više ne vara narode dok se ne navrši hiljadu godina; i posle toga mora biti pušten za kratko vreme. “

Data slika je precizna, Satana je smešten na pustu zemlju pod pokrivačem koji mu sprečava pristup raju; tako da se nalazi podložan ograničenjima ljudske norme čiji je gubitak prouzrokovao ili podsticao. Ostala živa bića, nebeski anđeli i ljudi koji su postali anđeli, zauzvrat, nalaze se iznad njega, to jest, na nebu kojem on više nema pristup od pobede Isusa Hrista nad grehom i smrću. Ali njegova situacija se pogoršala jer više nema društvo, ni anđela ni čoveka. Na nebu su „ narodi “ koje ovaj stih navodi bez pominjanja „zemlje“. To je iz razloga što su iskupljeni od ovih naroda svi na nebu u carstvu Božjem. Uloga „lanca “ je tako otkrivena; on ga primorava da ostane sam i izolovan na zemlji. U Božjem programu, đavo će ostati zarobljen „ hiljadu godina “, na kraju kojih će biti oslobođen, imajući pristup i kontakt sa zlim mrtvima vaskrsim u drugom vaskrsenju, za „ drugu smrt “ konačnog suda, na zemlji, koja će tada, trenutno, biti ponovo naseljena. On će ponovo pokoriti osuđene pobunjeničke narode u uzaludnom pokušaju da se bori protiv otkupljenih svetih anđela i Isusa Hrista, velikog Sudije.

Iskupljeni sudi zlima

Stih 4: „ I videh prestole, i onima koji sedahu na njima dade se vlast da sude. I videh duše onih koji su bili obezglavljeni zbog svedočanstva Isusovog i zbog reči Božije, i koji se nisu poklonili zveri ni liku njenom, niti su primili žig njen na čelu svom ili na rukama svojim. I oživeli su i carovali sa Hristom hiljadu godina .“

„ Oni koji sede na prestolima “ imaju kraljevsku „ moć “ da sude . Ovo je važan ključ za razumevanje značenja koje Bog daje reči „ kralj “. Sada, u svom carstvu, u Isusu Hristu „ Mihailu “, Bog deli svoj sud sa svim svojim ljudskim stvorenjima otkupljenim sa zemlje. Sud zlih na zemlji i na nebu biće kolektivan i deljen sa Bogom. Ovo je jedini aspekt kraljevstva otkupljenih izabranih. Vlada nije rezervisana za jednu kategoriju izabranih, već za sve, a Duh nas podseća da su u vremenu koje je prošlo na zemlji bili prvi strašni ubilački progoni koje on evocira citirajući: „ duše onih koji su obezglavljeni zbog svedočanstva Isusovog i zbog reči Božje “; Pavle je bio jedan od njih. Duh tako priziva hrišćanske žrtve rimskog paganizma i netolerantne rimske papske vere koja je bila aktivna između 30. i 1843. godine. Zatim cilja na poslednje izabrane kojima je pretila smrt od strane „ zveri koja izlazi iz zemlje “ iz Otkrivenja 13:11-15, u poslednjem satu zemaljskog vremena; tokom 2029. godine do prvog dana proleća koji prethodi Pashi 2030. godine.

U skladu sa objavom „ sedme trube “ u Otkrivenju 11:18, „ došlo je vreme da se sudi mrtvima “, i to je svrha vremena „ hiljadu godina “ pomenutog u ovom stihu 4. To će biti zanimanje otkupljenih koji su ušli u Božju nebesku večnost. Moraće da „ sude “ zlim ljudima i palim nebeskim anđelima. Pavle izjavljuje u 1. Korinćanima 6:3: „ Zar ne znate da ćemo suditi anđele? Koliko ćemo više suditi stvarima ovoga života? “

Drugo vaskrsenje za pale pobunjenike

Stih 5: „ Ostali mrtvi ne oživeše dok se ne navrši hiljadu godina. Ovo je prvo vaskrsenje. “

Čuvajte se zamke! Rečenica „ Ostali mrtvi ne oživeše dok se ne navrši hiljadu godina “ predstavlja zgradu, a izraz koji sledi posle nje „ Ovo je prvo vaskrsenje “, odnosi se na prve mrtve u Hristu vaskrsene na početku navedenih „ hiljadu godina “. Zgrada, bez imenovanja, evocira najavu drugog „ vaskrsenja “ rezervisanog za zle mrtve koji će vaskrsnuti na kraju „ hiljadu godina “ za poslednji sud i smrtnu kaznu „ jezera ognjenog i sumpornog “; što ostvaruje „ drugu smrt “.

Stih 6: „ Blažen je i svet onaj koji je učestvovao u prvom vaskrsenju! Nad takvima druga smrt nema vlasti, nego će biti sveštenici Bogu i Hristu i carovaće s njim hiljadu godina. “

Ovaj stih vrlo jednostavno sumira otkriveni pravedni sud Božiji. Blaženstvo je upućeno istinski izabranima koji učestvuju na početku „ hiljadu godina “ u „ vaskrsenju mrtvih u Hristu “. Oni neće doći na sud, već će sami biti sudije na sudu koji je Bog organizovao, na nebu, tokom „ hiljadu godina “. Najavljena „ vladavina “ „ hiljadu godina “ je samo „ vladavina “ sudske aktivnosti i ograničena je na ovih „ hiljadu godina “. Ušavši u večnost, izabrani ne moraju da se plaše ili pate od „ druge smrti “, jer će je, naprotiv, oni naneti osuđenim zlim mrtvima. A znamo da su to najveći i najzliji, najokrutniji i najubilačkiji verski krivci. Izabrane sudije će morati da odrede dužinu vremena patnje koje svako od osuđenih bića mora pojedinačno da doživi, u procesu svog uništenja „ drugom smrću “, koja nema ništa zajedničko sa sadašnjom prvom zemaljskom smrću. Jer je Bog Tvorac taj koji daje vatri oblik njenog razarajućeg dejstva. Vatra nema dejstva protiv nebeskih tela i zemaljskih tela zaštićenih Bogom, kao što dokazuje iskustvo Danilove trojice saputnika u Danilu 3. Za Strašni sud, vaskrslo telo će reagovati drugačije od trenutnog zemaljskog tela. U Marku 9:48, Isus otkriva njegovu posebnost, govoreći: „ gde njihov crv ne umire, i oganj se ne gasi. “ Baš kao što spirale tela gliste ostaju

pojedinačno oživljene, tela prokletih će posedovati život do svog poslednjeg atoma. Brzina njihovog propadanja će stoga zavisiti od dužine vremena patnje koje odrede sveti sudije i Isus Hristos.

Konačni sukob

Stih 7: „ A kad se navrši hiljadu godina, satana će biti pušten iz tamnice svoje. “

Na kraju „hiljadu godina“, on će ponovo nakratko naći društvo. Ovo je vreme drugog „ vaskrsenja “ rezervisanog za zemaljske pobunjenike.

Stih 8: „ I izaći će da prevari narode koji su na četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih sakupi na rat; broj njih je kao pesak morski. “

Ova društvo je društvo „ nacija “ vaskrslih na celoj zemlji, kao što je naznačeno formulom „ četiri ugla “ zemlje “ ili četiri kardinalne tačke koje daju akciji univerzalni karakter. Takvo okupljanje nema ništa uporedivo, osim na nivou ratne strategije sličnosti sa sukobom Trećeg svetskog rata „ šeste trube “ iz Otkrivenja 9:13. Upravo to poređenje navodi Boga da okupljenima na poslednjem sudu da imena „Gog i Magog“ prvobitno navedena u Jezekilju 38:2, a pre toga u Postanju 10:2 gde je „Magog“ drugi Jafetov sin; ali mali detalj otkriva samo uporedni aspekt ove evokacije, jer je kod Jezekilja Magog zemlja Goga i označava Rusiju koja će tokom trećeg svetskog rata upotrebiti najveći broj vojnika u celokupnoj ljudskoj ratnoj istoriji; što opravdava njeno ogromno širenje i brzo osvajanje zemalja zapadnoevropskog kontinenta.

Duh ih upoređuje sa „ peskom morskim “, čime naglašava važnost broja žrtava Strašnog suda. To je takođe aluzija na njihovu pokornost đavolu i njegovim ljudskim agensima otkrivenim u Otkrivenju 12:18 ili 13:1 (u zavisnosti od biblijske verzije): govoreći o „ zmaju “, čitamo: „ I stade na pesku morskom. “

Nepopravljivi buntovnik, Satana počinje da se nada da može da pobedi Božju vojsku i zavodi ostale osuđene ljude da se upuste u borbu protiv Boga i njegovih izabranika.

Stih 9: „ I iziđoše na lice zemlje i opkoliše logor svetih i ljubljani grad. Ali oganj siđe s neba i proguta ih. “ Ali osvajanje teritorije više ništa ne znači kada se ne može uhvatiti protivnik jer je postao nedodirljiv; poput Danilovih saputnika, ni vatra niti bilo šta drugo ne može im nauditi. I naprotiv, „ oganj s neba “ udara ih čak i u „ logoru svetih “ na koji nema nikakvog dejstva. Ali ovaj oganj „ proždire “ neprijatelje Božije i njegove izabranike. U Zahariji 14, Duh prorokuje dva rata razdvojena „ hiljadu godina “. Onaj koji prethodi i koji se ispunjava „šestom trubom“ predstavljen je u stihovima 1 do 3, ostalo se tiče drugog rata vođenog u času poslednjeg suda, a posle njega, univerzalnog poretka uspostavljenog na novoj zemlji. U stihu 4, proročanstvo govori o silasku Hrista i njegovih izabranika na zemlju ovim rečima: „ I noće će mu stati u onaj dan na Maslinskoj gori, koja je pred Jerusalimom na istoku; i Maslinska gora će se razdvojiti na dvoje, na istok i zapad, i biće veoma velika dolina; polovina gore će se pomeriti ka severu, a polovina ka jugu. “ Tako je identifikovan i lociran logor svetaca Strašnog suda. Primetimo da će tek na kraju nebeskih „ hiljadu godina “ „ noće “ Isusove „ stati na zemlji“, na Maslinskoj gori, koja je pred Jerusalimom na istoku. “ Pogrešno protumačen, ovaj stih je doveo do pogrešnog verovanja u zemaljsku vladavinu Isusa Hrista tokom „milenijuma“.

Stih 10: „ A đavo koji ih je varao bi bačen u jezero ognjeno i sumporno, gde su zver i lažni prorok; i biće mučeni danju i noću u vekove vekova. “

Došlo je vreme da se sprovede sud nad verskim pobunjenicima otkriven u Otkrivenju 19:20. U skladu sa objavom ovog stiha, „ đavo, zver i lažni prorok “ su zajedno „ bačeni živi u jezero ognjeno i sumporno “, što je rezultat delovanja „ vatre sa neba “, kojoj se dodaje rastopljena podzemna magma oslobođena pukotinama zemljine kore po celoj površini planete. Zemlja tada poprima izgled „sunca“ čija „vatra“ proždire meso pobunjenika, koji su sami obožavaoci (nesvesni, ali krivi) sunca koje je stvorio Bog. Upravo u ovom delovanju zemaljski i nebeski krivci trpe „ muke “ „ druge smrti “ prореčene od Otkrivenja 9:5-6. Podrška koja je nepravedno data lažnom danu odmora izazvala je ovaj strašni kraj. Jer na sreću osuđenih, koliko god dugo trajao, „ druga smrt “ takođe ima kraj. I izraz „ zauvek i uvek “ ne odnosi se na same „ muke “ već na razorne posledice „ vatre “ koja ih izaziva, jer su to posledice koje će biti konačne i večne.

Principi Strašnog suda

Stih 11: „ I videh veliki beli presto i onoga što seđашe na njemu; od lica njegovog pobegoše zemlja i nebo, i mesta im se ne nađe . “

„ Beo “ sa savršenom čistotom, njegov „ veliki presto “ je slika savršeno čistog i svetog karaktera Boga-tvorca svega života i stvari. Njegovo savršenstvo ne može da toleriše prisustvo „ zemlje “ u njenom razorenom i proždrljenom aspektu koji joj je dao poslednji sud. Štaviše, pošto su zli svakog porekla uništeni, vreme simbola je završeno i nebeski univerzum i njegove milijarde zvezda više nemaju razloga da postoje; „ nebo “ naše zemaljske dimenzije i sve što ono sadrži su stoga eliminisani, nestali u ništavilu. Došlo je vreme za večni život u večnom danu.

Stih 12: „ I videh mrtve, male i velike, gde stoje pred prestolom. I knjige se otvoriše. I druga knjiga se otvori, koja je knjiga života. I mrtvi biše suđeni po onome što je napisano u knjigama, po delima svojim. “

Ovi krivi „ mrtvi “ su vaskrsli za poslednji sud. Pošto Bog ne pravi izuzetak, njegov pravedni sud utiče na „ velike “ i „ male “, bogate i siromašne, i nameće im istu sudbinu, smrt, po prvi put u njihovim životima, jednaku sudbinu.

Sledeći stihovi pružaju detalje o dejstvu Strašnog suda. Već prореčeno u Danilu 7:10, „ knjige “ svedočanstava anđela su „ otvorene “ i ovi nevidljivi svedoci su zabeležili greške i zločine koje su počinili osuđeni, a nakon suda za svaki slučaj od strane izabranih i Isusa Hrista, jednoglasno je usvojena konačna, definitivna i neopoziva presuda. U vreme Strašnog suda, izrečena presuda će biti izvršena.

Stih 13: „ More predade mrtve koji behu u njemu, i smrt i ad predadoše mrtve koji behu u njima; i svaki bi suđen po delima svojim. “

Princip definisan u ovom stihu primenjuje se na oba vaskrsenja. „ Mrtvi “ nestaju u „ moru “ ili na „zemlji“; to su dve mogućnosti koje su označene u ovom stihu. Zapazimo oblik „ prebivalište mrtvih “ kojim se priziva entitet „zemlja“. Jer zaista, ovo ime je opravdano, jer je Bog rekao grešnom čoveku: „

Prah si i u prah ćeš se vratiti “ u Postanju 3:19. „ Prebivalište mrtvih “ je stoga „ prah “ „zemlje“. Smrt je ponekad vatrom progutala ljudska bića koja se stoga nisu „ vratila u prah “ prema uobičajenom obredu sahrane. Zato, ne isključujući ovaj slučaj, Duh precizira da će sama „ smrt “ vratiti one koje je pogodila u bilo kom obliku; uključujući i raspad izazvan nuklearnom vatrom koji ne ostavlja traga potpuno raspadnutog ljudskog tela.

Stih 14: „ I smrt i ad biše bačeni u jezero ognjeno. Ovo je druga smrt, jezero ognjeno. “

„ Smrt “ je bio princip apsolutno suprotan principu života, a njegova svrha je bila da eliminiše stvorenja čije je životno iskustvo Bog procenio i osudio. Život nema drugu svrhu osim da Bogu predstavi novog kandidata za njegov izbor večnih prijatelja. Pošto se ovaj izbor dogodio i zli su uništeni, „ smrt “ i „zemlja“, „ prebivalište mrtvih “, više nemaju razloga da postoje. Destruktivni principi ove dve stvari su sami po sebi uništeni od strane Boga. Posle „ ognjenog jezera “, mesto je napravljeno za život i božansku svetlost koja obasjava njegova stvorenja.

Stih 15: „ A ko se ne nađe zapisan u knjizi života, bačen je u jezero ognjeno. “

Ovaj stih potvrđuje da je Bog zaista pred čoveka stavio samo dva puta, dva izbora, dve sudbine, dve predodređenosti (5. Mojs. 30:19). Imena izabranih su Bogu poznata od postanka sveta, ili čak i dalje unazad, od planiranja njegovog projekta da sebi obezbedi slobodna i nezavisna stvorenja. Ovaj izbor bi ga koštao strašne patnje u telu od krvi i mesa, ali pošto je njegova želja za ljubavlju bila veća od njegovog straha, on je pokrenuo svoj projekat i unapred znao detaljno ispunjenje naše istorije nebeskog i zemaljskog života. Znao je da će njegovo prvo stvorenje jednog dana postati njegov smrtni neprijatelj. Ali uprkos ovom znanju, dao mu je svaku priliku da se odrekne svog projekta. Znao je da je to nemoguće, ali je dopustio da se desi. Tako je znao imena izabranih, njihova dela, svedočanstvo celog njihovog života i vodio ih je i dovodio do sebe, svakog u svom vremenu i eri. Samo jedna stvar je nemoguća za Boga: iznenađenje.

Takođe je znao imena mnoštva ravnodušnih, buntovnih, idolopokloničkih ljudskih stvorenja koje je proces ljudske reprodukcije stvorio. Razlika u Božjem sudu otkrivena u Otkrivenju 19:19-20 odnosi se na sva Njegova stvorenja. Neka od njih, manje kriva, biće ubijena „ rečju Božjom “ bez iskustva „ muka vatre druge smrti “ koje su namenjene isključivo krivim hrišćanskim i jevrejskim vernicima. Ali drugo „ vaskrsenje “ se odnosi na sva Njegova ljudska stvorenja rođena na zemlji i anđeoska stvorenja stvorena na nebu, jer je Bog izjavio u Rimljanima 14:11: „ Jer je pisano: Živ sam, govori Gospod, svako će mi se koleno pokloniti, i svaki će se jezik ispovedati Bogu .“

Apokalipsa 21: Proslavljeni Novi Jerusalem simbolizovan

Stih 1: „ I videh novo nebo i novu zemlju; jer prvo nebo i prva zemlja prodoše, i mora više ne beše. “

Duh deli sa nama osećanja inspirisana uspostavljanjem novog višedimenzionalnog poretka nakon kraja 7. milenijuma . Od tog trenutka, vreme se više neće računati, sve što živi ulazi u beskrajnu večnost. Sve je novo ili tačnije obnovljeno. „ Nebo i zemlja “ ere greha su nestali, a „ more “, simbol „ smrti “, više ne postoji. Kao Tvorac, Bog je promenio izgled planete Zemlje, učinivši da nestane sve što je predstavljalo rizik, opasnost, za njene stanovnike; stoga više nema okeana, nema više planina sa strmim stenovitim vrhovima. Postala je velika bašta poput prvog „ Edena “ gde je sve slava i mir; što će biti potvrđeno u Otkrivenju 22.

Stih 2: „ I videh sveti grad, novi Jerusalem, gde silazi s neba od Boga, pripremljen kao nevesta ukrašena za muža svoga. “

Ova nova rekreacija će dočekati skupštinu iskupljenih izabranih svetaca zemlje, nazvanih u ovom stihu „ sveti grad “, kao u Otkrivenju 11:2, „ Novi Jerusalem “, „ nevesta “ Isusa Hrista, njenog „ muža “ . Ona „ silazi s neba “, iz carstva Božjeg, u koje je ušla prilikom slavnog povratka svog Spasitelja. Zatim je prvi put sišla na zemlju na kraju „ hiljadu godina “ nebeskog suda radi konačnog suda. Nakon čega, nakon što se vratila na nebo, čekala je dok „ novo nebo i nova zemlja “ ne budu spremni da je prime. Treba napomenuti da je reč „ nebo “ jednina, jer evocira savršeno jedinstvo, za razliku od množine, „ nebesa “, koja je u Postanju 1:1 sugerisala podelu nebeskih bića u dva suprotstavljena tabora.

Stih 3: „ I čuh jak glas s neba gde govori: Evo, skinija Božija je s ljudima, i On će živeti s njima, i oni će biti narod Njegov, i sam Bog biće s njima. “

„ Nova zemlja “ dočekuje uglednog gosta, budući da „ sam Bog “, napuštajući svoj prethodni nebeski presto, dolazi da postavi svoj novi presto na zemlji gde je pobedio đavola, greh i smrt. „ Skinija Božja “ označava nebesko telo Boga Isusa Hrista „ Mihaila “ (= koji je kao Bog). Ali to je takođe simbol Skupštine izabranih nad kojima vlada Duh Isusa Hrista. „ Skinija, hram, sinagoga, crkva “, svi ovi termini su simboli iskupljenog naroda svetaca pre nego što su postali građevine koje je izgradio čovek; svaki od njih označava fazu u napredovanju božanskog projekta. I prvo, „ skinija “ označava egzodus iz Egipta Jevreja vođenih i odvedenih u pustinju od strane Boga, vidljivo manifestovan oblakom koji se spustio poput stuba na sveti šator. On je tada već bio „ sa ljudima “, što opravdava upotrebu ovog termina u ovom stihu. Zatim, „ hram “ označava trajnu izgradnju „ skinije “; delo naređeno i izvršeno pod kraljem Solomonom. Na hebrejskom, isključivo, reč „ sinagoga “ znači: skupština. U Otkrivenju 2:9 i 3:9, Duh Hristov označava pobunjeni jevrejski narod izrazom „ sinagoga Satane “. Poslednja reč „ crkva “ označava skupštinu na grčkom (eklesija); jezik širenja hrišćanskog učenja Biblije. Isus je uporedio „ svoje “ sa telo “ u „ hram “ „ Jerusalima “, i prema Ef. 5:23,

Skupština, njegova „ Crkva “, jeste „ njegovo telo “: „ jer muž je glava ženi, kao što je Hristos glava crkvi, koja je njegovo telo, čiji je on Spasitelj “. Sećamo se tuge koju su osećali Isusovi apostoli kada ih je ostavio da bi se uzneo na nebo. Ovog puta, „ moj muž će živeti sa mnom “, može reći Izabranica prilikom svog postavljanja na „ novu zemlju “. Upravo u tom kontekstu poruke dvanaest imena „ dvanaest plemena “ iz Otkrivenja 7 mogu izraziti nepomešanu radost i sreću njihove pobede.

Stih 4: „ On će obrisati svaku suzu s njihovih očiju, i smrti više neće biti, niti će više biti tuge ni jauka ni bola, jer je prethodna prošlost. “

Veza sa Otkrivenjem 7:17 potvrđuje se božanskim obećanjem kojim se Otkrivenje 7 završava: „ On će obrisati svaku suzu s njihovih očiju “. Lek za suze je radost i veselje. Govorimo o vremenu kada će se Božja obećanja održati i ispuniti. Pažljivo pogledajte ovu divnu budućnost, jer je pred nama vreme programirano za „ smrt, tugu, plač, bolove “ koje više neće biti samo prilikom obnove svih stvari od strane našeg uzvišenog i divnog Boga-stvorioca. Preciziram da će ove strašne stvari nestati tek nakon poslednjeg suda koji će se izvršiti na kraju „hiljadu godina“. Za izabrane, ali samo za njih, efekti zla će prestati prilikom slavnog povratka Gospoda Boga Svemogućeg.

Stih 5: „ I Onaj koji seđaše na prestolu reče: Evo, sve činim novo. I reče: Napiši, jer su ove reči verne i istinite. “

Bog Tvorac, lično, obavezuje se obećanjem i potvrđuje ovu proročku reč: „ Evo, sve činim novo “. Nema smisla tražiti sliku u našoj zemaljskoj stvarnosti da bismo pokušali da steknemo predstavu o tome šta Bog priprema, jer ono što je novo ne može se opisati. I do sada nas je Bog samo podsećao na bolne stvari našeg vremena govoreći nam da ih više neće biti na „ novoj zemlji i novom nebu “, koji tako zadržavaju svu svoju misteriju i iznenađenja. Anđeo dodaje ovoj izjavi: „ jer su ove reči verne i istinite “. Poziv blagodati koji je Bog uputio u Isusu Hristu zahteva nepokolebljivu veru da bi se dobila nagrada božanskih obećanja. To je težak put koji je suprotan normama sveta. Zahteva veliki duh žrtve, samoodricanja, u poniznosti roba potčinjenog svom Gospodaru. Božji naponi da ojača naše poverenje su stoga opravdani: „sigurnost u otkrivenu i izraženu istinu“ je standard istinske vere.

Stih 6: „ I reče mi: Svršeno je! Ja sam Alfa i Omega, početak i kraj. Onome ko je žedan daću da pije zadarda sa izvora vode života .“

Bog Tvorac Isus Hristos stvara „ sve novo “. „ Svrši se! “; Ps. 33:9: „ Jer reče, i bi; zapovedi, i ostade “. Njegova stvaralačka reč se ispunila čim su reči izašle iz njegovih usta. Od 30. godine, iza nas, program hrišćanske ere otkriven u Danilu i Otkrivenju ispunjen je do najsitnijih detalja. Bog nas poziva da ponovo pogledamo u budućnost koju je pripremio za svoje izabranike ; stvari koje su najavljene biće ispunjene na isti način, sa potpunom sigurnošću. Isus nam kaže kao u Otkr. 1:8: „ Ja sam Alfa i Omega, početak i kraj “. Ideja „ početka i kraja “ ima smisla samo u našem iskustvu zemaljskog greha, koji će biti potpuno završen na „ kraju “ sedmog milenijuma nakon uništenja grešnika i smrti. Sinovima Božjim rasejanim po trgovačkoj zemlji, Isus nudi „ slobodno “, „ od izvora vode života “. On sam je „ izvor “ ove „ vode života “, koja simbolizuje večni život. Božji dar je besplatan; ova preciznost osuđuje prodaju rimokatoličkih „indulgencija“, koje su označavale pomilovanje dobijeno za novac od papstva.

Stih 7: „ Ko pobedi, naslediće sve; ja ću mu biti Bog, a on će mi biti sin .“

Božji izabranici su sunaslednici sa Isusom Hristom. Prvo, svojom sopstvenom „ pobedom “, Isus je „ nasledio “ kraljevsku slavu koju prepoznaju sva njegova nebeska stvorenja. Posle njega, njegovi izabranici, takođe „ pobednici “, ali svojom „ pobedom “, „ naslediće ove nove stvari “ koje je Bog posebno stvorio za njih. Isus je potvrdio svoje božanstvo apostolu Filipu u Jovanu 14:9: „ Isus mu reče: Toliko sam vremena s vama, a nisi me poznao, Filipe? Ko je video mene, video je Oca; kako ti kažeš: 'Pokaži nam Oca?' “ Čovek Mesija predstavio se kao „ večni Otac “, potvrđujući tako objavu prореčenu u Isaiji 9:6 (ili 5) o njemu. Isus Hristos je, dakle, za svoje izabranike, i njihov brat i njihov Otac. I oni sami su njegova braća i njegovi sinovi. Ali poziv je individualan, tako kaže Duh, kao na kraju 7 epoha teme „Pisama“: „ Onome koji pobedi “, „ on će mi biti sin “. Pobjeda nad grehom je potrebna da bi se imalo koristi od statusa „ sina “ živog Boga.

Stih 8: „ A strašljivi i neverni i gnusni i ubice i bludnici i vračari i idolopoklonici i svi lažljivci, imaće svoj deo u jezeru koje gori ognjem i sumporom; to je druga smrt. “

Ovi kriterijumi ljudskog karaktera nalaze se širom paganskog čovečanstva, međutim, Duh ovde cilja plodove lažne hrišćanske religije; osudu jevrejske religije Isus je jasno izrazio i otkrio u Otkrivenju 2:9 i 3:9.

Prema Otkrivenju 19:20, „... jezero koje gori ognjem i sumporom “ biće, na poslednjem sudu, deo rezervisan za „ zver i lažnog proroka “: katoličku veru i protestantsku veru. Lažna hrišćanska religija se ne razlikuje od lažne jevrejske religije. Njene prioritete vrednosti su suprotne Božjim. Dakle, dok su farisejski Jevreji prekorili Isusove učenike što ne peru ruke pre jela (Matej 15:2), Isus ih nikada nije prekorio, a zatim je rekao, u Mateju 15:17-20: „ Zar ne razumete da sve što ulazi u usta ide u stomak i baca se u tajne prostorije? A ono što izlazi iz usta izlazi iz srca, i to oskrnavljuje čoveka. Jer iz srca izlaze zle misli, ubistva, preljube, blud, krađe, lažna svedočanstva, klevete .“ To je ono što oskrnavljuje čoveka; ali jesti neopranim rukama ne oskvrnjuje čoveka. „. Slično tome, lažna hrišćanska religija maskira svoje grehe protiv Duha tako što prvo kažnjava grehe tela. Isus je dao svoje mišljenje govoreći Jevrejima u Mateju 21:3: „ carenici i bludnice će ući u carstvo nebesko pre vas “; očigledno, pod uslovom da se svi pokaju i obrate Bogu i njegovoj čistoti. Upravo je lažna religija koju Isus naziva „ slepim vođama “ koju prekoreva u Mateju 23:24, zbog „ ceđenja komarca i gutanja kamile “, ili zbog „ vidanja trunke u oku bližnjeg svog, a ne gledanja balvana u svom “ prema Luki 6:42 i Mateju 7:3-5.

Malo je nade za svakoga ko se poistovećuje sa svim ovim osobinama ličnosti koje Isus navodi. Ako čak i jedna karakteristika odgovara vašoj prirodi, moraćete da se borite protiv nje i prevaziđete svoju manu. Prva bitka vere je protiv samog sebe; i to je najteža nedaća koju treba prevazići.

U ovom nabrojanju, dajući prednost njihovom duhovnom značenju, Isus Hristos, veliki božanski sudija, navodi mane koje se pripisuju lažnoj hrišćanskoj veri tipa papskog rimokatolicizma. Ciljajući „kukavice“, on označava one koji odbijaju da pobjede u svojoj borbi vere, jer su sva njegova obećanja rezervisana „ za onoga koji pobedi “. Sada, nema mogućnosti za onoga ko odbija da se bori. „ Verni svedok “ mora biti hrabar; izađi kukavica. „ Bez vere je nemoguće ugoditi Bogu “ (Jevr. 11:6); izađi „ nevernik “. A vera koja nije u skladu sa verom Isusa datom kao model koji treba oponašati, jeste samo neverovanje. „ Gnusobe “ su gnusne Bogu i ostaju plodovi neznabožaca; izađi „ gnusobe “. Ovo je zločin koji se pripisuje „ velikom Vavilonu, majci bludnica i gnusoba zemaljskih “ prema Otkrivenju 17:4-5. „ Ubice “ krše šestu zapovest; izlaz, „ ubica “. Ubistvo se pripisuje katoličkoj veri i protestantskoj veri „licemera “ prema Danilu 11:34. „ Bludnici “ mogu promeniti svoje puteve i

prevazići svoje zlo, inače; izlaz, „ bludnik “. Ali duhovni „ blud “ koji se pripisuje katoličkoj veri u poređenju sa „ prostitutkom “ potpuno joj zatvara vrata raja. Štaviše, Bog u njoj osuđuje „ blud “ koji vodi do duhovne „ preljube “: trgovine sa đavolom. „ Mađioničari “ su katolički sveštenici i protestanti koji su vešti u demonskom spiritualizmu; izlaz, „ mađioničar “; ova radnja se pripisuje „ velikom Vavilonu “ u Otkrivenju 18:23. „ Idolopoklonici “ se takođe odnose na katoličku veru, njene rezbarene idole kao predmete obožavanja i molitve; izlaz, „ idolopoklonik “. I konačno, Isus navodi „ lažove “ čiji je duhovni otac „ đavo, lažov i ubica od početka i otac laži “ prema Jovanu 8:44; izlaz, „ lažov “.

Stih 9: „ Tada dođe jedan od sedam anđela koji imahu sedam čaša punih sedam poslednjih zala i reče mi: ‘Hajde, pokazaću ti nevestu, ženu Jagnjetovu.’ “

U ovom stihu, Duh upućuje poruku ohrabrenja izabranima koji će pobedonosno proći kroz tragično i strašno vreme božanskih „ sedam poslednjih pošasti “ . Njihova nagrada biće da vide („ pokazaću vam “) slavu rezervisanu za pobedonosne izabranike koji čine i predstavljaju, u ovoj poslednjoj istorijskoj fazi zemlje greha, „ nevestu, ženu Jagnjetovu “, Isusa Hrista.

„ Sedam anđela koji su imali sedam čaša punih sedam poslednjih pošasti “ ciljali su ljudska bića koja su ispunjavala kriterijume lažne hrišćanske religije navedene u prethodnom stihu. Ovih „ sedam poslednjih pošasti “ bio je deo koji će Bog uskoro dati palom taboru. On će nam sada, simboličkim slikama, pokazati deo koji će se vratiti pobedonosnim otkupljenim izabranicima. U simbolici koja otkriva osećanja koja Bog ima prema njima, anđeo će pokazati izabranima čija skupština zajedno čini „ nevestu Jagnjetovu “. Precizirajući „ ženu Jagnjetovu “, Duh potvrđuje učenje dato u Efescima 5:22-32. Apostol Pavle opisuje idealan odnos muža i žene koji će, nažalost, pronaći svoje ispunjenje samo u odnosu Izabranog sa Hristom. I moramo naučiti da ponovo čitamo priču iz Postanja, u svetlu ove lekcije koju je dao Duh živog Boga, stvoritelja celog života i briljantnog pronalazača njegovih savršenih vrednosti. Reč „ žena “ povezuje „nevestu“, „ Izabranicu “ Hristovu, sa likom „ žene “ predstavljenim u Otkrivenju 12.

Opšti opis proslavljenog Izabranika

Stih 10: „ I odnese me u duhu na veliku i visoku goru, i pokaza mi sveti grad Jerusalim, gde silazi s neba od Boga, imajući slavu Božiju. “

U duhu, Jovan je prenesen u trenutak kada Isus Hristos i njegovi izabranici silaze sa neba nakon nebeskog suda „ hiljadu godina “ sedmog milenijuma. U Otkrivenju 14:1, „ 144.000 “ zapečaćenih adventista hrišćanskog duhovnog „ dvanaest plemena “ su prikazani na „ gori Sion “ . Nakon „ hiljadu godina “, prореčeno se ispunjava u stvarnosti „ nove zemlje “. Od povratka Isusa Hrista, izabranici su od Boga primili proslavljeno nebesko telo koje je učinjeno večnim. Oni tako odražavaju „ slavu Božiju “. Ovu transformaciju je prorekao apostol Pavle u 1. Korinćanima 15:40-44: „ Postoje i nebeska tela i tela zemaljska. Ali je druga slava nebeskih tela, a druga zemaljskih tela. Druga je slava sunca, a druga slava meseca, a druga slava zvezda; jer se zvezda od zvezde razlikuje slavom.“ Tako je i sa vaskrsenjem mrtvih. Telo se seje u raspadljivosti, vaskrsava u neraspadljivosti; seje se u preziru, vaskrsava u slavi; seje se u slabosti, vaskrsava u sili; seje se telo duševno, vaskrsava telo duhovno. Ako postoji telo duševno, postoji i telo duhovno .

Stih 11: „ A sjaj njegov beše kao dragoceni kamen, kao kamen jaspis, čist kao kristal. “

Navedena u prethodnom stihu, „ slava Božja “ koja ga karakteriše potvrđena je, budući da „ kamen jaspis “ takođe označava aspekt „ Onoga koji sedi na prestolu “ u Otkrivenju 4:3. Između ova dva stiha primećujemo razliku, jer u Otkrivenju 4, za kontekst suda, ovaj „ kamen jaspis “ koji simbolizuje Boga takođe ima aspekt „ sardija “. Ovde, pošto je problem greha rešen, Izabranica se predstavlja u aspektu savršene čistote „ prozirne kao kristal “.

Stih 12: „ I imaše zid veliki i visok, i imaše dvanaest vrata, i na vratima dvanaest anđela, i imena napisana na njima, imena dvanaest plemena sinova Izrailjevih. “

Slika koju je predložio Duh Isusa Hrista zasnovana je na simbolici „ hrama “ duhovni „ sveti “ pomenut u Ef. 2:20-22: „ Vi ste nazidani na temelju apostola i proroka, a ugaoni kamen je sam Isus Hristos. U njemu sva građevina, čvrsto sastavljena, raste u sveti hram u Gospodu. U njemu se i vi ugrađujete za prebivalište Božije u Duhu. “ Ali ova definicija se odnosila samo na Izabranog apostolskog doba. „ Visoki zid “ prikazuje evoluciju hrišćanske vere od 30. do 1843. godine; primetimo da je do tog datuma standard istine koji su apostoli razumeli i učili ostao nepromenjen. Zato promena dana odmora ustanovljena 321. godine prekida sveti zavet sklopljen sa Bogom krvlju Isusa Hrista. Što se tiče pravih primalaca Otkrivenja ovog proročanstva, simboli koji predstavljaju adventističku veru, koju je Bog odvojio od 1843. godine, predstavljeni su sa „ dvanaest vrata “ , „ otvorenih “ pred izabranima „ Filadelfije “ (Otkr. 3:7) i „ zatvorenih “ pred palim „ živim mrtvima “ iz „ Sarda “ (Otkr. 3:1). Oni „ nose imena 12 plemena zapečaćenih Božjim pečatom “ u Otkr. 7.

Stih 13: „ Na istoku troja vrata, na severu troja vrata, na jugu troja vrata, i na zapadu troja vrata. “

Ova orijentacija „ vrata “ ka četirima kardinalnim stranama ilustruje njen univerzalni karakter; koji osuđuje i čini nelegitimnom religiju koja tvrdi da je univerzalna, što se prevodi grčkim korenom „katolikos“ ili „katolički“. Dakle, od 1843. godine, za Boga, adventizam je jedina hrišćanska religija kojoj je poverio svoje „ večno Jevanđelje “ (Otkr. 14:6) za univerzalnu misiju podučavanja stanovništva zemlje. Osim istine koju otkriva svom duhovnom Izabraniku do kraja sveta, nema spasenja . Adventizam je rođen u obliku pokreta verskog preporoda motivisanog najavom povratka Isusa Hrista koji se prvi put očekuje za proleće 1843. godine; i mora zadržati ovaj karakter do istinskog konačnog povratka Isusa Hrista zakazanog za proleće 2030. godine. Jer „pokret“ je aktivnost u stalnoj evoluciji, inače više nije „pokret“, već „blokirana institucija“ i mrtva, koja privileguje tradiciju i verski formalizam; to jest, sve što Bog mrzi i osuđuje; i već je osudio u pobunjenim Jevrejima, prvim nevernicima.

Detaljan opis u hronološkom redu

Osnove hrišćanske vere

Stih 14: „ Zid gradski imaše dvanaest temelja, i na njima dvanaest imena dvanaest apostola Jagnjeta. “

Ovaj stih ilustruje apostolsku hrišćansku veru koja, kao što smo videli, pokriva period između 30. i 1843. godine, a čije je učenje Rim iskrivio 321. i 538. godine. „ Visoki zid “ formira vekovna skupština „

živog kamenja “ prema 1. Petrovoj 2:4-5: „ Pristupite Njemu, živom kamenu , odbačenom od ljudi, ali izabranom i dragocenom pred Bogom; i sami se, kao živo kamenje , ugrađujte u duhovni dom , sveto sveštenstvo , da prinosite duhovne žrtve ugodne Bogu kroz Isusa Hrista . “

Stih 15: „ Onaj koji mi je govorio imao je zlatnu trsku za meru, da izmeri grad, njegova vrata i njegove zidine. “

Ovde, kao i u Otkrivenju 11:1, radi se o „ merenju “ ili, donošenju suda, o vrednosti proslavljenog Izabranog, o adventističkoj eri (dvanaest vrata) i o apostolskoj veri (temelj i zid). Ako je „ trska “ iz Otkrivenja 11:1 bila „ kao štap “, instrument kažnjavanja, onda je apsolutna suprotnost, ona iz ovog stiha „ zlatna trska “; „ zlato “ je simbol „ vere očišćene iskušavanjem “, prema 1. Petr. 1:7: „ da bi iskušanje vaše vere, dragocenije od zlata koje propada (a ognjem se iskušava), bilo za hvalu i slavu i čast prilikom otkrovenja Isusa Hrista “. Vera je stoga standard Božjeg suda.

Stih 16: „ Grad je bio oblikovan kao kvadrat, a dužina mu je bila jednaka širini. Izmeri grad trskom i nađe da ima dvanaest hiljada stadija; dužina mu, širina i visina behu jednake. “

„ Kvadrat “ je površno savršen idealan oblik. Prvobitno se nalazi u aspektu „svetinje nad svetinjama“ ili „svetinje nad svetinjama“ skinije sagrađene u Mojsijevo vreme. Oblik „ kvadrata “ je dokaz inteligentne implikacije, priroda ne predstavlja nikakav savršen „ kvadrat “. Božja inteligencija se pojavljuje u dimenzijama hebrejskog svetilišta koje je formirano poravnanjem tri „ kvadrata “. Dva su korišćena za „ svetinju “, a treći za „svetinju nad svetinjama “ ili „ svetinju nad svetinjama “, koja je bila isključivo rezervisana za Božje prisustvo i posledično, odvojena „ velom “, slikom greha za koji će Isus iskupiti u svoj čas. Ove proporcije od tri trećine bile su na slici 6000 ili tri puta 2000 godina posvećenih izboru izabranih u projektu spasenja koji je osmislio Bog. Na kraju ovog izbora, izabrani su tako predstavljeni „kvadratom “ „svetinje nad svetinjama “ koji je prerekao kulminaciju projekta spasenja; Ovo duhovno mesto postaje dostupno zbog pomirenja koje je doneo zavet u Hristu. I duhovni „ kvadrat “ hrama opisan na ovaj način dobio je svoj temelj 3. aprila 30. godine, kada je spasenje počelo dobrovoljnom iskupljujućom smrću našeg Iskupitelja Isusa Hrista. Slika „ kvadrata “ nije dovoljna da usavrši ovu definiciju istinskog savršenstva čiji je simbolički broj „tri“. Takođe, to je slika „kocke“ koja nam je predstavljena. Imajući istu meru, u „dužini , širini i visini “, ovog puta imamo simbol „tri“ savršenog „kubičnog“ savršenstva, skupštine izabranih koje je iskupio Isus Hristos. Godine 2030, izgradnja „ kvadratnog grada “ (pa čak i kubnog: „ njegova visina “), njegovog temelja i njegovih dvanaest kapija “ biće završena. Pripisujući mu kubni oblik, Duh zabranjuje doslovno tumačenje „grada“ koje mu daju mnoštvo.

Izmereni broj, „ 12.000 stadija “, ima isto značenje kao i „ 12.000 zapečaćenih “ iz Otkrivenja 7. Podsetnika radi: $5 + 7 \times 1000$, tj. čovek (5) + Bog (7) x u mnoštvu (1000). Reč „ stadioni “ sugerise njihovo učešće u trci čiji je cilj „ osvajanje nagrade nebeskog poziva “ prema Pavlovom učenju, u Fil. 3:14: „ Tržim ka cilju, da osvojim nagradu nebeskog poziva Božijeg u Hristu Isusu. “; i u 1. Kor. 9:24: „ Zar ne znate da koji trče na stadionu svi trče, ali jedan prima nagradu? Trčite tako da je osvojite. “ Pobedonosni Izabrani su trčali i osvojili su nagradu koju im je Bog dodelio u Isusu Hristu.

Stih 17: „ I izmeri zid, i nađe da je sto četrdeset i četiri lakta, po meri ljudskoj, koja je bila mera anđela. “

Iza „laktova“, obmanjujućih mera, Bog nam otkriva svoj sud i otkriva nam da samo ljudi simbolizovani brojem „5“ koji su sklopili savez sa Bogom čiji je broj „7“ ulaze u sastav Izabranog. Zbir ova dva broja daje „12“ koji, „na kvadrat“, daje broj „144“. Precizna „mera čoveka“ potvrđuje sud „ljudi“ izabranih, iskupljenih krvlju koju je prolio Isus Hristos. Broj „12“ je tako prisutan u svim fazama projekta svetog saveza sklopljenog sa Bogom: 12 jevrejskih patrijaraha, 12 apostola Isusa Hrista i 12 plemena da bi se ilustrovala adventistička vera uspostavljena od 1843-1844.

Stih 18: „Zid je bio sagrađen od jaspisa, a grad je bio od čistog zlata, sličnog čistom staklu.“

Kroz ove simbole, Bog otkriva svoje poštovanje vere koju su pokazivali njegovi izabrani do 1843. godine. Često su imali malo svetlosti, ali njihovo svedočanstvo o Bogu nadoknadilo ga je i ispunilo ljubavlju. „Čisto zlato i čisto staklo“ ovog stiha ilustruju čistotu njihovih duša. Često su žrtvovali svoje živote u ime poverenja koje su polagali u Božja obećanja koja je otkrio Isus Hristos. Poverenje u njega neće biti razočarano; on će ih sam dočekati u „prvom vaskrsenju“, vaskrsenju istinski „mrtvih u Hristu“, u proleće 2030. godine.

Apostolski temelj

Stih 19: „Temelji gradskih zidina behu ukrašeni svakim dragim kamenjem: prvi temelj beše jaspis, drugi safir, treći haledon, a četvrti smaragd.“

Stih 20: „Peti od sardoniksa, šesti od sardusa, sedmi od hrizolita, osmi od berila, deveti od topaza, deseti od hrizopraza, jedanaesti od hijacinta, dvanaesti od ametista.“

Bog zna misli ljudskih bića i šta osećaju kada se dive lepoti dragog kamenja kada je brušeno ili polirano. Da bi stekli ove stvari, neki troše bogatstvo do te mere da se unište, toliko je velika njihova naklonost prema njima. Na isti način, Bog će upotrebiti ovo ljudsko osećanje da izrazi osećanja koja ima prema svojim voljenima i blagoslovenim izabranicima.

Ovo različito „drago kamenje“ nas uči da izabrani nisu identični klonovi, jer svaka osoba ima svoju ličnost, na fizičkom nivou, očigledno, ali posebno na duhovnom nivou, na nivou svog karaktera. Primer koji su dali „dvanaest apostola“ Isusa potvrđuje ovu misao. Između Jovana i Petra, kakva razlika! Međutim, Isus ih je obojicu voleo sa i zbog njihove razlike. Pravo bogatstvo života koji je stvorio Bog leži u ovim raznolikostima ličnosti koje su sve znale kako da mu daju prvo mesto u svojim srcima i svim svojim dušama.

Adventizam

Stih 21: „Dvanaest kapija beše dvanaest bisera; svaka kapija beše od jednog bisera. Ulica gradska beše od čistog zlata, kao providno staklo.“

Od 1843. godine, izabrani nisu pokazali veru veću od one onih koji su im prethodili na sudu Spasitelja Sudije. Simbol „jednog bisera“ je zbog pristupa blagoslovenog adventizma potpunom razumevanju plana božanskog spasenja. Jer Bog, od 1843. godine, izabrani adventistički izabranici su se pokazali

dostojnim da prime svu njegovu svetlost. Ali pošto se ovo isporučuje u stalnom porastu, samo poslednji adventisti koji se neslažu dobijaju poslednji savršeni oblik proročkih objašnjenja. Ono što mislim je da poslednji izabrani adventista neće biti od veće vrednosti od ostalih iskupljenih iz apostolskih vremena. „ Biser “ signalizira kulminaciju plana spasenja koji je pokrenuo Bog. On otkriva specifično iskustvo koje se sastojalo u obnavljanju svih doktrinarnih istina iskivljenih i napadnutih papskom rimokatoličkom verom i protestantskom verom koja je pala u otpadništvo. I konačno, otkriva nam ogroman značaj koji Bog daje sprovođenju dekreta iz Danila 8:14 u proleće 1843: „ Do dve hiljade i trista večeri i jutro, i svetost će se opravdati .“ „ Biser “ je slika ove „ opravdane svetosti “ koja, za razliku od drugog dragog kamenja, ne sme biti brušena da bi se otkrila njena lepota. U ovom poslednjem kontekstu, skupština osvećenih izabranih deluje harmonično, „ bez mane “ prema Otkr. 14:5, dajući Bogu svu slavu koju zaslužuje. Proročka subota i sedmi milenijum koji je on prorekao spajaju se i ispunjavaju u svoj savršenosti spasonosnog projekta koji je zamislio veliki Bog stvoritelj. Njegov „ dragoceni biser “ iz Mateja 13:45-46 izražava sav sjaj koji je želeo da mu da.

Velike promene Novog Jerusalima

Duh precizira: „ ulica gradska beše od čistog zlata, kao providno staklo. “ Navodeći ovu „ ulicu čistog zlata “ ili čiste vere, on sugerise poređenje sa ulicom Pariza koja nosi sliku greha dobivši imena „ Sodom i Egipat “ u Otkrivenju 11:8.

Stih 22: „ Ne videh hrama u njemu; jer je Gospod Bog Svedržitelj hram njegov i Jagnje. “

Vreme simbola je završeno, izabrani su ušli u istinsko ostvarenje božanskog spasonosnog projekta. Kako ga danas zamišljamo na zemlji, „ hram “ sabranja više neće imati nikakvu upotrebu. Ulazak u večnost i stvarnost učiniće beskorisnim „ senke “ koje su ih proricali prema Kol. 2:16-17: „ Niko neka vas, dakle, ne osuđuje za jelo ili piće, ili za praznik, ili za mlad mesec, ili za subote; to je senka onoga što dolazi, a telo je u Hristu .“ Pažnja! U ovom stihu, formula „ subota “ odnosi se na „ subote “ uzrokovane verskim praznicima, a ne na „ nedeljnu subotu “ koju je Bog ustanovio i osvetio sedmog dana od stvaranja sveta. Kao što je prvi Hristov dolazak učinio beskorisnim praznične obrede koji su ga proricali u starom zavetu, tako će i ulazak u večnost učiniti zemaljske simbole zastarelim i omogućiti izabranima da vide, čuju i slede Jagnje, to jest Isusa Hrista, istinski sveti božanski „ hram “ koji će večno biti vidljivi izraz stvaralačkog Duha.

Stih 23: „ I gradu nije bilo potrebno sunce ni mesec da svetle u njemu; jer ga je slava Božija obasjavala, a Jagnje mu je bilo svetiljka. “

U božanskoj večnosti, izabrani žive u stalnoj svetlosti bez izvora svetlosti poput našeg sadašnjeg sunca, čije je postojanje opravdano samo smenjivanjem „ dana i noći “; „ noć ili tama “ opravdani zbog greha. Kada se greh reši i nestane, ostaje mesta samo za „ svetlost “ koju je Bog proglasio „ dobrom “ u Postanju 1:4.

Duh Božiji ostaje nevidljiv, a Isus Hrist je aspekt u kome ga njegova stvorenja mogu videti. Upravo u tom svojstvu on je predstavljen kao „ baklja “ nevidljivog Boga.

Ali duhovno tumačenje otkriva veliku promenu. Nakon što uđu u raj, izabrani će biti direktno poučeni od Isusa, tada im više neće biti potrebno „ sunce “, simbol novog zaveta, niti „ mesec “, simbol starog

jevrejskog zaveta; oba su, prema Otkrivenju 11:3, u Svetom pismu, biblijska „ dva svedoka “ Božja, korisna za prosvetljenje ljudi u njihovom otkrivanju i razumevanju njegovog plana spasenja. Ukratko, izabranima više neće biti potrebno Sveto pismo.

Stih 24: „ Narodi će hoditi u njegovoj svetlosti, i carevi zemaljski doneće svoju slavu u nju. “

„ Narodi “ o kojima je reč su „ narodi “ koji su nebeski ili su postali nebeski. „ Nova zemlja “ je takođe postala novo Božje carstvo, upravo tamo svako živo biće može pronaći Boga stvoritelja. „ Carevi zemlje “ koji čine izabrane „ doneti će slavu “ svoje čistote duše u ovaj večni život uspostavljen na „ novoj zemlji “. Ovaj izraz „ carevi zemlje “, koji najčešće pogrdno cilja na pobunjene zemaljske vlasti, suptilno označava izabrane u Otkrivenju 4:4 i 20:4 gde su predstavljeni „ sedeći “ na „ prestolima “. Slično tome, čitamo u Otkrivenju 5:10: „ Učinio si ih carstvom i sveštenicima Bogu našem, i oni će carovati na zemlji . “

Stih 25: „ Njegova vrata neće se zatvarati danju, jer tamo neće biti noći. “

Poruka ističe nestanak trenutne nesigurnosti. Mir i sigurnost biće savršeni u svetlosti večnog, beskrajnog dana. U istoriji života, slika tame je stvorena na zemlji samo zbog bitke koja bi suočila božansku „ svetlost “ sa „ tamom “ đavoljeg tabora.

Stih 26: „ Slava i čast naroda biće uneti u njega. “

Tokom 6.000 godina, narodi su se organizovali u plemena, narode i nacije. Tokom hrišćanske ere, na Zapadu, narodi su pretvorili svoja kraljevstva u nacije, a izabrani hrišćani su birani među njima zbog „slave i časti “ koju su dali Bogu u Isusu Hristu.

Stih 27: „ Ništa nečisto neće u njega ući, niti onaj koji čini gnusobe i laži, nego samo oni koji su zapisani u Jagnjetovoj knjizi života . “

Bog potvrđuje da je spasenje predmet velikog zahteva sa njegove strane. Samo savršeno čiste duše, koje svedoče ljubav prema božanskoj istini, mogu biti izabrane da dobiju večni život. Još jednom, Duh obnavlja svoje odbacivanje „ oskrvnjenih “, što označava palu protestantsku veru u poruci „ Sarda “ u Otkrivenju 3:4, i katoličke vere čiji se sledbenik „ posvećuje gnusobama i lažima “, verskim i građanskim. Jer, oni koji ne pripadaju Bogu dozvoljavaju da budu manipulisani od strane đavola i njegovih demona.

Još jednom, Duh nas podseća, iznenađenja su rezervisana za ljude jer Bog, od postanja sveta, zna imena svojih izabranika jer su „zapisani u njegovoj knjizi života “. A navodeći „ u Jagnjetovoj knjizi života “, Bog isključuje sve nehrišćanske religije iz svog plana spasenja . Otkrivši u svojoj Otkrovenju isključenje lažnih hrišćanskih religija, put spasenja izgleda kao „ tesan i uzak “, kao što je Isus izjavio u Mateju 7:13-14: „ Uđite na uska vrata. Jer široka su vrata i širok put što vode u propast, i mnogo ih je koji njime idu. Ali uska su vrata i uzak put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze . “

Otkrivenje 22 : Beskonačni dan večnosti

Savršenstvo zemaljskog vremena božanskog izbora završeno je sa Otkr. 21:7 x 3. Broj 22 paradoksalno označava početak priče, iako u ovoj knjizi predstavlja njen epilog. Ova obnova, koja se tiče „ svega “ po Bogu, povezana je sa „ novom zemljom i novim nebom “, oba večna.

Stih 1: „ I pokaza mi bistru reku vode života, bistru kao kristal, koja izvire od prestola Boga i Jagnjeta. “

U ovoj uzvišenoj, životvornoj slici svežine, Duh nas podseća da je skup izabranih koji je postao večan, predstavljen „ rekom vode života “, stvaranje, delo Božije duhovno rekreirano u Hristu čije vidljivo prisustvo sugerše njegov „ presto “; i to, putem žrtve „jagnjeta “, Isusa Hrista; večnost je plod novog rođenja koje je ova žrtva proizvela u izabranima.

„ Reka “ je tok sveže vode snažnim tempom. Ona predstavlja život, koji je, poput nje, u stalnoj aktivnosti. Sveža voda čini 75% našeg ljudskog zemaljskog tela; to pokazuje koliko je sveža voda neophodna za njega, i to je razlog zašto Bog upoređuje svoju reč, podjednako neophodnu za dobijanje večnog života, sa „ izvorom voda života “ prema Otkr. 7:17, budući da je sam taj „ izvor žive vode “ prema Jer. 2:13. U njegovom Otkr. videli smo u Otkr. 17:15 da „ vode “ simbolizuju „ narode “; ovde je „ reka “ simbol otkupljenih izabranih koji su postali večni.

Stih 2: „ Usred njegovog trga, i s obe strane reke, beše drvo života, koje rađaše dvanaest plodova, donoseći svoj plod svakog meseca, a lišće njegovo beše za isceljenje naroda. “

Na ovoj drugoj slici, Isus Hristos, „drvo života“, nalazi se „usred“ svoje skupštine izabranih okupljenih oko njega na „trgu“ skupa. On je „usred“ njih, ali i sa njihovih strana, predstavljen „dve obale reke“. Jer božanski Duh Isusa Hrista je svuda prisutan; prisutan svuda i u svakome. Plod ovog „drveta“ je „život“, koji se stalno obnavlja, budući da se „njegov plod“ dobija u svakom od „12 meseci“ naše zemaljske godine. Ovo je još jedna lepa slika večnog života i podsetnik da se on održava večnim Božjom voljom.

Isus je često upoređivao čoveka sa voćkama „drvećem“ koje se „sudi po svojim plodovima“. On je sebi, od početka u Postanju 2:9, pripisivao simboličnu sliku „drveta života“. Sada, drveće ima za „odeću“ ukras svog „lišća“. Za Isusa, njegova „odeća“ simbolizuje njegova pravedna dela i stoga njegovo iskupljenje grehova njegovih izabranika koji mu duguju svoje spasenje. Dakle, baš kao što „lišće“ „drveća“ leči bolesti, pravedna dela koja je izvršio Isus Hristos „leče“ smrtonosnu bolest prvobitnog greha koju su nasledili izabrani od Adama i Eve koji su koristili „lišće“ drveća da pokriju svoju fizičku i duhovnu golotinju otkrivenu iskustvom greha.

Stih 3: „ Neće više biti prokletstva; presto Božiji i Jagnjetov biće u njemu; sluge njegove služiće mu i gledaće lice njegovo. “

Od ovog stiha pa nadalje, Duh govori u budućem vremenu, dajući svojoj poruci značenje ohrabrenja za izabrane koji će se i dalje morati boriti protiv zla i njegovih posledica do povratka Hristovog i njihovog uklanjanja sa zemlje greha.

Bila je to „anatema“, prokletstvo greha koji su počinili Eva i Adam, ono što je učinilo Boga nevidljivim ljudskim očima. Stvaranje Izraela starog zaveta nije ništa promenilo, jer greh je i dalje činio Boga nevidljivim. On je i dalje morao da se krije pod vidom oblaka danju, koji je plamteo noću. Svetinja nad svetinjama u svetinji bila je rezervisana isključivo za njega, pod kaznom smrti za prestupnika. Ali ovi zemaljski uslovi više ne postoje. Na novoj zemlji, Bog je vidljiv svim svojim slugama; kakva će biti njihova služba i dalje ostaje misterija, ali će imati kontakt sa njim kao što su apostoli rame uz rame razgovarali sa Isusom Hristom; licem u lice.

Stih 4: „ I ime će mu biti na čelima njihovim. “

Božje ime predstavlja istinski „pečat živog Boga“. Subotnji odmor je samo njegov spoljašnji „znak“. Jer „ime“ Božje označava njegov karakter, koji on simbolizuje licima „četiri životinje“: „lava, teleta, čoveka i orla“, koje savršeno ilustruju harmonične kontraste Božjeg karaktera: kraljevskog i snažnog, a ipak spremnog za žrtvu, ljudskog izgleda, a ipak nebeskog po prirodi. Isusove reči su se ispunile; oni koji su istog uma okupljaju se. Takođe, oni koji dele božanske vrednosti su od Boga izabrani za večni život i sabrani su oko njega. „Čelo“ smešta čovekov mozak, pokretački centar njegove misli i ličnosti. I ovaj animirani mozak proučava, razmišlja i odobrava ili odbacuje standard istine koji mu Bog predstavlja za njegovo spasenje. Umovi izabranih su voleli demonstraciju ljubavi koju je Bog organizovao u Isusu Hristu i borili su se, prema utvrđenim pravilima, da pobede zlo uz njegovu pomoć, kako bi stekli pravo da žive sa njim.

Na kraju krajeva, svi koji dele Božji karakter koji je otkrio Isus Hristos nalaze se sa Njim da Mu služe večno. Prisustvo Božjeg „imena“ „napisanog na njihovim čelima“ objašnjava njihovu pobedu; a to

je posebno slučaj u posljednjem adventističkom ispitu vere u kojem su ljudi imali izbor da na „ čelu “ napišu „ ime Boga “ ili ime pobunjene „ zveri “.

Stih 5: „ I noći više neće biti, i neće im trebati svetiljka ni svetlost, jer će im Gospod Bog dati svetlost. I carovaće u vekove vekova. “

Prema Postanju 1:5, iza reči „ noć “ stoji reč „ tama “, simbol greha i zla. „ Svetiljka “ se odnosi na Bibliju, svetu pisanu Božju reč koja otkriva standard „ njegove svetlosti “, one dobra i ispravnosti. Više neće biti korisna; izabrani će imati direktan pristup njenoj božanskoj inspiraciji, ali trenutno zadržava, na zemlji greha, svoju neophodnu „ osvetljavajuću “ ulogu, koja jedina vodi do večnog života.

Stih 6: „ I reče mi: Ove reči su verne i istinite; i Gospod, Bog svetih proroka, posla anđela svog da pokaže slugama svojim šta se uskoro mora dogoditi. “

Po drugi put nalazimo ovu božansku potvrdu: „ Ove reči su verne i istinite. “ Bog se trudi da ubedi čitaoca proročanstva, jer je njegov večni život u pitanju zbog njegovih izbora. Suočena sa ovim božanskim potvrdama, ljudska bića su uslovljena sa pet čula koja im je dao njihov Tvorac. Iskušenja su višestruka i efikasna u odvratanju od duhovnosti. Božje insistiranje je stoga potpuno opravdano. Opasnost za duše je stvarna i sveprisutna.

Prikladno je ažurirati naše tumačenje ovog stiha, koji predstavlja redak doslovni karakter u ovom proročanstvu. U ovom stihu nema simbola, već potvrde da je Bog inspirator proroka koji su pisali knjige Biblije i da je u svom poslednjem otkrivenju poslao „Gavrila“ Jovanu, kako bi mu mogao u slikama otkriti šta će se 2020. godine dogoditi „ odmah “ ili je već u velikoj meri ostvareno. Ali između 2020. i 2030. godine, najstrašnija vremena će morati biti pređena; strašna vremena obeležena smrću, nuklearnim uništenjem i strašnim „ sedam poslednjih pošasti gneva Božjeg “; čovek i priroda će strašno patiti do tačke nestanka.

Stih 7: „ I evo, dolazim brzo . Blago onome ko drži reči proroštva ove knjige! “

Povratak Isusa je najavljen za proleće 2030. godine. Blaženi smo u meri u kojoj „ držimo “, do kraja , reči proročanstva ove knjige „Otkrivenje“.

Prilog „ odmah “ definiše iznenadnu pojavu Hrista u vreme njegovog povratka, jer vreme teče pravilno, bez ubrzavanja ili usporavanja. Od Danila 8:19, Bog nas podseća: „ postoji vreme određeno za kraj “: „ Tada mi reče: Reći ću ti šta će se dogoditi u poslednjem delu gneva, za vreme određeno za kraj. “ To se može dogoditi samo na kraju 6.000 godina koje je Bog programirao za svoj izbor izabраниh, to jest, prvog dana proleća koji prethodi 3. aprilu 2030. godine.

Stih 8: „ Ja, Jovan, čuh i videh ovo. I kad čuh i videh, padoh da se poklonim i poklonim pred anđelom koji mi pokaza ovo. “

Po drugi put, Duh dolazi da nam uputi svoje upozorenje. U originalnim grčkim tekstovima, glagol „proskunéo“ je preveden kao „klanjati se pred“. Glagol „obožavati“ je nasleđe latinske verzije pod nazivom „Vulgata“. Ovaj pogrešan prevod je naizgled otvorio put napuštanju fizičkog padanja ničice u verskoj praksi otpadničkog hrišćanstva, do te mere da se moli „stojeći“, zbog još jednog pogrešnog prevoda grčkog glagola „istemi“ u Marku 11:25. U tekstu, njegov oblik „stékété“ ima značenje „ostati čvrst ili istrajati“, ali Oltramareov prevod, preuzet u verziji L. Segonda, preveo ga je kao „stasis“, što

doslovno znači „stajanje“. Pogrešan prevod Biblije tako obmanjujuće legitimizuje nedostojan, arogantan i skandalozan stav prema velikom Bogu Tvorcu, Svemogućem, od strane ljudi koji gube osećaj za ono što je zaista sveto. I nije jedini... Zato naš stav prema biblijskim prevodima mora biti sumnjičav i oprezan, posebno zato što u Otkrivenju 9:11 Bog otkriva „destruktivnu“ upotrebu (Avadon-Apolion) Biblije napisane „ na hebrejskom i grčkom “. Istina se nalazi samo u originalnim tekstovima, sačuvanim na hebrejskom, ali nestalim i zamenjenim grčkim spisima novog zaveta. I tamo, mora se priznati, pojavila se „stajanja“ molitva među protestantskim vernicima, na koje su ciljale božanske reči „... 5. truba. Jer, paradoksalno, molitva u klečanju je duže trajala među katolicima, ali to ne bi trebalo da bude iznenađujuće, jer upravo u ovoj katoličkoj religiji đavo navodi svoje sledbenike i žrtve da se poklone pred rezbarenim likovima koje zabranjuje druga od deset Božjih zapovesti; zapovest koju katolici ignorišu, jer je u rimskoj verziji uklonjena i zamenjena.

Stih 9: „ Ali mi reče: 'Gledaj da to ne učiniš! Ja sam sluga kao i ti i braća tvoja proroci i oni koji drže reči ove knjige. Bogu se pokloni, pokloni se.' ”

Grešku koju je počinio Jovan Bog je predložio kao upozorenje upućeno svojim izabranicima: „čuvajte se da ne padnete u idolopoklonstvo!“, što predstavlja glavnu grešku hrišćanskih religija koje je Bog odbacio u Isusu Hristu. On organizuje ovu scenu na isti način na koji je organizovao svoju poslednju lekciju naredivši svojim apostolima da uzmu oružje za čas njegovog hapšenja. Kada je došlo vreme, zabranio im je da ga koriste. Lekcija je data i glasila je: „ Čuvajte se da to ne činite. “ U ovom stihu, Jovan dobija objašnjenje: „ Ja sam tvoj saslužitelj. “ „ Anđeli “, uključujući i „ Gavrila “, su, kao i ljudi, stvorenja Boga stvoritelja koji je u drugoj od svojih deset zapovesti zabranio da se klanjaju pred njegovim stvorenjima, pred rezbarenim ili naslikanim likovima; svim oblicima koje idol može poprimiti. Stoga možemo naučiti lekciju iz ovog stiha primećujući suprotstavljeno ponašanje anđela. Ovde Gavriilo, najdostojnije nebesko stvorenje posle Mihaila, zabranjuje padanje ničice pred njim. S druge strane, Satana, u svojim zavodljivim ukazanjima, u liku „Deve“, zahteva da se podižu spomenici i mesta za bogoslužjenje kako bi joj se klanjalo i služilo... pada svetleća maska tame.

Anđeo dalje precizira „ i braće tvoje, proroka i onih koji drže reči ove knjige “. Između ove rečenice i rečenice iz Otkrivenja 1:3 primećujemo razliku zbog vremena koje je proteklo između početka ere dešifrovanja, 1980. godine, i trenutne verzije iz 2020. godine. Između ova dva datuma, „ onaj koji čita “ je podelio dešifrovano svetlo sa drugom decom Božjom, a ona su zauzvrat ušla u delo „ proroka “. Ovo umnožavanje omogućava još većem broju drugih pozvanih da pristupe izboru slušajući otkrivenu istinu i primenjujući je u konkretnoj praksi.

Stih 10: „ I reče mi: Ne zapečati reči proroštva ove knjige, jer je vreme blizu. “

Poruka je obmanjujuća jer je upućena Jovanu, koga je Bog premestio u naše poslednje vreme od početka knjige, prema Otkrivenju 1:10. Takođe, moramo razumeti da je zapovest da se ne zapečaćuju reči knjige direktno upućena meni u vreme kada je knjiga potpuno otpečatana; ona tada postaje „ mala otvorena knjiga “ iz Otkrivenja 10:5. A kada se „ otvori “ uz Božju pomoć i ovlašćenje, više nema pitanja o zatvaranju „pečatima“. I to, „ jer je vreme blizu “; u proleće 2021. godine, ostalo je još 9 godina do slavnog povratka Gospoda Boga Isusa Hrista.

Međutim, prvo otvaranje „ male knjige “ počelo je nakon dekreta iz Dan. 8:14, to jest, posle 1843. i 1844. godine; jer važno razumevanje teme poslednjeg iskušenja adventističke vere duuguje se

otkrivenjima koja je direktno dao sam Isus Hrist, ili njegov anđeo, našoj sestri Elen G. Vajt, tokom njene službe.

Stih 11: „ Ko je nepravedan, neka i dalje čini nepravdu; i ko je prljav, neka i dalje bude prljav; i ko je pravedan, neka i dalje bude pravedan; i ko je svet, neka i dalje bude svet. “

Na prvo čitanje, ovaj stih potvrđuje sprovođenje dekreta iz Dan. 8:14. Odvajanje adventista koje je Bog izabrao između 1843. i 1844. godine potvrđuje poruku „ Sarda “ gde nalazimo protestante „ žive “, ali „ mrtve “ i „ oskvrnjene “ duhovno, a adventističke pionire „ dostojne beline “ u ovom stihu nazivamo „ pravednošću i osvećenjem “. Ali otvaranje „ male knjige “ je progresivno poput „ puta pravednika koji raste poput svetlosti dana, od zore do zenita “. I adventistički pioniri nisu bili svesni da će ih ispit vere proganjati između 1991. i 1994. godine, kao što nam je otkrilo proučavanje „ pete trube “. Odjednom postaju moguća druga čitanja ovog stiha.

Vreme pečatenja se bliži kraju, jer čitamo u Otkrivenju 7:3: „ Ne činite štetu zemlji, ni moru, ni drveću, dok ne zapečatimo sluge Boga našeg na čelima njihovim. “ Gde bi trebalo da postavimo ovlašćenje da nanosimo štetu zemlji, moru i drveću? Postoje dve mogućnosti. Pre „ šeste trube “ ili pre „ sedam poslednjih pošasti “? „ Šesta truba “ koja predstavlja šestu upozoravajuću kaznu koju je Bog dao zemaljskim grešnicima, čini mi se logičnim u ovom slučaju da zadržimo drugu mogućnost. Pošto „ sedam poslednjih pošasti gneva Božjeg “ imaju za cilj protestantsku „ zemlju “ i katoličko „more “. Razmotrimo da uništenja koja je postigla „ šesta truba “ ne sprečavaju, već podstiču obraćenje izabranih koji su pozvani otkupljeni krvlju Isusa Hrista.

Stoga, nakon „ šeste trube “ i neposredno pre „ sedam poslednjih pošasti “, i u vreme završetka zapečaćenja koje označava kraj vremena kolektivne i individualne blagodati, još uvek možemo da smestimo reči ovog stiha: „ Ko je nepravedan, neka i dalje bude nepravedan, i ko je prljav, neka i dalje bude prljav; i ko je pravedan, neka i dalje bude pravedan, i ko je svet, neka i dalje bude svet. “ Svi će ovde moći da vide način na koji Duh dolazi da potvrdi u ovom stihu dobar prevod koji sam predstavio za osnovni „adventistički“ stih, a to je Danilo 8:14: „... svetost će biti opravdana. “ Reči „ pravednost i svetost “ su snažno podržane i stoga potvrđene od Boga. Ova poruka stoga anticipira vreme kraja vremena blagodati, ali drugo objašnjenje je sledeće. Dolazeći do kraja knjige, Duh cilja vreme kada potpuno dešifrovana knjiga postaje „ mala otvorena knjiga “ i od tog trenutka, njeno prihvatanje ili odbijanje će napraviti razliku između „ onog koji je pravednik i onog koji je oskvrnjen “ i naš Gospod poziva „ svetog da se ponovo osveti “. Ponovo se podsećam da je „ oskvrnjenje “ pripisano protestantizmu u poruci „ Sarda “. Duh cilja svojim rečima ovaj protestantizam i institucionalni adventizam koji deli njegovo prokletstvo od 1994. godine, datuma kada mu se pridružio ulaskom u ekumenski savez. Prihvatanje dešifrovane poruke ove knjige će stoga „ još jednom , ali poslednji put, napraviti razliku između onoga koji služi Bogu i onoga koji mu ne služi “ prema Mal. 3:18.

Dakle, sumiram pouke ovog stiha. Prvo, on potvrđuje adventističko odvajanje od protestantizma između 1843. i 1844. godine. U drugom čitanju, primenjuje se protiv zvaničnog adventizma, koji se vratio protestantskom i ekumenskom savezu posle 1994. godine. I predlažem treće čitanje koje će se primeniti na kraj probnog vremena 2029. godine pre povratka Isusa Hrista, određenog za početak proleća, što dolazi pre 3. aprila, Pashe 2030. godine.

Nakon ovih objašnjenja, preostaje nam da shvatimo da je uzrok pada institucionalnog adventizma, koji je doveo do toga da ga Isus Hristos „ izbljuva “ u svojoj poruci Laodikiji, manje odbijanje da se veruje u njegov povratak 1994. godine, nego odbijanje da se uzme u obzir doprinos svetlosti koja je došla da osvetli pravi prevod Danila 8:14; svetlost koju je na neosporan način pokazao sam originalni hebrejski biblijski tekst. Ovaj greh mogao je da osudi samo Bog pravde koji ne smatra krive nevinima.

Stih 12: „ Evo, dolazim brzo , i plata je moja sa mnom, da svakome dam prema delima njegovim .“

Za 9 godina, Isus će se vratiti u neopisivu božansku slavu. U Otkrivenju 16-20, Bog nam je otkrio prirodu dela svoje odmazde rezervisane za grešne katoličke, protestantske i nepravedne i netolerantne adventističke pobunjenike. Takođe nam je predstavio deo rezervisan za svoje verne adventističke izabranike koji poštuju njegovu proročku reč i njegovu svetu subotu, subotu, u Otkrivenju 7:14, 21 i 22. „ Odmazda “ će „ vratiti svakome po njegovom delu “, što ostavlja malo prostora krivcima da se opravdaju u očima Hrista. Reči samoopravdanja postaju beskorisne jer će tada biti prekasno da se promene greške iz prošlih izbora.

Stih 13: „ Ja sam Alfa i Omega, prvi i poslednji, početak i kraj. “

Ono što ima početak ima i kraj. Ovaj princip se primenjuje na trajanje zemaljskog vremena koje je Bog planirao za svoj izbor izabranih. Između alfe i omega proći će 6.000 godina. Godine 30, 3. aprila, dobrovoljna iskupljujuća smrt Isusa Hrista takođe će označiti alfa vreme hrišćanskog zaveta dugog 2.000 godina; proleće 2030. godine će snažno odzvanjati u svom omega vremenu.

Ali alfa je takođe 1844 sa svojom omegom 1994. I konačno, alfa je za mene i poslednje izabrane, 1995 sa svojom omegom, 2030.

Stih 14: „ Blaženi su oni koji drže njegove zapovesti (a ne operu svoje haljine) , da bi imali pravo na drvo života i da bi mogli ući kroz vrata u grad !

Drugi oblik „ velike nevolje “ je pred nama, sa posledicama mnoštva smrti. Stoga je hitno potrebno zatražiti zaštitu i pomoć od Boga kroz Isusa Hrista. Kao što slika sugerise, grešnik mora „ držati njegove zapovesti“. »; one Božje i one Isusove, „ Jagnje Božje “, što znači da se mora odreći svih oblika koje greh može poprimiti. Prikriveni prevod ovog stiha sačuvan u našim sadašnjim Biblijama duguje se rimokatolicizmu koji je usmeren iz Vatikana. Ostali rukopisi, najstariji, a samim tim i verniji, predlažu: „ Blaženi su oni koji drže njegove zapovesti .“ A pošto je greh prekršaj zakona, poruka je iskrivljena i zamenjuje neophodnu i vitalnu poslušnost jednostavnom tvrdnjom hrišćanske pripadnosti. Ko ima koristi od zločina? Oni koji će se boriti protiv Subote do slavnog povratka Isusa Hrista. Prava poruka je sumirana ovako: „Blažen je onaj koji sluša svog Tvorca.“ Ova poruka samo ponavlja onu navedenu u Otkrivenju 12:17 i 14:12, naime: „ oni koji drže Božje zapovesti i veru Isusovu. “ To su primaoci poslednje poruke kojoj se obratio Isus. Sudija rezultata je sam Isus Hristos, a njegovi zahtevi su srazmerni patnjama koje je podneo u svom mučeništvu. Nagrada izabranih biće veoma velika; oni će steći besmrtnost i ući će u večni život kroz adventistički put simbolizovan sa „ dvanaest kapija “ simboličnog „ novog Jerusalima “.

Stih 15: „ Napolje psi, vračari, bludnici, ubice, idolopoklonici i svaki koji voli i čini laž! “

Ko su oni koje Isus tako naziva? Ova skrivena optužba tiče se cele hrišćanske vere koja je otpala; katoličke vere, višestruke protestantske vere, uključujući i adventističku veru koja je stupila u njegov

savez od 1994. godine; adventističke vere koju je on tako bogato blagoslovio na početku svog postojanja, a još više u pogledu njenih poslednjih predstavnika primoranih na neslaganje. „Psi“ su pagani, ali takođe, i pre svega, oni koji tvrde da su njegova braća i izdaju ga. Ovaj termin „psi“ je paradoksalno za savremene zapadne ljude termin životinje koja se smatra simbolom vernosti, ali za orijentalce sama slika prokletstva. I ovde Isus osporava čak i njihovu ljudsku prirodu i smatra ih neosetljivim životinjama. Drugi termini potvrđuju ovaj sud. Isus potvrđuje reči izgovorene u Otkrivenju 21:8 i ovde, dodavanje termina „psi“ izražava njegov lični sud. Nakon uzvišene demonstracije ljubavi koju je dao ljudima, ništa nije strašnije nego biti izdaden od strane onih koji tvrde da su njegovi i njegova žrtva.

Isus ih zatim naziva „mađioničarima“ zbog njihovog ophođenja sa zlim anđelima, spiritizma, koji je prvo zaveo katoličku veru ukazanjima „Device Marije“, nečega što je biblijski nemoguće. Ali čuda koja su činili demoni slična su onima koja su činili faraonovi „mađioničari“ pre Mojsija i Arona.

Nazivajući ih „neskromnima“, Isus osuđuje oslobođenje morala, ali pre svega neprirodne verske saveze koje protestantske crkve sklapaju sa katoličkom verom, koje Božji proroci osuđuju kao sluge đavola. One reprodukuju, „kao kćeri“, „neskromnost“ svoje „bludnice majke Vavilona Velikog“, osuđene u Otkrivenju 17:5.

Otpadnici su takođe „ubice“ koje će se spremati da ubiju Isusove izabranike ako on ne interveniše da ih spreči svojim slavnim dolaskom.

Oni su „idolopoklonici“ jer daju veći značaj materijalnom nego duhovnom životu. Ostaju ravnodušni kada im Bog nudi svoju svetlost, koju oni drsko odbacuju demonizujući njegove istinske glasnike.

I da zaključi ovaj stih, on precizira: „i ko god voli i čini laž!“ Time osuđuje one čija je priroda vezana za laž, do te mere da su potpuno neosetljivi na istinu. Rečeno je da ukusi i boje nisu sporni; isto važi i za ljubav prema istini ili laži. Ali za svoju večnost, Bog bira, isključivo, među svojim stvorenjima koja ljudska reprodukcija budi, one koji imaju ovu ljubav prema istini.

Konačni ishod Božjeg plana spasenja je strašan. Izbačeni su, jedan za drugim, okoreli, nepokajani grešnici iz pretpotopnog doba, neverujući jevrejski stari zavet, gnusna papska rimokatolička vera, idolopoklonička pravoslavna vera, kalvinistička protestantska vera i, na kraju, institucionalna adventistička vera, konačna žrtva duha tradicije koji su sve prethodne podjednako favorizovale.

„Adventistička“ poruka imala je fatalne posledice, prvo, za Jevreje, koji su pali svojim odbijanjem da veruju u prvi dolazak Mesije najavljenog u Danilu 9:24-27. Drugo, hrišćani koje je Isus izbacio, a koji svi dele krivicu pokazivanja nezainteresovanosti za najnoviju „adventističku“ poruku koja najavljuje njegov drugi dolazak. Njihov nedostatak ljubavi prema njenoj istini je fatalan za njih. Godine 2020, sve ove glavne zvanične religije dele ovu strašnu poruku koju je Isus uputio 1843. protestantizmu „sardskog“ doba u Otkrivenju 3:1: „Kaže se da ste živi, a vi ste mrtvi.“

Stih 16: „Ja, Isus, poslah anđela svoga da vam ovo posvedoči po crkvama. Ja sam koren i potomak Davidov, svetla zvezda jutarnja.“

Isus je poslao svog anđela Gavрила Jovanu, a preko Jovana i nama, svojim vernim slugama poslednjih dana. Jer tek danas nam ova potpuno dešifrovana poruka omogućava da razumemo poruke koje

upućuje svojim slugama i učenicima sedam era ili sedam sabora. Isus otklanja sumnju u vezi sa svojim simboličkim prizivanjem Otkrivenja 5: „ koren i potomci Davidovi “. Dodaje: „ svetla zvezda jutarnja “. Ova zvezda je sunce, ali se on sa njim poistovećuje samo kao sa simbolom. Jer, nesvesno, iskrena bića koja vole Isusa Hrista zbog njegove žrtve poštuju naše sunce, ovu zvezdu koju su pagani obožili. Ako mnogi nisu svesni toga, mnoštvo, čak i oni koji su prosvetljeni po ovoj temi, nisu spremni ili sposobni da shvate ozbiljnost ovog paganskog idolopokloničkog čina. Čovek mora zaboraviti sebe, da se stavi na mesto Boga, koji stvari oseća veoma drugačije jer njegov um prati postupke ljudi već skoro 6.000 godina. On identifikuje svaki postupak po onome što on zaista predstavlja; To nije slučaj sa ljudima čiji su kratki životi pre svega zaokupljeni zadovoljavanjem svojih želja, prvenstveno telesnih i zemaljskih, već je to slučaj i sa onima koji su duhovni i veoma religiozni i koji ostaju blokirani poštovanjem prema tradiciji otaca.

Na kraju poruke iz Tijatire , Duh je rekao „ onome koji pobedi “: „ I daću mu zvezdu jutarnju .“ Ovde se Isus predstavlja kao „ zvezda jutarnja “. Pobednik će stoga dobiti Isusa i sa njim svu svetlost života koja ima svoj izvor u njemu. Podsećanje na ovaj izraz sugerše svu pažnju pravih poslednjih „adventista“ na ove stihove iz 1. Petr. 2:19-20-21: „ I imamo proročku reč koja je još jače potvrđena, za koju dobro činite što pazite kao na svetlost koja svetli u tamnom mestu, dok se ne osvane dan i zvezda jutarnja ne pojavi u vašim srcima. Znajući pre svega ovo da nijedno proroštvo u Pismu nije lično tumačeno, jer proroštvo nikada nije došlo po ljudskoj volji, nego su sveti Božji ljudi govorili, vođeni Svetim Duhom. “ Nije se moglo bolje reći. Nakon što je čuo ove reči, izabrani ih pretvara u dela koja je Isus Hristos uzeo u obzir.

Stih 17: „ I Duh i nevesta govore: Dođi! I ko čuje neka kaže: Dođi! I ko je žedan neka dođe; i ko hoće, neka uzme vodu života zabadava. “

Od početka svoje zemaljske službe, Isus je uputio ovaj poziv: „ Dođite “. Ali koristeći sliku „ žeđi “, on zna da oni koji nisu „ žedni “ neće doći da piju. Njegov poziv će čuti samo oni koji su „ žedni “ ovog večnog života koji nam njegova savršena pravda nudi samo svojom milošću, kao drugu šansu. Sam Isus je platio cenu; stoga je nudi „ slobodno “. Nijedna katolička ili božanska „indulgencija“ ne može je dobiti za novac. Ovaj univerzalni poziv priprema okupljanje izabranih iz svih naroda i svih porekla. Poziv „ Dođite “ postaje ključ ovog okupljanja izabranih koje će stvoriti test vere poslednjih dana. Ali oni će iskusiti test rasejani po zemlji i neće se ponovo ujediniti dok se Isus Hristos ne vrati u svojoj slavi da ih ukloni iz zemlje greha.

Stih 18: „ Svedočim svakome ko sluša reči proroštva ove knjige: Ako ko doda ovome, Bog će mu dodati pošasti koje su zapisane u ovoj knjizi. “

Otkrovenje nije obična biblijska knjiga. To je književno delo božanski kodirano biblijskim jezikom koje mogu prepoznati oni koji pretražuju celu Bibliju od početka do kraja. Izrazi postaju poznati ponovljenim čitanjima. A „biblijske konkordancije“ nam omogućavaju da pronađemo slične izraze. Ali upravo zato što je njegov kod tako precizan, prevodioci i prepisivači su upozoreni: „ Ako ko tome šta doda, Bog će na njega doneti pošasti opisane u ovoj knjizi .“

Stih 19: „ A ako ko oduzme od reči knjige ovog proroštva, Bog će mu oduzeti udeo od drveta života i od svetog grada, koji su napisani u ovoj knjizi. “

Iz istih razloga, Bog preti svakome ko „oduzme bilo šta od reči knjige ovog proročanstva“. Svako ko preuzme ovaj rizik je takođe upozoren: „Bog će mu oduzeti deo sa drveta života i sa svetog grada, koji su opisani u ovoj knjizi.“ Zabeležene promene će stoga imati strašne posledice za one koji ih počinu.

Skrećem vam pažnju na ovu lekciju. Ako Isus Hrist kazni izmenu ove nerazumljive šifrovane knjige na ova dva rigorozna načina, šta će se desiti sa onim ko odbaci njenu savršeno razumljivu dešifrovanu poruku?

Bog ima dobar razlog da jasno predstavi ovo upozorenje, jer ovo Otkrovenje, čije je reči on izabrao, ima istu vrednost kao i tekst njegovih „deset zapovesti“ „urezanih njegovim prstom na kamenim pločama“. Sada, u Dan. 7:25, on je preurekao da će se njegov kraljevski „zakon“ „promeniti“ kao i „vremena“. Delovanje je, kao što smo videli, izvršila rimska vlast, prvo carska 321. godine, a zatim papska 538. godine. Ovo delo koje je on smatrao „arogantnim“ biće kažnjeno smrću, i Bog nas podstiče da ne ponavljamo, prema proročanstvu, ovu vrstu greške koju on čvrsto osuđuje.

Božje delo ostaje njegovo delo bez obzira na vreme u kojem se izvršava. Dešifrovanje njegovog proročanstva je nemoguće bez njegovog vođstva. To znači da je dešifrovano delo iste vrednosti kao i šifrovano. Stoga, shvatite da je ovo delo, gde je Božja misao otkrivena jednostavnim jezikom, veoma visoke „svetosti“. Ono predstavlja vrhunsko „svedočanstvo o Isusu“ koje Bog upućuje svojim poslednjim disidentskim slugama, adventistima sedmog dana; i istovremeno, sa praktikanjem prave subotnje Subote, to je 2021. godina, poslednja „opravdana svetost“ zakazana od stupanja na snagu dekreta iz Dan. 8:14 1843. godine.

Stih 20: „Onaj koji svedoči o ovome govori: 'Da, dolazim brzo.' Amin! Dođi, Gospode Isuse! “

Zato što sadrži poslednje reči koje je Isus Hristos uputio svojim učenicima, ova knjiga Otkrivenja je veoma sveta. U njoj nalazimo ekvivalent tablica zakona, ugraviranih prstom Božjim i datih Mojsiju. Isus svedoči; ko će se usuditi da ospori ovu božansku potvrdu? Sve je rečeno, sve je otkriveno, on nema ništa više da kaže osim: „Da, dolazim brzo.“ Jednostavno „Da“ koje obuhvata celu njegovu božansku ličnost jeste da kaže ako je njegov skori dolazak siguran jer obnavlja svoje obećanje: „Dolazim brzo“; „odmah“ » datirano što dobija svoje puno značenje: u proleće 2030. I on potvrđuje svoju izjavu govoreći „Amin“; što znači: „Zaista“.

Ko onda kaže: „Dođi, Gospode Isuse“? Prema 17. stihu ovog poglavlja, to su „Duh i nevesta“.

Stih 21: „Blagodat Gospoda Isusa sa svima svetima!“

Ovaj poslednji stih Otkrivenja završava knjigu prizivanjem „blagodati Gospoda Isusa“. Ovo je tema koja je često bila suprotstavljena zakonu u ranom hrišćanskom saboru. U to vreme, blagodat su suprotstavljali zakonu oni koji su odbili Hristovu ponudu. Jevrejsko nasleđe zakona značilo je da su božansku pravdu videli samo kroz njega. Isus nije želeo da ih oslobodi poslušnosti zakonu, već je došao da „ispuni“ ono što su životinjske žrtve proricala do njega. Zato je rekao u Mateju 5:17: „Ne mislite da sam došao da ukinem zakon ili proroke; nisam došao da ukinem, nego da ispunim.“

Najzapanjujuće je čuti hrišćane kako suprotstavljaju zakon blagodati. Jer, kao što apostol Pavle objašnjava, blagodat je namenjena da pomogne čoveku da ispuni zakon, do te mere da Isus izjavljuje u Jovanu 15:5: „Ja sam loza, vi ste grane. Koji ostaje u meni i ja u njemu donosi mnogo ploda, jer bez

mene ne možete činiti ništa. “ O kojim „delima “ on govori i na koji „ plod “ misli? Na poštovanje zakona, što njegova blagodat omogućava kroz njegovu pomoć u Svetom Duhu.

Bilo bi poželjno i spasonosno da je „ blagodat Gospoda Isusa bila “ i da je mogla delovati „ u svima “; ali ovaj iskrivljeni stih samo izražava neostvarivu želju. Poželimo svi da ih bude što više; što je moguće više; naš divni Bog, Stvoritelj i Spasitelj to zaslužuje; on je toga izuzetno dostojan. Preciziranjem „ sa svima svetima “, originalni tekst uklanja svaku dvosmislenost; blagodat Gospodnja može koristiti samo njima, onima „ koje on osvećuje svojom istinom “ (Jovan 17:17). A onima koji misle da će postići večni život idući putem kojim je krenuo Isus Hristos, podsećam vas da između „ puta “ i „ života “ postoji neizbežna „ istina “, prema Jovanu 14:6. Uz dužno poštovanje prema pobunjenicima koji polažu pravo na blagoslov ovog stiha, od 1843. godine, blagodat Gospodnja koristi samo onima koje on osvećuje obnavljanjem svog odmora u svetoj Suboti u subotu. Upravo je to delovanje, povezano sa svedočanstvom ljubavi prema njegovoj „ istini “, koje čini izabrane svetitelje dostojnim blagodatima o kojoj je reč. Stoga, blagodat ne može biti posvećena „svima“. Čuvajte se, dakle, pogrešnih prevoda Biblije koji dovode do strašnog konačnog razočaranja onih koji se, na svoju nesreću, oslanjaju na njih!

Božansko Otkrovenje predstavljeno u ovom delu potvrdilo je lekcije prorečene u izveštaju iz Knjige Postanja, čiji smo vitalni značaj mogli da primetimo. Na kraju ovog rada, čini mi se korisnim da podsetim na ove glavne lekcije. To je opravdano, i želeo bih da istaknem da se u našem savremenom svetu hrišćanska vera masovno predstavlja u iskrivljenom obliku zbog kultnog nasleđa rimokatolicizma. Istina koju zahteva Bog ostala je u jednostavnom i logičnom stanju kako su je razumeli prvi apostoli Isusa Hrista, ali ova jednostavnost, često ignorisana, postaje složena za neposvećene zbog svoje manjinske prirode. Zaista, da bi se identifikovali poslednji sveci Isusa Hrista poslednjih dana i duhovna struktura Apokalipse, neophodan je dekret iz Danila 8:14. Ali da bi se identifikovao ovaj dekret, neophodni su i proučavanje cele knjige Danila i dešifrovanje njenih proročanstava. Shvaćene stvari, Apokalipsa nam otkriva svoje tajne. Ova neophodna proučavanja objašnjavaju teškoće sa kojima se susrećemo kada pokušavamo da ubedimo nevernog čoveka našeg vremena na Zapadu, a posebno u Francuskoj.

Isus je rekao da niko ne može doći k njemu osim Oca koji ga vodi, a takođe je rekao, u vezi sa svojim izabranicima, da se moraju roditi od vode i Duha. Ova dva učenja na komplementaran način označavaju da Bog poznaje duhovnu prirodu svojih izabranika među svim svojim stvorenjima. Shodno tome, svako od njih će reagovati prema ovoj prirodi koja je specifična za njega; tako, neko ko ima predrasude u korist Subote koju su Jevreji već praktikovali, bez previše poteškoća će prihvatiti proročka otkrovenja koja pokazuju da je Bog zahteva od 1843. godine. Nasuprot tome, neko ko ima nepovoljne predrasude o njoj odbaciće sve predstavljene biblijske argumente i pronaći će dobre razloge da opravda svoje odbijanje. Razumevanje ovog principa štiti nas od svakog razočaranja u one kojima predstavljamo istinu Hristovu. Otkrivajući istinu Božje misli, proročanstvo daje svu svoju moć „ večnom Jevanđelju “ koje Isusovi učenici moraju „ učiti narodima do kraja sveta “.

„ Zveri “ Apokalipse

Hronološki i sukcesivno, neprijatelji Božiji i njegovi izabranici pojavljivali su se u liku „ zveri “.

Prvi označava carski Rim, predstavljen „ zmajem sa deset rogova i sedam glava koje nose dijademe “ u Otkrivenju 12:3; „ Nikolaitima “ u Otkrivenju 2:6; „ đavolom “ u Otkrivenju 2:10.

Drugo se tiče papskog katoličkog Rima, predstavljenog „ zverju koja izlazi iz mora, sa deset rogova i dijademama i sedam glava “ iz Otkrivenja 13:1; „ prestolom Satane “ u Otkrivenju 2:13; „ ženom Jezaveljom “ u Otkrivenju 2:20; „ mesecom obojenim krvlju “ u Otkrivenju 6:12; „ udarenom trećinom meseca “ „ četvrte trube “ u Otkrivenju 8:12; „ morem “ u Otkrivenju 10:2; „ trskom kao štapom “ u Otkrivenju 11:1; „ repom “ „ zmaja “ u Otkrivenju 12:4; „ zmijom “ u Otkrivenju 12:14; i „ zmajem “ iz stihova 13, 16 i 17; „ velikim Vavilonom “ u Otkrivenju 14:8 i 17:5.

Treći cilja francuski revolucionarni ateizam, predstavljen „ zverju koja izlazi iz bezdana “ u Otkrivenju 11:7; „ velikom nevoljom “ u Otkrivenju 2:22; „ četvrtom trubom “ u Otkrivenju 8:12; „ ustima koja gutaju reku “ koja simbolizuju katolički narod, u Otkrivenju 12:16. Ovo se odnosi na prvi oblik „ drugog jada “ navedenog u Otkrivenju 11:14. Njen drugi oblik će biti ispunjen „ šestom trubom “ iz Otkrivenja 9:13, to jest, prema Otkrivenju 8:13 pod nazivom „ drugo jado “, između 7. marta 2021. i 2029. godine, pod stvarnim aspektom Trećeg svetskog rata koji se završava nuklearnim ratom. Ljudski genocid koji depopulira zemlju (bezdan) je veza uspostavljena između „ četvrte i šeste trube “. Detalji o razvoju ovog rata otkriveni su u Dan. 11:40-45.

Četvrta „ zver “ odnosi se na protestantsku veru i katoličku veru, njenog saveznika, u poslednjem ispitivanju vere u zemaljskoj istoriji. Ona „ izlazi iz zemlje “ u Otkrivenju 13:11; što znači da je i sama izašla iz katoličke vere koju simbolizuje „ more “. Reformaciono doba je u ogromnoj meri uspostavilo protestantsku religiju, sa višestrukim aspektima, obeleženim otpadničtvom, svedočeći u delima Žana Kalvina o ratobornom, surovom, okrutnom i progoniteljskom karakteru. Stupanje na snagu dekreta iz Dan. 8:14 osudilo ju je globalno od proleća 1843. godine.

Institucionalna adventistička vera, koja je izronila živa iz protestantskog ispitivanja vere 1843-1844, pala je unazad i vratila se statusu protestantske vere i njenom božanskom prokletstvu od jeseni 1994. godine; to je zbog zvaničnog odbacivanja božanskog proročanskog svetla otkrivenog u ovom delu od 1991. godine. Ova duhovna smrt institucionalnog oblika prorečena je u Otkrivenju 3:16: „ Izbljuvaću te iz usta svojih .“

Konačna ispunjenja proročanstava su pred nama i vera svakoga biće ispitana. Gospod Isus Hristos će prepoznati, među svim ljudskim bićima, one koji mu pripadaju, to jest, one koji sa radošću i zahvalnom vernošću prihvataju njegova životno važna otkrovenja, plod božanske ljubavi.

U vreme poslednjeg izbora, izabrani će se razlikovati po tome što će znati zašto pali padaju, božansko Otkrovenje će tako napraviti razliku između spasenih i izgubljenih kojima je, od apostolskog doba „ Efesa “, u Otkrivenju 2:5, Bog rekao: „ Seti se, dakle, odakle si pao “; a 1843. godine, u „ Sardiskoj “ eri, takođe je rekao protestantima, u Otkrivenju 3:3: „ Seti se kako si primio i čuo; i drži se i pokaj se “; ovo sve do adventista koji su pali od 1994. godine, koji iako drže Subotu, primaju od Isusa ovu poruku iz Otkrivenja 3:19: „ Ja karam i kažnjavam sve koje ljubim; zato budi revnistan i pokaj se .“

Pripremajući ovo proročko Otkrovenje, Bog Tvorac, sreteviši se u ličnosti Isusa Hrista, postavio je sebi cilj da omogući svojim izabranicima da jasno identifikuju svoje neprijatelje; stvar je učinjena i Božji cilj je postignut. Tako duhovno obogaćena, njegova Izabranica postaje „ Nevesta pripremljena za svadbenu večeru Jagnjetovu “. On ju je „obukao u tanko belo platno, koje je pravedno delo svetih “ u Otkrivenju 19:7. Vi koji ste pročitali sadržaj ovog dela, ako imate sreće i blagoslova da budete među njima, „ pripremite se da sretnete svog Boga “ (Amos 4:12), u njegovoj istini!

Iako je dešifrovanje misterioznih proročanstava iz Danila i Otkrivenja u potpunosti završeno i vreme Hristovog istinskog povratka nam je sada poznato, ovo pitanje Isusa Hrista citirano u Luki 18:8 ostavlja pomalo uznemirujuću sumnju: „Kažem vam, brzo će ih osvetiti. Ali kada Sin Čovečiji dođe, hoće li naći veru na zemlji?“ Jer obilje intelektualnog znanja istine ne može nadoknaditi slabost kvaliteta ove vere. Čovečanstvo koje će se suočiti sa povratkom Isusa Hrista razvilo se u klimi koja pogoduje svim oblicima snažno podsticanog sebičnosti. Individualni uspeh je postao cilj koji treba postići po svaku cenu, čak i uništavanjem bližnjeg, i to tokom dugog perioda svetskog mira koji traje više od 70 godina. Kada znamo da su vrednosti neba koje je predložio Isus Hristos u apsolutnoj suprotnosti sa ovim standardom našeg vremena, njegovo pitanje deluje tragično opravdano, jer može da se tiče ljudi koji su verovali da su „izabrani“, ali će nažalost ostati samo „pozvani“; jer Isus u njima neće pronaći kvalitet vere potreban da bi bili dostojni njegove blagodati.

Slovo ubija, ali Duh oživljava

Ovo poslednje poglavlje upotpunjuje dešifrovanje Otkrivenja. Zaista, upravo sam predstavio biblijske kodove koji nam omogućavaju da identifikujemo simbole koje Bog koristi u svojim proročanstvima, ali dok je njihova svrha da otkriju njegov zahtev za povratak Subote od 1843-1844, reč Subota se ne pojavljuje nijednom u ovim proročkim tekstovima Danila ili Otkrivenja. Uvek se sugeriše, ali se ne navodi jasno. Razlog zašto se ne imenuje jasno je taj što je praktikovanje Subote osnovna normalnost apostolske hrišćanske vere, jer svi mogu videti da tema Subote nikada nije bila predmet kontroverze između Jevreja i prvih apostola, učenika Isusa Hrista. Međutim, đavo nije prestao da je napada, prvo podstičajući Jevreje da je „skvrne“, a zatim i hrišćane, terajući ih da je potpuno „ignorišu“. Da bi postigao ovaj rezultat, inspirisao je lažne prevode originalnih tekstova koji su ga pominjali. Takođe, ovo predstavljanje božanske istine ne bi bilo potpuno bez osude ovih gnusnih zločina, čije su žrtve,

prvo, Bog u Isusu Hristu, a zatim oni kojima je njegova pomiriteljska smrt mogla da ponudi večni život.

nijedan jedini stih u spisima starog i novog zaveta, to jest, cele Biblije, koji uči o promeni statusa Subote u odnosu na četvrtu od Njegovih Deset zapovesti; štaviše, osveštanu od Boga, od početka Njegovog stvaranja našeg zemaljskog sveta.

Od protestantskog otpadništva usled sprovođenja dekreta iz Danila 8:14, u proleće 1843. godine, pa sve do danas, čitanje Biblije ubija. Preciznije, nije Biblija ta koja ubija dobrovoljno, već njena upotreba zbog grešaka u prevodu koje se pojavljuju u prevedenim verzijama originalnih tekstova „ hebrejskog i grčkog “; ali je pre svega i problem zbog loših tumačenja. Sam Bog to potvrđuje, na slikovit način, u Otkrivenju 9:11: „... Nad sobom su imali za kralja anđela bezdana, koji se na hebrejskom zvao Avadon, a na grčkom Apolion. „Ovde se sećam skrivene poruke u ovom stihu: „ Avadon i Apolion “ na hebrejskom i grčkom znače : Razarač. „ Anđeo bezdana “ uništava veru koristeći biblijska „ dva svedoka “ iz Otkrivenja 11:3.

Takođe, od 1843. godine, lažni vernici su napravili dve greške u svom tumačenju istorijskog svedočanstva Biblije. Prva je da su dali veći značaj rođenju Isusa Hrista nego njegovoj smrti, a druga pojačava ovu grešku, dajući veći značaj njegovom vaskrsenju nego njegovoj smrti. Ova dvostruka greška svedoči protiv njih, jer demonstracija Božje ljubavi prema njegovim stvorenjima počiva, u suštini, na njegovoj dobrovoljnoj odluci da u Hristu da svoj život za iskupljenje svojih izabranih. Davanje prednosti Isusovom vaskrsenju sastoji se u iskrivljavanju Božjeg plana spasenja, a to za krive nosi posledicu odvajanja od njega i kršenja njegovog svetog, pravednog i dobrog zaveta. Hristova pobeda počiva na njegovom prihvatanju smrti, njegovo vaskrsenje je samo srećna i pravedna posledica njegovog božanskog savršenstva.

Kološanima 2:16-17: „ Zato neka vas niko ne osuđuje za jelo ili piće, ili za praznik, ili mlad mesec, ili subotu. To je senka onoga što dolazi, ali telo je Hristovo. “

Ovaj stih se često koristi da opravda prestanak praktikovanja nedeljne „ Sabate “. Dva razloga osuđuju ovaj izbor. Prvi je taj što izraz „ subota “ označava „ subote “ uzrokovane godišnjim verskim „ praznicima “ koje je Bog odredio u Levitskoj 23. To su pokretne „ subote “ koje se stavljaju na početak, a ponekad i na kraj vremena verskih „ praznika “. Na njih se poziva izraz „ ne radite nikakav ropski posao tog dana “. Njihova jedina veza sa nedeljnom „Sabatom “ je njihovo ime „ Sabat “, što znači „prekinuti, odmoriti se“, i koje se prvi put pojavljuje u Postanju 2:2: „ Bog se odmorio “. Takođe treba napomenuti da se reč „ Sabat “ navedena u hebrejskom tekstu četvrte zapovesti ne pojavljuje u prevodu L. Segonda, koji je označava samo pod imenom „ dan odmora “ ili „ sedmi dan “. Međutim, koren mu je u glagolu navedenom u Post. 2:2: „ odmor “ ili „ subota “, koji je jasno naveden u verziji Biblije koju je preveo Dž. N. Darbi.

Drugi razlog je sledeći: Pavle je rekao za „ praznike i subote “ da su oni „ senke stvari koje će doći “, to jest, stvari koje proriču stvarnost koja je bila ili će doći. Pod pretpostavkom da se u ovom stihu radi o „ sedmodnevnoj suboti “, ona ostaje „ senka koja će doći “ sve do dolaska sedmog milenijuma koji on proriče. Smrt Isusa Hrista otkrila je značenje „ sedmodnevne subote “, koja, zbog njegove pobede nad

grehom i smrću, proriče nebeskih „ hiljadu godina “ tokom kojih će njegovi izabranici suditi palim zemaljskim i nebeskim mrtvima.

U ovom stihu, „ praznici, mladi meseci “ i njihove „ subote “ povezane su sa postojanjem nacionalnog oblika Izraela starog zaveta. Uspostavljanjem, svojom smrću, novog zaveta, Isus Hristos je učinio ove proročke stvari beskorisnim; trebalo je da prestanu i nestanu poput „ senke “ koja blede pred stvarnošću njegove završene zemaljske službe. Dok nedeljna „subota“ čeka dolazak sedmog milenijuma da bi ispunila svoju proročenu stvarnost i izgubila svoju korisnost.

Pavle takođe navodi „ jelo i piće “. Kao verni sluga, on zna da je Bog govorio o ovim stvarima u Levitskoj 11 i Ponovljenim zakonima 14, gde propisuje koja je čista hrana dozvoljena, a koja nečista hrana zabranjena. Pavlove reči nisu namenjene da ospore ove božanske uredbe, već samo ljudska mišljenja (koja niko...) izražena o ovoj temi, koja će razviti u Rimljanima 14 i 1. Korinćanima 8, gde se njegove misli jasnije pojavljuju. Tema se tiče hrane žrtvovane idolima i lažnim božanstvima. On podseća izabrane, koji čine Božji duhovni Izrael, na njihove dužnosti prema njemu, govoreći u 1. Korinćanima 10:31: „ Bilo da jedete, bilo da pijete, bilo da šta drugo činite, sve činite na slavu Božiju .“ Da li Boga proslavljaju oni koji ignorišu i preziru njegove otkrivene uredbe o ovim temama?

Jakov, brat Isusov, govori u ime apostola o obrezivanju , u Delima apostolskim 15:19-20-21: „ Zato vas molim da ne uznemirate neznabošce koji se obraćaju Bogu, nego da im napišete da se klone idolskih skvernoća, bluda, zadavljenih životinja i krvi. Jer Mojsije od davljenih vremena ima u svakom gradu one koji ga propovedaju, i čita se u sinagogama svake subote .“

Često korišćeni da opravdaju slobodu obraćenih neznabožaca od poštovanja Subote, ovi stihovi, naprotiv, predstavljaju najbolji dokaz njene prakse koju su apostoli podsticali i učili. Zaista, Jakov smatra da nije korisno nametati im obrezivanje i sumira osnovne principe jer će im detaljno versko učenje biti predstavljeno kada budu išli „ svake Subote “ u jevrejske sinagoge svojih krajeva.

Još jedan izgovor koji se koristi da se opravda prestanak klasifikacije čiste i nečiste hrane: vizija data Petru u Delima apostolskim 10. Njegovo objašnjenje je razvijeno u Delima apostolskim 11 gde on poistovećuje „nečiste životinje“ iz vizije sa paganskim „ljudima“ koji su došli da ga zamole da ode kod rimskog stotnika „Kornelija“. U ovoj viziji, Bog prikazuje nečistu prirodu pagana koji mu ne služe i služe lažnim božanstvima. Međutim, smrt i vaskrsenje Isusa Hrista donose veliku promenu za njih, jer im se vrata blagodati otvaraju kroz veru u žrtvu pomirenja Isusa Hrista. Upravo kroz ovu viziju Bog uči Petra ovoj novini. Shodno tome, klasifikacija čiste i nečiste hrane koju je Bog ustanovio u Levitskoj 11, ostaje i nastavlja se do kraja sveta. Osim što od 1843. godine, dekretom iz Dan. 8:14, ishrana ljudskih bića preuzima standard prvobitnog „ osvećenja “ utvrđenog i uređenog u Post. 1:29: „ I reče Bog: Evo, dao sam vam svaku biljku što nosi seme, koja je po celoj zemlji, i svako drvo na kome je plod drveta što nosi seme; to će vam biti za hranu .“

Isus je dao svoj život u fizičkim i mentalnim mukama da bi spasao svoje izabranike. Ne sumnjajte u veoma visok nivo svetosti koji ova strastvena smrt zahteva zauzvrat od onoga koga spasava. Zaista!

Zemaljsko vreme Isusa Hrista

Biser Subote od 20. marta 2021.

Od početka moje službe, bio sam ubeđen, i pevao sam to, da se „Isus rodio u proleće“. Ove Subote, 20. marta 2021. godine, prolećna ravnodnevnica se dogodila u 10:37 časova na početku jednog pobožnog sastanka. Duh me je tada naveo da potražim dokaze za ono što je do tada bilo jednostavno uverenje vere. Jevrejski kalendar nam je omogućio da vreme prolećne ravnodnevce u godini – 6 godina pre našeg zvaničnog hrišćanskog datuma rođenja našeg Spasitelja – postavimo na „Sabatu“ 21. marta.

Zašto baš 6. godina?

Zato što je naše zvanično datiranje rođenja Isusa Hrista zasnovano na dve greške. Tek u 6. veku nove ere, katolički monah Dionisije Mali je počeo da uspostavlja kalendar. U odsustvu biblijske ili istorijske preciznosti, on je ovo rođenje smestio na datum smrti kralja Iroda, koju je smestio u 753. godinu nove ere, nakon osnivanja Rima. Od tada, istoričari su potvrdili grešku od 4 godine u njegovom proračunu; što smešta Irodovu smrt u 749. godinu nove ere, nakon osnivanja Rima. Ali Isus je rođen pre Irodove smrti, a Matej 2:16 nam pruža pojašnjenje koje stavlja Isusovu starost na „dve godine“ u vreme „pokolja nevinih“ koji je naredio ljutiti kralj Irod, jer je patio i osećao smrt koja će ga otrgnuti od radosti moći kako se približava. Detalj je važan, jer tekst precizira: „dve godine, prema datumu koji je pažljivo ispitao kod mudraca“. Dodata četiri godine prethodne greške, godina -6, ili 747 od osnivanja Rima, je biblijski utvrđena.

Prolećna ravnodnevnica u godini – 6.

Padajući na subotu, ove godine – 6, Biblija nas uči da se anđeo javio „pastirima koji su čuvali svoja stada“. Subota zabranjuje trgovinu, ali ne i čuvanje i brigu o životinjama; Isus je to potvrdio rekavši: „Ko od vas, ako mu ovca upadne u jamu, ne dođe i ne izbavi je, čak ni u dan subotnji?“ ? ». Tako je anđeo najavio rođenje „Dobrog Pastira“, spasitelja i vodiča ljudskih ovaca, prvo ljudskim pastirima, čuvarima i zaštitnicima životinjskih ovaca. Anđeo je precizirao: „... jer vam se danas rodio u gradu Davidovom spasitelj, koji je Hristos Gospod“. Ovaj „danas“ je dakle bio dan subote i pošto je objava data noću, Isusovo rođenje je između 18 časova, početka subote, i noćnog sata blagovesti koju je anđeo dao pastirima. Sada moramo utvrditi tačno vreme kada se, po vremenskom dijagramu Izrailja, ispunila prolećna ravnodnevica godine – 6. Ali to još nije moguće jer nemamo informacije o ovom vremenu.

Isusovo rođenje u subotu čini Božji plan spasenja jasnim i savršeno logičnim. Isus se proglasio „Sinom Čovečijim“, „Gospodarem subote“. Jer je subota privremena i njena korisnost se proteže do dana njegovog drugog dolaska, ovog puta moćnog i slavnog. Isus daje suboti njeno puno značenje jer proriče ostatak sedmog milenijuma koji su njegovi izabranici osvojili samo svojom pobedom nad grehom i smrću.

Da bi obeležio svoj ulazak u odraslo doba, u dobi od „dvanaest godina“, Isus duhovno interveniše kod vernika koje ispituje o Mesiji najavljenom u Svetom pismu. Odvojen od roditelja koji ga traže tri dana, on svedoči o svojoj božanskoj nezavisnosti i svesti o svojoj misiji u korist zemaljskih ljudi.

iz Danila 9:27 predstavljaju je u obliku „saveta“ jednog nedelja“ koja simbolizuje sedam godina između jeseni 26. i jeseni 33. Između ove dve jeseni, u centralnom položaju, je proleće i praznik Pashe 30. godine gde je, u 15 časova, „usred nedelje“ Uskrsa, u sredu, 3. aprila 30, Isus Hristos prekinuo „životnu žrtvu i prinos“ hebrejskog obreda, prinoseći svoj život da bi iskupio grehe svojih izabranika. Na dan svoje smrti, Isus je imao 35 godina i 13 dana. Umirući kao pobednik nad grehom i smrću, Isus je mogao da preda svoj duh Bogu, govoreći: „Svršeno je.“ Njegova pobeda nad smrću je zatim potvrđena njegovim vaskrsenjem. Tako je pratio i poučavao svoje apostole i učenike dok se, pred njihovim očima, nije vazneo na nebo pre praznika Pedesetnice, prema svedočanstvu datom u Delima apostolskim 1:1-11. Ali anđeli su ovom prilikom pripremili objavu njegovog slavnog povratka, govoreći: „Ljudi iz Galileje, zašto stojite ovde i gledate u nebo? Ovaj isti Isus, koji se od vas vazneo na nebo, doći će tako kao što ste ga videli gde odlazi na nebo „Na Pedesetnicu je započeo svoju nebesku službu kao „Sveti Duh“, što mu omogućava da deluje do kraja sveta, istovremeno, u duhu svakog svog izabranika rasejanog po zemlji.“ Tada njegovo ime, proročeno u Isa. 7:14, 8:8 i Mate. 1:23, „Emanuil“, što znači „Bog s nama“, dobija, još više, svoje pravo značenje.

Detalji navedeni u ovom dokumentu predstavljaju nagrade koje Isus daje svojim izabranicima kao znak zahvalnosti za njihovo iskazanje vere. Tako nam datum njegove smrti omogućava da saznamo i podelimo sa njim datum njegovog konačnog slavnog povratka, koji je programirao za prvi dan proleća 2030. godine; to jest, 2000 godina nakon proleća njegovog raspeća 3. aprila 30.

Svetost i osvećenje

Svetost i osvećenje su nerazdvojivi i uslovi spasenja koje je Bog ponudio u Isusu Hristu. Pavle nas podseća na to u Jevrejima 12:14: „ Težite za mirom sa svima i za svetošću, bez koje niko neće videti Gospoda .“

Ovaj božanski koncept „ osvećenja “ mora se savršeno razumeti jer se tiče „svega što pripada Bogu“ i kao svi vlasnici, on ne dozvoljava da bude lišen poseda bez posledica za one koji se usude da to učine. Sada je beskorisno popisivati i utvrđivati spisak stvari koje mu pripadaju; Tvorac života i svega što on sadrži, sve pripada njemu. On stoga ima pravo života i smrti nad svim svojim živim stvorenjima. Međutim, ostavljajući svima pravo da žive sa njim ili da umru bez njega, njegovi izabranici mu se pridružuju slobodnim i dobrovoljnim izborom da mu večno pripadaju. Ovo pomirenje sa njim čini njegove izabranike njegovim vlasništvom. Oni koje on dočekuje i priznaje ulaze u njegov koncept osvećenja koji se već odnosio na sve zakone kojima je život na zemlji podložen. Osvećenje se, dakle, sastoji u pristajanju na pokoravanje fizičkim i moralnim zakonima koje je Bog ustanovio, a samim tim i odobrio. Upravo u ovom dvostrukom svojstvu, subota i Deset zapovesti konkretno izražavaju ovo božansko osvećenje, čije će kršenje zahtevati smrt Mesije Isusa.

Ovaj koncept osvećenja je toliko fundamentalan da je Bog smatrao da je potrebno da ga definiše od početka Biblije u Postanju 2:3, osvećujući sedmi dan. Stoga nije iznenađujuće što ovaj broj sedam postaje njegov „kraljevski pečat“ kroz celu Bibliju, a posebno u Otkrivenju 7:2: „ I videh drugog anđela gde se uzdiže od istoka , koji imaše pečat Boga živoga . I povika iz sveg glasa četvorici anđela kojima je dato da naude zemlji i moru, i reče : Oni koji imaju uši da čuju sugestiju suptilnog Duha Božjeg primetili su da se ovaj „ pečat Boga živoga “ citira u ovom poglavlju „7“ Otkrivenja.“

Na ovu Pashu i Subotu, 3. aprila 2021. godine, godišnjicu smrti našeg Spasitelja Isusa Hrista, Duh Božji je usmerio moje misli na hebrejsko Mojsijevo svetište i Hram koji je sagradio kralj Solomon u Jerusalamu. Tamo sam primetio detalj koji snažno potvrđuje tumačenje koje sam dao o ovom svetištu; naime, proročku ulogu u velikom projektu spasenja pripremljenom za izabrane koje je Bog iskupio.

Od 1948. godine, još uvek noseći božansko prokletstvo zbog svog odbijanja da priznaju Isusa Hrista kao „Mesiju“ koga je poslao Bog, Jevreji su povratili svoju nacionalnu zemlju. Od tada, jedna ideja, jedna misao ih je opsedala: da obnove Jerusalimski hram. Nažalost, to se nikada neće dogoditi, jer Bog ima dobar razlog da to spreči; njegova uloga je završena smrću i vaskrsenjem Isusa Hrista. Svetost hrama je našla svoje potpuno ispunjenje u duši „Mesije“, u njegovom telu i duhu, savršenom i bez ikakve mrlje. Isus je otkrio ovu lekciju rekavši u Jovanu 2:14, govoreći o svom telu: „Razrušite ovaj hram, i za tri dana ću ga podići.“

Kraj korisnosti Hrama je potvrdio Bog na nekoliko načina. Prvo, uništio ga je 70. godine nove ere od strane rimskih trupa Tita, u skladu sa objavom prorečenom u Danilu 9:26. Zatim, nakon što je proterao Jevreje, predao je mesto Hrama islamskoj religiji, koja je tamo izgradila dve džamije: najstariju, „Al-Aksa“, i Kupolu na steni. Izrael stoga nema ni mogućnost ni ovlašćenje od Boga da obnovi svoj Hram. Jer bi ova rekonstrukcija iskrivila njegov prorečen plan spasenja.

Važnost hrama u Jerusalimu bila je uklesana u obliku njegove konstrukcije. Ali da bismo ovo jasnije videli, prvo moramo ispitati otkrivene detalje ove verske građevine, nosioca svetosti. Napominjemo da je hram trebalo da izgradi kralj David, koji je izrazio želju za njim i izabrao Jerusalem da ga ugosti; Bog je pristao. Da bi to učinio, ukrasio je i utvrdio ovaj drevni grad nazvan „Jevus“ u vreme Avrama. Tako je između Davida i „sina Davidovog“, „Mesije“, prošlo „hiljadu godina“. Ali Bog mu nije dozvolio da to učini i obznanio mu je razlog: postao je krvav čovek tako što je ubio svog vernog slugu „Uriju Hetita“ kako bi uzeo njegovu ženu „Vatsaveju“, koja je kasnije postala majka kralja Solomona. Tako je David snosio cenu svoje krivice, kažnjen smrću svog prvog sina, rođenog od Vitsaveje, zatim, pošto je bez Božjeg naređenja izvršio popis svog naroda, bio je kažnjen i Bog mu je ponudio da izabere svoju kaznu između tri izbora. Prema 2. Sam. 24:15, on je izabrao smrtnost epidemije kuge koja je za tri dana prouzrokovala smrt 70.000 žrtava.

U 1. Kraljevima 6 nalazimo opis hrama koji je sagradio Solomon. On ga naziva „domom Jahveovim“. Ovaj termin „dom“ sugerše mesto okupljanja porodice. Izgrađeni dom prorokuje porodicu Boga-stvoritelja. Sastoji se od dva susedna elementa: svetilišta i hrama.

Na zemlji se verski obredi obavljaju u prostoru dozvoljenom za ljude. Solomon ga naziva hramom. Prostirući se od najsvetijeg mesta, koje on naziva svetinjom, i od kojeg je odvojena samo zavesom, hramovna prostorija je dugačka četrdeset lakata, odnosno dvostruko veća od svetinje. Hram tako pokriva dve trećine celog doma.

Iako je izgrađen kasnije u Mojsijevo vreme, jevrejski zavet je u potpunosti stavljen pod okrilje zaveta zaključenog između Boga i Avrama na početku trećeg milenijuma od Adama. „Mesija će se predstaviti jevrejskom narodu na početku petog milenijuma, to jest, 2000 godina kasnije. Sada, vreme koje je Bog dao zemlji za svoj izbor izabranih je 6000 godina. Dakle, za vreme nalazimo proporciju $\frac{2}{3} + \frac{1}{3}$ doma Jahvea. I u ovom poređenju, $\frac{2}{3}$ Avramovog zaveta odgovaraju $\frac{2}{3}$ doma Jahvea koji se završava na zavesi koja razdvaja. Ova zavesa igra glavnu ulogu jer označava prelaz iz zemaljskog u nebesko; ovo znajući da ova promena označava završetak proročke uloge zemaljskog hrama. Ovi pojmovi daju zavesi koja razdvaja značenje greha koji odvaja savršenog nebeskog Boga od nesavršenog i grešnog zemaljskog čoveka od Adama i Eve. Zavesa koja razdvaja ima dvostruki karakter, jer mora da se prilagodi nebeskom savršenstvu i zemaljskom nesavršenstvu dva spojena dela. Tada se pojavljuje uloga Mesije jer on savršeno otelotvoruje ovu karakteristiku. U svom

božanskom savršenstvu, Isus Hristos je postao greh noseći grehe svojih... izabrati umesto njih da se iskupi za njih i platiti smrtnu cenu.

Ova analiza nas vodi do toga da u svetilištu vidimo sliku proročkog niza velikih duhovnih faza obeleženih svakih 2000 godina: prva žrtva koju je prineo Adam – žrtva koju je prineo Avram na gori Moriji, buduća Golgota – žrtva Hristova u podnožju gore Golgote – žrtva poslednjih izabranih sprečena slavnim povratkom spasitelja Isusa Hrista u Mihailu.

Za Boga, za koga je, prema 2. Petrovoj 3:8, „jedan dan kao hiljadu godina, i hiljadu godina kao jedan dan“ (videti takođe Psalam 90:4), zemaljski program je izgrađen na slici nedelje u nizu: 2 dana + 2 dana + 2 dana. A iza ovog niza otvara se večni „sedmi dan“.

Sadržaj dve sobe svete kuće je izuzetno otkrivajući.

Svetinja ili najsvetije mesto

Dva heruvima sa raširenim krilima

Svetinja nazvana Svetinja nad svetinjama meri 20 lakata dužine i 20 lakata širine. To je savršen kvadrat. I visina joj je takođe 20 lakata; što je čini kockom; trostrukom slikom savršenstva ($= 3 : D = \dot{S} = V$); ovo je poput opisa „novog Jerusalima koji silazi s neba od Boga“ u Otkrivenju 20. Ova Svetinja nad svetinjama je zabranjena od Boga čoveku pod kaznom smrti. Razlog je jednostavan i logičan; ovo mesto može da primi Boga samo zato što simbolizuje nebo i odslikava nebeski karakter Boga. U njegovoj misli je njegov plan spasenja u kojem svi simbolički elementi koji su ugrađeni u ovu svetinju igraju svoju ulogu. Stvarnost je u Bogu u nebeskoj dimenziji, a na zemlji, on simbolima daje ilustraciju ove stvarnosti. Tako dolazim do teme ovog specifičnog otkrića ove Pashe 2021. Čitamo u 1.

Kraljevima 6:23 do 27: „Napravi u svetilištu dva heruvima od divljeg maslinovog drveta, visoka deset lakata. Svako od dva krila jednog heruvima beše pet lakata, tako da je od vrha jednog krila do vrha drugog bilo deset lakata. I drugi heruvim beše deset lakata. Mera i oblik behu isti za oba heruvima. Visina svakog od dva heruvima beše deset lakata. Solomon postavi heruvime u sredinu doma, unutra. Njihova krila behu raširena: krilo prvog dopiralo do jednog zida, a krilo drugog dopiralo do drugog zida; a njihova druga krila spajahu se na krajevima u sredini doma.“

Ovi heruvimi nisu postojali u Mojsijevom skiniji, ali postavljanjem u Solomonov hram, Bog razjašnjava značenje ovog najsvetijeg mesta. U smislu njegove širine, prostorijski presecaju dva para krila dva heruvima, dajući joj tako nebeski standard, efikasno nedostupan ljudskom biću koje živi samo na zemlji. Koristim ovu priliku ovde da osudim i ponovo utvrdim istinu u vezi sa ovim heruvimima kojima su, u mističnom paganskom delirijumu, slikari poznati poput „Mikelandela“ dali izgled krilatih beba koje sviraju instrumente ili ispaljuju strele iz luka. Nema beba na nebu. A za Boga, prema Psalmu 51:5 ili 7: „Evo, u bezakonju sam rođen, i u grehu me je majka moja začela“, i Rim. 3:23: „Jer svi sagraše i lišeni su slave Božije“, ne postoji tako nešto kao nevina ili čista beba, jer se od Adama čovek rađa grešnik po nasleđu. Nebeski anđeli su svi stvoreni u stanju mladića, kao što je bio Adam na zemlji. Oni ne stare i ostaju večno isti. Starost je jedinstveno zemaljska karakteristika, posledica greha i smrti, njihova konačna plata, prema Rim. 6:23.

Kovčeg Svetog zaveta

1. Kraljevima 8:9: „ U kovčegu nije bilo ništa osim dve kamene ploče , koje je Mojsije stavio tamo na Horivu, kada je Gospod sklopio zavet sa sinovima Izrailjevim, kad su izašli iz zemlje egipatske .“

U svetinji ili svetinji nad svetinjama nalaze se dva ogromna heruvima sa raširenim krilima, simboli aktivnog nebeskog karaktera, ali takođe i iznad svega, Kovčeg zaveta, koji se nalazi u sredini sobe između dva velika heruvima. Jer kuća je izgrađena da bi ga zaštitila. Redosledom kojim je Bog Mojsiju predstavio verske stvari koje će morati da izvrši, prvi je Kovčeg zaveta. Ali ovaj kontejner je manje dragocen od njegovog sadržaja: dve kamene ploče na kojima je Bog prstom urezao svoj ultra-sveti zakon Deset zapovesti. To je odraz njegove misli, njegovog standarda, njegovog nepromenljivog karaktera. U posebnoj studiji (2018-2030, krajnje adventističko očekivanje), već sam pokazao njegov proročki karakter za hrišćansko doba. U svetinji čitamo tajnu misao Boga. Tamo nalazimo elemente koji favorizuju i omogućavaju zajednicu sa njim. Dovoljno je reći da grešnik koji ostaje namerni prekršilac Njegovih Deset zapovesti vara samog sebe ako veruje da može da zahteva spasenje. Odnos počiva isključivo na veri stavljenoj u simbolizovane stvarnosti koje se nalaze u ovoj Svetinji nad svetinjama. U Deset zapovesti, Bog sumira svoj propisani standard života za ljudska bića oblikovana po Njegovoj slici; što znači da sam Bog poštuje i sprovodi svoje zapovesti u praksi. Život dat čoveku počiva na poštovanju ovih zapovesti. A njihovo kršenje dovodi do greha koji se kažnjava smrću krivca. I od Adama i Eve, neposlušnost je stavila celo čovečanstvo u ovo smrtno stanje. Smrt je tako pala na ljude kao bolest bez leka.

Presto milosti

U svetilištu, iznad prestola milosti, simbolično je prikazan žrtvenik na kome će biti žrtvovano Jagnje Božije, dva druga manja anđela gledaju dole na žrtvenik i njihova krila se spajaju u sredini. Na ovoj slici, Bog pokazuje interesovanje koje verni anđeli pridaju planu spasenja koji se zasniva na pomiriteljskoj smrti Isusa Hrista. Jer, Isus je sišao sa neba da bi poprimio izgled ljudske bebe. Onaj koji je dao svoj život na krstu Golgote bio je prvo njihov nebeski prijatelj „Mihail“, vođa anđela i vidljivi nebeski izraz Boga Tvorca Duha, a anđeli sebe s pravom nazivaju „ suslugama “ njihovih izabranika.

U Svetinji nad svetinjama, kovčeg pokriven prestolom milosti postavljen je pod krila dva veća i manja heruvima. Na ovoj slici nalazimo ilustraciju ovog stiha iz Mal. 4:2: „ Ali vama koji se bojite imena mogega, obasjaće Sunce pravde sa isceljenjem u krilima svojim ; izaći ćete i skaćućete kao telad iz štale .“ Presto milosti, simbol koji predoseća krst na kome je Isus razapet, zaista će doneti isceljenje od smrtonosne bolesti greha. Isus je umro da bi izbavio od greha i vaskrsao je da bi izbavio svoje izabranike iz zlih ruku nepokajanih i buntovnih grešnika. Prekršaj zakona sadržanog u kovčegu doneo je smrt svim zemaljskim ljudskim stvorenjima. I za izabranike koje je Bog izabrao u Hristu, samo za njih, presto milosti postavljen iznad kovčega koji sadrži prekršeni zakon doneo je trijumf večnog života u koji će ući u času prvog vaskrsenja; vaskrsenja svetaca otkupljenih krvlju koju je Isus Hristos prolio na ovom prestolu milosti. Njihovo isceljenje od smrti tada će biti potpuno. Prema Mal. 4:2, heruvimi su slika nebeskog Boga Duha koga Otkrivenje 4 označava simbolom „ četiri živa bića “. Jer isceljenje vezano za presto milosti zaista je smešteno ispod dva centralna krila dva velika heruvima.

Baš kao što je u godišnjem hebrejskom obredu „Dana pomirenja“, životinjska krv jarca bila poprskana po prednjoj strani i po prestolu milosti, prema istoku, bilo je neophodno da krv Isusa Hrista zaista poteče i na ovo isto prestolo milosti. U tu svrhu, Bog nije pozvao na službu ljudskog sveštenika. On je sve predvideo i organizovao unapred, tako što je, u vreme proroka Jeremije, kovčeg i svetinje preneo iz Svetinje nad svetinjama i Svetinje nad svetinjama u pećinu koja se nalazila pod zemljom u podnožju planine Golgota, ispod kamenitog poda, dubokog šest metara, odmah ispod šupljine od 50 kubnih centimetara, iskopane na površini u steni, u kojoj su rimski vojnici podigli krst na kojem je Isus razapet. Kroz dugačak i dubok rased nastao zemljotresom pomenutim u Bibliji, njegova krv je bukvalno potekla na levu stranu prestola milosti, odnosno na desnu stranu raspetog Hrista. Dakle, nije bez razloga što Matej 27:51 svedoči o ovim stvarima: „I gle, zavesa hrama razdere se na dvoje od vrha do dna, i zemlja se zatrese, i stene se raspadoše, ...“. Godine 1982, naučno ispitivanje je otkrilo da je osušena krv koju je sakupio Ron Vajat bila abnormalno sastavljena od 23 X hromozoma i jednog Y hromozoma. Božanski tvorac je želeo da ostavi za sobom dokaz svoje božanske prirode koji je dodat njegovom svetom pokrovu na kojem se slika njegovog lica i tela pojavljuje u negativu. Tako je prekršeni zakon sadržan u kovčegu dobio svoju potpunu nadoknadu primajući na svoj oltar istinski čistu krv našeg Spasitelja Isusa Hrista od svakog greha. Jer otkrivajući ove stvari Ronu Vajatu, Bog nije želeo da zadovolji ljudsku radoznalost, već je želeo da pojača doktrinu o osvećenju svog božanstva u Isusu Hristu. Zato što imati krv drugačiju od drugih ljudi, to daje razlog da verujemo u njegovu savršenu i čistu prirodu, oslobođenu od svih oblika greha. On time potvrđuje da je došao da ovaploti novog ili „poslednjeg Adama“, kako Pavle kaže u 1. Korinćanima 15:45, jer iako je viđen, čut i ubijen u telu od mesa sličnom našem, nije imao nikakvu genetsku vezu sa ljudskom vrstom. Takva pažnja posvećena detaljima u ostvarivanju njegovog plana spasenja otkriva važnost koju Bog pridaje simbolima svog učenja. I bolje razumemo zašto je Mojsije kažnjen zbog toga što je iskrivio ovaj božanski plan spasenja udarivši dva puta u stenu Horiv. Drugi put, prema Božjem naređenju, trebalo je samo da joj progovori da bi dobio vodu.

Mojsijev štap, mana, Mojsijev svitak

Brojevi 17:10: „Tada reče Gospod Mojsiju: Vрати Aronov štap pred svedočanstvo da se čuva kao znak sinovima neposlušnim, da prestanu njihovo mrmljanje preda mnom, da ne pomru.“

Izl. 16:33-34: „A Mojsije reče Aronu: Uzmi lonac, i stavi u njega omer pun mane, i stavi ga pred Gospoda da se čuva za vaše naraštaje. Kao što je Gospod zapovedio Mojsiju, tako ga Aron stavi pred svedočanstvo da se čuva.“

Ponovljeni zakon 31:26: „Uzmi ovu knjigu zakona i stavi je pored kovčega zaveta Jahvea, Boga tvog, i ona će tamo biti svedok protiv tebe.“

Na osnovu ovih stihova, oprostimo apostolu Pavlu njegovu grešku što je ove elemente postavio u kovčeg, a ne pored ili ispred njega, u Jevr. 9:3-4: „Iza druge zavesе bio je deo skinije koji se zvao Svetinja nad svetinjama,“ sa zlatnim žrtvenikom za tamjan i kovčegom zaveta obloženim sav zlatom. A pred kovčegom beše zlatna posuda sa manom, Aronov štap koji je procvetao i ploče zaveta.“ Slično tome, žrtvenik za tamjan nije bio u svetilištu, već na strani hrama, pred zavesom. Ali elementi postavljeni pored kovčega bili su tamo da svedoče o čudima koja je Bog učinio za svoj jevrejski narod koji je postao Izrael, slobodna i odgovorna nacija.

Pored kovčega, Mojsijev i Aronov štap zahteva poverenje u istinske Božje proroke. Prema Ponovljenom zakonu 8:3, mana podseća izabrane pre Isusa da „čovjek neće živeti samo o hlebu i vodi, nego o svakoj reči koja izlazi iz usta Jahveovih“. I ova reč je takođe predstavljena u obliku svitka koji je napisao Mojsije, po diktatu Boga. Iznad kovčega, oltar prestola milosti uči da je bez vere u dobrovoljnu žrtvu života Isusa Hrista veza sa Bogom nemoguća. Ovaj skup stvari čini teološku osnovu novog zaveta sklopljenog na ljudskoj krvi koju je prolio Isus Hristos. I veoma logično, dana kada je, u njemu, Božji plan ostvaren i ispunjen, uloga simbola i praznika „Jom Kipur“ ili „Dan pomirenja“ koji su ga prorekli postali su zastareli i beskorisni. Pred stvarnošću, senke blede. Stoga je hram, u kome su se praktikovali proročki obredi, trebalo da nestane i da se nikada više ne pojavi. Kao što je Isus učio, obožavalac Boga mora ga obožavati „u duhu i istini“, imajući „slobodan pristup“ njegovom nebeskom Duhu kroz posredovanje Isusa Hrista. I ovo obožavanje nije vezano ni za jedno zemaljsko mesto, ni u Samariji, ni u Jerusalimu, a još manje u Rimu, Santijagu de Komposteli, Lurdu ili Meki.

Iako nije vezana za zemaljsko mesto, vera se pokazuje delima koja je Bog unapred pripremio za svoje izabranike dok žive na zemlji. Simbolika svetinje prestala je početkom petog milenijuma nakon 4.000 godina grešnog vremena. A da je Božji plan građen tokom 4.000 godina, izabranici bi ušli u Božji počinak prorečen nedeljnom Subotom. Ali to nije bio slučaj, jer od Zaharije, Bog proriče dva zaveta. On razrađuje drugi, govoreći u Zaharija 2:11: „Mnogi će se narodi pridružiti Gospodu u taj dan i biće moj narod; i ja ću živeti među vama, i poznaćete da me je Gospod nad vojskama poslao k vama.“ » Dva zaveta su predstavljena sa „dva maslina“ u Zaharija. 4:11 do 14: „Odgovorih i rekoh mu: Šta su ove dve masline s desne strane svećnjaka i s leve strane njegove? Odgovorih po drugi put i rekoh mu: Šta su dve maslinove grančice koje su kod dve zlatne cevi iz kojih teče zlato? On mi odgovori: Zar ne znaš šta znače? Rekoh: Ne, gospodaru moj. A on reče: To su dva pomazanika koji stoje pred Gospodom cele zemlje.“ Čitanje ovih stihova otkriva mi uzvišenu suptilnost Boga stvoritelja, Svetog Duha, inspiratora biblijske reči. Zaharija je primoran da dva puta pita šta znače „dve masline“ da bi mu Bog odgovorio. To je zato što će projekat božanskog zaveta doživeti dve uzastopne faze, ali druga faza se uči lekcijama prve. To su dve, ali u stvarnosti su samo jedna, jer je druga samo kulminacija prve. Zaista, šta vredi stari zavet bez pomiriteljske smrti Mesije Isusa? Ništa, čak ni rep kruške, kako bi rekao monah Martin Luter. I to je uzrok tragedije koja i danas pogađa nacionalne Jevreje. U ovim stihovima Bog takođe proriče njihovo odbacivanje novog zaveta odgovorom koji Zaharija daje na pitanje „Zar ne znate šta ovo znači? Ja kažem: Ne, gospodaru moj.“ Jer zaista, nacionalni Jevreji će ignorisati ovo značenje do trenutka poslednjeg iskušenja koje prethodi povratku Isusa Hrista kada će se obratiti ili potvrditi svoje odbacivanje po cenu svog postojanja.

Jasno je da je hrišćansko obraćenje paganskih naroda dokazalo da je božanski plan zaista ostvaren u ličnosti Isusa Hrista, i to je jedini znak koji Bog još uvek nudi nacionalnim Jevrejima da ostanu u njegovom svetom zavetu. Tako potvrđen, ovaj drugi ili novi zavet trebalo je da se proteže preko poslednje trećine od 6.000 godina vremena zemaljskog greha. I tek svojim konačnim slavnim povratkom Isus Hristos će označiti vreme završetka drugog zaveta; jer do ovog povratka, učenje prorečeno simbolima ostaje korisno za razumevanje celokupnog plana koji je pripremio Bog, budući da mu dugujemo znanje o vremenu njegovog slavnog povratka: početku proleća 2030. Tako, 1844. godine, dajući subotu svojim izabranicima, Bog se oslanja na pouke upisane u simboliku hebrejskog svetilišta i Solomonovog hrama. On osuđuje greh katoličke nedelje nasleđene od cara Konstantina od 7. marta 321. godine, sugerišući potrebu za novim „očišćenjem svetilišta“ koje je zaista jednom za svagda ostvareno u Isusu Hristu raspetom i vaskrsлом. Bog je zapravo čekao do 1844. godine da bi

jasnije osudio „Rimsku nedelju“. Jer je njeno usvajanje stavilo prvobitno čistu hrišćansku veru pod prokletstvo greha koje prekida odnos sa Bogom u skladu sa objavom datom u Dan. 8:12.

Osvećenje stoga nužno podrazumeva poštovanje svete Subote, koju je sam Bog osveštao od kraja prve nedelje njegovog stvaranja zemaljskog sistema. Tim pre što ona proriče ulazak izabranih u pokoj dobijen Isusovom pobedom i prisutna je u četvrtoj od deset Božjih zapovesti sadržanih u kovčegu svedočanstva u svetinji nad svetinjama, svetilištu, simbolu Duha nebeskog Boga tri puta svetog, svetog u savršenstvu njegove tri uzastopne uloge Oca, Sina i Svetog Duha. Sve stvari koje se tamo nalaze drage su Božjem srcu i moraju biti podjednako drage mislima i srcima njegovih izabranih, njegove dece, ljudi njegovog „domaćinstva“. Time se uspostavlja i identifikuje izbor autentične svetosti izabranih.

Za razliku od Mojsijevog zakona, koji se prilagođava napretku Božjeg plana, ono što je uklesano na kamenju dobija trajnu vrednost do kraja sveta. I to je slučaj sa njegovih deset zapovesti, od kojih se nijedna ne može izmeniti, a kamoli ukloniti, kao što se papski Rim usudio da učini sa drugom od ovih deset zapovesti. Đavolska namera da se prevare kandidati za večnost pojavljuje se u dodavanju zapovesti kako bi se održao broj od deset. Ali božanska zabrana padanja nic pred stvorenjima, rezbarenim likovima ili prikazima zaista je uklonjena. Možemo žaliti zbog ove vrste stvari, ali nam ona ipak omogućava da razotkrijemo lažnu veru. Oni koji ne žele da razumeju i ostanu površni logički trpe posledice svog ponašanja; ignorišu modalitete svog suda sve dok ih Bog ne osudi.

Hram ili sveto mesto

Ostavimo nebeski religiozni aspekt viđen sa neba i pogledajmo ga iz perspektive koju mu religiozna svetost daje na zemlji. Otkrivamo ga u elementima smeštenim u „hramu“ u „domu Jahveovom“. U skiniji Mojsijevog vremena, ova prostorija je bio šator sastanka. Postoje tri ova elementa, a tiču se stola sa hlebovima, svećnjaka sa sedam cevi i sedam lampi i oltara za tamjan postavljenog neposredno ispred zavese u sredini sobe. Dolazeći spolja, sto sa hlebom je sa leve strane, na severu, a svećnjak je sa desne strane, na jugu. Ovi simboli su simboli stvarnosti koja se oblikuje u životima izabranih iskupljenih krvlju koju je prolio Isus Hristos. Oni su savršeno komplementarni i nerazdvojni.

Zlatni svećnjak sa sedam lampi

Izl. 26:35: „Sto ćeš postaviti ispred zavese, a svećnjak nasuprot stola, na južnoj strani šatora; a sto ćeš postaviti na severnoj strani.“

U hramu se nalazi sa leve strane, na južnoj strani. Čitanje simbola se vrši u vremenu, od juga ka severu. Svećnjak predstavlja Duha i svetlost Božju od početka starog zaveta. Sveti zavet je već zasnovan na žrtvi pashalnog „jagnjeta Božjeg“ koje simbolizuju i prethode jagnjad ili mladi ovnovi prineseni kao žrtva od Adama. U Otkrivenju 5:6 simboli svećnjaka su vezani za njega: „sedam očiju, koje su sedam duhova Božjih poslatih po celoj zemlji“ i „sedam rogova“ koji mu pripisuju osvećenje moći.

Svećnjak je tu da zadovolji potrebu izabranih za svetlošću. Oni je dobijaju u ime Isusa Hrista u kome se nalazi osvećenje (= 7) božanske svetlosti. Ovo osvećenje simbolizuje broj „sedam“ prisutan u biblijskom otkrivenju od stvaranja sedmodnevne nedelje od početka. U Zahariji, Duh pripisuje „sedam očiju“ glavnom kamenu na kojem će Zerubavelj obnoviti Solomonov hram koji su uništili Vavilonci. I on kaže o ovih „sedam očiju“: „Ovih sedam su oči Jahveove, koje gledaju po celoj zemlji.“ U Otkrivenju 5:6, ova poruka se pripisuje Isusu Hristu, „Jagnjetu Božjem“: „I videh, usred prestola i četiri živa bića i usred starešina, Jagnje gde stoji kao zaklano, i imalo je sedam rogova i sedam očiju, to su sedam duhova Božjih poslatih po celoj zemlji.“ Ovaj stih naglašeno potvrđuje osvećenje božanstva Mesije Isusa. Veliki Bog Tvorac poslao je sebe na zemlju da izvrši svoju dobrovoljnu žrtvu pomirenja u Isusu. Delovanju ovog božanskog Duha dugujem objašnjenja predstavljena u mojim delima. Svetlost je progresivna i znanje se vremenom povećava. Njemu dugujemo svo naše razumevanje njegovih proročkih reči.

Oltar parfema

Prinoseći svoje fizičko telo smrti, u savršenoj normi svog duha i cele svoje duše, Isus Hristos donosi pred Boga prijatan miris koji hebrejski obred simbolizuje mirisima. Hristos je predstavljen u ovim mirisima, ali i u ulozi službenika koji ih prinosi.

Neposredno ispred zaves, a okrenut ka Kovčegu Svedočanstva i njegovom prestolu milosti, nalazi se žrtvenik za tamjan koji daje službeniku, prvosvešteniku, ulogu zastupnika za grehe koje su počinili samo njegovi izabranici. Jer Isus nije na sebe preuzeo grehe celog sveta, već samo onih svojih izabranika kojima daje znake svoje zahvalnosti. Na zemlji, prvosveštenik ima samo simboličnu proročku vrednost, jer pravo zastupništva pripada samo Hristu Spasitelju. Zastupništvo je njegovo isključivo pravo i ima „trajni“ karakter prema redu Melhisedekovom, kao što je dalje precizirano u Dan. 8:11-12: „I uzvisi se do vođe vojske, i uze mu stalnu žrtvu, i razori mesto njegovog svetilišta. Vojska bi predata sa stalnom žrtvom zbog greha; rog baci istinu na zemlju i napredova u svojim poduhvatima“; i u Jevr. 7:23. Precrtane reči „žrtva“ nisu navedene u originalnom hebrejskom tekstu. U ovom stihu, Bog osuđuje posledice rimske papske dominacije. Direktan odnos hrišćanina sa Isusom je usmeren u korist papskog vođe; Bog gubi svoje slugu koji gube svoje duše. U svom božanskom savršenstvu, samo Bog u Hristu može legitimizovati svoje posredovanje, jer on, kao otkupninu za one za koje posreduje, nudi svoju dobrovoljnu saosećajnu žrtvu koja nosi slatki miris Bogu sudiji Ljubavi i Pravdi koga on istovremeno predstavlja. Njegovo posredovanje nije automatsko, on ga vrši ili ne, u zavisnosti od toga da li ga molilac zasluđuje ili ne. Posredovanje Isusa Hrista motivisano je njegovim saosećanjem prema prirodnim telesnim slabostima njegovih izabranika, ali niko ga ne može prevariti, on sudi i bori se pravdom i pravednošću i prepoznaje svoje istinske obožavaoce i robove; koji su njegovi istinski učenici. U ritualu, parfemi simbolizuju prijatan miris Isusa, koji tako može da ponudi molitve svojih vernih svetaca svojim ličnim mirisom koji je ugodan Bogu. Princip je sličan začinjavanju jela koje treba da se jede. Proročka slika pobedonosnog Hrista, zemaljskog Prvosveštenika, postaje zastarela i mora nestati, kao i hram u kome on obavlja svoje verske obrede. Princip zastupništva ostaje i nakon ovoga, jer su molitve koje sveci upućuju Bogu predstavljene u ime i zaslugama Isusa Hrista, nebeskog zastupnika i Boga u punoći istovremeno.

Trpeza hlebova ponude

U hramu se postavlja sa desne strane, na severnoj strani. Hlebovi predstavljaju duhovnu hranu koja čini život Isusa Hrista, istinsku nebesku manu datu izabranima. Postoji dvanaest hlebova, baš kao što postoji dvanaest plemena u božanskom i ljudskom zavetu ostvarenom u Isusu Hristu, potpuno Bogu (= 7) i potpuno Čoveku (= 5); broj dvanaest je broj ovog zaveta između Boga i čoveka, Isus Hristos je njegova primena i savršen model. Na njemu Bog gradi svoje zavete na 12 patrijaraha, 12 Isusovih apostola, 12 plemena zapečaćenih u Otkrivenju 7. U čitanju njegove orijentacije severno od „hrama“, ovaj sto je na strani novog zaveta i na strani velikog Heruvima postavljenog sa leve strane u svetilištu.

Predvorje

Žrtveni oltar

U Otkrivenju 11:2, Duh dodeljuje posebnu sudbinu „dvorištu“ svetinje: „A spoljašnje dvorište hrama ostavite na miru“ napolju, i ne meri ga; jer je dat narodima, i gaziće sveti grad četrdeset dva meseca.“ „Dvorište“ označava spoljašnje dvorište koje se nalazi ispred ulaza u svetinju ili pokriveni hram. Tamo nalazimo elemente verskog rituala koji se tiču fizičkog aspekta bića. Prvo, tu je žrtvenik za žrtve na kome se spaljuju žrtvovane životinje. Od dolaska Isusa Hrista koji je došao da izvrši savršenu žrtvu, ovaj ritual je postao zastareo i završio se u skladu sa proročanstvom iz Dan. 9:27: „On će sklopiti čvrst zavet sa mnogima za jednu nedelju, a za pola nedelje će učiniti da prestanu žrtva i prinos; pustošilac će činiti najgnusnije stvari, dok ne dođe uništenje i ono što je određeno na pustošioca.“ U Jevr. 10:6 do 9, stvar je potvrđena: „Nisi uživao u žrtvama paljenicama i žrtvama za greh. Tada reko: „Evo, dolazim (u knjizi je pisano o meni) da izvršim volju tvoju, Bože.“ Nakon što je prvo rekao: „Žrtve i prinose, žrtve paljenice i žrtve za greh (koje se prinose po zakonu) nisi hteo niti si ih voleo“, zatim kaže: „Evo, dolazim da izvršim volju tvoju.“ Tako ukida prvo da bi utvrdio drugo. „Kojom voljom smo osvećeni kroz prinošenje tela Isusa Hrista jednom za svagda.“ Izgleda da je Pavle, pretpostavljeni autor ove poslanice upućene „Jevrejima“, napisao je pod diktatom Isusa Hrista; što opravdava njenu ogromnu svetlost i njenu neuporedivu preciznost. Zaista, samo je sam Isus Hristos mogao da mu kaže: „(U svitku knjige je napisano o meni)“. Ali stih 8 teksta Psalma 40 kaže: „sa svitkom knjige napisanim za mene“. Ova modifikacija se stoga može opravdati ovim ličnim delovanjem Hrista sa Pavlom, koji je ostao izolovan tri godine u Arabiji, pripremljen i direktno poučen Duhom. I podsećam vas, to je već bio slučaj sa svitkom koji je napisao Mojsije, koji ga je napisao pod diktatom Boga.

More, bazen za pranje

Drugi element dvorišta je bazen za omivanje, prefiguracija rituala krštenja. Bog mu daje ime „more“. U ljudskom iskustvu, more je sinonim za „smrt“. Ono je progutalo prepotopne ljude svojim poplavama i izazvalo smrt potapanjem svih faraonovih konjica koje su progonile Mojsija i njegov hebrejski narod. U krštenju, koje mora biti potpuno potopljeno, stari grešni čovek treba da umre da bi izašao iz vode kao novo stvorenje, iskupljeno i obnovljeno od strane Isusa Hrista, koji mu pripisuje svoju savršenu pravednost. Ali ovo je samo teorijski princip, čija će primena zavisiti od prirode kandidata koji se predstavlja. Da li on, poput Isusa, dolazi na krštenje da bi činio Božju volju? Odgovor je individualan, a Isus pripisuje ili ne pripisuje svoju pravednost, u zavisnosti od slučaja. Ono što je

sigurno jeste da će svako ko želi da čini njegovu volju poštovati sa radošću i zahvalnošću sveti božanski zakon, čije kršenje predstavlja greh. Ako mora da umre u vodi krštenja, nema ni pitanja o njegovom ponovnom rođenju u službi Hristu, osim slučajno zbog telesne slabosti ljudskog bića.

Tako, oprani od svojih grehova i obučeni u pripisanu pravednost Isusa Hrista, poput sveštenika starog zaveta, hrišćanski izabrani mogu ući u svetinju ili hram da služe Bogu u Isusu Hristu. Put istinske božanske religije tako se otkriva ovom slikovitom konstrukcijom jer su to samo simboli, stvarnost će se pojaviti u delima koja će opravdani izabrani doneti pred ljude, anđele i Boga stvoritelja.

Božji plan pretekao u slikama

U svom planu, Bog je uklonio greh izabranih kroz krv Isusa Hrista donetu na presto milosti svetinje ili svetinje nad svetinjama. Dobivši dozvolu za izuzetna iskopavanja na mestu Golgote u Jerusalemu do 1982. godine, adventistički arheolog Ron Vajat otkrio je da je Isusova krv zapravo tekla levom stranom prestola milosti koji se nalazio u podzemnoj pećini šest metara ispod krsta Hristovog raspeća; ovo se dogodilo u podnožju Golgote. U sveštenskom obredu, sveštenik smešten u svetinji okrenut je ka prestolu milosti i nebeskim stvarima postavljenim u svetinji nad svetinjama, svetinji. Kao rezultat toga, ono što je levo od čoveka je desno od Boga. Slično tome, hebrejsko pisanje se piše s desna na levo od čoveka, u pravcu sever-jug, dakle, s leva na desno od Boga. Dakle, plan dva zaveta je napisan u čitanju ove svetinje nad svetinjama, s desna na levo od čoveka; to jest, suprotno od Boga. Jevreji starog zaveta služili su Bogu pod simboličnim likom heruvima koji se nalazio u svetilištu s njihove desne strane. Tokom njihovog zaveta, krv jarca zaklanog na „Dan pomirenja“ donosila se pokropljenjem prednje strane i prestola milosti. Pokropljenje je prvosveštenik vršio sedam puta svojim prstom u pravcu istoka. Istina je da je stari zavet bio istočna faza njegovog plana spasenja. Grešnici kojima je trebalo da bude oprošteno bili su sami na Istoku, u Jerusalemu. Dana kada je Isus prolio svoju krv, ona je pala na ovaj isti presto milosti, a novi zavet, sklopljen na njegovoj krvi i njegovoj pravednosti, počeo je pod znakom drugog heruvima koji se nalazio s leve strane, na južnoj strani. Tako, viđeno od Boga, ovaj napredak je učinjen s njegove leve na njegovu „desnu“, stranu njegovog blagoslova, kao što je napisano u Psalmu 110:1: „Davidov. Psalm. Reč Jahve Gospodu mome: Sedi s moje desne strane, dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje tvojih nogu.“ I potvrđujući Jevr. 7:17, stihovi 4 do 7 precizno navode: „Jehova se zakleo i neće se pokajati: Ti si sveštenik dovek, kao Melchisedek. Gospod je s desne strane tvojoj, satrće careve u dan gneva svoga. Pravdu čini među narodima; sve je puno leševa; satrće glave po zemlji. Pije iz potoka dok ide: zato podiže glavu svoju.“ Tako, blagi, ali pravedni Isus Hristos tera rugače i buntovnike da plate cenu za svoj prezir prema uzvišenom svedočanstvu njegove saosećajne ljubavi prema njegovim otkupljenim izabranicima.

Da bi Jevreji, prilikom ulaska u dvorište ili hram, okrenuli leđa „izlazećem suncu“ koje su kroz istoriju obožavali pagani na raznim mestima na zemlji, Bog je želeo da svetište bude izgrađeno, duž svoje dužine, na osi istok-zapad. Što se tiče širine, desni zid Svetinje nad svetinjama se stoga nalazio na „severnoj“, a levi zid na „južnoj“ strani.

U Mateju 23:37, Isus je sebi dao sliku „kokoške koja krije piliće svoje pod krilima“: „Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i kamenuješ one koji su vam poslali, koliko puta sam hteo da sakupim decu tvoju, kao što kokoška sakuplja piliće svoje pod krila, i ne htedohte!“ To je ono što uče raširena

krila dva heruvima za svaki od dva uzastopna zaveta. Prema Izlasku 19:4, Bog sebe upoređuje sa „ orlom “: „ Videli ste šta sam učinio Egiptu i kako sam vas nosio na krilima orlovim i doveo vas k sebi .“ U Otkrivenju 12:14, on precizira „ velikog orla “: „ I ženi su data dva krila velikog orla, da odleti u pustinju, na svoje mesto, gde će se hraniti vreme, i vremena, i pola vremena, od lica zmije .“ Ove slike ilustruju istu stvarnost: Bog štiti one koje voli zato što ga oni vole, u dva uzastopna zaveta, pre i posle Isusa Hrista.

Konačno, simbolično, hebrejski hram je predstavljao telo Hristovo, telo izabranog i kolektivno, Hristovu Nevestu, njegovu Izabranicu, skup izabranih. Iz svih ovih razloga, Bog je ustanovio sanitarna pravila ishrane kako bi ovi različiti oblici hrama bili osvećeni i poštovani; 1. Kor. 6:19: „ Zar ne znate da je vaše telo hram Svetoga Duha koji je u vama, koga imate od Boga, i da niste svoji? “

Zlato, ništa osim zlata

Važnost ovog kriterijuma takođe mora biti naglašena: sav nameštaj i pribor, heruvimi i sami unutrašnji zidovi su napravljeni od zlata ili prekriveni kovanim zlatom. Karakteristika zlata je njegov nepromenljiv karakter; to je jedina vrednost koju mu Bog daje. Nije iznenađujuće što je zlato učinio simbolom savršene vere, čiji je jedinstveni i savršeni model bio Isus Hristos. Unutrašnjost hrama i svetinje prikazuje unutrašnji aspekt duha Isusa Hrista naseljenog osvećenjem, čistotom Svetog Duha Božjeg; njegov karakter je bio nepromenljiv i to je bio uzrok njegove pobede nad grehom i smrću. Primer koji je dao Isus predstavlja Bog kao model koji treba da oponašaju svi njegovi izabranici; to je njegov zahtev, jedini uslov da postanemo pojedinačno i kolektivno kompatibilni sa večnim nebeskim životom, platom i nagradom pobednika. Vrednosti koje su bile njegove moraju postati naše, moramo mu ličiti kao klonovi, kao što je napisano u 1. Jovanovoj 2:6: „ Ko kaže da u njemu ostaje, dužan je i sam da hodi kao što je on hodio .“ Značenje zlata nam je dato u 1. Petrovoj 1:7: „ da se vaša vera, dragocenija od zlata koje propada, ali se ognjem ispituje, nađe na hvalu, čast i slavu kada se otkrije Isus Hrist .“ Bog ispituje veru svojih izabranika. Iako nepromenljivo, zlato može da sadrži tragove nečistih materijala, i da bi se njih rešilo, mora se zagrejati i istopiti. Zgura ili nečistoće tada izlaze na površinu i mogu se ukloniti. Ovo je slika iskustva otkupljenih učenika zemaljskog života, tokom kojeg Hristos otkida zlo i očišćuje ih, podvrgavajući ih raznim iskušenjima. I samo pod uslovom njihove pobede u iskušenju, na kraju njihovog života, njihovu večnu sudbinu odlučuje veliki Sudija Isus Hristos. Ova pobeda se može postići samo uz njegovu podršku i pomoć, kao što je izjavio u Jovanu 15:5-6 i 10 do 14: „ Ja sam loza, vi ste grane. Ko ostaje u meni i ja u njemu donosi mnogo roda, jer bez mene ne možete ništa činiti. Ako ko ne ostane u meni, izbacuje se kao grana i uvene se; pa se grane skupljaju i bacaju u oganj i sagorevaju .“ Potrebna je poslušnost božanskim zapovestima: „ Ako držite moje zapovesti, ostaćete u mojoj ljubavi, kao što sam i ja držao zapovesti Oca svoga i ostajem u njegovoj ljubavi. “ Smrt za njegove prijatelje postaje savršen vrhunac standarda njegove uzvišene ljubavi: „ Ovo je moja zapovest: Ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio. Veće ljubavi niko nema od ove, da ko položi život svoj za svoje prijatelje .“ Ali ovo Isusovo priznanje je uslovno: „ Vi ste prijatelji moji ako činite ono što vam zapovedam .“

Što se tiče svećnjaka sa sedam lampi, on je bio napravljen od čistog zlata. On je tada mogao samo da simbolizuje savršenstvo Isusa Hrista. Zlato koje se tada nalazilo u crkvama rimokatolicizma je slika tvrdnje njegove lažne vere. Zato su, nasuprot tome, protestantski hramovi bili lišeni svih ukrasa, skromni i strogi. U simbolici svetinje i hrama, prisustvo zlata dokazuje da svetinja može predstavljati

samo božanskog Isusa Hrista. Ali, proširujući se, napisano je da je on Glava, glava Crkve koja je njegovo telo u Ef. 5:23-24: „Jer muž je glava ženi, kao što je Hristos glava Crkve, koja je njegovo telo, čiji je on Spasitelj.“ „Kao što se crkva pokorava Hristu, tako i žene treba da se pokoravaju svojim muževima u svemu.“ Ali onda Duh pojašnjava: „Muževi, ljubite svoje žene, kao što je i Hristos ljubio crkvu i predao sebe za nju, da je osveti, očistivši je kupanjem vode kroz reč, da je predstavi sebi u slavi, bez mrlje ili bore ili čega sličnog, nego da bude sveta i bez mane.“ „Ovo je, dakle, jasno izraženo od čega se sastoji istinska hrišćanska religija. Njen standard nije samo teorijski, već praksa primenjena u svoj svojoj stvarnosti. Potrebno je saglasnost sa standardom Njegove otkrivene „reči“; to podrazumeva poštovanje zapovesti i uredbi Božjih i poznavanje tajni otkrivenih u Njegovim proročanstvima u Bibliji. Ovaj kriterijum, „nevin ili neporočni“ izabranih, podseća se i potvrđuje u Otkrivenju 14:5 gde se „adventističkim“ svecima pripisuje istinski konačni povratak Hristov. Oni su označeni simbolom „144.000“ zapečaćenih „pečatom Božjim“ u Otkrivenju 7. Njihovo iskustvo je iskustvo celog osvećenje. Ova studija pokazuje da su skinija, svetinja, hram i svi njihovi simboli proricali Božji veliki plan spasenja. Oni su pronašli svoju svrhu i ispunjenje u manifestaciji zemaljske službe Isusa Hrista otkrivene ljudskim bićima. Dakle, odnos koji izabrani imaju sa Njim je proročanske prirode i karaktera; neznanica se oslanja na sveznajućeg Boga Tvorca; koji gradi njegovu budućnost i otkriva mu je.

Proučavanje hrama koji je sagradio car Solomon upravo nam je pokazalo da ne smemo mešati deo „hrama“ dostupan ljudima sa „svetilištem“ rezervisanim isključivo za nebeskog Boga. Kao rezultat toga, reč „svetilište“ koja se koristi umesto reči „svetost“ u Dan. 8:14 ovog puta gubi svaku legitimnost, jer se odnosi na nebesko mesto gde nije potrebno očišćenje 1843. godine. I naprotiv, reč „svetost“ se odnosi na svece koji moraju da prekinu sa praksom greha na zemlji da bi bili osvećeni, to jest, izabrani za izbor od strane Boga.

Po smrti Isusa Hrista, zavesa koja je odvajala „hram“ od „svetilišta“ bila je rastrgnuta od strane Boga, ali samo molitve svetaca bi dobile duhovni pristup nebeskom svetilištu gde bi Isus zastupao njihova interesovanja. Hramski deo je trebalo da nastavi svoju ulogu kao mesto sabiranja izabranih na zemlji. Isto se dogodilo 1843. godine, princip je obnovljen. „Hram“ svetaca je ostao na zemlji, a u „svetilištu“, koje je bilo jedinstveno nebesko, Hristovo zastupništvo je zvanično nastavljeno samo u ime izabranih adventističkih izabranika. Stoga više nema „svetilišta“ na zemlji u novom zavetu, gde njegov simbol nestaje. Ostaje samo duhovni „hram“ otkupljenih izabranika.

Jedine nečistoće koje su zahtevale čišćenje bili su gresi ljudi na zemlji, jer nijedan od njihovih grehova nije oskrnavio nebo. Samo prisustvo đavola i njegovih pobunjenih demona moglo je to da učini, i stoga, pobedonosno, u Mihailu, Isus Hristos ih je izbacio iz neba i bacio ih na zemlju greha gde moraju ostati do svoje smrti.

Ostaje još jedna stvar koju treba razumeti nakon diskusije o simbolici svetosti. Koliko god ovi simboli bili sveti, oni su samo materijalne stvari. Prava svetost je u životu, zbog čega je Isus Hrist bio više od hrama, koji je sam po sebi postojao isključivo da bi bio dom Božjeg zakona, slike njegovog karaktera i njegove pravde koju je uvredio zemaljski grešnik. Bog je ove stvari ostvario preko Mojsija i svojih radnika isključivo da bi služio kao podrška učenju svojih izabranika. Da bi izbegao idolopokloničko ponašanje, Bog je ovlastio čoveka, svog slugu, Rona Vajata, da pronađe i dodirne kovčeg njegovog svedočanstva 1982. godine. Jer „svedočanstvo Isusovo“, koje „je duh proroštva“, daleko je superiornije i korisnije za njega, jer je on lično došao da otkrije značenje plana spasenja

pripremljenog za njegove izabrane na zemlji. Ronu Vajatu je bilo dozvoljeno da snimi kako anđeli iznose Deset zapovesti iz kovčega, ali je odbio da zadrži film. Ove činjenice dokazuju da je Bog unapred znao za svoje odbijanje, ali ovaj izbor nas štiti od idolopoklonstva koje bi takav snimak mogao da izazove kod nekih od Njegovih ranjivijih izabranika. Ova stvarnost nam je otkrivena, kako bismo je čuvali u mislima naših srca kao slatku privilegiju koju nam je dao naš Ljubavni Bog.

Razdvajanja u Knjizi Postanja

Sada kada nam je proučavanje ove knjige otkrilo tajne skrivene u proročanstvima Danila i Otkrivenja, moram vas sada upoznati sa proročanstvima otkrivenim u knjizi Postanja, reči koja znači „početak“.

Pažnja!!! Svedočanstvo koje ćemo prikupiti u ovoj studiji knjige Postanja dolazi direktno iz usta Boga koji ga je diktirao svom sluzi Mojsiju. Neverovanje u ovaj izveštaj predstavlja najveću uvredu koja se može direktno uputiti Bogu, uvredu koja definitivno zatvara vrata neba jer otkriva potpuno odsustvo „vere, bez koje je nemoguće ugoditi Bogu“, prema Jevrejima 11:6.

U prologu svoje Apokalipse, Isus je snažno naglasio ovaj izraz: „Ja sam Alfa i Omega, početak i kraj“, koji ponovo citira na kraju svog Otkrivenja u Otkrivenju 22:13. Već smo primetili proročki karakter knjige Postanja, posebno u vezi sa sedmodnevnom nedeljom koja proriče sedam hiljada godina. Ovde pristupam ovoj knjizi Postanja iz perspektive teme „razdvajanja“, koja je posebno karakteriše, kao što ćemo videti.

Postanje 1

Prvi dan

Postanje 1:1: „U početku stvori Bog nebo i zemlju.“

Kao što reč „početak“ ukazuje, „zemlju“ je zaista stvorio Bog kao centar i osnovu nove dimenzije, paralelne oblicima nebeskog života koji su joj prethodili. Da upotrebimo sliku slikara, na njemu je da stvori i sprovede realizaciju nove slike. Ali, napominjimo već da su, od svog nastanka, „nebesa i zemlja“ odvojeni. „Nebesa“ označavaju prazan, mračan i beskonačan međuzvezdani kosmos; a „zemlja“ se tada pojavljuje u obliku lopte prekrivene vodom. „Zemlja“ nije imala pretpostavku nedelji stvaranja, jer je stvorena na početku ili „započetku“ stvaranja ove specifične zemaljske dimenzije. Ona dolazi iz ništavila i poprima oblik po Božjem naređenju da bi ispunila ulogu koja je postala neophodna zbog slobode koja je u poreklu greha koji je na nebu počinilo njegovo prvo stvorenje; onaj koga Isaija 14:12 naziva „jutarnjom zvezdom“ i „sinom zore“ postao je Satana otkako je osporio Božji autoritet. Od tada je on vođa postojećeg nebeskog pobunjeničkog tabora i budućeg zemaljskog tabora.

Post. 1:2: „Zemlja beše bez oblika i prazna, i tama beše nad bezdanom, i Duh Božiji lebdeše nad vodama .“

Baš kao što slikar počinje nanošenjem osnovnog premaza na platno, Bog predstavlja situaciju koja vlada u već stvorenom nebeskom životu i zemaljskom životu koji će stvoriti. On tako rečju „tama“ označava sve što nije u njegovom odobravanju, što će nazvati „svetlost“ u apsolutnoj suprotnosti. Primitimo vezu koju ovaj stih uspostavlja između reči „tama“, uvek u množini jer su njeni aspekti toliko višestruki, i reči „bezdan“, koja označava zemlju koja ne nosi oblik života. Bog je koristio ovaj simbol da označi svoje neprijatelje: „bezbožne“ revolucionare i slobodne mislioce u Otkrivenju 11:7 i pobunjenike papskog katolicizma u Otkrivenju 17:8. Ali, pobunjeni protestanti su im se pridružili 1843. godine, prelazeći redom pod vlast Satane, „anđela bezdana“ iz Otkrivenja 9:11; kojima se pridružio neverni adventizam 1995. godine.

Na slici datoj u ovom stihu, vidimo da „tama“ odvaja „Duha Božjeg“ od „voda“ koje će simbolično prorokovati, u Danilu i Otkrivenju, mnoštvo „ljudi, plemena i jezika“ pod simbolima „mora“ u Dan. 7:2-3 i Otkr. 13:1, i pod simbolima „reka“ u Otkr. 8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Razdvajanje će uskoro biti pripisano prvobitnom „grehu“ koji će počiniti Eva i Adam. Kao i na datoj slici, Bog se nalazi rame uz rame sa svetom tame vezanim za pobunjene anđele koji slede Satanu u njegovom izboru da ospori Božji autoritet.

Post. 1:3: „I reče Bog: Neka bude svetlost! “ I bi svetlost .

Bog postavlja svoj standard „dobra“ prema svom suverenom sudu. Ova opcija „dobra“ je vezana za reč „svetlost“ zbog njenog slavnog aspekta, vidljivog svima i od svih, jer dobro ne stvara „sramotu“ koja navodi čoveka da se krije kako bi izvršio svoja zla dela. Ovu „sramotu“ će Adam osetiti nakon greha prema Post. 3, u poređenju sa Post. 2:25.

Post. 1:4: „I vide Bog svetlost da je dobra; i rastavi Bog svetlost od tame .“

Ovo je prvi sud koji je Bog izrazio. On otkriva njegov izbor dobra, izazvan rečju „svetlost“, i njegovu osudu zla, označenu rečju „tama“.

Bog nam otkriva svrhu svog zemaljskog stvaranja i samim tim konačni rezultat koji će njegov plan postići: definitivno odvajanje onih koji vole njegovu „svetlost“ od onih koji preferiraju „tamku“. „Svetlost i tama“ su dva izbora omogućena principom slobode koju je Bog želeo da da svim svojim nebeskim i zemaljskim stvorenjima. Ova dva suprotstavljena tabora na kraju imaju dva vođe: Isusa Hrista za „svetlost“ i Satanu za „tamku“. I ova dva suprotstavljena tabora, poput dva pola Zemlje, takođe će imati dva različita apsolutna cilja; izabrani će živeti večno u svetlosti Božjoj prema Otkr. 21:23; i uništeni Hristovim povratkom, pobunjenici će završiti u stanju „praha“ na pustoj zemlji koja je ponovo postala „bezdan“ iz Postanja 1:2. Vaskrsli za sud, biće definitivno uništeni, budući progutani u „jezeru ognjenom“ „druge smrti“ prema Otkr. 20:15.

Post. 1:5: „I nazva Bog svetlost Dan, a tamu nazva Noć. I bi večer i bi jutro, dan prvi .“

Ovaj „prvi dan“ Stvaranja posvećen je definitivnom razdvajanju dva tabora formirana izborima „svetlosti i tame“ koji će se sukobiti na zemlji do konačne pobede Isusa Hrista i obnove zemaljskog stvaranja. „Prvi dan“ je stoga „obeležen“ ovlašćenjem koje Bog daje pobunjenicima da se bore protiv njega tokom „sedam hiljada“ godina prorečenih celom nedeljom. Stoga je savršeno pogodan

da postane znak , odnosno „ žig “ lažnog božanskog obožavanja koje se nalazilo tokom šest milenijuma među paganskim narodima ili nevernim Jevrejima, ali posebno u hrišćanskoj eri, od usvajanja „dana Nepobedivog Sunca“ kao nedeljnog dana odmora koji je nametnula carska vlast Konstantina I , 7. marta 321. godine. Dakle, od ovog datuma, sadašnja „hrišćanska“ nedelja postala je „ žig zveri “ prateći versku podršku koju joj je pružila papska rimokatolička vera od 538. godine. Jasno je da je „alfa “ Knjige Postanja imala mnogo toga da ponudi vernim slugama Isusa Hrista „ omega “ vremena. I nije gotovo.

Drugi dan

Post. 1:6: „ I reče Bog: Neka bude svod posred vode, i neka deli vodu od vode .“

I ovde se ponovo radi o razdvajanju : „ vode od voda “. Radnja proriče razdvajanje Božjih stvorenja simbolizovanih „vodama “ . Ovaj stih potvrđuje prirodno razdvajanje nebeskog života od zemaljskog života i u oba, razdvajanje „sinova Božjih“ od „sinova đavolskih“ koji su ipak pozvani da koegzistiraju zajedno do suda obeleženog smrću Isusa Hrista za zle pobunjene anđele i do povratka u slavi Isusa Hrista za Zemljane. Ovo razdvajanje će opravdati činjenicu da će čovek biti stvoren malo inferiornijim od nebeskih anđela, jer će mu nebeska dimenzija biti nedostupna. Istorija Zemlje biće istorija dugog sortiranja do njenog kraja. Greh je uspostavio nered, a Bog organizuje ovaj nered selektivnim sortiranjem.

Post. 1:7: „ I stvori Bog svod, i odvoji vodu koja je pod svodom od vode koja je nad svodom. I bi tako .“

Data slika razdvaja zemaljski život prorečen „ vodama koje su dole “ od nebeskog života koji je „ iznad svoda “.

Post. 1:8: „ I nazva Bog svod Nebo; i bi večer i bi jutro, dan drugi .“

Ovo nebo označava atmosferski sloj koji, formiran od dva gasa (vodonika i kiseonika) koji čine vodu, okružuje celu površinu Zemlje i koji nije prirodno dostupan čoveku. Bog ga povezuje sa prisustvom nevidljivog nebeskog života, što je slučaj jer će sam đavo dobiti ime „ kneza vlasti vazduha “ u Ef. 2:2: „... u kome ste nekada živeli po običaju ovoga sveta, po knezu vlasti vazduha, duhu koji sada deluje u sinovima protivljenja “; stav koji je već imao u nebeskom svetu.

Treći dan

Post. 1:9: „I reče Bog: Neka se sakupe vode koje su pod nebom na jedno mesto, i neka se pokaže kopno. I bi tako .“

Do ovog trenutka, „ vode “ su prekrivale celu zemlju, ali još uvek nisu sadržale nikakav oblik morskog života koji bi bio stvoren petog dana . Ova preciznost će dati svu svoju autentičnost dejstvu potopa iz

Postanja 6, koji će moći da proširi oblik morskog života na potopljenu zemlju; što će opravdati kasnije pronalaženje morskih fosila i školjki tamo.

Post. 1:10: „ Bog nazva suvo zemljište zemljom, a sakupljene vode nazva morima. I vide Bog da je dobro .“

Ovo novo razdvajanje Bog smatra „ dobrim “ jer, s druge strane okeana i kontinenata, on ovim dvama terminima „ more i kopno “ daje ulogu dva simbola koji će respektivno označiti Katoličku hrišćansku crkvu i Protestantsku hrišćansku crkvu koja je nastala iz prve pod imenom Reformisane crkve. Njihovo razdvajanje , sprovedeno između 1170. i 1843. godine, stoga Bog smatra „ dobrim “. A njegovo ohrabrenje za njegove verne sluge vremena Reformacije otkriveno je u Otkrivenju 2:18 do 29. U ovim stihovima nalazimo ovo važno pojašnjenje stihova 24 i 25 koji svedoče o izuzetnoj privremenoj situaciji: „ Vama, svima koji ste u Tijatiri, koji nemate ovu nauku i koji ne poznajete dubine Satane, kako ih nazivaju, kažem vam: ne stavljam na vas nikakvo drugo breme ;“ „ Samo ono što imaš, drži to dok ne dođem .“ Još jednom, ovim grupisanjem, Bog uvodi red u nered koji su stvorili pobunjeni anđeoski i ljudski duhovi. Zapazimo ovo drugo učenje, „ zemlja “ će dati svoje ime celoj planeti jer je „ suvo “ pripremljeno da bude prirodno okruženje života čoveka za koga je ovo stvaranje stvorio Bog. Pošto je morska površina četiri puta veća od površine suvog kopna, planeta je mogla da dobije ime „ more “ koje je bolje zaslužno, ali ne i opravdano u božanskom planu. Reči ove „izreke“: „ptice jednog pera se okupljaju i ptice jednog pera se okupljaju“, nalaze se u ovim grupama. Dakle, između 1170. i 1843. godine, verni i mirni protestanti su spašeni Hristovom pravednošću koja im je izuzetno pripisana bez poslušnosti subotnjem odmoru pravog sedmog dana: subote. I upravo je zahtev za ovim odmorom ono što čini „ zemlju “ simbolom lažne hrišćanske vere od 1843. godine, prema Danilu 8:14. Dokaz ovog božanskog suda pojavljuje se u Otkr. 10:5, budući da Isus stavlja „ noge svoje “ na „ more i zemlju “ da bi ih satio svojim gnevom.

Post. 1:11: „ I reče Bog: Neka zemlja pusti zelenilo, bilje što nosi seme, i drveće voćno što donosi plod po vrsti svojoj, u kome je seme njihovo, na zemlji. I bi tako .“

Potvrđuje se prioritet koji je Bog dao suvom zemljištu: prvo, ono dobija moć da „ rađa “ „ vegetaciju, biljke koje donose seme, voćke koje donose plodove po svojim vrstama “; sve stvari proizvedene prvo za potrebe čoveka, a zatim za zemaljske i nebeske životinje koje će ga okruživati. Ove zemaljske proizvode Bog će koristiti kao simbolične slike da otkrije svoje lekcije svojim slugama. Čovek, poput „ drveta “, donosiće plodove, dobre ili loše.

Post. 1:12: „ I zemlja izvadiše zelenilo, bilje što rađa seme po vrsti svojoj, i drveće što rađa plod u kome je seme njihovo po vrsti svojoj. I vide Bog da je dobro .“

Ovog trećeg dana , nijedna mana ne ukaljava delo koje je Bog stvorio, priroda je savršena, to jest, ocenjena je kao „ dobra “. U savršenoj atmosferskoj i zemaljskoj čistoti, zemlja umnožava svoje proizvode. Plodovi su namenjeni bićima koja će živeti na zemlji: ljudima i životinjama koji će zauzvrat proizvoditi plodove u skladu sa svojom ličnošću.

Post. 1:13: „ I bi večer, i bi jutro, dan treći .“

Četvrti dan

Post. 1:14: „ I reče Bog: Neka budu svetlila na svodu nebeskom da dele dan od noći, i neka budu znaci i vremenima i danima i godinama .“

novo razdvajanje : „ dan od noći “. Do ovog četvrtog dana, nebesko telo nije imalo dnevnu svetlost. Razdvajanje dana i noći već je postojalo u virtuelnom obliku koji je stvorio Bog. Da bi svoje stvaranje učinio nezavisnim od svog prisustva, Bog će četvrtog dana stvoriti nebeska tela koja će ljudima omogućiti da uspostave kalendare na osnovu položaja ovih tela u međuzvezdanom kosmosu. Tako će se pojaviti znaci Zodijaka, astrologija pre svog vremena, ali bez trenutnog proricanja koje je vezano za nju, odnosno astronomije.

Post. 1:15: „ I neka budu svetlila na svodu nebeskom da obasjavaju zemlju. “ I bi tako.

„ Zemlja “ mora biti osvetljena „ danom “ kao i „ noću “, ali „ svetlost “ „ dana “ mora nadmašiti svetlost „ noći “ jer je to simbolička slika Boga istine, tvorca svega što živi. A sukcesija u redosledu „ noć dan “ proriče njegovu konačnu pobedu protiv svih njegovih neprijatelja koji su takođe i neprijatelji njegovih voljenih i blagoslovenih izabranika. Ova uloga „ osvetljavanja zemlje “ daće ovim zvezdama simboličko značenje verskog čina koji uči istine ili laži predstavljene u ime Boga tvorca.

Post. 1:16: „ I stvori Bog dva velika svetlila: veće svetlilo da upravlja danom, i manje svetlilo da upravlja noću, i zvezde .“

Obratite pažnju na ovaj detalj: pominjanjem „ sunca “ i „ meseca “, „ dva velika svetila “, Bog označava sunce izrazom „ najveće “, dok pomračenja to dokazuju, dva solarna i lunarna diska nam se čine iste veličine, jedan recipročno pokriva drugi. Ali Bog koji ga je stvorio zna pre čoveka da je njegov mali izgled posledica njegove udaljenosti od Zemlje, sunce je 400 puta veće, ali 400 puta dalje od meseca. Ovom preciznošću on potvrđuje i utvrđuje svoju vrhovnu titulu Boga stvaraoca. Štaviše, na duhovnom nivou, on otkriva svoju neuporedivu „ veličinu “ u poređenju sa malom veličinom meseca , simbola noći i tame. Primena ovih simboličkih uloga odnosiće se na Isusa Hrista nazvanog „ svetlošću “ u Jovanu 1:9: „ Ova svetlost beše istinita svetlost, koja, dolazeći na svet, prosvetljuje svakog čoveka “. Primetimo da je drevni zavet telesnog jevrejskog naroda, izgrađen na lunarnom kalendaru, stavljen pod znak „mračne“ ere; to je sve do prvog i drugog Hristovog dolaska. Baš kao što je proslava „praznika mladog meseca“, trenutak kada mesec koji nestaje postaje nevidljiv, proreklia dolazak solarne ere Hrista, koju Mal. 4:2 upoređuje sa „ suncem pravednosti “: „ Ali vama koji se bojite imena mojega, obasjaće se Sunce pravednosti sa isceljenjem u krilima svojim; izaći ćete i skakaćete kao telad iz štale ,...“. Nakon drevnog jevrejskog zaveta, „ mesec “ je postao simbol lažne hrišćanske vere, sukcesivno katoličke od 321. i 538. godine, zatim protestantske od 1843. godine, i... institucionalne adventističke od 1994. godine.

Stih takođe evocira „ zvezde “. Njihova svetlost je slaba, ali su toliko brojne da ipak osvetljavaju nebo zemaljskih noći. „ Zvezda “ tako postaje simbol verskih glasnika koji ostaju da stoje ili koji padaju poput znaka „ šestog pečata “ iz Otkrivenja 6:13 u kojem pad zvezda dolazi da prorekne 13. novembra 1833. izabranima masovni pad protestantizma za 1843. godinu. Ovaj pad se paralelno

odnosio i na Hristove glasnike, primaocje poruke „Sarda“ kojima Isus izjavljuje: „Vi prolazite kao živi, a mrtvi ste.“ Ovaj pad se pominje u Otkrivenju 9:1: „Peti anđeo zatrubi. I videh zvezdu gde je pala s neba na zemlju, i dat joj se ključ od bezdana.“ Pre pada protestanata, Otkrivenje 8:10 i 11 evocira katoličanstvo koje je Bog definitivno osudio: „Treći anđeo zatrubi. I pade s neba velika zvezda, koja gore kao baklja, i pade na trećinu reka i na izvore voda.“ Stih 11 joj daje ime „Apsent“: „Ime te zvezde je Apsent; i trećina voda se pretvori u pelin, i mnogi ljudi pomreše od voda, jer se zagorčашe.“ To je potvrđeno u Otkrivenju 12:4: „Njegov rep odnese trećinu zvezda nebeskih i baci ih na zemlju. Aždaja stade pred ženu koja će roditi, da proždere njeno dete kad se porodi.“ Verski glasnici će tada biti žrtve pogubljenja francuskih revolucionara u Otkrivenju 8:12: „Četvrti anđeo zatrubi. I trećina sunca bi udarena, i trećina meseca, i trećina zvezda, tako da se trećina njih pomrači, i dan nije sijao trećinu svoje dužine, a tako ni noć.“ Mete slobodoumnih revolucionara koji su neprijateljski nastrojeni prema svim oblicima religije su takođe, uvek delimično (trećina), „sunce“ i „mesec“.

U Post. 15:5, „zvezde“ simbolizuju „potomstvo“ obećano Avramu: „I izvede ga i reče: Pogledaj sada na nebo i izbroj zvezde, ako ih možeš izbrojati. I reče mu: Tako će biti tvoje potomstvo.“ Budi oprezan! Poruka ukazuje na veliki broj, ali ništa ne govori o kvalitetu vere ovog mnoštva u kome će Bog naći „mnogo zvanih, a malo izabranih“ prema Mateju 22:14. „Zvezde“ ponovo simbolizuju izabrane u Dan. 12:3: „I oni koji su mudri sijaće kao sjaj nebeski, i oni koji mnoge obrate pravednosti kao zvezde u vekove vekova.“

Post. 1:17: „I Bog ih postavi na svod nebeski da obasjavaju zemlju.“

Ovde vidimo, iz duhovnog razloga, Božje insistiranje na ovoj ulozi zvezda: „da osvetljavaju zemlju“.

Post. 1:18: „da vladaju danom i noću, i da rastavljaju svetlost od tame. I vide Bog da je dobro.“

Ovde Bog potvrđuje duhovnu simboličku ulogu ovih zvezda povezujući „dan i svetlost“ s jedne strane i „noć i tamu“ s druge strane.

Post. 1:19: „I bi večer, i bi jutro, dan četvrti.“

Zemlja sada može da koristi sunčevu svetlost i toplotu kako bi osigurala svoju plodnost i proizvodnju biljne hrane. Ali uloga sunca će postati važna tek nakon greha koji su počinili Eva i Adam. Do ovog tragičnog trenutka, život se oslanjao na čudesnu moć Božje stvaralačke moći. Zemljanski život je organizovan od strane Boga za ovo vreme kada će greh pogoditi zemlju svim svojim prokletstvom.

Peti dan

Post. 1:20: „I reče Bog: Neka se vode napune živim stvorenjima, i ptice neka lete iznad zemlje pod nebeskim prostorom.“

Ovog petog dana, Bog daje „vodama“ moć da „proizvode u izobilju žive životinje“ toliko brojne i raznovrsne da savremena nauka ima poteškoća da ih sve izbroji. Na dnu ponora, u potpunom mraku, otkrivamo nepoznati oblik života sitnih fluorescentnih životinja koje trepću, trepću i menjaju intenzitet svetlosti, pa čak i boju. Slično tome, nebesko prostranstvo će dobiti animaciju leta „ptica“.

Ovde se pojavljuje simbol „ krila “ koja omogućavaju kretanje u vazduhu krilatim telesnim životinjama. Simbol će biti vezan za nebeske duhove kojima nije potreban jer nisu podložni zemaljskim i nebeskim fizičkim zakonima. A u krilatim vrstama zemlje, Bog će sebi pripisati lik „orla “ koji se uzdiže najviši među svim vrstama ptica i letećih životinja. „ Orao “ takođe postaje simbol carstva, kralja Navuhodonosora u Dan. 7:4 i Napoleona I u Otkr. 8:13: „ Pogledah i čuh orla gde leti posred neba i viče snažnim glasom: Teško, teško, teško stanovnicima zemlje zbog ostalih glasova trube tri anđela koji će zatrubiti! “ Pojava ovog carskog režima prorekla je tri velika „ nevolja “ koja će pogoditi stanovnike zapadnih zemalja pod simbolom poslednje tri „ trube “ iz Otkr. 9 i 11, od 1843. godine, datuma kada je dekret iz Dan. 8:14 stupio na snagu.

Osim „orla “, ostale „ ptice nebeske “ simbolizovaće nebeske anđele, dobre i zle.

Post. 1:21: „ I stvori Bog velike morske životinje i sva živa bića što se miču, koje vode iznesoše izobilno, po vrstama njihovim; i sve krilate ptice po vrstama njihovim. I vide Bog da je dobro .“

Bog priprema morski život za stanje greha, vreme kada će „ veće ribe “ učiniti manje svojom hranom; to je programirana sudbina i korisnost njihovog obilja u svakoj vrsti. „ Krilate ptice “ neće izbeći ovaj princip jer će se i one međusobno ubijati za hranu. Ali pre greha, nijedna morska životinja ili ptica ne naudi drugoj; život ih sve oživljava i one koegzistiraju u savršenoj harmoniji. Zato Bog ocenjuje situaciju kao „ dobru “. Morske „ životinje “ i „ ptice “ igraće simboličku ulogu nakon greha. Smrtonosne borbe između vrsta će tada dati „ moru “ značenje „smrti“ koje mu Bog daje u ritualu pranja jevrejskih sveštenika. Baca koja se koristi u ovu svrhu dobiće ime „ more “ u znak sećanja na prelazak „Crvenog mora“, a obe stvari su prefiguracija hrišćanskog krštenja. Dakle, dajući joj ime „ zver koja izlazi iz mora “ u Otkrivenju 13:1, Bog identifikuje rimokatoličku religiju i monarhiju koja je podržava kao skup „mrtvih“ ljudi koji ubijaju i proždiru svoje bližnje poput riba „morskih “. Slično tome, orlovi, jastrebovi i sokolovi će proždirati golubove i gugutke zbog greha Eve i Adama i daleko većeg broja njihovih ljudskih potomaka do Hristovog slavnog povratka.

Post. 1:22: „ I blagoslovi ih Bog govoreći: Rađajte se i množite se, i napunite vode u morima; i ptice neka se množe na zemlji .“

Božji blagoslov se ostvaruje kroz umnožavanje, u ovom kontekstu morskih životinja i ptica, ali uskoro i ljudi. Crkva Hristova je takođe pozvana da umnoži broj svojih sledbenika, ali ovde Božji blagoslov nije dovoljan, jer Bog poziva, ali nikoga ne primorava da odgovori na njegovu ponudu spasenja.

Post. 1:23: „ I bi večer i bi jutro, dan peti .“

Napominjemo da je morski život stvoren petog dana, dakle odvojen od stvaranja kopnenog života, zbog svoje duhovne simbolike koja se odnosi na prvi oblik prokletog i otpadničkog hrišćanstva; koje će predstavljati katoličku religiju Rima od 7. marta 321. godine, datuma usvajanja lažnog paganskog dana odmora, prvog dana i „dana sunca“, kasnije preimenovanog u nedelju, odnosno dan Gospodnji. Ovo objašnjenje potvrđuje pojava rimokatolicizma tokom 5. milenijuma i protestantizma koji se pojavljuje tokom 6. milenijuma .

Post. 1:24: „ I reče Bog: Neka zemlja pusti iz sebe duše žive po vrstama njihovim, stoku i životinje koje se gmižu, i zveri zemaljske po vrstama njihovim. “

Šesti dan obeležava stvaranje zemaljskog života koji, nakon mora, „ proizvodi žive životinje “ „... prema vrstama njihovim, od stoke, od gmizavaca i od zveri zemaljskih, prema vrstama njihovim . “ Bog pokreće proces razmnožavanja svih ovih živih bića . Ona će se proširiti po zemlji.

Post. 1:25: „ I stvori Bog zveri zemaljske po vrstama njihovim, i stoku po vrstama njenim, i sve što se miče po zemlji po vrstama njihovim; i vide Bog da je dobro .“

Ovaj stih potvrđuje radnju naredbenu u prethodnom. Hajde da ovog puta napomenemo da je Bog tvorac i upravnik ovog kopnenog životinjskog života proizvedenog na zemlji. Kao i kod onih u moru, kopnene životinje će živeti u harmoniji do vremena ljudskog greha. Bog smatra ovo životinjsko stvaranje „ dobrim “ u kojem su stvorene simboličke uloge i koristiće ih u svojim proročkim porukama nakon uspostavljanja greha. Među gmizavcima, „ zmija “ će igrati glavnu ulogu kao medijum koji podstiče greh, a koristi ga đavo. Nakon greha, životinje na zemlji će uništavati jedna drugu vrstu protiv druge vrste. I ova agresivnost će opravdati, u Otkrivenju 13:11, naziv „ zver koja izlazi iz zemlje “ koji označava protestantsku religiju u njenom poslednjem statusu, prokletu od Boga u kontekstu konačnog testa adventističke vere opravdanog istinskim povratkom Isusa Hrista planiranim za proleće 2030. Međutim, napomenimo da protestantizam nosi ovu kletvu koju mnoštvo ignoriše od 1843. godine.

Post. 1:26: „ I reče Bog: Da načinimo čoveka po obličju našem, po podobiju našem; i neka bude gospodar ribama morskim i pticama nebeskim i stokom i celom zemljom i svim životinjama što se miču po zemlji .“

Rekavši „ Stvorimo “, Bog povezuje sa svojim stvaralačkim delom verni anđeoski svet koji svedoči njegovom delovanju i okružuje ga punim entuzijazma. Pod temom razdvajanja , ovde, grupisano u 6. dan , stvaranje kopnenih životinja i stvaranje čoveka koje je prizvano u ovom stihu 26, broj imena Božijeg, to jest, broj dobijen sabiranjem četiri hebrejska slova „Jod = 10 +, He = 5 +, Vav = 6 +, He = 5 = 26“; slova koja čine njegovo transliterovano ime „JaHveH“. Ovaj izbor je još opravdaniji jer, „ stvoren po liku Božijem “, „ čovek “ Adam dolazi da ga simbolično predstavi u zemaljskom stvaranju kao sliku Hrista. Bog mu daje njegov fizički i mentalni aspekt, to jest sposobnost da rasuđuje između dobra i zla, što će ga učiniti odgovornim. Stvoren istog dana kao i životinje, „ čovek “ će dobiti izbor svog „ slika “: Bog ili životinja, to jest „ zver “. Sada, dozvoljavajući sebi da ih zavede „životinja“, „ zmija “, Eva i Adam će se odvojiti od Boga i izgubiti svoju „ sličnost “. Dajući čoveku vlast nad „ gmizavcima koji gmižu po zemlji “, Bog poziva čoveka da dominira „zmijom“ i stoga da ne dozvoli da ga on uči. Nažalost, Eva će biti izolovana i odvojena od Adama kada bude zavedena i krivom okarakterisana za greh neposlušnosti.

Bog poverava čoveku celokupno svoje zemaljsko stvorenje sa životima koje ono sadrži i proizvodi u morima, na zemlji i na nebu.

Post. 1:27: „ I stvori Bog čoveka po liku svome, po liku Božjem stvori ga; muškarca i ženu stvori ih .“

Šesti dan traje kao i ostali, 24 sata, i čini se da su stvaranje muškarca i žene ovde grupisano u edukativne svrhe sumiranja njihovog stvaranja. Zaista, Postanje 2 se bavi ovim stvaranjem čoveka otkrivajući mnoge radnje koje su verovatno izvršene tokom nekoliko dana. Priča u ovom 1. poglavlju tako dobija normativni karakter otkrivajući simboličke vrednosti koje je Bog želeo da da prvih šest dana u nedelji.

Ova nedelja je još simboličnija jer prikazuje Božji plan spasenja. „Čovek“ simbolizuje i prorokuje Hrista, a „žena“ simbolizuje „Izabranu Crkvu“ koja će biti uzdignuta od njega. Štaviše, pre greha, stvarno vreme nema značaj jer se u stanju savršenstva vreme ne računa, a odbrojanje „6.000 godina“ počće u prvom proleću obeleženom prvim ljudskim grehom. U savršenoj pravilnosti, noći od 12 sati i dani od 12 sati neprekidno se smenjuju. U ovom stihu, Bog naglašava sličnost čoveka stvorenog po sopstvenoj slici. Adam nije slab; on je pun snage i stvoren je sposoban da se odupre iskušenjima đavola.

Post. 1:28: „ I blagoslovi ih Bog, i reče im Bog: Rađajte se i množite se, i napunite zemlju, i vladajte njome, i budite gospodari ribama morskim i pticama nebeskim i svim živim stvorenjima što se miču po zemlji .“

Poruka je upućena od Boga celom čovečanstvu, čiji su Adam i Eva originalni uzori. Kao i životinje, oni su zauzvrat blagosloveni i ohrabreni da se razmnožavaju kako bi umnožili ljudska bića. Čovek od Boga dobija vlast nad životinjskim stvorenjima, što znači da ne sme dozvoliti da njime dominiraju, iz sentimentalnosti i emocionalne slabosti. Ne sme im nauditi, već sme živeti u harmoniji sa njima. Ovo, u kontekstu koji prethodi prokletstvu greha.

Post. 1:29: „ I reče Bog: Evo, dao sam vam svaku biljku što nosi seme, koja je po celoj zemlji, i svako drvo u kome je plod drveta što nosi seme; to će vam biti za hranu .“

U svom stvaranju biljaka, Bog otkriva svu svoju dobrotu i velikodušnost umnožavajući broj semena svake vrste biljaka, voćaka, žitarica, začina i povrća. Bog čoveku nudi model savršene ishrane koja promoviše dobro fizičko i mentalno zdravlje povoljno za ceo organizam i ljudsku dušu, i danas kao i u vreme Adama. Ovu temu Bog predstavlja od 1843. godine kao zahtev svojim izabranicima i ona dobija još veći značaj u našim poslednjim danima kada je hrana žrtva hemije, đubriva, pesticida i drugih stvari koje uništavaju život umesto da ga promovišu.

Post. 1:30: „ I svakoj zveri zemaljskoj, i svakoj ptici nebeskoj, i svemu što se miče po zemlji, u čemu ima života, dao sam svaku zelenu travu za hranu. I tako je bilo .“

Ovaj stih predstavlja ključ koji opravdava mogućnost ovog harmoničnog života. Sva živa bića su vegani, tako da nemaju razloga da nanose jedna drugima štetu. Nakon greha, životinje će najčešće napadati jedna drugu zbog hrane, a smrt će ih tada sve pogoditi na ovaj ili onaj način.

Post. 1:31: „ I vide Bog sve što je stvorio, i gle, beše veoma dobro. I bi večer i bi jutro, dan šesti .“

Na kraju šestog dana , Bog je zadovoljan svojim stvaranjem koje je, prisustvom čoveka na zemlji, ovog puta procenjeno kao „ vrlo dobro “, dok je bilo „ dobro “ tek na kraju petog dana .

Božja namera da odvoji prvih 6 dana u nedelji od 7. pokazuje se njihovim grupisanjem u ovom 1. poglavlju Knjige Postanja. Na ovaj način, on priprema strukturu 4. zapovesti svog božanskog zakona,

koju će u njihovo vreme predstaviti Jevrejima oslobođenim iz egipatskog ropstva. Od Adama, ljudska bića su imala 6 od 7 dana, svake nedelje, da se bave svojim zemaljskim poslovima. Za Adama, stvari su dobro počele, ali nakon što je stvorena od njega, žena, njegova „ pomoćnica “ koju je Bog dao, uneće greh u zemaljsko stvaranje, kao što će otkriti 3. knjiga Postanja. Iz ljubavi prema svojoj ženi, Adam će zauzvrat jesti zabranjeno voće i ceo par će se naći pogođen prokletstvom greha. U ovoj akciji, Adam proriče Hrista koji će doći da podeli i plati umesto njega krivicu svoje voljene Izabrane Crkve. Njegova smrt na krstu, u podnožju gore Golgote, iskupiće počinjeni greh i, pobedivši greh i smrt, Isus Hristos će dobiti pravo da dozvoli svojim izabranicima da imaju koristi od njegove savršene pravde. On im tako može ponuditi večni život izgubljen od Adama i Eve. Izabrani će zajedno ući u ovaj večni život na početku 7. milenijuma , tada će se ispuniti proročka uloga Subote. Stoga možete razumeti zašto je ova tema ostatka 7. dana predstavljena u 2. poglavlju Knjige Postanja, odvojeno od prvih 6 dana grupisanih zajedno u 1. poglavlju.

Postanje 2

Sedmi dan

Post. 2:1: „ Tako su svršeni nebesa i zemlja i sva vojska njihova .“

Prvih šest dana je odvojeno od „ sedmog “ jer se Božje stvaralačko delo na zemlji i nebesima bliži kraju. To je važno za postavljanje temelja života stvorenog u prvoj nedelji, ali još više za 7.000 godina, kako se i proriče. Prvih šest dana objavljuju da će Bog delovati u nevolji suočavajući se sa đavolskim taborom i njegovim razarajućim delima 6.000 godina. Njegovo delo će se sastojati u privlačenju svojih izabranika k sebi da bi ih izabrao među svim ljudskim bićima. Daće im razne dokaze svoje ljubavi i zadržaće one koji ga vole i odobravaju u svim njegovim aspektima i svim oblastima. Jer oni koji to ne učine, pridružiće se prokletom đavolskom taboru. Pomenuta „ vojska “ označava žive snage dva tabora koje će se suprotstavljati i boriti jedna protiv druge na „ zemlji “ i na „ nebesima “ gde ih simbolizuju „ zvezde nebeske “. I ova borba za izbor trajaće 6.000 godina.

Post. 2:2: „ I svrši Bog sedmog dana delo svoje koje učini, i počinu sedmog dana od svega dela svoga koje učini .“

Na kraju prve nedelje zemaljske istorije, Božji odmor uči prvoj lekciji: Adam i Eva još nisu zgrešili; što objašnjava mogućnost da Bog doživi istinski odmor. Božji odmor je stoga uslovljen odsustvom greha u njegovim stvorenjima.

Druga lekcija je suptilnija i skrivena je u proročkom aspektu ovog „ sedmog dana “ koji je slika „ sedmog “ milenijuma velikog spasonosnog projekta koji je Bog programirao.

Ulazak u „ sedmi “ milenijum, nazvan „ hiljadu godina “ u Otkrivenju 20:4-6-7, označiće završetak izbora izabranih. A za Boga i njegove izabrane, spasene žive ili vaskrsale, ali sve proslavljene, dobijeni odmor biće posledica Božje pobeде u Isusu Hristu nad svim njegovim neprijateljima. U hebrejskom tekstu, glagol „ odmorio se “ je „šavat“ iz istog korena kao i reč „ sabbat “.

Post. 2:3: „ I blagoslovi Bog sedmi dan i osveti ga, jer u taj dan počinu od svega dela svoga koje stvori i načini .“

Reč subota se ne pominje, ali njena slika se već nalazi u osvećenju „ sedmog dana “. Razumite, dakle, uzrok ovog osvećenja od strane Boga. Ono proriče trenutak kada će njegova žrtva u Isusu Hristu dobiti svoju konačnu nagradu: sreću da bude okružen svim svojim izabranicima koji su u svoje vreme svedočili o svojoj vernosti u mučeništvu, patnji, lišavanju, najčešće, čak i do smrti. A na početku „ sedmog “ milenijuma, svi će biti živi i više se neće morati plašiti smrti. Za Boga i njegov verni tabor, možemo li zamisliti uzrok većeg „ odmora “ od ovog? Bog više neće gledati kako pate oni koji ga vole, više neće morati da deli njihovu patnju; upravo taj „ odmor “ slavi svake „ sedmodne subote “ naših stalnih nedelja. Ovaj plod njegove konačne pobede biće postignut pobedom Isusa Hrista nad grehom i smrću. U njemu, na zemlji i među drugim ljudima, on je izvršio delo koje je jedva neverovatno: uzeo je smrt na sebe da bi stvorio svoj izabrani narod, a subota je objavila čovečanstvu od Adama da će pobediti greh da bi ponudio svoju pravednost i večni život onima koji ga vole i verno mu služe; nešto što Otkrivenje 6:2 objavljuje i potvrđuje: „ Pogledah, i gle, beli konj. I onaj koji seđaše na njemu imaše luk, i dade mu se kruna, i izađe pobednički i da pobedi .“

Ulazak u sedmi milenijum označava ulazak izabranih u Božju večnost, zbog čega se u ovoj božanskoj priči sedmi dan ne zatvara izrazom „ bi več, bi jutro, bi... dan “. U svojoj Apokalipsi datoju Jovanu, Hristos će prizvati ovaj sedmi milenijum i otkriti će da će i on biti sastavljen od „ hiljadu godina “ prema Otkrivenju 20:2-4, kao i prvih šest koje su mu prethodile. To će biti vreme nebeskog suda tokom kojeg će izabrani morati da sude mrtvima iz prokletog tabora. Sećanje na greh će se stoga održati u ovih poslednjih „ hiljadu godina “ velike Subote koja se proriče svakog vikenda. Samo će poslednji sud omogućiti da se okonča pomisao na greh kada, na kraju sedmog milenijuma, svi pali budu uništeni u „ jezeru ognjenom druge smrti “.

Bog daje objašnjenja o svom zemaljskom stvaranju

Upozorenje: Zavedeni ljudi seju sumnju predstavljajući ovaj deo Postanja 2 kao drugo svedočanstvo koje bi protivrečilo izveštaju iz Postanja 1. Ovi ljudi nisu razumeli narativni metod koji je koristio Bog. U Postanju 1, on predstavlja celinu prvih šest dana svog stvaranja. Zatim, od Postanja 2:4, vraća se da pruži dodatne detalje o određenim temama koje nisu objašnjene u Postanju 1.

Post. 2:4: „ Ovo je početak neba i zemlje kada su stvoreni .“

Ova dodatna objašnjenja su apsolutno neophodna jer tema greha mora dobiti svoja sopstvena objašnjenja. I kao što smo videli, ova tema greha je sveprisutna u oblicima koje je Bog dao svojim zemaljskim i nebeskim dostignućima. Samo ustrojstvo sedmodnevne nedelje je nosilac mnogih misterija koje će samo vreme otkriti Hristovim izabranicima.

Post. 2:5: „ Kad je Jahve Bog stvorio zemlju i nebo, nijedan žbun poljski još nije bio na zemlji, niti je bilo poljsko bilje koje je još niklo; jer Jahve Bog nije pustio kišu na zemlju, i nije bilo čoveka da obrađuje zemlju .“

Obratite pažnju na pojavu imena „Jahve“ kojim se Bog nazvao na Mojsijev zahtev prema Izlasku 3:14-15. Mojsije je napisao ovo otkrovenje pod diktatom Boga koga je nazvao „Jahve“. Božansko otkrovenje ovde crpi svoju istorijsku referencu iz egzodusa iz Egipta i stvaranja naroda Izraela.

Iza ovih naizgled logičnih detalja kriju se prorečene ideje. Bog govori o rastu biljnog sveta, „žbunja i bilja polja“, čemu dodaje „kišu“ i prisustvo „čoveka“ koji će „obrađivati zemlju“. Godine 1656, nakon Adamovog greha, u Postanju 7:11, „kiša“ „potopne vode“ uništiće biljni svet, „žbunje i bilje polja“, kao i „čoveka“ i njegove „useve“ zbog pojačavanja greha.

Post. 2:6: „Ali magla se dizala sa zemlje i zalivala celu površinu zemlje.“

Pre nego što uništi bilo koje od njih, ili pre greha, Bog čini da zemlja bude „posuta maglom po celom svom licu“. Dejstvo je blago i delotvorno, i pogodno za bezgrešan, slavan i savršeno čist život. Nakon greha, nebo će poslati razorne oluje i bujne kiše kao znak svog prokletstva.

Formiranje čoveka

Post. 2:7: „I stvori Gospod Bog čoveka od praha zemaljskoga, i dunu mu u nozdrve dah života; i čovek postade duša živa.“

Stvaranje čoveka zasniva se na novom odvajanju : odvajanju „praha zemaljskog“, od kog se deo uzima da bi se formirao život stvoren po liku Božjem. U ovom činu, Bog otkriva svoj plan da dobije i konačno izabere izabranike zemaljskog porekla koje će učiniti večnim.

Kada ga Bog stvara, čovek je predmet posebne pažnje svog Tvorca. Treba napomenuti da ga on „formira“ od „praha zemaljskog“ i ovo jedinstveno poreklo proriče njegov greh, njegovu smrt i njegov povratak u stanje „praha“. Ovo božansko delovanje je uporedivo sa delovanjem „lončara“ koji oblikuje „glinenu posudu“; sliku koju će Bog zauzeti u Jer. 18:6 i Rim. 9:21. Štaviše, život „čoveka“ zavisice od njegovog „daha“ koji Bog udahne u njegove „nozdrve“. Stoga je to zaista plućni „dah“, a ne duhovni dah kako mnogi misle. Svi ovi detalji su otkriveni da nas podsete koliko je život čoveka krhak, zavisao od Boga za svoje produženje. On ostaje plod trajnog čuda jer se život nalazi samo u Bogu i samo u njemu. Njegovom božanskom voljom „čovek je postao“ živo biće. „Ako se život dobrog ili zlog čoveka produži, to je samo zato što Bog to dozvoljava. A kada ga smrt pogodi, i dalje je njegova odluka sporna.

Pre greha, Adam je stvoren savršen i nevin, posedujući snažnu vitalnost i ulazeći u večni život, okružen večnim stvarima. Samo oblik njegovog stvaranja proriče njegovu strašnu sudbinu.

Post. 2:8: „Tada Gospod Bog zasadi vrt na istoku u Edenu, i onde smesti čoveka koga stvori.“

Bašta je slika idealnog mesta za čoveka, koji tamo pronalazi sve svoje hranljive i očaravajuće vizuelne elemente; veličanstveno cveće koje ne venu i nikada ne gubi svoj miris prijatnih mirisa umnožen do beskonačnosti. Ova hrana koja se nudi u bašti ne gradi njegov život, koji, pre greha, nije zavisio od hrane. Stoga čovek konzumira hranu isključivo za svoje zadovoljstvo. Preciznost „Bog je zasadio baštu“ svedoči o njegovoj ljubavi prema svom stvorenju. On postaje baštovan da bi čoveku ponudio ovo divno mesto za život.

Reč Eden znači „vrt uživanja“, i uzimajući Izrael kao centralnu referentnu tačku, Bog smešta ovaj Eden istočno od Izraela. Za svoje „uživanje“, čoveka je postavio u ovaj divni vrt Bog, njegov Tvorac.

Post. 2:9: „Jahve I učini Bog da iz zemlje nikne svako drvo prijatno za izgled i dobro za jelo, i drvo života usred vrta, i drvo poznanja dobra i zla .

Karakteristika bašte je prisustvo voćaka koje nude plodove „gotove za jelo“ sa višestrukim slatkim i šećernim ukusima. Svi su tu isključivo za Adamovo zadovoljstvo, koji je i dalje sam.

U vrtu postoje i dva drveta sa dijametralno suprotnim karakteristikama: „drvo života“ koje zauzima centralno mesto, „u sredini vrta“. Na taj način, vrt i njegovi raskošni darovi su potpuno povezani sa njim. Blizu njega je „drvo poznanja dobra i zla“. Već u svom nazivu, reč „zlo“ proriče pristup grehu. Tada možemo razumeti da su ova dva drveta slike dva tabora koja će se suočiti na zemlji greha: tabor Isusa Hrista, predstavljen „drvetom života“, protiv tabora đavola koji je, kao što ime „drveta“ ukazuje, poznavao, ili iskusio, uzastopno, „dobro“ od svog stvaranja do dana kada ga je „zlo“ navelo da se pobuni protiv svog Tvorca; ono što Bog naziva „grešenjem protiv njega“. Podsećam vas da su ovi principi „dobra i zla“ dva izbora ili dva moguća suprotna ekstremna ploda koje proizvodi potpuna sloboda „živog bića“. Da prvi anđeo nije to učinio, drugi anđeli bi se i dalje pobunili, kao što je sada već dokazano zemaljsko iskustvo ljudskog ponašanja.

U svim velikodušnim darovima vrta koje je Bog pripremio za Adama, postoji ovo drvo „poznanja dobra i zla“ koje je tu da ispituje čovekovu vernost. Ovaj termin „znanje“ mora se dobro razumeti jer za Boga glagol „znati“ poprima ekstremno značenje iskustva „dobra ili zla“ koje će počivati na delima poslušnosti ili neposlušnosti. Drvo vrta je samo materijalna podrška testa poslušnosti, a njegov plod prenosi zlo samo zato što mu je Bog dao tu ulogu predstavljajući ga kao zabranu. Greh nije u plodu, već u činjenici da ga jedemo znajući da ga je Bog zabranio.

Post. 2:10: „Reka je izlazila iz Edena da napaja vrt, i odatle se delila na četiri potoka.“

nova poruka o razdvajanju, baš kao što se reka koja izvire iz Edena deli na „četiri rukavca“, ova slika proriče rođenje čovečanstva čiji će se potomci univerzalno proširiti, bilo na četiri strane sveta, ili na četiri nebeska vetra, po celoj zemlji. „Reka“ je simbol naroda, a voda je simbol ljudskih života. Ovom podelom „na četiri rukavca“, reka koja izvire iz Edena širi svoju vodu života po celoj zemlji i ova ideja proriče Božju želju da proširi svoje znanje po celoj njenoj površini. Njegov plan će se ostvariti prema Postanju 10 razdvajanjem Noja i njegova tri sina nakon završetka potopa. Ovi svedoci potopa će prenositi s generacije na generaciju sećanje na strašnu božansku kaznu.

Ne znamo vizuelni izgled zemlje pre potopa, ali pre razdvajanja naroda, naseljena zemlja je morala izgledati kao jedan kontinent koji je zalivao samo ovaj izvor vode koji je izvirao iz Edenskog vrta. Sadašnja unutrašnja mora nisu postojala i ona su posledica potopa koji je godinu dana pokrивao celu zemlju. Do potopa, ceo kontinent je navodnjavao ovaj četiri izvor, a njihove pritoke su distribuirale slatku vodu po celoj površini suve zemlje. Tokom potopa, Gibraltarski moreuz i Crveno more su se urušili, pripremajući tako formiranje Sredozemnog mora i Crvenog mora koje je prodrila slana voda okeana. Znaite da na novoj zemlji gde će Bog uspostaviti svoje carstvo, neće biti mora prema Otkrivenju 21:1, jer više neće biti smrti. Podela je posledica greha, a njen najintenzivniji oblik biće kažnjen razornim vodama potopa. Čitajući ovu poruku, samo u njenom proročkom aspektu, „četiri kraka“ reke označavaju četiri naroda koja karakterišu čovečanstvo.

Post. 2:11: „Ime prvog je Fison; to je ono što okružuje svu zemlju Havilu, gde ima zlata.“

Ime prve reke Fišon ili Fison znači: obilje vode. Područje gde se nalazio Eden koji je Bog zasadio mora da je bilo mesto gde današnji Tigar i Eufrat izvire; jer Eufrat izvire na planini Ararat, a Tigar u Taurusu. Na istoku i u sredini Turske još uvek se nalazi ogromno jezero Van koje predstavlja ogromnu rezervu slatke vode. Svojim božanskim blagoslovom, obilna voda je pogodovala izuzetnoj plodnosti Božjeg vrta. Zemlja Havila, poznata po svom zlatu, prema nekima se nalazila na severoistoku današnje Turske . Prostirala se do obale današnje Gruzije. Ali ovo tumačenje predstavlja problem jer je, prema Postanju 10:7, „ Havila “ „ sin Hušov “ . „ sin Hamov “ , a odnosi se na Etiopiju koja se nalazi južno od Egipta. To me navodi da lociram ovu zemlju „Havila “ u Etiopiji, odnosno u Jemenu, gde su se nalazili rudnici zlata, koje je kraljica od Sabe ponudila kralju Solomonu.

Post. 2:12: „ Zlato te zemlje je čisto; tamo se nalaze i bdelij i oniks . “

„ Zlato “ je simbol vere, a Bog proriče Etiopiji čistu veru. Ona će već biti jedina zemlja na svetu koja je sačuvala versko nasleđe kraljice od Sabe nakon njenog boravka kod kralja Solomona. Dodajmo tome i da su Etiopljani, u svojoj nezavisnosti sačuvanoj tokom vekova verskog mraka koji je karakterisao narode „hrišćanske“ Zapadne Evrope, čuvali hrišćansku veru i praktikovali istinsku subotu primljenu kroz susret sa Solomonom. Apostol Filip je krstio prvog etiopskog hrišćanina, kako je otkriveno u Delima apostolskim 8:27 do 39. On je bio evnuh, ministar kraljice Kandake, i ceo narod je primio njegovu versku pouku. Još jedan detalj svedoči o blagoslovu ovog naroda: Bog ih je zaštitio od njihovih neprijatelja kroz ratnu akciju koju je dobrovoljno preduzeo i odlučio čuveni moreplovac Vasko da Gama.

Potvrđujući crnu boju kože Etiopljana, „ kamen oniks “ je „crne“ boje i sastoji se od silicijum dioksida; dodatno bogatstvo za ovu zemlju; jer ga njegova upotreba u proizvodnji tranzistora čini posebno cenjenim danas.

Post. 2:13: „ Ime druge reke je Gion; to je ona koja okružuje svu zemlju Kuš . “

Zaboravimo „reke“ i na njihovo mesto stavimo narode koje one simbolizuju. Ovaj drugi narod „ okružuje zemlju Kuš “ , to jest, Etiopiju. Semov potomak će se razviti na zemlji Arabije i sve do Persije. Zapravo okružuje teritoriju Etiopije, stoga se može simbolizovati i označiti imenom „ reke “ „ Gihon “. U našim poslednjim danima, ovo okruženje je „muslimansko“, religija Arabije i Persije. Tako se konfiguracija početka stvaranja reprodukuje na kraju vremena.

Post. 2:14: „ Ime treće je Hidekel; to je ona koja teče istočno od Asirije. Četvrta reka je Eufrat . “

„ Hidekel “ znači „reka Tigar“, a označeni narod bi bila Indija koju simbolizuje „bengalski tigar“; Azija i njena istočna civilizacija, lažno označene kao „žuta rasa“, stoga su prorečene i zabrinute i zaista se nalaze „ istočno od Asirije “. U Danilu 12, Bog je koristio simbol ove ljudožderske „ reke “ „Tigar“ da ilustruje adventističko iskušenje koje se dogodilo između 1828. i 1873. godine, zbog mnoštva duhovnih smrti koje je prouzrokovala.

Ime „ Eufrat “ znači: cvetan, plodan. U proročanstvu Otkrivenja, „ Eufrat “ simbolizuje Zapadnu Evropu i njene izdanke, Ameriku i Australiju, koje Bog predstavlja kao pod dominacijom rimskog papskog verskog režima, koji on naziva njegovim gradom „ Validon Veliki “. Ova Nojeva loza biće Jafetova, koja se proteže na zapad prema Grčkoj i Evropi, a na sever prema Rusiji. Evropa je bila tlo gde je hrišćanska vera doživela sve svoje dobre i loše razvoje nakon nacionalnog pada Izraela; pridevi

„cvetan, plodan“ su opravdani i prema predznaku, sinovi Lije, nevoljene žene, biće brojniji od sinova Rahele, žene koju je Jakov voleo.

Dobro je pronaći u ovoj poruci podsetnik da su, uprkos svim svojim konačnim verskim podelama, ove četiri vrste zemaljskih civilizacija imale istog stvoritelja Boga kao Oca, da bi opravdale svoje postojanje.

Post. 2:15: „ Gospod Bog uze čoveka i namesti ga u vrt edenski da ga obrađuje i čuva .“

Bog nudi Adamu zanimanje koje se sastoji u „ obrađivanju i čuvanju “ vrta. Oblik ovog obrađivanja nam je nepoznat, ali je obavljano bez ikakvog zamora pre greha. Isto tako, bez ikakvog oblika agresije u celokupnom stvaranju, njegovo čuvanje je bilo pojednostavljeno do krajnjih granica. Pa ipak, ova uloga čuvara podrazumevala je postojanje opasnosti koja će uskoro poprimiti stvarni i precizan aspekt: đavolsko zavodenje ljudske misli u istom ovom vrtu.

Post. 2:16: „ I zapovedi Gospod Bog čoveku govoreći: Sa svakog drveta u vrtu slobodno jedi. “

Adamu je slobodno dostupno mnoštvo voćaka. Bog mu pruža više od samo njegovih potreba, koje se sastoje u zadovoljavanju njegovih želja za hranom različitim ukusima i aromama. Božja ponuda je prijatna, ali je to samo prvi deo „ zapovesti “ koju daje Adamu. Drugi deo ove „ zapovesti “ dolazi kasnije.

Post. 2:17: „ Ali sa drveta poznanja dobra i zla ne jedi, jer u koji dan jedeš s njega, umrećeš .“

U Božjem „ redu “, ovaj deo je veoma ozbiljan, jer će se pretnja koja je predstavljena neumoljivo primeniti čim se neposlušnost, plod greha, ispuni i ostvari. I ne zaboravite, da bi se projekat univerzalnog rešavanja greha ostvario, Adam će morati da padne. Da bismo bolje razumeli šta će se desiti, setimo se da je Adam još uvek sam kada ga Bog upozorava iznoseći mu svoju „ naredbu “ da ne jede sa „drveta poznanja dobra i zla “, to jest, da se ne hrani idejama đavola. Štaviše, u kontekstu večnog života, Bog je morao da mu objasni šta znači „umreti“. Jer pretnja postoji, u ovom „ umrećeš “. Ukratko, Bog nudi Adamu šumu, ali mu zabranjuje jedno drvo. A za neke ljude ova jedna zabrana je nepodnošljiva; tada drvo skriva šumu, kako izreka uči. Jestli sa „drveta poznanja dobra i zla “ znači hraniti se učenjima đavola, koji je već oživiljen duhom pobune protiv Boga i njegove pravde. Jer zabranjeno „drvo “ postavljeno u vrtu je slika njegove ličnosti, baš kao što je „drvo života “ slika lika Isusa Hrista.

Post. 2:18: „ Jehova Bog reče: Nije dobro da čovek bude sam; načiniću mu pomoćnika kao što je njemu .“

Bog je stvorio zemlju i čoveka da bi otkrio svoju dobrotu i zlobu đavola. Njegov plan spasenja nam se otkriva u stvarima koje slede. Da biste razumeli, znajte da čovek igra ulogu samog Boga, koji ga čini da misli, deluje i govori kao što i sam misli, deluje i govori. Ovaj prvi Adam je proročka slika Hrista, koga će Pavle predstaviti kao novog Adama.

Da bi se otkrila zloba đavola i dobrota Boga, neophodno je da Adam zgreši kako bi zemljom mogao da vlada đavo i da bi njegova zla dela bila univerzalno otkrivena. Pojam para postoji samo na zemlji stvorenoj za greh, jer tako formirani duo postoji iz duhovnog razloga koji proriče odnos božanskog Hrista sa njegovom Nevestom koja označava njegove izabranike. Izabranica mora znati da je ona i

žrtva i korisnik spasonosnog plana koji je Bog projektovao; ona je žrtva greha koji je Bogu učinio neophodnim da bi on konačno mogao da osudi đavola, i korisnik njegove spasonosne milosti jer, svestan svoje odgovornosti za postojanje greha, on će sam platiti cenu pomirenja greha u Isusu Hristu. Tako je Bogu u početku usamljenost bila nedobra i njegova potreba za ljubavlju bila je toliko velika da je bio spreman da plati visoku cenu da bi je dobio. Ovo društvo, ovaj odnos, koji omogućava deljenje, Bog naziva „ pomoć “, a čovek će koristiti taj termin kada priziva svoj ženski ljudski pandan. U stvari, pomози, ona će ga naterati da padne i uvući ga u greh kroz ljubav. Ali ova ljubav Adama prema Evi je po uzoru na ljubav Hristovu prema njegovim izabranicima pronađenim grešnicima, to jest, dostojnim večne smrti.

Post. 2:19: „ I stvori Gospod Bog od zemlje sve zveri poljske i sve ptice nebeske, i doveđe ih k Adamu da vidi kako će ih nazvati; i kako god Adam nazva svaku dušu živu, to joj bi ime .“

Viši je taj koji daje ime onome što je niže od njega. Bog je sebi dao ime i dajući Adamu ovo pravo, on tako potvrđuje čovekovu dominaciju nad svim što živi na zemlji. U ovom prvom obliku zemaljskog stvaranja, vrste životinja polja i ptica nebeskih su smanjene i Bog ih dovodi Adamu, kao što će ih u parovima voditi Noju pre potopa.

Post. 2:20: „ I čovek dade imena svoj stoci, pticama nebeskim i svim zverima poljskim; ali se čoveku ne nađe pomoćnik pogodan za njega .“ Takozvana praistorijska čudovišta stvorena su nakon greha da bi pojačala posledice božanskog prokletstva koje će pogoditi celu zemlju, uključujući i more. U vreme nevinosti, životinjski svet se sastojao od „ stoke “ korisne čoveku, „ ptica nebeskih “ i „ zveri poljskih “, nezavisnijih. Ali u ovoj prezentaciji, on nije pronašao ljudski pandan jer još uvek ne postoji.

Post. 2:21: „ Tada Gospod Bog učini da Adam dubok san padne na njega, i on zaspa; i uze jedno njegovo rebro i zatvori ga mesom .“

Oblik koji je dat ovoj hirurškoj operaciji dodatno otkriva spasonosni projekat. U Mihailu, Bog eliminiše sebe sa neba, napušta i odvaja se od svojih dobrih anđela, što je norma „ dubokog sna “ u koji je Adam uronjen. U Isusu Hristu rođenom u telu, božansko rebro je uklonjeno i nakon njegove smrti i vaskrsenja, na njegovih dvanaest apostola, on stvara svog „ pomoćnika “, od koga je uzeo telesni aspekt i njegove grehe i kome daje svog „Svetog Duha“. Duhovni značaj ove reči „ pomoćnik “ je veliki jer daje njegovoj Crkvi, njegovom Izabraniku, ulogu „ pomoćnika “ u njegovom ostvarenju plana spasenja i globalnog univerzalnog rešavanja greha i sudbine grešnika.

Post. 2:22: „ I stvori Gospod Bog ženu od rebra koje uze čoveku, i doveđe je čoveku .“

Dakle, oblikovanje žene prorokuje oblik Hristovog Izabranika. Jer dolaskom u telu Bog oblikuje svoju vernalnu crkvu, žrtvu svoje telesne prirode. Da bi spasio izabrane od tela, Bog je morao da se ovaploti u telu. Takođe, posedujući večni život u sebi, došao je da ga подели sa svojim izabranicima.

Post. 2:23: „ A Adam reče: Ovo je sada kost od mojih kostiju i telo od mog tela; nazvaće se Žena, jer je uzeta od Čoveka .“

Bog je došao na zemlju da prihvati zemaljsku normu kako bi mogao da kaže o svojoj Izabranici ono što je Adam rekao o svojoj ženskoj saputnici, kojoj je dao ime „ žena “. Ovo je očiglednije na hebrejskom jer muška reč za muškarca, „iš“, postaje „iša“ za žensku reč za ženu. Ovim činom, on potvrđuje svoju dominaciju nad njom. Ali, pošto mu je oduzeta, ova „ žena “ će mu postati

neophodna, kao da „rebro“ uzeto iz njegovog tela želi da mu se vrati i zauzme njegovo mesto. U ovom jedinstvenom iskustvu, Adam će osećati prema svojoj ženi osećanja koja će majka osećati prema detetu koje donosi na svet nakon što ga nosi u svojoj utrobi. I ovo iskustvo takođe proživljava Bog jer su živa bića koja stvara oko sebe deca koja izlaze iz njega; što ga čini podjednako Majkom koliko i Ocem.

Post. 2:24: „Zato će čovek ostaviti oca svoga i majku i prilepiće se ženi svojoj, i biće jedno telo.“

U ovom stihu, Bog izražava svoj plan za svoje izabranike, koji će često morati da prekinu telesne porodične veze da bi se povezali sa Izabranikom koga je Bog blagoslovio. I ne zaboravite da je, prvo, u Isusu Hristu, Mihailo napustio svoj status nebeskog Oca da bi došao i osvojio ljubav svojih izabranih učenika na zemlji; to do te mere da se odrekao korišćenja svoje božanske moći za borbu protiv greha i đavola. Ovde razumemo da su teme razdvajanja i zajedništva nerazdvojive. Na zemlji, izabranik mora biti telesno odvojen od onih koje voli kako bi stupio u duhovno zajedništvo i postao „jedno“ sa Hristom i svim njegovim izabranicima, i njegovim dobrim, vernim anđelima.

Želja „rebra“ da se vrati na svoje prvobitno mesto pronalazi svoje značenje u seksualnom spajanju ljudskih bića, činu tela i duha gde muškarac i žena fizički čine jedno telo.

Post. 2:25: „Čovek i žena njegova behu goli i ne stideše se.“

Fizička golotinja ne smeta svima. Postoje sledbenici naturizma. I na početku ljudske istorije, fizička golotinja nije izazivala „stid“. Pojava „stida“ biće posledica greha, kao da jedenje sa „drveta poznanja dobra i zla“ može otvoriti ljudski um tako što će ga naterati da oseti efekte do tada nepoznate i ignorisane. U stvarnosti, plod zabranjenog drveta neće biti autor ove promene, već samo sredstvo, jer onaj koji menja vrednosti stvari i savest je Bog i samo On. On je taj koji će probuditi osećaj „stida“ koji će grešni par osećati u svojim mislima zbog svoje fizičke golotinje, koja neće biti odgovorna; jer će krivica biti moralna i odnosiće se samo na neposlušnost sprovedenu, koju je Bog zabeležio.

Sumirajući učenje iz Postanja 2, Bog nam je prvo predstavio osvećenje sedmog dana odmora ili Subote, koja proriče veliki odmor koji će biti dat u sedmom milenijumu i Bogu i njegovim vernim izabranicima. Ali ovaj odmor je morao biti osvojen kroz zemaljsku bitku koju će Bog voditi protiv greha i đavola, ovaplotivši se u Isusu Hristu. Adamovo zemaljsko iskustvo ilustruje ovaj plan spasenja koji je Bog osmislio. U Hristu je postao telo da bi stvorio svog izabranika od tela koji će na kraju dobiti nebesko telo slično telu anđela.

Postanje 3

Odvajanje od greha

Post. 3:1: „A zmija beše lukavija od svih zveri poljskih koje je stvorio Gospod Bog. I reče ženi: Je li rekao Bog: Ne jedite sa svakog drveta u vrtu? “

Jadna „zmija“ je imala nesreću da je korišćena kao medijum od strane najlukavijih anđela koje je Bog stvorio. Životinje, uključujući gmizavce poput „zmije“, nisu govorile; jezik je bio osobenost slike Božije date čoveku. Ističući dobro, đavo ga tera da govori ženi u vreme kada je ona odvojena od svog muža. Ova izolacija će biti kobna za njega jer bi u prisustvu Adama, đavo imao veće poteškoće da navede ljudsko biće da ne posluša Božju naredbu.

Isus Hrist je otkrio postojanje đavola, koga označava rekavši u Jovanu 8:44 da je on „otac laži i ubica od početka“. Njegove reči imaju za cilj da poljuljaju ljudske sigurnosti, a „Da“ ili „Ne“ koje zahteva Bog, on dodaje „ali“ ili „možda“ koji uklanjaju sigurnosti koje daju snagu istini. Naredbu koju je Bog dao primio je Adam, koji ju je zatim preneo svojoj ženi, ali ona nije čula glas Boga koji je dao naredbu. Takođe, njena sumnja počiva na njenom mužu, kao: „da li je razumeo šta mu je Bog rekao?“

Post. 3:2: „Žena reče zmiji: Smemo jesti plodove sa drveća u vrtu.“

Čini se da dokazi potkrepljuju đavolje argumente; on rezonuje i govori inteligentno. „Žena“ pravi svoju prvu grešku odgovarajući na govor „zmije“, što nije normalno. U početku, ona opravdava dobrotu Boga, koji im je dao pravo da jedu sa svih drveća osim sa zabranjenog.

Post. 3: 3: „Ali za plod drveta koje je usred vrta, rekao je Bog: Ne jedite ga, niti ga se dotičite, da ne umrete.“

Adamovo prenošenje poruke božanske zapovesti je očigledno u izrazu „da ne umrete“. To nisu tačne reči koje je Bog izgovorio, jer je rekao Adamu: „Onog dana kad s njega pojedješ, sigurno ćeš umreti“. Slabljenje Božjih reči će podstaći svršetak greha. Opravdajući svoju poslušnost Bogu zbog „straha“, „žena“ nudi đavolu priliku da potvrdi ovaj „strah“, koji, prema njemu, nije opravdan.

Post. 3:4: „A zmija reče ženi: Nećete umreti.“

I Glavni Lažov se otkriva u ovoj izjavi koja protivreči Božjim rečima: „Nećete umreti.“

Post. 3:5: „Ali Bog zna da će vam se onog dana kad s njega jedete otvoriti oči i bićete kao bogovi, poznajući dobro i zlo.“

On sada mora da opravda poredak koji je dao Bog, kome pripisuje zlu i sebičnu misao: Bog želi da vas drži u podlosti i inferiornosti. On sebično želi da vas spreči da postanete poput njega. On predstavlja znanje dobra i zla kao prednost koju Bog želi da zadrži samo za sebe. Ali ako postoji prednost u poznavanju dobra, gde je prednost u poznavanju zla? Dobro i zlo su apsolutne suprotnosti poput dana i noći, svetlosti i tame, a za Boga, znanje se sastoji od iskustva ili preduzimanja akcije. U stvarnosti, Bog je već dao čoveku intelektualno znanje dobra i zla ovlašćujući drveće u vrtu i zabranjujući ono koje predstavlja „dobro i zlo“; jer je on simbolična slika đavola koji je konkretno iskusio uzastopno „dobro“ pa „zlo“ pobunivši se protiv svog Tvorca.

Post. 3:6: „A žena vide da je drvo dobro za jelo, i da je prijatno očima, i da je poželjno da čoveku da mudrost, pa uze plod njegov i jede; pa dade i mužu svome koji beše s njom; i on jede.“

Reči koje izlaze iz zmijske proizvode svoj efekat, sumnja nestaje i žena je sve više uverena da joj je zmija rekla istinu. Plod joj deluje dobro i vizuelno prijatno, ali pre svega, ona ga smatra „ dragocenim za otvaranje uma “. Đavo postiže željeni rezultat, upravo je regrutovao sledbenika svog buntovnog stava. I jedući zabranjeno voće, ona sama postaje drvo poznanja zla. Ispunjen ljubavlju prema svojoj ženi od koje nije spreman da prihvati razdvajanje , Adam više voli da deli njenu kobnu sudbinu jer zna da će Bog primeniti svoju smrtnu sankciju. A jedući zabranjeno voće, ceo par će patiti od tiranske dominacije đavola. Ipak, paradoksalno, ova strastvena ljubav je slika onoga što će Hristos osećati prema svojoj Izabranici, takođe pristajući da umre za nju. Takođe, Bog može da razume Adama.

Post. 3:7: „ Otvoriše im se oči obojima, i poznaše da su goli; i sašiša smokvino lišće, i napraviše sebi kecelje .“

U tom trenutku, kada je ljudski par izvršio greh, počelo je odbrojanje 6.000 godina koje je Bog planirao. Prvo, njihova savest je preobražena od strane Boga. Oči koje su bile odgovorne za želju za plodom „ prijatnim za oko “ su žrtve novog suda o stvarima. I prednost kojoj su se nadali i koju su tražili pretvara se u manu, jer osećaju „ stid “ zbog svoje golotinje koja do tada nije predstavljala problem, ni njima ni Bogu. Otkrivena fizička golotinja bila je samo telesni aspekt duhovne golotinje u kojoj se našao neposlušni par. Ova duhovna golotinja ih je lišila božanske pravde i sankcija smrti je ušla u njih, tako da je otkriće njihove golotinje bio prvi efekat smrti koju je Bog dao. Dakle, smrt je bila posledica iskustvenog saznanja zla; ono što Pavle uči kada kaže u Rim. 6:23: „ jer je plata za greh smrt “. Da bi pokrili svoju golotinu, buntovni supružnici su pribegli ljudskoj inicijativi koja se sastojala od „ šivenja smokvinog lišća “ da bi napravili „ pojaseve “. Ova radnja duhovno odslikava ljudski pokušaj samoopravdanja. „ Pojas “ će postati simbol „ istine “ u Ef. 6:14. „ Pojas “ koji je Adam napravio od „ smokvinog lišća “ je stoga u suprotnosti, simbol laži iza koje grešnik pronalazi skrivalište da bi se uverio.

Post. 3:8: „ I čuše glas Jahvea Boga gde hoda po vrtu za hladnoće dana; i Adam i žena njegova sakriše se od lica Jahvea Boga među drvećem u vrtu .“

Onaj koji ispituje uzde i srca zna šta se upravo dogodilo i šta je u skladu sa njegovim planom spasenja. Ovo je samo prvi korak koji će đavolu ponuditi prostor da otkrije svoje misli i svoju zlu prirodu. Ali on mora da se sretne sa čovekom jer ima mnogo toga da mu kaže. Sada čovek ne žuri da se sretne sa Bogom, svojim Ocem, svojim Tvorcem, od koga sada samo želi da pobegne, toliko se plaši da će čuti njegove prekore. I gde se čovek može sakriti u ovoj bašti od Božjeg pogleda? I ovde, verovanje da ga „ drveće u bašti “ može sakriti od njegovog lica, svedoči o mentalnom stanju u koje je Adam zapao otkako je postao grešnik.

Post. 3:9: „ A Jahve Bog pozva Adama i reče mu: Gde si? “

Bog savršeno dobro zna gde se Adam krije, ali mu postavlja pitanje: „ Gde si? “ da bi mu pružio ruku pomoći i privukao ga da prizna svoj greh.

Post. 3:10: „ A on reče: Čuh glas tvoj u vrtu, i uplaših se, jer sam go, i sakrih se .“

Adamov odgovor je sam po sebi priznanje njegove neposlušnosti, a Bog će iskoristiti njegove reči da bi na Svoj način predstavio iskustvo greha.

Post. 3:11: „ A Gospod Bog reče: Ko ti je rekao da si go? Jesi li jeo sa drveta sa koga sam ti zabranio da jedeš? “

Bog želi da natera Adama da prizna svoju krivicu. Od jednog zaključka do drugog, na kraju mu jasno postavlja pitanje: „ Jesi li jeo sa drveta sa kog sam ti rekao da ne jedeš? “

Post. 3:12: „ A čovek reče: Žena koju si mi dao da bude sa mnom, ona mi je dala sa drveta, i ja jedoh .“

Iako istinit, Adamov odgovor nije slavan. On nosi žig đavola i više ne zna kako da odgovori sa da ili ne, već poput Satane, odgovara zaobilazno kako ne bi jednostavno priznao svoju ogromnu krivicu. Ide toliko daleko da podseća Boga na njegovu ulogu u iskustvu, pošto mu je dao svoju ženu, prvog krivca, misli on, pre njega. Najjača poenta priče je da je sve istina i da Bog nije nesvestan toga, jer je greh bio neophodan u njegovom planu. Ali gde greši jeste to što je, sledeći primer žene, pokazao svoju sklonost prema njoj na štetu Boga, i to je bila njegova najveća greška. Jer od početka, Božji zahtev je bio da bude voljen iznad svega i svakoga.

Post. 3:13: „ A Gospod Bog reče ženi: Zašto si to učinila? A žena reče: Zmija me prevari, te jedoh .“

Veliki Sudija se zatim okreće ženi koju je čovek optužio i ovde je ponovo odgovor žene u skladu sa stvarnošću činjenica: „ Zmija me je zavela, i ja sam jela .“ Stoga je dozvolila da bude zavedena i to je njen smrtni greh.

Post. 3:14: „ I reče Gospod Bog zmiji: Jer si to učinila, prokleta da si među svim stokama i među svim zverovima poljskim; po trbuhu ćeš se penjati i prašinu ćeš jesti sve dane života svoga .“

Ovog puta, Bog ne pita „ zmiju “ zašto je to uradila, jer je Bog svestan da ga je Satana, đavo, koristio kao medijuma. Sudbina koju Bog daje „ zmiji “ zapravo se tiče samog đavola. Za „ zmiju “ primena je bila trenutna, ali za đavola je to bilo samo proročanstvo koje će se ispuniti nakon pobeđivanja Isusa Hrista nad grehom i smrću. Prema Otkrivenju 12:9, prvi oblik ove primene bio je njegovo proterivanje iz nebeskog carstva, zajedno sa zlim anđelima njegovog tabora. Zbačeni su na zemlju, koju ne bi napustili do svoje smrti, i hiljadu godina, izolovani na pustoj zemlji, Satana bi puzao po prašini koja je dočekala one koji su umrli zbog njega i slobode koju je zloupotrebio. Na zemlji koju je Bog prokleo, ponašali bi se kao zmije, i plašljivi i oprezni jer ih je Isus Hristos pobedio i bežali bi od čoveka koji im je postao neprijatelj. Naudiće ljudima skrivenim u nevidljivosti svojih nebeskih tela suprotstavljajući ih jedne drugima.

Post. 3:15: „ Neprijateljstvo ću staviti između tebe i žene, i između tvog potomstva i njenog potomstva; ono će ti satrijeti glavu, a ti ćeš mu satrijeti petu .“

Primenjena na „zmiju“, ova rečenica potvrđuje proživljenu i posmatranu stvarnost. Njena primena na đavola je suptilnija. Neprijateljstvo između njegovog tabora i čovečanstva je potvrđeno i prepoznato. „ Seme žene koje će mu zgnječiti glavu “ biće seme Hristovo i njegovih vernih izabranika. Ona će ga na kraju uništiti, ali pre toga, demoni će imati stalnu mogućnost da „ zgnječe petu “ „ ženi “, Izabraniku samog Hristovog, prvo predstavljenom ovom „ petom “. Jer „ peta “ je oslonac ljudskog tela kao što je „ ugaoni kamen “ kamen na kome je izgrađen duhovni hram Božji.

Post. 3:16: „ Ženi reče: Umnožiću ti muku rađanja; u muci ćeš decu rađati, i želja će tvoja biti za mužem, i on će vladati nad tobom .“

Pre nego što bude izbačena smrću, žena će morati da „ pati u svojim trudnoćama “; „rodiće u mukama “, sve stvari doslovno ostvarene i poštovane. Ali ovde ponovo treba napomenuti proročko značenje slike. U Jovanu 16:21 i Otkrivenju 12 :2 „ žena u mukama porođaja “ simbolizuje Crkvu Hristovu u rimskim carskim, a zatim i papskim progonima hrišćanske ere.

Post. 3:17: „ A Adamu reče: Jer si poslušao glas žene svoje i jeo s drveta za koje sam ti zapovedio govoreći: Ne smeš jesti s njega, prokleta je zemlja zbog tebe; sa mukom ćeš jesti s nje sve dane života svoga. “

Vraćajući se čoveku, Bog mu predstavlja pravi opis njegove situacije, koju je on sramotno pokušavao da sakrije. Njegova krivica je potpuna, a Adam će takođe otkriti da će pre nego što ga izbavi, njegovoj smrti prethoditi niz prokletstava koja će neke navesti da više vole smrt nego život. Prokletstvo zemlje je strašna stvar, i Adam će je naučiti u znoju lica svoga.

Post. 3:18: „ Trnje i korov će ti rađati, i ješćeš bilje poljsko .“

Lako obrađivanje u Edenskom vrtu je završeno, zamenjeno neprestanom borbom protiv pirije, „ kupine, trnja “ i korova koji se množe u zemljištu zemlje. Tim pre što će ovo prokletstvo zemlje ubrzati smrt čovečanstva jer će se, uz naučni „napretak“, čovek poslednjih dana otrovati stavljajući hemijski otrov u zemlju svojih useva, kako bi eliminisao korov i štetne insekte. Obilna i lako dostupna hrana više neće biti dostupna van vrta iz kojeg će biti proteran, zajedno sa svojom ženom, preferiranom od Boga.

Post. 3:19: „ U znoju lica svoga ješćeš hleb dok se ne vratiš u zemlju od koje si uzet; jer si prah i u prah ćeš se vratiti .“

Ova sudbina koja snalazi ljudska bića opravdava oblik u kojem je Bog otkrio svoje stvaranje i svoje oblikovanje upravo iz „ praha zemaljskog “. Adam uči na svoj i na naš račun od čega se sastoji smrt, kako je Bog prizivao. Primetimo da mrtav čovek nije ništa više od „ praha “ i da izvan ovog „ praha “ ne ostaje živi duh koji izlazi iz ovog mrtvog tela. Prop. 9 i drugi citati potvrđuju ovaj status smrtnog stanja.

Post. 3:20: „ A Adam nadeni ženi svojoj ime Eva, jer ona postade majka svima živima .“

I ovde Adam ponovo označava svoju dominaciju nad „ ženom “ dajući joj ime „ Eva “ ili „Život“; ime opravdano kao osnovna stvarnost ljudske istorije. Svi smo mi daleki potomci, rođeni od Eve, zavedene Adamove žene, kroz koju je preneto prokletstvo smrti i prenositi će se do slavnog povratka Isusa Hrista početkom proleća 2030. godine.

Post. 3:21: „ Jahve Bog je napravio haljine od kože za Adama i njegovu ženu i obukao ih .

Bog ne zaboravlja da je greh zemaljskih supružnika bio deo njegovog plana spasenja, koji će sada poprimiti dokazani oblik. Nakon greha, božanski oproštaj postaje dostupan u ime Hrista, koji će biti žrtvovan i razapet od strane rimskih vojnika. U ovoj akciji, nevino biće, oslobođeno od svakog greha, pristaje da umre da bi umesto njih iskupilo grehe svojih vernih izabranika. Od početka, Bog ubija nevine životinje kako bi njihova „ koža “ mogla da pokrije golotinju Adama i Eve. U ovoj akciji, on

zamenjuje „pravdu “ koju ljudi zamišljaju onim što im njegov plan spasenja pripisuje verom. „ Pravda “ koju je čovek zamislio bila je samo varljiva laž, a umesto nje, Bog im pripisuje „ odeću “ simboličnu njegovu autentičnu „pravdu“, „ pojas njegove istine “, koji se zasniva na dobrovoljnoj žrtvi Hristovoj i prinošenju njegovog života za iskupljenje onih koji ga verno vole.

Post. 3:22: „ Jahve I reče Bog: Evo, čovek je postao kao jedan od nas, da poznaje dobro i zlo; zato sada hajde da mu zabranimo da pruži ruku svoju i uzme sa drveta života, i jede, i živi doveka .

U Mihailu, Bog se obraća svojim dobrim anđelima koji svedoče drami koja se upravo dogodila na zemlji. On im kaže: „ Evo, čovek je postao kao jedan od nas, da pozna dobro i zlo .“ Dan pre svoje smrti, Isus Hristos će upotrebiti isti izraz u vezi sa Judom, izdajnikom koji će ga predati religioznim Jevrejima, a zatim Rimljanima da budu razapeti, o tome u Jovanu 6:70: „ Isus im odgovori: Nisam li ja izabrao vas dvanaestoricu? A jedan od vas je đavo! “ „ Mi “ u ovom stihu postaje „ vi “ zbog drugačijeg konteksta, ali Božji pristup je isti. Izraz „ jedan od nas “ odnosi se na Satanu koji i dalje ima slobodan pristup i slobodno kretanje u nebeskom carstvu Božjem među svim anđelima stvorenim na početku zemaljskog stvaranja.

Potreba da se spreči čovek da jede sa „drveta života “ bila je zahtev istine o kojoj je Isus došao da posvedoči, prema njegovim rečima rimskom prefektu Pontiju Pilatu. „ Drvo života “ bilo je slika Hrista Spasitelja, a jesti ga značilo je hraniti se njegovim učenjem i celom njegovom duhovnom ličnošću, to jest, uzimati ga kao zamenu i ličnog spasitelja. To je bio jedini uslov koji je mogao opravdati jedenje ovog „ drveta života “. Moć života nije bila u drvetu, već u onome koga je drvo simbolizovalo: Hristu. Štaviše, ovo drvo je uslovljavalo večni život, a nakon prvorodnog greha, ovaj večni život je trajno izgubljen do Božjeg konačnog povratka u Hristu i Mihailu. „Drvo života “ i ostala drveća su stoga mogla nestati, kao i Božji vrt.

Post. 3:23: „ I posla ga Gospod Bog iz vrta edenskog da obrađuje zemlju iz koje je uzet .“

Sve što preostaje Tvorcu jeste da iz čudesnog vrta istera ljudski par koji je, nastao od prvog Adama (reč koja označava ljudsku vrstu: crven = krvav), pokazao sebe nedostojnim toga svojom neposlušnošću. A van vrta, za njih će početi bolan život, u fizički i mentalno oslabljenom telu. Povratak na zemlju koja je postala tvrda i buntovna podsetiće ljudska bića na njihovo „ prašno “ poreklo.

Post. 3:24: „ Tada istera Adama i postavi na istoku vrta Edenskog heruvime koji mašu plamenim mačem da čuvaju put k drvetu života .“

Više nije Adam taj koji čuva baštu, već anđeli koji mu sprečavaju ulazak. Bašta će na kraju nestati malo pre potopa koji se dogodio 1656. godine nakon grehova Eve i Adama.

U ovom stihu imamo korisno pojašnjenje za lociranje Edenskog vrta. Anđeli čuvari su postavljeni „ istočno od vrta “, koji je sam po sebi zapadno od mesta gde se Adam i Eva povlače. Pretpostavljeno područje predstavljeno na početku ovog poglavlja je u skladu sa ovim pojašnjenjem: Adam i Eva se povlače u zemlju južno od planine Ararat, a zabranjeni vrt se nalazi u oblasti „obilnih voda“ u Turskoj blizu jezera Van, zapadno od njihovog položaja.

Postanje 4

Razdvajanje smrću

Ovo četvrto poglavlje će nam omogućiti da bolje razumemo zašto je bilo neophodno da Bog ponudi Satani i njegovim pobunjenim demonima demonstracionu laboratoriju koja otkriva obim njihove zlobe.

Na nebu, zloba je imala granice jer nebeska bića nisu imala moć da se međusobno ubijaju; jer su sva bila trenutno besmrtna. Ova situacija stoga nije dozvolila Bogu da otkrije visok nivo zlobe i okrutnosti na koji su njegovi neprijatelji bili sposobni. Zemlja je stoga stvorena sa ciljem da dozvoli smrt u njenim najsurovijim oblicima koje bi um bića poput Satane mogao da zamisli.

Ovo četvrto poglavlje, smešteno pod simboličko značenje broja 4, koje je univerzalnost, stoga će evocirati okolnosti prvih smrti zemaljskog čovečanstva; smrt je njen poseban i jedinstven univerzalni karakter među svim tvorevinama koje je stvorio Bog. Nakon greha Adama i Eve, zemaljski život je bio „spektakl svetu i anđelima“, kao što je rečeno u 1. Korinćanima 4:9, nadahnuti i verni svedok Pavle, bivši Savle iz Tarsa, prvi progonitelj Hristove crkve.

Post. 4:1: „A Adam pozna Evu, ženu svoju; i ona začne, i rodi Kaina; i reče: Dobila sam čoveka uz pomoć Jahve.“

U ovom stihu, Bog nam otkriva značenje koje daje glagolu „poznati“, i ova tačka je ključna u principu opravdanja verom, kao što je napisano u Jovanu 17:3: „A ovo je život večni, da poznaju tebe, jedinog istinitog Boga, i Isusa Hrista, koga si poslao.“ Poznavanje Boga znači upuštanje u ljubavni odnos sa njim, duhovni u ovom slučaju, ali telesni u slučaju Adama i Eve. Prateći ponovo ovaj obrazac prvog para, „dete“ je rođeno iz ove telesne ljubavi; i zaista, „dete“ takođe mora biti ponovo rođeno u našem duhovnom ljubavnom odnosu sa Bogom. Ovo novo rođenje zbog pravog „poznanja“ Boga otkriveno je u Otkrivenju 12: 2-5: „I zatrudne, i vikaše u mukama i u mukama porođajnim. ... I rodi sina, koji će pasti sve narode gvozdenom palicom. I dete njeno bi odneseno k Bogu i k prestolu njegovom.“ Dete rođeno od Boga mora da reprodukuje karakter svog Oca, ali to nije bio slučaj sa prvim sinom rođenim od ljudi.

Ime Kain znači sticanje. Ovo ime mu predskazuje telesnu i zemaljsku sudbinu, suprotnost duhovnom čoveku kakav će postati njegov mlađi brat Avelj.

Primetimo da na početku ljudske istorije, majka koja rađa povezuje Boga sa ovim rođenjem jer je svesna da je stvaranje ovog novog života posledica čuda koje je učinio veliki stvoritelj Bog Jahve. U

našim poslednjim danima to više nije ili je retko slučaj.

Post. 4:2: „ I rodi mu brata Avelja; a Avelj beše pastir, a Kain beše orač .“

Avelj znači dah. Više nego Kain, dete Avelj je predstavljeno kao kopija Adama, prvog koji je primio plućni dah od Boga. U stvari, kroz svoju smrt, ubijen od strane svog brata, on predstavlja sliku Isusa Hrista, istinskog Sina Božjeg, spasitelja izabranih koje će otkupiti svojom krvlju.

Zanimanja dva brata potvrđuju njihove suprotstavljene prirode. Kao i Hrist, „ Avelj je bio pastir “, i kao nevernik zemaljskog materijalizma, „ Kain je bio orač “. Ova prva deca ljudske istorije objavljuju sudbinu koju je Bog prorekao. I pružaju detalje njegovog plana spasenja.

Post. 4:3: „ I dogodi se posle nekog vremena da Kain prinese Gospodu žrtvu od plodova zemlje. “

Kain zna da Bog postoji i da bi mu pokazao da želi da ga poštuje, on ga čini „ žrtvom od plodova zemlje “ - to jest, stvari koje je njegova aktivnost proizvela. U ovoj ulozi, on preuzima sliku mnoštva religioznih ljudi, Jevreja, hrišćana ili muslimana koji ističu svoja dobra dela, a da se ne trude da traže da saznaju i razumeju šta Bog voli i očekuje od njih. Pokloni su interesantni samo ako ih ceni onaj ko ih prima.

Post. 4:4: „ I Avelj donese od prvina svojih ovaca i od njihovog pretila. I Gospod pogleda na Avelja i na njegov prinos. “

Avelj imitira svog brata i, zbog svog zanimanja pastira, prinosi Bogu žrtvu „ prvenca svoga stada i njihovu pretilost “. To je ugodno Bogu jer u žrtvi ovih „ prvenaca “ vidi očekivanu i prorečenu sliku svoje sopstvene žrtve u Isusu Hristu. U Otkrivenju 1:5 čitamo: „... i od Isusa Hrista, vernog svedoka, prvenca iz mrtvih i vladara careva zemaljskih! Onome koji nas ljubi i opra nas od naših grehova krvlju svojom ...“ Bog vidi svoj plan spasenja u Aveljevoj ponudi i ne može a da ga ne nađe ugodnim.

Post. 4:5: „ Ali on nije osmotrio Kaina i njegovu žrtvu. Kain se veoma razgnevi i lice mu se namršti. “

U poređenju sa Aveljevom ponudom, logično je da Bog ne bi mnogo razmatrao Kainovu ponudu, koji je, podjednako logično, mogao samo da bude razočaran i ožalošćen. „ Lice mu se namršti “, ali primetimo da ga je ljutnja navela da se „ veoma razljuti “, a to nije normalno jer je ova reakcija plod razočaranog ponosa. Ljutnja i ponos će uskoro proizvesti ozbiljniji plod: ubistvo njegovog brata Avelja, predmeta njegove ljubomore.

Post. 4:6: „ A Gospod reče Kainu: Zašto si se ljutio? Zašto ti je lice pomračeno? “

Samo Bog zna razlog zašto je dao prednost Aveljevoj ponudi. Kain može samo da smatra Božju reakciju nepravednom, ali umesto da se ljuti, trebalo bi da moli Boga da mu dozvoli da razume razlog ovog očigledno nepravednog izbora. Bog u potpunosti poznaje Kainovu prirodu, koji nesvesno igra za njega ulogu zlog sluga iz Mateja 24:48-49: „ Ali ako zli sluga kaže u srcu svom: 'Gospodar moj kasni sa dolaskom', i počne da bije svoje sasužitelje , i jede i pije sa pijancima,... “ Bog mu postavlja pitanje na koje on savršeno dobro zna odgovor, ali i ovde, time, daje Kainu priliku da sa njim podeli uzrok svoje patnje. Ova pitanja će ostati bez odgovora za Kaina, pa ga Bog upozorava na zlo koje će ga zadesiti.

Post. 4:7: „ Ako činiš dobro, podići ćeš lice svoje; ako li činiš zlo, greh će ležati na vratima i želja će mu biti na tebe ; ali ti ćeš vladati nad njim . “

Nakon što su Eva i Adam jeli i preuzeli status đavola tako što su „ spoznali dobro i zlo “, on se ponovo pojavljuje da podstakne Kaina da ubije svog brata Avelja. Dva izbora, „ dobro i zlo “, su pred njim; „ dobro “ će ga navesti da se pomiri sa sobom i prihvati Božji izbor čak i ako ga ne razume. Ali izbor „ zla “ će ga naterati da zgreši protiv Boga, terajući ga da prekrši njegovu šestu zapovest: „ Ne ubij “; a ne „ ne ubij “ kako su to predstavili prevodioci. Božja zapovest osuđuje zločin, a ne ubijanje krivih kriminalaca, koje je On učinio legalnim naredivši ga, i u ovom slučaju, dolazak Isusa Hrista nije ništa promenio u ovom pravednom Božjem sudu.

Obratite pažnju na oblik u kojem Bog govori o „ grehu “ kao da govori o ženi, kao što je rekao Evi u Post. 3:16: „ Želja će ti biti za mužem tvojim, a on će vladati nad tobom.“ „Za Boga je iskušenje „ greha “ slično iskušenju žene koja želi da zavede svog muža i on ne sme dozvoliti da bude „ dominiran “ njome, niti njime. Na taj način, Bog je čoveku dao zapovest da ne dozvoli da bude zaveden „ grehom “ koji predstavlja žena.

Post. 4:8: „ I reče Kain bratu svome Avelju; i kad behu u polju, Kain ustade na brata svoga Avelja i ubi ga. “

Uprkos ovom božanskom upozorenju, Kainova priroda će doneti plodove. Nakon razmene reči sa Aveljem, Kain, ubilački duhom od početka poput svog duhovnog oca, đavola, „ podigao se na svog brata Avelja i ubio ga “. Ovo iskustvo proriče sudbinu čovečanstva, gde će brat ubijati brata, često iz sekularne ili verske ljubomore, do kraja sveta.

Post. 4:9: „ Tada reče Gospod Kainu: Gde je tvoj brat Avelj? A on odgovori: Ne znam; zar sam ja čuvar brata svoga? “

Kao što je rekao Adamu koji se krio od njega: „ Gde si? “, Bog kaže Kainu: „ Gde je tvoj brat Avelj? “, uvek da bi mu dao priliku da prizna svoju krivicu. Ali glupo , pošto ne može da ignoriše da Bog zna da ga je ubio, on drsko odgovara: „ Ne znam “, i sa neverovatnom arogancijom, zauzvrat postavlja Bogu pitanje: „ Jesam li ja čuvar svog brata? “

Post. 4:10: „ A Bog reče: Šta si učinio? Glas krvi brata tvojega vapi k meni sa zemlje .“

Bog mu daje svoj odgovor koji znači: ti nisi njegov čuvar jer si njegov ubica. Bog dobro zna šta je učinio i predstavlja mu to u slici: „ Glas krvi tvog brata vapi k meni sa zemlje .“ Ova figurativna formula koja prolivenoj krvi daje glas koji vapi k Bogu biće korišćena u Otkrivenju 6 da bi se u „petom pečatu “ prizvalo vapaj mučenika pogubljenih od strane rimskih papskih progona katoličke religije: Otkrivenje 6:9-10: „ Kada otvori peti pečat, videh pod žrtvenikom duše onih koji su pobijeni zbog reči Božje i zbog svedočanstva koje su imali.“ Vikali su iz sveg glasa govoreći: „ Dokle, Gospode sveti i istiniti, dok ne sudiš i ne osvetiš krv našu na onima koji žive na zemlji? “ Dakle, nepravedno prolivena krv zahteva osvetu nad krivcima. Ova legitimna osveta će doći, ali je nešto što Bog rezerviše isključivo za sebe. On izjavljuje u Ponovljenom zakonu 32:35: „ Moja je osveta i plata kad im noga posrne. Jer je dan njihove nevolje blizu, i dolazak njihove nevolje neće dugo trajati .“ U Isa. 61:2, zajedno sa „ godinom milosti “, „ dan osвете “ je u programu Mesije Isusa Hrista: „... posla me... da objavim godinu milosti Jahveove i dan osвете Boga našeg ; da utešim sve koji tuguju ;“ Niko nije mogao da

shvati da je „ objavljivanje “ ove „ godine milosti “ moralo biti odvojeno od „ dana osvete “ za 2000 godina.

Dakle, mrtvi više ne mogu da vapiju osim u sećanju Boga čije je pamćenje neograničeno.

Kainov zločin zaslužuje pravednu kaznu.

Post. 4:11: „ Sada si proklet sa zemlje, koja je otvorila usta svoja da primi krv brata tvogega iz tvoje ruke .“

Kain će biti proklet sa zemlje i neće biti ubijen. Da bi se opravdala ova božanska blagost, mora se priznati da ovaj prvi zločin nije imao presedana. Kain nije znao šta znači ubiti, i gnev je zaslepio svaki razumni um i doveo ga do kobne surovosti. Sada kada je njegov brat mrtav, čovečanstvo više neće moći da kaže da nije znalo šta je smrt. Zakon koji je Bog ustanovio u Izlasku 21:12 tada će stupiti na snagu: „ Ko god udari čoveka smrtno, biće pogubljen .“

Ovaj stih takođe predstavlja ovaj izraz: „ zemlja koja je otvorila usta svoja da primi krv brata tvogega iz tvoje ruke “. Bog personifikuje zemlju pripisujući joj usta koja upijaju krv prolivenu na njoj. Zatim joj ova usta govore i podsećaju je na smrtonosni čin koji ju je oskrnavio. Ova slika će se ponovo pojaviti u Ponovljenom zakonu 26:10: „ Zemlja otvori usta svoja i proguta ih sa Korejem, kad pomreše oni koji se sabraše, i oganj proguta dvesta pedeset ljudi: oni poslužiše kao upozorenje narodu “. Zatim će biti u Otkrivenju 12:16: „ I zemlja pomognu ženi, i zemlja otvori usta svoja i proguta reku koju zmaj izbacila iz usta svojih “. „ Reka “ simbolizuje francuske katoličke monarhijske lige čiji su posebno stvoreni vojni korpusi „zmajeva“ progonili verne protestante i terali ih čak i u planine zemlje. Ovaj stih ima dvostruko značenje : protestantski oružani otpor, a zatim krvava Francuska revolucija. U oba slučaja, izraz „ zemlja otvori usta svoja “ prikazuje je kao primanje krvi mnoštva ljudi.

Post. 4:12: „ Kad obrađuješ zemlju, ona ti više neće davati svoje bogatstvo. Bićeš begunac i skitnica na zemlji. “

Kainova kazna je ograničena na zemlju, koju je on prvi oskrnavio prolivajući ljudsku krv po njoj; krv čoveka, koji je prvobitno stvoren po liku Božjem. Od greha, on zadržava Božje karakteristike, ali više ne poseduje njegovu savršenu čistotu. Čovekova aktivnost se uglavnom sastojala od proizvodnje hrane obrađivanjem zemlje. Kain će stoga morati da pronađe druge načine da se nahrani.

Post. 4:13: „ Kain reče Jahveu: Moja je kazna prevelika da bih je podneo .“

Što znači: pod ovim uslovima, bolje je za mene da izvršim samoubistvo.

Post. 4:14: „ Evo, danas si me isterao sa lica zemlje; biću skriven od lica tvoga, begunac i skitnica na zemlji, i ko me nađe, ubiće me .“

Sada je veoma pričljiv i svoju situaciju opisuje kao smrtnu presudu.

Post. 4:15: „ Jehova mu reče: Ko ubije Kaina, biće mu sedmostruko osvetljen.“ I Jehova stavi na Kaina žig, da ga niko ko ga nađe ne ubije .“

Odlučan da poštedi Kainov život iz već navedenih razloga, Bog mu je rekao da će njegova smrt biti plaćena, to jest, „ osvetljena “, „ sedam puta više “. Zatim priziva „ znak “ koji će ga zaštititi. U tom smislu, Bog proriče simboličku vrednost broja „sedam“, koji će označiti subotu i osvećenje odmora,

koje će, prореčeno na kraju nedelja, pronaći svoje puno ostvarenje u sedmom milenijumu njegovog spasonosnog projekta. Subota će biti znak pripadnosti Bogu Stvoritelju u Jezekilju 20:14-20. A u Jezekilju 9, „ znak “ se stavlja na one koji pripadaju Bogu kako ne bi bili ubijeni u času božanske kazne. Konačno, da bi se potvrdio ovaj princip zaštićenog odvajanja , u Otkrivenju 7, „ znak “, „ pečat živoga Boga “, dolazi da „ zapečati čela “ Božjih slugu, a taj „ pečat i znak “ je njegov sedmi dan, subota.

Post. 4:16: „ Tada Kain ode ispred lica Jahveovog i nastani se u zemlji Nod, istočno od Edena .“

Adam i Eva su se već povukli istočno od Edema nakon što su proterani iz Božjeg vrta. Ova zemlja ovde dobija ime Nod, što znači: patnja. Kainov život će stoga biti obeležen mentalnom i fizičkom patnjom, jer odbacivanje daleko od Božjeg lica ostavlja tragove čak i u tvrdom srcu Kaina koji je u stihu 13, u strahu od njega, rekao: „ Biću sakriven daleko od tvog lica .“

Post. 4:17: „ I Kain pozna ženu svoju, i ona začne, i rodi Enoha. I on sazida grad, i nazva grad Enoh po sinu svome .“

Kain će postati patrijarh stanovništva grada kojem će dati ime svom prvom sinu: Enoh, što znači: pokrenuti , poučiti, vežbati i početi da koristi nešto. Ovo ime sažima sve što ovi glagoli predstavljaju i dobro je iznošeno jer Kain i njegovi potomci uvode vrstu društva bez Boga koje će trajati do kraja sveta.

Post.4:18: „ Enoh je rodio Irada, Irad je rodio Mehujaela, Mehujael je rodio Metušaila, a Metušailo je rodio Lameha .»

Ova kratka genealogija namerno se fokusira na lik po imenu Lameh, čije tačno značenje ostaje nepoznato, ali reč iz ovog korena se odnosi na pouku, poput imena Enoh, a takođe i na pojam moći.

Post. 4:19: „ Lameh uze dve žene: jednoj beše ime Ada, a drugoj Sela .“

U ovom Lamehu nalazimo prvi znak raskida sa Bogom, prema kojem „ čovek će ostaviti oca svoga i majku svoju i prilepiće se k ženi svojoj, i biće dvoje jedno telo “ (videti Post. 2:24). Ali u Lamehu je čovek sjedinjen sa dve žene i njih troje će postati jedno telo. Jasno je da je odvajanje od Boga potpuno.

Post. 4:20: „ A Ada rodi Javala; i on beše otac onih koji žive u šatorima i onih koji žive sa stokom .“

Džabal je patrijarh nomadskih pastira, kao što su neki arapski narodi i danas.

Post. 4:21: „ Ime njegovog brata beše Juval; on beše otac svima koji sviraju na harfi i fruli .“

Džubal je bio patrijarh svih muzičara koji zauzimaju važno mesto u bezbožnim civilizacijama, čak i danas gde su kultura, znanje i umetnik temelji naših modernih društava.

Post. 4:22: „ Sila je takođe rodila Tuval-Kaina, koji je kovao sve vrste oruđa od bronzе i gvožđa. Tuval-Kainova sestra bila je Naama .“

Ovaj stih protivreči zvaničnim učenjima istoričara koji pretpostavljaju bronzano doba pre gvozdenog doba. U stvari, prema Bogu, prvi ljudi su znali kako da kuju gvožđe, i možda još od samog Adama, jer tekst ne kaže da je Tuval Kain bio otac onih koji kuju gvožđe. Ali ovi otkriveni detalji su nam dati da

bismo razumeli da je civilizacija postojala od najranijih vremena. Njihove bezbožne kulture nisu bile ništa manje prefinjene od naše danas.

Post. 4:23: „Lameh reče svojim ženama: 'Ada i Selo, poslušajte glas moj! Žene Lamehove, poslušajte reči moje! Ubih čoveka za svoju ranu, i mladića za svoju ranu.'“

Lameh se hvali svojim dvema ženama da je ubio čoveka, što ga vređa pred Božjim sudom. Ali sa arogancijom i podsmehom dodaje da je ubio i mladog čoveka, što otežava njegov slučaj pred Božjim sudom i čini ga pravim višestrukim „ubicom“.

Post. 4:24: „Kain će biti osvećen sedmostruko, a Lameh sedamdeset sedmostruko.“

On se zatim ruga blagosti koju je Bog pokazao prema Kainu. Pošto je, nakon ubistva čoveka, Kainova smrt trebalo da bude osvetljena „sedam puta“, nakon ubistva čoveka i mladića, Lameh će biti osvetljen od Boga „sedamdeset sedam puta“. Takve gnusne reči su nezamislive. A Bog je želeo da otkrije čovečanstvu da su njegovi prvi predstavnici od druge generacije, od Kajinove do sedme, Lamehove, dostigli najviši nivo bezbožnosti. I ovo je njegova demonstracija posledica odvajanja od njega.

Post. 4:25: „A Adam opet pozna ženu svoju, i ona rodi sina, i nadeni mu ime Set; jer reče: Bog mi je odredio drugo potomstvo umesto Avelja, koga je Kain ubio.“

Ime Set, koje se na hebrejskom izgovara „het“, označava temelj ljudskog tela. Neki ga prevode kao „ekvivalent ili nadoknada“, ali ja nisam uspeo da pronađem opravdanje za ovu tvrdnju na hebrejskom. Stoga zadržavam „temelj tela“ jer će Set postati koren ili osnovni temelj verne loze koju će Postanje 6 označiti izrazom „sin Božiji“, ostavljajući „ženama“, buntovnim potomcima Kajinove loze koje ih zavode, nasuprot tome, naziv „kćeri ljudske“.

U Setu, Bog seje i uzgaja novo „seme“ u kome je sedmi potomak, još jedan Enoh, dat kao primer u Postanju 5:21-24. Imao je privilegiju da uđe u raj živ, bez prolaska kroz smrt, nakon 365 godina zemaljskog života proživljenog u vernosti Bogu stvoritelju. Ovaj Enoh je dobro opravdao svoje ime jer je njegova „pouka“ bila na slavu Božju, za razliku od njegovog imenjaka, sina Lameha, sina iz Kajinove loze. I obojica, Lameh buntovnik i Enoh pravednik, bili su „sedmi“ potomci svoje loze.

Post. 4:26: „A Set takođe ima sina, i dade mu ime Enos. Tada ljudi počеше prizivati ime Jahve.“

Enos znači: čovek, smrtnik, zao. Ovo ime je povezano sa vremenom kada su ljudi počeli da prizivaju ime Jahve. Ono što Bog želi da nam kaže povezujući ove dve stvari jeste da je čovek vernog roda postao svestan zaokupljenosti svoje prirode, koja je štaviše smrtna. I ta svest ga je navela da traži svog Tvorca kako bi Ga poštovao i verno Mu se klanjao na način koji je Njemu ugodan.

Postanje 5

Odvajanje kroz osvećenje

U ovom 5. poglavlju, Bog je okupio lozu koja mu je ostala verna. Predstavljam vam detaljnu studiju samo prvih stihova koji nam omogućavaju da razumemo razlog za ovo nabranje koje pokriva vreme između Adama i čuvenog Noja.

Post. 5:1: „ Ovo je knjiga Adamovog potomstva: kad stvori Bog čoveka, po obličju Božjem načini ga .“

Ovaj stih postavlja standard za spisak imena ljudi koji se navode. Sve počiva na ovom podsetniku: „ Kad je Bog stvorio čoveka, stvorio ga je po liku Božjem .“ Stoga moramo shvatiti da bi čovek ušao na ovaj spisak, morao je zadržati svoj „ lik Božji “. Tako možemo razumeti zašto imena važna kao što je Kainovo ne ulaze na ovaj spisak. Jer nije u pitanju fizička sličnost već sličnost karaktera, a poglavlje 4 nam je upravo pokazalo sličnost Kaina i njegovih potomaka.

Post. 5:2: „ Muškarca i ženu stvori ih, i blagoslovi ih, i nazva im ime Adam, u dan kada su stvoreni .“

I ovde, podsećanje na Božji blagoslov muškarca i žene znači da su imena koja treba navesti blagoslovena od Boga. Insistiranje na njihovom stvaranju od strane Boga ističe važnost koju On pridaje tome da budu prepoznati kao Bog stvoritelj koji odvaja, osvećuje svoje sluge znakom Subote, odmorom koji se poštuje tokom sedmog dana svih njihovih nedelja. Zadržavanje Božjeg blagoslova osvećenjem Subote i sličnosti sa Njegovim karakterom su uslovi koje Bog zahteva da bi ljudsko biće ostalo dostojno da se naziva „ čovekom “. Osim ovih plodova, ljudsko biće po Njegovom sudu postaje „životinja“ razvijenija i obrazovanija od drugih vrsta.

Post. 5:3: „ A Adam požive sto i trideset godina, i rodi sina po slici svojoj, po liku svome; i dade mu ime Sit .“

Izgleda da između Adama i Seta nedostaju dva imena: imena Kaina (koji nije iz verne loze) i Avelja (koji je umro bez potomstva). Time se pokazuje norma blagoslovenog izbora. Isto će važiti i za sva ostala navedena imena.

Post. 5:4: „ A dani Adamovi, pošto mu se rodio Sit, bili su osam stotina godina; i rodio je sinove i kćeri .“

Ono što moramo da razumemo jeste da je Adam „ rodio sinove i kćeri “ pre i posle rođenja „ Seta “, ali oni nisu pokazali veru oca ili veru „Seta“. Pridružili su se „životinjskim ljudima“ koji su bili neverni i nepoštovali živog Boga. Tako je, među svima onima koji su mu se rodili, nakon Aveljeve smrti, „ Set “ bio prvi koji se istakao svojom verom i odanošću Bogu Jahveu koji je stvorio i oblikovao njegovog zemaljskog oca. Drugi posle njega, koji su ostali anonimni, možda su sledili njegov primer, ali ostaju anonimni jer je lista koju je Bog izabrao izgrađena na nizu prvih vernih ljudi svakog od predstavljenih potomaka. Ovo objašnjenje čini razumljivim već visoku starost, „130 godina“ za Adama kada se rodio njegov sin „Set“. I ovaj princip se primenjuje na svakog od izabranih navedenih na dugom spisku koji se završava sa Nojem, jer njegova tri sina: Sem, Ham i Jafet neće biti izabrani, jer nisu po njegovom duhovnom liku.

Post. 5:5: „ Useg dana Adamovog života bilo je devet stotina i trideset godina; i umre .“

Prelazim direktno na sedmog izabranog, koji se zove Enoh; Enoh čiji je karakter apsolutna suprotnost Enohu, sinu Kajinovom.

Post. 5:21: „ Enoh je živio šezdeset pet godina i rodio mu se Matusala .“

Post. 5:22: „ I Enoh hodi s Bogom trista godina pošto mu se rodio Matusalah, i rodi sinove i kćeri .“

Post. 5:23: „ Useg dana Enoha bilo je trista šezdeset i pet godina .“

Post. 5:24: „ I Enoh hodaše s Bogom; i nestade ga, jer ga Bog uze.“ "

Upravo ovim specifičnim izrazom slučaja Enoha Bog nam otkriva: i prepotopni ljudi su imali svog „Iliju“ uznetog na nebo bez prolaska kroz smrt. Zaista, formula ovog stiha razlikuje se od svih ostalih koje se završavaju, što se tiče Adamovog života, rečima „ tada umre “.

Zatim dolazi Metuzalem, čovek sa najdužim životnim vekom na Zemlji, 969 godina; zatim još jedan Lameh iz ove loze koga je blagoslovio Bog.

Post:5:28: „ Lamek je živio sto osamdeset i dve godine i rodio sina .“

Post:5:29: „ I dade mu ime Noje, govoreći: Ovaj će nas utešiti u trudu našem i u mucu ruku naših, što izlazi iz zemlje koju je Jahve prokleo .“

Da bismo razumeli značenje ovog stiha, moramo znati da ime Noje znači: odmor. Lameh sigurno nije zamišljao u kojoj meri će se njegove reči ispuniti, jer je „ prokletu zemlju “ video samo iz ugla „ naših napora i mučnog rada naših ruku “, kaže on. Ali u Nojevo vreme, Bog će je uništiti zbog zlobe ljudi koje nosi, kao što će nam Postanje 6 omogućiti da razumemo. Međutim, Lameh, Nojev otac, bio je izabranik koji je, poput retkih izabranika njegovog vremena, morao biti tužan kada je video kako zloba ljudi oko njih raste.

Post. 5:30: „ A rodivši Noja, Lameh je živio pet stotina devedeset i pet godina, i rodio sinove i kćeri .“

Post. 5:31: „ Usego Lameh poživio sedamsto sedamdeset i sedam godina; i umre .“

Post. 5:32: „ A Noje je živio pet stotina godina, i rodio mu se Sem, Ham i Jafet .“

Postanje 6

Razdvajanje ne uspeva

Post. 6:1: „ I dogodi se, kad se ljudi počeo množiti po zemlji, i rodiše im se kćeri, “

Prema prethodno naučenim lekcijama, ovo ljudsko mnoštvo je životinjska norma koja prezire Boga, koji stoga ima dobre razloge da i njih odbaci. Zavođenje Adama od strane njegove žene Eve

reprodukuje se u celom ovom čovečanstvu i to je normalnost po telu: devojke zavode muškarce i dobijaju od njih ono što žele.

Post. 6: 2: „ I sinovi Božiji videše kćeri ljudske da su lepe, i uzeše sebi žene koje god izabraše .“

Tu se stvari komplikuju. Razdvajanje između osvećenih i nereligioznih nevernika na kraju nestaje. Osvećeni, logično nazvani ovde „ sinovi Božiji “, padaju pod zavodljivost „ kćeri ljudskih “, to jest „životinjske“ ljudske grupe. Savezi kroz brak tako postaju uzrok kolapsa razdvajanja koje je Bog želeo i tražio. Upravo to nezaboravno iskustvo će ga kasnije navesti da zabrani sinovima Izrailjevim da uzimaju strane žene. Potop koji će biti posledica pokazuje koliko se ova zabrana treba poštovati. Od svakog pravila postoje izuzeci, jer su neke žene uzele pravog Boga sa jevrejskim mužem poput Rute. Opasnost nije u tome što je žena stranac, već u tome što ona vodi „ sina Božijeg “ ka paganskom otpadništvu terajući ga da usvoji tradicionalnu pagansku religiju svog porekla. Štaviše, suprotno je podjednako zabranjeno jer žena „kćerka Božija“ sebe dovodi u smrtnu opasnost udajom za „sina ljudskog“, „životinje“, i lažne religije, što je još opasnije za nju. Jer svaka „žena“ ili „devojka“ jeste „žena“ samo tokom svog života na zemlji, a izabrane među njima će, poput muškaraca, dobiti nebesko aseksualno telo slično Božjim anđelima. Večnost je uniseks i slika karaktera Isusa Hrista, savršenog božanskog modela.

Problem braka je i danas aktuelan. Jer ko god se oženi nekim ko nije njegove religije, svedoči protiv sopstvene vere, bilo da je ona ispravna ili pogrešna. Štaviše, ovaj čin pokazuje ravnodušnost prema religiji, a samim tim i prema samom Bogu. Izabrani mora da voli Boga iznad svega da bi bio dostojan izbora. Međutim, pošto mu se savez sa strancem ne sviđa, izabrani koji u njega stupi postaje nedostojan izbora i njegova vera postaje drska, iluzija koja će se završiti strašnim razočaranjem. Ostaje još jedan zaključak koji treba izvući. Ako brak i dalje predstavlja ovaj problem, to je zato što se savremeno ljudsko društvo nalazi u istom stanju nemorala kao i ono iz Nojevog vremena. Ova poruka je stoga za naše poslednje vreme kada laži dominiraju ljudskim umovima, koji postaju potpuno zatvoreni za božansku „istinu“.

Zbog njenog značaja za naše „krajnje vreme“, Bog me je naveo da razvijem ovu poslednju poruku otkrivenu u ovom izveštaju iz Postanja. Jer iskustvo pretpotopnih izabranika sumira se srećnim „ početkom “ i tragičnim „ krajem “ u otpadništvu i gnusobi. Sada, ovo iskustvo takođe sumira iskustvo njegove poslednje crkve u njenom institucionalnom obliku „Adventistička crkva sedmog dana“, zvanično i istorijski blagoslovene 1863. godine, ali duhovno blagoslovene 1873. godine, u „ Filadelfiji “, u Otkrivenju 3:7, zbog njenog „ početaka “, i „ izbljuvane “ od strane Isusa Hrista u Otkrivenju 3:14, u „ Laodikiji “ 1994. godine, na njenom „ kraju “, zbog njene formalističke mlakosti i zbog njenog saveza sa ekumenskim neprijateljskim taborom 1995. godine. Vreme Božjeg odobrenja za ovu hrišćansku versku instituciju je stoga određeno „početkom i krajem “ . Ali baš kao što je jevrejski zavet proširen od strane dvanaest apostola koje je Isus izabrao, adventističko delo proširujem ja i svi oni koji, primajući ovo proročko svedočanstvo, reprodukuju dela vere koja je Bog prvobitno blagoslovio u pionirima adventizma 1843. i 1844. godine. Preciznije navodim da je Bog blagoslovio motivacije njihove vere, a ne standard njihovih proročkih tumačenja koji je kasnije doveden u pitanje. Sa praktikovanjem Subote koje je moguće postalo formalistički i tradicionalno, sito Božjeg suda više ne blagosilja ništa osim ljubavi prema istini koja se nalazi u njegovim izabranicima, „ od početka do kraja “ do istinskog slavnog povratka Hristovog, određenog za ovo poslednje vreme u proleće 2030. godine.

Predstavljajući sebe u Otkrivenju 1:8 kao „ Alfa i Omega “, Isus Hrist nam otkriva ključ za razumevanje strukture i aspekta pod kojima nam otkriva kroz Bibliju, svoj „ sud “. On se uvek zasniva na posmatranju situacije „ početka “ i na onome što se pojavljuje na „ kraju “, života, zaveta ili crkve. Ovaj princip se pojavljuje u Dan. 5 gde reči koje je Bog napisao na zidu, „ izbrojano, izbrojano “, praćene „ izmereno i podeljeno “, predstavljaju „ početak “ života kralja Valtasara i čas njegovog „ kraja “. Na ovaj način, Bog potvrđuje da je njegov sud zasnovan na stalnoj kontroli nad subjektom koji se sudi. On je bio pod njegovim posmatranjem od njegovog „ početka “, ili „ alfe “, do njegovog „ kraja “, njegove „ omege “.

U knjizi Otkrivenja i u temi poslanica upućenih „ sedam Crkava “, isti princip uspostavlja „ početak i kraj “ svih dotičnih „ Crkava “. Prvo, nalazimo apostolsku Crkvu, čiji se slavni „ početak “ pominje u poruci dostavljenoj „ Efesu “ i u kojoj je njen „ kraj “ stavlja pod pretnju da joj se Duh Božji povuče zbog nedostatka revnosti. Srećom, poruka dostavljena „ Smirni “ pre 303. godine svedoči da će Hristov poziv na pokajanje biti uslišen na slavu Božiju. Zatim, papska Rimokatolička Crkva počinje u „ Pergamu “ 538. godine i završava se u „ Tijatiri “ u vreme protestantske reformacije, ali pre svega zvanično u vreme smrti pape Pija VI, zatvorenog u Valensiji, u mom gradu, u Francuskoj, 1799. godine. Zatim dolazi slučaj protestantske vere, čije je Božje odobrenje takođe vremenski ograničeno. Njegov „ početak “ se pominje u „ Tijatiri “, a njegov „ kraj “ se otkriva u „ Sardu “ 1843. godine zbog nedelnog poštovanja nasleđenog iz rimske religije. Isus ne može biti jasniji; njegova poruka „ mrtvi ste “ nije zbunjujuća. I treće, pod „ Filadelfijom i Laodikejom “, slučaj institucionalnog adventizma, koji smo ranije videli, zatvara temu poruka upućenih „ sedam crkava “ i vremenu epoha koje one simbolizuju.

Otkrivajući nam danas kako je sudio o stvarima koje su već postignute, i od „ početka “ poput Knjige Postanja, Bog nam daje ključeve za razumevanje kako sudi činjenicama i crkvama u našem vremenu. „ Sud “ koji proizilazi iz našeg proučavanja tako nosi „ pečat “ Duha njegovog božanstva.

Post. 6:3: „ Tada reče Gospod: Duh moj neće dovek biti u čoveku, jer je i on telo; ali će mu dani biti sto i dvadeset godina . “

Manje od 10 godina od Hristovog povratka, ova poruka danas dobija zapanjujuće aktuelan karakter. Duh života koji je Bog dao „ neće ostati u čoveku zauvek, jer je on samo telo, ali će njegovi dani biti sto dvadeset devet godina “. U stvari, to nije bilo značenje koje je Bog dao svojim rečima. Razumite mene i razumejte Njega: Bog se ne odriče svog plana od šest hiljada godina pozivanja i odabira izabranih. Njegov problem leži u ogromnoj dužini života koju je dao pretpotopnim ljudima od Adama koji je umro sa 930 godina, posle njega, drugi Metusalah će živeti do 969 godina. Ako je to 930 godina vernosti, to je podnošljivo i čak ugodno Bogu, ali ako je to arogantni i gnusni Lameh, Bog smatra da će biti više nego dovoljno da ga toleriše u proseku od 120 godina. Ovo tumačenje je potvrđeno istorijom, jer je od završetka potopa dužina ljudskog života smanjena na prosek od 80 godina našeg vremena.

Post. 6:4: „ U to vreme divovi behu na zemlji, a i sinovi Božiji dođoše k kćerima ljudskim, i one im rađahu decu; to behu silni ljudi koji behu poznati u stara vremena . “

Morao sam da dodam preciznost „ i takođe “ iz hebrejskog teksta, jer je značenje poruke transformisano. Bog nam otkriva da je njegovo prvo pretpotopno stvaranje bilo gigantskog standarda, sam Adam je morao biti visok oko 4 ili 5 metara. Upravljanje površinom zemlje je

promenjeno i smanjeno. Jedan korak ovih „giganata“ vredeo je pet naših, i on je morao da crpi iz zemlje pet puta više hrane nego čovek današnjice. Prvobitna Zemlja je stoga brzo naseljena i naseljena po celoj svojoj površini. Preciznost „i takođe“ nas uči da ovaj standard „giganata“ nije bio modifikovan savezima osvećenih i odbačenih, „sinova Božjih“ i „kćeri ljudskih“. Noje je stoga i sam bio gigant od 4 do 5 metara, kao i njegova deca i njihove žene. U vreme Mojsija, ovi pretpotopni standardi su se još uvek nalazili u zemlji Hananskoj, i upravo su ti giganti, „Enakimi“, plašili hebrejske špijune poslate u zemlju.

Post. 6:5: „Tada je Gospod video da je ljudska zloba velika na zemlji i da je svaka pomisao srca njegovog samo zlo, svagda.“

Takvo zapažanje čini njegovu odluku razumljivom. Sećam se da je stvorio zemlju i čoveka da bi otkrio ovu zlobu skrivenu u mislima njegovih nebeskih i zemaljskih stvorenja. Željeni dokaz je tako dobijen, jer je „svaka misao njihovog srca bila samo zla sve vreme“.

Post. 6:6: „I pokaja se Gospod što je stvorio čoveka na zemlji, i ožalosti ga u srcu.“

Znati unapred šta će se desiti je jedno, ali doživeti to u njegovom ispunjenju je sasvim drugo. A kada se suočimo sa stvarnošću dominacije zla, misao o pokajanju, ili preciznije kajanju, može trenutno da se javi u Božjem umu, toliko je velika njegova patnja pred licem ove moralne katastrofe.

Post. 6:7: „I reče Gospod: Istrebljiću sa lica zemlje ljude koje sam stvorio, i čoveka i stoku, i životinje koje se gmižu, i ptice nebeske; jer se kajem što sam ih stvorio.“

Neposredno pre potopa, Bog posmatra trijumf Satane i njegovih demona nad zemljom i njenim stanovnicima. Za njega je iskušenje strašno, ali je dobio dokaz koji je želeo. Sve što mu preostaje jeste da uništi ovaj prvi oblik života u kome ljudi žive predugo i premoćni su u džinovskim razmerama. Životinje na zemlji bliske čoveku, poput stoke, gmizavaca i ptica nebeskih, moraće zauvek nestati sa njima.

Post. 6:8: „Ali Noje je našao milost“ u očima Jahvea.“

I prema Jezeckiju 14, on je jedini našao milost kod Boga, njegova deca i njihove žene nisu bili dostojni spasenja.

Post. 6:9: „Ovo je Nojevo potomstvo: Noje beše pravedan čovek, nevin u svoje dane; Noje je hodio s Bogom.“

Kao i Jova, Noja Bog smatra „pravednim i besprekornim“. I kao i pravednog Enoha pre njega, Bog mu pripisuje da „hoda“ sa njim.

Post. 6:10: „Noje je imao tri sina: Sima, Hama i Jafeta.“

Prema Postanju 5:22, u dobi od 500 godina, „Noje rodi tri sina: Sema, Hama i Jafeta“. Ovi sinovi će odrasti u muškarce i uzeće žene. Stoga će Noju pomagati i pomagati mu njegovi sinovi kada bude morao da gradi arku. Između njihovog rođenja i potopa proći će 100 godina. To dokazuje da se „120 godina“ iz stiha 3 ne odnosi na vreme koje mu je dato da završi njenu izgradnju.

Post. 6:11: „Zemlja beše pokvarena pred Bogom, zemlja beše puna nasilja.“

Korupcija nije nužno nasilna, ali kada je nasilje obeležava i karakteriše, patnja Boga ljubavi postaje intenzivna i nepodnošljiva. Ovo nasilje, na svom vrhuncu, jeste onog tipa kojim se Lameh hvalio u Post. 4:23: „ Ubih čoveka za ranu svoju, i mladića za modricu svoju .“

Post. 6:12: „ I pogleda Bog na zemlju, i gle, ona je pokvarena; jer svako telo pokvari put svoj na zemlji .“

Za manje od 10 godina, Bog će ponovo pogledati zemlju i pronaći je u istom stanju kao u vreme potopa, „ svako telo je pokvarilo svoj put “. Ali morate razumeti šta Bog misli kada govori o pokvarenosti. Jer ako je referenca na ovu reč ljudska, odgovori su brojni kao i mišljenja o toj temi. Kod Boga Tvorca, odgovor je jednostavan i precizan. On naziva pokvarenošću sva izopačenja koja su muškarac i žena doneli u red i pravila koja je on ustanovio: U pokvarenosti, čovek više ne preuzima svoju ulogu muškarca, niti žena svoju ulogu žene. Slučaj Lameha, bigamiste, potomka Kaina, je primer, jer mu božanska norma kaže: „ čovek će ostaviti oca svoga i majku svoga da se sjedini sa ženom svojom “. Izgled strukture njihovih tela otkriva ulogu muškarca i žene. Ali da bismo bolje razumeli ulogu onoga koji je dat kao „ pomoćnik “ Adamu, njena simbolična slika Crkve Hristove daje nam odgovor. Kakvu „ pomoć “ Crkva može da ponudi Hristu? Njena uloga je da poveća broj spasenih izabranih i da pristane da pati za njega. Isto važi i za ženu datu Adamu. Lišena Adamove mišićne moći, njena uloga je da rađa i odgaja svoju decu dok oni, zauzvrat, ne osnuju porodicu i tako zemlja bude naseljena, prema redu koji je Bog zapovedio u Post. 1:28: „I blagoslovi ih Bog, i reče im Bog: Rađajte se i množite se, i napunite zemlju i vladajte njome , i vladajte ribama morskim i pticama nebeskim i svim živim stvorenjima što se miču po zemlji .“ U svom izopačenju, savremeni život je okrenuo leđa ovoj normi. Koncentrisan život u gradovima i industrijska zaposlenost zajedno su stvorili sve veću potrebu za novcem. To je dovelo do toga da žene napuste svoju ulogu majki da bi otišle i radile u fabrikama ili prodavnicama. Loše vaspitana, deca su postala hirovita i zahtevna i 2021. godine proizvode plod nasilja i ona tačno odgovaraju opisu koji je Pavle dao Timoteju u 2. Tim. 3:1 do 9. Pozivam vas da odvojite vreme da pročitate, sa svom pažnjom koju zaslužuju, u celosti, dve poslanice koje je uputio Timoteju, kako biste u ovim pismima pronašli standarde koje je Bog postavio od početka, znajući da se on ne menja i da se neće menjati do svog povratka u slavi, u proleće 2030. godine.

Post. 6:13: „ Tada reče Bog Noju: Kraj svakog tela dođe pred mene; jer su napunili zemlju nasiljem; evo, ja ću ih istrebiti sa zemlje .“

Sa zlom nepovratno utvrđenim, uništenje stanovnika Zemlje ostaje jedina stvar koju Bog može da učini. Bog objavljuje svom jedinom zemaljskom prijatelju svoj strašni plan jer je njegova odluka doneta i definitivno utvrđena. Potrebno je napomenuti posebnu sudbinu koju Bog daje Enohu, jedinom koji ulazi u večnost bez prolaska kroz smrt, i Noju, jedinom čoveku koji je proglašen dostojnim da preživi istrebljujući potop. Jer svojim rečima Bog kaže „ oni imaju ...“ i „ Ja ću ih uništiti “. Pošto je ostao veran, Noje nije meta Božje odluke.

Post. 6:14: „ Napravi sebi kovčeg od smolnog drveta, i podeli kovčeg na odeljke i premaži ga iznutra i spolja smolom .“

Noje mora da preživi, i to ne sam, jer Bog želi da život njegovog stvaranja traje do kraja 6.000 godina selekcije za njegov projekat. Da bi se sačuvao odabrani život tokom potopa, moraće se izgraditi plutajuća arka. Bog daje Noju svoja uputstva. Koristiće voodootporno meko drvo, a arka će biti

napravljena vodonepropusnom premazivanjem smolom, smolom koja se uzima iz borova ili jela. Izgradiće ćelije tako da svaka vrsta može da živi odvojeno kako bi se izbegli stresni sukobi za životinje na brodu. Boravak na arci trajaće celu godinu, ali radom rukovodi Bog, kome ništa nije nemoguće.

Post. 6:15: „ Ovako ćeš ga napraviti: dužina kovčega biće trista lakata, širina pedeset lakata, a visina trideset lakata .“

Ako je „ lakat “ bio lakat diva, mogao bi biti pet puta veći od jevrejskog, koji je bio oko 55 cm. Bog je otkrio ove dimenzije u standardu poznatom Jevrejima i Mojsiju, koji su ovu priču primili od Boga. Izgrađeni kovčeg je stoga bio dugačak 165 m, širok 27,5 m i visok 16,5 m. Kovčeg, u obliku pravougaone kutije, bio je stoga impozantne veličine, ali su ga izgradili ljudi čija je visina bila srazmerna njemu. Jer, za njegovu visinu nalazimo tri sprata od oko pet metara za ljude koji su sami merili između 4 i 5 m visine.

Post. 6:16: „ Napravićeš prozor na kovčegu , i načini ga lakat visok odozgo. Postavićeš vrata sa strane kovčega. Sagrađićeš donji sprat, drugi sprat i treći sprat .“

Prema ovom opisu, jedna „ vrata “ kovčega bila su postavljena u nivou prvog sprata „ sa strane kovčega “. Kovčeg je bio potpuno zatvoren, a ispod krova trećeg sprata, jedan prozor visok i širok 55 cm trebalo je da bude zatvoren do kraja potopa, prema Postanju 8:6. Putnici kovčega živeli su u mraku i uz veštačko svetlo od uljanih lampi tokom celog trajanja potopa, tj.

Post. 6:17: „ I evo, pustiću potop na zemlju da istrebim svako telo u kome je dah života pod nebom; i sve što je na zemlji propašće .“

Ovim uništenjem, Bog želi da ostavi poruku upozorenja ljudima koji će ponovo naseliti zemlju nakon potopa i do slavnog povratka Isusa Hrista na kraju 6.000-godišnjeg božanskog projekta. Sav život će nestati zajedno sa svojom pretpotopnom normom. Jer će nakon potopa, Bog postepeno smanjivati veličinu živih bića, ljudi i životinja, na veličinu afričkih Pigmeja.

Post. 6:18: „ Ali ću s tobom sklopiti zavet svoj; ući ćeš u kovčeg, ti i sinovi tvoji, žena tvoja i žene sinova tvojih s tobom .“

Osam njih je izbeglo predstojeći potop, ali sedam njih izuzetno ima koristi od Nojevog posebnog i individualnog blagoslova. Dokaz se pojavljuje u Jezekilju 14:19-20 gde Bog kaže: „ Ili ako pošaljem pomor na tu zemlju, ako izlijem svoj gnev na nju pomorom, da istrebim iz nje ljude i životinje, i Noje , Danilo i Jov budu u njoj, tako živ ja, govori Gospod Jahve, ne bi spasli ni sinove ni kćeri, nego bi spasli svoje duše svojom pravednošću .“ Oni će biti korisni za ponovno naseljavanje zemlje, ali pošto nisu na Nojevom duhovnom nivou, unose svoju nesavršenost u novi svet, koji će uskoro doneti svoje loše plodove.

Post. 6:19: „ I od svakog živog bića u svakom telu, po dvoje od svake vrste uvedi u kovčeg da ih sačuvaš u životu sa sobom: muško i žensko .“

Jedan par po vrsti „ svega što živi “ - upravo onoliko koliko je potrebno za razmnožavanje - to će biti jedini preživeli među kopnenim životinjama.

Post. 6:20: „ I od ptica po vrstama njihovim, i od stoke po vrstama njenim, i od svih životinja što se miču po zemlji po vrstama njihovim, po dvoje od svake vrste doći će k tebi, da ih sačuvaš u životu .“

U ovom stihu, u svom nabranjanju, Bog ne pominje divlje životinje, ali će one biti navedene kao one koje su ukrcane u kovčeg u Post. 7:14.

Post. 6:21: „ A ti uzmi od sve hrane koja se jede i sačuvaj je kod sebe da bude hrana tebi i njima .“

Hrana potrebna za ishranu osam ljudi i svih životinja na brodu tokom jedne godine mora da je zauzimala veliki prostor na arki.

Post. 6:22: „ I Noje učini tako, i učini sve kako mu je Bog zapovedio .“

Verno i uz Božju podršku, Noje i njegovi sinovi izvršavaju zadatak koji im je Bog poverio. I ovde se mora zapamtiti da je zemlja jedan kontinent koji navodnjavaju samo reke i potoci. U području planine Ararat, gde Noje i njegovi sinovi žive, postoji samo ravnica i nema mora. Njegovi savremenici stoga vide Noja kako gradi plutajuću građevinu usred kontinenta bez mora. Možemo onda zamisliti podsmeh, sarkazam i uvrede kojima su morali da obasipaju malu grupu koju je Bog blagoslovio. Ali podsmevači će uskoro prestati da se podsmevaju izabraniku i biće potopljeni u vodama potopa u koji nisu želeli da veruju.

Postanje 7

Konačno razdvajanje poplave

Post. 7:1: „ Gospod reče Noju: Uđi u kovčeg, ti i sav dom tvoj, jer sam te video pravednog pred sobom u ovom naraštaju .“

Trenutak istine stiže i konačno razdvajanje stvaranja je završeno. „ Ulaskom u kovčeg “, životi Noja i njegove porodice biće spaseni. Postoji veza između reči „ kovčeg “ i „ pravednosti “ koju Bog pripisuje Noju. Ova veza prolazi kroz budući „ kovčeg svedočanstva “, koji će biti sveti kovčeg koji sadrži Božju „ pravednost “, izraženu u obliku dve ploče na kojima će njegov prst urezati njegovih „ deset zapovesti “. U ovom poređenju, Noje i njegovi saputnici su pokazani jednakima po tome što svi imaju koristi od spasenja ulaskom u kovčeg, čak i ako je samo Noje dostojan da bude poistovećen sa ovim božanskim zakonom, kao što je naznačeno božanskom preciznošću: „ Video sam vas pravedne .“ Noje je stoga bio u savršenom skladu sa božanskim zakonom koji je već bio naučen u svojim principima svojim pretpotopnim slugama.

Post. 7:2: „ Uzmi sebi sedam parova od svake čiste životinje, mužjaka i ženku njenu; jedan par od svake životinje koja nije čista, mužjaka i ženku njenu. “

Nalazimo se u pretpotopnom kontekstu i Bog evocira razliku između životinje klasifikovane kao „ čiste“ ili „nečiste “. Ovaj standard je stoga star koliko i zemaljsko stvaranje i u Levitskoj 11, Bog je

samo podsetio na ove standarde koje je utvrdio od početka. Bog stoga ima, kao i „Sabatu“, dobre razloge da zahteva od svojih izabranika, u naše vreme, poštovanje ovih stvari koje slave njegov poredak uspostavljen za čoveka. Izborom „sedam čistih parova“ za jednog „nečistog“, Bog pokazuje svoju sklonost ka čistoti koju obeležava svojim „pečatom“, brojem „7“ osvećenja vremena svog zemaljskog projekta.

Post. 7:3: „sedam parova ptica nebeskih, mužjaka i ženki, da bi sačuvali potomstvo svoje u životu na celoj zemlji.“

Zbog svoje slike anđeoskog nebeskog života, „sedam parova“ „ptica nebeskih“ je takođe spaseno.

Post. 7:4: „Jer još sedam dana, i pustiću kišu na zemlju četrdeset dana i četrdeset noći, i istrebiću sa lica zemlje svako živo biće koje sam stvorio.“

Broj „sedam“ (7) se još uvek pominje, označavajući „sedam dana“ koji dele trenutak ulaska životinja i ljudi u kovčeg od prvih vodopada. Bog će dati neprekidnu kišu „40 dana i 40 noći“. Ovaj broj „40“ je broj iskušenja. Odnosiće se na „40 dana“ slanja jevrejskih špijuna u zemlju Hanansku i „40 godina“ života i smrti u pustinji kao rezultat njihovog odbijanja da uđu u zemlju naseljenu divovima. A po stupanju u svoju zemaljsku službu, Isus će biti predat iskušenju đavola nakon „40 dana i 40 noći“ posta. Takođe će biti „40 dana“ između vaskrsenja Hristovog i izlivanja Svetog Duha na Pedeseticu.

Za Boga, svrha ove prolivne kiše je da uništi „bića koja je stvorio“. On nas tako podseća da, kao Bogu Stvoritelju, životi svih njegovih stvorenja pripadaju njemu, da ih spase ili uništi. On želi da budućim generacijama da gorku lekciju koju ne smeju zaboraviti.

Post. 7:5: „Noje je učinio sve što mu je Jahve zapovedio.“

Veran i poslušan, Noje ne razočarava Boga i izvršava sve što mu je naredio.

Post. 7:6: „Noju je bilo šest stotina godina kad je na zemlji bio potop.“

Više detalja o vremenu biće dato, ali ovaj stih već smešta potop u 600. godinu Nojevog života. Od rođenja njegovog prvog sina u njegovoj 500. godini prošlo je 100 godina.

Post. 7:7: „I Noje, on i sinovi njegovi, žena njegova i žene sinova njegovih, uđoše u kovčeg da izbegnu vode potopa.“

Samo osam ljudi će izbeći poplavu.

Post. 7:8: „Od čistih životinja i od životinja koje nisu čiste, od ptica i od svega što gmiže po zemlji,“

sve što se kreće po zemlji“ ulazi u kovčeg da bi se spasilo. Ali iz koje „zemlje“, prepotopne ili postpotopne? Sadašnje vreme glagola „kreće se“ sugerise postpotopnu zemlju iz vremena Mojsija, kome se Bog obraća u svojoj priči. Ova suptilnost mogla bi da opravda napuštanje i potpuno istrebljenje određenih monstruoznih vrsta, neželjenih na ponovo naseljenoj zemlji, ako su zaista postojale pre potopa.

Post. 7:9: „I uđoše k Noju u kovčeg po dvoje, muško i žensko, kao što je Bog zapovedio Noju.“

Princip se tiče životinja, ali i tri ljudska para koje čine njegova tri sina i njihove žene, i njegovog sopstvenog, koji se tiče njega i njegove žene. Božji izbor da odabere samo parove otkriva nam ulogu koju će im Bog dati: da se razmnožavaju i množe.

Post. 7:10: „ A posle sedam dana vode potopa dođoše na zemlju .“

Prema ovoj preciznosti, ulazak u kovčeg se dogodio desetog dana drugog meseca 600. godine Nojevog života, odnosno 7 dana pre 17. naznačeno u sledećem stihu 11. Upravo je tog desetog dana sam Bog zatvorio „ vrata “ kovčega za sve njegove putnike, prema preciznosti navedenoj u stihu 16 ovog 7. poglavlja.

Post. 7:11: „ Šest stote godine života Nojeva, drugog meseca, sedamnaestog dana u mesecu, istog dana provališe svi izvori velikog bezdana, i otvoriše se nebeski prozori. “

Bog je izabrao „ sedamnaesti dan drugog meseca “ Nojeve 600. godine da „ otvori prozore nebeske “. Broj 17 simbolizuje sud u svom numeričkom kodu Biblije i njenim proročanstvima.

Proračun utvrđen nasleđivanjem izabranih iz Postanja 6 smešta potop u 1656. godinu, od greha Eve i Adama, to jest, 4345 godina pre proleća 6001. godine kraja sveta koji će se ostvariti u našem uobičajenom kalendaru u proleće 2030. godine, i 2345 godina pre iskupljujuće smrti Isusa Hrista koja se dogodila 30. aprila našeg lažnog i obmanjujućeg ljudskog kalendara.

Sledeće objašnjenje biće ponovljeno u Postanju 8:2. Pozivajući se na komplementarnu ulogu „ izvora bezdana “ u ovom stihu, Bog nam otkriva da potop nije bio uzrokovan samo kišom koja je dolazila sa neba. Znajući da se „ bezdan “ odnosi na zemlju potpuno prekrivenu vodom od prvog dana stvaranja, njegovi „ izvori “ sugerišu porast nivoa vode izazvan samim morem. Ovaj fenomen se dobija promenom nivoa okeanskog dna koji, podižući se, podiže nivo vode dok ne dostigne nivo koji je pokrивao celu zemlju prvog dana. Upravo potapanjem okeanskih dubina kopno je izašlo iz vode trećeg dana i obrnutim dejstvom kopno je prekriveno vodama potopa. Kiša nazvana „ prozor nebeski “ bila je korisna samo da ukaže na to da je kazna došla sa neba, od nebeskog Boga. Kasnije će ova slika „ prozora nebeskog “ preuzeti suprotnu ulogu blagoslova koji dolaze od istog nebeskog Boga.

Post. 7:12: „ I padaše kiša na zemlju četrdeset dana i četrdeset noći .“

Ova pojava je morala da iznenadi neverujuće grešnike. Pogotovo što kiše nije bilo pre ovog potopa. Pretpotopna zemlja je bila navodnjavana i zalivana svojim rekama i potocima; kiša stoga nije bila potrebna; jutarnja rosa ju je zamenila. I to objašnjava zašto su nevernici imali poteškoća da poveruju u potop koji je Noje najavio, i rečju i delom, pošto je sagradio arku na suvom.

Vreme „ 40 dana i 40 noći “ cilja na vreme iskušavanja. Zauzvrat, telesni Izrael, tek izašao iz Egipta, biće ispitan tokom odsustva Mojsija, koga je Bog zadržao sa sobom tokom ovog perioda. Rezultat će biti „zlatno tele“ istopljeno uz saglasnost Arona, Mojsijevog brata po telu. Zatim će biti „ 40 dana i 40 noći “ istraživanja zemlje Hanan, što će rezultirati odbijanjem ljudi da uđu zbog divova koji je naseljavaju. Zauzvrat, Isus će biti ispitan „ 40 dana i 40 noći “, ali ovog puta, iako oslabljen ovim dugim postom, on će se odupreti đavolu koji će ga iskušavati i na kraju će ga ostaviti bez postizanja pobede. Za Isusa, to je ono što je učinilo njegovu zemaljsku službu mogućom i legitimnom.

Post. 7:13: „ Istog dana Noje, Sem, Ham i Jafet, Nojevi sinovi, Nojeva žena i žene njegovih tri sina s njima, uđoše u kovčeg :

Ovaj stih ističe izbor dva pola ljudskih zemaljskih stvorenja. Svakog muškarca prati „ njegov pomoćnik “, njegova žena koja se naziva „ žena “. Na ovaj način, svaki par se predstavlja po liku Hrista i njegove Crkve, „njegovog pomoćnika“, njegovog Izabranika koga će spasiti. Jer sklonište „kovčega“ je prva slika spasenja koju će otkriti ljudskim bićima.

Post. 7:14: „ njih, i svaku zver po vrsti njenoj, svu stoku po vrsti njenoj, sve što se miče po zemlji po vrsti njenoj, svaku pticu po vrsti njenoj, svaku pticu, sve što ima krila .“

Naglašavajući reč „ vrsta “, Bog podseća na zakone svoje prirode koje čovečanstvo u našoj poslednjoj eri uživa izazivati, kršiti i dovoditi u pitanje za životinje, pa čak i za čovečanstvo. Ne može biti većeg branioca čistote vrste od njega. I on zahteva da njegovi izabranici dele njegovo božansko mišljenje o toj temi, jer savršenstvo njegovog prvobitnog stvaranja leži u ovoj čistoti i apsolutnom odvajanju vrsta.

Naglašavajući krilate vrste, Bog sugerise zemlju i vazduh greha kao carstvo podložno đavolu, koji je sam nazvan „ knezom vlasti vazduha “ u Ef. 2:2.

Post. 7:15: „ I uđoše u kovčeg k Noju, dvoje po dvoje, od svakog tela u kome je dah života .“

Svaki par koji je Bog izabrao odvaja se od svojih vrsta kako bi njihovi životi mogli da se nastave posle potopa. U ovom konačnom odvajanju , Bog sprovodi u delo princip dva puta koja postavlja pred slobodan ljudski izbor: put dobra vodi u život, a puta zla u smrt.

Post. 7:16: „ I uđoše muško i žensko od svakog tela, kao što je Bog zapovedio Noju. I Jahve zatvori vrata za njim .“

Svrha razmnožavanja „ vrste “ je ovde potvrđena pominjanjem „ mužjaka i ženke “.

Evo postupka koji daje ovom iskustvu svu njegovu važnost i njegov proročki karakter kraja vremena božanske milosti: „ Tada Jahve zatvori vrata za njim .“ Ovo je trenutak kada se sudbina života i sudbina smrti razdvajaju bez mogućnosti promene. Biće isto i 2029. godine, kada će preživeli tog vremena napraviti izbor da poštuju Boga i njegov sedmi dan, subotu, odnosno subotu, ili da poštuju Rim i njegov prvi dan, nedelju, prema ultimatumu koji je u obliku dekreta predstavilo pobunjeno čovečanstvo. I tamo će ponovo „ vrata milosti “ zatvoriti Bog, „ onaj koji otvara i onaj koji zatvara “ prema Otkrivenju 3:7.

Post. 7:17: „ Potop je trajao na zemlji četrdeset dana; i vode su se uvećale i podigle kovčeg, i on se podigao iznad zemlje .“

Luk je podignut.

Post. 7:18: „ Vode se veoma uvećашe na zemlji, i kovčeg je plutao po površini vode .“

Arka pluta.

Post. 7:19: „ I vode su se razlile, i pokrile su svaku visoku goru pod celim nebom .“

Suvo zemljište univerzalno nestaje, potopljeno vodom.

Post. 7:20: „ Vode se podigoše petnaest lakata iznad planina i pokriše ih .“

Najviša planina u to vreme bila je pokrivena sa oko 8 metara vode.

Post. 7:21: „ Sve što se kretalo po zemlji poginu, i ptice i stoka i zverovi, sve što se miče po zemlji i svi ljudi .“

Sve životinje koje dišu vazduh se dave. Detalj o pticama je još zanimljiviji jer je potop proročka slika Strašnog suda, u kojem će nebeska bića, poput Satane, biti uništena zajedno sa zemaljskim bićima.

Post. 7:22: „ Sve što je imalo dah života u nozdrvama, što je bilo na suvom, umrlo je .“

Sva živa bića stvorena poput čoveka, čiji život zavisi od njegovog daha, utapaju se. To je jedina senka nad kaznom potopa, jer je krivica isključivo na čoveku, i na neki način, smrt nevinih životinja je nepravedna. Ali da bi potpuno utapao pobunjeno čovečanstvo, Bog je primoran da sa njima ubije i one životinje koje dišu vazduh Zemljine atmosfere poput njih. Konačno, da bismo razumeli ovu odluku, uzmite u obzir da je Bog stvorio zemlju za čoveka stvorenog po njegovoj slici, a ne za životinje stvorene da ga okružuju, prate i, u slučaju stoke, da mu služe.

Post. 7:23: „ Sva živa bića koja su bila na zemlji biše istrebljena, od čoveka do stoke, do gmizavaca i ptica nebeskih; sve bi istrebljeno sa zemlje. Samo Noje ostade i oni koji behu s njim u arci .“

Ovaj stih potvrđuje razliku koju Bog pravi između Noja i njegovih ljudskih saputnika koji se nalaze u grupi sa životinjama, a sve su pomenute i zabrinute u „ šta je bilo sa njim“ u arci .“

Post. 7:24: „ I vode su se nadvijale na zemlji sto pedeset dana .“

„ Sto pedeset dana “ je počelo nakon 40 dana i 40 noći neprestane kiše koja je stvorila potop. Dostigavši maksimalnu visinu od „ 15 lakata “, ili oko 8 m iznad „ najviše planine “ u to vreme, nivo vode je ostao stabilan „ 150 dana “. Zatim je postepeno opadao sve do isušivanja koje je Bog želeo.

Napomena : Bog je stvorio život u džinovskom standardu koji je zabrinjavao pretpotopne ljude i životinje. Ali nakon potopa, njegov projekat ima za cilj da proporcionalno smanji veličinu svih svojih stvorenja, tako da će se životi rađati u postpotopnom standardu. Po ulasku u Hanan, hebrejski špijuni svedoče da su svojim očima videli grozdove grožđa toliko velike da su bila potrebna dva čoveka njihove veličine da ih nose. Smanjenje veličine se stoga nužno odnosi i na drveće, voće i povrće. Dakle, Tvorac nikada ne prestaje da stvara, jer vremenom modifikuje i prilagođava svoje zemaljsko stvorenje novim životnim uslovima koji su nametnuti. On je stvorio crnu pigmentaciju kože ljudi koji žive izloženi jakom sunčevom zračenju u tropskim i ekvatorijalnim regionima Zemlje gde sunčevi zraci udaraju u zemlju pod uglom od 90 stepeni. Druge boje kože su manje-više bele ili blede i manje-više bakarne u zavisnosti od količine sunčeve svetlosti. Ali osnovna crvena boja Adama (Crvena) zbog krvi nalazi se kod svih ljudskih bića.

Biblija ne navodi detaljna imena pretpotopnih živih životinjskih vrsta. Bog ostavlja ovu temu misterioznom, bez posebnog otkrovenja, svako je slobodan na svoj način da zamišlja stvari. Međutim, izneo sam hipotezu da, želeći da ovom prvom obliku zemaljskog života da savršen karakter, Bog nije

stvorio, u to vreme, praistorijska čudovišta čije kosti danas naučni istraživači pronalaze u zemljištu zemlje. Takođe, izneo sam ovu mogućnost da ih je Bog stvorio posle potopa, kako bi pojačao prokletstvo zemlje za ljudska bića koja će se, brzo, ponovo okrenuti od njega. Odvajajući se od njega, oni će tako izgubiti svoju inteligenciju i veliko znanje koje je Bog dao od Adama do Noja. Do te mere da će se na određenim mestima na Zemlji čovek naći u degradiranom stanju „pećinskog čoveka“ napadnutog i ugroženog od strane svirepih životinja, koje će u grupama ipak moći da uništi uz dragocenu pomoć prirodnog lošeg vremena i saosećajne Božje dobre volje.

Postanje 8

Privremeno razdvajanje putnika arke

Post. 8:1: „ I seti se Bog Noja i svih zveri i sve stoke što beše s njim u kovčegu; i učini da Bog vetar prođe po zemlji, i vode se smiriše .“

Budite uvereni, nikada to nije zaboravio, ali istina je da ovaj jedinstveni skup života zatvorenih u plutajućoj arci čini da čovečanstvo i životinjske vrste izgledaju toliko smanjeno da izgledaju kao da ih je Bog napustio. U stvari, ovi životi su savršeno bezbedni jer Bog bdi nad njima kao nad blagom. Oni su njegovo najdragocenije imanje: prvi plodovi koji će ponovo naseliti zemlju i proširiti se po njenoj površini.

Post. 8:2: „ Izvori bezdana i nebeska okna se zatvoriše, i kiša više nije padala s neba .“

Bog stvara potopne vode prema svojim potrebama. Odakle dolaze? Sa neba, ali pre svega od Božje stvaralačke moći. Uzevši lik čuvara brave, on otvara simbolične nebeske vrata, i dolazi vreme kada ih ponovo zatvara.

Pozivajući se na komplementarnu ulogu „ izvora bezdana “ u ovom stihu, Bog nam otkriva da potop nije bio uzrokovan samo kišom koja je padala sa neba. Znajući da se „ bezdan “ odnosi na zemlju potpuno prekrivenu vodom od prvog dana stvaranja, njegovi „ izvori “ sugerišu porast nivoa vode izazvan samim morem. Ovaj fenomen se dobija promenom nivoa okeanskog dna koji , podižući se, podiže nivo vode dok ne dostigne nivo koji je pokrivao celu zemlju prvog dana. Upravo potapanjem okeanskih dubina kopno je izašlo iz vode trećeg dana i obrnutim dejstvom kopno je prekriveno vodama potopa. Kiša nazvana „ prozor neba “ bila je korisna samo da ukaže na to da je kazna došla sa neba, od nebeskog Boga. Kasnije će ova slika „ prozora neba “ preuzeti suprotnu ulogu blagoslova koji dolaze od istog nebeskog Boga.

Kao Tvorac, Bog je mogao da stvori potop u tren oka, po svom hiru. Međutim, on je više voleo da postepeno deluje na svoje već stvoreno stvorenje. Time pokazuje čovečanstvu da je priroda u

njegovim rukama moćno oružje, moćno sredstvo kojim manipuliše da bi ponudio svoj blagoslov ili svoje prokletstvo u zavisnosti od toga da li deluje na dobro ili na zlo.

Post. 8:3: „ I vrati se voda sa zemlje i otide; i vode se povukoše na kraju 150 dana .“

Nakon 40 dana i 40 noći neprekidne kiše, praćene 150 dana stabilnosti na najvišem vodostaju, nivo vode počinje da se povlači. Polako, nivo okeanskih dubina ponovo opada, ali ne tako duboko kao pre potopa.

Post. 8:4: „ U sedmom mesecu, sedamnaestog dana u mesecu, kovčeg se zaustavi na planinama Araratskim .“

Pet meseci tačno u dan, „ sedamnaestog sedmog meseca “, kovčeg prestaje da pluta; on se oslanja na najvišu planinu Ararat. Ovaj broj „sedamnaest“ potvrđuje kraj čina božanskog suda. Iz ove preciznosti je jasno da se tokom potopa kovčeg nije udaljio daleko od područja gde su ga Noje i njegovi sinovi sagradili. I Bog je želeo da ovaj dokaz potopa ostane vidljiv do kraja sveta, na istom vrhu planine Ararat, pristup kojem su ruske i turske vlasti zabranile i zabranile. Ali u vreme koje je On izabrao, Bog je favorizovao snimanje iz vazduha koje je potvrdilo prisustvo dela kovčega zarobljenog u ledu i snegu. Danas, satelitsko posmatranje može snažno potvrditi ovo prisustvo. Ali zemaljske vlasti ne žele baš da slave Boga Tvorca; oni se prema njemu ponašaju kao neprijatelji, i po pravdi, Bog im dobro uzvraća, udarajući ih epidemijom i terorističkim napadima.

Post. 8:5: „ I vode su opadale sve do desetog meseca; a desetog meseca, prvog dana u mesecu, pokazaše se vrhovi gora .“

Smanjenje nivoa vode je ograničeno jer će nakon poplave nivo vode biti viši nego na pretpotopnom zemljištu. Drevne doline će ostati potopljene i poprimiti izgled sadašnjih unutrašnjih mora kao što su Sredozemno more, Kaspijsko more, Crveno more, Crno more itd.

Post. 8:6: „ A kad se provede četrdeset dana, Noje otvori prozor koji beše načinio na arci .“

Posle 150 dana stabilnosti i 40 dana čekanja, Noje je prvi put otvorio mali prozor. Njegova mala veličina, jedan lakat, odnosno 55 cm, bila je opravdana jer je njegova jedina upotreba bila da pusti ptice koje bi tako mogle da pobjegnu iz barke života.

Post. 8:7: „ On je poslao gavrana, i on je odleteo i vratio se dok se vode nisu presušile sa zemlje .

Otkriće suve zemlje se priziva prema redosledu „ tame i svetlosti “ ili „ noći i dana “ početka stvaranja. Takođe, prvi poslati pronalazač je nečisti „ gavrana “, sa perjem „ crnim “ poput „ noći “. On deluje slobodno nezavisno od Noja, Božjeg izabranika. On stoga simbolizuje mračne religije koje će biti aktivirane bez ikakvog odnosa sa Bogom.

Preciznije, simbolizuje telesni Izrael starog zaveta, kome je Bog više puta slao svoje proroke, poput dolazaka i odlazaka gavrana, da pokušaju da spasu svoj narod od grehovnih praksi. Poput „ gavrana “, ovaj Izrael, konačno odbačen od Boga, nastavio je svoju istoriju odvojen od njega.

Post. 8:8: „ Posla i goluba da vidi da li su se vode povukle sa zemlje .“

Istim redosledom, čisti „ golub “, sa perjem „ belim “ poput snega, šalje se u izviđanje. Stavljen je pod znak „ dana i svetlosti “. Kao takav, prorokuje novi zavet zasnovan na krvi koju je prolio Isus Hristos.

Post. 8:9: „ Ali golubica ne nađe mesta za odmor nogama svojim, pa se vrati k njemu u kovčeg, jer vode behu po celoj zemlji. I on pruži ruku svoju, uhvati je i unese je k sebi u kovčeg .“

Za razliku od nezavisnog crnog „ gavrana “, beli „ golub “ je usko povezan sa Nojem, koji joj nudi „ ruku da je uzme i uvede u kovčeg “. To je slika veze koja povezuje izabranika sa Bogom nebeskim. „ Golub “ će jednog dana počivati na Isusu Hristu kada se on pojavi pred Jovanom Krstiteljem da bi ga on krstio.

Predlažem da uporedite ova dva biblijska citata; onaj ovog stiha: „ Ali golubica ne nađe mesta da spusti nogu svoju “ sa ovim stihom iz Mateja 8:20: „ Isus odgovori i reče mu: Lisice imaju jazbine, i ptice nebeske gnezda; a Sin Čovečiji nema gde da skloni glavu “; i ove stihove iz Jovana 1:5 i 11, gde govoreći o Hristu kao o otelotvorenju božanske „ svetlosti “ „ života “, kaže: „ Svetlost svetli u tami, i tama je ne obuže .../ ... Dođe svojim, i svoji je ne obužeše .“ Baš kao što se „ golubica “ vratila Noju, dozvoljavajući da je on uzme u „ svoju ruku “, vaskrsla, Iskupitelj Isus Hristos se vazneo na nebo ka svom božanstvu kao nebeski Otac, ostavivši za sobom na zemlji poruku o otkupljenju svojih izabranika, svoju dobru vest nazvanu „ večno Jevanđelje “ u Otkrivenju 14:6. I u Otkr. 1:20: držaće ih „ u svojoj ruci “ u „ sedam epoha “ prореčenih od strane „ sedam Crkava “ gde ih čini učesnicima božanskog osvećenja njegovom „ svetlošću “ predstavljenom sa „ sedam svećnjaka “.

Post. 8:10: „ I sačeka još sedam dana, pa opet pusti goluba iz kovčega .“

Ovo dvostruko podsećanje na „ sedam dana “ uči nas da je za Noja, kao i za nas danas, život uspostavljen i uređen od strane Boga na jedinstvu nedelje „ sedam dana “, takođe simboličnom jedinstvu „ sedam hiljada “ godina njegovog velikog spasiteljskog projekta. Ovo insistiranje na pominjanju ovog broja „ sedam “ omogućava nam da razumemo važnost koju mu Bog daje; što će opravdati njegov napad, posebno od strane đavola, sve do slavnog povratka Hrista koji će okončati njegovu zemaljsku vladavinu.

Post. 8:11: „ Golubica se vrati k njemu uveče, i gle, u ustima joj beše maslinov list otkinut. Tako Noje pozna da su se vode povukle sa zemlje .“

Nakon dugih perioda „ tame “ najavljenih rečju „ večje “, nada u spasenje i radost izbavljenja od greha doći će pod likom „ maslinovog drveta “, redom starog, a zatim i novog zaveta. Baš kao što je Noje znao iz „ maslinovog lista “ da će zemlja kojoj se nada i koju je iščekivao biti spremna da ga dočeka, „ sinovi Božiji “ će naučiti i razumeti da im je nebesko carstvo otvorio onaj koji je poslat sa neba, Isus Hristos.

Ovaj „ maslinov list “ je posvedočio Noju da je klijanje i rast drveća ponovo moguće.

Post. 8:12: „ I čeka još sedam dana, i pusti goluba; ali se on ne vrati k njemu .“

Ovaj znak je bio presudan, jer je dokazivao da je „ golub “ odlučio da ostane u prirodi koja mu je ponovo nudila hranu.

Baš kao što „ golub “ nestaje nakon što je preneo svoju poruku nade, nakon što je dao svoj život na zemlji da bi otkupio svoje izabranike, Isus Hrist, „ Knez mira “, napustiće zemlju i svoje učenike, ostavljajući ih slobodnim i nezavisnim da vode svoje živote do njegovog konačnog slavnog povratka.

Post. 8:13: „ Šest stotina i prve godine, prvog meseca, prvog dana u mesecu, presušiše vode sa zemlje. I Noje skinu pokrivač sa kovčega, i pogleda, i gle, lice zemlje beše suvo .“

Sušenje zemlje je još uvek delimično, ali obećavajuće, pa Noje preduzima da otvori krov arke kako bi pogledao spolja i znajući da se nasukao na vrhu planine Ararat, njegov vid se proširio veoma daleko i veoma široko preko horizonta. U iskustvu potopa, arka poprima sliku izleglog jajeta. U trenutku izleganja, pile samo razbija ljusku u kojoj je bilo zatvoreno. Noje čini isto; on „ skida poklopac arke “ koji više neće biti koristan da ga zaštiti od prolivne kiše. Treba napomenuti da Bog ne dolazi da otvori vrata arke koja je sam zatvorio; to znači da ne dovodi u pitanje niti menja standard svog suda prema zemaljskim pobunjenicima za koje će vrata spasenja i neba uvek biti zatvorena.

Post. 8:14: „ A drugog meseca, dvadeset sedmog dana u mesecu, zemlja je bila suva .“

Zemlja ponovo postaje nastanjiva nakon što je potpuno zatvorena u arci 377 dana od dana ukrcavanja i zatvaranja vrata od strane Boga.

Post. 8:15: „ Tada reče Bog Noju govoreći :

Post. 8:16: „ Izađi iz kovčega, ti i žena tvoja, sinovi tvoji i žene sinova tvojih s tobom .“

Ponovo je Bog taj koji daje znak za izlazak iz „ barke “, on koji je zatvorio jedina „ vrata “ pred njenim putnicima pre potopa.

Post. 8:17: „ Izvedi sa sobom sva živa bića koja su s tobom, i ptice i stoku i sve životinje koje gmižu po zemlji; i neka se rašire po zemlji i neka se rađaju i množe na zemlji .“

Scena podseća na onu petog dana Nedelje stvaranja, ali to nije novo stvaranje, jer je nakon Potopa ponovno naseljavanje Zemlje faza prorečenog projekta za prvih 6.000 godina istorije Zemlje. Bog je nameravao da ova faza bude strašna i odvrćajuća. Čovečanstvu je dao smrtonosni dokaz o efektima svog božanskog suda. Dokaz koji će se prisetiti u 2. Petrovoj 3:5-8: „ Jer ne znaju da su nebesa nekada postojala rečju Božjom, i zemlja je nastala od vode i u vodi. Time je tadašnji svet, preplavljen vodom, propao. Ali istom rečju nebesa i zemlja sadašnji su sačuvani, sačuvani od vatre za dan suda i pogibli bezbožnih ljudi.“ Ali, ljubljani, ne zaboravite ovo jedno: kod Gospoda je jedan dan kao hiljadu godina, a hiljadu godina kao jedan dan . Najavljeni potop vatre ispuniće se na kraju sedmog milenijuma prilikom poslednjeg suda, otvaranjem plamenih izvora podzemne magme koja će pokriti celu površinu zemlje. Ovo „ jezero vatreno “ pomenuto u Otkrivenju 20:14-15, progutaće površinu zemlje sa njenim buntovnim nevernim stanovnicima, kao i njihovim delima koja su želeli da privileguju prezirajući pokazanu ljubav Božju. I ovaj sedmi milenijum je prorekao sedmi dan u nedelji, to je prema definiciji „ jedan dan je kao hiljadu godina, a hiljadu godina kao jedan dan “.

Post. 8:18: „ I Noje izađe, on i sinovi njegovi, i žena njegova, i žene sinova njegovih .“

Kada životinje odu, predstavnici novog čovečanstva takođe napuštaju arku. Oni ponovo otkrivaju sunčevu svetlost i ogroman, gotovo neograničen prostor koji im priroda nudi, nakon 377 dana i noći zatočeništva u skučenom, mračnom, zatvorenom prostoru.

Post. 8:19: „ I iziđe iz kovčega svaka životinja, svaka životinja što se miče, svaka ptica i sve što se miče po zemlji, po vrstama svojim .“

Odlazak kovčega proriče ulazak izabranih u carstvo nebesko, ali će ući samo oni koje je Bog osudio kao čiste. U Nojevo vreme to još nije slučaj, pošto će čisti i nečisti živeti zajedno na istoj zemlji, boreći se jedni protiv drugih do kraja sveta.

Post. 8:20: „ Noje sagradi žrtvenik Jahveu; uze od svake čiste životinje i od svake čiste ptice, i prinese žrtve paljenice na žrtveniku .“

Holokaust je čin kojim izabrani Noje pokazuje svoju zahvalnost Bogu. Smrt nevine žrtve, u ovom slučaju životinje, podseća Boga Tvorca na sredstva kojima će, u Isusu Hristu, doći da otkupi duše svojih izabranika. Čiste životinje su dostojne da predstavljaju žrtvu Hrista, koji će otelotvoriti savršenu čistotu u celoj svojoj duši, telu i duhu.

Post. 8:21: „ I Gospod oseti prijatan miris, i reče Gospod u srcu svome: Neću više proklinjati zemlju zbog čoveka, jer je pomisao srca čovečijeg zla od mladosti njegove; niti ću više ubijati sva živa bića kao što sam učinio .“

Žrtva paljenica koju je Noje prineo je autentičan čin vere, i poslušne vere. Jer, ako on prinosi žrtvu Bogu, to je kao odgovor na žrtveni obred koji je naredio, mnogo pre nego što ga je naučio Jevreje koji su napustili Egipat. Izraz „ prijatan miris “ ne odnosi se na božansko čulo mirisa već na njegov božanski Duh koji ceni i poslušnost svog vernog izabranika i proročku viziju koju ovaj obred daje njegovoj budućoj saosećajnoj žrtvi, u Isusu Hristu.

Do Strašnog suda, više neće biti razornog potopa. Iskustvo je upravo pokazalo da je čovek u telu prirodno i nasledno „ zao “, kao što je Isus rekao o svojim apostolima u Mateju 7:11: „ Ako, dakle, vi, zli budući , znate dobre darove davati deci svojoj, koliko će više Otac vaš koji je na nebesima dati dobra onima koji ga mole .“ Bog će stoga morati da ukroti ovu „ zlu “ „životinju “, mišljenje koje deli Pavle u 1. Korinćanima 2:14, i pokazujući u Isusu Hristu silu svoje ljubavi prema njima, neki od onih koji su nazvani „ zlima “ postaće verni i poslušni ljudski izabranici .

Post. 8:22: „ Dok je zemlje, setva i žetva, hladnoća i vrućina, leto i zima, dan i noć neće prestati .“

Ovo osmo poglavlje završava se podsećanjem na smene apsolutnih suprotnosti koje su upravljale uslovima zemaljskog života od prvog dana stvaranja u kojem je, svojim ustrojenjem „ noći i dana “, Bog otkrio zemaljsku borbu između „ tame “ i „ svetlosti “ koja će konačno pobediti kroz Isusa Hrista. On u ovom stihu navodi ove ekstremne smene koje su posledica samog greha, što je posledica slobodnog izbora datog ovim nebeskim i zemaljskim stvorenjima koja su stoga slobodna da ga vole i služe mu ili da ga odbace do te mere da ga mrze. Ali posledica ove slobode biće život za pristalice dobra i smrt i uništenje za one zla, kao što je potop upravo pokazao.

Sve navedene teme nose duhovnu poruku:

„ Setva i žetva “: ukazuju na početak evangelizacije i kraj sveta; slike koje je Isus Hristos preuzeo u svojim parabolama, posebno u Mateju 13:37-39: „A on odgovori: Koji seje dobro seme jeste Sin Čovečiji; njiva je svet; dobro seme su sinovi carstva Božjega; kukolj su sinovi zloga; neprijatelj koji ga je posejao jeste đavo; žetva je kraj sveta ; žeteoci su anđeli .“

„Studenta i vrućina“: „Vrućina“ se pominje u Otkrivenju 7:16: „Neće više gladovati niti će više biti žedni, niti će ih peći sunce niti ikakva vrućina.“ „Ali naprotiv, „hladnoća“ je takođe posledica prokletstva greha.“

„Leto i zima“: to su dva godišnja doba krajnosti, svako podjednako neprijatno u svom preteranom izraženom stanju.

„Dan i noć“: Bog ih navodi redosledom kojim mu čovek daje, jer u njegovom planu, u Hristu dolazi vreme dana, vreme poziva da se uđe u njegovu blagodat, ali posle ovog vremena dolazi vreme „noći“ kada niko ne može da radi“ prema Jovanu 9:4, to jest, da promeni svoju sudbinu jer je ona definitivno određena za život ili za smrt od kraja vremena blagodati.

Postanje 9

Odvajanje od norme života

Post. 9:1: „I blagoslovi Bog Noja i sinove njegove, i reče im: Rađajte se i množite se i napunite zemlju.“

Ovo će biti prva uloga koju Bog daje živim bićima koje je izabrala i spasila barka koju su izgradili ljudi: Noju i njegova tri sina.

Post. 9:2: „Strah od vas i trepet od vas biće na svim zverovima zemaljskim, na svim pticama nebeskim, na svemu što se miče po zemlji i na svim ribama morskim; predaju se u vaše ruke.“

Životinjski svet duguje svoj opstanak čoveku, zbog čega će čovek, čak i više nego pre potopa, moći da dominira životinjama. Osim kada životinja izgubi kontrolu zbog straha ili iritacije, po opštem pravilu, sve životinje se plaše čoveka i pokušavaju da pobegnu kada ga sretnu.

Post. 9:3: „Sve što se miče što živi biće vam hrana; kao zelenu travu dao sam vam sve ovo.“

Ova promena u ishrani ima nekoliko opravdanja. Ne pridajući previše značaja predstavljenom redosledu, prvo, navodim trenutni nedostatak biljne hrane iscrpljene tokom potopa i zemlju prekrivenu slanim vodama koja je postala delimično sterilna, što će tek postepeno povratiti svoju punu plodnost i produktivnost. Pored toga, uspostavljanje hebrejskih žrtvenih obreda zahtevaće, u dogledno vreme, konzumiranje mesa žrtvovane u proročkoj viziji Svete večere gde će se hleb jesti kao simbol tela Isusa Hrista, a sok grožđa pijen kao simbol njegove krvi. Treći razlog, manje priznat, ali ne manje istinit, jeste da Bog želi da skрати životni vek čoveka; a konzumiranje mesa koje kvari i unosi u ljudsko telo elemente razarajuće po život biće osnova uspeha njegove želje i njegove odluke. Samo iskustvo vegetarijanske ili veganske ishrane donosi ličnu potvrdu ovoga. Da bismo pojačali ovu misao,

imajte na umu da Bog ne zabranjuje čoveku da konzumira nečiste životinje , iako su štetne po njegovo zdravlje.

Post. 9:4: „ Samo ne jedite meso sa životom njegovim, sa krvlju njegovom .“

Ova zabrana će ostati na snazi u starom zavetu prema Lev. 17:10-11: „ Ako ko iz doma Izrailjevog ili od stranaca koji se među njima nalaze jede bilo kakvu krv , okrenuću lice svoje protiv onoga koji jede krv i istrebiću ga iz njegovog naroda . “ i u novom, prema Delima apostolskim 15:19-21: „ Zato sudim da ne uznemiravamo one iz neznabožaca koji se obraćaju Bogu, nego da im pišemo da se klone skvrna idola, bluda, zadavljenih životinja i krvi . Jer Mojsije od davljenih vremena ima u svakom gradu one koji ga propovedaju, pošto se čita u sinagogama svake subote .“

Bog naziva „ dušom “ celokupno stvorenje sačinjeno od tela od mesa i duha koji je u potpunosti zavisao od mesa. U ovom telu, motorni organ je mozak, koji pokreće sama krv, a koja se prečišćava svakim udisajem kiseonikom koji unose pluća. U živom stanju, mozak stvara električne signale koji generišu misao i pamćenje i upravlja funkcionisanjem svih ostalih telesnih organa koji čine fizičko telo. Uloga „krvi“, koja je, štaviše, jedinstvena za svaku živu dušu, po genomu, ne sme se konzumirati iz zdravstvenih razloga, jer ona nosi otpad i nečistoće stvorene po celom telu, i iz duhovnog razloga. Bog je za sebe, na apsolutno ekskluzivan način, za svoje versko učenje, rezervisao princip pijenja Hristove krvi, ali samo u simbolizovanom obliku soka od grožđa. Ako je život u krvi, onaj ko pije Hristovu krv obnavlja sebe u Njegovoj svetosti i savršenoj prirodi, prema pravom principu da je telo sačinjeno od onoga čime se hrani.

Post. 9:5: „ Neka vam bude poznato da ću krv vaših duša istražiti od svake životinje, a život ljudski istraživaću od ruke čoveka, od čoveka brata njegovog .“

Život je najvažnija stvar za Boga Tvorca koji ga je stvorio. Moramo Ga slušati da bismo shvatili sramotu koju zločin predstavlja protiv Njega, pravog vlasnika oduzetog života. Kao takav, samo On može da legitimise naredbu o oduzimanju života. U prethodnom stihu, Bog je ovlastio čoveka da uzima životinjski život za hranu, ali ovde je reč o zločinu, o ubistvu, koje definitivno okončava ljudski život. Ovaj oduzeti život više neće imati priliku da se približi Bogu, niti da posvedoči o promeni ponašanja ako do tada nije bio u skladu sa Njegovim standardom spasenja. Bog ovde postavlja temelje zakona odmazde, „oko za oko, zub za zub, život za život“. Životinja će platiti za ubistvo čoveka sopstvenom smrću, a čovek Kainovog tipa biće ubijen ako ubije svog krvnog „ brata “ Aveljevog tipa.

Post. 9:6: „ Ko prolije krv ljudsku, krvlju ljudskom proliće se i njegova krv; jer je Bog stvorio čoveka po slici svojoj .“

Bog ne teži povećanju broja smrtnih slučajeva jer, naprotiv, odobravanjem ubistva ubice, računa na odvrćajući efekat i da će, zbog preuzetog rizika, najveći broj ljudskih bića naučiti da kontroliše svoju agresiju, kako ne bi postali ubice, zauzvrat, dostojan smrti.

Samo oni koji su vođeni istinskom i autentičnom verom mogu shvatiti šta znači biti „ Bog stvorio čoveka po svojoj slici “. Pogotovo kada čovečanstvo postane monstruozno i gnusno, kao što je slučaj danas na zapadnom svetu i svuda na zemlji, zavedeno naučnim saznanjem.

Post. 9:7: „ A vi se rađajte i množite, i širite se po zemlji i množite se na njoj .“

Bog zaista želi ovo umnožavanje, i sa dobrim razlogom, broj izabranih je toliko mali, čak i u odnosu na pozvanih koji padnu na putu, da što je veći broj njegovih stvorenja, to će više moći da pronađe i izabere svoje izabrane među njima; jer prema preciznosti navedenoj u Dan. 7:9, proporcija je jedan milion izabranih za deset milijardi pozvanih, ili 1 za 10.000.

Post. 9:8: „ I Bog opet reče Noju i sinovima njegovim s njim govoreći :

Bog se obraća četvorici muškaraca jer će, dajući vlast muškom predstavniku ljudske vrste, oni biti odgovorni za ono što su dozvolili da urade žene i deca koja su stavljena pod njihov autoritet. Vlast je znak poverenja koji Bog nudi ljudima, ali ih čini potpuno odgovornim pred njegovim licem i njegovim sudom.

Post. 9:9: „ Evo, ja utvrđujem zavet svoj s tobom i s tvojim potomstvom posle tebe. “

Važno je da danas shvatimo da smo mi to „ seme “ sa kojim je Bog uspostavio svoj „ zavet “. Moderni život i njegovi zavodljivi izumi ne menjaju naše ljudsko poreklo. Mi smo naslednici novog početka koji je Bog dao čovečanstvu nakon strašnog potopa. Zavet uspostavljen sa Nojem i njegova tri sina je specifičan. On obavezuje Boga da više ne uništava celo čovečanstvo vodama potopa. Nakon njega doći će zavet koji će Bog uspostaviti sa Avramom, koji će se ispuniti u svoja dva uzastopna aspekta usredsređena, bukvalno u vremenu i duhovno, na iskupiteljsku službu Isusa Hrista. Ovaj zavet će biti fundamentalno individualan, poput statusa spasenja koji je u pitanju. Tokom 16 vekova koji će prethoditi njegovom prvom dolasku, Bog će otkriti svoj plan spasenja kroz verske obrede naređene jevrejskom narodu. Zatim, nakon ostvarenja u Isusu Hristu ovog plana otkrivenog u svoj njegovoj svetlosti, još oko 16 vekova nevernost će uslediti nakon vernosti i 1260 godina će vladati najmračnija tama pod okriljem rimskog papizma. Od 1170. godine, kada je Piter Valdo ponovo mogao da praktikuje čistu i vernu hrišćansku veru, uključujući i poštovanje istinske Subote, manje prosvetljeni izabranici su, posle njega, izabrani u delu Reformacije koje je započeto, ali nije završeno. Takođe, tek od 1843. godine, dvostrukim ispitom vere, Bog je mogao da pronađe verne izabranike među pionirima adventizma. Ali još je bilo prerano da oni u potpunosti razumeju misterije otkrivene u njegovim proročanstvima. Znak zaveta sa Bogom je u svakom trenutku doprinos i primanje njegove svetlosti, zato delo koje pišem u njegovo ime, da prosvetlim njegove izabranike, predstavlja, pod nazivom „ svedočanstvo Isusovo “, njegov poslednji oblik, znak da je njegov zavet zaista stvaran i potvrđen.

Post. 9:10: „ sa svakim živim stvorenjem koje je s vama, i pticama i stokom i svim zverima zemaljskim, bilo sa svim što je izašlo iz kovčega, bilo sa svim zverima zemaljskim .“

Zavet koji je Bog predstavio tiče se i životinja, odnosno svega što živi i što će se razmnožavati na zemlji.

Post. 9:11: „ Utvrdiću zavet svoj s vama: Nijedno telo više neće biti istrebljeno vodama potopa, niti će više biti potopa da uništi zemlju .“

Pouka iz potopa mora ostati jedinstvena. Bog će se sada upustiti u blisku borbu jer mu je cilj da osvoji srca svojih izabranika.

Post. 9:12: „ I reče Bog: Ovo je znak saveza koji postavljam između sebe i vas i svakog živog bića koje je s vama doveka i doveka. “

Ovaj znak koji Bog daje tiče se svih živih bića, čistih i nečistih. To još nije znak pripadnosti njegovoj ličnosti, što će biti sedmi dan, subota. Ovaj znak podseća živa bića na obavezu koju je dao da ih nikada više neće uništiti vodama potopa; to je njegova granica.

Post. 9:13: „ Postavio sam svoju dugu u oblak, i ona će biti znak saveza između mene i zemlje .“

Nauka će objasniti fizički uzrok postojanja duge. To je razlaganje svetlosnog spektra sunčeve svetlosti koja se nalazi na tankim slojevima vode ili visokoj vlažnosti. Svi su primetili da se duga pojavljuje kada pada kiša i sunce širi svoje zrake svetlosti. Ipak, kiša podseća na poplavu, a sunčeva svetlost predstavlja opipljivu, blagotvornu i umirujuću svetlost Boga.

Post. 9:14: „ A kad skupim oblake nad zemljom, pojaviće se duga u oblaku. “

Oblake je stoga izmislio Bog da bi stvorio kišu tek nakon potopa i istovremeno sa principom duge. Međutim, u našem gnusnom dobu, bezbožni muškarci i žene su iskrivili i oskrnavili ovu temu duge tako što su ovaj simbol božanskog saveza pretvorili u akronim i amblem okupljanja seksualnih perverzija. Bog u tome mora pronaći dobar razlog da udari ovo gnusno i nepoštujuće čovečanstvo prema njemu i ljudskoj vrsti. Poslednji znaci njegovog gneva uskoro će se pojaviti, goriće kao vatra i razarajuće kao smrt.

Post. 9:15: „ I setiću se zaveta svog koji je između mene i vas i svakog živog bića u svakom telu; i vode se više neće pretvarati u potop da unište svako telo .“

Čitajući ove reči dobročinstva iz Božjih usta, merim paradoks razmišljajući o opaskama koje On danas može dati zbog ljudske perverzije koja se vraća na nivo pretpotopnih ljudi.

Bog će održati svoju reč, više neće biti poplave vode, ali za sve pobunjenike, poplava vatre je spremljena za dan poslednjeg suda; na šta nas je apostol Petar podsetio u 2. Petrovoj 3:7. Ali pre ovog poslednjeg suda, i pre Hristovog povratka, nuklearna vatra Trećeg svetskog rata ili „šesta truba “ iz Otkrivenja 9:13-21, doći će, u obliku višestrukih i zloslutnih smrtonosnih „pečuraka“, da zбриše utočišta bezakonja kakva su postali veliki gradovi, prestonice ili ne, planete Zemlje.

Post. 9:16: „ Duga će biti u oblaku, i pogledaću je, da bih se setio večnog zaveta između Boga i svakog živog bića u svakom telu koje je na zemlji .“

To vreme je daleko od nas i moglo je novim predstavnicima čovečanstva ostaviti veliku nadu da će izbeći greške koje su počinili pretpotopni ljudi. Ali danas, nada više nije dozvoljena jer se plodovi pretpotopnih ljudi pojavljuju svuda među nama.

Post. 9:17: „ I reče Bog Noju: Ovo je znak saveza koji sam postavio između sebe i svakog tela koje je na zemlji .“

Bog naglašava karakter ovog zaveta koji je uspostavljen sa „svakim telom“. To je zavet koji će se uvek ticati čovečanstva u kolektivnom smislu.

Post. 9:18: „ Sinovi Nojevi, koji iziđoše iz kovčega, behu Sim, Ham i Jafet. Ham beše otac Hanaana .“

Daje nam se pojašnjenje: „ Ham je bio otac Hanaana .“ Zapamtite, Noje i njegovi sinovi su svi divovi koji su zadržali veličinu pretpotopnih ljudi. Dakle, divovi će nastaviti da se množe, posebno u zemlji

„Hanaan“, gde će ih Jevreji koji su napustili Egipat otkriti, na njihovu nesreću, jer će ih strah izazvan njihovom veličinom osuditi da lutaju 40 godina pustinjom i tamo umru.

Post. 9:19: „ Ovo su tri sina Nojeva, i od njihovog potomstva je naseljena sva zemlja .“

Treba napomenuti da su prvobitno pretpotopni ljudi imali jednog čoveka kao svoje poreklo: Adama. Novi postpotopni život je izgrađen na tri osobe, Semu, Hamu i Jafetu. Narodi njihovih potomaka će stoga biti razdvojeni i podeljeni . Svako novo rođenje biće vezano za svog patrijarha, Sema, Hama ili Jafeta. Duh podele će se oslanjati na ova različita porekla kako bi međusobno suprotstavio ljude vezane za tradicije svojih predaka.

Post. 9:20: „ I Noje poče obrađivati zemlju i sadi vinograde .“

Ova aktivnost, koja je, na kraju krajeva, normalna, ipak će imati ozbiljne posledice. Jer na kraju svog uzgoja, Noje bere grožđe i, pošto je iscedeni sok oksidirao, pije alkohol.

Post. 9:21: „ I pi vina, i opija se, i otkri se usred šatora svoga. “

Gubeći kontrolu nad svojim postupcima, Noa veruje da je sam, otkriva se i svlači se potpuno golo.

Post. 9:22: „Ham, otac Hanaanov, vide očevu golotinju i reče to dvojici braće svoje napolju. “

U to vreme, ljudski um je još uvek bio veoma osetljiv na ovu golotinju koju je otkrio grešni Adam. I Ham, zabavan i sigurno pomalo podsmešljiv, imao je lošu ideju da svoje vizuelno iskustvo prenese svojoj dvojici braće.

Post. 9:23: „ Tada Sem i Jafet uzeše ogrtač, staviše ga na ramena svoja, pa se vratiše unazad i pokriše očevu golotinju; a pošto im lica behu okrenuta, ne videše očevu golotinju .“

Uz sve neophodne mere predostrožnosti, dva brata pokrivaju očevu nago telo.

Post. 9:24: „ A Noje se probudi od vina svoga i ču šta mu je učinio mlađi sin njegov .“

Tako su mu dva brata morala reći. I ova optužba će uznemiriti Noja, koji je osećao da mu je čast kao oca potkopana. Nije namerno pio alkohol, već je bio žrtva prirodne reakcije soka od grožđa, koji vremenom oksidira i čiji se šećer pretvara u alkohol.

Post. 9:25: „ A on reče: Proklet bio Hanan! Sluga sluga biće braći svojoj. “

U stvari, ovo iskustvo služi samo kao izgovor Bogu Stvoritelju da prorokuje o potomcima Nojevih sinova. Jer sam Hanan nije imao nikakve veze sa postupkom svog oca Hama; stoga je bio nevin od svoje krivice. I Noje ga je prokleo, on koji nije ništa učinio. Uspostavljena situacija počinje da nam otkriva princip Božjeg suda koji se pojavljuje u drugoj od njegovih deset zapovesti koje se mogu pročitati u Izl. 20:5: „ Ne klanjaj im se niti im služi, jer ja, Jahve, Bog tvoj, Bog sam ljubomorni, koji kažnjava bezakonje otaca na deci do trećeg i četvrtog kolena onih koji me mrze .“ U ovoj očiglednoj nepravdi krije se sva Božja mudrost. Jer, razmislite o tome, veza između sina i oca je prirodna i sin će uvek stati na očevu stranu kada je napadnut; uz retke izuzetke. Ako Bog udari oca, sin će ga mrzeti i braniti svog oca. Proklinjući sina, Hanaana, Noje kažnjava Hama, oca zabrinutog za uspeh svojih potomaka. A Hanan će, sa svoje strane, snositi posledice toga što je Hamov sin. Stoga će osećati trajno ogorčenje prema Noju i dvojici sinova koje je blagoslovio: Semu i Jafetu. Već znamo da će

potomci Hanaana biti uništeni od strane Boga da bi ponudio Izraelu, svom narodu oslobođenom egipatskog ropstva (još jedan Hamov sin: Micraim), svoju nacionalnu teritoriju.

Post. 9:26: „ I reče: Blagosloven Gospod, Bog Semov, i neka im Hanan bude sluga! “

Noje je prerekao o svojim sinovima plan koji je Bog imao za svakog od njih. Tako će potomci Hanaana biti porobljeni od strane potomaka Sema. Ham će se proširiti na jug i naseliti afrički kontinent sve do zemlje današnjeg Izraela. Sem će se proširiti na istok i jugoistok, naseljavajući današnje arapske muslimanske zemlje. Iz Haldeje, današnjeg Iraka, došao je Avram, čisti Semit. Istorija potvrđuje da je Afrika Hanaana zaista bila porobljena od strane Arapa, potomaka Sema.

Post. 9:27: „ Neka Bog proširi vlast Jafetovu, i neka se nastani u šatorima Semovim, i neka im Hanan bude sluga! “

Jafet će se širiti na sever, istok i zapad. Dugo vremena, sever će dominirati nad jugom. Hristijanizovane severne zemlje će doživeti tehnički i naučni razvoj koji će im omogućiti da eksploatišu južne arapske zemlje i porobe narode Afrike, potomke Hanaana.

Post. 9:28: „ I Noje požive posle potopa trista pedeset godina .“

Noje je 350 godina mogao da svedoči o potopu svojim savremenikima i da ih upozorava na greške pretpotopnih ljudi.

Post. 9:29: „ I svih dana Nojevih bilo je devet stotina i pedeset godina; i umre .“

Godine 1656, godine potopa od Adama, Noje je imao 600 godina, tako da je umro 2006. godine od Adamovog greha, imajući 950 godina. Prema Postanju 10:25, pri rođenju „ Felega “ 1757. godine, „ zemlja je bila podeljena “ od Boga zbog iskustva pobune kralja Nimroda i njegove Vavilonske kule. Podela, ili razdvajanje, bila je posledica različitih jezika koje je Bog dao narodima kako bi se razdvojili i više ne bi činili jedinstveni blok pred njegovim licem i njegovom voljom. Noje je stoga preživeo taj događaj i u to vreme je imao 757 godina.

U vreme Nojeve smrti, Avram je već bio rođen (1948. godine, odnosno 2052 godine pre smrti Isusa Hrista, što je bilo 30. godine nove ere po našem uobičajenom lažnom kalendaru), ali je bio u Uru, u Haldeji, daleko od Noja koji je živio na severu blizu planine Ararat.

Rođen 1948. godine, kada je njegov otac Tara imao 70 godina, Avram je napustio Haran, da bi se odazvao Božjoj naredbi, u 75. godini 2023. godine, 17 godina nakon Nojeve smrti 2006. godine. Duhovna štafeta saveza je tako bila osigurana i ostvarena.

Godine 2048, u stotoj godini, Avram je postao otac Isaka. Umro je u 175. godini 2123. godine.

U 60. godini, 2108. godine, Isak je postao otac blizanaca Isava i Jakova, prema Postanju 25:26.

Postanje 10

Razdvajanje naroda

Ovo poglavlje nas upoznaje sa potomcima Nojevih tri sina. Ovo otkrovenje će biti korisno jer se u svojim proročanstvima Bog uvek poziva na originalna imena dotičnih teritorija. Neka od ovih imena se lako mogu prepoznati sa sadašnjim imenima jer su zadržala glavne korene, na primer: „ Madaj “ za Midu, „ Tuval “ za Toboljsk, „ Mešeh “ za Moskvu.

Post. 10:1: „ Ovo je potomstvo sinova Nojevih: Sima, Hama i Jafeta. I rodiše im se sinovi posle potopa. “

Jafetovi sinovi

Post. 10:2: „ Sinovi Jafetovi behu: Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tuval, Mešeh i Tiras .“

„ Madaj “ je Medija; „ Javan “ je Grčka; „ Tuval “ je Toboljsk; „ Mešeh “ je Moskva.

Post 10:3: „ Gomerovi sinovi: Aškenaz, Rifat i Togarma. “

Post. 10:4: „ Sinovi Javanovi: Jelisej, Tarsis, Kitim i Dodanim. “

„ Tarsis “ znači Tarsus; „ Kitim “ znači Kipar.

Post. 10:5: „ Od njih su se naselila ostrva naroda , prema njihovim zemljama, prema njihovim jezicima , prema njihovim porodicama, prema njihovim plemenima. “

Izraz „ ostrva naroda “ odnosi se na zapadne nacije današnje Evrope i njihova veća proširenja kao što su Amerika i Australija.

Preciznost „ prema svakom jeziku “ naći će svoje objašnjenje u iskustvu Vavilonske kule otkrivenom u Postanju 11.

Sinovi Hama

Post. 10:6: „ Sinovi Hamovi behu: Hus, Micraim, Fut i Hanan. “

Kuš znači Etiopija; „ Misraim “ znači Egipat; „ Put “ znači Libija; a „ Hanaan “ znači današnji Izrael ili drevnu Palestinu.

Post. 10:7: „ Sinovi Hušovi: Ševa, Havila, Savta, Rama i Savteka. Sinovi Ramini: Ševa i Dedan. “

Post. 10:8: „ A Huš rodi Nimroda; on počeo da bude silan na zemlji. “

Ovaj kralj „ Nimrod “ biće graditelj „ vavilonske kule “, uzrok razdvajanja jezika od strane Boga, što razdvaja i izoluje ljude u narode i nacije prema Postanju 11.

Post. 10:9: „ Beše silan lovac pred Jahvom; zato se kaže: Kao Nimrod, silan lovac pred Jahvom. “

Post. 10:10: „ On je u početku vladao nad Vavilonom, Erehom, Akadom i Kalnejom u zemlji Senaar. “

„ Vavilon “ se odnosi na drevni Vavilon; „ Akad “ se odnosi na drevnu Akadiju i današnji grad Bagdad; „ Skinear “ se odnosi na Irak.

Post. 10:11: „ Iz te zemlje je izašao Ašur; on je sazidao Nineviju, Rehovot-Hir, Kalah. “

„ Asur “ se odnosi na Asiriju. „ Niniva “ je postala današnji Mosul.

Post. 10:12: „ i Resen između Ninive i Kalaha; to je veliki grad. “

Ova tri grada su se nalazila u današnjem Iraku na severu i duž reke Tigar.

Post. 10:13: „ A Mizraim rodi Ludima, Anamima, Lehabima, Naftuhima, “

Post. 10:14: „ Patrusimi, Kasluhimi, od kojih su potekli Filisteji, i Kaftorimi. “

„ Filistejci “ se odnose na sadašnje Palestince, koji su i dalje u ratu sa Izraelom kao i u starom savezu. Oni su sinovi Egipta, još jednog istorijskog neprijatelja Izraela do 1979. godine kada je Egipat sklopio savez sa Izraelom.

Post. 10:15: „ Hananu se rodio Sidon, njegov prvenac, i Heta; “

Post. 10:16: „ i Jevusejce, Amorejce, Gergesejce, “

„ Jevus “ se odnosi na Jerusalim; „ Amorejci “ su bili prvi stanovnici teritorije koju je Bog dao Izraelu. Iako su ostali u okviru džinovske norme, Bog ih je pogubio i uništio otrovnim stršljenovima pred svojim narodom da bi oslobodio mesto.

Post. 10:17: „ Hiveji, Arkejci, Sinejci “ ,

„ Greh “ znači Kina.

Post. 10:18: „ Arvađani, Zemaranci, Hamatljani. Posle toga, porodice Hanaanaca su se rasejale. “

Post. 10:19: „ Granica Hananejaca protezala se od Sidona, prema Geraru, čak do Gaze, i prema Sodomi, Gomori, Admi i Seboimu, čak do Laše. “

Ova drevna imena ograničavaju zemlju Izrailja na zapadnoj strani severa gde se nalazi Sidon, na jugu gde se i danas nalazi današnja Gaza, i na istočnoj strani juga, prema lokaciji Sodome i Gomore na mestu „Mrtvog mora“, na severu gde se nalazi Zeboim.

Post. 10:20: „ Ovo su sinovi Hamovi, po porodicama svojim, po jezicima svojim, u zemljama svojim, u narodima svojim. “

Sinovi Semovi

Post. 10:21: „ A Semu, ocu svih sinova Everovih, bratu prvencu Jafetu, rodiše se sinovi. “

Post. 10:22: „ Sinovi Semovi behu: Elam, Asur, Arfaksad, Lud i Aram. “

„ Elam “ se odnosi na drevni persijski narod današnjeg Irana, kao i na Arijevce severne Indije; „ Ašur “ se odnosi na drevnu Asiriju današnjeg Iraka; „ Lud “ se odnosi možda na Lud u Izraelu; „ Aram “ se odnosi na Aramce u Siriji.

Post. 10:23: „ Sinovi Arama: Uz, Ul, Geter i Mas. “

Post. 10:24: „ Arfaksad rodi Salaha; a Salah rodi Hevera. “

Post. 10:25: „ A Everu se rodiše dva sina: jednome beše ime Falek, jer se u njegovo vreme zemlja podeli ; a bratu njegovom beše ime Joktan. “

U ovom stihu nalazimo preciznost: „ jer je u njegovo vreme zemlja bila podeljena “. Njemu dugujemo mogućnost datiranja, u godinu 1757, od Adamovog greha, razdvajanja jezika koje je nastalo usled pokušaja pobunjeničkog ujedinjenja podizanjem Vavilonske kule. Ovo je, dakle, vreme vladavine kralja Nimroda.

Post. 10:26: „ Joktan je rodio Almodada, Šelefa, Hazarmaveta, Jeraha, “

Post. 10:27: „ Hadoram, Uzal, Dikla, “

Post. 10:28: „ Oval, Abimael, Sava, “

Post. 10:29: „ Ofir, Havila i Jovav. Svi su to bili Joktanovi sinovi. “

Post. 10:30: „ Naselili su se od Mese, prema Sefaru, do brdovitog kraja na istoku. “

Post. 10:31: „ Ovo su sinovi Semovi, po porodicama svojim, po jezicima svojim, u zemljama svojim, u narodima svojim. “

Post. 10:32: „ Ovo su porodice sinova Nojevih, po njihovim naraštajima, po njihovim narodima. I od njih su nastali narodi koji su se rasuli po zemlji posle potopa . “

Postanje 11

Razdvajanje po jezicima

Post. 11:1: „ I sva zemlja beše jednog jezika i jedne reči . “

Bog ovde podseća na logičnu posledicu činjenice da celo čovečanstvo potiče od jednog para: Adama i Eve. Govorni jezik je stoga prenet svim potomcima.

Post . 11:2: „ I dogodi se, kada su putovali od istoka, da su našli ravnicu u zemlji Senaru, i nastanili su se onde . “

„Istočno“ od zemlje „Šinara“ u današnjem Iraku nalazio se današnji Iran. Napuštajući više terene, ljudi su se okupili u ravnici, dobro navodnjavanoj dvema velikim rekama, „Eufratom i Tigrom“ (hebrejski: Frat i Hidekel) i plodnoj. U njegovo vreme, Lot, Avramov nećak, takođe će izabrati ovo mesto za naseljavanje, kada se rastao od svog ujaka. Velika ravnica će pogodovati izgradnji velikog grada, „ Vavilona “, koji će ostati poznat do kraja sveta.

Post. 11:3: „ I rekoše jedan drugom: Hajde da napravimo cigle i da ih pečemo u ognju. A imali su cigle za kamen, a asfalt za malter . “

Okupljeni ljudi više nisu živeli u šatorima; otkrili su proizvodnju pečenih cigli, što im je omogućilo da izgrade stalne domove. Ovo otkriće je bio poreklo svih gradova. Tokom njihovog ropstva u Egiptu, proizvodnja ovih cigli, za izgradnju Ramzesa za faraona, bila je uzrok patnje Jevreja. Razlika je bila u tome što njihove cigle nisu bile pečene u vatri, već su bile napravljene od zemlje i slame i sušile se na užarenom egipatskom suncu.

Post. 11:4: „ A oni rekoše: Hajde da saznamo sebi grad i kulu, čiji će vrh dosezati do neba , i da steknemo sebi ime, da se ne rasejemo po celoj zemlji . “

Nojevi sinovi i njegovi potomci živeli su raštrkani po zemlji, nomadi, i uvek u šatorima prilagođenim njihovim kretanjima. U ovom otkrivenju, Bog se fokusira na trenutak kada su ljudi, po prvi put u ljudskoj istoriji, odlučili da se nasele na jednom mestu i u stalnim prebivalištima, čime su činili prvi sedentarni narod. I ovo prvo okupljanje dovelo ih je do ujedinjenja u pokušaju da pobegnu od razdvajanja koje je dovelo do sporova, borbi i smrti. Od Noja su naučili zlobu i nasilje pretpotopnih ljudi; do te mere da ih je Bog morao uništiti. A da bi bolje kontrolisali rizik od ponavljanja istih grešaka, veruju da će, okupljajući se čvrsto na jednom mestu, uspeti da izbegnu ovo nasilje. Izreka kaže: jedinstvo je snaga. Od vremena Vavilona, svi veliki dominatori i velike dominacije zasnivali su svoju snagu na jedinstvu i okupljanju. U prethodnom poglavlju pomenut je kralj Nimrod, koji je očigledno bio prvi ujedinjujući vođa čovečanstva u svoje vreme, upravo izgradnjom Vavilona i njegove kule.

U tekstu se navodi: „ kula čiji vrh dodiruje nebo “. Ova ideja „dodirivanja neba“ ukazuje na nameru da se ljudi pridruže Bogu na nebu kako bi mu se pokazalo da ljudi mogu bez njega i da imaju ideje kako da izbegnu i sami reše svoje probleme. To nije ni više ni manje nego izazov Bogu stvoritelju.

Post. 11:5: „ Jehova siđe da vidi grad i kulu koju su gradili sinovi ljudski . “

Ovo je samo jedna slika koja nam otkriva da Bog zna plan za čovečanstvo koje je ponovo oživljeno buntovnim mislima.

Post . 11:6: „ I reče Gospod: Gle, narod je jedan, i svi imaju jedan jezik; i ovo je ono što su počeli da čine; sada im ništa neće biti uskraćeno od svega što su naumili . “

Situaciji u vreme Vavilona zavide savremeni univerzalisti koji sanjaju o ovom idealu: formirati jedan narod i govoriti jednim jezikom. A našim univerzalistima, poput onih koje je Nimrod okupio, nije stalo do toga šta Bog misli o ovoj temi. Pa ipak, 1747 godina od Adamovog greha, Bog je progovorio i izrazio svoje mišljenje. Kao što njegove reči ukazuju, ideja ljudskog projekta mu se ne dopada i uznemirava ga. Međutim, nema ni govora o njihovom ponovnom uništenju. Ali, napominjimo da Bog ne osporava efikasnost pristupa pobunjenog čovečanstva. On ima samo jedan nedostatak, a to je za njega: što se više okupljaju, to ga više odbacuju, više mu ne služe, ili još gore, služe lažnim božanstvima pred njegovim licem.

Post. 11:7: „ Hajde da siđemo i pomešamo im jezik, da ne razumeju jedan drugoga šta govore . “

Bog ima svoje rešenje: „ Hajde da im pomešamo jezike, da više ne razumeju jezik jedni drugih .“ Ova akcija ima za cilj da izazove božansko čudo. U trenutku, ljudi govore različitim jezicima i, više se ne razumejući, primorani su da se distanciraju jedni od drugih. Jedinstvo koje su tražili je narušeno . Razdvajanje ljudi, tema ove studije, još uvek je tu, dobro ostvareno.

Post. 11:8: „ I raseja ih Gospod odande po celoj zemlji; i prestadoše da grade grad . “

Oni koji govore istim jezikom okupljaju se i distanciraju od drugih. Stoga će se, nakon ovog iskustva „ jezika “, ljudi naseliti na raznim mestima gde će osnovati gradove od kamena i cigle. Formiraće se nacije i da bi kaznio njihove greške, Bog će moći da ih okrene jedne protiv drugih. Pokušaj „ Vavilona “ da uspostavi univerzalni mir je propao.

Post. 11:9: „ Zato se prozva Vavilon, jer onde Jahve pomeša jezike cele zemlje, i odande ih Jahve raseja po celoj zemlji . “

Ime „Vavilon“, što znači „zbrka“, vredi znati jer svedoči ljudima kako je Bog reagovao na njihov pokušaj univerzalnog ujedinjenja: „ zbrka jezika “. Pouka je imala za cilj da upozori čovečanstvo do kraja sveta, pošto je Bog želeo da otkrije ovo iskustvo u svom svedočanstvu, diktiranom Mojsiju, koji je tako napisao prve knjige svoje Svete Biblije, koju i danas čitamo. Bog tako nije morao da upotrebi nasilje protiv pobunjenika tog vremena. Ali neće biti isto na kraju sveta kada, reprodukujući ovo univerzalno okupljanje koje je Bog osudio, poslednji preživeli pobunjenici nakon Trećeg svetskog rata budu uništeni slavnim povratkom Isusa Hrista. Oni će se tada morati nositi sa „njegovim gnevom“, pošto su, pored toga, doneli odluku da ubiju njegove poslednje izabranike jer će ostati verni njegovoj Suboti, osvećenoj od stvaranja sveta. Pouku koju je Bog dao čovečanstvo nikada nije poštovalo i stalno svuda na zemlji, veliki gradovi su se formirali sve dok Bog nije prouzrokovao da ih unište drugi narodi ili smrtonosne epidemije velikih razmera.

Potomci Sema

Ka Avramu, ocu vernika i trenutnih monoteističkih religija

Post. 11:10: „ Ovo je Simovo potomstvo: Sim je živio sto godina i rodio mu se Arfaksad dve godine posle potopa .“

Arfaksad, sin Semov, rođen je 1658. (1656 + 2) godine.

Post. 11:11: „ A rodivši Arfaksada, Sim je živio pet stotina godina, i rodio sinove i kćeri . “

Šem je umro 2158. godine u 600. (100 + 500) godini života.

Post. 11:12: „ A Arfaksad poživio trideset i pet godina, i rodi mu se Šelah . “

Sin Arfaksada, Šelah je rođen 1693. (1658 + 35).

Post. 11:13: „ A rodivši Šelaha, Arfaksad je živio četiri stotine i tri godine, i rodio sinove i kćeri . “

Arpačšad je umro 2096. godine u 438. godini (35 + 403) godine.

Post. 11:14: „ A Šelah poživio trideset godina, i rodi Evera . “

Eber je rođen 1723. (1693 + 30) godine.

Post. 11:15: „ A rodivši Evera, poživio Sala četiri stotine i tri godine, i rodi sinove i kćeri . “

Šelah je umro 2126. godine (1723 + 403) u 433. godini (30 + 403) godine.

Post. 11:16: „ A Hever poživio trideset i četiri godine, i rodi mu se Falek . “

Falek je rođen 1757. godine (1723 + 34). U vreme njegovog rođenja, prema Postanju 10:25, „ zemlja je bila podeljena “ govornim jezicima koje je Bog stvorio da podeli i razdvoji ljude okupljene u Vavilonu.

Post. 11:17: „ A rodivši Faleka, Eber je živio četiri stotine i trideset godina, i rodio sinove i kćeri . “

Heber je umro 2187. (1757 + 430) godine u 464. (34 + 430) godini.

Post. 11:18: „ Felek je živio trideset godina i rodio mu se Reu . “

Rehu je rođen 1787. (1757 + 30) godine.

Post. 11:19: „ A rodivši Reua, Falek je živio dvesta devet godina, i rodio sinove i kćeri . “

Falek je umro 1996. godine (1787 + 209) u 239. godini (30 + 209). Obratite pažnju na naglo skraćivanje života verovatno zbog pobune kod Vavilonske kule koja se dogodila u njegovo vreme.

Post. 11:20: „ Reu je živio trideset i dve godine i rodio mu se Seruh . “

Serug je rođen 1819. (1787 + 32) godine.

Post. 11:21: „ A rodivši Seruha, Reu je živio dvesta i sedam godina, i rodio sinove i kćeri . “

Rehu je umro 2096. godine (1819 + 207) u 239. godini (32 + 207) godine.

Post. 11:22: „ Seruh je živio trideset godina i rodio Nahora . “

Nahor je rođen 1849. (1819 + 30) godine.

Post. 11:23: „ A rodivši Nahora, Seruh je živio dvesta godina, i rodio sinove i kćeri . “

Serug je umro 2049. (1849 + 200) godine u 230. (30 + 200) godini.

Post. 11:24: „ Nahor je živio dvadeset devet godina i rodio mu se Tara . “

Terah je rođen 1878. (1849 + 29) godine

Post. 11:25: „ A rodivši Taru, Nahor je živio sto devetnaest godina, i rodio sinove i kćeri . “

Načor je umro 1968. (1849 + 119) u 148. (29 + 119) godini.

Post. 11:26: „ Tara je živio sedamdeset godina i rodio mu se Avram, Nahor i Aran . “

Abram je rođen 1948. (1878 + 70) godine

Avram će imati svog prvog zakonitog sina, Isaka, kada bude imao 100 godina, 2048. godine , prema

Post. 21:5: „ Avramu je bilo sto godina kad mu se rodio Isak, sin mu . “

Avram će umreti 2123. godine u 175. godini života , prema Postanju 25:7: „... Ovo su dani Avramovog života: živio je sto sedamdeset pet godina » .

Post. 11:27: „ Ovo je Tarino potomstvo: Tara rodi Avrama, Nahora i Harana. Haran rodi Lota . “

Zapazite da je Avram najstariji od Tarinih trojice sinova. Dakle, on je zaista rođen kada je njegov otac Tara imao 70 godina, kao što je navedeno u stihu 26 gore.

Post. 11:28: „ A Haran umre pre Tare, oca svoga, u zemlji svoga roda, u Uru Haldejskom . “

Ova smrt objašnjava zašto je Lot kasnije pratio Avrama na njegovim putovanjima. Avram ga je uzeo pod svoje okrilje.

U Uru Haldejskom je rođen Avram, a u Vavilonu Haldejskom je pobunjeni Izrael odveden u ropstvo u vreme proroka Jeremije i proroka Danila.

Post. 11:29: „ Avram i Nahor uzeše žene; a ime Avramove žene beše Saraja, a ime Nahorove žene beše Milka, kći Harana, oca Milkinog i oca Ishinog . “

Savezi ovog vremena bili su veoma krvni: Nahor se oženio Milkom, ćerkom svog brata Harana. To je bila norma i poslušnost dužnosti čija je svrha bila da se očuva čistota potomstva. Zauzvrat, Isak bi slao svog slugu da potraži ženu za svog sina Isaka iz bliske porodice Lavana Aramejca.

Post. 11:30: „ A Saraja beše nerotkinja; nije imala dece . “

Ova sterilnost će omogućiti Bogu Tvorcu da otkrije svoju stvaralačku moć; to tako što će je učiniti sposobnom da rodi dete kada bude imala skoro sto godina kao njen muž Avram. Ova sterilnost je bila neophodna na proročkom nivou, jer je Isak predstavljen kao tip novog Adama koga će Isus Hristos otelotvoriti u svoje vreme; njih dvojica su u svoje vreme bili „ sinovi božanskog obećanja“. Stoga, uvek zbog svoje proročke uloge „sina Božjeg“, on neće sam birati svoju ženu, jer u Isusovom telu, Bog bira svoje apostole i svoje učenike, to jest, Duh Oca koji je u njemu i koji ga oživljava.

Post. 11:31: „ Tada Tara uze Avrama, sina svog, i Lota, sina Haranovog, sina svog unuka, i Saru, snahu svoju, ženu Avrama, sina svog; i izadoše zajedno iz Ura Haldejskog da idu u zemlju Hanansku. I dođoše u Haran i živeše onde . “

Čitava porodica, uključujući Avrama, naselila se na severu zemlje, u Haranu. Ova prva selidba ih je približila mestu rođenja čovečanstva. Odvojili su se od velikih, već gusto naseljenih i pobunjenih gradova plodne i prosperitetne ravnice.

Post. 11:32: „ A dani Tare poživеше dvesta i pet godina; i Tare umre u Haranu . “

Rođena 1878. godine, Terah je umrla u 205. godini 2083. godine.

Na kraju proučavanja ovog poglavlja, napominjimo da je projekat smanjenja životnog veka na 120 godina na dobrom putu ka uspehu. Između Semovih „600 godina“ i Nahorovih „148 godina“ ili Avramovih „175 godina“, skraćivanje života je očigledno. Za oko četiri veka kasnije, Mojsije će živeti tačno 120 godina. Broj koji je Bog naveo biće dobijen kao savršen model.

U Avramovom iskustvu, Bog prikazuje šta je sam spreman da učini da bi iskupio živote svojih izabranika, koje bira između svih svojih ljudskih stvorenja prema tome da li zadržavaju njegov lik o njemu. U ovoj istorijskoj sceni, Avram je Bog kao Otac, Isak, Bog kao Sin, a ispunjenje će se dogoditi u Isusu Hristu, i na njegovoj dobrovoljnoj žrtvi rodiće se novi zavet.

Postanje 12

Odvajanje od zemaljske porodice

Post. 12:1: „ Gospod reče Avramu: ‘ Idi iz zemlje svoje, iz roda svoga i iz doma oca svoga, u zemlju koju ću ti pokazati .’ “

Po Božjoj zapovesti, Avram će napustiti svoju zemaljsku porodicu, kuću svog oca, i u ovom redosledu moramo videti duhovno značenje koje je Bog dao u Post. 2:24, njegovim rečima koje kažu: „ Zato će čovek ostaviti oca svoga i mater svoju, i prilepiće se ženi svojoj, i biće jedno telo .“ Avram mora „ ostaviti oca svoga i mater svoju “ da bi ušao u proročku duhovnu ulogu Hrista za koga je važna samo „ Nevesta “, njegova skupština izabranih. Telesne veze su prepreke duhovnom napretku koje izabrani moraju izbegavati, kako bi uspeali da, simboličnom slikom, učine „ jedno telo “ sa Isusom Hristom, Bogom stvoriteljem Jahveom.

Post. 12:2: „ Učiniću od tebe veliki narod i blagosloviću te; učiniću ime tvoje velikim, i bićeš blagoslov . “

Avram će postati prvi od patrijaraha Biblije, koga monoteisti priznaju kao „oca vernika“. On je takođe, u Bibliji, prvi sluga Božji čiji će životni detalji biti detaljno praćeni i otkriveni.

Post. 12:3: „ Blagosloviću one koji tebe blagosiljaju, i prokleću one koji tebe proklinju; i u tebi će biti blagoslovena sva plemena zemaljska .“

Avramova putovanja i susreti pružice dokaze za ovo, i to već u Egiptu kada je faraon želeo da spava sa Sarajom, verujući da mu je ona sestra, prema onome što je Avram rekao da bi zaštitio svoj život. U viziji, Bog mu je rekao da je Sara žena proroka, i on je skoro umro.

Drugi deo ovog stiha, „ u tebi će biti blagosloveni svi plemeni zemaljski “, naći će svoje ispunjenje u Isusu Hristu, sinu Davidovom iz plemena Judinog, sinu Izrailjevom, sinu Isakovom, sinu Avramovom. Na Avramu će Bog izgraditi svoja dva uzastopna zaveta koji predstavljaju standarde njegovog spasenja. Jer su se ovi standardi morali razvijati da bi prešli iz simboličkog tipa u stvarni tip; u skladu sa tim da li je grešni čovek živio pre Hrista ili posle njega.

Post. 12:4: „ I Avram otide, kao što mu je Jahve rekao, i Lot otide s njim. Avramu je bilo sedamdeset pet godina kad je otišao iz Harana .“

Sa 75 godina, Avram već ima dugo životno iskustvo. Ovo iskustvo mora biti stečeno da bi se slušalo i tražilo Boga; to se radi nakon otkrivanja prokletstva čovečanstva odvojenog od njega. Ako ga je Bog pozvao, to je zato što ga je Avram tražio, takođe, kada mu se Bog otkrije, on žuri da ga posluša. I ova spasonosna poslušnost biće potvrđena i podsećana njegovom sinu Isaku u ovom stihu citiranom u Post. 26:5: „ jer je Avram poslušao glas moj i držao moje zapovesti, moje uredbе i moje zakone .“ Avram je mogao da se drži ovih stvari samo ako mu ih je Bog predstavio. Ovo svedočanstvo od Boga nam otkriva da su se mnoge stvari koje nisu pomenute u Bibliji ispunile. Biblija nam predstavlja samo rezime dugih postojanja ljudskih života. A čovekov život od 175 godina, samo Bog može reći šta je živio minut po minut, sekundu po sekundu, ali za nas je dovoljan rezime suštine.

Dakle, Božji blagoslov dat Avramu zasniva se na njegovoj poslušnosti, i celokupno naše proučavanje Biblije i njenih proročanstava bilo bi uzaludno ako ne bismo razumeli važnost ove poslušnosti, jer nam je Isus Hristos dao svoj primer rekavši u Jovanu 8:29: „ Onaj koji me je poslao je sa mnom; nije me ostavio samog, jer ja svagda činim ono što je ugodno Njemu .“ Isto je i sa svakim; svaki dobar odnos se postiže činjenjem „ onog što je ugodno “ onome kome želiš da ugodiš. Zato vera, prava religija, nije složena stvar, već jednostavan tip odnosa koji je ugodan Bogu i sebi.

U našim poslednjim vremenima, znak koji se pojavljuje jeste neposlušnost dece prema roditeljima i nacionalnim vlastima. Bog uređuje ove stvari kako bi odrasli koji su buntovni, nezahvalni ili ravnodušni prema njemu otkrili šta on sam oseća zbog njihove zlobe . Dakle, dela koja je Bog stvorio viču mnogo glasnije od vike i govora, izražavajući njegov pravedni gnev i njegove opravdane prekore.

Post. 12:5: „ Avram uze Saraju, ženu svoju, i Lota, sina brata svoga, i svu imovinu koju su stekli, i slugе koje su stekli u Haranu, i krenuše da idu u zemlju Hanansku, i dođoše u zemlju Hanansku .“

Haran je severoistočno od Hanaana. Zato Avram kreće zapadno od Harana, a zatim južno, i ulazi u Hanan.

Post. 12:6: „ Avram prođe kroz zemlju do mesta koje se zove Sihem, do hrasta More; a Hananci behu u zemlji u to vreme .“

Treba li da vas podsetimo? „ Hananci “ su divovi, ali šta je sa samim Avramom? Jer je potop još uvek bio veoma blizu i Avram je vrlo lako mogao biti veličine diva. Po ulasku u Hanan, on ne prijavljuje prisustvo ovih divova, što je logično ako je on sam još uvek u okviru ove norme. Spuštajući se na jug, Avram prelazi današnju Galileju i stiže u današnju Samariju, u Sihem. Ova zemlja Samarija biće mesto evangelizacije koje je Isus Hristos favorizovao. Tamo će pronaći veru među „Samarićankom“ i njenom porodicom, u čiju kuću je, po prvi put, na njihovo veliko iznenađenje, Jevrejin sebi dozvolio da uđe.

Post. 12:7: „ Tada se Gospod javi Avramu i reče: 'Tvojem potomstvu daću ovu zemlju.' Tako Avram sagradi onde žrtvenik Gospodu, koji mu se javio .“

Bog prvo bira današnju Samariju da bi se pokazao Avramu, koji će osvetiti ovaj susret tako što će tamo podići oltar, proročki simbol krsta Hristovog mučenja. Ovaj izbor sugerise vezu sa budućom evangelizacijom zemlje od strane Isusa Hrista i njegovih apostola. Upravo sa ovog mesta Bog mu objavljuje da će ovu zemlju dati svom potomstvu. Ali kom, jevrejskom ili hrišćanskom? Uprkos istorijskim činjenicama koje idu u korist Jevreja, ovo obećanje kao da se tiče Hristovih izabranika radi ispunjenja na novoj zemlji; jer su Hristovi izabranici, prema principu opravdanja verom, takođe potomstvo obećano Avramu.

Post. 12:8: „ Odatle se uputi na goru istočno od Vetilja, i razape šator svoj, tako da mu Betilj bude na zapadu, a Gaj na istoku. Onde sagradi žrtvenik Jahveu i prizva ime Jahve .“

Spuštajući se na jug, Avram se ulogorio na planini između Betela i Aja. Bog je odredio orijentaciju dva grada. Betel znači „kuća Božja“ i Avram ga je smestio na zapadu, u orijentaciji koja bi bila data skiniji i hramu u Jerusalimu, tako da bi prilikom ulaska ka svetinji Božjoj, njegovom domu, službenici okretali leđa izlazećem suncu koje izlazi na istoku, istoku. Na istoku je grad Aj, čiji koren znači: gomila kamenja, ruševina ili brdo i spomenik. Bog nam otkriva svoj sud: nasuprot ulaza izabranih u dom Božji, na istoku su samo ruševine i gomile kamenja. Na ovoj slici, Avram je imao dva puta otvorena pred sobom: na zapadu, Betel i život ili, na istoku, Aj i smrt. Srećom, već je izabrao život sa Jahveom.

Post. 12:9: „ Avram je nastavio svoje pohode, napredujući prema jugu .“

Primetimo da prilikom ovog prvog prelaska kroz Hanaan, Avram ne ide u „Jevus“, ime budućeg Davidovog grada: Jerusalima, koji on stoga potpuno ignoriše.

Post. 12:10: „ A nasta glad u zemlji; i Avram ode u Egipat da se onde nastani, jer glad beše velika u zemlji .“

Kao što će biti slučaj, u vreme kada Josif, sin Jakovljevi, ili Izraelov, postane prvi vezir Egipta, glad je naterala Avrama u Egipat. Njegova iskustva tamo su opisana u ostatku stihova ovog poglavlja.

Avram je miran, pa čak i plašljiv čovek. Plašeći se da će biti ubijen zbog toga što je uzeo njegovu ženu Saraju, koja je bila veoma lepa, odlučio je da je predstavi kao svoju sestru, što je bila poluistina . Ovom taktikom, faraon mu je udovoljio i obasipao ga dobrima koja bi mu dala bogatstvo i moć. Kada je to postigao, Bog je udario faraona pošastima i on je saznao da je Saraja njegova žena. Zatim je isterao Avrama, koji je napustio Egipat bogat i moćan. Ovo iskustvo je proreklo boravak Jevreja koji

će, nakon što budu robovi u Egiptu, napustiti ga, ponevši sa sobom njegovo zlato i bogatstvo. I ova moć će mu uskoro biti veoma korisna.

Postanje 13

Avramovo odvajanje od Lota

Vraćajući se iz Egipta, Avram, njegova porodica i Lot, njegov nećak, vraćaju se u Betel, na mesto gde je podigao žrtvenik da bi prizivao Boga. Dok su svi na ovom mestu smeštenom između Betela i Aja, između „doma Božjeg“ i „propasti“. Nakon svađa između njihovih slugu, Avram se odvaja od Lota, kome daje izbor pravca kojim želi da krene. I Lot koristi priliku da izabere ravnice i njenu plodnost, obećavajući prosperitet. Stih 10 precizira: „ Lot podiže oči svoje i vide svu ravnice Jordana, da je svuda navodnjavana. Pre nego što je Jahve uništio Sodomu i Gomoru, bila je, sve do Sigora, kao vrt Gospodnji, kao zemlja egipatska .“ Time je izabrao „propast“ i otkriće je kada Bog udari vatrom i sumporom gradove ove doline, sada delimično pokrivene „Mrtvim morem“; kazna od koje bi on i njegove dve ćerke izbegli, zahvaljujući milosti Božjoj koja bi poslala dva anđela da ga upozore i nateraju ga da napusti Sodomu gde će živeti. U stihu 13 čitamo: „ Stanovnici Sodome behu zli i veliki grešnici protiv Jahvea .“

Tako je Avram ostao blizu Betela, „doma Božjeg“ na gori.

Post. 13:14-18: „ A Gospod reče Avramu, pošto se Lot odvojio od njega: Podigni oči svoje i pogledaj s mesta gde si na sever i na jug, na istok i na zapad; jer svu zemlju koju vidiš daću tebi i potomstvu tvome zauvek. Učiniću potomstvo tvoje kao prah zemaljski , tako da ako ko može izbrojati prah zemaljski , i potomstvo tvoje biće izbrojano. Ustani, prođi zemljom dužinom i širinom njenom; jer ću je tebi dati . “ Avram premesti šator svoj i dođe i nastani se među hrastovima Mamrejevima, koji su blizu Hevrona. I onde sagrađi žrtvenik Gospodu .“

Davši Lotu izbor, Avram dobija deo koji Bog želi da mu da i ovde ponovo obnavlja svoje blagoslove i svoja obećanja. Poređenje njegovog „ semena “ sa „ prahom zemaljskim “, poreklom i krajem ljudske duše, tela i duha, prema Post. 2:7, biće potvrđeno poređenjem sa „ zvezdama nebeskim “ u Post. 15:5.

Postanje 14

Razdvajanje po moći

Četiri kralja sa istoka dolaze da zarate protiv pet kraljeva doline u kojoj se nalazi Sodoma, gde živi Lot. Pet kraljeva je poraženo i zarobljeno, zajedno sa Lotom. Upozoren, Avram mu priskače u pomoć i oslobađa sve zarobljene taoce. Obratite pažnju na zanimljivost sledećeg stiha.

Post. 14:16: „ Vratio je sve bogatstvo; vratio je i Lota, brata svoga, i imanje njegovo, i žene i narod .“

U stvarnosti, Avram je intervenisao samo zbog Lota. Ali, iznoseći činjenice, Bog prikriva ovu stvarnost kako bi izazvao svoj prekor prema Lotu koji je napravio loš izbor da živi u gradu zlih.

Post. 14:17: „ Nakon što se Avram vratio pobedivši Hodologomera i careve koji su bili s njim, car Sodome izađe mu u susret u dolini Save, koja je careva dolina .“

Pobedniku se mora zahvaliti. Reč „Šave“ znači: običan; upravo je to ono što je zavelo Lota i uticalo na njegov izbor.

Post. 14:18: „ A Melhisedek, car Salimski, iznese hleb i vino; on beše sveštenik Boga Višnjega .“

Ovaj kralj Salema bio je „ sveštenik Boga Višnjeg “. Njegovo ime znači „moj Kralj je Pravda“. Njegovo prisustvo i intervencija pružaju dokaz o kontinuitetu obožavanja istinitog Boga na zemlji od kraja potopa, što je ostalo veoma prisutno u mislima ljudi Avramovog vremena. Ali ovi obožavaoci istinitog Boga su potpuno nesvesni plana spasenja koji će Bog otkriti kroz proročanska iskustva koja su proživeli Avram i njegovi potomci.

Post. 14:19: „ I blagoslovi Avrama govoreći: Blagosloven da je Avram od Boga Višnjega, Gospodara neba i zemlje! “

Blagoslov ovog zvaničnog Božjeg predstavnika dodatno potvrđuje blagoslov koji je Bog direktno lično dao Avramu.

Post. 14:20: „ Blagosloven Bog Višnji, koji ti je predao neprijatelje tvoje u ruke! Avram mu je dao desetinu od svega .“

Melhisedek blagosilja Avrama, ali pazi da mu ne pripiše pobedu; on je pripisuje „ Svevišnjem Bogu koji je „ predao je svoje neprijatelje u njegove ruke .“ I imamo konkretan primer Avramove poslušnosti Božjim zakonima, jer je „ dao desetinu od svega “ Melhisedeku čije ime znači: „Moj kralj je pravda“. Ovaj zakon desetine je stoga već postojao od kraja potopa na zemlji, a verovatno čak i pre „potopa“.

Post. 14:21: „ Car Sodome reče Avramu: Daj meni ljude, a bogatstvo uzmi sebi .“

Kralj Sodome je zahvalan Avramu što je izbavio njegov narod. Zato želi da mu kraljevski plati za službu.

Post. 14:22: „ Avram odgovori caru Sodome: Podižem ruku svoju k Jahveu, Bogu Višnjem, Gospodaru neba i zemlje. “

Avram koristi situaciju da podseti zlog kralja na postojanje „Jahvea, Svevišnjeg Boga“, jedinog „Gospodara neba i zemlje“; što ga čini jedinim vlasnikom svih bogatstava koje kralj stiće svojom zloćom.

Post. 14:23: „Neću uzeti ništa od svega što je tvoje, ni konca ni pertle, da ne kažeš: Obogatio sam Avrama; a ja nemam ništa.“

U ovom stavu, Avram svedoči caru Sodome da je on došao u ovaj rat samo da bi spasao svog sinovca Lota. Avram osuđuje, poput Boga, ovog cara koji živi u zlu, izopačenju i nasilju. I to mu jasno stavlja do znanja odbijajući njegovo nedostojno stečeno bogatstvo.

Post. 14:24: „Samo ono što su mladići pojeli, i deo ljudi koji su išli sa mnom, Aner, Eskol i Mamre; oni će uzeti svoj deo.“

Ali ovaj Avramov izbor tiče se samo njega, čoveka sluge Božjeg, a njegove sluge mogu uzeti svoj deo ponuđenog bogatstva.

Postanje 15

Razdvajanje savezom

Post. 15:1: „Posle tih događaja dođe Avramu reč Gospodnja u viđenju govoreći: „Ne boj se, Avrame; ja sam tvoj štit, i tvoja nagrada biće veoma velika.“

Avram je miran čovek koji živi u surovom svetu, pa mu u viziji Bog, njegov prijatelj Jahve, dolazi da ga uveri: „Ja sam tvoj štit, a tvoja nagrada će biti veoma velika.“

Post. 15:2: „Avram odgovori: Gospode Jahve, šta ćeš mi dati? Ja ostajem bez dece; a naslednik mog doma je Eliezer iz Damaska.“

Avram je dugo patio što nije mogao da bude otac zbog neplodnosti Sare, njegove zakonite žene. I znao je da će nakon njegove smrti bliski rođak naslediti njegovu imovinu: „Eliezer iz Damaska“. Napominjimo usput koliko je drevan ovaj grad, „Damask“, u Siriji.

Post. 15:3: „A Avram reče: Gle, nisi mi dao potomstva; ko se rodi u mom domu biće moj naslednik.“

Avram ne razume obećanja data njegovom potomstvu, jer ih nema, budući da nema dece.

Post. 15:4: „Tada mu dođe reč Gospodnja govoreći: Ovaj čovek neće biti tvoj naslednik, nego onaj koji potiče iz tvog tela biće tvoj naslednik.“

Bog mu kaže da će zaista postati otac deteta.

Post. 15:5: „ I izvede ga napolje i reče: Pogledaj sada na nebo i izbroj zvezde, ako ih možeš izbrojati. I reče mu: Tako će biti tvoje potomstvo .“

Povodom ove vizije date Avramu, Bog nam otkriva simbolički ključ značenja koje duhovno daje reči „ zvezda “. Prvobitno citirana u Post. 1:15, uloga „ zvezde “ je „ da obasjava zemlju “ i ta uloga je već uloga Avrama koga je Bog pozvao i izdvojio za ovu svrhu, ali će biti i uloga svih vernika koji će polagati pravo na njegovu veru i njegovu službu Bogu. Treba napomenuti da će, prema Dan. 12:3, status „ zvezda “ biti dat izabranima po njihovom ulasku u večnost: „ Mudri će sijati kao sjaj neba, i oni koji mnoge obrate pravednosti sijaće kao zvezde zauvek i uvek “. Slika „ zvezde “ im se jednostavno pripisuje zbog njihovog Božjeg izbora.

Post. 15:6: „ Avram verova u Jahvea, i on mu to uračuna u pravednost .“

Ovaj kratki stih predstavlja zvanični element definicije vere i princip opravdanja verom. Jer vera nije ništa drugo do prosvetljeno, opravdano i dostojno poverenje. Poverenje u Boga je legitimno samo uz prosvetljeno znanje njegove volje i svega što mu je ugodno, bez čega postaje nelegitimno. Poverenje u Boga sastoji se u verovanju da on blagosilja samo one koji mu se pokoravaju, sledeći primer Avrama i savršen primer Isusa Hrista.

Ovaj Božji sud nad Avramom proriče ono što će doneti svima onima koji budu postupali poput njega, u istoj poslušnosti božanskoj istini koja je predložena i zahtevana u njihovo vreme.

Post. 15:7: „ A Gospod mu reče: Ja sam Gospod, koji te izvedoh iz Ura Haldejskog da ti dam ovu zemlju u nasleđe .“

Kao uvod u predstavljanje svog zaveta sa Avramom, Bog podseća Avrama da ga je izveo iz Ura Haldejskog. Ova formula je oblikovana po uzoru na predstavljanje prve od Božjih „deset zapovesti“ navedenih u Izl. 20:2: „ Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji te izveo iz zemlje egipatske, iz doma ropstva .“

Post. 15:8: „ Avram odgovori: Gospode Jahve, kako ću znati da ću je posedovati? “

Avram traži od Jahvea znak.

Post. 15:9: „ A Gospod mu reče: Uzmi junicu od tri godine, kozu od tri godine, ovna od tri godine, grlicu i mladog goluba .“

Post. 15:10: „ Avram uze sve te životinje, preseče ih na pola i stavi svaki deo naspram drugog; ali ptice ne razdeli .“

Božji odgovor i Avramov postupak zahtevaju objašnjenje. Ova žrtvena ceremonija zasnovana je na ideji deljenja, koja se tiče obe strane koje stupaju u zavet, to jest, hajde da delimo kao dvoje. Životinje presečene po sredini simbolizuju telo Hristovo, koje, budući jedno, biće duhovno podeljeno između Boga i njegovih izabranika. Ovce su po liku čoveka i Hrista, ali ptice nemaju ovu sliku čoveka kakav će biti Hristos poslat od Boga. Zato se, kao nebeski simbol, pojavljuju u zavetu, ali nisu presečene. Isusovo pomirenje greha biće blagonaklono samo za zemaljske izabranike, a ne za nebeske anđele.

Post 15:11: „ Ptice grabljivice sleteše na lešine; i Avram ih otera .“

U Božjem prorečenom planu, samo će leševi zlih i buntovnih biti dati kao hrana pticama grabljivicama prilikom slavnog povratka Hrista Spasitelja. Na kraju vremena, ova sudbina neće se tičati onih koji sklapaju zavet sa Bogom u Hristu i kroz njegove zakone. Jer su leševi životinja tako izloženi od velike svetosti Bogu i Avramu. Avramov postupak je opravdan jer činjenice ne smeju protivrečiti proročanstvu o budućnosti i konačnoj sudbini Hristove svetosti.

Post. 15:12: „ A kad sunce zalaziše, dubok san pade na Avrama; i gle, strah i velika tama ga obuze .“

Ovaj san nije normalan. To je „ dubok san “, poput onog u koji je Bog uveo Adama da bi od jednog od njegovih rebara stvorio ženu, svoju „ pomoćnicu “. Kao deo zaveta koji sklapa sa Avramom, Bog će mu otkriti proročko značenje dato ovoj „ pomoćnici “, koja će biti predmet Božje ljubavi u Hristu. U stvari, samo naizgled, Bog ga čini da umre da bi ušao u njegovo večno prisustvo, tako predviđajući njegov ulazak u večni život, to jest, u pravi život, prema principu da niko ne može videti Boga i živeti.

„ Velika tama “ znači da ga Bog zaslepljuje za zemaljski život kako bi u njegovom umu konstruisao virtuelne slike proročke prirode, uključujući pojavu i prisustvo samog Boga. Tako, uronjen u tamu, Avram oseća legitiman „ strah “. Štaviše, ovo podvlači zastrašujuću prirodu Boga-stvorioca koji mu govori.

Post. 15:13: „ A Jahve reče Avramu: Znaj da će tvoji potomci biti stranci u zemlji koja nije njihova, i služiće i biće ugnjetavani četiri stotine godina .“

Bog objavljuje Avramu budućnost, sudbinu spremnu za njegove potomke.

„... tvoji potomci biće stranci u zemlji koja neće biti njihova “: ovo se odnosi na Egipat.

„... biće tamo porobljeni “: do promene novog faraona koji nije poznao Josifa, Jevrejina koji je postao veliki vezir svog prethodnika. Ovo porobljavanje će biti završeno u vreme Mojsija.

„... i biće ugnjetavani četiri stotine godina “: Ovo nije samo egipatsko ugnjetavanje, već šire ugnjetavanje koje će uticati na Avramove potomke dok ne posednu Hanan, svoju nacionalnu zemlju koju je Bog obećao.

Post. 15:14: „ Ali ja ću suditi narodu kome će služiti, i posle će izaći sa velikim imetkom .“

Ciljana nacija ovog puta je zaista samo Egipat, koji će oni napustiti, efikasno ponevši sa sobom sva njegova bogatstva. Treba napomenuti da u ovom stihu Bog ne pripisuje Egiptu „ ugnjetavanje “ pomenuto u prethodnom stihu. Ovo potvrđuje činjenicu da se pomenutih „ četiri stotine godina “ ne odnose samo na Egipat.

Post. 15:15: „ Otići ćeš k svojim ocima u miru i bićeš sahranjen u dobroj starosti .“

Sve će se ispuniti kako mu je Bog objavio. Biće sahranjen u Hevronu u pećini Mahpeli na zemlji koju je Avram kupio za svog života od jednog Hetita.

Post. 15:16: „ U četvrtom naraštaju vratiće se ovamo, jer bezakonje Amorejaca još nije puno .“

Među ovim Amorejima, Hetiti imaju dobre odnose sa Avramom, koga smatraju predstavnikom velikog Boga. Zato pristaju da mu prodaju zemlju za njegov grob. Ali za „ četiri generacije “, to jest „ četiri stotine godina “, situacija će biti drugačija i hananski narodi će dostići prag pobune bez Božje

podrške i svi će biti istrebljeni da bi ostavili svoju zemlju Jevrejima koji će je učiniti svojim nacionalnim tlom.

Da bismo bolje razumeli ovaj katastrofalni plan za Hanance, moramo se setiti da je Noje prokleo Hananca, koji je bio prvi sin njegovog sina Hama. Obećana zemlja je stoga bila naseljena ovim potomkom Hama, koga su prokleli Noje i Bog. Njihovo uništenje je bilo samo pitanje vremena koje je Bog odredio da ostvari svoje planove na zemlji.

Post. 15:17: „ A kad sunce zađe, nastaje tama, i gle, dimljena peć, i plamen prolazi među razdvojenim životinjama .“

U ovoj ceremoniji, vatra koju je zapalio čovek je zabranjena. Zbog smelosti da prekrše ovaj princip, Aronova dva sina će jednog dana biti spaljena od strane Boga. Avram je tražio od Boga znak, a on dolazi u obliku nebeske vatre koja prolazi između životinja presečenih na dva dela. Ovako Bog svedoči za svoje slugе poput proroka Ilije pred prorocima Baala koje je podržavala strana kraljica i žena kralja Ahava, po imenu Jezavelja. Njen oltar se udavio u vodi, vatra koju je poslao Bog progutaće oltar i vodu koju je pripremio Ilija, ali oltar lažnih proroka će biti ignorisan od strane njegove vatre.

Post. 15:18: „ U taj dan Jahve sklopi zavet sa Avramom i reče: Potomstvu tvome dajem ovu zemlju od reke Egipatske do velike reke, reke Eufrat. “

Na kraju ovog 15. poglavlja, ovaj stih to potvrđuje, njegova glavna tema je zaista savez koji odvaja izabrane od drugih ljudi tako da oni dele ovaj savez sa Bogom i služe mu.

Granice zemlje obećane Jevrejima prevazilaze one koje će narod zauzeti nakon osvajanja Hanaana. Ali Bog u svoju ponudu uključuje ogromne pustinje Sirije i Arabije koje se spajaju sa „Eufratom “ na istoku, kao i pustinju Šur koja odvaja „ Egipat “ od Izraela. Između ovih pustinja, obećana zemlja poprima izgled Božjeg vrta.

U proročkom duhovnom čitanju, „ reke “ simbolizuju narode, tako da Bog može prorokovati o potomstvu Avrama, to jest o Hristu koji će pronaći svoje obožavaoce i svoje izabranike izvan Izraela i Egipta, na zapadu u „Evropi“ simbolizovanoj u Otkrivenju 9:14 pod imenom „ velike reke Eufrat “.

Post. 15:19: „ zemlja Kenejaca, Kenezejaca, Kadmonejaca “ ,

Post. 15:20: „ Heteja, Ferezeja, Refaima “ ,

Post. 15:21: „ Amorejaca, Hananejaca, Gergešana i Jevusejaca .“

U vreme Avrama, ova imena su označavala porodice okupljene u gradovima koje su činile i naseljavale hanansku zemlju. Među njima su bili Refaimi, koji su više od ostalih sačuvali džinovski standard prepotopnih naroda kada je Isus Navin zauzeo teritoriju „ četiri generacije “ ili „ četiri stotine godina “ kasnije.

Avram je patrijarh oba zaveta u Božjem planu. Njegovi potomci po telu će proizvesti mnoge potomke koji će se roditi u narodu koji je Bog izabrao, ali ne i koji je on izabrao. Kao rezultat toga , ovaj prvi zavet zasnovan na telu iskrivljuje njegov plan spasenja i zamagluje njegovo razumevanje, jer će spasenje počivati isključivo na činu vere u oba zaveta. Obrezivanje tela nije spasilo jevrejskog čoveka iako je to Bog zahtevao. Ono što mu je omogućilo da bude spasen bila su njegova dela poslušnosti

koja su otkrila i potvrdila njegovu veru i poverenje u Boga. I to je ista stvar koja uslovljava spasenje u novom zavetu, u kome je vera u Hrista oživljena delima poslušnosti zapovestima, obredima i božanskim principima koje je Bog otkrio, u celoj Bibliji. U ispunjenom odnosu sa Bogom, učenje slova je osvetljeno inteligencijom duha; Zato je Isus rekao: „ Slovo ubija, a duh oživljava .“

Postanje 16

Razdvajanje po legitimitetu

Post. 16:1: „ Saraja, Avramova žena, nije mu rodila dece. Imala je sluškinju Egipćanku, koja se zvala Agar .“

Post. 16:2: „ A Saraja reče Avramu: Evo, Gospod me je učinio nerotkinjom; dođi, molim te, k sluškinji mojoj; možda ću roditi decu s njom. “ Avram posluša glas Sarajin.

Post. 16:3: „ Tada Saraja, Avramova žena, uze Agaru Egipćanku, sluškinju svoju, i dade je Avramu, mužu svome, za ženu, pošto je Avram živeo deset godina u zemlji Hananskoj .“

Lako nam je kritikovati ovaj nesrećan izbor zbog Sarajine inicijative, ali pogledajte situaciju onako kako se predstavila blagoslovenom paru.

Bog je rekao Avramu da će se dete roditi iz njegove utrobe. Ali mu nije rekao za Saraju, njegovu ženu, koja je bila neplodna. Štaviše, Avram nije pozvao svog Tvorca za pojašnjenje svojih objava. Čekao je da mu Bog govori po svojoj suverenoj volji. I ovde moramo shvatiti da je ovaj nedostatak objašnjenja upravo imao za cilj da izazove ovu ljudsku inicijativu kojom Bog stvara nelegitiman pandan u smislu obećanja blagoslova, ali koristan, da bi pred budući Izrael, izgrađen na Isaku, postavio ratobornog i borbenog protivnika, protivnika, pa čak i neprijatelja. Bog je shvatio da su pored dva puta, dobra i zla, postavljena pred izbore čoveka, „šargarepa i štap“ neophodni da bi neposlušni „magarac“ krenuo napred. Rođenje Ismaila, takođe Avramovog sina, favorizovaće formiranje arapskog osoblja do njegovog poslednjeg oblika u istoriji, religioznog, islama (pokornost; vrhunac ironije za ovaj prirodno i nasledno buntovni narod).

Post. 16:4: „ On uđe k Agari, i ona zatrudne. Kad vide da je trudna, prezrivo pogleda gospodaricu svoju .“

Ovaj prezrivi stav Agare, Egipćanke, prema njenoj gospodarici i danas karakteriše arapske muslimanske narode. I čineći to, nisu sasvim u krivu, jer je zapadni svet prezreo ogromnu privilegiju što je evangelizovan u ime božanskog Hrista Isusa. Dakle, ova lažna arapska religija nastavlja da proglašava da je Bog veliki kada ga je Zapad izbrisao iz svojih misli.

Slika data u ovom stihu prikazuje tačnu situaciju naših poslednjih vremena, jer zapadno hrišćanstvo, čak i iskrivljeno, poput Saraje, više ne rađa sinove i tone u duhovnu sterilnost tame. A izreka kaže: u zemlji slepih, jednooki su kraljevi.

Post. 16:5: „ A Saraja reče Avramu: Moja je sramota na tebi. Dala sam sluškinju svoju u tvoje naručje, a ona vide da je trudna, pa me pogleda. Neka Gospod sudi između mene i tebe. “

Post. 16:6: „ Avram reče Saraji: 'Evo, sluškinja tvoja je u tvojoj ruci; učini s njom kako ti se čini najbolje.' Tako Saraja loše postupi s njom; i Agar pobegne od nje .“

Avram preuzima odgovornost za ovo i ne krivi Saraju što je bila inspiracija za ovo vanbračno rođenje. Tako, od početka, legitimitet nameće svoj zakon vanbračnom rođenju, i sledeći ovu lekciju, od sada će brakovi spajati samo ljude iste bliske porodice, čak i u Izraelu budućnosti i njegovom nacionalnom obliku dobijenom nakon egzodusa iz porobljenog Egipta.

Post. 16:7: „ Anđeo Jahveov nađe je kod izvora vode u pustinji, kod izvora koji je na putu za Šur .“

Ova direktna razmena između Boga i Agare moguća je samo zbog Avramovog blagoslovenog statusa. Bog je pronalazi u pustinji Šur, koja će postati dom nomadskih Arapa koji žive u šatorima, stalno tražeći hranu za svoje ovce i kamile. Izvor vode je bio Agarino sredstvo preživljavanja, i ona nailazi na „izvor voda života“, koji je ohrabruje da prihvati svoj status sluškinje i svoju plodnu sudbinu.

Post. 16:8: „ A on reče: Agaro, sluškinjo Sarajina, odakle dolaziš? I kuda ideš?“ Ona odgovori: „Bežim od Saraje, gospodarice svoje .“

Agar odgovara na oba pitanja: Kuda ideš? Odgovor: Bežim. Odakle dolaziš? Odgovor: Od Saraje, moje gospodarice.

Post. 16:9: „ Anđeo Jahvej joj reče: Vрати se gospodarici svojoj i poniz se pod njenom rukom .“

Veliki sudija mu ne ostavlja izbora, on naređuje povratak i poniznost, jer je pravi problem izazvan prezirom koji je pokazan prema njegovoj gospodarici koja, osim svoje sterilnosti, ostaje njegova legitimna gospodarica i mora biti služena i poštovana.

Post. 16:10: „ Anđeo Gospodnji joj reče: Umnožiću tvoje potomstvo, tako da se ne može izbrojati .“

Jahve ga ohrabruje nudeći mu „šargarepu“. Obećava mu potomstvo „ toliko brojno da će biti nemoguće izbrojati ih “. Nemojte se zavaravati, ovo mnoštvo će biti telesno, a ne duhovno. Jer će se Božja proročanstva nositi do uspostavljanja novog zaveta, samo od strane jevrejskih potomaka. Ali naravno, svaki iskreni Arapin može ući u Božji zavet prihvatajući njegove standarde koje su Jevreji napisali u Bibliji. I od svog pojavljivanja, muslimanski Kuran nije ispunio ovaj kriterijum. On optužuje, kritikuje i iskrivljuje biblijske istine koje je potvrdio Isus Hrist.

Koristeći za Ismaila izraz koji je već korišćen za Avrama, „ toliko brojni da ih neće biti moguće izbrojati “, razumemo da su to samo ljudski potomci, a ne izabrani za večni život. Poređenja koja predlaže Bog uvek su podložna uslovima koji moraju biti ispunjeni. Primer: „ zvezde nebeske “ odnose se na bilo koju versku aktivnost koja se sastoji od „ davanja svetlosti zemlji “. Ali kojom svetlošću? Samo svetlost istine koju je Bog odobrio čini „ zvezdu “ dostojnom da „ sija zauvek “ na nebesima, prema Danilu 12:3, jer će oni biti istinski „ inteligentni “ i istinski će „ učiti pravednosti “ prema Bogu.

Post. 16:11: „ Anđeo Gospodnji joj reče: Evo, trudna si i rodićeš sina, i nadeni mu ime Ismail, jer je Gospod čuo tvoju nevolju .“

Post. 16:12: „ Biće kao divlji magarac; ruka će mu biti protiv svakoga, i ruka svakoga protiv njega; i živeće u prisustvu sve svoje braće .“

Bog upoređuje Ismaila i njegove arapske potomke sa „ divljim magarcem “, životinjom poznatom po svom neposlušnom i tvrdoglavom karakteru; štaviše, brutalnom jer se naziva „ divljom “. Stoga se ne dozvoljava ni ukrotiti, ni pripitomiti, niti nagovoriti. Ukratko, ne voli i ne dozvoljava sebi da bude voljena, i u svojim genima nosi agresivno nasleđe prema svojoj braći i strancima. Ovaj sud koji je Bog ustanovio i objavio je od velikog značaja, u ovom vremenu kraja, da bi se razumela kaznena uloga, za Boga, religije islama protiv koje se borilo lažno hrišćanstvo u vremenima kada je hrišćanska „ svetlost “ bila samo „ tama “. Od povratka u zemlju svojih predaka, Izrael je ponovo postao njegova meta, kao i hrišćanski označeni Zapad zaštićen američkom silom, koju oni, bez mnogo greške, nazivaju „velikim Satanom“. Istina je da mali „Satana“ može prepoznati „velikog“.

Rođenjem Ismaila, imena koje znači „Bog je čuo“, deteta spora, Bog stvara dodatnu podelu unutar Avramove porodice. Ovo se dodaje prokletstvu jezika stvorenih u iskustvu Vavilona. Ali ako priprema sredstva za kažnjavanje, to je zato što unapred zna buntovno ponašanje ljudi u svoja dva uzastopna saveza do kraja sveta.

Post. 16:13: „ I nazva ime Gospoda koji joj je govorio: Ata El Roi; jer reče: Jesam li videla šta ovde otkako me je video? “

Ime Ata El Roi znači: Ti si Bog koji vidi. Ali već sama ova inicijativa da se Bogu da ime je uvreda za njegovu superiornost. Ostatak ovog stiha, preveden na mnogo različitih načina, sumiran je u ovoj misli. Agar ne može da veruje. Ona, mala sluškinja, bila je predmet pažnje velikog Boga-tvorca koji vidi sudbinu i otkriva je. Posle ovog iskustva, čega se ona može plašiti?

Postanje 16:14 „ Zato se taj bunar zove Bunar Lahaj Roi; nalazi se između Kadeša i Bareda .“

Zemaljska mesta gde se Bog javio jesu prestižna, ali počasti koje im ljudi ukazuju često su uzrokovane njihovim idolopokloničkim duhom, koji ih ne miri sa Njim.

Postanje 16:15 „ Agar rodi Avramu sina; i Avram nazva sina svog, koga mu rodi Agar, Ismail .“

Ismail je zaista Avramov autentični sin, a posebno njegovo prvo dete, za koje će se prirodno vezati. Ali on nije sin obećanja koje je Bog unapred objavio. Iako ga je Bog izabrao, ime „ Ismail “ koje mu je dato, a koje znači „ Bog je odgovorio “, prvenstveno se zasniva na Agarinoj patnji, žrtvi odluka koje je donela njena gospodarica i gospodar. Ali u drugom smislu, ono se takođe zasniva na Avramovoj i Sarajinoj grešci, jer su na trenutak poverovali da je ovaj sin, koga je začela Agar, Egipćanka, potvrda, što znači „odgovor“, i ispunjenje Božje objave. Ova greška će imati krvave posledice do kraja sveta.

Bog je ušao u igru ljudske misli i za njega je suština ostvarena: dete spora i konfliktnog razdvajanja je živo.

Post. 16:16: „ Avramu je bilo osamdeset i šest godina kad mu je Agara rodila Ismaila .“

Dakle, „Išmael“ je rođen 2034. godine (1948 + 86) kada je Avram imao 86 godina.

Postanje 17

Razdvajanje kroz obrezivanje: znak u telu

Post. 17:1: „ Kad je Avramu bilo devedeset devet godina, Jahve se javi Avramu i reče mu: Ja sam Bog Svemogući. Hodi preda mnom i budi besprekoran. “

Godine 2047, u dobi od 99 godina, a Ismaila u 13. godini, Avrama posećuje Bog u duhu koji mu se prvi put predstavlja kao „ Svemogući Bog “. Bog priprema akciju koja će otkriti ovaj „svemogući“ karakter. Božje pojavljivanje je uglavnom verbalno i auditivno jer njegova slava ostaje nevidljiva, ali lik njegove ličnosti se može videti bez umiranja.

Post. 17:2: „ Utvrdiću zavet svoj između sebe i tebe i umnožiću te veoma .“

Bog obnavlja obećanje svog umnožavanja, precizirajući ovaj put „ do beskonačnosti “, to jest, poput „ praha zemaljskog “ i „ zvezda nebeskih “ koje „ niko ne može izbrojati “.

Post. 17:3: „ A Avram pade ničice, a Bog mu reče govoreći :

Shvativši da mu se obraća „Svemogući Bog“, Avram pada ničice kako ne bi gledao Boga, ali sluša njegove reči koje očaravaju celu njegovu dušu.

Post. 17:4: „ Ovo je moj zavet koji sklapam s tobom: bićeš otac mnogih naroda .“

Savez sklopljen između Boga i Avrama je učvršćen tog dana : „ Ti ćeš postati otac mnoštva naroda .“

Post. 17:5: „ Nećeš se više zvati Avram, nego će ti biti ime Avram, jer sam te postavio ocem mnogih naroda .“

Promena Avramovog imena u Avram je odlučujuća i u svoje vreme Isus će učiniti isto tako menjajući imena svojih apostola.

Post. 17:6: „ Učiniću te veoma plodnim i narode od tebe, i carevi će izaći od tebe .“

Avram je prvi otac arapskih naroda u Ismailu, u Isaku će biti otac Jevreja, sinova Izrailjevih; a u Madijanu će biti otac potomaka Madijanaca; sa kojima će Mojsije naći svoju ženu Seforu, ćerku Jetrovu.

Post. 17:7: „ I postaviću zavet svoj između sebe i tebe i potomstva tvog posle tebe kroz njihove naraštaje, zavet večni, da budem Bog tebi i potomstvu tvome posle tebe .“

Bog suptilno bira reči svog zaveta, koji će biti „večan“, ali ne i večan. To znači da će zavet sklopljen sa njegovim telesnim potomstvom imati ograničeno trajanje. A ovo ograničenje će biti dostignuto kada, u svom prvom dolasku i ljudskoj ovaploćenju, božanski Hristos uspostavi, svojom dobrovoljnom iskupljujućom smrću, temelj novog zaveta koji će imati večne posledice.

U ovom trenutku, mora se shvatiti da sva prvorodena deca ljudi koji su ciljani i imenovani od početka gube svoj legitimitet. To je bio slučaj sa Kainom, prvorodnim Adamovim, Ismailom, prvorodnim, ali vanbračnim sinom Avramovim, a posle njega će biti slučaj sa Isavom, prvorodnim Isakovim. Ovaj princip neuspeha prvorodenog prorokuje neuspeh jevrejskog telesnog zaveta. Drugi zavet će biti duhovan i koristiće samo istinski obraćenim neznabošcima, uprkos varljivom izgledu izazvanom lažnim ljudskim pretenzijama.

Post. 17:8: „ Tebi ću i potomstvu tvome posle tebe dati zemlju u kojoj si stranac, svu zemlju Hanansku, u večni posed , i biću im Bog.“

Isto tako, zemlja Hanan biće data „ u večni posed “, to jest, sve dok je Bog vezan svojim zavetom. A odbacivanje Mesije Isusa učiniće je ništavnom i nevažećom, tako da će 40 godina nakon ovog zločina, naciju i njen glavni grad Jerusalem uništiti rimski vojnici, a preživeli Jevreji biće rasejani po raznim zemljama sveta. Jer Bog određuje uslov zaveta: „ Ja ću biti njihov Bog .“ Takođe, kada Isus, kao Božji izaslanik, bude zvanično odbačen od strane naroda, Bog će moći da prekrši svoj zavet sa potpunim legitimitetom.

Post. 17:9: „ A Bog reče Avramu: Držaćeš zavet moj, ti i potomstvo tvoje posle tebe kroz sve naraštaje njihove . “

Ovaj stih stavlja tačku na sve one verske pretenzije koje Boga čine Bogom monoteističkih religija okupljenih u ekumenskom savezu uprkos njihovim nespojivim i suprotstavljenim učenjima. Bog je vezan samo svojim rečima koje postavljaju temelje njegovog zaveta, svojevrsnog ugovora sklopljenog sa onima koji mu se isključivo pokoravaju. Ako čovek drži svoj zavet, on ga potvrđuje i proširuje. Ali čovek mora da sledi Boga u njegovom projektu izgrađenom na dve uzastopne faze ; prva je telesna, a druga duhovna. I ovaj prelaz iz prve u drugu stavlja na probu individualnu veru ljudi, a pre svega veru Jevreja. Odbacujući Hrista, jevrejski narod krši svoj zavet sa Bogom, što otvara vrata paganima, i među kojima one koji se obrate Hristu on usvaja i pripisuje kao duhovne sinove Avramove. Dakle, svi oni koji drže njegov zavet su telesno ili duhovno sinovi ili kćeri Avramove.

U ovom stihu vidimo da Izrael, budući narod tog imena, zaista ima svoj izvor u Avramu. Bog odlučuje da njegove potomke učini narodom „odvojenim“ za zemaljsku demonstraciju. Ovo nije spaseni narod, već uspostavljanje ljudskog sabranja koje predstavlja zemaljske kandidate za izbor izabranih spasenih budućom Božjom milošću koja će biti dobijena kroz Isusa Hrista.

Post. 17:10: „ Ovo je moj zavet, koji ćete čuvati, između mene i vas i potomstva tvoga posle vas: svaki muškarac među vama neka se obreže . “

Obrezivanje je znak zaveta zaključenog između Boga, Avrama i njegovog potomstva, odnosno njegovih telesnih potomaka. Njegova slabost je njegov kolektivni oblik koji se primenjuje na sve njegove potomke oživljene verom ili ne, poslušne ili ne. Naprotiv, u novom zavetu, izbor verom koji je stavljen na probu biće pojedinačno iskupljen od strane izabranih koji će potom dobiti večni život koji je u pitanju u ovom zavetu. Moramo dodati obrezivanju i jednu nesrećnu posledicu: muslimani su

takođe obrezivani od svog patrijarha Ismaila i oni ovom obrezivanju daju duhovnu vrednost koja ih navodi da polažu pravo na večnost. Međutim, obrezivanje ima samo trajne, a ne večne telesne posledice.

Post. 17:11: „ Obrezivaćete se; i to će biti znak saveza između mene i vas . “

To je zaista znak saveza sa Bogom, ali njegova efikasnost je samo telesna, a stihovi 7, 8 i sledeći stih 13 potvrđuju njegovu primenu samo „ trajno “.

Post. 17:12: „ Svaki muškarac među vama neka se obreže u osam dana starosti, kroz sve vaše naraštaje, bilo da je rođen u vašoj kući ili stečen novcem od bilo kog stranca koji nije iz vašeg roda . “

Ovo je i dalje veoma iznenađujuća stvar, ali uprkos svojoj inherentnoj večnoj prirodi, ipak predstavlja proročanstvo koje otkriva Božji plan za 8. milenijum . To je razlog za izbor „osam dana“, jer prvih sedam dana simbolizuje zemaljsko vreme izbora izabranih od šest hiljada godina i sud sedmog milenijuma. Organizujući, na zemlji, bliski savez sa jevrejskim narodom i njegovim početnim embrionom, Avramom, Bog otkriva sliku buduće večnosti izabranih oslobođenih telesne seksualne slabosti koncentrisane na kožicu odsečenu od muškaraca. Zatim, baš kao što će izabrani doći iz svih porekla naroda na zemlji, ali samo u Hristu, u starom zavetu, obrezivanje se mora primenjivati čak i na strance kada žele da žive sa taborom koji je Bog izabrao.

Glavna ideja obrezivanja je da nauči da se u Božjem večnom carstvu ljudi više neće razmnožavati i da telesne želje više neće biti moguće. Štaviše, apostol Pavle upoređuje obrezivanje tela starog zaveta sa obrezivanjem srca izabranih u novom. U tom svetlu, on sugerise čistotu tela i srca koje se predaje Hristu.

Obrezati znači poseći, i ova ideja otkriva da Bog želi da uspostavi jedinstven odnos sa svojim stvorenjem. Kao „ljubomorni“ Bog, on zahteva ekskluzivnost i prioritet ljubavi od svojih izabranika koji moraju, ako je potrebno, da preseku oko sebe ljudske odnose štetne za njihovo spasenje i da prekinu veze sa stvarima i ljudima koji štete njihovom odnosu sa njim. U proročkoj pedagoškoj slici, ovaj princip se tiče njegovog telesnog Izraela, prvo, i njegovog duhovnog Izraela svih vremena, koji se otkriva u Isusu Hristu u njegovom savršenstvu.

Post. 17:13: „ I koji se rodi u kući i koji se kupi novcem neka se obreže; i zavet moj biće na vašem telu, zavet večni .“ » .

Bog insistira na ovoj ideji: i zakonita i vanbračna deca mogu biti vezana za njega, jer tako prorokuje dva zaveta svog plana spasenja... Zatim, insistiranje obeleženo povratkom izraza „ kupljeno novcem “ prorokuje Isusa Hrista koga će pobunjeni religiozni Jevreji proceniti na 30 denara. I tako će, za 30 denara, Bog ponuditi svoj ljudski život kao otkupljenje za jevrejske i paganske izabranike u ime svog svetog zaveta. Ali se podseća na „ večnu “ prirodu znaka obrezivanja, a preciznost „ u vašem telu “ potvrđuje njegov trenutni karakter. Jer ovaj zavet koji ovde počinje imaće kraj kada se Mesija pojavi „ da okonča greh “, prema Danilu 7:24.

Post. 17:14: „ Neobrezani muškarac, koji nije obrezan po telu svome, biće istrebljen iz naroda svoga; prekršio je zavet moj .“

Poštovanje pravila koje je postavio Bog je veoma strogo i ne dozvoljava izuzetke jer njihovi prestupi iskrivljuju njegov proročki plan, a on će sprečiti Mojsija da uđe u Hanan da je taj greh veoma veliki. Neobrezani po telu nisu ništa legitimniji da žive u zemaljskom jevrejskom narodu nego što bi neobrezani po srcu bili u budućem večnom nebeskom Božjem carstvu.

Post. 17:15: „ A Bog reče Avramu: Nećeš više zvati Saru ženu svoju Sarajom, nego će joj biti ime Sara .“

Avram znači otac naroda, ali Avram znači otac mnoštva. Slično tome, Sara znači plemenita, ali Sara znači princeza.

Avram je već Ismaelov otac, ali promena njegovog imena Avram je opravdana umnožavanjem njegovog potomstva u Isaku, sinu koga će mu Bog objavit, a ne Ismailu. Iz istog razloga, neplodna Sara će rađati i roditi mnoštvo dece kroz Isaka, svog sina, i njeno ime postaje Sara.

Post. 17:16: „ Blagosloviću je i daću ti sina od nje; blagosloviću je i od nje će postati narodi; carevi naroda će izaći od nje .“

Avram hoda sa Bogom, ali njegov svakodnevni život je zemaljski i zasnovan na zemaljskim prirodnim uslovima, a ne na božanskim čudima. Takođe, u svom umu, on Božjim rečima daje značenje blagoslova kojim je Sara dobila sina preko svoje sluškinje Agar.

Postanje 17:17: „ A Avram pade ničice, nasmeja se i reče u srcu svome: Zar će se stogodišnjaku roditi dete? Zar će Sara, devedesetogodišnja, roditi dete? “

Shvativši da bi Bog mogao da naznači da će Saraja postati sposobna da rađa decu iako je neplodna i već ima 99 godina, on se smeje u sebi. Situacija je toliko nezamisliva na zemaljskom ljudskom nivou da ovaj refleks njegove misli deluje prirodno. I daje smisao njegovoj misli.

Post. 17:18: „ A Avram reče Bogu: O, kad bi Ismail živeo pred tobom! “

Jasno je da Avram rasuđuje telesno i da svoje umnoženje zamišlja tek kroz Ismaila, sina koji je već rođen i imao je 13 godina.

Post. 17:19: „ A Bog reče: Sara, žena tvoja, rodiće ti sina, i nadeni mu ime Isak; i postaviću zavet svoj s njim zavet večni i potomstvu njegovom posle njega .“

Znajući Avramove misli, Bog ga prekoreva i obnavlja objavu ne ostavljajući ni najmanju mogućnost pogrešnog tumačenja.

Avramova sumnja u čudesno rođenje Isaka prorokuje sumnju i nevericu koju će čovečanstvo pokazati prema Isusu Hristu. A ta sumnja će se izraziti u zvaničnom odbacivanju od strane Avramovog telesnog potomstva.

Postanje 17:20 A što se tiče Ismaila, čuo sam te; evo, blagosloviću ga i učiniću ga plodnim i veoma ga umnožiću; i rodiće dvanaest knezova, i načiniću od njega veliki narod .

Ismail znači da je Bog čuo, takođe, u ovoj intervenciji, Bog i dalje opravdava ime koje mu je dao. Bog će ga učiniti plodnim, on će se umnožiti i formiraće veliku arapsku naciju sastavljenu od „dvanaest prinčeva“. Ovaj broj 12 je sličan 12 Jakovljevih sinova iz njegovog svetog saveza koje će naslediti 12

apostola Isusa Hrista, ali slično ne znači identično jer potvrđuje božansku pomoć, ali ne i spasonosni savez u vezi sa njegovim planom večnog života. Štaviše, Ismail i njegovi potomci biće neprijateljski nastrojeni prema svima koji uđu u sveti Božji savez, redom Jevreji, pa hrišćani. Ova štetna uloga će sankcionisati vanbračno rođenje podjednako vanbračnim postupcima koje su zamislili sterilna majka i previše samozadovoljan otac. Zato će telesni sinovi Avramovi biti nosioci istog prokletstva i na kraju će patiti od istog odbacivanja od Boga.

Poznavši Boga i njegove vrednosti, potomci Ismaila mogu da izaberu da žive po njegovim pravilima sve dok ne stupe u jevrejski zavet, ali ovaj izbor će ostati individualan, poput večnog spasenja koje će biti ponuđeno izabranima. Isto tako, kao i drugim ljudima svih porekla, spasenje u Hristu će im biti ponuđeno i put ka večnosti će im biti otvoren, ali samo po poslušnom standardu Hrista Spasitelja, raspetog, mrtvog i vaskrslog.

Post. 17:21: „ Utvrdiću zavet svoj sa Isakom, koga će ti Sara roditi sledeće godine u ovo određeno vreme . “

Pošto je Ismail imao 13 godina u vreme ove vizije, prema stihu 27, imaće 14 godina kada se Isak rodi. Ali Bog insistira na ovoj tački: njegov zavet će biti uspostavljen sa Isakom, a ne sa Ismailom. I on će se roditi Sari.

Post 17:22: „ I kad mu je Bog završio razgovor, otišao je od Avrama .“

Božja pojavljivanja su retka i izuzetna, i to objašnjava zašto se ljudska bića ne navikavaju na božanska čuda i zašto, poput Avrama, njihovo rasuđivanje ostaje uslovljeno prirodnim zakonima zemaljskog života. Kada je njegova poruka prenet, Bog se povlači.

Post. 17:23: „ Avram uze Ismaila, sina svoga, i sve koji su rođeni u njegovoj kući, i sve koji su kupljeni novcem, sve muškarce među ljudima Avramovog doma; i obreza ih istog dana, kao što mu je Bog zapovedio .“

Naredba koju je Bog dao odmah se izvršava. Njegova poslušnost opravdava njegov savez sa Bogom. Ovaj moćni gospodar antike je kupovao sluge i status roba je postojao i nije bio osporen. U stvari, ono što će učiniti temu spornom jeste upotreba nasilja i zlostavljanje slugu. Status roba je takođe status svih otkupljenih Isusa Hrista, čak i danas .

Post. 17:24: „ Avramu je bilo devedeset devet godina kada je obrezan .“

Ovo pojašnjenje nas podseća da Bog zahteva poslušnost od ljudi, bez obzira na njihove godine; od najmlađih do najstarijih.

Post. 17:25: „ Njegov sin Ismail imao je trinaest godina kad je bio obrezan .“

Stoga će biti 14 godina stariji od svog brata Isaka, što će mu dati stvarnu mogućnost da nanese štetu svom mlađem bratu, sinu svoje zakonite žene.

Post. 17:26: „ Istog dana obrezani su Avram i njegov sin Ismail . “

Bog podseća Ismaila na njegovu legitimitetnost u odnosu na Avrama, koji mu je otac. Njihovo zajedničko obrezivanje je jednako obmanjujuće kao i tvrdnje njihovih potomaka koji tvrde da su isti Bog. Jer, da bi se tvrdilo da je Bog, nije dovoljno imati istog pretka, telesnog oca. A kada neverujući

Jevreji tvrde da je ova veza sa Bogom zbog svog oca Avramova, Isus će odbaciti ovaj argument i pripisati im kao njihovog oca đavola, Satanu, oca laži i ubicu od početka. Ono što je Isus rekao pobunjenim Jevrejima svog vremena podjednako je validno i za naše arapske i muslimanske tvrdnje.

Post. 17:27: „ I svi njegovi domovi, i rođeni u njegovoj kući i kupljeni novcem od stranaca, biše obrezani s njim .“

Nakon ovog modela poslušnosti, videćemo da će nesreće Jevreja koji su napustili Egipat uvek dolaziti od njihovog potcenjivanja ove poslušnosti koju Bog zahteva u apsolutnom smislu, u svim vremenima i do kraja sveta.

Postanje 18

Razdvajanje neprijateljske braće

Postanje 18:1 : „Tada mu se Gospod javi među hrastovima Mamrejskim, dok je sedeo na vratima svog šatora za vreme dnevne vrućine .“

Post. 18:2: „ I podiže oči svoje i pogleda, i gle, tri čoveka stoje pred njim; i kad ih ugleda, potrča od vrata svog šatora da ih dočeka, i pokloni se do zemlje .“

Avram je stogodišnjak. On zna da je sada star, ali je ostao u dobroj fizičkoj formi, dok „ trči u susret “ svojim posetiocima. Da li ih je prepoznao kao nebeske glasnike? Možemo pretpostaviti da jeste, pošto se „ klanja do zemlje “ pred njima. Ali ono što vidi su „tri čoveka“, i tada u njegovoj reakciji možemo videti njegov osećaj spontanog gostoprimstva, koji je plod njegovog prirodnog ljubavnog karaktera.

Post. 18:3: „ A on reče: Gospode, ako sam našao milost pred tvojim očima, nemoj proći mimo slugu svoga .“

Nazivanje posetioca „gospodarem“ bio je rezultat Avramove velike poniznosti i ponovo nema dokaza da on misli da se obraća Bogu. Jer ova poseta Boga u potpuno ljudskom izgledu je izuzetna, budući da čak ni Mojsiju neće biti dozvoljeno da vidi „ slavu “ Božjeg lica prema Izl. 33:20 do 23: „ Jah reče: Nećeš moći videti moje lice, jer me niko ne može videti i ostati živ. Jahve reče: Evo mesta blizu mene; staeš na stenu. Kad prođe moja slava, postaviću te u pukotinu stene i pokriću te rukom svojom dok ne prođem. A kad vratim ruku svoju, videćeš me otpozadi, ali se moje lice neće moći videti .“ Ako je vizija „ slave “ Božje zabranjena, on sebi ne zabranjuje da uzme ljudski izgled da bi se približio svojim stvorenjima. Bog to čini da poseti Avramu, svom prijatelju, i učiniće to ponovo u obliku Isusa Hrista od njegovog embrionalnog začeća do njegove iskupljujuće smrti.

Post. 18:4: „ Neka se donese malo vode, pa operite noge svoje, pa se odmorite pod ovim drvetom .“

Prvi stih je jasno stavio do znanja da je vruće, a znojenje stopala prekriveno zemljanom prašinom opravdava pranje nogu posetiocima. To je prijatna ponuda upućena njima. I ova pažnja je svakako Avramova zasluga.

Post. 18:5: „ Idem da donesem zalogaj hleba da ti okrepim srce; pa posle idi svojim putem; jer zato prolaziš pored svog sluge.“ Oni odgovoriše: „Učini kako si rekao .“

Ovde vidimo da Avram nije identifikovao ove posetioce kao nebeska bića. Pažnja koju im ukazuje je stoga svedočanstvo njegovih prirodnih ljudskih kvaliteta. On je skroman, pun ljubavi, blag, velikodušan, uslužan i gostoljubiv; stvari koje ga čine dragim Bogu. U ovom ljudskom aspektu, Bog odobrava i prihvata sve njegove predloge.

Post. 18:6: „ A Avram brzo ode u šator svoj k Sari i reče: Brzo, uzmi tri mere belog brašna, umesi i napravi kolače .“

Hrana je korisna za telesno telo i videvši tri tela od krvi i mesa pred sobom, Avram je pripremio hranu da obnovi fizičku snagu svojih posetilaca.

Post. 18:7: „ A Avram otrča k stadu svome, uze tele mlado i dobro, i dade ga sluzi; a ovaj brzo pripremi ga .“

Izbor nežnog teleta dodatno pokazuje njegovu velikodušnost i prirodnu ljubaznost; njegovo zadovoljstvo da udovolji svom bližnjem. Da bi postigao ovaj rezultat, on nudi najbolje svojim posetiocima.

Post. 18:8: „ I uze putera i mleka i tele koje je bilo spremljeno, i stavi pred njih. I sam stade s njima pod drvetom; i jedoše .“

Ova ukusna jela se ponuđaju strancima koji prolaze, ljudima koje ne poznaje, ali koje tretira kao članove svoje porodice. Otelotvorenje posetilaca je veoma stvarno, jer jedu hranu napravljenu za ljude.

Post. 18:9: „ Tada ga rekoše: Gde je Sara žena tvoja? On odgovori: Onde je u šatoru .“

Pošto je domaćinovo iskušenje bilo uspešno na slavu Božju i njegovu sopstvenu, posetioci su otkrili svoju pravu prirodu tako što su njegovoj ženi dali ime „Sara“, koje mu je Bog dao u prethodnoj viziji.

Post. 18:10: „ Jedan od njih reče: 'Vratiću se k tebi otprilike u ovo doba; i evo, Sara, žena tvoja, imaće sina.' Sara je slušala na vratima šatora iza njega .“

Primetimo da u izgledu trojice posetilaca ništa ne dozvoljava da prepoznamo Jahvea od dva anđela koji ga prate. Nebeski život se ovde manifestuje i otkriva egalitarni osećaj koji tamo vlada.

Dok jedan od trojice posetilaca najavljuje Sarino skoro rođenje, ona sluša sa ulaza u šator šta se govori, a tekst precizno navodi ko je „ bio iza njega “, što znači da je nije video i, ljudski govoreći, nije mogao biti svestan njenog prisustva. Ali oni nisu bili muškarci.

Post. 18:11: „ Avram i Sara behu stari i poodmakli u godinama, i Sara se nije nadala da će imati dece .“

Stih definiše normalne ljudske uslove zajedničke celom čovečanstvu.

Post. 18:12: „ Ona se nasmeja u sebi govoreći: Sada kada sam ostarila, hoću li želeći? I gospodar moj je star .“

Ponovo obratite pažnju na preciznost: „ Ona se smeje u sebi “; tako da niko nije čuo njen smeh osim živog Boga koji ispituje misli i srca.

Post. 18:13: „ Tada reče Gospod Avramu: Zašto se Sara nasmeja govoreći: Zar ću ja zaista roditi dete kad sam stara? “

Bog koristi priliku da otkrije svoj božanski identitet, što opravdava pominjanje Jahvea jer je zaista on taj koji govori Avramu u ovom ljudskom obliku. Samo Bog može znati Sarine skrivene misli i sada Avram zna da Bog govori njemu.

Post. 18:14: „ Je li išta preteško Jahveu? U određeno vreme vratiću se k tebi, u ovo vreme; i Sara će imati sina .“

Bog postaje autoritativan i jasno obnavlja svoje predviđanje u ime Jahvea, svog božanstva.

Post 18:15: „ Sara slaže govoreći: Nisam se smejala, jer se plašila.“ Ali on reče: „Ne, ti si se smejala .“

„ Sara je lagala “, kaže tekst, jer je Bog čuo njenu tajnu misao, ali smeh nije izašao iz njenih usta; stoga je to bila samo mala laž Bogu, a ne čoveku. I ako je Bog opomene, to je zato što ne priznaje da Bog ima kontrolu nad njenim mislima. Ona to dokazuje tako što ide toliko daleko da mu laže. Zato insistira govoreći: „ Naprotiv (lažno je), smejala si se .“ Ne zaboravimo da je ljudsko biće koje je Bog blagoslovio Avram, a ne Sara, njegova zakonita žena, koja ima koristi samo od blagoslova svog muža. Njene ideje su već rezultirale prokletstvom rođenja Ismaila, budućeg naslednog neprijatelja i takmaca Izraela; istina je da bi se ostvario božanski projekat.

Post. 18:16: „ I ustadoše ljudi da idu, i okrenuše se prema Sodomi; i Avram pođe s njima da ih isprati .“

Pošto su se osvežili, nahranili i ponovo potvrdili Avramu i Sari buduće rođenje zakonitog sina Isaka, nebeski posetioци otkrivaju Avramu da njihova poseta zemlji ima i drugu misiju: tiče se Sodome.

Post. 18:17: „ Tada reče Jahve: Da li da sakrijem od Avrama šta ću učiniti?... “

Ovde imamo preciznu primenu ovog stiha iz Amosa 3:7: „ Zaista, Gospod Jahve neće učiniti ništa, a da ne otkrije tajnu svoju slugama svojim, prorocima .“

Post. 18:18: „ Avram će zaista postati veliki i silan narod, i svi narodi zemlje biće blagosloveni u njemu .“

Zbog uobičajenog gubitka značenja koji se primenjuje na prilog „ svakako “, podsećam da to znači: na određen i apsolutan način. Pre nego što otkrije svoj destruktivni plan, Bog žuri da uveri Avramu sopstveni status pred njim i obnavlja blagoslove koje će mu dati. Bog počinje da govori o Avramu u

trećem licu kako bi ga uzdigao na rang velike istorijske ličnosti čovečanstva. Time pokazuje svojim telesnim i duhovnim potomcima model koji blagosilja i koga se seća i definiše u stihu koji sledi.

Post. 18:19: „ Jer ga izabrah da zapovedi svojoj deci i svom domu posle sebe da drže put Jahvin, čineći pravdu i pravednost, i da Jahve ispuni Avramu ono što mu je obećao... “

Ono što Bog opisuje u ovom stihu čini svu razliku u vezi sa Sodomom, koju će uništiti. Do kraja sveta, njegovi izabranici će biti poput ovog opisa: držanje Jahveovog puta sastoji se od praktikovanja pravednosti i pravde; istinske pravednosti i istinske pravde koju će Bog izgraditi na tekstovima zakona da bi naučio svoj narod Izrael. Poštovanje ovih stvari biće uslov da Bog poštuje svoja obećanja o blagoslovima.

Post. 18:20: „ I reče Jahve: Vika protiv Sodome i Gomore je velika, i greh njihov je veliki .“

Bog donosi ovu presudu nad Sodomom i Gomorom, gradovima kraljeva koje je Avram došao da spase kada su napadnuti. Ali upravo je u Sodomi njegov nećak Lot odlučio da se naseli sa svojom porodicom i slugama. Zajući vezu privrženosti koju Avram ima prema svom nećaku, Bog umnožava oblike pažnje prema starcu kako bi mu objavio svoje namere. I da bi to učinio, spušta se na nivo čoveka kako bi se što više humanizovao kako bi se postavio na nivo ljudskog razmišljanja Avramovog sluga.

Post. 18:21: „ Zato ću sići i videti da li su učinili sasvim onako kako je do mene došlo; pa ako nije tako, saznaću .“

Ove reči su u suprotnosti sa Sarinim razumevanjem stvari, jer Bog ne može ignorisati nivo nemorala koji je dostignut u ova dva grada u ravnici i njihov obilni prosperitet. Ova reakcija otkriva brigu koju preduzima da bi se osiguralo da njegov verni sluga prihvati pravednu presudu njegovog suda.

Post. 18:22: „ Ljudi odoše i otidoše prema Sodomi. Avram stajaše pred Jahvom .“

Ovde, razdvajanje posetilaca omogućava Avramu da među njima prepozna živog Boga, Jahvea, prisutnog sa njim u jednostavnom ljudskom obliku koji podstiče razmenu reči. Avram će biti ohrabren. do te mere da se upustio u neku vrstu cenkanja sa Bogom kako bi se izbavio iz spasenja dva grada, od kojih u jednom živi njegov dragi nećak Lot.

Post. 18:23: „A Avram pristupi i reče: Hoćeš li pogubiti i pravednika sa bezbožnikom? “

Avramovo pitanje je opravdano jer, u svojim kolektivnim aktima pravde, čovečanstvo uzrokuje smrt nevinih žrtava poznatu kao kolateralna šteta. Ali ako čovečanstvo nije u stanju da napravi razliku, Bog može. I on će pružiti dokaz za to Avramu i nama koji čitamo njegovo biblijsko svedočanstvo.

Post. 18:24: „ Možda ima pedeset pravednika u gradu; hoćeš li i njih pogubiti, i nećeš li poštediti grad zbog pedeset pravednika koji su u njemu? “

U svojoj blagoj i ljubavnoj duši, Avram je pun iluzije i zamišlja da je moguće pronaći barem 50 pravednika u ova dva grada i priziva tih 50 mogućih pravednika da od Boga dobiju milost dva grada u ime njegove savršene pravde koja ne može pogoditi nevine sa krivima.

Post. 18:25: „ Da pogubi pravednika sa bezbožnikom, da pravednik bude kao bezbožnik! Daleko od tebe! Daleko od tebe! Zar Sudija cele zemlje neće učiniti pravdu? “

Avram stoga misli da može rešiti problem podsećajući Boga na ono što ne može da učini, a da ne porekne svoju ličnost koja je toliko vezana za osećaj savršene pravde.

Post. 18:26: „ A Gospod reče: Ako nađem u Sodomi pedeset pravednika u gradu, onda ću poštediti ceo grad zbog njih .“

Sa strpljenjem i ljubaznošću, Jahve je pustio Avram da govori i u njegovom odgovoru se složio s njim: zbog 50 pravednika gradovi neće biti uništeni.

Post. 18:27: „A Avram odgovori i reče: Evo, ja sam se usudio da govorim Gospodu, koji sam prah i pepeo .“

Da li je to pomisao na „ prah i pepeo “ da će ostati bezbožni ljudi nakon uništenja dva grada u dolini? Ipak, Avram priznaje da je i on sam samo „ prah i pepeo “.

Post. 18:28: „ Možda nedostaje pet od pedeset pravednika; hoćeš li zbog petoro uništiti ceo grad? A Gospod reče: Neću ga uništiti ako nađem onde četrdeset pet pravednika .“

Avramova smelost će ga navesti da nastavi svoje cenkanje svaki put smanjujući broj izabranih koji se mogu naći i zaustaviće se u stihu 32 na broju od deset pravednika. I svaki put će Bog dati svoju milost zbog broja koji je Avram predložio.

Post. 18:29: „A Avram mu reče: Možda će se onde naći četrdeset pravednika. A Gospod reče: Radi ovih četrdeset neću učiniti ništa .“

Post. 18:30: „ Avram reče: 'Neka se Gospod ne gnevi, pa ću govoriti. Možda će se tamo naći trideset pravednika.' A Jahve reče: 'Neću učiniti ništa dok tamo ne nađem trideset pravednika .'"

Post. 18:31: „ Avram reče: Evo, ja sam se odlučio da govorim Gospodu. Možda će se tamo naći dvadeset pravednika.“ A Jahve reče: „Neću ga uništiti zbog dvadeset .“

Post. 18:32: „A Avram reče: Neka se ne gnevlja Gospod, pa ću reći samo ovaj put. Možda će se tamo naći deset pravednika. A Gospod reče: Neću ga uništiti zbog deset pravednika .“

Ovde se Avramovo cenkanje završava, jer shvata da postoji granica preko koje bi njegovo insistiranje bilo nerazumno. Zaustavlja se na broju od deset pravednika. On optimistično veruje da se taj broj pravednika mora naći u ova dva korumpirana grada, ako računamo samo Lota i njegove rođake.

Post. 18:33: „ I otide Gospod čim prestade da govori sa Avramom. I Avram se vrati u svoje mesto .“

Zemaljski susret dva prijatelja, jednog nebeskog i svemogućeg Boga i drugog, čoveka, praha zemaljskog, završava se, i svaki se vraća svom poslu. Avram svom domu, a Jahve Sodomi i Gomori, na koje će pasti njegov razarajući sud.

U svojoj razmeni sa Bogom, Avram je otkrio svoj karakter, koji je po liku Božjem, zainteresovan za ostvarivanje istinske pravde, dok životu daje njegovu snažnu dragocenu vrednost. Zato je cenkanje njegovog sluga moglo samo da očarava i obraduje srce Boga, koji u potpunosti deli njegova osećanja.

Postanje 19

Razdvajanje u hitnim slučajevima

Postanje 19:1: „ I dođoše dva anđela u Sodomu uveče; a Lot seđaše na vratima Sodome. I kad ih Lot ugleda, ustade da ih dočeka i pokloni se licem do zemlje .“

U ovom ponašanju prepoznamo dobar uticaj Avramov na njegovog nećaka Lota, budući da on pokazuje istu obzirnost prema prolaznicima. I to čini sa još većom pažnjom, jer poznaje loš moral stanovnika grada Sodome gde se nastanio da živi.

Post. 19:2: „ A on reče: Evo, gospodari moji, svratite u kuću sluge svoga i prenoćite onde; operite noge svoje, pa ustanite rano ujutru i idite svojim putem.“ Ali oni rekoše: „Ne, prenoćićemo na ulici .“

Lot smatra svojom dužnošću da dočeka prolaznike u svoj dom kako bi ih zaštitio od bestidnih i zlonamernih postupaka pokvarenih stanovnika. Nalazimo iste reči dobrodošlice koje je Avram uputio svojim trojici posetilaca. Lot je zaista pravedan čovek koji nije dozvolio da bude pokvaren svojim suživotom sa pokvarenim bićima ovog grada. Dva anđela su došla da unište grad, ali pre nego što ga unište, žele da osujete zlobu stanovnika uhvativši ih na delu, odnosno aktivno demonstrirajući njihovu zlobu. A da bi postigli ovaj rezultat, sve što treba da urade jeste da provedu noć na ulici gde će ih napasti Sodomljani.

Post. 19:3: „ Ali Lot ih je tako jako navaljivao da su došli k njemu i ušli u njegovu kuću. On im je priredio gozbu i ispekao beskvasne hlebove. I jeli su .“

Lot uspeva da ih ubedi, i oni prihvataju njegovo gostoprimstvo; što mu pruža priliku da pokaže svoju velikodušnost kao što je to Avram učinio pre njega. Iskustvo ih uči da otkriju prelepu dušu Lota, pravednika među nepravednima.

Post. 19:4: „ Još nisu legli kad stanovnici grada, stanovnici Sodome, opkoliše kuću, i mladi i stari; sav narod se beše potrčao .“

Demonstracija zloće stanovnika prevazilazi očekivanja dva anđela, budući da dolaze da ih potraže u kući u kojoj ih je Lot dočekao. Obratite pažnju na nivo zaraze ove zloće: „ od dece do staraca “. Jahveova presuda je stoga potpuno opravdana.

Post. 19:5: „ I pozvali su Lota i rekli mu: Gde su ljudi koji su došli k tebi noćas? Izvedi nam ih da ih poznamo .“

Naivni ljudi mogu biti prevareni namerama Sodomljana, jer se ne radi o zahtevu da se upoznaju, već o upoznavanju u biblijskom smislu te reči, kao u primeru „Adam je poznao svoju ženu i ona je rodila sina“. Izopačenost ovih ljudi je stoga potpuna i bez leka.

Post. 19:6: „ Lot izađe k njima na vrata kuće i zatvori vrata za sobom .“

Hrabri Lot, koji žuri da sam dočeka odvratna bića i brine se da zatvori vrata svog doma za sobom kako bi zaštitio svoje posetioce.

Post. 19:7: „ A on reče: Braćo moja, molim vas, ne činite zla. “

Dobar čovek podstiče zle da ne čine zlo. On ih naziva „braćom“ jer su ljudi kao on sam i u sebi je čuvao nadu da će neke od njih oteti od smrti u koju ih njihovo ponašanje vodi.

Post. 19:8: „ Evo, imam dve kćeri koje nisu upoznale muškarca; izvešću ih k tebi, i učini im šta god ti se dopada. Samo ljudima ne čini ništa, jer su došli pod senku mog krova .“

Za Lota, ponašanje Sodomljana dostiže neviđene visine u ovom iskustvu. I da bi zaštitio svoja dva posetioca, on čak nudi svoje dve još uvek devstvene ćerke umesto njih.

Post. 19:9: „ Rekoše: 'Idi odavde!' A oni opet rekoše: 'Ovaj čovek je došao kao stranac i sudiće! Tebi ćemo gore učiniti nego njima.' I jako navališe na Lota i krenuše da razvle vrata .“

Lotove reči ne smiruju okupljeni čopor, i ova monstruoza bića, kažu, spremaju se da mu učine gore nego njima. Zatim pokušavaju da razvle vrata.

Post. 19:10: „ Ljudi pružiše ruke i uvedoše Lota k sebi u kuću i zatvoriše vrata .“

Pošto je i sam hrabri Lot bio u opasnosti, anđeli su intervenisali i uveli Lota u kuću.

Post. 19:11: „ I oslepiše ljude koji su bili na vratima kuće, i najmanje i najveće, tako da se uzalud trudiše da pronađu vrata .“

Napolju, najbliži uzbuđeni ljudi su zaslepljeni; stanari kuće su stoga zaštićeni.

Post. 19:12: „ Ljudi rekoše Lotu: 'Koga imaš ovde? Zetove, sinove, kćeri i sve koje imaš u gradu, izvedi ih iz ovog mesta .“

Lot je našao milost u očima anđela i Boga koji ih je poslao. Da bi mu život bio spasen, morao je „ izaći “ „grada i doline ravnice jer će anđeli uništiti stanovnike ove doline koja će postati područje ruševina poput grada Aja. Ponuda anđela proteže se na sve što mu pripada u živim ljudskim bićima.“

U ovoj temi razdvajanja , božanska zapovest da se „ izađe “ je trajna. Jer on podstiče svoja stvorenja da se odvoje od zla u svim njegovim oblicima, kao što su lažne hrišćanske crkve. U Otkrivenju 18:4 on zapoveda svojim izabranicima da „ izađu“. » „ Velikog Vavilona “, što se tiče prvo katoličke religije, a drugo višestruke protestantske religije, pod čijim su uticajem ostali do ovog trenutka. I kao i kod Lota, njihovi životi će biti spaseni samo trenutnim poslušanjem Božje zapovesti. Jer, čim se objavi zakon koji će nedeljni odmor prvog dana učiniti obaveznim, kraj perioda probe će se završiti. I tada će biti prekasno da se promeni nečije mišljenje i stav o ovom problemu.

Skrećem vam ovde pažnju na opasnost odlaganja neophodne odluke. Naš život je krhak, možemo umreti od bolesti, nesreće ili napada, stvari koje se mogu dogoditi ako Bog ne ceni našu sporost u reagovanju, i u ovom slučaju, kraj vremena kolektivne blagodati gubi svaki svoj značaj, jer ko god umre pre toga, umire u svojoj nepravdi i svojoj osudi od strane Boga. Svestan ovog problema, Pavle kaže u Jevr. 3:7-8: „ Danas, ako čujete njegov glas, ne otvrdnite svoja srca kao u pobuni... “. Stoga uvek postoji hitna potreba da se odgovori na ponudu koju je Bog dao, i Pavle je ovog mišljenja prema

Jevr. 4:1: „ Bojimo se, dakle, dok traje obećanje o ulasku u njegov pokoj, da se ko od vas ne pokaže kao da je promašio .“

Post. 19:13: „ Jer ćemo uništiti ovo mesto, jer je velika vika protiv njegovih stanovnika pred Jahveom. Jahve nas je poslao da ga uništimo .“

Ovog puta, vreme je pritiskalo, anđeli su obznanili Lotu razlog svog prisustva u njegovom domu. Grad mora biti brzo uništen Jahveovom odlukom.

Post. 19:14: „ Lot izađe i reče svojim zetovima koji mu behu odveli kćeri govoreći: 'Ustanite i idite iz ovog mesta, jer će Jahve uništiti grad.' Ali u očima njegovih zetova izgledalo je kao da se šali .“

Lotovi zetovi svakako nisu bili toliko zli kao ostali Sodomljani, ali za spasenje je samo vera bila bitna. A očigledno je da je nisu imali. Verovanja njihovog tasta ih nisu zanimala, a iznenadna pomisao da je Bog Jahve spreman da uništi grad bila im je jednostavno neverovatna.

Post. 19:15: „ A kad je počelo da sviće, anđeli su nagovarali Lota govoreći: Ustani, uzmi ženu svoju i dve kćeri svoje koje su ovde, da ne pogineš u razaranju grada .“

Uništenje Sodome dovodi do srceparajućih razdvajanja koja otkrivaju veru i nedostatak vere. Lotove kćeri moraju da biraju između toga da li će slediti oca ili muža.

Post. 19:16: „ A dok je on oklevao, ljudi uhvatiše njega za ruku, ženu njegovu i dve kćeri njegove; jer Gospod bi blagovoljan da ga poštedi; i odvedoše ga i ostaviše ga izvan grada .“

U ovoj akciji, Bog nam pokazuje „ glavnju iščupanu iz vatre “. Još jednom, Bog spasava pravednog Lota, zajedno sa njim, njegove dve ćerke i njegovu ženu. Tako, otrgnuti iz grada, nalaze se napolju, slobodni i živi.

Post. 19:17: „ A kad ih izvedoše, jedan od njih reče: Beži da bi spasao život svoj; ne osvrći se, niti se zadržavaj u celoj ravnici; beži u goru da ne pogineš .“

Spasenje će biti na gori, izbor je ostavljen Avramu. Lot tako može da razume i da zažali zbog svoje greške što je izabrao ravnici i njen prosperitet. Njegov život je u pitanju i moraće da požuri ako želi da pronađe sigurnost kada Božja vatra pogodi dolinu. Zapovest mu je da se ne osvrće. Zapovest treba shvatiti doslovno i figurativno. Budućnost i život su pred preživelima iz Sodome, jer iza njih uskoro neće biti ništa osim užarenih ruševina zapaljenih kamenjem sumpora bačenim sa neba.

Post. 19:18: „ Lot im reče: O ne, Gospode! “

Naredba koju je dao anđeo uplašila je Lota.

Post. 19:19: „ Evo, našao sam milost pred tvojim očima, i veliku si milost pokazao prema meni spasavajući mi život; ali ne mogu pobeći na goru, pre nego me ne stigne nevolja, i poginem .“

Lot poznaje kraj u kome živi i zna da će mu trebati mnogo vremena da stigne do planine. Zato moli anđela i nudi mu drugo rešenje.

Post. 19:20: „ Gle, ovaj grad je dovoljno blizu da u njega pobegnem, a mali je. O, kad bih mogao u njega pobeći,... zar nije mali?... i da bi duša moja ostala živa! “

Na kraju doline nalazi se Sigor, reč koja znači mali. Preživeo je tragediju doline da bi poslužio kao utočište Lotu i njegovoj porodici.

Post. 19:21: „ A on mu reče: Evo, i ovu milost imam s tobom, i neću razoriti grada o kome govoriš .“

Prisustvo ovog grada i dalje svedoči o ovoj dramatičnoj epizodi koja je uticala na gradove u dolini ravnice gde su se nalazila dva grada Sodoma i Gomora.

Post. 19:22: „ Beži brzo tamo, jer ne mogu ništa učiniti dok ne stigneš tamo. Zato se taj grad zove Sigor .“

Anđeo sada zavisi od njegovog dogovora i čekaće dok Lot ne uđe u Sigor da bi udario na dolinu.

Post. 19:23: „ A sunce je izlazilo nad zemljom, kad Lot uđe u Sigor .“

Za Sodomljane je izgledalo kao da sviće novi dan pod prelepim izlaskom sunca; dan kao i svaki drugi...

Post. 19:24: „ Tada Gospod pusti s neba na Sodomu i Gomoru sumpor i oganj od Gospoda .“

Ovo čudesno božansko delovanje dobilo je snažno svedočanstvo otkrića adventističkog arheologa Rona Vajata. On je identifikovao lokaciju grada Gomore, čija su se naselja naslanjala jedno na drugo uz zapadnu padinu planine koja se graniči sa ovom dolinom. Pod ovog mesta je napravljen od sumpornog kamenja koje se, kada je izloženo vatri, i danas pali. Božansko čudo je tako u potpunosti potvrđeno i dostojno vere izabranih.

Suprotno onome što se često misli i govori, Bog nije koristio nuklearnu energiju da uništi ovu dolinu, već kamenje sumpora i čistog sumpora, procenjene čistoće od 90%, što je izuzetno prema rečima stručnjaka. Nebo ne nosi oblake sumpora, tako da mogu reći da je ovo uništenje delo Boga Stvoritelja. On može stvoriti bilo koju materiju prema svojim potrebama, budući da je stvorio zemlju, nebo i sve što oni sadrže.

Post. 19:25: „ Uništio je te gradove, svu ravnicu, i sve stanovnike tih gradova, i sve što je raslo po zemlji .“

Šta može ostati na mestu izloženom kiši od zapaljenog sumpornog kamenja? Ništa, osim stena i sumpornog kamenja koje je još uvek prisutno.

Post. 19:26: „ A žena Lotova pogleda nazad, i postade stub od soli .“

Ovaj pogled Lotove žene unazad otkriva žaljenje i preostalo interesovanje za ovo proketo mesto. Ovakvo stanje uma se ne dopada Bogu, a on to daje do znanja pretvarajući njeno telo u stub soli, sliku apsolutne duhovne sterilnosti.

Post. 19:27: „A Avram usta rano ujutru da ode na mesto gde stajaše pred Gospodom .“

Nesvestan drame koja se odvijala, Avram je došao do hrasta Mamre gde je dočeka svoja tri posetioca.

Post. 19:28: „ I pogleda prema Sodomi i Gomori i prema svim krajevima ravnice, i gle, dim se dizao sa zemlje kao dim iz peći .“

Planina je odlično mesto za osmatranje. Sa svoje visine, Avram posmatra region i zna gde se nalazi dolina Sodome i Gomore. Dok na zemlji još uvek plamti vatra, odozgo se diže oštar dim izazvan sumporom i potrošnjom svih materijala koje je čovek sakupio u gradu. Mesto je osuđeno na sterilnost do kraja sveta. Postoje samo stene, kamenje, sumporno kamenje i so, puno soli, što doprinosi sterilnosti zemljišta.

Post. 19:29: „ I kad Bog uništavaše gradove u ravnici, seti se Avrama i izbavi Lota iz nesreće, kojom razori gradove u kojima je Lot živeo .“

Ovo pojašnjenje je važno jer nam otkriva da je Bog spasao Lota samo da bi udovoljio svom vernom slugi Avramu. Stoga nije prestao da ga prekoreva zbog izbora prosperitetne doline i njenih korumpiranih gradova. I to potvrđuje da je zaista bio spasen od sudbine poznate Sodomi kao „glavnja iščupana iz vatre“, što je izuzetno tesno.

Post. 19:30: „ Lot napusti Sigor i pope se u brdovitu zemlju, i nastani se u gori, on i njegove dve kćeri; jer se bojao da ostane u Sigoru. I nastani se u pećini, on i njegove dve kćeri .“

potreba za odvajanjem . I upravo je on taj koji odlučuje da ne ostane u Sigoru, koji je, iako „mali“, takođe bio naseljen pokvarenim i grešnim ljudima pred Bogom. Zauzvrat, on odlazi na planinu i, daleko od svake udobnosti, živi sa svoje dve ćerke u pećini, prirodnom sigurnom utočištu koje je pružilo Božje stvaranje.

Post. 19:31: „ Tada stariji reče mlađem: Naš otac je star, i nema čoveka u zemlji da dođe k nama, kao što je običaj u svim zemljama .“

Nema ničeg sramotnog u inicijativama koje su preduzele Lotove dve kćeri. Njihova motivacija je opravdana i odobrena od Boga jer deluju sa ciljem da ocu daju potomstvo. Bez ove motivacije, inicijativa bi bila incestuozna.

Post. 19:32: „ Hajde, da napojimo oca našeg vinom i da legnemo s njim, da sačuvamo potomstvo od oca našeg .“

Post. 19:33: „ Tada nateraše oca svog da pije vina te noći; i prvenka ode i spava sa ocem svojim; a on ne znade kad je legla ni kad je ustala .“

Postanje 19:34: „ A sutradan reče starija mlađoj: Evo, spavala sam sa ocem svojim sinoć; hajde da ga i ove noći napijemo vinom, pa hajde da legnemo s njim, da sačuvamo potomstvo od oca našeg .“

Post. 19:35: „ I te noći nateraše oca svog da pije vina; i mlađa ode i legne s njim; i on ne znade kad je legla ni kad je ustala .“

Lotova potpuna nesvesnost u ovoj radnji daje procesu sliku veštačke oplodnje primenjene na životinje i ljudska bića u našem poslednjem vremenu. Nema ni najmanje potrage za zadovoljstvom i stvar nije ništa šokantnija od spajanja braće i sestara na početku čovečanstva.

Post. 19:36: „ Dve Lotove kćeri zatrudneše sa svojim ocem .“

Ove dve Lotove kćeri pokazuju izuzetne osobine samoodricanja zarad očeve časti. Kao samohrane majke, odgajaće svoje dete same, zvanično bez oca, i stoga se odriču muža, supružnika, pratioca.

Post. 19:37: „ Prvena rodi sina i dade mu ime Moav; on je otac Moavaca do danas . “

Post. 19:38: „ I mlađa rodi sina, i dade mu ime Ben-Ami; on je otac Amonovih sinova do danas . “

U proročanstvu Danila 11:41, nalazimo pomen potomaka dva sina: „ Ući će u lepu zemlju, i mnogi će pasti; ali Edom, Moav i prvak sinova Amonovih biće izbavljeni iz njegove ruke .“ Telesna i duhovna veza će stoga ujediniti ove potomke sa Izraelom zasnovanim na Avramu, korenu jevrejskog naroda posle Hevera. Ali ovi zajednički koreni će izazvati svađe i okrenuti ove potomke protiv naroda Izrailja. U Sofoniji 2:8 i 9, Bog proriče nesreće za Moava i sinove Amonove: „ Čuo sam uvrede Moava i uvrede sinova Amonovih, kada su vređali moj narod i uzdizali se protiv njihovih granica. Zato, tako živ sam ja! govori Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev, Moav će biti kao Sodom, a sinovi Amonovi kao Gomora, mesto trnja, jama soli i pustoš doveka; ostatak mog naroda će ih opljačkati, i ostatak mog naroda će ih posedovati . “

Ovo dokazuje da je Božji blagoslov zaista bio samo na Avramu i da ga nisu delila njegova braća rođena od istog oca, Teraha. Ako je Lot mogao da ima koristi od Avramovog primera, to neće biti slučaj sa njegovim potomcima rođenim od njegove dve ćerke.

Postanje 20

Razdvajanje po statusu Božjeg proroka

Obnavljajući iskustvo sa faraonom zabeleženo u Postanju 12, Avram predstavlja svoju ženu Saru kao svoju sestru Avimelehu, kralju Gerara (današnje Palestine blizu Gaze). Još jednom , Božja reakcija na njegovu kaznu otkriva mu da je Sarin muž njegov prorok. Avramova moć i strah su se tako proširili po celom regionu.

Postanje 21

Razdvajanje legitimnog i nelegitimnog

Razdvajanje kroz žrtvovanje onoga što se voli

Post. 21:1: „ I Gospod poseti Saru kao što je rekao, i Gospod učini Sari kao što je rekao. “

Ovom posetom, Bog stavlja kraj Sarinoj dugoj neplodnosti.

Post. 21:2: „ A Sara začne, i rodi Avramu sina u starosti njegovoj, u vreme koje mu je Bog rekao. “

Isa. 55:11 potvrđuje ovo: „ Tako će biti moja reč koja izlazi iz mojih usta: neće se vratiti k meni prazna, nego će izvršiti ono što mi je volja i ispuniće ono što naumim “; obećanje dato Avramu je ispunjeno, stih je stoga opravdan. Ovaj sin dolazi na svet nakon što je Bog objavio njegovo rođenje. Biblija ga predstavlja kao „sina obećanja“, što Isaka čini proročkim tipom mesijanskog „Sina Božjeg“: Isusa.

Post. 21:3: „ I Avram nadjede ime sinu svome koji mu se rodi, koga mu Sara rodi, Isak. “

Ime Isak znači: smeje se. Avram i Sara su se smejali kada su čuli Boga kako najavljuje njihovog budućeg sina. Dok je smeh radosti pozitivan, podsmeh nije. U stvari, oba supružnika su imala istu reakciju, budući da su žrtve ljudskih predrasuda. Jer su se smejali pomisli na ljudske reakcije ljudi oko njih. Od Potopa, životni vek se znatno skratio, a za ljude, starost od 100 godina označava poodmaklu starost; starost u kojoj se malo očekuje od života. Ali starost ne znači ništa u kontekstu odnosa sa Bogom Stvoriteljem koji postavlja granice svim stvarima. I Avram je to otkrio u svom iskustvu i primio je od Boga bogatstvo, čast i očinstvo, ovog puta legitimno.

Post. 21:4: „ I obreza Avram Isaka, sina svoga, kad mu beše osam dana, kao što mu je Bog zapovedio. “

Zauzvrat, zakoniti sin se obrezuje. Božja zapovest se poštuje.

Post. 21:5: „ A Avramu je bilo sto godina kad mu se rodio sin mu Isak. “

Stvar je izvanredna, ali ne po prepotopnim standardima.

Post. 21:6: „ A Sara reče: Bog mi je dao povod za smeh; ko god čuje, smejaće se sa mnom. “

Sara smatra da je situacija smešna jer je čovek i žrtva ljudskih predrasuda. Ali ova želja za smehom takođe odražava neočekivanu radost. Kao i njen muž Avram, dobija priliku da rodi u godinama kada je to više nezamislivo u smislu ljudske normalnosti.

Post 21:7: „ A ona reče: Ko bi rekao Avramu: 'Sara će dobiti decu?' Jer sam mu rodila sina u starosti njegovoj. “

Ovo je zaista izuzetno i potpuno čudesno. Posmatrajući Sarine reči iz proročke perspektive, možemo u Isaku videti sina koji prorokuje novi zavet u Hristu, dok Ismail prorokuje sina prvog zaveta. Svojim odbacivanjem Hrista Isusa, ovaj prirodni sin, rođen po telu kroz znak obrezanja, biće odbačen od Boga u korist hrišćanskog sina izabranog putem vere. Kao i Isak, Hristos, osnivač novog zaveta, biće čudesno rođen da otkrije i predstavlja Boga u ljudskom obliku. Nasuprot tome, Ismail je začet isključivo na telesnim osnovama i strogo ljudskim shvatanjima.

Post. 21:8: „ I dete je raslo i bi odbijeno od sise; i Avram priredi veliku gozbu istog dana kad je Isak bio odbijen od sise. “

Dojena beba će postati tinejdžerka, a za oca Abrahama se otvara budućnost puna obećanja i sreće, koju radosno slavi.

Post. 21:9: „ A Sara vide sina Agare Egipćanke, koga je rodila Avramu, gde se smeje; pa reče Avramu :

Smeh definitivno igra glavnu ulogu u životu blagoslovenog para. Ismailova neprijateljstvo i ljubomora prema Isaku, zakonitom sinu, navode ga da se smeje i ruga mu se. Za Saru je dostignuta granica podnošljivog: posle majčinog ruganja dolazi sinovljevo; to je previše.

Post. 21:10: „ Oteraj ovu sluškinju i njenog sina, jer sin ove sluškinje neće biti naslednik sa mojim sinom, sa Isakom. “

Sarina ogorčenost je razumljiva, ali pogledajte dalje sa mnom. Sara prorokuje nedostojnost prvog zaveta, koji neće naslediti sa izabranima novi, zasnovan na veri u pravednost Hrista Isusa.

Post. 21:11: „ I bi to veoma zlo Avramu zbog sina njegovog. “

Avram ne reaguje kao Sara jer su njegova osećanja podeljena između njegova dva sina. Rođenje Isaka ne eliminiše 14 godina naklonosti koja ga vezuje za Ismaila.

Post. 21:12: „ A Bog reče Avramu: Neka ti se ne čini zlo zbog dečaka i zbog sluškinje tvoje. U svemu što ti Sara kaže, poslušaj glas njen, jer će ti se po Isaku nazvati potomstvo. “

U ovoj poruci, Bog priprema Avrama da prihvati otuđenje Ismaila, svog najstarijeg sina. Ovo razdvajanje je deo Božjeg proročkog plana; pošto on proriče neuspeh starog Mojsijevog zaveta. Kao utehu, u Isaku će umnožiti njegovo potomstvo. A ispunjenje ove božanske reči biće učinjeno uspostavljanjem novog zaveta gde će „ izabrani “ biti „ pozvani “ porukom večnog Jevanđelja Božjeg u Isusu Hristu.

Tako će, paradoksalno, Isak biti patrijarh starog zaveta i upravo u Jakovu, njegovom sinu, po telu i znaku obrezanja, Božji Izrael će biti utvrđen na njegovim temeljima. Ali paradoks leži u činjenici da taj isti Isak prorokuje samo pouke koje se tiču novog zaveta u Hristu.

Post. 21:13: „ I od sina sluškinje stvoriću narod, jer je on tvoje potomstvo. “

Ismail je patrijarh mnogih naroda na Bliskom istoku. Dok se Hristos nije pojavio radi svoje spasonosne zemaljske službe, duhovni legitimitet je pripadao isključivo potomcima ova dva Avramova sina. Zapadni svet je živio u mnogim oblicima paganizma, ne znajući za postojanje velikog Boga Tvorca.

Post. 21:14: „ A Avram usta rano ujutru, uze hleb i meh vode, pa ih dade Agari, metnuvši im ih na ramena, i dade joj dete, i otpusti je. A ona ode i luta po pustinji Virsaveji. “

Božja intervencija je uverila Avrama. Znao je da će sam Bog čuvati Agaru i Ismaila i pristao je da se rastane od njih jer je verovao da će ih Bog zaštititi i voditi. Jer je i sam bio zaštićen i vođen od strane Njega do tada.

Post. 21:15: „ A kad ponesta vode u mehu, baci dete pod jedan od žbunova. “

U pustinji Bersaveja, odneta voda se brzo potroši i bez vode, Agar vidi samo smrt kao konačni ishod svoje nesrećne situacije.

Post. 21:16: „ A ona ode i sede preko puta, na domet luka; jer reče: Nemoj da vidim kako dete umire.“ I sede preko puta, i podiže glas svoj i plaka. “

U ovoj ekstremnoj situaciji, po drugi put, Agara proliva suze pred licem Boga.

Post. 21:17: „ I Bog ču glas dečaka, i anđeo Božji pozva Agar u s neba i reče joj: Šta ti je, Agaro? Ne boj se, jer je Bog čuo glas dečaka odakle je. “

I po drugi put, Bog interveniše i govori joj da bi je uverio.

Post. 21:18: „ Ustani, podigni dete i uzmi ga u ruku svoju, jer ću od njega učiniti veliki narod. “

Podsećam vas da je dete Ismail tinejdžer od 15 do 17 godina, ali je ipak dete podložno svojoj majci Agari i njih dvoje više nemaju vodu za piće. Bog želi da ona izdrži svog sina jer mu je predviđena moćna sudbina.

Post. 21:19: „ I Bog joj otvori oči, i ona ugleda bunar; pa ode i napuni meh vodom, i dade detetu da pije. “

Bilo to čudo ili ne, ovaj bunar vode pojavio se u pravom trenutku da Agari i njenom sinu pruži ukus života. A svoje živote duguju moćnom Tvorcu koji otvara ili zatvara vid i razumevanje stvari.

Post. 21:20: „ I Bog beše s detetom, i ono odraste, i nastani se u pustinji, i postade strelac. “

Pustinja stoga nije bila prazna jer je Ismail lovio životinje koje je ubijao svojim lukom da bi ih jeo.

Post. 21:21: „ I nastani se u pustinji Faran; i majka mu uze ženu iz zemlje misirske. “

Veza između Ismailćana i Egipćana će se stoga ojačati i vremenom će Ismailovo rivalstvo sa Isakom porasti do tačke kada će ih učiniti stalnim prirodnim neprijateljima.

Postanje 21:22: „ A u to vreme Avimeleh i Fihol, zapovednik vojske njegove, rekoše Avramu: Bog je s tobom u svemu što činiš. “

Iskustva koja je izazvalo predstavljanje Sare kao njegove sestre, zabeležena u Postanju 20, naučila su Avimeleha da je Avram Božji prorok. Sada ga se ljudi plaše i strahuju od njega.

Post. 21:23: „ Zato mi se sada ovde zakuni Bogom da nećeš prevariti mene, ni decu moju, ni decu dece moje; po milosti koju sam ti učinio, tako ćeš postupati sa mnom i sa zemljom u kojoj si došljakao. “

Avimeleh više ne želi da bude žrtva Avramovih trikova i želi da od njega dobije čvrste i odlučne obaveze za mirni savez.

Post. 21:24: „ A Avram reče: Zakleću se. “

Avram nema loše namere prema Avimelehu i stoga može da pristane na ovaj pakt.

Post. 21:25: „ A Avram prekori Avimeleha zbog bunara vode koji su Avimelehove slugе silom otele. “

Post. 21:26: „ A Avimeleh reče: Ne znam ko je to učinio, niti mi si mi pokazao, niti sam to čuo do danas. “

Post. 21:27: „ A Avram uze ovce i volove i dade ih Avimelehu; i njih dvojica sklopiše savez. “

Post. 21:28: „ A Avram odvoji sedam ovaca iz stada; “

Avramov izbor „sedam ovaca“ svedoči o njegovoj vezi sa Bogom Tvorcem, koga želi da poveže sa svojim delom. Avram se nastanio u stranoj zemlji, ali želi da plod njegovog rada ostane njegov.

Post. 21:29: „ A Avimeleh reče Avramu: Šta su ovih sedam jaganjaca koje si odvojio? “

Post. 21:30: „ A on reče: Uzmi ovih sedam jaganjaca iz moje ruke da mi budu svedočanstvo da sam ja iskopao ovaj bunar. “

Post. 21:31: „ Zato se to mesto nazva Virsaveja, jer se onde obojica zakleše. “

Bunar spora je dobio ime po reči „šeba“, koja je koren hebrejskog broja „sedam“, a nalazi se u reči „šabat“, koja označava sedmi dan, našu subotu, koju je Bog od početka svog zemaljskog stvaranja posvetio kao nedeljni odmor. Da bi se sačuvalo sećanje na ovaj savez, bunar je stoga nazvan „bunar sedmorice“.

Post. 21:32: „ I sklopiše savez u Virsaveji. I ustade Avimeleh i Fihol, vođa njegove vojske, i vratiše se u zemlju Filistejsku. “

Post. 21:33: „ A Avram posadi tamarisku u Virsaveji; i onde prizva ime Jahvea, Boga večnog. “

Post. 21:34: „ A Avram je ostao mnogo dana kao stranac u zemlji Filistejaca. “

Bog je za svog slugu obezbedio uslove mira i spokoja.

Postanje 22

Razdvajanje oca i jedinog žrtvovanog sina

Ovo 22. poglavlje predstavlja proročku temu Hrista prinesenog kao žrtvu od strane Boga kao Oca. Ono prikazuje princip spasenja koji je Bog u tajnosti pripremio od samog početka svoje odluke da stvori slobodne, inteligentne i autonomne kolege ispred sebe. Ova žrtva će biti cena koju treba platiti da bi se dobila uzvratna ljubav od njegovih stvorenja. Izabrani će biti oni koji su odgovorili na Božja očekivanja potpunom slobodom izbora.

Post. 22:1: „ Posle toga Bog iskuša Avrama i reče mu: Avraame! A on reče: Evo me! “

Avram je veoma poslušan Bogu, ali koliko daleko ta poslušnost može ići? Bog već zna odgovor, ali Avram mora ostaviti za sobom, kao svedočanstvo svim izabranima, konkretan dokaz svoje primerne poslušnosti koji ga čini tako dostojnim ljubavi njegovog Boga koji ga čini patrijarhom čije će potomstvo biti uzvišeno rođenjem Hrista Isusa.

Post. 22:2: „ A Bog reče: Uzmi sada sina svoga, jedinca svoga, Isaka, koga voliš, pa idi u zemlju Moriju, i onde ga prinesi kao žrtvu paljenicu na jednoj od gora o kojoj ću ti kazati. “

Bog namerno pritiska na ono što boli, do granice onoga što je podnošljivo za ovog starca od preko sto godina. Bog mu je čudesno podario radost da mu se rodi sin i Sara, njegova zakonita supruga. Zato će od onih oko sebe sakriti Božji neverovatan zahtev: „ Prinesi svog jedinog sina kao žrtvu .“ A Avramov pozitivan odgovor imaće večne posledice po celo čovečanstvo. Jer, nakon što je Avram pristao da prinese svog sina, sam Bog više neće moći da se odrekne svog plana spasenja; ako je uopšte mogao da razmisli o odricanju od njega.

Hajde da primetimo važnost preciznosti: „ na jednoj od planina o kojima ću vam pričati .“ Ovo precizno mesto je programirano da primi Hristovu krv.

Post. 22:3: „ A Avram usta rano ujutru, osedla magarca svoga, uze sa sobom dva slugu i Isaka, sina svoga, i nacepa drva za žrtvu paljenicu, i ode da ide na mesto koje mu je Bog rekao. “

Avram je odlučio da posluša ovaj gnev i teška srca je organizovao pripreme krvave ceremonije koju je naredio Bog.

Post. 22:4: „ A trećeg dana Avram podiže oči svoje i ugleda to mesto izdaleka. “

Zemlja Morija je tri dana putovanja od mesta gde on boravi.

Post. 22:5: „ A Avram reče slugama svojim: Ostanite vi ovde sa magarcem, a ja i mladić ćemo otići onamo i poklonićemo se, pa ćemo se vratiti k vama. “

Strašno delo koje će počiniti ne zahteva svedoke. On stoga se odvaja od svoja dva slugu koji će morati da čekaju njegov povratak.

Post . 22:6: „ Avram uze drva za žrtvu paljenicu i stavi ih na Isaka, sina svog, i u ruci držaše vatru i nož. I obojica otidoše zajedno .“

U ovoj proročkoj sceni, baš kao što će Hristos morati da nosi teški „patibulum“ na koji će mu biti prikovani zglobovi, Isak je zadužen za drvo koje će, zapaljeno, progutati njegovo žrtvovano telo.

Post. 22:7: „ Tada Isak reče Avramu ocu svome i reče: Oče moj! A on reče: Evo me, sine moj. A Isak reče: Evo vatre i drva, a gde je jagnje za žrtvu paljenicu? “

Isak je bio svedok mnogih verskih žrtava i s pravom je iznenađen odsustvom životinje koja treba da se žrtvuje.

Post. 22:8: „ A Avram reče: Sine moj, Bog će sebi nabaviti jagnje za žrtvu paljenicu. “ I obojica otidoše zajedno.

Ovaj Avramov odgovor je direktno inspirisan Bogom jer veličanstveno proriče ogromnu žrtvu na koju će Bog pristati tako što će se raspeći u ljudskom telu, čime će zadovoljiti potrebu grešnih izabranika za delotvornim i pravednim Spasiteljem u božanskom savršenstvu. Ali Avram, sa svoje strane, ne vidi ovu spasonosnu budućnost, ovu ulogu Hrista Spasitelja prorečenu životinjom žrtvovanom Jahveu, svemoćnom Bogu tvorcu. Njemu ovaj odgovor jednostavno omogućava da dobije na vremenu, toliko sa užasom gleda na zločin koji će morati da poćini.

Post. 22:9: „ I kad dođoše na mesto koje mu je Bog rekao, Avram načini onde žrtvenik i rasporedi drva. I sveza Isaka, sina svoga, i položi ga na žrtvenik, na drva. “

Avramu pred oltarom, više nema načina da se sakrije od Isaka da je on taj koji će biti žrtvena ovca. Ako se otac Avram pokazao uzvišenim u ovom izvanrednom prihvatanju, Isakovo poslušno ponašanje je slika onoga što će Isus Hristos biti u svoje vreme: uzvišeni u svojoj poslušnosti i samoodricanju.

Post. 22:10: „ Tada Avram pruži ruku i uze nož da zakolje sina svoga. “

Imajte na umu da Bog čeka do samog kraja testa kako bi svedoćanstvu svojih izabranika dao pravu vrednost i autentičnost. „ Sa nožem u ruci “, sve što preostaje jeste da zakolje Isaka kao i mnoge ovce koje su već žrtvovane.

Post. 22:11: „ Tada ga anđeo Jahvej pozva s neba i reče: Avrame! Avrame! A on reče: Evo me! “

Demonstracija Avramove poslušne vere je učinjena i savršeno ostvarena. Bog stavlja kraj iskušenju starca i njegovog sina tako dostojnog njega i njegove ljubavi.

Uzmi ga, svaki put kada ga Bog ili njegov sin pozove, Avram uvek odgovara govoreći: „ Evo me. “ Ovaj spontani odgovor koji izvire iz njega svedoći o njegovoj velikodušnoj i otvorenoj prirodi prema blišnjem. Štaviše, to je u suprotnosti sa stavom Adama zatećenog u situaciji greha koji se sakrio od Boga, do te mere da je Bog bio primoran da mu kaže: „ Gde si? “

Postanje 22:12: „ Anđeo reče: Ne diži ruku na dečaka, niti mu čini šta; jer sada znam da se bojiš Boga i da nisi požalio sina svog, jedinca svog, za mene. “

Demonstracijom svoje verne i poslušne vere, Avram može biti svima, i do kraja sveta, prikazan kao uzor istinske vere, od strane Boga, sve do dolaska Hrista koji će je zauzvrat otelotvoriti u božanskom savršenstvu. Upravo u ovom modelu besprekorne poslušnosti, Avram postaje duhovni otac istinskih vernika spasenih krvlju Isusa Hrista. U ovom iskustvu, Avram je upravo odigrao ulogu Boga Oca koji će prineti kao pravu i smrtnu žrtvu svog jedinog sina po imenu Isus iz Nazareta.

Post. 22:13: „ Avram podiže oči svoje, i gle, za njim ovan zapleten u žbunju rogovima; i Avram ode i uze ovna, i prinese ga kao žrtvu paljenicu umesto sina svoga. “

U ovom trenutku, Avram može shvatiti da je njegov odgovor Isaku: „ Sine moj, Bog će obezbediti jagnje za žrtvu paljenicu “, bio inspirisan Bogom, jer je „ jagnje “, zapravo „mladi ovan “, zaista „ obezbeđeno “ od Boga i prineto od njega. Treba napomenuti da su životinje žrtvovane Jahveu uvek muškog pola zbog odgovornosti i vlasti date čoveku, muškom Adamu. Iskupiteljski Hrist će takođe biti muškarac.

Post. 22:14: „ A Avram nazva to mesto Jahve-Jire. Zato se do danas kaže: 'Na gori Jahve će se pokazati. '“

Ime „ Jave Jire “ znači: Jahve će se videti. Usvajanje ovog imena je istinito proročanstvo koje najavljuje da će se u zemlji Moriji, veliki nevidljivi Bog koji uliva strah i strahopoštovanje, videti u manje zastrašujućem ljudskom izgledu, da donese i postigne spasenje izabranih. A poreklo ovog imenovanja, prinošenje Isaka kao žrtve, potvrđuje zemaljsku službu „ Jagnjeta Božjeg koje uzima grehe sveta “. Znajući Božji interes za njegovo poštovanje prema tipovima i modelima koji se reprodukuju i ponavljaju, verovatno je i gotovo sigurno da je Avram prineo svoju žrtvu na samom mestu gde je, 19 vekova kasnije, Isus trebalo da bude razapet, naime, u podnožju gore Golgote, izvan Jerusalima, grada, samo na neko vreme, svetog.

Post. 22:15: „ Anđeo Jahvej po drugi put pozva Avrama s neba, “

Ova strašna muka biće poslednja koju će Avram morati da podnese. Bog je u njemu pronašao dostojnog patrijarha, uzor poslušne vere, i to mu daje do znanja.

Post. 22:16: „ I reče: Samim sobom se zakleh, govori Gospod, zato što si to učinio i nisi požalio sina svog, jedinca svog ,

Bog naglašava ove reči „ sin tvoj, jednorodni sin tvoj “, jer one proriču njegovu buduću žrtvu u Isusu Hristu prema Jovanu 3:16: „ Jer Bog tako zavole svet da je Sina svoga jednorodnog dao , da svaki koji veruje u njega ne pogine, nego da ima život večni .“

Post. 22:17: „ Blagosloviću te i umnožiću potomstvo tvoje kao zvezde na nebu i kao pesak na obali morskoj; i potomstvo tvoje će posedovati vrata neprijatelja svojih. “

Pazite! Avramov blagoslov nije nasleđen, on je samo za njega i svaki muškarac ili žena od njegovih potomaka moraće, zauzvrat, da zasluži Božji blagoslov. Jer Bog mu obećava brojno potomstvo, ali među tim potomstvom , samo izabrani koji će delovati sa istom vernošću i istom poslušnošću biće blagosloveni od Boga. Tada možete izmeriti svo duhovno neznanje Jevreja koji su ponosno tvrdili da su Avramovi sinovi i stoga sinovi koji zaslužuju nasledstvo njegovih blagoslova. Isus ih je porekao pokazujući im kamenje i govoreći da od tog kamenja Bog može dati potomstvo Avramu. I pripisao im je za oca, ne Avramu, već đavolu.

U svom osvajanju zemlje Hanan, Isus Navin će posedovati vrata svojih neprijatelja, od kojih je prvi pao grad Jerihon. Konačno, sa Bogom, izabrani sveci će posedovati vrata poslednjeg neprijatelja: „ Velikog Vavilona “, prema različitim učenjima otkrivenim u Apokalipsi Isusa Hrista.

Post. 22:18: „ I u potomstvu tvome blagosloviće se svi narodi zemlje , jer si poslušao glas moj. “

Zaista su to „ svi narodi zemlje “, jer je ponuda spasenja u Hristu upućena svim ljudskim bićima, svih porekla i svih ljudi. Ali ovi narodi takođe duguju Avramu činjenicu da su mogli da otkriju božanska proročanstva otkrivena jevrejskom narodu koji je napustio zemlju Egipat. Spasenje u Hristu se postiže dvostrukim blagoslovom Avrama i njegovog potomstva koje predstavljaju jevrejski narod i Isus iz Nazareta, to jest, Isus Hristos.

Poželjno je napomenuti, u ovom stihu, blagoslov i njegov uzrok: poslušnost koju je Bog odobrio.

Post. 22:19: „ I vrati se Avram k slugama svojim, i ustadoše, i otidoše zajedno u Virsaveju; jer Avram živeše u Virsaveji. “

Post. 22:20: „ Posle toga javiše Avramu govoreći: Evo, i Milka rodi sinove Nahoru, bratu tvome. “

Sledeći stihovi imaju za cilj da pripreme vezu sa „ Rebekom “, koja će postati idealna žena koju je Bog izabrao za vernog i poslušnog Isaka. Ona će biti uzeta iz Avramove bliske porodice, potomaka njegovog brata Nahora.

Post. 22:21: „ Uz, prvenac njegov, Vuz, brat njegov, Kemuil, otac Aramov ,“

Post 22:22: „ Kesed, Hazo, Pildaš, Jidlaf i Betuel. »

Post. 22:23: „ A Vatuolu se rodila Reveka ; to su osam sinova koje je Milka rodila Nahoru, Avramovom bratu .“

Post. 22:24: „ Njegova konkubina, koja se zvala Reuma, rodila je i Tevaha, Gaama, Tahaša i Maahu. “

Ispunjenje obećanja datih Avramu

U Postanju 23 je zabeležena smrt i sahrana njegove žene Sare u Hevronu, u pećini Mahpela. Avram zauzima grobno mesto na hananskom tlu dok čeka da Bog da celu zemlju njegovim potomcima oko 400 godina kasnije.

Zatim, u Postanju 24, Avram i dalje zadržava ulogu Boga. Da bi ostao odvojen od lokalnih paganskih naroda, poslaće svog slugu na udaljeno mesto, svojoj bliskoj porodici, da pronađe ženu za svog sina Isaka, a oni će dozvoliti Bogu da izabere za njih. Na isti način, Bog će izabrati izabranike koji će činiti nevestu Hrista, Sina Božjeg. U ovom izboru, čovek nema šta da radi jer inicijativa i sud pripadaju Bogu. Božji izbor je savršen, besprekoran i efikasan, poput Rebeke, izabrane žene, voljene, inteligentne i lepog izgleda, a pre svega, duhovna i verna; biser koji treba da traže svi duhovni ljudi koji žele da se ožene.

Jakov i Isav

Kasnije, prema Postanju 25, Rebeka je prvobitno sterilna, kao i Saraja, Avramova žena, pre nje. Ova zajednička sterilnost je posledica činjenice da će dve žene nositi blagosloveno potomstvo do Hrista, koga će sam Bog oblikovati u utrobi mlade device po imenu Marija. Na ovaj način, loza Božjeg spasiteljskog projekta je obeležena njegovim čudesnim delovanjem. Pateći od ove prirodne sterilnosti, Rebeka priziva Jahvea i od njega dobija dva blizanca koji se bore u njenoj utrobi. Zabrinuta, ona pita Boga o ovoj stvari: „ A Jahve joj reče... “ : Dva su naroda u tvojoj utrobi, i dva će se plemena odvojiti iz tvojih utroba; jedan od tih naroda biće jači od drugog, i stariji će služiti mlađem . » Ona rodi blizance. Zbog svoje intenzivne dlakavosti, a bio je sav „ crven “, otuda i ime „ Edom “ dato njegovom potomstvu, najstariji se zove „ Isav “, ime koje znači „dlakav“. Najmlađi se zove „ Jakov “, ime koje znači: „Varalica“. Već ta dva imena proriču svoje sudbine. „Dlakavi“ će prodati svoje pravo prvorodenstva mlađem za sočno jelo od „ ru “, to jest, crvenog sočiva. On prodaje ovo pravo prvorodenstva, jer potcenjuje njegovu pravu vrednost. U apsolutnoj suprotnosti, duhovni „Varalica“ žudi za ovom titulom koja nije samo počasna, jer je uz nju vezan Božji blagoslov. „Varalica“ je jedan od onih nasilnih ljudi koji žele po svaku cenu da prisile carstvo nebesko da ga zauzmu, i upravo je Isus govorio o ovoj temi imajući ga na umu. I videvši ovu ključalu revnost, Božje srce se veoma obradova. Dakle, šteta za „Dlakavog“ i još bolje za „Varalice“, jer će on postati „Izrael“, Božjom odlukom. Nemojte se zavaravati, Jakov nije običan varalica i on je izvanredan čovek, jer nijedan drugi biblijski primer ne svedoči o njegovoj odlučnosti da dobije Božji blagoslov, i samo da bi postigao taj cilj, on „vara“. Stoga ga svi možemo oponašati, a verna nebesa će biti oduševljena. Sa svoje strane, Isav će za svoje potomke imati narod „ Edoma “, ime koje znači „ crveno “, istog korena i značenja kao Adam, ovaj narod će biti protivnik Izraela, kao što je najavljeno božansko proročanstvo.

Naglašavam da boja „crvena“ označava greh samo u proročkim slikama spasonosnog projekta koji je Bog otkrio i ovaj kriterijum se primenjuje samo na aktere njegovih postava, kao što je „Isav“. U mračnim vremenima srednjeg veka, crvenokosa deca su ubijana, smatrana đavolskim. Zato, naglašavam, crvena boja ne čini običnog čoveka grešnijim od brinete ili plavuše, jer se grešnik

identifikuje po lošim delima svoje vere. Stoga je samo, u simboličkoj vrednosti, „crvena“, boja ljudske krvi, simbol greha, prema Isaiji 1:18: „ Hajde sada da raspravimo!“, kaže Jahve. Ako su vaši gresi kao skerlet, biće beli kao sneg; ako su crveni kao grimiz, biće kao vuna . » Slično tome, u svojoj Apokalipsi, svom Otkrovenju, Isus povezuje crvenu boju sa ljudskim instrumentima koji služe, nesvesno ili nesvesno, đavolu, Satani, prvom grešniku života stvorenom od Boga; primeri: „ crveni konj “ iz Otkrivenja 6:4, „ crveni ili ognjeni zmaj “ iz Otkrivenja 12:3 i „ skerletna zver “ iz Otkrivenja 17:3.

Sada kada ima ovo pravo prvorodenstva, Jakov će, kao Avramov naslednik, zauzvrat živeti životna iskustva koja proriču Božje planove.

Napustio je porodicu iz straha od gneva svog brata Isava, sa dobrim razlogom, prema Postanju 27:24, jer je odlučio da ga ubije, nakon što je zloupotrebio blagoslov svog oca koji je umiru, „prevaren“ lukavstvom koje je došlo iz uma njegove žene Rebeke. U ovoj otmici, dva imena blizanaca otkrivaju njihov značaj. Jer, „Varalica“ je koristila dlakavu kožu da prevari Isaka koji je oslepeo, tako se predstavivši kao njegov prirodno „Dlakavi“ stariji brat. Duhovni ljudi se međusobno podržavaju, a Rebeka je više ličila na Jakova nego na Isava. Ovim postupkom, Bog protivreči ljudskom i telesnom izboru Isaka koji je više voleo Isava, lovca koji mu je donosio plen koji je cenio. I Bog daje pravo prvorodenstva onome ko ga je najdostojniji: Jakovu Varalici.

Stigavši kod Lavana, svog aramejskog strica, brata Rebeke, da radi za njega, Jakov se zaljubljuje u Rahelu, najmlađu, ali najlepšu od Lavanovih kćeri. Ono što on ne zna jeste da mu je u stvarnom životu Bog dao proročku ulogu koja mora da prorekne njegov plan spasenja. Takođe, nakon „sedam godina“ rada da bi dobio svoju voljenu Rahelu, Lavan mu nameće svoju najstariju ćerku „Liju“ i daje mu je za ženu. Da bi dobio i oženio Rahelu, moraće da radi još „sedam godina“ za svog strica. U ovom iskustvu, „Jakov“ proriče šta će Bog morati da podnese u svom planu spasenja. Jer će i on sklopiti prvi savez koji se ne uklapa u želju njegovog srca, jer iskustvo telesnog i nacionalnog Izraela neće biti obeleženo uspehom i slavom koju njegova dobrota zaslužuje. Nasleđivanje „Sudija“ i „kraljeva“ uvek se loše završava, uprkos nekoliko retkih izuzetaka. I željenu ženu dostojnu njegove ljubavi, dobiće tek u drugom zavetu nakon što pokaže svoju ljubav i otkrije svoj plan spasenja u službi Isusa Hrista; njegovom učenju, njegovoj smrti i njegovom vaskrsenju. Dobro zapamtite da su ljudske i božanske preferencije potpuno obrnute. Jakovljeva voljena je neplodna Rahela, ali Božja je plodna Lija. Dajući Jakovu, prvo, Liju za ženu, Bog čini da njegov prorok doživi razočaranje koje će oboje doživeti u svom prvom zavetu. U ovom iskustvu, Bog najavljuje da će njegov prvi zavet biti strašan neuspeh. A odbacivanje Mesije Isusa od strane njegovih potomaka potvrdilo je ovu proročku poruku. Lija, koja nije bila voljena koju je izabrao muž, je slika koja proriče izabranike novog zaveta koji su, paganskog porekla, dugo živeli u neznanju o postojanju jedinstvenog Boga stvoritelja. Međutim, Lijina plodna priroda prorekla je zavet koji će doneti mnogo ploda na slavu Božiju. I Isaija 54:1 potvrđuje, govoreći: „ Raduj se, nerotkinjo koja si prestala da rađaš decu! Kliči i veseli se, ti koja ne tuguješ! Jer će dece puštene žene biti više nego dece udate žene, govori Gospod .“ Ovde puštena žena prorokuje, kroz Liju, novi zavet, a udata žena, kroz Rahelu, stari hebrejski zavet.

Jakov postaje Izrael

Napustivši Lavana, bogatog i prosperitetnog, Jakov i njegova porodica vratili su se svom bratu Isavu, čijeg se pravednog i osvetoljubivog gneva plašio. Jedne noći, Bog se pojavio pred njim, i borili su se

jedni protiv drugih do zore. Bog ga je konačno ranio u kuk i rekao mu da će se od tada zvati „Izrael“, jer je izašao kao pobednik u borbi protiv Boga i ljudi. U ovom iskustvu, Bog je želeo da prikaže sliku Jakovljeve borbene duše u njegovoj borbi za veru. Nazvan Izraelom od Boga, dobio je ono što je želeo i što je zapovednički tražio: svoj blagoslov od Boga. Avramov blagoslov u Isaku tako se oblikovao kroz konstituciju telesnog Izraela, koji će, izgrađen na Jakovu koji je postao Izrael, uskoro postati strašan narod nakon što napusti ropski Egipat. Božja milost, pripremivši Isava, dva brata su se našla u miru i radosti.

Sa svoje dve žene i dve sluškinje, Jakov postaje otac 12 dečaka i samo jedne devojčice. U početku neplodna poput Saraje i Rebeke, ali idolopoklonica, Rahela dobija dvoje dece od Boga, Josifa najstarijeg i Venijamina najmlađeg. Umire rađajući svoje drugo dete. Ona tako proriče kraj starog zaveta koji će prestati uspostavljanjem novog zasnovanog na pomiriteljskoj krvi Isusa Hrista. Ali u drugoj primeni, ove smrtničke okolnosti proriču konačnu sudbinu njegovih izabranika koji će biti spašeni njegovom srećnom intervencijom kada se vrati u svom slavnim božanskom aspektu u Mihailu Isusu Hristu. Ovaj preokret situacije poslednjeg izabranika prorečen je promenom imena deteta koje je umiruća majka nazvala „ Ben-Oni “ ili „sin moje tuge“, a Jakov, otac, preimenuje ga u „ Venijamin “ ili „sin desne strane“ (desne strane) ili blagosloveni sin. Kao potvrdu, u Mateju 25:33, Isus Hristos će postaviti „ ovce svoje s desne strane, a jarce s leve “. Ovo ime „ Venijamin “ je izabrao Bog, isključivo zbog svoje proročke svrhe, dakle za nas, jer je za Jakova imalo malo značenja; a za Boga, idolopoklonica Rahela nije zaslužila izraz „ desnica “. Ove stvari u vezi sa krajem sveta su razrađene u objašnjenjima iz Otkrivenja 7:8.

Divni Josif

U istoriji Izraela, uloga koju Bog daje Josifu dovešće ga do dominacije nad svojom braćom koja, ogorčena njegovom duhovnom dominacijom, prodaju ga arapskim trgovcima. U Egiptu, njegova iskrenost i lojalnost čine ga cenjenim, ali žena njegovog gospodara, želeći da ga zlostavlja, pružila mu je otpor, i Josif će se naći u zatvoru. Tamo, objašnjavajući snove, događaji će ga dovesti do najvišeg ranga ispod faraona: prvog vezira. Ovo uzdizanje zasniva se na njegovom proročkom daru, kao što je bio slučaj sa Danilom posle njega. Ovaj dar ga čini cenjenim od strane faraona, koji mu poverava Egipat. Tokom gladi, Jakovljeva braća će otići u Egipat, i tamo će se Josif pomiriti sa svojom zlom braćom. Jakov i Venijamin će im se pridružiti, i tako će se Jevreji naseliti u Egiptu u regionu Gošen.

Izlazak i verni Mojsije

Porobljeni, Jevreji će u Mojsiju, hebrejskom detetu čije ime znači „spašeno iz voda“, Nila, kojeg je odgajila i usvojila faraonova ćerka, pronaći oslobodioca koga je Bog pripremio.

Kako se uslovi njihovog ropstva pogoršavaju i otežavaju, Mojsije ubija Egipćanina da bi odbranio Jevrejina i beži iz Egipta. Njegovo putovanje ga vodi u Madijam, u Saudijskoj Arabiji, gde žive Avramovi potomci, zajedno sa njegovom drugom ženom, Heturom, kojom se oženio nakon Sarine smrti. Oženivši se Seforom, najstarijom ćerkom svog tasta Jotora, 40 godina kasnije, Mojsije susreće Boga dok je čuvao svoja stada blizu planine Horiv. Stvoritelj mu se javlja u obliku užarenog grma koji gori, ali ne sagoreva. On otkriva svoj plan za Izrael i šalje ga u Egipat da vodi bekstvo svog naroda.

Deset pošasti će biti potrebno da se faraon primora da pusti svoje dragocene robove na slobodu. Ali deseta će imati veliki proročki značaj. Jer Bog pogubljuje sve prvorođene u Egiptu, ljude i životinje. I istog dana, Jevreji slave prvu Pashu u svojoj istoriji. Pasha je prorekla smrt Mesije Isusa, „prvorođenog“ i „Jagnjeta Božjeg“, čistog i bez mane prinetog na žrtvu poput „jagnjeta“ zaklanog na dan egzodusa iz Egipta. Nakon žrtve Isaka koju je Bog zahtevao od Avrama, Pasha egzodusa iz Egipta je druga proročka objava smrti Mesije (Pomazanika) Isusa, ili, grčkim rečima, Isusa Hrista. Egzodus iz Egipta dogodio se 14. dana prvog meseca u godini, oko 15. veka pre nove ere, ili oko 2500 godina nakon greha Eve i Adama. Ove brojke potvrđuju vreme od „400 godina“ od „četiri generacije“ koje je Bog dao kao odlaganje Amorejima, stanovnicima zemlje Hanan.

Faraonov ponos i buntovnički duh nestaće sa njegovom vojskom u vodama „Crvenog mora“, koje tako pronalazi svoje značenje jer se zatvara pred njima nakon što se otvori kako bi Jevrejima omogućilo da uđu u zemlju Saudijske Arabije, kroz južni vrh egipatskog poluostrva. Izbegavajući Madijam, Bog vodi svoj narod preko pustinje do planine Sinaj gde će predstaviti svoj zakon „Deset zapovesti“. Pred jedinim istinskim Bogom, Izrael je sada obrazovana nacija koja mora biti stavljena na iskušenje. U tom cilju, Mojsije je pozvan k sebi na planinu Sinaj, i Bog ga tako zadržava 40 dana i noći. Daje mu dve ploče zakona ugravirane njegovim božanskim prstom. U logoru jevrejskog naroda, Mojsijevo dugo odsustvo podstiče buntovne duhove koji vrše pritisak na Arona i konačno ga teraju da prihvati topljenje i oblikovanje „zlatnog teleta“. Samo ovo iskustvo sumira ponašanje prema Bogu buntovnih ljudi svih epoha. Njihovo odbijanje da se pokore njegovom autoritetu dovodi ih do toga da radije sumnjaju u njegovo postojanje. I Božje višestruke kazne ne menjaju ništa. Posle ovih 40 dana i noći iskušenja, strah od hananskih divova osudiće narod na lutanje pustinjom 40 godina i samo će Isus Navin i Halev iz ove ispitane generacije moći da uđu u obećanu zemlju koju im je Bog ponudio oko 2540 godina od Adamovog greha.

Glavni likovi u priči iz Knjige Postanja su glumci u predstavi koju je organizovao Bog Tvorac. Svaki od njih prenosi, u proročke ili druge svrhe, lekciju, a ovu ideju spektakla potvrdio je apostol Pavle koji kaže u 1. Korinćanima 4:9: „Jer mi se čini da nas je Bog učinio apostolima poslednjima, osuđenima na smrt, tako reći, pošto smo postali spektakl svetu, anđelima i ljudima.“ Od tada je Gospodnja glasnica, Elen G. Vajt, napisala svoju čuvenu knjigu pod nazivom „Velika borba“. Ideja „spektakla“ je stoga potvrđena, ali posle „zvezda“ svete knjige, na redu je da svako od nas odigra svoju ulogu, znajući da smo, pošto smo naučili iz njihovih iskustava, stavljeni u dužnost da oponašamo njihova dobra dela, a da ne ponavljamo njihove greške. Za nas, kao i za Danila (Moj sudija je Bog), Bog ostaje „naš Sudija“, saosećajan, svakako, ali „Sudija“ koji ne pravi izuzetak ni za koga.

Iskustvo jevrejskog nacionalnog Izraela je katastrofalno, ali nije ništa više od hrišćanske vere našeg doba, koja se završila široko rasprostranjenim otpadništvom. Ova sličnost ne bi trebalo da bude iznenađujuća, jer je Izrael starog zaveta bio samo mikrokosmos, uzorak ljudskih bića koja naseljavaju

celu zemlju. Zato je istinska vera tamo bila retka kao i u novom zavetu izgrađenom na Spasitelju i „Vernom svedoku“ Isusu Hristu.

Iz Biblije uopšte

Čitava Biblija, koju je Bog diktirao, a zatim inspirisao svojim ljudskim slugama, nosi proročanske lekcije; od Postanja do Otkrivenja. Akteri koje je Bog izabrao predstavljeni su nam onakvima kakvi zaista jesu u svojoj pravoj prirodi. Ali da bi konstruisao proročanske poruke u ovom stalnom spektaklu, Bog Stvoritelj postaje Organizator događaja. Nakon egzodusa iz Egipta, Bog daje Izraelu slobodni aspekt svog nebeskog zakona na 300 godina, vreme „sudija“ koje se završava oko 2840. godine. I u ovoj slobodi, povratak grehu, obavezuje Boga da kazni svoj narod „sedam puta“, koji poslednji predaje Filistejima, njihovim naslednim neprijateljima. I „sedam puta“ podiže „oslobodioce“. Biblija kaže da je u ovoj eri „svako radio šta je hteo“. I ovo vreme potpune slobode bilo je neophodno da bi se otkrio plod koji je svako doneo. Isto je i u našem „poslednjem vremenu“. Ovih trista godina slobode obeleženih stalnim vraćanjem Jevreja grehu, Bog nam predlaže da ih uporedimo sa trista godina života pravednog Enoha koga nam predstavlja kao primer svog izabranika, govoreći: „Enoh je hodio trista godina sa Bogom, a zatim ga više nije bilo jer ga je Bog uzeo“; sa njim, tako što ga je prvo uveo u svoju večnost kao, posle njega, Mojsije i Ilija, i sveci vaskrsli nakon smrti Isusove, pre svih ostalih izabranika, uključujući i apostole Isusa Hrista; svi će oni biti preobraženi ili vaskrsnuti poslednjeg dana.

Posle vremena „sudija“, došlo je vreme kraljeva i ovde Bog ponovo daje svoja prva dva aktera proročku ulogu koja potvrđuje poruku o napredovanju zla ka konačnom dobru, to jest, od noći, ili tame, ka svetlosti. Ovako ova dva čoveka, Saul i David, prorokuju celokupni projekat plana spasenja pripremljenog za zemaljske izabranike, to jest dve faze ili dva uzastopna sveta zaveta. Obratite pažnju, David postaje kralj tek smrću kralja Saula, baš kao što smrt starog večnog zaveta omogućava Hristu da uspostavi svoj novi zavet, svoju vladavinu i svoju večnu dominaciju.

Već sam pomenuo ovu temu, ali podsećam vas da zemaljske monarhije nemaju božanski legitimitet jer su Jevreji tražili od Boga da ima kralja „kao i drugi narodi“ na zemlji, „neznabošce“. To znači da je model ovih kraljeva tipa satanskih, a ne božanskih vrednosti. Koliko god je za Boga kralj blag, skroman srcem, pun samoodricanja i saosećanja, čineći sebe slugom svih, koliko god je đavolov kralj surov, gord, sebičan i preziran, i zahteva da mu svi služe. Nepravедno ranjen odbijanjem od strane svog naroda, Bog je uslišio njegov zahtev i, nažalost, dao mu kralja prema kriterijumima đavola i svim njegovim nepravdama. Od tada, za svoj narod Izrael, ali samo za njega, kraljevska vlast je dobila svoj božanski legitimitet.

Izgovorena ili pisana reč je sredstvo razmene između dve osobe. Biblija je reč Božja u smislu da je, kako bi preneo svoje lekcije svojim zemaljskim stvorenjima, Bog sakupio svedočanstva koja je diktirao ili inspirisao svojim slugama; svedočanstva koja je on vremenom sortirao, odabrao i grupisao. Ne bi trebalo da nas iznenadi nesavršenost pravde uspostavljene na zemlji, jer odsečeni od Boga, ljudi mogu da uspostave svoju pravdu samo na slovu zakona. Sada nam Bog kroz Isusa govori da „slovo ubija, a duh oživljava“, to slovo. Sveto pismo Biblije stoga može biti samo „svedoci“, kao što je

naznačeno u Otkrivenju 11:3, ali ni u kom slučaju „sudije“. Priznajući da slovo zakona nije sposobno da donese pravedan sud, Bog otkriva istinu koja počiva isključivo na božanskoj prirodi njegove ličnosti. Samo on može da donese pravedan sud, jer mu njegova sposobnost da analizira tajne misli umova svojih stvorenja omogućava da zna motive onih kojima sudi, stvari skrivene i nepoznate drugim stvorenjima. Biblija stoga samo pruža osnovu za svedočanstva koja se koriste za sud. Tokom „ hiljadu godina “ nebeskog suda, izabrani sveci će dobiti pristup motivima duša kojima se sudi. Sa Isusom Hristom, oni će tako moći da donesu savršen sud koji je neophodan, jer konačna presuda utvrđuje dužinu vremena patnje koju će se pretrpeti u drugoj smrti. Ovo znanje o pravom motivu krivca nam omogućava da bolje razumemo Božju milost prema Kainu, prvom zemaljskom ubici. Prema jedinom svedočanstvu predstavljenom u Bibliji slovima, Kaina je dovela do ljubomore Božja odluka da blagoslovi Aveljevu žrtvu i prezre Kainovu, a da ovaj drugi nije znao razlog za ovu razliku, koja je bila duhovna i još uvek nepoznata. Tako stvari stoje, život se sastoji od bezbroj parametara i uslova koje samo Bog može znajući da identifikuje i proceni. Uz to rečeno, Biblija ostaje za ljude jedina knjiga koja slovima predstavlja osnove zakona koji sudi njihovim postupcima, dok čekaju da se njihove tajne misli otkriju izabranim svecima na nebu. Sada je uloga slova da osudi ili proceni postupke. Zato Isus u svojoj Apokalipsi podseća ljude na važnost njihovih „ dela “ i retko govori o njihovoj veri. U Jakovljevoj poslanici 2:17, apostol Jakov je podsetio ljude da je „ bez dela vera mrtva “, takođe potvrđujući ovo mišljenje, Isus govori samo o dobrim ili lošim „ delima “ nastalim verom. A da bi bila nastala verom, ta dela su isključivo ona koja Biblija uči kao božanske zakone. Dobra dela koja ceni Katolička crkva se ne uzimaju u obzir, jer su dela humanističkog karaktera i inspiracije.

U poslednjim vremenima, Biblija je potpuno prezrena, a ljudsko društvo predstavlja mistifikujući, globalizovani, lažljivi aspekt. Tada reč „ istina “ koja karakteriše Sveto pismo, reč živog Boga, i šire, njen univerzalni globalni projekat, dobija svoj puni značaj. Jer prezir prema ovoj jedinstvenoj „ istini “ vodi čovečanstvo da se gradi na lažima u svim relacijskim, profanim, verskim, političkim ili ekonomskim oblastima.

Ovaj članak, napisan u subotu 14. avgusta 2021. godine, sutra, 15. avgusta, na velikim okupljanjima, žrtve prevarene lažnom religijom odaće počast najuspešnijoj satanskoj mistifikaciji u njenoj karijeri, od upotrebe „ zmije “ kao medijuma u „ Edenu “: njenom pojavljivanju u liku „Device Marije“. Prava više nije bila devica, jer je posle Isusa rodila sinove i kćeri; braću i sestre Isusove. Ali laž teško umire i odoleva čak i najboljim biblijskim argumentima. Bez obzira na to, posle ovog 15. avgusta, ovaj skandal će imati najviše osam proslava kako bi iritirao Boga i izazvao njegov pravedni gnev koji će pasti na glave krivih . Napominjemo da su u ovom ukazanju deca izabrana da potvrde viziju „device“. Da li su oni toliko nevini koliko kažu i tvrde? Rođeni grešnici, nevinost im se pogrešno pripisuje, ali ne mogu biti optuženi za saučesništvo. Vizija koju su ova deca primila bila je veoma stvarna, ali đavo je takođe veoma stvaran buntovnički duh, i Isus Hrist je posvetio mnoge svoje reči njemu da bi upozorio svoje sluge na njega. Istorija svedoči o njegovoj varljivoj zavodljivoj moći koja vodi do „ druge smrti “ njegovih zavedenih i prevarenih žrtava. Obožavanje đavola kroz papsku i Rimokatoličku crkvu osuđuje Bog u ovom stihu iz Otkrivenja 13:4: „ I pokloniše se zmaj, jer dade vlast zveri ; i pokloniše se zveri govoreći: Ko je kao zver? Ko može ratovati s njom? “ U stvarnosti, tek nakon završetka ovog „ obožavanja “ „zveri “ koje je ograničavalo i progonilo prave svece koje je izabrao Isus Hristos, u vreme tolerancije nametnute okolnostima, ovo obožavanje je produženo zavodljivim sredstvima ukazanja đavolske „device“; „ žene “ koja će zameniti „ zmiju “ nakon što je „ zmija “ zavela „ ženu “ koja je zavela njenog muža. Princip ostaje isti i još uvek je jednako efikasan.

Vreme je za konačni izbor

Ova studija božanskih otkrovenja završava se analizom knjige Postanja, koja nam je otkrila ko je Bog u svim aspektima njegovog karaktera. Upravo smo videli koliko je on odlučan u svom zahtevu za poslušnošću od svojih stvorenja podvrgavajući Avrama izvanrednom testu vere kada je imao skoro sto godina; ovaj božanski zahtev stoga više ne treba pokazivati.

U vreme poslednjeg izbora koji je Bog predložio od proleća 1843. godine, a preciznije zahtevanog od 22. oktobra 1844. godine, poštovanje Subote je od Boga zahtevano kao dokaz ljubavi koju mu uzvraćaju njegovi istinski izabrani sveci. Univerzalna duhovna situacija je stoga predstavljena u obliku jednog pitanja koje je upućeno svim članovima verskih organizacija, isključivo hrišćanskih.

Pitanje koje te ubija ili te čini da živiš zauvek

Da li je car, kralj ili papa ovlašćen i ovlašćen da menja reči koje je izgovorio i napisao Bog, ili po njegovom diktatu kao što je to činio Mojsije?

Predvidevši sve, pa čak i ovo pitanje, Isus je unapred dao svoj odgovor, rekavši u Mateju 5:17-18: „ Ne mislite da sam došao da ukinem zakon ili proroke. Nisam došao da ukinem, nego da ispunim. Jer zaista vam kažem: dok ne prođe nebo i zemlja, nijedna jota ili jedna crtica neće proći iz zakona dok se sve ne svrši . “ Isti Isus je takođe najavio da će nas njegove reči suditi, u Jovanu 12:47-49: „ Ako ko čuje moje reči i ne drži ih, ja mu ne sudim; jer nisam došao da sudim svet, nego da spasem svet. Ko me odbacuje i ne prima moje reči ima ko mu sudi; reč koju sam govorio, ona će mu suditi u poslednji dan . Jer ja nisam govorio sam od sebe, nego Otac koji me je poslao daje mi zapovest šta da kažem i šta da govorim. “

Ovo je Božje razumevanje njegovog zakona. Ali Dan. 7:25 je otkrio da je namera da se on „ promeni “ trebalo da se pojavi u hrišćanskoj eri, rekavši o rimokatoličkom papstvu: „ Govoriće reči protiv Svevišnjeg i mučiće svece Svevišnjeg, i misliće da promeni vremena i zakone ; i sveci će biti predati u njegove ruke na vreme, i vremena, i pola vremena. “ Zločin koji će prestati i koji će znati pravedno da kazni prema stihu 26 koji sledi: „ Tada će doći sud, i oduzeće mu vlast, i biće uništena i poništena zauvek. “ Ova proročka „ vremena “ ili godine objavljuju njegovu progoniteljsku vladavinu koja će trajati 1260 godina, od 538. do 1798. godine.

Ova „ presuda “ se vrši u nekoliko faza.

Prva faza je pripremna; to je delo odvajanja i osvećenja „adventističke“ vere koju je Bog uspostavio od proleća 1843. Adventizam je odvojen od katoličke i protestantske religije. U Otkrivenju, ova faza se odnosi na epohe „ Sard, Filadelfija i Laodikeja “ u Otkrivenju 3:1-7-14.

Druga faza je izvršna: „ njegova vlast će biti oduzeta “. Ovo je slavni povratak Isusa Hrista koji se očekuje u proleće 2030. Adventistički izabranici ulaze u večnost odvojeni od nedostojnih katoličkih,

protestantskih i adventističkih pobunjenika koji umiru na zemlji. Radnja se odvija na kraju „laodikejske“ ere iz Otkrivenja 3:14.

Treća faza je faza suda nad palim mrtvima, koju sprovode izabrani koji su ušli u nebesko carstvo Božje. Žrtve su postale sudije i odvojeno se sudi o životu svakog od pobunjenika i izriče se konačna kazna srazmerna njihovoj krivici. Ove kazne određuju dužinu vremena „mučenja“ koje će biti uzrokovano delovanjem njihove „druge smrti“. U Otkrivenju, ova tema je predmet Otkr. 4; 11:18 i 20:4; ovo od Dan. 7:9-10.

Četvrto, na kraju sedmog milenijuma, velike Subote za Boga i njegove izabranike u Hristu, dolazi izvršna faza presuda koje su izrekli Hristos i njegovi izabranici. Na zemlji greha gde vaskršavaju, osuđeni buntovnici bivaju uništeni „zauvek“ „vatrom“ druga smrt. „U Otkrivenju, ovaj izvršni sud ili „poslednji sud“ je tema Otkrivenja 20:11-15.

U vreme konačnog izbora, dva nepomirljiva verska shvatanja, budući da su međusobno izuzetno suprotstavljena, definitivno se razdvajaju. Hristovi izabranici čuju njegov glas i prilagođavaju se njegovim zahtevima vremena kada im govori i poziva ih. U drugom položaju su hrišćani koji slede tradicije verski utvrđene vekovima kao da je istina pitanje vremena, a ne inteligencije, rasuđivanja i svedočanstva. Ovi ljudi nisu razumeli šta predstavlja „novi zavet“ koji je objavio prorok Jeremija u Jer. 31:31 do 34: „Evo, idu dani, govori Jahve, kada ću sklopiti novi zavet s domom Izrailjevim i s domom Judinim, ne po zavetu koji sam sklopio s njihovim ocima u dan kada sam ih uzeo za ruku da ih izvedem iz zemlje misirske, koji su prekršili, iako sam im bio muž, govori Jahve. Nego ovo je zavet koji ću sklopiti s domom Izrailjevim posle tih dana, govori Jahve: Staviću zakon svoj u njih i napisaću ga na njihovim srcima; i biću im Bog, i oni će biti moj narod. Neće više niko učiti svog bližnjeg ni brata svog govoreći: 'Poznajte Jahvea!' Jer će me svi poznavati, od najmanjeg do najvećeg među njima, govori Jahve. Jer ću im oprostiti bezakonje i više se neću sećati njihovog greha.“ Kako će Bog uspeti da „piše na srcu“? » čoveka ljubav prema njegovom svetom zakonu, nešto što norma starog zaveta nije uspela da postigne? Odgovor na ovo pitanje, i jedina razlika između dva zaveta, dolazi u aspektu demonstracije božanske ljubavi ostvarene iskupljujućom smrću zamenika Isusa Hrista u kome se on ovaplotio i otkrio. Isusova smrt nije došla da okonča poslušnost, već naprotiv, dala je izabranima razloge da se pokažu još poslušnijim Bogu sposobnom da tako snažno voli. A kada osvoji srce čoveka, cilj koji Bog traži je postignut; on dobija izabranika sposobnog i dostojnog da deli njegovu večnost.

Poslednja poruka koju vam je Bog predstavio u ovom delu jeste tema razdvajanja. Ovo je ključna tačka koja čini svu razliku između izabranog i pozvanog. U svojoj normalnoj prirodi, čovek ne voli da bude uznemiren u svojim navikama i svojim shvatanjima stvari. Međutim, ovo uznemirenje je neophodno jer, naviknut na ustaljenu laž, da bi postao njegov izabranik, čovek mora biti otrgnut i usmeren ka prilagođavanju istini koju mu Bog pokazuje. Tada je neophodno razdvajanje od toga i onih koje Bog ne odobrava. Izabranik mora pokazati svoju sposobnost da konkretno preispita svoje ideje, svoje navike i svoje telesne veze sa bićima čija sudbina nikada neće biti večni život.

Za izabrane, religiozni prioritet je vertikalni; cilj je stvaranje jake veze sa Bogom Stvoriteljem, čak i ako to znači ugrožavanje ljudskih odnosa. Za pale, religija je horizontalna; oni daju prioritet vezi uspostavljenoj sa drugim ljudima, čak i ako to znači ugrožavanje Boga.

Adventizam sedmog dana: odvajanje, ime, istorija

Poslednji izabrani hrišćanske vere duhovno su sakupljeni da bi formirali Izrael „dvanaest plemena“ iz Otkrivenja 7. Njihov izbor je obavljen nizom ispitivanja vere zasnovanih na interesovanju pokazanom za proročku reč koja u Dan. 8:14 najavljuje datum 1843. godine. To je trebalo da označi Božji obnovljeni hrišćanstvo, do tada predstavljeno katoličkom verom od 538. godine i protestantskom verom od vremena reformacije od 1170. godine. Stih iz Dan. 8:14 je protumačen kao objava slavnog Hristovog povratka, njegovog dolaska koji je izazvao njegovo „očekivanje“, na latinskom „adventus“, otuda i naziv adventisti koji je dat iskustvu i njegovim sledbenicima između 1843. i 1844. godine. Naizgled, ova poruka nije govorila o Suboti, već samo naizgled, jer će Hristov povratak označiti ulazak u sedmi milenijum, to jest, veliku Subotu proročenu, svake nedelje, Subotom sedmog dana: Subotom Jevreja. Nesvesni ove veze, prvi adventisti su tek nakon ovog vremena iskušenja otkrili važnost koju Bog daje Suboti. I kada su to razumeli, pioniri su čvrsto propovedali istinu o Suboti, na koju se poziva u ime crkve koja je formirana, „sedmog dana“. Ali vremenom, naslednici dela više nisu pridavali Suboti važnost koju joj daje Bog, povezujući njen zahtev sa vremenom povratka Isusa Hrista umesto da je povezuju sa datumom 1843. godine, naznačenim u Danijelovom proročanstvu. Odlaganje tako fundamentalnog božanskog zahteva bila je greška čija je posledica bila, 1994. godine, odbacivanje organizacije i njenih članova od strane Boga, koje je predao pobunjeničkom taboru koji je već osudio od 1843. godine. Ovo tužno iskustvo i ovaj neuspeh poslednje zvanične institucije hrišćanske vere svedoči o ovoj nesposobnosti lažnog hrišćanstva da prihvati razdvajanje ljudskih veza. Nedostatak ljubavi prema božanskoj istini, a samim tim i prema samom Bogu, je u pitanju, i to je krajnja lekcija u istoriji hrišćanske vere koju vam mogu reći, da vas poučim i upozorim, u ime Svemogućeg Boga, Jahve-Mihaila-Isusa-Hrista.

Konačno, još uvek na istu temu, pošto me je to koštalo cene bolnog duhovnog razdvajanja, podsećam vas na ovaj stih iz Mateja 10:37 i, pošto stihovi koji mu prethode jasno sumiraju razdvajajući karakter istinske hrišćanske vere, pominjem ih sve od stiha 34 do stiha 38:

„Ne mislite da sam došao da donesem mir na zemlju. Nisam došao da donesem mir, nego mač. Jer sam došao da zavolim čoveka od oca njegovog, i kćer od majke njene, i snahu od svekrve njene. I neprijatelji čoveku biće domaći njegovi. Ko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan. I ko ljubi sina ili kćer više nego mene, nije mene dostojan. Ko ne uzme krst svoj i ne ide za mnom, nije mene dostojan.“ Ovaj stih 37 opravdava Avramov blagoslov; on je posvedočio da voli Boga više nego svog telesnog sina. I podsećajući jednog adventističkog brata na njegovu dužnost, citirajući mu ovaj stih, naši putevi su se razili i ja sam dobio poseban blagoslov od Boga. Tada me je ovaj „brat“ nazvao fanatikom i od tog iskustva, on je sledio tradicionalni adventistički put. Onaj koji me je upoznao sa adventizmom i blagodetima vegetarijanstva kasnije je umro od Alsajmerove bolesti, dok sam ja još uvek dobrog zdravlja, živ i aktivan u službi svom Bogu, u 77. godini života, i ne pribegavam ni lekarima ni lekovima. Bogu Tvorcu i njegovim dragocenim savetima pripada sva slava. Zaista!

Da bismo sumirali istoriju adventizma, moramo zapamtiti sledeće činjenice. Pod ovim imenom „adventista“, Bog okuplja svoje poslednje svece nakon duge dominacije katoličke vere koja je religiozno legitimizovala nedelju koju je Konstantin I ustanovio pod svojim paganskim imenom „dan

nepobedivog sunca“ 7. marta 321. godine. Ali prvi adventisti bili su protestanti ili katolici koji su pobožno poštovali nasleđenu hrišćansku nedelju. Stoga ih je Bog izabrao svojim ponašanjem, budući da su se radovali povratku Isusa Hrista koji im je najavljen uzastopno za proleće 1843. i 22. oktobar 1844. godine. Tek nakon ovog izbora im je predstavljena svetlost subote. Takođe, njihova tumačenja proročanstava Danila i Otkrivenja sadržala su ogromne greške koje ispravljam u ovom radu. Bez poznavanja subote, pioniri su konstruisali teoriju takozvanog „istražnog“ suda, koju nikada nisu mogli da dovedu u pitanje; čak ni nakon što im je data svetlost o suboti. Za one koji ne znaju, podsećam vas da prema ovoj teoriji, od 1843. godine, pa 1844. godine, Isus na nebu ispituje knjige svedočanstava kako bi izabrao svoje poslednje izabranike koji moraju biti spaseni. Međutim, jasna identifikacija nedeljnog greha dala je precizno značenje poruci iz Dan. 8:14, čak i u njenom loše prevedenom obliku „čišćenja svetinje“. I ovaj loš prevod stvorio je nerešive kontroverze, jer se ovaj izraz pre svega odnosio na postignuće pomiriteljskom smrću Isusa Hrista prema Jevr. 9:23: „Zato je bilo potrebno, pošto su se likovi nebeskih stvari morali očistiti ovim stvarima, da se i same nebeske stvari očiste žrtvama boljim od ovih. Jer Hristos nije ušao u hram rukotvoren, polik istinskog, nego u samo nebo, da se sada pojavi pred licem Božjim za nas.“ Dakle, sve što je trebalo očistiti na nebu očišćeno je smrću Isusa Hrista: istražni sud stoga više nema logičkog smisla. Nakon smrti i vaskrsenja Isusa, nijedan greh niti grešnik ne ulazi u nebo da ga ponovo oskvrni, jer je Isus očistio svoj nebeski pod tako što je proterao Satanu i njegove anđeoske sledbenike na zemlju, prema Otkrivenju 12:7 do 12 i posebno stihu 9: „I zbačen bi veliki zmaj, stara zmija, zvani đavo i satana, koji vara sav svet; zbačen bi na zemlju, i anđeli njegovi zbačeni biše s njim.“

Druga greška zvaničnog adventizma takođe je proistekla iz prvobitnog nepoznavanja uloge Subote i dobila je na velikom značaju mnogo kasnije. Adventisti su pogrešno usmerili svoju pažnju na vreme poslednjeg, konačnog, ispita vere koji će se u stvarnosti ticati samo onih koji će još uvek biti živi u vreme istinskog povratka Isusa Hrista. Posebno su pogrešno mislili da će nedelja postati „žig zveri“ samo u vreme ovog poslednjeg ispita, i to je ono što objašnjava potragu za prijateljstvom sa onima koji praktikuju nedelju, prokletu od Boga, u stvarnosti, od njenog početka. Dokaz koji dajem je postojanje „sedam truba“ iz Otkrivenja 8, 9 i 11, od kojih prvih šest upozoravaju ljude posle 321. godine, tokom cele hrišćanske ere, na njihovo praktikovanje greha nedelje koji je Bog osudio. Ono što je Dan. 8:12 već otkrio rekavši: „Vojska je spasena svakodnevnom žrtvom, zbog greha; rog je bacio istinu na zemlju i uspeo je u svojim poduhvatima.“ Ovaj „greh“ je već bio, praksa nedelje nasleđena civilno od Konstantina I od 321. godine i religiozno opravdana od strane papskog Rima od 538. godine, „žig zveri“ naveden u Otkr. 13:15; 14:9-11; 16:2. Godine 1995, nakon što je manifestovao odbacivanje proročanske svetlosti koju sam predložio između 1982. i 1991. godine, zvanični adventizam je počinio ozbiljnu grešku sklapajući savez sa proglašenim i otkrivenim Božjim neprijateljima. Primer brojnih prekora koje je Bog uputio drevnom Izraelu zbog njegovih saveza sa Egiptom, simbolična slika tipičnog greha, u ovom postupku je potpuno ignorisan; što adventističku grešku čini još većom.

U stvari, čim su postali svesni uloge Subote i važnosti koju joj ona daje kao Bogu Stvoritelju, adventistički narod je trebalo jasno da identifikuje svoje verske neprijatelje i da se čuva svakog bratskog saveza sa njima. Jer, pošto je subotnja Subota „pečat živog Boga“ iz Otkrivenja 7:2, to jest, kraljevski žig Boga Stvoritelja, njegov protivnik, nedelja, mogao je biti samo „žig zveri“ iz Otkrivenja 13:15.

Podsećam ovde da su uzroci pada zvaničnog institucionalnog adventizma višestruki, ali glavni i najozbiljniji se tiču odbijanja da se baci svetlost na pravi prevod Danila 8:14 i prezira pokazanog prema potpuno novom objašnjenju Danila 12 čija se lekcija sastoji u isticanju božanskog legitimiteta adventizma sedmog dana . Zatim dolazi krivica što nisu polagali nadu u povratak Isusa Hrista najavljen za 1994. godinu; kao što su to činili pioniri dela 1843. i 1844. godine.

Glavni Božji sudovi

Nakon što je završeno stvaranje zemlje i neba, Bog šestog dana postavlja čoveka na zemlju. I upravo zbog neposlušnog ponašanja čovečanstva, a samim tim i greha, Bog će ga sukcesivno, tokom njegove sedamhiljadogodišnje istorije, podvrgnuti svojim mnogim sudovima. Na svakom od ovih sudova, promene se dešavaju i opažaju na konkretan i vidljiv način. Ekscesi koje čovečanstvo čini zahtevaju ove božanske intervencije čija je svrha da ga vrata na put istine odobren njegovim suverenim sudom.

Sudovi starog zaveta .

Prvi sud: Bog sudi grehu koji su počinili Eva i Adam, koji su prokleti i proterani iz „ Edenskog vrta “.

Drugi sud: Bog uništava pobunjeno čovečanstvo vodama svetskog „ potopa “.

Treći sud : Bog razdvaja ljude po jezicima nakon što su podigli „ vavilonsku kulu “.

4. Sud: Bog sklapa zavet sa Avramom, koji tada postaje Avram. U to vreme, Bog uništava Sodom i Gomoru, gradove u kojima se praktikuje ekstremni greh; gnusno i odvratno „ znanje “ .

Peti sud : Bog oslobađa Izrael iz ropstva u Egiptu, Izrael postaje slobodna i nezavisna nacija kojoj Bog predstavlja svoje zakone.

6. sud : Tokom 300 godina, pod njegovim vođstvom i delovanjem 7 sudija oslobađača, Bog oslobađa Izrael koji su zbog greha napali njegovi neprijatelji.

7. Sud: Na zahtev naroda, i zbog njihovog prokletstva, Boga zamenjuju zemaljski kraljevi i njihove duge dinastije (kraljevi Jude i kraljevi Izrailja) .

8. sud: Izrael je deportovan u Vavilon.

9. sud: Izrael odbacuje božanskog „Mesiju“ Isusa – Kraj starog zaveta. Novi zavet počinje na savršenim doktrinarnim temeljima.

10. Sud: Rimljani uništavaju nacionalnu državu Izrael 70. godine .

Sudovi novog zaveta .

Pominju se u Otkrivenju pomoću „ sedam truba “.

Prvi sud: Varvarske invazije posle 321. godine između 395. i 538. godine .

Drugi sud: Uspostavljanje dominantnog papskog verskog režima 538. godine.

3. sud : Verski ratovi: oni suprotstavljaju katolike reformističkim protestantima koje Bog ne odobrava: „ licemerima “ iz Dan. 11:34.

4. Sud: Francuski revolucionarni ateizam svrgava monarhiju i okončava rimokatolički despotizam .

5. presuda: 1843-1844 i 1994.

– Početak: Dekret iz Dan. 8:14 stupa na snagu – zahteva završetak dela koje je Reformacija preduzela od Pitera Valda, savršenog primera, od 1170. godine. Protestantska vera pada i adventizam se pobedonosno rađa: Verska praksa rimske nedelje je osuđena, a praksa subotnje Subote je opravdana i zahtevana od Boga u Isusu Hristu od 1843. godine. Delo reforme je tako završeno i završeno.

– Kraj: „ izbljutana “ od strane Isusa, umrla je u bolnici 1994. godine, u skladu sa porukom upućenom „ Laodikiji “. Božji sud je počeo tako što je njen dom bio podvrgnut kobnom ispitu proročke vere. Neodobravana, bivša izabranica se pridružila taboru katoličkih i protestantskih pobunjenika.

6. sud: „ Šesta truba “ se ispunjava u obliku Trećeg svetskog rata, ovog puta nuklearnog, opisanog u Danilu 11:40-45. Preživeli organizuju konačnu univerzalnu vladu i dekretom proglašavaju obaveznim odmor prvog dana. Kao rezultat toga, sedmi dan, subotnji odmor, u subotu, je zabranjen, u početku zabranjen društvenim sankcijama, a na kraju kažnjen smrću novim dekretom.

7. sud: Prethodi vreme sedam poslednjih pošasti opisanih u Otkrivenju 16, u proleće 2030. godine, slavni Hristov povratak okončava prisustvo ljudske civilizacije na zemlji. Čovečanstvo je istrebljeno. Samo će Satana ostati zarobljen na pustoј zemlji, „bezdanu“ iz Otkrivenja 20, „ hiljadu godina “.

8. sud: Uzneseni na nebo od strane Isusa Hrista, njegovi izabranici nastavljaju da sude zlima mrtvima. Ovo je sud naveden u Otkrivenju 11:18.

9. Sud: Strašni sud; zli mrtvi vaskršavaju da bi prošli kroz normu „ druge smrti “ zbog „ognjenog jezera “ koje prekriva zemlju i sa njima proždire sve tragove dela zbog greha.

10. sud : Oskrnavljena zemlja i nebesa su obnovljeni i proslavljeni. Pozdravite izabrane u Božje novo večno carstvo!

Božansko od A do Š, od Alefa do Tava, od alfe do omega

Biblija nema ništa zajedničko sa drugim knjigama koje su napisali ljudi osim svog vizuelnog površinskog aspekta. Jer u stvarnosti, mi vidimo samo njenu površinu koju čitamo prema konvencijama pisanja specifičnim za jezike hebrejski i grčki , na kojima su nam originalni tekstovi preneti. Ali u svom pisanju Biblije, Mojsije je koristio arhaični hebrejski čija su slova azbuke bila drugačija od današnjih slova, zamenjena su slovo po slovo tokom izgnanstva u Vavilonu, bez ikakvih problema. Ali slova su bila zalepljena jedno uz drugo bez razmaka između reči, što nije olakšavalo

čitanje. Ali iza ovog nedostatka leži prednost formiranja različitih reči u zavisnosti od izbora slova koje je izabrano da označi njen početak. To je moguće i pokazano je, što dokazuje da je Biblija zaista daleko iznad mogućnosti ljudske mašte i dostignuća. Samo misao i sećanje neograničenog Boga Tvorca mogli su da zamisle takvo delo. Jer ovo posmatranje višestrukih čitanja Biblije otkriva da je svaka reč koja se u njoj pojavljuje bila izabrana i inspirisana od strane Boga različitim piscima njegovih knjiga kroz vreme sve do poslednje, njegovog Otkrivenja ili Apokalipse.

Oko 1890. godine, ruski matematičar, Ivan Panin, pokazao je postojanje numeričkih figura u različitim aspektima konstrukcije biblijskih tekstova. Jer hebrejski i grčki jezik imaju zajedničku činjenicu da se slova njihovih alfabeta takođe koriste kao brojevi i brojevi. Demonstracije koje je izveo Ivan Panin znatno su pogoršale krivicu ljudi koji ne shvataju Božju Bibliju ozbiljno. Jer ako ova otkrića nemaju nikakav uticaj na to da ljudi budu sposobni da vole Boga, ona ipak ukidaju svaki legitimitet od njih da ne veruju u njegovo postojanje. Ivan Panin je pokazao kako je broj „sedam“ bio sveprisutan u celokupnoj konstrukciji Biblije, a posebno u samom prvom stihu nje, u Postanju 1:1. Pošto sam i sam pokazao da je sedmi dan, subota, „ pečat živog Boga “ iz Otkrivenja 7:2, ovaj rad stoga samo potvrđuje dokaze koje je otkrio ovaj briljantni matematičar koji je zahtevnim naučnicima, svog i našeg vremena, ponudio neosporne naučne dokaze.

Od Ivana Panina, moderno računarstvo je analiziralo 304.805 znakova slova koja čine Sveto pismo jedinog starog saveza, a softver nudi bezbroj različitih čitanja postavljanjem svakog slova na ogromnu šahovsku tablu čije mogućnosti poravnanja počinju jednom horizontalnom linijom od 304.805 slova dok se konačno ne dobije jedna vertikalna linija od ovih 304.805 slova; a između ova dva ekstremna poravnanja sve bezbrojne međukombinacije. Otkrivamo poruke koje se tiču zemaljskog sveta, njegovih međunarodnih događaja i imena drevnih i modernih ljudi, a mogućnosti su ogromne jer je jedini imperativ da se zadrži identičan razmak (od 1 do n...) između svakog slova formiranih reči. Pored horizontalnog i vertikalnog poravnanja, postoji mnoštvo kosih poravnanja, odozgo nadole i odozdo nagore, zdesna nalevo i sleva nadesno.

Stoga, koristeći sliku okeana, potvrđujem da je naše znanje o Bibliji na nivou njene površine. Ono što je bilo skriveno biće otkriveno izabranima tokom večnosti u koju će uskoro ući. I Bog će ponovo zadiviti svog voljenog svojom ogromnom, neograničenom moći.

Ovi blistavi prikazi, nažalost, nisu u stanju da promene srca ljudskih bića tako da zavole Boga „ svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom, svim umom svojim “ (5. Mojs. 6:5; Mt. 22:37); prema njegovom pravednom zahtevu. Zemaljsko iskustvo će to dokazati, prekori, opomene i kazne ne menjaju ljude, zato spasonosni plan Božji počiva od početka slobodnog života na ovom stihu: „ savršena ljubav izgoni strah “ (1. Jovanova 4:18). Izbor izabranih počiva na njihovom pokazivanju savršene ljubavi prema Bogu, svom nebeskom Ocu. U ovoj „ savršenoj ljubavi “ više nema potrebe za zakonom ili zapovestima, a prvi koji je razumeo ovu stvar bio je stari Enoh, koji je pokazao Bogu svoju ljubav „ hodeći “ sa njim, pazeći da ne učini ništa što bi mu se ne dopalo. Jer poslušati znači voleti, a voleti znači poslušati da bi se voljenom pružilo zadovoljstvo i radost. U svom božanskom savršenstvu, Isus je došao da potvrdi ovu lekciju o „ istinitoj “ ljubavi po uzoru na prve ljudske uzore, Avram, Mojsije, Iliju, Danijela, Jova i mnoge druge čija su imena poznata samo Bogu.

Deformacije usled vremena

Ne postoji nijedan jezik na zemlji koji nije prošao kroz evolucije i transformacije izazvane izopačenim duhom čovečanstva. I u tom pogledu, hebrejski nije izbegao ovu ljudsku perversiju, tako da hebrejski tekst koji smatramo originalnim već nije ništa više od originala Mojsijevih spisa u delimično iskrivljenom stanju. Ovo otkriće dugujem radu Ivana Panina i činjenici da u verziji hebrejskog teksta koju je koristio 1890. godine, u Postanju 1:1, on digitalizuje reč Bog hebrejskim izrazom „elohim“. Na hebrejskom, „elohim“ je množina od „eloha“, što znači bog u jednini. Postoji i treći oblik: „El“. Koristi se za povezivanje reči Bog sa imenima: Danijel; Samuel; Betel; itd. Ovi izrazi koji označavaju istinitog Boga dobijaju veliko slovo u našim prevodima kako bi se označila razlika između istinitog Boga i lažnih paganskih bogova ljudi.

Biblija s pravom i uporno naglašava činjenicu da je Bog „jedan“, što ga čini „elohom“, jednim istinskim „elohom“. Zato nam, pripisujući sebi reč u množini „elohim“, u Postanju 1 i drugde, Bog šalje poruku kojom s pravom tvrdi da je već Otac mnoštva života koji prethode stvaranju našeg zemaljskog sistema ili dimenzije, i svih života koji će se pojaviti na zemlji. Ovi već stvoreni nebeski životi već su bili podeljeni grehom koji se pojavio u njegovom prvom slobodnom stvorenju. Označavajući sebe rečju „elohim“, Bog tvorac potvrđuje svoj autoritet nad svim što živi i što je rođeno od njega. Upravo u tom svojstvu će kasnije, u Isusu Hristu, moći da nosi grehe mnoštva svojih izabranih i da spase, samo svojom pomiriteljskom smrću, mnoštvo ljudskih života. Reč „elohim“, množina, stoga označava Boga u njegovoj stvaralačkoj moći svega što živi. Ovaj termin takođe prorokuje višestruke uloge koje će on igrati u svom planu spasenja u kojem je on već uglavnom i sukcesivno „ Otac, Sin i Sveti Duh “ koji će delovati nakon krštenja da bi očistio i osvetio živote svojih izabranika. Ova množina se takođe odnosi na različita imena koja će Bog nositi: Mihailo za svoje anđele; Isus Hristos za svoje ljudske izabranike otkupljene njegovom krvlju.

Kao primer deformacija usled ljudske perversije, navodim glagol „blagosloviti“, izražen na hebrejskom korenom „brq“, a čiji će izbor samoglasnika na kraju biti preveden kao „blagosloviti“ ili „prokleti“. Ova perversna deformacija iskrivljuje značenje poruke o Jovu, kome njegova žena zapravo kaže: „ blagoslovi Boga i umri “, a ne „ prokleti Boga i umri “, kako prevodioci predlažu. Još jedan primer podmukle perversne promene, u francuskom jeziku izraz „svakako“, koji je prvobitno značio na određen i apsolutan način, poprimio je u ljudskoj misli značenje „možda“, što je potpuno suprotno. I ovaj poslednji primer zasluži da bude naveden jer će dobiti na značaju i imati ozbiljne posledice. U rečniku „petit Larousse“, primetio sam promenu u vezi sa definicijom reči „nedelja“. Predstavljena kao prvi dan u nedelji u verziji iz 1980. godine, postala je sedmi dan u verziji iz sledeće godine. Deca Boga istine stoga moraju biti oprezna prema evolutivnim konvencijama koje su ustanovili ljudi, jer se, za razliku od njih, veliki Bog tvorac ne menja i njegove vrednosti se ne menjaju, baš kao ni poredak stvari i vreme koje je ustanovio od osnivanja sveta.

Zla dela čovečanstva uticala su čak i na hebrejski tekst Biblije, gde se samoglasnici nepravедно pripisuju bez posledica po spasenje, ali da bi zaštitio njenu zvaničnu verziju, Bog je, kroz numeričku metodu, pripremio sredstva za razlikovanje istinitog teksta od lažnog. Ovo će nam omogućiti da proverimo i potvrdimo postojanje brojnih numeričkih figura koje karakterišu samo autentičnu biblijsku verziju, na hebrejskom kao i na grčkom čiji znaci nisu modifikovani od 2. veka pre nove ere.

Duh obnavlja istinu o opravdanju verom (svojom verom)

Upravo sam pomenuo izobličenja biblijskog teksta; stvari koje su nastale zbog višestrukih prevodilaca originalnih spisa. Da bi prosvetlio svoj narod u poslednjim vremenima, Duh istine obnavlja svoju istinu, usmeravajući umove svojih izabranika ka tekstovima gde još uvek postoje značajna izobličenja. To je ono što je upravo postignuto ove Subote, 4. septembra 2021. godine, do te mere da sam joj dao ime „kristalna Subota“. Izbor teme za proučavanje prepustio sam jednoj sestri iz Ruande sa kojom delimo onlajn tok naših Subota. Ona je predložila „opravdanje verom“. Studija nam je donela zaista važna otkrića koja razumevanje ove teme čine veoma jasnim.

U Bibliji, u 1. Petrovoj 1:7, Duh simbolizuje veru prečišćenim zlatom: „ da se kušanje vaše vere, dragocenije od zlata koje propada, ali se ognjem ispituje, nađe na hvalu i slavu i čast kada se otkrije Isus Hrist .“ Već iz ovog poređenja razumemo da je vera, istinska vera, izuzetno retka stvar; kamenčići i obluci se nalaze svuda, što nije slučaj sa zlatom.

Zatim, od stiha do stiha, prvo smo saznali da: „ bez vere je nemoguće ugoditi Bogu “, prema Jevr. 11:6: „ A bez vere je nemoguće ugoditi Bogu; jer onaj koji dolazi Bogu mora verovati da On postoji i da je On nagrađivač onih koji ga marljivo traže. “ Dva učenja su vezana za veru: vera u njegovo postojanje, ali i sigurnost da On blagosilja „ one koji Ga iskreno traže“, važan detalj u kome se ne može prevariti. A pošto je cilj vere da Mu ugodi, izabrani će odgovoriti na Božju ljubav pokoravajući se svim Njegovim uredbama i zapovestima koje On predstavlja u samom ime svoje ljubavi prema svojim stvorenjima. Plod ove veze ljubavi, koja poput magneta ujedinjuje one koji vole jedni druge i vole Boga u Hristu, predstavljen nam je u čuvenom učenju citiranom u 1. Kor. 13 koje opisuje istinsku ljubav koja je ugodna Bogu. Nakon ovog čitanja, pomislio sam na ništa manje poznatu poruku datu u Avakumu 2:4: „... pravednik će živeti od svoje vere .“ Ali, u ovom stihu, prevod koji je predložio Luj Segon nam kaže: „ Gle, duša njegova se uzdiže, nije uspravna u njemu; ali pravednik će živeti od vere svoje. “ Dugo vremena, ovaj stih mi je predstavljao problem koji nisam pokušao da rešim. Kako čovek „ nadut “ gordošću može biti osuđen „ pravednim “ od Boga? Onaj koji, prema Posl. 3:34, Jak. 4:6 i 1. Petr. 5:5, „ protivi se gordima, a smirenima daje blagodat “? Rešenje se pojavilo pronalaženjem reči „ nevernik “ u hebrejskom tekstu umesto reči „ nadut “ navedene kod Segona i sa iznenađenjem smo pronašli, u „katoličkoj“ verziji Vigurua, dobar i tako logičan prevod koji poruku Duha čini savršeno jasnom. Jer, u stvari, Duh inspiriše Avakuma porukom u stilu koji je već inspirisan kod kralja Solomona u obliku njegovih poslovice u kojima on suprotstavlja parametre apsolutnih suprotnosti; Ovde, kod Avakuma, „ neverovanje “ i „ vera “. A prema Viguruu i latinskoj Vulgati, osnovi njegovog prevoda, stih glasi ovako: „ Gle, nevernik neće imati prave duše u sebi; nego će pravednik živeti od vere . “ Pripisujući dva dela stiha istoj temi, Luj Segon iskrivljuje poruku Duha i njegovi čitaoci su sprečeni da razumeju istinsku poruku koju je dao Bog. Nakon što smo ovo ispravili, sada ćemo otkriti kako Avakum tačno opisuje „adventistička“ iskušenja iz 1843-1844, 1994. i konačni datum koji se tiče pravog konačnog povratka Hristovog, proleća 2030. godine. Zaista, ovo nedavno novo svetlo koje određuje povratak Hristov za 2030. godinu omogućava nam da bolje razumemo i potvrdimo uzastopna adventistička iskustva koja su već potvrđena u Otkrivenju 10:6-7 izrazom: „ više neće biti odlaganja ... nego će se tajna Božija ispuniti .“ Za ovu demonstraciju, uzimam tekst iz Avakuma 2 od njegovog početka, prožimajući objašnjenja.

Verzija L.Segonda koju sam izmenio/la

Stih 1: „ Biću na straži i stajaću na kuli; paziću da vidim šta će mi Jahve reći i šta ću odgovoriti u svojoj argumentaciji. “

Istaknite stav „čekanja“ proroka koji će karakterisati adventistički test, Duh nam govori u poruci iz Dan. 12:12: „ Blažen je onaj koji čeka do 13335 dana .“ Da bismo razumeli, značenje ovog „ argumenta “ dato nam je u prethodnom poglavlju gde je problem koji pokreće Avakum produženje blagostanja zlih na zemlji: „ Hoće li zato isprazniti mrežu svoju i pobiti narode zauvek, ne štedeći? “ (Avakum 1:17). U ovom razmišljanju i ispitivanju, Avakum slika ponašanje svih ljudi koji iznose isto zapažanje do kraja sveta. Takođe, Bog će predstaviti svoj odgovor proročki sugerišući temu povratka Isusa Hrista, koji će definitivno okončati dominaciju zlih, prezrlih, nevernih, nevernih i buntovnih.

Stih 2: „ Reč Gospodnja dođe k meni i reče: Napiši proročanstvo, ureži ga na ploče da se može tečno čitati. “

Između 1831. i 1844. godine, Vilijam Miler je predstavio tabele koje sumiraju njegove objave koje su prorekle povratak Isusa Hrista, prvo za proleće 1843. godine, a zatim za jesen 1844. godine. Između 1882. i 1994. godine, takođe sam predložio i još uvek predlažem adventistima i drugim ljudima, na četiri tabele, rezime novih proročkih svetlosti inspirisanih Gospodom Istine za naše „ krajnje vreme “. Ako su stvarne posledice vezane za ovaj test iz 1994. godine shvaćene tek nakon određenog vremena, kao što je bio slučaj 1844. godine, datum i njegovo izračunavanje su do danas potvrđeni Duhom živog Boga.

Stih 3: „ Jer je ovo proročanstvo čije je vreme već određeno. “

Ovo vreme koje je Bog odredio otkriveno je od 2018. godine. Ciljajući datum povratka Isusa Hrista, ovo određeno vreme je proleće 2030. godine.

„ Ona hoda ka svom kraju i neće lagati; “

Povratak pobedonosnog Hrista ispuniće se u određeno vreme, a proročanstvo koje ga najavljuje „ neće lagati “. Isus Hrist će se sa sigurnošću vratiti u proleće 2030. godine.

„ Ako se odloži, čekaj, jer će se sigurno dogoditi. “

Ako je datum odredio Bog, za njega će se istinski Hristov povratak ostvariti u ovom određenom času koji je samo on znao do 2018. godine. Predloženo odlaganje, „ ako odlaže “, stoga može da se tiče samo ljudi, jer Bog zadržava pravo da koristi lažne najave o povratku Isusa Hrista koje će mu omogućiti da isproba, sukcesivno, 1843, 1844, 1994. i do našeg poslednjeg vremena, veru hrišćana koji zahtevaju njegovo spasenje, što mu omogućava da izabere svoje izabrane. Ove lažne očekivane najave o povratku Isusa Hrista Bog koristi da bi, do kraja sveta, odvojio „ dobro zrno od kukolja, ovce od jaraca “, verne od nevernih, „ verne od nevernih “, izabrane od palih.

Stih potvrđuje adventistički parametar „ očekivanja “, koji ostaje opisni element kasnijih svetaca izdvojenih i zapečaćenih praktikovanjem istinske sedme subote od jeseni 1844. godine, kraja drugog adventističkog iskušenja. U ovom stihu, Duh naglašava pojam sigurnosti koji karakteriše ovaj povratak Hrista, pobednika, oslobodioca i osvetnika.

Viguruova verzija

Stih 4: „ Gle, ko ne veruje neće imati prave duše u sebi; nego će pravednik živeti od vere svoje . “

Ova poruka otkriva sud koji Bog izriče ljudima podvrgnutim četiri adventistička testa vezana za datume 1843, 1844, 1994. i 2030. godine. Božji sud je oštar u svakoj od era. Kroz proročanske objave, Bog razotkriva „ licemerne “ hrišćane koji otkrivaju svoju „ neverničku “ prirodu , prezirući proročanske objave svojih izabranih glasnika, odnosno svojih proroka. U apsolutnoj suprotnosti, izabrani daje slavu Bogu primajući njegove proročanske poruke i pokoravajući se novim direktivama koje one otkrivaju. Ova poslušnost, koju Bog smatra „ prihvatljivom “, istovremeno se smatra dostojnom održavanja pravednosti koja je upisana u ime Isusa Hrista.

Samo ova poslušna vera „iz ljubavi“ prema Bogu smatra se dostojnom da uđe u buduću večnost. Samo onaj koga krv Hristova opere od grehova, spasen je „ svojom verom “ . „Pošto je odgovor vere ličan , zato Isus upućuje svoje poruke, pojedinačno , svojim izabranicima, primer: Matej 24:13: „ Ali ko istraje do kraja, biće... “ „ spasen .“ Vera može postati kolektivna ako ispunjava jedan standard. Ali pazite! Ljudske tvrdnje su obmanjujuće, jer sam Isus odlučuje ko će biti spasen ili izgubljen prema svom sudu o veri koju pokazuju kandidati koji žele da uđu u raj.

Ukratko, u ovim stihovima Avakuma, Duh otkriva i potvrđuje blisku i neraskidivu vezu između „ vere “ i „ dela “ koja ona stvara; nešto što je već pokrenuo apostol Jakov (Jak. 2:17: „ Tako je i vera, ako nema dela, mrtva u sebi .“); što implicira činjenicu da je od početka evangelizacije tema vere bila pogrešno shvaćena i pogrešno tumačena. Neki su, kao i danas , pridavali samo aspekt verovanja, ignorišući svedočanstvo dela koja joj daju vrednost i život. Ponašanje ljudi, kojima Bog objavljuje svoje objave o povratku Isusa Hrista, otkriva pravu prirodu njihove vere. I u vreme kada Bog izliva svoju veliku svetlost na svoje poslednje slugе, više nema opravdanja za one koji ne razumeju nove zahteve koje je Bog postavio od 1843. godine. Spasenje blagodaću se nastavlja, ali od tog datuma, ono koristi samo izabranima koje je Isus Hristos izabrao, kroz svedočanstvo stvarnih demonstracija ljubavi koju mu pružaju. U početku je subota bila znak ovog božanskog blagoslova, ali od 1844. godine nikada više nije dovoljna sama po sebi, jer je ljubav prema njegovoj proročkoj istini, otkrivenoj između 1843. i 2030. godine, uvek bila potrebna Bogu. U stvari, nova svetla primljena od 2018. godine imaju blisku vezu sa sedmim danom, subotom, koja je postala proročka slika sedmog milenijuma koji će početi povratkom Isusa Hrista u proleće 2030. godine. Od 2018. godine, „opravdanje verom“ je konkretizovano i koristi pozvanima koji postaju izabrani tako što ispoljavaju svoju ljubav prema Bogu i svim njegovim starim i novim svetlima otkrivenim u ime Isusa Hrista, kao što je naučeno u Mateju 13:52: „ A on im reče: Zato je svaki književnik koji je upućen u stvari koje se odnose na carstvo nebesko kao domaćin koji iz svoje riznice iznosi novo i staro .“ Onaj ko voli Boga ne može a da ne voli da otkriva njegove planove i tajne koje su dugo ostajale skrivene i nepoznate ljudima.

Avakum i prvi dolazak Mesije

Ovo proročanstvo se ispunilo i za jevrejski narod Izraela, kome je najavilo prvi dolazak Mesije. Vreme ovog dolaska je utvrđeno i objavljeno u Dan. 9:25. A ključ za njegovo izračunavanje je pronađen u knjizi Jezdre, poglavlje 7. Desilo se da su Jevreji svrstali knjigu proroka Danila među istorijske knjige, i ona je prethodila knjizi Jezdre. Ali na taj način njena proročka uloga je bila smanjena i manje vidljiva

čitaocu. Isus je bio prvi prorok koji je skrenuo pažnju svojih apostola i učenika na proročanstva proroka Danila.

Najavljeno odlaganje, „ ako odugovlači, čekajte ga “, takođe je imalo svoje ispunjenje, jer su Jevreji čekali osvetoljubivog mesiju i oslobodioca Rimljana, oslanjajući se na Isaiju 61 gde Duh kaže o Hristu u stihu 1: „ Duh Gospoda Jahvea je na meni, jer me je Jahve pomazao da donesem dobru vest krotkima; poslao me je da iscelim skrušene srcem, da objavim slobodu zarobljenima i otpust zatvorenima; “. U stihu 2, Duh precizira: „ Da objavim godinu Jahveove milosti i dan osвете Boga našeg ; da utešim sve koji tuguju; “. Jevreji nisu znali da će između „godine milosti “ i „dana osвете “ morati da prođe još 2.000 godina da bi se narod vratio Hristu, pobedonosnom, oslobodiocu i osvetniku, prema Isaiji 61:2. Ova lekcija se jasno vidi u svedočanstvu citiranom u Luki 4:16-21: „ I dođe u Nazaret, gde je odrastao; i po običaju svom uđe u sinagogu u dan subotnji. I ustade da čita, i dade mu knjigu proroka Isaije. I otvorivši je, nađe mesto gde je pisano: Duh Gospodnji je na meni, jer me pomaza da blagovestim siromašnima; posla me da iscelim skrušene srcem, da objavim zarobljenima slobodu i progled slepima, da pustim na slobodu potištene, da objavim godinu Gospodnju priyatnu.“ Zatim smota svitak, dade ga služi i sede. “ Prestavivši čitanje ovde, potvrdio je da se njegov prvi dolazak odnosi samo na ovu „ godinu milosti “ koju je najavio prorok Isaija. Stih 21 se nastavlja rekavši: „ Oči svih u sinagogi behu uprte u njega.“ Tada im je počeo govoriti: „Danas se ovo Pismo ispunilo u vašim ušima. “ Zanimljivo i nepročitani „ dan osвете “ je Bog odredio za proleće 2030. godine, za njegov drugi dolazak, ovog puta u svoj njegovoj božanskoj moći. Ali pre ovog povratka, Avakumovo proročanstvo trebalo je da se ispuni „ u poslednje vreme “, kroz „adventistička“ iskušenja 1843-1844. i 1994. godine, kao što smo upravo videli.

Konačna posveta

Suoči se sa istinom

U proleće 2021. godine, na početku božanske godine, bogato, ali lažno hrišćansko zapadno čovečanstvo je upravo pokazalo svoju spremnost da sačuva živote starijih, čak i po cenu nacionalne ekonomske propasti. Zato će ga Bog izbaciti iz Trećeg svetskog rata koji će odneti mnoštvo života ljudi svih uzrasta, znajući da nema leka ni vakcine protiv ove druge božanske kazne. Pred nama će, za 8 godina, biti 6000. godina zemaljskog stvaranja čiji će kraj biti obeležen povratkom Isusa Hrista. Trijumfalni i pobedonosni, on će svoje iskupljene, svoje žive izabranike i one koje će vaskrsati, povesti u svoje nebesko carstvo i uništiti sav ljudski život na zemlji na kojoj će ostaviti samog, izolovanog u tami, pobunjenog anđela početka, Satanu, đavola.

Vera u princip 6.000 godina je neophodna za prihvatanje ovog programa. Precizni proračuni zasnovani na brojkama datim u Bibliji bili su nemogući zbog „nejasnoće“ u vezi sa datumom Avramovog rođenja (jedan datum za tri sina Tare: Post. 11:26). Ali, niz ljudskih generacija od Adama do Hristovog povratka potvrđuje približavanje ovoj brojki 6.000. Dajući našu veru ovom okruglom, preciznom broju, mi pripisujemo ovaj izbor „inteligentnom“ biću, to jest, Bogu stvaraocu, izvoru sve inteligencije i života. Prema principu „Sabate“ navedenom u njegovoj četvrtoj zapovesti, Bog je dao čoveku „šest dana“ i šest hiljada godina da obavlja sva svoja dela, ali sedmi dan i sedmi milenijum su vremena odmora „osvećena“ (odvojena) za Boga i njegove izabranike.

Sadržaj ove knjige je pokazao da se vera koja je ugodna Bogu gradi „ inteligentnim ili mudrim “ ponašanjem Njegovih izabranika koji koriste sve što Bog kaže, prorokuje ili misli (videti Danilo 12:3: „ I mudri će sijati kao sjaj nebeski, i oni koji mnoge obraćaju pravednosti kao zvezde zauvek i zauvek .“ Time opravdavaju Božji izbor da im omogući da imaju koristi od Njegove iskupljujuće pravednosti koja se manifestuje u Isusu Hristu.

Da bih završio ovo delo, neposredno pre predstojeće drame, želeo bih da posvetim, redom, svoj istinskoj deci Božjoj koja će ga pročitati i dočekati sa verom i radošću, ovaj stih iz Jovana 16:33, koji su mi posvetila dva različita izvora povodom mog krštenja 14. juna 1980. godine; jedan na mom kršteničkom listu od institucije, drugi na predgovoru knjige „Isus Hristos“, koji mi je tom prilikom dao moj saslužitelj u to vreme, skoro u godinama kada je Isus prineo svoj život kao žrtvu: „ Ovo vam kazah da u meni imate mir. U svetu ćete imati nevolje; ali ne bojte se, ja sam pobedio svet .“

Samuilo, blagosloveni sluga Isusa Hrista, „Zaista!“

Poslednji poziv

Dok pišem ovu poruku, krajem 2021. godine, svet i dalje uživa u univerzalnom verskom miru koji je vredan pohvale i cenjenja. Pa ipak, na osnovu mog znanja o dešifrovanim proročkim otkrovenjima koje je Bog pripremio, bez ikakve sumnje tvrdim da je strašni svetski rat u pripremi i na putu da se završi u naredne 3 do 5 godina. Predstavljajući ga pod simboličnim nazivom „ šesta truba “ u Otkrivenju 9, Duh nas podseća da je već došlo pet strašnih kazni da kazne napuštanje vernosti njegovoj svetoj Suboti i njegovim drugim uredbama koje se ne poštuju od 7. marta 321. godine. Ove kazne besmrtnog Boga protežu se preko 1600 godina ljudske istorije organizovane po božanskom verskom programu. Njegova šesta kazna dolazi da poslednji put upozori hrišćanstvo krivo za neverstvo prema njemu. Odvojeno od Boga i njegovog plana spasenja, ljudski život nema smisla. Zato, pošto „ trube “ imaju postepen karakter otkriven analogijom u Levitskoj 26, ubilački intenzitet „ šeste “ trube dostići će vrhunac užasa koga se čovečanstvo dugo plašilo i strahovalo. „ Šesta truba “ se odnosi na konačni svetski rat koji će uništiti mnoštvo ljudskih bića, „ trećinu čovečanstva “ prema Otkrivenju 9:15. I ova proporcija se bukvalno može dostići u ratu gde će se 200.000.000 naoružanih, obučanih i opremljenih profesionalnih boraca suočiti jedni s drugima, prema preciznosti datoju u Otkrivenju 9:16: „ Broj konjanika vojske beše dve mirijade mirijada: čuh njihov broj “; to jest, 2 x 10000 x 10000. Pre ovog poslednjeg sukoba, tokom 20. veka , dva svetska rata 1914-1918. i 1939-1945. bili su znaci koji najavljuju veliku kaznu koja dolazi da okonča vreme slobodnih i nezavisnih naroda. Bog nije obezbedio gradove utočišta za svoje izabrane, ali nam je ostavio dovoljno jasne

naznake da pobegnemo iz područja koja su prioritetno ciljana njegovim božanskim gnevom. On će usmeriti udarce koje moraju da izvrše ljudska bića pozvana na ovaj zadatak. Ali nijedan od njih neće biti jedan od njegovih izabranih. Neverujući ili neverujući pobunjenici rasuti po zemlji biće instrumenti i žrtve njegovog božanskog gneva. Drugi svetski rat je sukobio zapadne narode jedne protiv drugih čije su religije bile hrišćanske i konkurentske. Ali u predstojećem Trećem, motiv za sukobe biće u suštini religiozni, suprotstavljene konkurentske religije koje nikada nisu bile doktrinarno kompatibilne jedna sa drugom. Samo mir i trgovina su dozvolili da ova iluzija raste. Ali u času koji je Bog izabrao, prema Otkrivenju 7:2-3, demonska univerzalnost koju su držali Božji anđeli biće puštena da „ naudi zemlji i moru “ ili, dešifrujući simbole, „ da naudi “ „protestantima i katolicima“ nevernim Isusu Hristu. Sasvim logično, neverna hrišćanska vera predstavlja glavnu metu gneva pravednog Sudije Isusa Hrista; baš kao u starom zavetu, Izrael je bio kažnjen zbog svojih stalnih neverstava sve do svog nacionalnog uništenja 70. godine. Paralelno sa ovom „ šestom trubom “, proročanstvo iz Dan. 11:40 do 45, potvrđuje, prizivajući „ tri kralja “, učešće tri religije monoteizma: evropskog katolicizma, arapskog i magrebskog islama i ruskog pravoslavlja. Sukob se završava obrtom situacije zbog intervencije američkog protestantizma, koji nije imenovan kao kralj, već je sugerisan kao tradicionalni potencijalni neprijatelj Rusije. Eliminacija konkurentskih sila otvara pristup njenoj poslednjoj dominaciji pod nazivom „ ... zver koja izlazi iz zemlje “, opisana u Otkrivenju 13:11. Treba napomenuti da je u ovom poslednjem kontekstu američka protestantska vera postala manjina, dok je rimokatolička vera većina, zbog uzastopnih hispanskih imigracija. Godine 2022, njen predsednik irskog porekla je i sam katolik, poput Džona Kenedija, ubijenog predsednika.

U Otkrivenju 18:4, u Svemogućem Bogu, Isus Hrist zapoveda svima koji veruju i nadaju se u njega, njegovim izabranicima, da „ izađu iz Vavilona velikog “. Poistovećen sa dokazima u ovom delu sa papskom Rimokatoličkom crkvom, „ Vavilon “ je osuđen i osuđen zbog „ njegovih grehova “. Istorijskim nasleđem „ njegovih grehova “, krivica katoličanstva proteže se na protestante i pravoslavne koji svojom verskom praksom opravdavaju nedeljni odmor nasleđen od Rima. Izlazak iz Vavilona podrazumeva napuštanje „ njegovih grehova “, od kojih je najvažniji, jer ga Bog čini identifikacionim „ znakom “: dan nedeljnog odmora, prvi dan u nedelji božanskog poretka, rimska nedelja.

U ovoj poruci, s obzirom na hitnost vremena, pozivam sinove i kćeri Božje da napuste severni deo Francuske sa središtem u njegovom glavnom gradu, Parizu. Jer će ga uskoro pogoditi gnev Božji, pateći od „ ognja s neba “, ovog puta nuklearnog, poput grada „ Sodome “ sa kojim ga poredi u svom Otkrivenju, u Otk. 11:8. On ga takođe naziva imenom „ Egipat “, simboličnom slikom „ greha “, zbog buntovnog stava njegove nereligiozne posvećenosti koja se suprotstavlja Bogu, poput faraona u istorijskom izveštaju o egzodusu jevrejskog naroda. U ratnoj situaciji, sa presečenim i zabranjenim putevima, biće nemoguće napustiti ciljano područje i izbeći smrtonosnu dramu.

Samuilo, sluga živoga Boga, Isusa Hrista

Oni koji žele prvo da otkriju šta je predstavljeno na kraju ovog dela, imaće poteškoća da shvate zašto sam toliko uveren u neopozivu prirodu neizbežnog uništenja Francuske i Evrope. Ali oni koji su ga pročitali, od početka do kraja, tokom čitanja su sakupili dokaze koji se neprestano gomilaju, do te mere da im konačno omogućavaju da podele nepokolebljivo uverenje koje je Duh Božji izgradio u meni i u svima onima koji mu pripadaju; u istini. NJEMU pripada sva SLAVA.

Jedina loša iznenađenja biće oni koji tvrdoglavo odbijaju da priznaju njegovu neuporedivu moć, većinu i njegovu sposobnost da sve vodi po svom planu do njegovog savršenog ostvarenja.

Završavam ovo delo ovde, ali inspiracija koju mi Isus nastavlja da daje je zabeležena i trajno zabeležena u obliku poruka predstavljenih u delu „Nebeska mana poslednjih adventističkih hodača“, čija su tri uzastopna „toma“ od približno hiljadu stranica već dostupna u oktobru 2025. godine.

Sećam se da je Isus Hrist izjavio u Otkrivenju 2:26: „Onome ko pobedi i održi moja dela do kraja, daću mu vlast nad narodima.“ Koja su onda „dela“ Isusa Hrista koja se moraju „držati do kraja“? Ona se ispoljavaju kao otkrovenje njegovog suda o svim životnim temama, odnosno svemu što se tiče religije, politike i ekonomije; svim temama koje se tiču Boga Stvoritelja i njegovih stvorenja. Kada najavljuje nesreću, on organizuje loše političke, vojne, ekonomske i verske izbore koji dovode do katastrofa.

Bog se hvali otkrivanjem svog suda svojim izabranicima o svim aspektima života. Čineći to, on poziva svoje verne anđele da posvedoče da ne postavlja granice svojoj dobroti prema onima koji ga poštuju i vole, njegovim istinskim izabranicima otkupljenim blagodaću dobijenom kroz smrt i vaskrsenje Isusa Hrista.

Ne lišavajte se, dakle, ove izuzetne privilegije koju vam besplatno nude njegovi prosvetljeni i prosvećeni sluge. „Mana“ je istinska nebeska hrana koju nebeski Otac nudi deci koju voli i za koju, u Isusu Hristu, priprema mesto u svom nebeskom carstvu.

U „manu“ ćete otkriti konkretan oblik „svedočanstva Isusovog“ koje se stalno usavršava i, pre svega, nudi kao poslednji dar s neba, najava njegovog slavnog povratka za predstojeće proleće 2030. godine.

„Mana“ ističe dela Oca, Boga stvoritelja koji organizuje ljudske živote prema njihovom individualnom slobodnom izboru.

Ako Bog ostaje nevidljiv ljudskim očima, to je zato da bi ga tražili njegovi izabranici koji se tako razlikuju od drugih buntovnih, neverujućih ili maloverujućih ljudskih bića. Vera u njegovo postojanje nije „opijum za narod“ već znak mudre inteligencije koja karakteriše istinski izabrane dostojne da ih Isus Hristos iskupi.